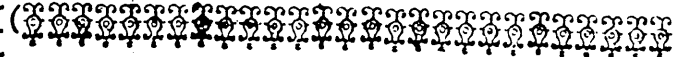

ידעת היום והשבות אל לבבך כי יהוה הוא האלהים בשמים

ממעל ועל הארץ מתחת ארץ עור : ואתה שלמה בני דוד את אלהי אביך ועבדו : כי אם בואת

יורה : רעו כי יורה הוא אלהים רואו עשנו ולא אנחנו . שמע ישראל יורה אלהינו יורה אחר :

ספר עוז לאלהים

ובית קדש הקדשים . שנים יסוד התורה . זיוה וחדרה . ליהודים היתה
אורה . ללכת בדרך ישרה . להכיר הכורא בדרך רחבה וקצרה . ולידע
אלהותו בלי שיכנו ותמורה . שד מנייהו דכריו ברוב תקירה . בונה בניינים
וסותר כתיירה . לכל חכמה אשר לא נאמרה כשורה . בדברים המונידים את
הלכ ואת חוט השדרה . וחד ממיבו דורך קשתו בעוה ונבורה . וארבעה מאות
שקל כסף מיואמרי הוהר הביא עמו לעזרה . וגם התיקונים חוהר חדש
שם לו למטרה . זלא חלי זלא מרגיש זכלי פחד ומוחא . כלבית יקוס להסיר
הגניק ולהרים עטרה . חכנו וגם יסדו בלי ישוב ודירה . נברא דמאריה
סייעיה בהיותו שני כהורה . ה"ה הוואור הגדול הרב הכולל הסקובל האלקי
כמורה"ר נחמיה חייא חיוון מעיר הקודש נפ"ת תוב"כ ישמרהו האל
עליון וזכהו לעלות לנין ולראות בכנין אפיריון אכ"ר :

נרפס פה קק ברלין

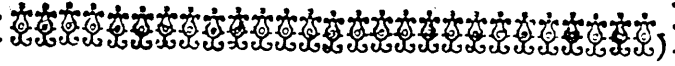
באותיות חדשות וחשובות מצאותיות

אמשטרדם

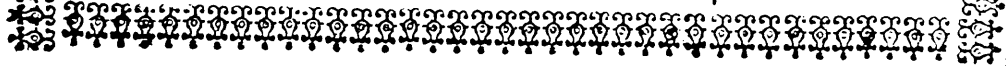
חתת ממשלת אדונינו המלך המהולל רחמן וחסיד
פרירדיך ווילהעלם השני מלך פרוסיא וחכם
הברידה מבראנבורג יר"ה :

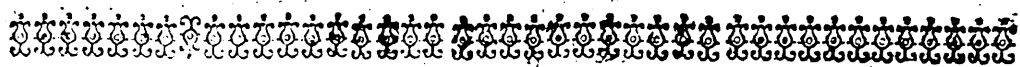
בנית הנעלה כמר ברוך בוך כיטר :

כשנת ויהוה אלהים אמת לפ"ק :

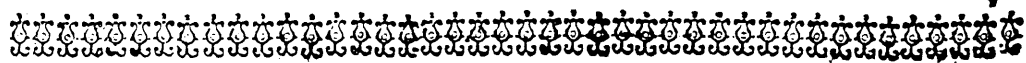
כאז ומאז לא בא א. וזו ימא אלוהא קאמא קאמא קאמא

שיר המחבר

מרום חביון :	האל אלי	דיבב לי	ח זו חלי
ובהיגיון :	בהכרעה	יסיר תועה	י יורח דעה
האל עליון :	את אשר הוא	ואיזה הוא	י גיד מי הוא
מציל אביון :	ובן מזה זה	שמו מזה זה	א לי הוא זה
אור אפיריון :	ואז יזרח	בכל אורח	ח קור וטרח
בניקיון :	ורעיוניו	וגם אזניו	י פקח עיניו
ובלי רפיון :	בלי שהות	האלהות	י כיר מהות
בנעסיון :	ויעמוד	וגם ימור	ן אז ילמוד
כמו שריון :	עוה לאלהים	וגוראים	נ ם נפלאים
חייא חיינון :	הוא נחמיה	לדל נהיה	ח זק נא יה
החזיון :	בהראות כל	בכל ככל	ז יבה לכל
בגליון :	שמו ארשים	בית קרשים	ק ורש אשים

הסכמות

חכמת הגאון הגדול אב"ה מקהל הקודש אנקונא י"א

האי גמלא רבא דאתא קדישא גושי ישישים חכס חרשים וכנס לחשים הרב הזוטל המקובל האלקי מוהר"ר נחמיה חייא חייקין ז"ל ויהי לכל ועיו ספר רפואות רפואות לכפס ומגדל ישועות מגדל ארשת מלכו של עולם ועמם עינן ארשות ברע כי אפילות הכל וספרות לידעלה להכיר לשונים ולשאי השונים ולמס שלמבלה משאי השונים דחק סומכוס וכנס לכני ולפנים בבית קודש הקדשים ודיכר פנים אל פנים ועוד ידו נטויה לכנותה מעלה מעלה למשאי השונים למשאי השונים לכל יכנסו וז' לפרון גדר בבית קדש הקדשים ועליהם ככפיר יכיהם וקראו עון לאלהים הוא הראש רישא דהבא הכל לאוריש לו יגדוד וכה . הכה אבא הב לן מזרי יערוך כמטר לקחו וכסף טיפין לבל עיבר הן שמי ישרו טל סל דמחיה כשמתן כל ין דין סמוכא למ סמוכיו סמוכיו עמיהו להכני ספריו ל הדפוס עד אשר יוניא ספריו לאורה ונראה כדקתו ומלאה הארץ דעה את ה' ויורנו דרכיו ולו גלבה באורחותיו כי מנין תנא תורה ודבר ה' מירושלים לכן גורתי ככפוש ילך בכל מקום אשר יודעו וכל מקום אשר יש דפוס גם לכל יהיה לשום בר ישראל להדפיס אלו השני ספרים בית קדש הקדשים ועון לאלהים לא עניהם ביחד ולא כל אחד לבדו עד משך עשרה שנים בבתי רשות הרב ומפלא בעל הספר ושומע לי יסכון בטח ועליו תבא ברכה אלה דברי הבדית אשר כרת תורמוס רמוס תלמות עזום בקהל קודש אנקונא יום שנתלה בו האורות כסדר וראו איתנו חיי שנת י"א

יוסף ב"כ ח"א שלמה ביאחיטא ז"ל :

הסכמת הרבנים בהשיבה של קהל הקדש וויניציאה י"א

הנה תלמי אלקים ראיו עולם ון האר"ש ארשת שפתם כרוך מלבו מעלת הרבנים הגאונים מאדיו עוליים דחתימן לעולם ה"י הם הדברים ונלוי טוב ומספרים ככחי ספריו הכאים אל הקודש בית קדש הקדשים ועון לאלהים ומי ראה אכלוסא דדכין יונאים לונות ה' ספרים ולא ינא עמיהם אשר על כן אכנסו לא תדל מלהנטרף כהדייה ומל"ש כהיות שכל יקדחתה עימנו אחרות טובות . מפנינים יקרות . ערבות ושיירות . בתלתא הויא חוקה הן הם שלשה ספרים . אפנינים יקרים . שפיר ועלת החכם השלם הגולל רב ועמם המקובל האלקי הזוטל מוהר"ר נחמיה חייא חייקין ז"ל יאיר לאור השמש כרום חייקין . אשר בו הראנו רבץ הקש חסכתנו הנבלאה . ודעתו הרמכה והמלאה . הפליא ענה מגדל תשיה . עליו לאתר גדולים תעשי חייא . זה מורה באנכע כי מיום היותו לא ענה אל עסקי העולם ולא כשום חכמה ככרה . כי אם בתורת ה' חכמו וכתורתו יהנה יונא ולילה והיה כען שער על פלגי מים אשר פרו יתן כעס"ו שפיר עכפוהי וטויה עכמה כל קטל די רוח אלהין קדישין ביה . ראשון לניון . הוא החונה תימנה ביה גלי עמיקתא וספתרתא סודות עליונים סתומים ונפונים איונים חכמי אדם טיוונים נפנת פנח בחקירה יקרה מוניא לאורה דכרים מעודשים יפה מפורשים נקרא כסם בית קדש הקדשים . ועשה לו עזר כנגדו הוא החונה עליו תגד נפונה מחזיק אל בית הקדש ומתרח לכל אשר יקשה על החזיק בבית קדש הקדשים ותקנה את שינו של כל החקשה עליו לכל יהיו סעיפיו טובים ורואים נקרא כסם ספר עון לאלהים וכו' ויבאר גם כן כמה מאשרי הוזהר הקדוש תמוהים . אשר חלוקים זה מה . וקרב זה אל זה וישכ ופירש אותם בטוב כגון ופירוש חזק דבר דבר על אופניו ואחריהם יבא ספר תענוות כהדורא בתרא מאשר תנא בשו לאלהים ולא נתבאר היטב ולא שייס דבריו בבית קדש הקדשים וכעון לאלהים הדר מפרש בספר תענוות כאשר עיני הקורא תחוכה משרים . דברים כרים מאירים כשפירים . מלכד ספר רוח דיחודא עם כתר עליון אשר כבר נדפסו פה העירה . וכרותנו כי כגון הדבר מעש האלהים ורחויין הדברים לתי שארין . ורחח משעיר לנו הופיע מהר פא"רן . אשר על כן עלתה הסכמתנו להעלות אל בית הדפוס אשרי עין הארת כל אלה ואשרי אנוש יעשה זאת לעזרו ולסייג בסיוע שיש בו עמם אולי על ידי זה ינא מחשבתו הטובה לפועל ויכול להדפיס הספרים הנז"ל לזכות דבם את הרבים וכאשר יהא יעזר ון קדש קט"ה ושכינתיה לעשות רון יראיו וינרף מחשבתו הטובה למעשה ויתחילו להדפיס הספרים הנז"ל כה שעתא כהורעתתא

הסכמות

בהודעתה דקב"ה ושכינתיה וכבודת עירין וכיוצא קדישין אלו גזורים בגורת כח"ש ובחיייה דרבנן דלית ליה אסותא שלא
יוכל ולא ירשה שום כר ישראל להסיג גבולו ולהדפיס הספרים הבו"ל לא על ידו ולא ע"י אחרים לא אחד לבדו ולא שנים ביחד
בלי רשות ומעלת החכם השלם המחבר הכו' מר' עד משך זמן עשר שנים ושומע לנו ישכון בטח ושאלן ופגל שדו יתלונן ושלום
על ישראל ועל רבנן . כ"ד התמוים פה ומגיניא יע"א ביום ר"ח מנחם שנת התע"א ביזירה :

שלמה בן במוהר"ר ישעיה-ניצח-ז"ל ת"ח
דוד בכ"ר שלמה אלטארט ז"ל ת"ח
רפאל בכ"ר שלמה די סילוה ז"ל ת"ח

הקרמת הרב המתבר

ב

ועתה צריך להתבונן איזה מן הארבעה הוא דרך ישר ואמיתית . הכה בדרך ראשון דלמירין דר"ח כלתי יתניתין ולחומרתי כלני . זה לא יתכן ולאומרו שאם היתה כוונת ר"ח לאפלוני אמתניתין לא שייך כאי לשונו דלכל מירין לו . שהיה לו לומר אין יוסקין לו אלא ר"פ ואז היה משיע שחולק על סברת המשנה : ואם כאמר שכוונת ר"ח היא כפי דרך הסני שפירשנו במשנה דהיינו שהמשנה כוונת שמוסדות ר"פ חמיר טפי מדרשה ור"ח כח לחלוק ולומר שארבעה ייטה חמיר טפי מוסדות ר"פ אם כן היה לו לר"ח לומר כלשון זה תני רבני תיית דרשה אין דורשין אבל מוסקין לו ר"פ ואז היה משיע שחולק ר"ח אמתניתין משום דמסירת ליה דדרשה חמיר טפי : אם כאמר שכוונת ר"ח כפי דרך הסלשי שפירשנו במשנה דהיינו דסיפא דיתניתין הוא יולתת כהנשי כגשא וכא ר"ח לבלק אס"ד דסיפא דיתניתין דהיה ס"ד מלפנין המשנה שאמר יתא אס כן היה חכם ויזכין מדעתו הוה אמונא כגשא לדרוש ולא ליוסבד ר"פ . וכל מי שהיה חכם וכל . אלא אס כן היה חכם ויזכין מדעתו שילמוד ויזכין מדעתו כפי קבלתו וכא ר"ח ואמר לא ס"ד כך . אלא דרשה אין דורשין אבל מוסקין לו ר"פ . גם זה לא יתא דאס כן למה נקט הגמרא ולא ביוסבד ביהודי וסתם תלמודו יתחזק דסיפא . מלתא באפי כגשא שהיה לו לבקש אלא א"כ חכם ויזכין מדעתו תני ר"ח וכו' . מתחזק דסיפא דיתניתין הוא מלתא בחכי כגשא מדנקט ולא ביוסבד ביהודי יולת תלמודו הגמרא וכו' ש"ה דלא תיית תני ר"ח חלל דווקא על מה שאמר התנא ולא ביוסבד ביהודי : והוא כפי כירי רביעי שאמרנו במשנה דהיינו שהתנא חמיר דתיית סתם אסור לדרוש ויחלל לאו התה שמועין . לדרוש אסור אבל לומר ר"פ חמיר וזהו כוונת ר"ח אבל מוסקין לו ר"פ . כגשא ש"ה תיית להקל יוכח פירוש המשנה והיינו גם דרזינו שאליבא דר"ח חכמייה הלכתא דיתגלח בפומיהו ככל הפוסקים לומר מוסקין לו ר"פ . והוא תיית דר"ח נכח כפי זה דלחכם ויזכין מדעתו יכולין לדרוש ולתמוד סתם וכולין לומר לו ר"פ והוה כפי הדין של המשנה ואם יש איזה מחמירין על ענין לא כשכיל הכא גמירא כוונת דלכתא מחמירי מסודית לא גמירא :

כך

ועתה עיניך תחזנה ישרי פלגלי זה שחני מפלגל במשנה כדי לבקש עיניך ורעיונך הכה אמר התנא אין דורשין בעריות כלשהו ולא בעשה בראשית כגנים ולא במרכבה ביהודי אלא אס כן היה חכם ויזכין מדעתו : גמירא : אחרת כריית ולא במרכבה ביהודי והנה אחרת אלא אס כן היה חכם ויזכין מדעתו . בני קאמר אין דורשין בעריות לשלשה ולא במ"ב כגנים ולא במרכבה ליהודי אלא אס כן היה חכם ויזכין מדעתו וכו' . ופירשין אחרת ולא במרכבה ביהודי ואין דייוד הוא ואינו מוציין מבי הכס כן מדעתו הוא יזכין וקא אפרת ליה . והנה אחרת אלא אס כן היה חכם ויזכין מדעתו ע"ל . ותיית על התו ליהודי שלוייה הגמרא אין יוסבד ולא במרכבה ביהודי ליהודי דהני קאמר אין דורשין בעריות לשלשה דייעתי להאי פירכא איכא פרוקא טיה שאמר התנא ולא במרכבה ביהודי הוא יזכין סתם שוקא ספר ויזכין כפי שמוע דעתי ולא יוסבד שוקא ספר בידו יקרא חכם ויזכין מדעתו שפיר ליקדים הקבר ויישעיים בוגמרא לזס שמדעים ואיך יודעין דהי ולא יוסבד וזהו התנא ולא במרכבה ביהודי חס חינו מוסבס שכל אחרים שהיו חכם ויזכין מדעתו ודייקא כפי שנקט הריב עני דברים חכם ויזכין מדעתו שחם הוא כדי לזכין הדבר לכה לא הי לל התנא כח אלא אס כן מסיך מדעתו מדכוכיר חכם גמירא הוא שראינו כל העם שהוא חכם דהיינו כלי ויקבל למה שמוע ומאחר שהוה חכם או אס יקרא ויזכין מדעתו ח"כ ייה יקשה הגמרא והנה אחרת אלא ח"כ חכם ויזכין מדעתו והלא התנא יוכח לומר שני כפית לאסור ליהודי סתם ולהתיר ליהודי חכם וח"כ אין כאן שום ליהודי כדי לומר שאין דורשין בעריות לשלשה כלום . ולפי עניות דעתי לא יתכן ללמוד שכוונת המשנה לומר חן דורשין בעריות לשלשה כלום כי אם יייעשה בראשית כגנים וקודם ככין כוונת המשנה שאמר אין דורשין בעריות בשלשה ביכי דניי אס נאמר ש היה אחד רב דורש לשלשה תלמידים ח"כ הי לל לשלשה מדאמר בשלשה מוכרח לומר גמירא כוונת בנתך השלשה ולכך אמר בשלשה ח"כ מדאמר בעריות בשלשה אין דורשין בכלל דכשני דורשין בעריות דהיינו שגמירא דורש לתלמוד אחד וזהו כגנים . והשתא דלמיכא הכי נחל ליעשה בראשית ולא כג"כ כגנים אס תיית דבעריות כגמירא חן דורשין בשלשה ר"ל אחד דורש ושנים שויעין אין דורשין אבל אחד דורש ואחד שמוע דורשין ח"כ ח"כ שאמר אין דורשין כגנים דהיינו אחד דורש ואחד שמוע אסור לדרוש ח"כ לוי ידרוש . אלא כשכל כרוך שאין יזכין כפי ש כגנים הוא לשנים כלומר אחד דורש ושנים שמועין אסור לדרוש אבל אחד דורש ואחד שמוע מותר לדרוש ומותר כן כיוסבד לומר שאין דורשין לשנים כללי הכי כמי דוהא דקאמר אין דורשין בעריות בשלשה אינו אלא לשלשה כמה דמכרש טעמי כגמירא . הכי נאמר

ולא

הקרמת הרב המחבר

ולא במרכבה ביחוד הוא ולא במרכבה ליחוד. עוד מיייתי הנמרא להלן ולא בח"ס בשנים מנא בני מיילי דתנו רבנן כי שאל נא לימים ראשונים יחיד שואל ואין שנים שואלים. יכול ישאל אדם קודם שנברא העולם ת"ל לכן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ. יכול לא ישאל אדם משעת יווי בראשית ת"ל לימים ראשונים אשר היו לפניך יכול ישאל אדם מה למעלה ומה ליוטה ת"ל למתקף השמים ועד קנה השמים חלקקנה השמים ועד קנה השמים אלה ואלו ואין אתה שואל מה למעלה מה למטה. נמצא שעד קנה שמים הוא מעשה בראשית ומה שהוא למעלה מן השמים הוא מעשה מרכבה. ואחר עליו הנמרא שהוא מה למעלה מה למטה מה לפניו מה לאחור. וא"כ קשיא טובא דמתניתין. דמתניתין אמרין בח"מ יכול לדרוש לחכם ומכין מדעתו ואח"כ אמר התנא כל המסתכל בארבעה דברים רתוי לו כאלו לא בא לעולם. מה למעלה מה למטה מה לפניו מה לאחור ומה המסתכל הוא שחבין מדעתו מכלתו שילמד לו רבו ואם הרשה מותר לדרוש הסתכלו"ל כ"ש מאחר שח"מ הוא מה למעלה. כפי ושמעות הנמרא וכן מפרש רש"י בלשון היושבה מה למעלה מרקיע שכל ראשי החיות נמצא שם שאחר המעשה מה למעלה מדבר על מה שהוא למעלה מרקיע החיות והלא הן הן מעשה מרכבה וכו'. כראיתא בגמרא דף י"ג ע"א רב יוסף הוה גמיר מעשה מרכבה סבי דפומבדיתא הוה תנו בח"ס אמרו ליה ליגמרוין לן מ"מ. אמר ליה אנחנו לן מ"מ בטר דאנחנו ליה א"ל ליגמרוין מר בח"מ אמר לנו תניכא בהו דנש וחלש תחת לשונך דברים המתקוין מדבש וחלש יהיו תחת לשונך רבי אבהו אמר הכא ככשים ללבושך דברים שהן ככסונו של עולם יהיו תחת לבושך אמרו ליה תנינן בהו עד ויאמר אלי בן אדם אמר להו הן ה"מ. פירש"י הן הן ה"מ אש ע"כ שניסם הרבה שניסם שב דקראות הללו שהן נארא בעין החשול נגמ' כיראה הקשת ונ' הס שהקפידו עליהם חכמים מלדרוש שהן מדכרין נגורת שכינה ומראהו. אש כן נמצא שח"מ הוא הוא מה למעלה. ואם להסתכל בהם בעין השכל אסור. לדרוש בהם לכו"ש ואיך אמר שורשין לחכם ומכין מדעתו דאם הרישה יכול לדרוש הסתכלות לכו"ש ולמא התנא אמר כל המסתכל בארבעה דברים רתוי לו כאלו לא בא לעולם דאישוע שלא יוכל להסתכל ולהבין במה למעלה וקשיא רישא אסיפא. ומה גם כמה דמיייתי הנמרא בסיון מייטיבי עד היכן ח"מ ר' אומר עד ונארא בתרא ר' יצחק אומר עד החשול. עד ונארא מתרין תכאן ויאלך מסריין ר"פ. א"ל עד ונארא מסריין ר"פ יצחק ואיך אש הוא חכם ומכין מדעתו אין אי לא לא. הרי שאלבא דכ"ע שההסתכלות בח"מ דהיינו מה למעלה מותר ואין אמר התנא כל המסתכל במה למעלה רתוי לו כאלו לא בא לעולם וסותר דבריו ראשונים אלא בעל כרחין שיה שאמר התנא רתוי לו כאלו לא בא לעולם לא לגרעון המסתכל קאמר אלא לשבח המסתכל ביה למעלה קאמר. שכן אמר הוהר על אינון דלא מסתכלין ביקר' דאמר' אטימו לכא סתימין עיינין דלא ידעין ולא מסתכלין ביקר' דמריהו וכן הוא האמת שהם סתימין עיינין ואטימין לכן שרואים את המעשה דאין דורשין וקורין הנמרא ואין מדקדקין בה :

ועתה נכוא לכאר לך כוונת האי סיפא דמתניתין כל המסתכל כ"ד דברים רתוי לו כאלו לא בא לעולם מה למעלה מה למטה וכו' ופירש"י שרתוי הוא לשון רחמנות ומכוא חכר מזדרש תורת כהנים אל אלעזר ואל איתיה בניו הנותרים ראויין הוה לישרף אלא שריתה הכתוב לארין. וקודם שנבא לפיאר המעשה צריך לדקדק מאי אי קאמר כאלו לא בא לעולם שהי"ל רתוי לו שלא בא לעולם כמה דאמר בשו"ע וכל שלא חס על כבוד קונו רתוי לו שלא בא לעולם ולמה כוונת כלל בארבעה דברים אמר רתוי לו כאלו לא בא לעולם והאריך כ"כ בלשוננו. שכן נמצא בגמרא מדבש אהשטרדאס. וי"ל כמה דמיייתי הנמרא בעירובין במחלוקות שחזי והילל בענין בריאות האדם שב"ש אומרים טוב לאדם שלא נברא משכרא וכו' אומרים טוב שנברא משלא נברא כנורו ונמרו טוב לאדם שלא נברא ועבשו שנברא ישמש בוועשו. והנה האמור כפול ומכובל בין לב"ש ובין לב"ה שאמר שאמר טוב שלא נברא מה צריך לומר משכרא דמחילא משויע וגם לב"ה מאמר שאמר טוב שנברא ויהי צ"ל משלא נברא. והנה כוונת ב"ש היא של עולם מאחר שנברא לא יתכן שילך יין העולם בלא כלום שבעל כרחין מוקים חייה מצות אכל אינו יכול לעלות למקורו הראשון שנחב מחנו אש לא יקיים כל תרי"ג מות בקום עשה. ינכא העני הזה שורח כל ימיו והוא בספק אש עלה לזוקותה הראשון א"כ יותר טוב היה לו וימיר ריח אש לא יא חסס ויהו שאמר ב"ש טוב לו שלא נברא משכרא כלומר יותר הנאה היה לו בהיותו במקומו קודם שנברא מהנאה שיה' לו מהטורח שטורח אחר שכרא לכן כפול ואמר טוב שלא נברא משכרא. וכו' סוכרים סוף סוף מאן דאגיל דלאו דיליה כהיל לאסתכלי באפייהו א"כ טוב שנברא ויש לו חשלו. משלא נברא והיה אכיל מתה שאינו שלו. ומה שכתב ואמר טוב שנברא משלא נברא. אכל סוף סוף דייק שכיר ב"ה וראה שיתכן

הקדמת הרב המחבר

❁ ריעה ראשונה ❁

אם מותר להבין לחקור ולדרוש במעשה מרכבה

ולרברו

הטו אזויכם ואל תשיעו בהבלי שוא לאמר אין לנו עסק בנסתרות ללא שייך בהו חקירות שאם יחקור האדם יאבד נפשו ותעל צחנתו ויגדל באשו כי כל האומרים כן טח מראות עיניהם מזהשכיל לבתם :

מסח שאמר בעל ספר יצירה בחזן בהם וחקור מהם העמד דבר על בוריו והשכ יוצר על מכוננו ואם החקירה אסורה בדברי הללו למה כתב וחקור מהם וא"ת אמת שיכול האדם לחקור בספירות דוקא אבל למעלה מן הספירות בנסתר אי אפשר לחקור . ואומר כי לא הבינו כונת המשנה שלמה המשנה נקט שני דברים בחינה וחקירה ולמה בחינה אמר בחזן בהם כפי"ת וחקירה אמר וחקור מהם אלא שהכוונה הוא שבענין ספירות יכול לבחון ולידע הדבר על בוריו והוא מלשון בואת תבחנו שהוא הדבר הנראה לעין לפיכך אמר בחזן בהם כלומר בספירות תוכל לבחון ולידע הדבר על בוריו אבל בנסתר שהוא למעלה תוכל לחקור לידע אותו ופעולותיו שהם הספירות ח"ש וחקור מהם לא אמר בהם שאין חקירה גופלת בדבר הנראה לעין אלא בדבר הנעלם מן העין לחקור ולדרוש מי הוא ואיך הוא זה לא תוכל להשיגו אלא מן הספירות ח"ש וחקור מהם :

יצום תאמר והרי כתיב במופלא יחקר אל תחקור ויתכן לומר שהכוונה הוא כך ולא קשיא מידי מה שאמר המשנה וחקור מהם

הוא שכבר גוף הספירות בעצמם יוכל להבחין בהם כמו בגולה ומש"ה שייך בהו חקירה לידע מהם הלכתי אבל במופלא לא שייך ביה חקירה לידע מה שלמעלה היינו לפי שעדיין הוא מופלא ממנו ולא הכרנוהו אלא ע"י ספירותיו שחקרנו מהם והכרנו אותו בדרך פלאי שהוא בעין השכל שזורה שמחוייב להיות ככה מחמת ספירותיו אם כן בהיות שאין עצמותו ניכר לנו לבחון בו כמו שאנו בוחנים בספירותיו לפיכך לא שייך לחקור ביה כדי למנע ממנו מה שלמעלה המיוז לפי שלא שייך ביה בחינה כמו שאנו בוחנים בספירות דמאן דשייך ביה בחינה שייך ביה לחקור מאין יצאת בחינה זאת . ולמה היתה באופן זה אבל מי שאין בו בחינה לא שייך בו לחקור מאין בא ואיך היה אבל בספירותיו יצא ונאל לחקור להשיגו ומוסיבם כת"ש וחקור מהם והעמד דבר על בוריו והשכ יוצר על מכוננו וידוע הוא שהמבחין הוא היסודי מדעתי ולא בדרך קבלה ומדאמר הבן בהם ש"מ שלא בדרך קבלה כי אם שהוא יבין מדעתו ע"י חקירה להעמד דבר על בוריו וכו' יתישב יוצר על מכוננו דאי לאו הכי תקצן בנטיעות הוא וגורם שסתלק נשמתא ינופא והסתלקות נשמתא מנופא הוא שאינו מתיישב יוצר הכל במכונו דאיכו כנשמתא לנופא ולזה אמרו ו"ל צנתי חגיגא שאין מוסרין מעשה מרכבה אלא לחכם ומבין מדעתו לחכם היינו שהוא כלי מקבל ומבין מדעתו היינו שאמר והבן בהם וחקור מהם שידע הוא להציא הדברים שלא קבל מרבו וכו' קשה לסתרת האומרים אין לנו אלא מה שקבלנו וא"כ אין צריך שיהי' מבין מדעתו ולא היה לו לומר התנא אלא לחכם דוקא מדאמר לחכם ומבין מדעתו ש"מ שהרשות בידו לחקור ולדרוש עד מקום שידו משגת על ידי אותם ראשי פרקים שמר בידו רבו שלומדו החמה ואין שום טוק בחקירה כשנוכחתי הוא לשם שמים כדי להעמיד דבר על בוריו כמו שכתב בספר הבהיר המכוונה לרבי נחוניא בין הקנה שאלו תלמידיו לרבי רחומאי ינאי דכתיב תפילה לחכוק הכביא תהלה ונבעי ליה אלא כל המענה לבו מעסקי העולם ועוסק במעשה מרכבה מקובל לפני הקב"ה כאלו מתפלל כל היום שאל תפילה ינאי שנינות כד"ל באהבתה תשנה תמיד ומאי ניהו . מעשה מרכבה ועוד הוצא בספר הזכור א"ר רחומאי ינאי דכתיב ודרך תמים תבאת מוסר מלמד שכל הרגיל במעשה מרכבה ובמעשה בראשית אי אפשר שלא יכשל שנאמר והיבשלה הזאת תחת ידך דברים שאין אדם יכול לעמוד עליהם א"כ יכשל בהם והתורה אומרת תוכחות מוסר אבל באמת זוכה לדרך החיים עכ"ל הרי ראינו ברורה מן האמר שאע"פ שיעשה כיון שהוא באהבה חשיב ליה הקב"ה כאלו התפלל כל היום ועוד אמר אבל באמת זוכה לדרך החיים ואם איתא שאין לאדם אלא מה שמקבל מרבו א"כ מהיכן יבא לו המכשלה אלא ש"מ שמה שמר לו רבו רוצה לחקור יותר לפני לפניו וכו' בעל כרחין שלפעמים יבא ליה מכשול כדכתיב והמכשלה הזאת תחת ידך ואשילו הכי אמר קרא באהבתה תשנה תמיד הרי מכל מה דאמרינא שהרשות בידו לחקור ולדרוש להגיע למופלא ולמקום . ואם אמר יאמר האומר תהלה שיהיה בדברים האלה לא כונת התנא שאמר שאין מוסרין אלא לחכם ומבין מדעתו הוא שיבין דברי רבו שלא יטעה בהם ולעולם שאינו יכול להכנס לפני לפניו כשם חקירה . אף אזי הקנה את שינוי ומומר לו כההיא דמייתי

הקדמת הרב המחבר

חונן רצון מעשה ברכין יוחנן בן זכאי שהיה רוכב על המעונב והיה מהלך בדרך והיה רבי אלעזר בן ערך מחמיר אחריו ח"ל רבי שנה לי פרק אחד במעשה מרכבה ח"ל לא כך שנית לכס ולא במרכבה ביחיד אלא ח"ל היה חכם ומצין בדעתו ח"ל רבי תרשני לומר לפניך דבר שלימדני אמר לו אמור מיד ירד ריב"ז מעל החמור וכתעטף וישב על האבן תחת הזית ח"ל רבי יופני ע"ה ירדת מעל החמור אמר אפשר אתה דורש במעשה מרכבה ושכינה עמנו ומלאכי השרת מלוין אותנו ואני ארכב על החמור מיד פתח ר"א בן ערך במעשה מרכבה ודרש וירד חטון השמים וסיככה כל האילנות שבשדה וכו' עמד ריב"ז וכשקו' על ראשו ואמר ברוך ה' חלקי ישראל שנתן בן לאברהם אבינו שיעוד להבין ולחקור ולדרוש במעשה מרכבה :

הנה - החומר הזה תמוה מדברי ריב"ז משום שמעולם לא לימד לר"א במעשה מרכבה כלום וכן אמר לו לא כך שנית לכס ולא במרכבה ביחיד אלא אם כן היה חכם ומצין מדעתו מושמעות. דברי ריב"ז משמע שפעמים רבות שאל מינו שישנה לו ב"מ והשיב להם ולא במרכבה ביחיד אלא ח"ל היה חכם ומצין מדעתו הרי שלא למידו מעולם ואיך אמר ר"א תרשני לומר לפניך דבר שלימדני דמשמע שלימדו. עוד קשה למה הוצרך ר"א לומר לריב"ז שרצה לומר דבר אחד מאשר שלימדו מאחר שריב"ז לא רצה לומר לו לשנות ר"א וליולו. וע"ק שר"א אמר דרשני לומר לפניך דבר שלימדתי ואח"כ אמר עמד ודרש מה צורך לדרוש בצדק לשון דרשה ולא שייך לומר אלא עמד ושנה תלמודו שאף לשון דרש נוגע אלא לדבר העלול מדעתו. ויתכן לומר שכונת האמירה כך הוא כששאל ר"א לרבי יוחנן בן זכאי שישנה לו פרק במעשה מרכבה השיב לו ריב"ז לא כך שנית לכס ולא במרכבה ביחיד אלא ח"ל חכם ומצין מדעתו וכונת ריב"ז לומר כמה פרקין שנית לכס במעשה מרכבה ואם איתא שחכם ומצין מדעתך אתה לר"א יניי מה חקרת ומה דרשת כמה ששמעת ממני שאם אינך מביין מדעתך למה אגיד ללמוד לך פרק אחר דאין יורשין במעשה מרכבה אלא להבין מדעתו לפיכך השיב לו ר"א תרשני ואומר לפניך דבר שלימדתי ובעת שגתה ריב"ז לשמוע עמוד ודרש מאשר שהבין וחקר הרי שיכול לחקור אדם במעשה מרכבה שכן נענה מלאך ואמר הן הן מעשה מרכבה ואם איתא מאה מדת ר"א הוא מה שקבל מרבו לכד מה צורך עמו המלאך לומר הן הן מעשה מרכבה דבלאו הכי יגיד לפי שקבלו מרבו לא ודאי שהוא בדברי ר' שמה שאמר ר"א היה הכל חידוש מבלתי קבלה מרבו אלא מה שהבין וחקר ודרש כראש פרקין שזכר לו רבו לפיכך הוצרך עדות המלאך שיענה ויאמר הן הן מעשה מרכבה. הרי לך ראיה ברורה שיכול לחקור ולדרוש במעשה מרכבה ואין שום מקפוח של עין בדבר. וכן תמצא בסוף המחבר שאומר עמד ריב"ז וכשקו' על ראשו ואמר ברוך ה' אלהי ישראל שנתן בן לאברהם אבינו שיעוד להבין ולחקור ולדרוש במעשה מרכבה וצונו לא היה יכול לחקור ולדרוש למה ברוך על החקירה והדרשה אלא ודאי שיקר הכרכה היא על שנתן בן לאברהם שיוכל לחקור ולדרוש במעשה מרכבה ולפיכך נשתת ר"א מפי ריב"ז בכתובות דאבות יותר מר"א בן הורקנוס וע"ק שר"א בן הורקנוס היה עוקב כל דברי רבו ונביאם אבל לא להבוסף אבל ר"א בן ערך עומעין המתגבר הדי שדרכו על שהיה חוקר ודורש ואם אמר יאמר האמור מ"ט בדורות הללו ואפילו בזמן האר"י וצ"ל שהיה מוגלה כל כך סודות עילאין לא היה נראה אש ומלאכים כמו בזמן התנאים שהיו בחי' המלאכים לשמוע אותן החידושים אלא נדאי שכל מה שאומרים בזמנים הללו הם הם דברים שאין בהם וימש ולפיכך לא מתראה שום דבר נ"ל דהעלמא בדורות הראשונים היה מחדש ולפיכך היה באים מלאכים לשמוע אבל בדורות אלו שהם כולם נשמות ישנות כפי מה שכתב האר"י וצ"ל והטעם מכריע לזה שמה דברים דורשים בני אדם. הן בעלמא הן בנסתר ורובם ימצא בספרים הקדמונים וזו שאמרם לא ראה אותו ספר ומנא ליה אלא אמרין דלחא בר מוגיה וכיון לדעתו ויש לו משורש משתו וכשביל זה יודע לדרוש ולומר דברים שלא ראתה עיניו ועין כי כבר נשתנו אמרתם בגלגול אחר כמו כן במעשה מרכבה מחתימות התלמוד ואילך נסתם כל חזון וצפרע מתכמת הקבלה שלא נגלית אלא חזון קרוב וכל מה שיש בספרי קבלה הם הם הדברים הקדמונים שנאמרו בזמן התנאים והם סתומים ונסתרים ובכל דור ודור נגלים ונותפרשים וח"כ והו הטעם שבזמנו אינן נראים המלאכים ובאין לשמוע וע"כ כבר שמעו אותם בזמן התנאים כשהיו דורשים ומחדשים במעשה מרכבה. ותוס' ראיה שמה שדרש ר"א הוא דבר שלא שמע מורבותיו מאחר שבת האש ומלאכים לשמוע. וכבר בחר במעשה ג"כ שהקדמוני מספר יערה שאמר בחזון שהם וחקור מהם אש הוא להבין דברי רבו לכד די לו שיאמר בחזון שהם מדאחור וחקור מהם ש"מ שיכול לחקור ולדע דבר אחר על ידי הפסדנות שהוא מה שמסר לנו ספר יערה והוא אויבר לנו שנתקור מהם מכת' ראיה שנוכל לחקור ולדע את הנסתר וע"כ שבזמן דבר על כדורו מישב יצא על יוצאנו כדכתי' רוכב שמים בשער שר"ל שאינו רוכב עילת על כלא שמים דאיהו תפארת אף בעורן ומהו העור שיכול אדם לעזור אותו להבין

הקדמת הרב המתכבד

ו

דיעה אפי' אית ביה עובדין טבין כגויאין חפיקין ליה. מכל תרשין דההוא עלמא עלאה אתר דאילנא דחיי שרי תתן עב"ל כר
 בכרה כל הדברין הרעים הגורם לנפשו ולמי שנוטה עיקר מדבריו של זה האיש ולא זו בלבד אלא שיש בו רעה חולה גדולה מן
 האחד שאחר וחזרה לחכמים בהלכה ליועשה ולא לקרות ושלא ללמד אלא חמי שיהיה דומה למלך ה' עבירה גוררת עבירה
 ומחויק לבו ככרעה הרשע לרדוף אחרי אשר בו החכמה האמיתית כערה רדיויות כדי שלא ינאז פעולותיו לאורה ובאקים יבקש
 את שרף חפילו דיוק ורודף רשע מ"ש אשר שת לבו לזאת שודאי רשע הוא שחטא והחטיא את הרבים ומחמת גאותו אינו דן ק"ו
 בעצמו מההיא דיוותי בחנינה על כנו של חלושע אחר. שכל לפני רבי א"ל בת מי את אמרה לא בתו של אחר אני אחר עדיין
 יש יחדעו בעולם והא כתיב לא בין לו ולא כד בעיניו ואין זכר במגוריו אמרה לו זכור לתערתו ואל תזכור מעשיו מיד יורדה אש
 וסכסכה סכסכו של רבי ככה רבו ואמר אם ליתגנין בה כך למשחיתין בה על אחת כמה וכמה והיה לו לרשע זה ללמוד ק"ו מרבי
 ולמד ויהי זה כדרא כרבינו הקדוש על שדבר סרה על חלושע אחר דלאי שיהיה הוא ימות ערירי ולא יכחשו להקביל פני שכניה ואפי' התורה
 מלא חספסוף שדבר סרה על מי שאינו כאלושע אחר דלאי שיהיה הוא ימות ערירי ולא יכחשו להקביל פני שכניה ואפי' התורה
 אינה יכולה להגיד אותו יען כי פנים הנשחת התורה והסכיד הנשחה מן הגוף ואין יתכן שיהיו גופי תורה מלמדן וכות עליו מאחר
 שהכירה נשחה והם על אלו כתיב במד"כ הוה יתמו בעולם הוה ושם ימותו לעולם הבא. וכן תמונא בזורר פ' וישב דף
 קע"ב ע"ה כל אינון נשחיתין דעליוז דאשתדלו לונדע למריהון כראו דחכמותא עילאה חיהי סלקא ומתקיימת בדוגא עילאה על
 כל אינון דלא אתדבקו ולא ידעו כגון דכל אינון רתיכין אשתקין מפולחא דנדיקייא דידעי פולחא דמריהון קדקא יאות לספקא
 לכל דוגא ודוגא וכד נשיתא דבר נש דהוא יכול לאתדבקא בחכמתא לאסתכלא ביקרא דמריה ולא אדבק גרמיה בה כד בליק
 להיאז עלמא מחתא לגבי האי חיותא דשחיה יופי"אל דאיכו קיימא בכל רוי דחכמתא וכל אינון מפתח דחכמתא קיימין ביה
 דחי להאי נשחתא לבר ולא עיילו וכל אינון שרפים דההוא חיותא שליטא עלייהו כללו בטעי לה כגדפייהו ואוקדן לה ואתוקדת
 וקיימא ולא קיימא והכי אתדבט בכל יומא ע"כ הא לך ראייה ברורה ומהענש הגדול מאותם שאינם רוצים ללמוד קבלה מחמת
 גאותם שאלו היו מתרנין ללמוד וכל אדם ולהבין בדעתם הדבר הראוי יקבלו והדבר שאין דעתם מהכמת דלאו הכי הוא מאחר
 ששאלו לו ולא ידעו לתרן יחזיקוהו וכן כוף כשלווד מכל אדם יבא אחד ויתרננה וכוה נמא ממלא כפשו מכל טוב שיש ביה מה
 שאין ביה אבל תחת גאותו כחבר מכל טוב וחתוקדת באש דכנפי שרפים ויתדבט בכל יומא ואי כטיחו לבו על תורה ומעשים
 טובים וגם דינים ויחידושי תוספות שיטילוהו מיד השרפים שהתורה בעניה תובעת עלבונה מיונו שלא נתן תורה הקב"ה
 לישראל לא כדי שיכירו אותה והנאות הם קבלת עול וזלזלותו ויחזר שאין אתה מכיר אותו כיצד תקבל עול וזלזלותו גלך ומאחר
 שלא הכרת אותו בע"ה כינד ויחך שתכירוהו בעולם הבא כאשר אחר הכתא התקן ענין כפרחודר כדי שתגלם לטרק"ן ובל
 יומא קב"ה הולך להשתעשע בנדיקייא וכדאי שני שאינו מכיר אותו בע"ה צריך לטורדו מן עוה"ב שלא יכירוהו שם ואין שום
 משה יכולה להגילו כי משה בלא כונה כגוף בלא נשמה ולפיכך אין לה יכולת להגילה מיד השרפים וכן תמונא כחור בזורר
 בס' פקודי דף רמ"ו ע"ב ו"ל ואע"ג דעובדין טבין אית לה לההיא נשמתא עב"ר עבדין לה הכי כגון דלית לה אגרא בההוא עלמא
 כאינן דאשתדלי בחכמותא לאסתכלי בחכמתא דמריהון ולית שיעורא לאגרא דאינון דידעי חכמותא ביקרא דמריהון ואינון מארי
 קבלה דאתמר בהון והיושכלים יחזירו כוונה הרקיע הרי לך כצנור דאע"ג דחיות בהון מעשים טובים לא יועיל לשבא להון
 מאתוקדת באש של שרפי והנה הירא את דבר ה' ולכפשו. ויכנה דעתו מכל הטעיות וסכלות של כל אלו הכפרות החלוש' שזות
 קיים וינהה כשורת ה' תמימה ואיבי תורת אמת להכיר ולדעת את בוראו ואל ישיאנו לבו לאמר אין אלה ללמוד תורה זו מני
 שקטן מיוני ומתי שאין אני מכיר את הוא כמלך האלקי ואל ישעו עוד כדבר שקר:

יריעה שלישית

אם יוכל להשיג ולרכיב ולירדע היוב מציאותו אלהוהו יתברך :

הנה יאמר הוהב אלקים אותנו את כל זאת שיכול לחקור ולדרוש בחכמת הקבלה ושיוכל ללמוד מכל אדם עתה צריך לירדע אם יוכל להשיג להכירו ולירדע אותו שמינו שדוד המלך ע"ה אחר דע את אלקי חכין ועבדוהו משמיע שיכול לירדע

הקדמת הרב המחבר

לידע אותו דאלת"ה הי"לל את אלהי אביך עבדו מלאמר דע את אלקי אביך ש"מ שיכול לידע אותו וכמו כן מצונו בוהר ויקרא
 דף ק"א ו"ל והכי אנטרך לבר נש לתמו לבני אביו בן לחפזה בננווי ולמדע רין דכתיב הרי שצריך לחפש חפוש מחפוש
 ולמדע כל רין דכתיב אבל קשה מההיא דליתא בהקדמת וזהו כראשית עמוד ב' מה קנה השמים לתתא שאם יפגשם אדם
 מדרגא לדרגא עד סופא דכל דרגין כד אתי לתמן אומרים לו מה ידעת מה פשפשת מה אסתכלת הרי כלא סתים כמה דהוה
 אם כן מלשן מאחר זה נראה שאין יתרון בידועה ומה יעלה בידו לאחר כל יגיעו מאחר שלא השיג דבר ואין אחר דוד המלך דע
 את אלקי אביך מאחר שזן המאמר הזה משמע שלא יעלה בידו כלום ויתכן למחר שהמאמר הזה מדבר בתמיה וקודם נקדים לך
 סברת המקובלים שאינן רונים לחקור ולדרוש ולידע אלקי אמת ובפעל הספירות והפרופים מי הוא אלא קורין בקבלה ועולים
 מדרגא לדרגא עד סופא דכל דרגין דליהו בתי ואומרים ספירה זו יש לה כ"כ כנויים וכ"כ שמות וספירה זו כך מדתה וכך
 פועלת הדין וכך פועלת הרחמים כשיבא לעילא שואלים לו מה ידעת מה פשפשת מה אסתכלת וקשה למה לא ישיב להם ראיתי
 עשרה דרגין שכבר אינר המאמר דעילי מדרגא לדרגא עד סופא דכל דרגין אם כן למה אסתמוז טענותיו כשואלי לו מה ידעת
 מה פשפשת אלא ודאי שזהו כונת המאמר מהן דעילי מדרגא לדרגא עד סופא דדרגין ואינו מקטכל בעיקר הכל לא בדרגין שהם
 הספירות או בפרופים או כששואלין לו מה ידעת מה פשפשת אינו על הדרגין שכבר ראו שעלה מדרגא לדרגא עד סופא דכל
 דרגין אלא שאלתם מה ידע שם מ"ה החדש ואם פשפשת והסתכל ממי כשתלשל ומה דכתיב ולשון המאמר הוא בתמיה ת"ה
 ידעת כלומר ידעת שם מ"ה . מ"ה פשפשת כלומר פשפשת בשם מ"ה . שאינו מכלל דרגין דליהו חד ולא בחושבן לפיכך זה הענין
 שלא ידע אלא לעלות מדרגא לדרגא חסתתמים כל טענותיו ואין לו פה להשיב באותה שעה אומרים לו הרי כלא סתים כמה
 דהוה כלומר מאחר שלא ידעת דברים אלו שאלנו אין לך כח לפתוח תרעין בכונותיך אלא הרי כלא סתים כמה דהוה שכל מה שטרחת הוה לגלות
 פדיק מעליית מדרגא לדרגא עד סופא דכל דרגין וגם כן יתכן למחר הרי כלא סתים כמה דהוה שכל מה שטרחת הוה לגלות
 בספרות לראות פני המלך מאחר שלא ידעת מ"ה ולא פשפשת בת"ה כנזכר לעיל אם כן הרי הכל סתים כמה דהוה ולא ידעת
 מידי ולכן מצוה דוד המלך ע"ה דע את אלקי אביך ועבדו שאחר הידיעה או עובד או ואו תהיה עבודתך מרובה לפני אביך
 שכשמים ובה לא קשיא ממאמר זה דכראשית להוה רעיל דויקרא אלא כונת המאמר ויקרא הוא שיפגש בננוי דאביו עד
 שיביר אותו ואלו יתקריבין וכן תמצא בחיקונים חדשים דף י"ו ע"א ו"ל והמשכילי' זיהרו ולא אחר והיוודעים אלא חילין
 אינן דמסתכלין בהוין פנימאין סתיון ללא קיימין בגלייא ולא אתחסרו לכל בר נש . אין חזי לאסתכלא בהו בסוללתנו
 דא טהיר וננין בעיטרא חוהרא עילאה על כלא לית והירא דאורא כדא לית והירא דננין לבהו עילאה כהאי והירא דא וזהו
 דאורייתא דא וזהו דמאריהון דמכתא דדרתק ההוה עלמא על כלא אינון נפקין ועאלין ככל גמי דמאריהון ולית מאן דיתמי
 צידיהון כלא כסופין חוהרא דלהון בנין ידיעי לאסתכלא בסתראה כרחי דאורייתא אינון ידיעי כדא דרוין דמסתכלי כדא
 דמכתא בסתרי דאורייתא חילין אינון דמסתכלין ברעותא דמריהון תדיר הרי כבירור דעיקר הידיעה הוא להסתכל בהוין
 פנימאין ולא בדרגין כי מידעת הדרגין לכד לא יעלה ביד האדם שום דבר והסתכל בפנימיות וחופש בננוי דאביו יקרא כן
 להקב"ה כדאיתי בתיקוני' חדשים דף י"ז ע"ב ו"ל והא אוקימ' דלית דרגא כדרגא דילהון בנין דלית סוכלתנו לאשתמוזע
 בשכינתא כחילין מארי קבלה ועל דא מארי קבלה אקרון בניס אבל מארי משנה נקראים אפרוחי' ואפרוחי' אינון מסטרא דנער
 מטט"ו וכו' והנה מכל הכו' לעיל משמע שצריך האדם לאסתכל כמה למעלה וכמה למטה שאלו הם גמי דאביו שאם לא יסתכל
 באופן זה לא יוכל להבין דבר על כוריו ומצונו כתיב' דאמר כל המסתכל בארבע דברים מה למעלה מה למטה מה לפניו מה
 לאחור רתו' לו כאלו לא בח לעולם וכבר ביארנון לעיל קודם הידעת ראשונה כוונת המשנה הזאת כיצד היא ע"ש :
 ו"ש קרא כה אחר ה' אל יתהלל החכם בחכמתו וכו' באות יתהלל המתהלל השכל וידוע אותו הקשה שמאחר שאמר ל יתהלל
 חכם בחכמתו מאי האי דקאמר באות יתהלל המתהלל השכל וידוע אותו דהיינו תכמתו לא כמה שהקדמנו יתרון דאע"ג
 שקרא ושנה ונמד ויהי בן עובדין טבין מאחר דלא ידע אלהותו וספקין ליה מכל תרעו דהוהו עילאה כדאיתא בספרא דנביעותא
 פ"ג מאי וכזו יקלו דא הוא מאן דלא ידע ליתדא שאר קדישא ולקשרא קשרא דמיינותא ולאוקור שמי דמאריה טב ליה דלא
 אתברי ועתה אם איתא דכדידעת משנה תנ' לכד סגיא מאי יודיע צריכא למימר פסוקא דשמי ישראל ויל קרי כי רב ומדאמר
 'המאמר ומאן דלא ידע ליתדא ולא אומר ומאן דלא יחיד ש"מ שאינו מדבר אלא על הידיעה האלהית לכך אמר הנביא אל יתהלל

קודם כל דבר נרדף לידע ולהבטח כל ולהבין ולהבחין מלת
 אין סוף שאמר כל הקדושים מה ר"ל שגלת א"ס
 עורה שאין לו סוף אבל ראשית יש לו או דלמא שאין לו לא סוף
 ולא ראשית ואם תמצא לומר שגלת א"ס עורה שאין לו לא סוף
 ולא ראש א"כ יקראוהו אין ראשית ולמה
 קראוהו ע"ש האחרית הלא יותר טוב
 לקרות אותו אין ראשית ומחילא שמשע
 שאין לו סוף שכל שאין לו ראשית אין לו
 תכלית ולמה קראוהו א"ס. ועוד נרדף
 להבין האי א"ס מה הוא אם הוא האמצע

בהיות

עצם פשוט ולא

ואין :

הראשון ודאי שהוא בעל החכמה והידע שהכל מביע שמונו א"כ
 יודע הוא מהותו ושיעורו או אינו יודע. א"ת שיוודע כמותו
 ושיעורו. אך יקרא א"ס אחר שיש לו שיעור אע"פ שאין אנו
 יודעים ונשינו וכל מקום לא שייך בו שם א"ס. וא"ת שאינו
 יודע כמותו ושיעורו וכו' מסורן גדול שהקטן שבכדוריו בכח
 הדעת שכתן לו יודע כמותו ושיעורו ואין יתכן שהוא בעל
 הדעת ולא יודע כמותו ושיעורו :

ועוד מצינו בוהר שלדבר שיש בו מדה ושיעור קורא אותו
 א"ס כדאיתא בפ' מקדו ו"ל באילין ט' כהורין קיימין כל רזין
 דמהימנותא וכל אינון כהורין ארוא דמחשבה עילאה ולתתא
 אקרין א"ס. הא קודם ששפ קבצה בדבר שאמר מרחא דמחשבה
 עילאה ולתתא. וגם מנין שקרא ט' כהורין וקרא אותם א"ס
 ואין יתכן דבר זה שהרי א"ס מורה על שאין לו. לא ראש ולא
 תוך וסוף שאם אתה מוצא ראש מוצא אתה תוך וסוף ואם אתה
 מוצא תוך תמצא ראש וסוף ואם תמצא סוף תמצא ראש ותוך.
 וגם שהאין סוף יורה שאין לו מדה ושיעור ואין שם כאן
 מדה ושיעור שאמר מחשבה עילאה ולתתא. ואין
 שם מנין ואמר ט' כהורין וכו' מואחר שא"ס לא שייך ביה לא את
 ולא נקודה לא חשבון ולא מני כפי סברת כל הקדוונים וכלא
 רבות תמצא שקורא לכתר א"ס (כאשר עיינך לנוכח יביטו
 בעון לאלהים) והרי הכתר הוא מיוצגת כפי האמת ולא
 כתובים שאומרים שהכתר הוא מיוצגת העליון לפי שעיניך
 הקבלה הוא יוספר יצירה ושם אחר עשר ולא ט' סגונוהו הוא
 להסיר מלכ הטובים שאומרים שהכתר הוא מיוצגת ולא הבינו
 כוונת הויהר למה קרא לכתר א"ס. ע"כ אמר עשר ולא תשע
 למנות אותו בכלל הכאנלי כלומר שאם אתה אומר שכתר הוא
 המיוצגת אם כן יאמרו תשע. עשר ולא אחד עשר לומר שלא
 תענה המיוצגת לכלל הקטנות לפי שאינו חד ולא במשכן א"כ

עז והדר לבונה ותשחק ליום אחרון. מלכים הבין
 דרכה והוא ידע את מקומה. ידוע הוא ומפורסם
 הדבר שכל הרוצה להכנס אל האלך פנימה נרדף לידע ולהבין
 את נוראיו כמו שאמר דוד האלך ע"ה דע את אפי אבין ועבדו
 ואין ידיעה זו בדרך קבלה אלא דוקא
 שגלת אין סוף בתקיר ועיון באופן שיטיב הדבר בלבו
 מורה שהוא כמו שאמר מדע"ה וידעת היום והשבות
 אל לבבך כי ה' הוא האקיס ואם הידיעה
 באמת נרדף שתהיה בקבלה ולא בתקירה
 ה"לל וידעת היום כי ה' הוא האלהים

וקבלה נקבל אפי' שלא יטיב דלבי מדהורנו מדע"ה ואמר
 והשבות אל לבבך ש"מ שרדף להבין ולחקור עד שיטיב הדבר
 בלבו וכו'. והנה בידעת אלהות יש חרבה מירי ידיעות.
 יש ידיעה שיוודע שיש אלוה ויכיר יודע מי הוא. ויש ידיעה
 שיוודע מי הוא ואינו יודע מה הוא. ויש ידיעה שידע מה הוא
 ואינו יודע למה הוא. ולא זולתו. ויש ידיעה העליון ואתר
 מכלם שיוודע למה הוא האלוה ולא זולתו.

ואין הידיעה הראשונה שיוודע שיש אלוה היא הידיעה
 השכלה שכלם שאפילו בהחמית והחיות יודעים שיש
 אלוה ומשכחים לקונם כדאיתא בפרק שירה. והידיעה השני
 שיוודע מי הוא. ואינו יודע מה הוא. הידיעה השלישית
 העולם דהיינו שישאל אומרים האלוה הוא אלוה ישראל. אבל
 אמה אלוה אומרים שאלהיו הוא האלוה האמת. וזאת
 הידיעה לא יש כח להורו שאלהיו ישראל הוא אפי' האלים שכל
 אחד אומר שלהיו ברא את העולם. והידיעה הרביעית שיוודע
 מה הוא. או יש לו כח להורות שהוא אלוה אלוה כלב כפי שיה
 שאמרו המקובלים שהו"ה הוא תפארת. ותפארת רענו ללב.
 והלב הוא מלך הגוף כן הו"ה הוא מלך על הכל. והידיעה זו
 יש לו להכריח שהוא מלך על כלם. אבל עדיין נרדף לחודשי
 עאחר שיוודע בקבלה ויודע שתפארת רוח ללב. ויודע שיש
 כתר שהוא רוח לנבולות ויש מיון ששם ה"ו הם עש פישן
 ללב שהוא תפארת א"ל בעל הידיעה זו הפסוק שכלו שיתלוא
 בלבו כמה שפיקות. לחמודו אין פה ית"ת האבות מאחד שהוא
 אקבל שפע מיוצגתו ושתלשל מיוצגתו. ולמה יהיה צד הבין גדול
 יכח האב ואחר שהכל אחד. לכן בעל הידיעה זו נרדף לחקור
 ולדודש למה הוא האלוה. שהיה הידיעה העליונה. ובהשיגו
 ידיעה זו או ידע כל הידיעות שכולם כלולים בתורה ואין
 יתכן. והנה למה הוא האלוה. נרדף לידע שיש הכל מי

הוא - ואם האילן היוצא מן המדש הזה אע"ג שהוא משתנה מן האורש הוא הוא השור' ענמו או דבר אחר מתפשט ממנו כידועו דבר זה ידע לקח הוא אלה ולא חלתו והכחין בזה לידע אם האילן הוא שורש בעצמו . או דבר אחר מתפשט ממנו נרדף לתת לך כלל שכל דבר שבו כתחלתו מגיד שהכל א' ולפיכך הקליפות שימדם שקד' שארי ביחודו וסיים כפיחודו ואין קצו כתחלתו כאשר תמצא כפרקן דלהלן אבל בקדושה שהוא אמת שאר ביחודו וסיים ביחוד' דהיינו שמתחיל בכתר וסיים בעלכות חוה רמח בתפלת אליהו ו"ל' כתר עליון איהו כתר עלכות הרי שמה שהיה בראשו היה בסופו ממינו למדין שכל דבר שמשו בתחלתו הוא דבר של אמת והכל אחד והיינו דאמרי אנשי סופו מוכיח על תחלתו א"כ האילן תחלת זריעתו הוא הגרעיני שנתון הפרו חרעים אותו ויא פרח ויבן נץ' ואחר כך כדי שיתעשה אילן נצד שתיבה מחקום לתקום וע"י שתיבה יתרכב ויגדל ויוציא פירות ואח"כ באותו פרי שהוא תכלית המלאכה המצא בתוכו אותו הגרעיני שזרעה מקדם כמצא סוף יקועשה הוא תחלת השחטה בזה סופו מוכיח על תחלתו שאינו הגרעיני שזרעה בתחלה היו בו כל טרה צורת האילן הזה לא שהיה בכח וע"י זריעה ושיתל ונטיעה נתפרסם מה שהיה בכח ויא למעלה כמצא שבין השורש ובין האילן הכל דבר אחד לא שהשורש הכל כלול בו בכח ובהיותו אילן אז יודיע בעשבל שהיה בו בכח והיינו דאמרי אינשי מן הפעולות מדעו הכמותי כך הוא הענין ידעת שורש האלהות לדעת שורש זה נרדף ליקח סכרת הקדמונים שאמר אין סוף ממש ענמו זה האילן הכל בתוך המצא מצא ששורש הכל קראוהו אין סוף ; ועתה נרדף לידע . האי שקראוהו אין סוף אם הוא דבר אחד שהוא שורש הכל היה להם למד . אין לו סוף . או אין בו סוף . כי אמת א"כ איך דבוקה למילתא אחרת . כגון אין סוף לא היותו אין סוף למומותו . כמו שאמר אין סוף לתבונתו . ואם תאמר שמה שאמר הבטח אין סוף לתבונתו . לפי שנו מצינו חקר כמו שאמרנו ח"ל עבקות כשיעור קומה שלי אבל לתבונתו אין חקר . ולפיכך לא אמרו אין לו סוף . או אין בו סוף לבישכמותו . לו אזו בו כותמים שיעור וגבול . . ואין יקראו אין סוף מאחר שהוא מוגבל ולכן קראוהו א"כ שאינו מוגבל . והו כפי העובד מדבריהם . ואל"ת שכן הוא . לאו הכי שהרי כמה פעמים בוחר מביא דברים שיש להם גבול וקראם אין סוף . כדאיתא בזהר . בראשית דף ר"ה ע"א רעותא דכל ט' כהורין דקיימי כלתו במחש' דליהו תד יגייהו כיושבא כולתא לארדף

כשעתא

קשה לומר איך קורא לכתר א"כ מאחר שנבדלו כיכר שהיא מקו המאזיל עד החכמה א"כ איך יקרא אותו א"כ וכאלה רבים ולא אעלה אותם על שתי שלא להטריח הקולנוס . ועיין בענין לאלהים ;

ועוד פאם נאמר שאלת א"כ הוא דבר א' שייך עליו ס' א"כ דהיינו שאין לו לא ראש ולא תוך ולא סוף וכולא היה מלא ממנו דעצמותו הוא כולא והוא האזיל כל העולמות והוא הבורא או יתרכו קושיות אחרות דהיינו באומדן איך היה מציאות המצאם ואין נתיבות מחשבת המצאם שאין יתכן שיהיה דבר אחד שיעל דבר אחר אם לא יהי יוקום פנוי לכעול בו או מקום להתגועע בו א"כ איך היה מציאות המצאם בתוך הא"כ בענין שאחר שהכל היה מלא ממנו והוא הוה כולא לא שייך ביה תמעה כדי שיתבון המצאם שהתגועע נרדף מחקום להתגועע גם אי אפשר להיות בתוכו שאם תרצה לדנות זה הענין לענין האשחטה כגון שחשב האדם בעצמותו בתוכו הכי הוה בחינת מחשבת המצאם זה אי אפשר לאומרו משום דאמריקרא אם יש תנועת מחשבה בתוך האדם היינו לבי שהמחשבה עשה היא בעל מחקום ומתגועע המחשבה בתוך מקושה ונוטה לכאן לכאן . אבל כאין סוף מאחר שאומרים שהוא ענין פשוט לא שייך ביה מחשבה פנימית שעל זה קוראים אותו פשוט אם כן מהיכן כתובה מחשבת המצאם ואין הוה המצאם מאחר דלא שייך ביה לא וחסבה ולא תגועע לא מחשבה וכן היותו פשוט ולא תגועע יבן כי אין לו מקו' הוא הוא המקו' על זה אמר בתחלת דבריו בחינת שאלת אין סוף שורה על דבר שהוא ענין פשוט והפשוט לא ישיגוהו איך רוצה לומר איך היה כך ואין היה כך . ואל"ת דלעולם אימא לך שהאין סוף הוא ענין פשוט וכל עצמותו הוא מחשבה אחת פשוטה בלי פנימיו' זה הדבר אי אפשר לאומרו שכבר קדמי האר"י זק"ל באומרו כשעלה ברצונו הפשוט דאין סוף מכלל דאית רגון בגויה .

ועוד דלא נקרא מחשבה אלא מי שיש לו מחקוף ומחון ; ונבוא למלת ולמה ונקדים לך שעלכד אלו הקוש' שאמרו יש קושיות אחרות בענין אחר דהיינו שאמר שהא"כ הוא פשוט כפי סכרת כל הקדמונים למה נשתנה רצונו לברוא בעולם עתה דלא שייך שינוי רגון אלא למי שיש בו דיני' ורמזי' שכשהוא מתלבש בדיון הוא כועס וכשמרדן אותו מתרצה אבל מי שהוא פשוט בתכלית הפשוטות אין בו שינוי רגון אלא רגון פשוט מתחלה ועד סוף . אם כן למה נשתנה רצונו לברוא את העולם מאחר שלא היה מקודם . ואל"ת שלא נשתנה

דענו

כאשר יבואר להלן . יתורן מלת ואין דהיינו שינא חזקוס
 לזקוס ובמקום שבו נרא את העולם . וגם בביות שעתיקא
 קדישא שורש נשתא דכל חיי שריו ביה ומיניה מתפשט האור
 והולך עד שאין סוף לכן קראוהו ח"ס ולא קראוהו אין ראשית
 שהראשית שריו בתוכו : וצאשיל לך משל כדי שתבין
 מה שיקרו ר"ל אבני בוהו אבנים מפוליות בתוך התבוס
 וזמים יוצאים מהם במזא ששורש שמתנו טובע המים הוא בתוך
 האבן והאבן מנביל לשורש ובכניעו שינא מן האבן מקיף את
 השורש ואת הנביל ויתפשט והולך עד שאין לו סוף . הרי
 שאילו בדבר גשמי הראה הקב"ה ענייניו וזה סוד הפסוק אשר
 עשיתי בסתר דוקתי וגו' עשיתי דייקא דוקתי ארץ דייקא
 וגבן . וכדליתא בתפילת אליהו ז"ל בתיקון ח' (עין בעו
 לאלהים) לאשתדעא בהן עילאי וחין יתנהג עילאי ותתאי
 ואין היסתמודען עילאי מתתאי הרי שפועלותיו כיכר הוא
 ומתנו כן עתיקא קדישא הוא רמו לאבן וכשתא דכל חיי
 השריו בגויה הא רמו כמו שורש היים הנכבדים מן האבן אשר
 אין סוף לכביעתם אבל שורשם וראשיתם הוא בתוך האבן כן
 שורש נשתא דכל חיי הוא בתוך עתיקא קדישא דכל קדישיא
 ומתנו מתפשט והולך עד אשר אין סוף ותכלית ולכן קראוהו
 ח"ס ולא אין ראשית : והנה מאחר שהעיקר והשורש
 הוא בתוך עתיקא קדישא השאר אתקרי התפשטות ובהתפשטות
 אין לו סוף ואין ידיעת נוגעת עם לשער שיעור ההתפשטות
 יען כי אין גבול מתנו ולחץ אבל ידיעה נופלת לידע אם מתנו
 ולחץ יש גבול או לא וכוה הוא יודע שאין גבול מתנו ולחץ אם
 כן אי אפשר לידע סוף ההתפשטות אבל בשורש שהאור הזה
 מתפשט מתנו יודע כמותו . יען כי שריו בתוך שמו דליוהו
 עתיקא קדישא דכל קדישיא שהוא הוא התפילה הכל בכח
 נשתנו והוא ונשתתיה חד אינון והקרא אין סוף הוא
 ההתפשטות אשר שם אין ידיעה ואין בחירה ואין רצון לכן אנו
 מדברים בשורש כל השמים ועיקר כל האמונות וחיות כל
 החיים על כן אמר האחר :

ולבא

אלן בהורין ובזניכין תליין להתקייא בהו ולא קיימי לאתדבקה
 דכהני וליואי וישראל עולם עד ח"ס מאי האי דקאמר דכל קשורא ויחודא ושלימו
 אייהו ח"ס או מלתא אחריית דבגו ח"ס אי האי נביע ח"ס הלשון מיותר דהל"ל הכי
 לאננעא בת"ס מאחר לאננעא בהווא נביעו דכל קשורא ויחודא ושלימו לאננעא ביה או
 לצעה צריך לידע האי ח"ס מאי ניהו והנניעו דכנויה מאי ניהו וח"ס האי ח"ס הוא האין סוף שאמר הקדמונים דליוהו מארייה
 דכולא ואיהו דעבד כולא ולית דעבד ליה . זה לא יתכן לאומרו שכבר מודה דלית נביעו גו באי ח"ס והוא ח"ס
 שאתר

ב

עץ לאלהים פרק א'

שאמר הקדמונים לית ביה שם מחשבה פנימית לפי סברתם ולא תקרי בהיא מחשבה צניעו . ואל"ת האי צניעו דאמר הזוהר
 לאו להדרת חולתא . אחריתי קא אתיא אלף להודיענו שא"ם יתקרי צניעו יען כי הוא נעלם מעיני כל חי . זה ג"כ לא יתכן
 לאומר שבהאי צניעו אמת דרעא דכל רעון ביה וכמוך אחר הזוהר לאו רעוין לאו נהורין לאו בונין כהוא א"ס א"כ
 האי צניעו לאו ארין סוף קאי דהא בהוא צניעו רעא דכל רעון אשתכח ביה . ואל"ת דהאי א"ס דאמר הזוהר לאו ארין סוף
 העיקרי קאמר אלף אכתר קאי דאתקרי א"ס דאמרינן לעיל דכתר אתקרי א"ס וכוהו אתיא ספיר לאצנעא בהאי צניעו דבתוך
 הכתר דרעא דכל רעון ביה . ואען ואומר דגם כוה"ל יבחר היעין דאס האי א"ס דחתיור ברשא הוא על הכתר דאתקרי
 א"ס האי א"ס דסיפא למה לי דהאי א"ס דסיפא משמע דאת-לתת טעם לא"ס דרישא דזה שלא אחר לאצנעא בא"ס לא לאצנעא
 בהוא צניעו היינו משום דא"ס לא קיימא לאודעא וכו' דבא"ס סוף לאו רעוין לאו נהורין וכו' לקבל רעוין דכהני וכו' לכך אחר
 לאצנעא בהוא צניעו . ונחא דסיפא אתיית לתת טעם לרישא דאי לאו דלתת טעם אתיית . ספיפא למה לי . שאלה שאל רבי
 אלעזר מר' שמעון אבובי רעוין דהנהניו ליואי עד היקן סלקא הוה ליה למימר עד א"ס דכל קשורא ויחודא ושליומו לאצנעא ביה
 ודי . אלף דהאי דהארץ כסיפא שמוע מיניה לתת טעם לרישא ויחודין סוף דכוסא הוא נתינת טעם לרישא האי א"ס דרישא
 לאו אכתר קאי דכתר אית רעוין ואית נהורין ואית בונין וקיימא למעבד ראש וסוף וכסיפא תני לאו נהורין וכו' ולא קיימא
 למעבד ראש ולא קיימא למעבד סוף . א"כ סדאי נגמר דהאי א"ס דרישא לאו כתר הוא ודדת שאלתא לחכתא מאי האי א"ס
 ומאי האי צניעו ; ור"ל בהקדמה שקדמונו בבית קדש הקדשים דהיינו דעתיקא קדשא דכל קדישויא היה קודם הכל ונסתתה
 בנזיה והוא ונשתייה מד אינון דנשתייה מיניה וביה . כאשר תראה להלן דהאי נשתייה אקרי נשתייה דכל חי וזוהר התפשט
 מיניה הוא הנקרא א"ס הפשוט דא"ס להתפשטותו דכהאי אור לאו רעוין לאו נהורין לאו בונין דלית ביה רעוין כלל כי הוא
 אינו השורש רק אור מתפשט מן השורש דכחיון האור המתפשט מן הכר ולפי שלתפשטו זה אין גבול להתפשטותו לכך יקרא א"ס
 כאשר תראה להלן ושורש של זה האור אינו עתיק קדיש' דכל קדישויא והוא הוא הנניעו דהוא צניעו ומתכסה כגו אוריה חמש כגון
 הכר ואכני כהו ע"ש . וכוהו אתי שפיר כונת הזוהר וכך הוא הכנת היוצא עד היכן רעוין דכהני וכו' ונחא אוקמה עד א"ס כלומר
 עד ההוא מקום דאתקרי א"ס דהיינו התפשטות האור זאיהו א"ס . ומקשה למה נרין לעלות עד א"ס . וכא כיתרן דכל קשורא
 ויחודא לאצנעא בהוא צניעו כלל אחר דתבין וכו' דהיינו צניעו כגו אור דאתפשטתיה דאתקרי א"ס דדיוקא בני דכהני הוא דלא אחר
 דכל קשורא לאצנעא ביה או בהוא א"ס . אלף אחר לאצנעא בהוא צניעו . הרי לך ראייה שכל קשורא ויחודא אינו להבוא
 צניעו דהיינו כגו אוריה ואוריה מקיפו דהיינו אוריה חמש המתפשט מיניה ונקרא א"ס שא"ס להתפשטותיה אבל מכל מקום
 שרש האור הזה הוא מוגבל חמש מאוריה כמשל הכר ואכני כהו שבהכתיב בבית קדש הקדשים וע"ש . הרי דאית ליה שיפור אע"ג
 דלא ידע לן אבל הוא ידע שגוריה דאתקרי הזוהר ולית דדע ליה כראיהו ודיקא נניו דהוא צניעו אינה השורש וא"ס הוא
 התפשטות דתקאמר דרעא דכל רעון ביה דבהתפשטות דהיינו א"ס לית תחנרעותא כלל דלאו אינה ענמות לזיהוי ביה רעוין
 דאין הרצון שריו אלף תוך כעל הרצון העובל רצון א"כ מדתקאמר דרעא דכל רעון ביה בהוא צניעו שמו מינה דהוא צניעו
 לאו אינהו א"ס אלף רוא ועיקרא דא"ס שא"ס הוא האור דתפשט מיניה היינו דתקאמר המאמר א"ס לא קיימא לאודעא ולא
 למעבד סוף ולא למעבד ראש והוא נתינת טעם למה שאחר בתחילה דכל קשורא ויחודא להננעא בהוא צניעו וכו' ולא אחר
 בא"ס לפי שא"ס לאומלתא דקיימא לאודעא לאחדים דלא אית ביה רעוין לפי שהוא התפשטות ואינו עגם דלא אית רעוין
 אלף בעגם אבל א"ס דהיינו התפשטות לא קיימא לאודעא ולא למעבד סוף דלאו אינהו רעא' ולא למעבד ראש דלית ליה סוף
 דא"ס הוא התפשטות והתפשטות דהיינו א"ס נפיק זיהאש דזיהו הנניעו דתקאמר וכו' לא קיימא למעבד ראש דלא אית ביה
 ראש וסוף אלף התפשטות ומי שיש בראש וסוף יכול למעבד ראש וסוף ו"ש דאין קדושה אביק ראש וסוף ומתקאמר קדשא שמו
 מינה להבוא צניעו אחר דהיינו קודם לכל ואינהו דאפיק כולא כראש וסוף לאתקיימא כגווייהו ולאודעא אלהותיה כזה דכתב
 אפיריון עשה לו קתלך שלמה . סלכא דשלחא דלביה . עבד היכליה כרעותיה לזר כגויה . אבל התפשטות לא קיימא
 לאודעא דלא אית ביה רעוין לפי שאינו ענמות ו"ש הזוהר אבל להתב א"ס כלומר השורש שהוא בענמות עבד ראש וסוף .
 אבל להתב דהיינו התפשטות הינחא מן השורש מתקרי א"ס . ולא אין ראשית שהיא יונחא מן הראשית וכהוא התפשטות
 שקראת א"ס לית תמן רעוין ולא נהורין ולא בונין וכו' דלא אינהו ענמות כדאמרן אבל הוא צניעו הכל אינו רוא דא"ס דאית

רכל נצתינ שמי בתוך עתיקא קדישא דכל קדישין דלוייהו עילת על כל נשלות ואיכו חזי דא"ס בקארין וכו' דקארין דשריני
 כגויה לאו דח"ו שהוא דבר אחר שריו כגויה . דעתיקא קדישא דכל קדישין וכשתייה כלא חד אינון כגויה דקארין קארין בגמלת . לכן
 אחר ראו עתה כי חזי אפי הוא : כלומר אל תאמר שהנמה הקממת כגויה היא נשמתו גילתה עכא לז' מלשילת : אלא
 נשמתיה מנייה נובעת בדמיון אכני כוונה עקמים נכבדים מהם . וז' ראו עתה כי אפי חזי הוא דייקא . אפי ראייה ברורה קן
 הצטוב שהאפיל הכל הוא הוא עתיקא קדישא דכל קדישין וכו' וכשתייה עד אינון : ועוד ראייה עפסוק וכו' באחד דמי ישיבני
 ונקשו אותה ויעש . דס' ל"ב נואו אחד מהו וכו' באחד אלא ביה דארין עטקא קדישא דכל קדישין וכשתייה הנדשות במילת
 הוא הו קודם הכל נאורשה בהוא אחד דלוייהו עתיקא קדישא דכל קדישין . הו וכו' פאחד דמי ישיבני שלא היה שום שלום נכפא
 אותה ויעש ולהלן נבאר הפסוק הזה פאה היעב . ולא באנו שיהיה כי אם לבאר איך נשמתו דכל נשמתין ועתיקא קדישא היו
 קודם הנמנעם והוא וכשתייה חד אינון . והאור הנכבד מתנו ומקישו קדישין אכני כוונה שתייה פנו כבדים מהם מקישים אותם .
 הימים הוא אור הנכבד מעתיקא קדישא ד"ק דלוייהו . ההתפשטות היואל מתנו הנקרא א"ס כנאר . . והנבוקום דלנון הנשיגות
 שבעתיקא קדישא דומים לכני כוונה ולכן נקראו ראו דא"ס שכוו . שהאכנים קמונים בתוך הימים היואל מהם כן עתיקא קדישא
 דכל קדישין שחיר נפיו בתוך האור היואל . חצנו ולכן נקראו ראו דא"ס לפי שזילת ראו דבר שבוט טעור וכפאר : הרי עתה אהיה
 קודם הכל בסתרו של עולם כחור . בעולם הזה למשה וכו' סוד הפסוק אשר עשאו . בסתר דרשמה בתעניות ארץ ודייקין
 מלישכא דקרא שהוא על צמיו ולא על פעולותיו מדקאמר עשיתי ולא אמר עשיתי דייקא מני דלית אלהא לעילת מעינה דהאנל
 ליה הוא עשה הנמנעם והאנל הכל מדאמר עשיתי ולא אחר נעשיתי ומלת בסתר דייקא די איהו לעילת סן הנמנעם כגון שאמר
 ר"ש נסתר בסתרו על עולם דקדמותי בתעניות ארץ אלו אכני כוונה מהם דונעה מעט שהוא לדעלה סן הנמנעם כגון דקדמותי
 בתעניות ארץ שחין הקימה אלא על הרשיוו הקדמון ודייקא כיו שהנעב מדבר . על אכני כוונה שאמר בתעניות ארץ שהוא
 התהום . וז' למה נרקס למטה בתעניות ארץ ולא למעלה בארץ . וז' ששכס שהוא למעלה סן הכל וכסתר בסתרו על
 שלם סן הוצרך להיות נרקס במקום נכסתר והיינו בתעניות ארץ וכו' . סוד פסוק מניד מרשית . ארצות נצרך לדקוק שבעשוק
 וז' ה"ל מניד אחרית מראשות לפי שחלת מניד סוף על חלת אחרית דהיינו שראשית דבר מניד אמריתו ח"כ ה"ל עניד
 אחרית מראשית אלא שכונת הפסוק להיוו על מה שאמרנו שאחרית הכל דלוייהו כוונה מניד על הראשית דקטו קד' שהיה
 למעלה מהנמנעם וכן הוא כוננת הפסוק המניד מראשית הוא האחרית וכן מניד מראשית אחרית :

בית קדש הקדישים פרק ב' מהימנוחה וכלא עון לאלהים פרק ב'

ולכובא אל ביאור הדברים האו נריך להנדיעך ולהכין למה
 שהתפשטות ה"ל לא יהי' בו לא ידועה לא בחירה
 ולא רצון . ונקדים לך קודם משל אם תאך נה א' תמנא כו' ד'
 דכ"ל דהיינו אור האמנעי שכנא הלכין ואור העליון שהוא כוננה
 לשזור ואור התחתון שהוא גוון תכלת
 ואור אחר מתקצא בכל הכות . הגה כו'
 ראשונות הם כולם עמ' א' ואור השחיר
 לכית הוא מאור הלכין עבתוכם באור
 הזה שמתפשט לא תמנא כו' שום בחירה
 ולא שום רצון ולא שום תנועה ואין כה
 שום תפיס' ואינה מתנועעה מעממה לא
 ח"כ יתקעכע הכה זאין כה שום הרכבה וזאת היא הנקרא דבר
 פשוט ויתמנא האור כוה שתיקף את האור . שהוא השורש היואל

הנה מכל האמור לעיל כפרק האמון . שיעטן מנייה
 שהתפשטות הוא הנקרא א"ס ולפי שהוא התפשטות
 ולא עמ' לכן לית ביה רעמא שבהתפשטות אין לו רצון .
 וז' ש"ס כלו היה רצון א' אי אפשר לאמרו מנייה מנייה .
 הראשונה מהנודד ונקרא ד' ל"ג ע"כ
 וז' ל' אכל הכס א"ס לאו רעמין וכו' הרי
 באיה דא"ס לאו רעמא אינון . וז' שום
 באיה אפרת עהבא"י וז' כה שכתב
 כשעלה ברצונו . בסטא דא"ס ונריך
 לככין הוא הפטא אפיא קאי על הרצון
 או על הא"ס אם הוא על הא"ס ח"כ
 ה"ל פשעלה ברצון ח"ס הפטא . . אלא דואי מוכרחא אפיא
 למה שקאי הפטא ארצון קאי ומה שאמר ארי' מלת ח"ס אשר
 מלת

עלת הפסח • ר"ל באותו רצון הפשוט דא"ם להתפשטותיה
 ולעולם דא"ם הוא רצון א' פשוט • ואכתא קשיא ליהיב"ל
 כשעלה ב'רצון הפשוט דא"ם ואזו משיע • ברצון הפשוט דא"ן לו
 סוף • ואחאי נקט לישנא ברצונו דמשמע דאית בעל הרצון הוה
 דמלת ברצונו הוא פועל יוצא לאחר ואיזו קשד למלת א"ס לא
 כוונת האר"ר"ל הוא כן שההוא נציעו הנוכח באחזר זה שהיה
 קודם לכל וקודם המצנזוס הוא בעל הרצון ואיזו תלוי באחר
 שיגביל רצונו שלא ינאחר להשת מה שעלה ברצונו לכן רצונו
 מתפשט עד שאין לו סוף • וה"ס כשעלה ברצונו שמלת ברצונו
 מורה על ההוא נסתר וזונו רצון הוא פשוט דא"ן לו סוף ולכן
 לא הקדים מלת א"ס למלת הפשוט שאז היה משיע שהפשוט
 אא"ס קאי ולא על הרצון ולכן אחר כשעלה ברצונו הפשוט
 דא"ס • מצינו למדים דא"ס למחר שהא"ס היה רצון אחד וכלו
 עמס א' פשוט וכלו נקרא רצון והוא א"ס • מלשק חזרה ומלשק
 האר"י ז"ל כאחור • וגם סברה היא שאין יקרא רצון אם לא
 יהיה בעל הרצון שיתנועע הרצון בתוכו דכל דמתקרי רצון
 צריך שיהיה לו מקום לשחרת בגויה דכל רצון הוא פנימית ואם
 איתא דא"ס הוא רצון אחד כלו א"כ וקודם מאן הוא למתקרי
 רצון מאחר דמתקרי א"ס • אלא כהכרח נמור למחר שהרצון
 הוא פנימית דההוא נציעו דאיזו עתיקא קדישא דכל קדישין
 ולתפשטות רצונו אין לו סוף והוא הנקרא דא"ס :
 וענה מאחר שאמרנו שיש רצון ובעל הרצון כדי שיקרא
 הרצון רצון • צריך גם כן לידע אם הרצון מופרד מעל הרצון •
 או הכל הוא אחד :

זה יוכן ממשותף ספר יצירה פ"א עשר ספירות בלייה
 נעק סופן בתחלתן כשלהבת קשורה בגחלת שהאין
 יחיד ואין לו שני ולפני אחד מה אתה סופר • הכה מה שאמר
 המשנה המושמעות הוא שהספירות היו כבוד גלגל כדוריי
 ובהיות העשר ספירות ככדור אחייה מלכות כמד הכתר חבו
 סוד נעקן סופן בתחלתן • כלומר נעקן מלכות דאיזו סופן של
 הספירות בכתר דאיזו תחלתן של הספירות : והנה המשל
 של הגחלת שאינו דומה לנמשל שאלו היו כ' ספירות לכד כיתא
 כדמיון השלהבת והגחלת אבל בהיות שהסוף נעקן בתחלה •
 א"כ אחר ספירות למה דמיון : ועוד קשה שלעולם מה שהיה
 בתחלה הוא יותר רחוקי ופנימי ומה שהיה בסוף שבעל כרחא
 איתא צריך לומר שהתור הוא יותר רחוקי ומה שעלם מהתלכו'
 שהאז הסוף ואין יתכן לומר שהסוף יהיה נעקן בתחלה שהוא
 קשד דאיזו א"כ מתקבצת שהעליון הוא נשמה לתחתן והי"ל

נעקן

ימינו ואין לו סוף שאם לא יוצא כותל שיגבילו יהיה מתפשט
 והלך עד א"ס • כך הוא הכנין שורש כל השרשים שהוא
 נשמתו דכל חיי השדני בתוך עתיק קדישא דכל קדישייא ואזר
 היוצאת מינו אין סוף להתפשטותה ואזר זה יתקף את
 השורש שהיא הנשמה ואת השם שהוא עתיקא קדישא דכל
 קדישייא מנא שאורה בעצמה מקיף אותה ואת שמה כמו אבני
 כהו הכל שמקפים את שורשם ואת גבול שורשם :
 ובזה יוכן עומדים ז"ל קודם שברא הקב"ה יעלמא הוה הוא
 ושמה סתים בגויה • וצריך להבין האחר מי הוה
 סתים כמי • הוא נשמה או שמה ביה • א"ת דשמה הוא סתים
 ביה א"כ הי"ל הוא שמה סתים בגויה ואין צריך למחר מלת
 הוא • א"ת דהוא הוה סתים בגו שמה לבי שמלת שם • הוא
 גבולו של מלת הוא כאשר נבאר • א"כ הי"ל הוה שמה והוא
 סתים בגויה • מודקאמר הוא ושמה סתים בגויה האי מלת
 בגויה קאי חזלת הוא שאם איתא שהאי בגויה קאי למלתא
 אחרייתיה היה לו להוכיח בגויה דמאן ארלת הי"ל בגויה כלל
 אלא הוה האי ושמה סתים המזייל משמע דסתים בגויה

אחרייתו בר מנופיה א"כ יואי האי בגויה דקאמר :
 ועוד ידוע הוא ליהדי חן שכל מלת הוא רצון לגמרת שאין
 לו שם וכל מלת שם שריו כו גבול • שכן תמצא
 שהא"ס יקרא אדם מראשו ועד רגליו אבל מראשו ולמעלה אין
 לו שם • מנא שהשיעור הוא השם וכפי זה נמצא שזולת שם כלי
 להוה ומלת הוא נשמה לשם ואין יתכן שיהי הנוף בתוך הנשמה
 שאחר שמה סתים בגויה שאדכא הגבול תגבול לזולת הוא •
 והכל יתרוך עם המשל שהקדמנו מהגר ואבני כוהו דהיינו
 שהשם הוא עתיקא קדישא דכל קדישייא שהוא שורש החסדים
 והנבורות והוא התחלת השיעור מלת הוא • הוא נשמתא
 דכל חיי ואזר המתפשט מנשמתא דכל חיי דהיינו הוא מקיף את
 שמו דאיזו עתיקא קדישא דכל קדישייא ואת השורש • היא
 נשמתיה דבגויה דהיינו הוא • נמצא דאזר המתפשט מנשמתא
 דכל חיי דאיזו הוא • בהתפשטות מקיף את הוא ואת השם דאיזו
 ע"ק דכל קדישייא הוי הוא ושמי' סתים בגויה ר"ל בגויה
 דאחריה • ולעולם הנשמה הוא שורש פשוט בלי תערובות ושורש
 החסדים והנבורות הם נשמה דאיזו עתיקא קדישא דכל
 קדישייא וצ"י התעוררות שורש הנבורות דעתיקא קדישא דכל
 קדישייא תעורר תנועות המצנזוס :

והרביעון ליה באדם התחתון שלשעלה כו איזו תאוה
 לגמרת איזו דבר ככח הנשמה שצו הוא עושה

אז

עין לאלהים פרק כ'

ולומר לך שהיו הקריין לכל הקדושים ולפי שהשמות דכל חיי שהיוות בהן לכן הם נקראים שמו ו"ש קראו חגי ה' הוא שמי דכל לל
 חגי . ה' שמי אלה לרמוז שגלת הוא חמו לנ' קשרי דמסיבותא נ"ב דהיינו ה'ו' לכת' ו' ולחף לע"ק לכן אמר חגי ה' הוא שמי הוא
 דייקא הם שמו דההיא בשמא הקדושה שהיא נשמתין דכל גשמתין . וכן איתא בבוהר ויקרא קמ"ג ע"ב ח"ל ר' אבה אמר ככל
 אתר היא וקריין היא דבר ומוקבא כדרא וכללא עילאה וכו' דכר ה' נוקבא חלף כללא דכלא דהא חלף בשלימו שריא :
 וצריך להבין בסוף המאמר דאמר דהא חלף בשלימו שריא הוא שריא הוא שריא כי מאמר דאמר חלף כללא דכלא דהא חלף בשלימו שריא
 נקבל מה נורך כתיבת טעם דהא חלף בשלימו שריא . וי"ל שנוכח ר' אבה דאמר חלף כללא דכלא דהא חלף בשלימו שריא
 רוחות לעתיקא קדישא לבד דלמעלה לית טרה ולכן לא אמר חלף עתיקא קדישא אלא חלף כללא דכלא . וצריך להבין למה
 אמר חלף כללא דכלא ולא אמר כללא להוא שריא לא הויר אלא דבר . ומוקבא והוא דכללא למאניי מאי קא איתיא אלא הארי דכללא
 מאי דאיתיא למאניי גם לעתיקא קדישא דכל קדישין הריונו שריא של האלף ולכן דבר וצריך דהא חלף בשלימו שריא כלומר
 מדע למה אמרתי לך כללא דכלא ולא אמרתי כליל להו דהא חלף בשלימו שריא כלומר דהא חלף איש בה ג' נורת לרמוז גם על
 עתיקא קדישא דכל קדישין וצריך להבין אחר שהאלף כליל כלל כמכר לעיל ח"ב . היה צריך לציית ערות האלף וי"ל ד"ו ה"א
 למה איהי דלת . וי"ל שכל איהי קדושה עמיה ותלתון אינין חד או היא נקראת . דלת שמקבלת מנייה וכשגתעלית עכל טוב או
 נקראת ה"א שכל נועברה ויהו"ו בדמותו ככללו ונשמת ד'ו' . דהיינו **ד** . ולפי שהאלף היא רוחות בקדמות כלל
 דהיינו כשהיה האדוקה כו שמו לא היה יונג לביק נדמות באות דלת כהיותה באלף . וי"ל דהא חלף בשלימו שריא הרי שהאלף
 היא כללא דכלא דמרתה כליל תלתון ואינין חד . וכבר ביארנו לעיל שהשמות וצתיק קדישא הם דתיים לשלשבת נחלת דכלא
 חד ח"כ הוא ושמייה חד אינון . וזה כוננת המאמר יואן דידע שמייה על צורה ידע דהוא ושמייה חד אינון . כלומר כשידע שהאלף
 הוא גילוי הו"ו כ"ל או ידע שהאלף היינו וי"ל ויין הפרש כיכנס רק שהאלף נקרא שמה של ו"ד א"כ ידע כיכד הוא ושמייה חד
 אינון . וכשידע שהאלף איש"פ שיש בה ג' קורות הם הכל דבר אחד א"כ או ידע שקב"ה ושמייה . שם כבוד ו' מן הו"ו הם אחד
 מאמר שכל הו"ו איתיות הם אות אחד דהיינו ו"ד . דכתיב ה' אחד ושמו אחד . וי"ל המאמר כלומר השם והוא אחד הם . נחית
 לדרוש שיפא דקרא שאמר ה' אחד מה נורך לומר ושמו אחד שכלל שם הו"ו ה' אחד וקב"ה שיהא שכינה דהיינו שמו א"כ
 מאמר שאמר יהו"ה אחד זה נורך לומר ושמו אחד לביק אמר כלומר השם והוא אחד הם ר"ל מאמר שאמר ושמו אחד הוא להו"ו
 יקוד דשכינה ים נשיותא דכל חיי הוי שם שהיא שכינה והוא שהיא הנשמה דכ"ח אחד הם . ולא שזקבלת נשמה ע"י בעלה כמ
 הסוכרים דלית לה זמנא כלום הוי ושמו אחד ג"כ שקב"ה ושמייה שניהם יש להם נשמה אחת וי"ל המאמר כלומר השם והוא אחד
 דאיהו על שכינתא וכשמתא כנזר נמינו למיין . שכל גילוי נקרא שם של הנשמה שנקרא הוא . הרי ראייה שכל נשמה יקרא הוא
 והנשמה מיינו שם לגבי ההוא נשמה . גם איתא בבוהר שמות דף פ"ו ע"א ו"ל ת"ח וכו' אינון ישראל קריה דקב"ה דאחינו
 באנפיין עילאין דאלכא באינון פנים דהוא ושמייה אחידן בהו ואינון הוא ושמייה : והנה הכנת המאמר כן הוא אנפיין עילאין
 דעלכא הם פרנסין דאנפיות ולקחן יתבאר איך חלכא קדישא ושכינתיה וכשמתא דכל חיי דאיהו נשמתא דליה כבוד הוא ושמייה
 יתבאר . ויתלבשין בתוך האנפיות ואחידין בהוא כשמתא בנוכח ו"ש המאמר באנפיין עילאין דאלכא דהוא ושמייה אחידן בהו .
 ויה שכל ויאמר ואינון הוא ושמייה יש לו ב' הכנת . ככלל זה ואינון הוא ושמייה כלומר ואינון פנים ג"כ מתקריין הוא ושמייה פנים
 נשמתים נקרא הוא . ופנים נגלים נקרא שמו . וההכנה השנית שכל פנים האלו נשמים שמו והוא ושמייה דאחידן כהו דהיינו
 חלכא קדישא ושכינתיה נקרא הוא ואינון כלומר כל חלו שהוכרנו בין הפנים בין אינון דאחידין . כהו כלל חד . ולכן נקרא הוא
 ושמייה הו ואינון הוא ושמייה הרי שכל הנשמה מחבירו יקרא הוא והנשמה יקרא שמו : ורומזה ליה אית בוהר . ויקרא דף
 ג"ג ע"ב כקשו כני אלפי עטרי חלכא דאיהו אחיד בהו ואינון ביה אינון שמייה ואיהו שמייה חלכא הוא הרי שהפירושין דאנפיות
 הנקראים עטרי חלכא נקרא שמייה דהוא נשמה דהיינו מ"ק . גם איתא כוזהר ח"דש דף ע"ה ג' ח"ל ד"ה אומר עד דלא
 ברא הא"כ את עלמיו הוא הוא ושמייה פנים בנויה ויכאן ראייה שקודם הכל היה הוא ושמו דהיינו נשמתא דעתיקא קדישא דכל
 קדישין יתבואר בספר בית קדש הקדושים . ועתה נבאר בעיניי עתיקא דכל דבר שהוא חו"ל ולמעלה שייך עליה שם עתיקא
 מהו"א איקרי נשמה דלעילא חזיה יתקרי עתיק . אבל יש הפרש בין פילה לעולה שכל עילה הקדומה לתקנתה יתקרי עליו
 שם העתיקית . וכתחיל לך משה שהוא לעלה עין"א שהוא בינה והיא הנקראת עתיקא כדאיתא בקדמות **הו"ו** דף ח' ע"ב

ו"ל

ד

עון לאלהים פירק ב'

ח"ל ר' אלעזר פתח עליו מרום עיניכם וראו מי ברא לה שאז מרום לאן אתר לכל עיינין תליין ביה ומאן איהו פתח עינים
ותמן תבדעון דבתי סתים עתיקא דקיימא לאלהי . ברא אלה ומאן איהו . מי . הרי בכירור שהכניס נקראת עתיקא לכד :
ועוד בעבור שנות דף קע"ח ע"ב בספרא דנניעותא ויאמר ה' אל משה מה תעשוק אלי אלי דייקא דכר א בני ישראל ויסעו ויסעו
דייקא במלת תהיה תלו דבעא לאוקיר דקא . וידוע הוא כי מלא הוא ביבי . וכדף כ"ב ע"ב כ'איתא ויאמר ה' אל משה מה תעשוק
אלי ותאלא בספרא דנניעותא אלי דייקא בעתיקא תליא כלל . ש"ט דביבי נקרא עתיקא וכתב ג' נקרא עתיקא אלל שמוכי
עליו וכתב נקרא עתיקא סתימא . כדאיתא בוהר ויקרא דף קס"א ע"ב ז"ל ת"ח כד אנהיר עתיקא סתימא במוח ומוח
אנהיר ללכא בדרך נועם ה' והא אוקמה דא' הוא כח ה' הוא חילא דאתי מעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין . הרי ראה
ברורה שכתב נקרא עתיקא סתימא הוסף לו כנוי זה לכד . ולמה דלעילא מניה דההוא חילא אתי מניה דאיהו רישא דלא
אתי דע הוסף עליו לקרותו עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין אבל לכד דאיהו רישא תליתאה דאריך אנפין וילמעלה למטה
קראו עתיקא סתימא אבל להשא תניינא דאריך אנפין דאתקרי אין נקרא עתיקא סתימא דכל סתימין . כדאיתא בוהר
שנות דף ס"ז ע"ב ה"ט ה' בקרבנו אה אין . אלא הכי אמר ר"ש בעו למכדע בין עתיקא סתימא דכל סתימין דאתקרי אין וכין ז"ל .
ורישא קדמאה דלא אתידע אתקרי עתיקא קדישא . ויען כי כל חילא דאריך אנפין הוא מההוא רישא קדמאה . נוסף עליו
קדישא כחזור במאמר דלעיל דא' הוא כח ה' הוא חילא דאתי מעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין : ובארצא ווטא דף
רפ"ח ע"א איתא הכי וז"ל רישא עלילא נקרא עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין מכאן ראה ברורה שלרשא קדמאה דאיהו
רישא עלילא נקרא עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין ומלכא קדישא דאיהו קב"ה אקרי עתיק וימין . כדאיתא נאהר דף
כ"ב ע"א ויאמר אלהים נעשה אדם וגו' פתח ההוא סכא דסכין ויאמר שיעון שיעון וגו' וכמה דשע ר"ש דבז קרי ליה שיעון
ולא ר' שדען אמר לתברין ודאי האי הוא קב"ה דאתמר ביה ועתיק וימין יתיב . ובוהר ויקרא דף קל"ג ע"א ותאלא מ"ד שט
אשכח בה עתיק וימין אתמר דא' הוא דמותא דכלל . הרי ראה ברורה דקב"ה דאיהו מלכא קדישא עתיק וימין אקרי .
ועתיקא קדישא דכל קדישין דאיהו אה דא"ס כזכר לעיל אתקרי עתיקא דעתיקין סתרא דסתרין סתרא דטוירא דטוירא קדש קדש
דקדישא כדאיתא בוהר ויקרא דף קל"ח ע"א תאלא דנניעותא דספרא עתיק דעתיקין סתרא דסתרין אתקין ואודין וגו' משום
דהוא עתיק דעתיקין סתרא דטוירין והוא עתיקא דעתיקין אתקרי אריך אנפין והוא דלבר אתקרי ז"ל לקבליה דעתיקא סכא
קדש קדיש דקדישא הא דך דלעתיקא קדישא שאכחו מדברים בולאו ההוא עתיקא קדישא שמדבר בו האר"ז זכ"ה
שהוא עתיקא קדישא המדבר בו האר"ז זכ"ה הוא המוכר בארצא ווטא כנ"ל דאיהו רישא קדמאה דאריך אנפין . הרי סדרתי
לפניך סדר הכתיבות שנקרא עתיקא והכנייט המיוחדים להם ואף שלפעמים תמצא בוהר שמשנה סדר זה כגון שקורא לעתיקא
קדישא דכל קדישין עתיקא סתם שהוא המדרגה התחתונה שכולם כדאיתא בוהר ויקרא דף קל"ג ע"א ח"ל תאלא עס כל דא
שניה דעתיקא סתם מכלל ולא מתפרש באורייתא והרי בינה כדאי מפורש באורייתא דאיהו הוי"ה כתיב אלהים ואמרי ח"ל
בי כשעתי ביה שבי כשעתי הרי כשעבד במלכא קדישא דאיהו כנויה כח"ש הוהר בארצא רבא כפסוק ויתעבב אל לבו כלבו
לא כתיב אלא אל לבו וגו' ע"ש וביה אומי לאברהם ח"כ האי שרא דעתיקא המוכר במאמר . איהו מלכא קדישא ומדאי שרא
איהו מלכא קדישא שיע מניה דהאי עתיקא המוכר הוא עתיקא קדישא דכל קדישין כזכר לעיל דהוא וסמוח
אינך הרי ראה שלעתיקא קדישא דכל קדישין קראו עתיקא לכד ושעמא הוא דלא בא עתה לספר בשבחים של עתיקא קדישא
דכל קדישין שכתב ספר לעיל בשבחו . באומרו עתיקא דעתיקין טוירא דטוירין וגו' : ועתה דבר כלשון קברה וקראו
עתיקא סתם . וכן תמצא במקום אשר דבר בשבחי במאמר ה"ג ז"ל דף קל"ח ע"א שראו עתיקא דעתיקין סתרא דסתרין וגו'
והוא דלבר אתקרי ז"ל לקבליה דעתיקא סכא קדש קדיש דקדישא שראו עתיקא סכא לכד והוסף לו כנוי אחר שראו קדש
קדיש דקדישא לפי שלא הזכירו הכנוי הזה למעלה הזכירו עתה . וכן תמצא שלכתב שנקרא עתיקא סתימא קראו עתיקא
דעתיקין שהוא כנוי דעתיקא קדישא דכל קדישין כדאיתא בוהר חדש דף ע"א ע"ג ל"א תמצוד דא הוא סתימא ד"ל אמרן
דאורייתא לקבל עתיקא דעתיקין ראשיתא דכלל . הרי ראה שלכתב קראו עתיקא דעתיקין והנה זה סם מושאל עליו מעתיקא
קדישא דכל קדישין יען כי לא חזר בתורה כ"א עשר דברות כנגד עשר פסוקות לכך הונך לכנות הספירה העשירית שהיא
העלושה שש' הוא דלית לעילא מיניה לכלל אותו כנויה למהוי כלל חד . ופוד דכנוי זה שייך לכתב ג"כ . דא"ל נקרא

עתיקין

הרי שזר צורה בנו צורה והוא העובר במעי אמו ועל האי עובר
 אחר דאקרי ע"י . ואם איתא דהאי מ"י הוא בינה . האם
 שלה מי הוא שנתעברה מדאמר ואגליף גו בוניא ואפילו תימא
 דהאי בוניא איבו חכמה והניורא דנפק איבו בינה הי"ל
 ואגליף מבוניא וכו' כמו ויקח אחת מעלשתיו מדאמר ואגליף
 גו בוניא משמע בגיה ממש צורה בנו צורה . הרי ראייה
 ברורה מכל הקושיות הנזכר לעיל שהאי מי דאמר אליהו"ל
 לאו על הבינה איתמר אלא על מלכא קדישא דאיהו הכורא .
 ופ"ד איתמר מ"י ברא אלה דאי על בינה איתמר הי"ל עייל
 אלה . ומדאמר מ"י ברא אלה ש"מ על מלכא קדישא איתמר .
 שהוא הכורא כאשר נפרש בע"ה (וכיחור המאמר הוה תענאנו
 בכפר תענומו"ע"ש) . וגם ראייה לדברי דמי יקרא ג"כ מלכא
 קדישא דאיהו עמיר וגביז ממה דאיתא בווהר שנות דף קל"ט
 ע"כ פתח ואמר מי האיר מזרחא דקו גו"י ע"י דחא דעלמא
 עילאה וכו' תות"י עמירא דכל עמירין דלא איתידעולא
 איתגליא כלל וכו' . הרי מכאן ראייה ברורה דהכורא עמירא
 דעמירין דאיהו מלכא קדישא כנ"ל אקרי מ"י : ועוד ראייה
 ברורה שהווהר ויקרא דף קפ"ה ע"כ ח"ל אס עוונות תשמור
 יה אס חובין סגיאין עד דסלקין לעילא לגבי א"ל הא אדני
 דאיהו רחמי וחי שזא דא אע"ג דאיהו רחמי יתער בריכא
 וכל דרגא אסתכחו בריכא דרגא חדא אית דכהדר לגביה דכל
 אכונתין עיניה נכקין איהו יחוס עלן ומאן איהו מ"י עי עמוד
 ודאי מ"י ירכא לך : ועד"י א"ל וחי אלקי שמיין
 יסתמון מיין מי יעמוד דכל תיובתא דרחמי פתיחן מיכה .
 ויש לעיין בזה המאמר כמה דיוקים א"עיהו הכפל שכבר אמר
 בתחלה אס חובין סגיאין וגו' הא אדני דאיהו רחמי . ולמה
 חור ואמר ועד"י יה אדני . ב' כמה שאמר אדני דאיהו רחמי
 והא אדנות הוא דין דינא דמלכותא דינא . ג' שהרי אמר
 אס חובין סגיאין עד או"ל וגו' דרגא חדא אית דכהדר ליה ואיהו
 מי ואס איתא דמי הוא בינה דוקא הרי כבר אמר אס חובין
 סגיאין עד או"ל שהם חכמה ובינה . ד' מאחר שהחובין
 הגיעו עד אבא כיגד אומר הא אדני דאיהו רחמי והא אדנות
 הוא למטה מאלו וכבר סגיאן עליו חובין ולא כשאר ביה רחמיין
 דאלו כשאר ביה רחמי לא היו מגיעין החובין עד או"ל .
 אלא העינין הוא כמה שהוכח בכתבי האר"י זלה"ה דמלכות
 של מלכות דאדם קדמון שכתוך הכתר . הוא אדני במילואו
 ואע"ג דאיהו אדנות איהו רחמי דייקין לא מעטרי אלא מבינה
 דייני מעטרי מינה וזהו שאמר בווהר אס חובין סגיאין עד או"ל

וכלשון הקדש שהוא כנימות יאמר הקדוש ברוך הוא :
 וגחזור לענינינו שנמצא מכל כנ"ל דהאי נשמתא דכל חיי
 לית לדמותה לשום דבר אבל בעתיקא קדישא דכל
 קדישייא ויתחיל עינין הדמיון בדחוק מובלג בדרך משל כשארם
 כותב ג איתיות אדם אין בהם גורת אדם וכשארם שומע שם
 אדם גיחר בדעתו שיש לו ראש וכל עניניו אברים דשייכי
 באדם אבל אס תדריך בזה האדם הכתוב לא תמצא בו שום
 צורה וזהו הנקרא בחינת אדם דהיינו שהאדם בוחן בלבו שיש
 לו רוק וקו אברים אבל על האמת לא יושג שום צורה שהאי
 אדם הכתוב והוה נקרא בחינה : ועתיקא קדישא דכל
 קדישייא . כראשית התגלותו דהיינו כד נפיק מרוח דא"ס
 כנ"ל לעינין לא תיקון תיקוניה שהוא הבחינה שאחרנו שיהיה
 הלב חשון להבין בן גורת אדם . על מה אמר בבחינה ולא
 איה בחינה ע"ל כינה ככונה להתהוות בואת הבחינה
 שדמיון לא היתה בו פירעון א"י ולא זכר שיש של כפרנו ממה
 הוא לפי שהיה רחוק מהבחינה כמה שאמר לפי שדמיון לא תיקון
 תיקוניה והוא הנקרא אדם קדמא סתימא דכלא . וכבאר לך
 למה אנו קוראים אותו אדם קדמא לפי שיש בו השרשים של
 הכשיות של עשר פרטיות האגלות הדמויים כפרנוק אדם :
 ונריך להבין למה פרטיותו יקרא בשם אדם ולא בשם אריה או
 שור או כשר . ועוד למה לישאל אחר אדם קדמון אדם . ועוד
 למה לאדם יהיה לו און ועין וכל אברים דשייכי ביה ולמה לא
 בראו כדורו ויקרא שמו אדם . אלא כהכרח נמור הוא
 לומר שהנשמה ג"כ תהיה כפרנוק אדם דאס איתא שלנשמה
 אין לה ידים ולא רגליים כדראי שהרגליים לא היה בהם כח
 להתנועע והאגביות לא היה בהם כח לכתוב מחשבת הנשמה
 לולי שהנשמה בתוכה מתפשטת . וא"ת שלעולם לנשמה לא
 יש לה אברים אלא כפי האברים שהנשמה מתפשטת בהם א"כ
 למה בשיהיה בהם אגבוי יתירה אינו מתנענע וגם שאחרו
 ח"ל כל היתר כנשול דמי . ולמה יהיה כנשול והלא הנשמה
 מתפשטת בו . אלא היענין הוא כזו שאחרנו שהנשמה יש בה
 אברים כגורת אדם ומתפשטת כפי אבריה ואם תמצא אבר
 מיוחד אינה מתפשטת בגויה . גם הק"ם לא היה בורא דבר
 יתר על הנשמה לולי שהנשמה ג"כ יש לה האברים אלו אך
 שהם רחמיים מתפשטים עתון איברי הגוף וכן גם כן נשמה
 לנשמה נריך שיהי' לה בחינת הפרנוק דאס לא היה לה בחינת
 הפרנוק הוה לא היתה הנשמה שלבו בחינת פרנוק אדם וכן
 טעמיה לנשמה יתוה הטעם נקרא אדם קדמא סתימא דכלא

שֶׁהָאֵם חֲכָמָה וְכִינָה הֵיאֵה אֲרָבִי . שֶׁתֵּן הַכֶּתֶר לְדַלְיוֹ רַחֲוִי .
 כְּאֲחֹר וְאִי שֶׁאֵל דָּאֲעֵ"ג דְּלֵאִי רַחֲוִי וְחֲזַתִּית סְהַחֲסִין סְנִיאוּ
 עַד אִוִּי יַעֲרֵר בְּדִינָא וְאֵל דְּרַגְוִן כְּלֵהוּ שְׂכַל הִי סְפִירִית
 אֲסַתְכֵמוּ בְּדִכָּא דְרַגְוִן מִדָּא אִית לָן דְּלֵאִי מִלְכָּא קְדִישָׁא
 דְּאֲתַקְרִי מִי . יַעֲמוּד וַיַּחֲסֵם לְקַבְּלָן וְלִבְנֵי מִדְּרָא וְעִ"ד יֵה אֲרָבִי
 ר"ל לְכַךְ הַקְּדִים י"ה לְשֵׁם אֲרָבִי שֶׁהִי לְכֹל אֲרָבִי יֵה אֵלֵא לְרַחֲמוּ עַל
 סַס אֲרָנוֹת שֶׁכֶּתֶר שֶׁהוּא לְמַעַל מִי"ה ח"ט זַע"ד י"ה אֲרָבִי
 כְּלֹמֶד וְעִ"ד הַקְּדִים סַס י"ה לְשֵׁם אֲרָבִי לְרַחֲמוּ עַל אֲרָנוֹת
 שֶׁכֶּתֶר וְאִי אֲלִין שְׁמֵיהֶן יִשְׁתַּחֲוֶי מִיָּן מ"י יַעֲמוּד וְדִלְמֵאִי
 מִלְכָּא קְדִישָׁא הִרִי רֵאִיָּה בְּחֹרֵה דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא אֲקָרִי מִי . וְאִם
 אֲמוּד יֵאֲמֵר הָאֲמוּד מֵאַחַר שֶׁסַּס אֲרָנוֹת זֶה הוּא מְדַבֵּר עַל
 מַלְכוּת שֶׁכֶּתֶר אִ"פ מְכַל לְחֹר שְׁמֵלֵת מִי שֶׁכֶּסֶם וְזֶה אֲקָרִי
 עַל בִּינָה שֶׁכֶּתֶר וְלַעֲלֵם אֲמוּד לָךְ שֶׁסַּס מ"י לֹא אֲקָרִי אִם
 עַל בִּינָה וְאֵל עַל מ"ק אֵלֵא כֹל בִּינָה שֶׁהוּא יַעֲרֵר נִסְתַּרְתָּ ג"כ
 וְקָרָא מ"י : וְאִנִּי אֲקָרֵה אֵת שִׁינֵי אֲחִזֹּר לֹא כְּעַסֵּם שֶׁכֶּסֶם
 רְבִי אֲלַעֲזָר וְעַל דְּקִיּוּמָא לְשֵׁאלָה וְאִיבֵהוּ בְּאֹרַח סְתִים וְאֵל
 אֲתַגְבִּי אֲקָרִי מ"י ס"ח שְׂכַל דְּמַר שֶׁרִיךְ לְשֵׁאלָה יַעֲלִי וְהוּא נִסְתַּר
 וְקָרָא מִי וְחִינֵי שֶׁל אֲלַעֲזָר בְּעַמְזוֹ אֲחֵר עַל בִּינָה שֶׁכֶּתֶר
 מִי דִּחְתִּימֵן לְעִילָא לִית תַּחַן לְשֵׁאלָה . כְּדִכְתִּיב שֶׁלֹּא לֹא לִיזִים
 קְדִישִׁים וְלִמְחַרְבֵי הַשָּׁמַיִם וְעַד קָרָה הַשָּׁמַיִם מְקַנֵּה הַשָּׁמַיִם עַד
 קָרָה הַשָּׁמַיִם אֲתֵה שְׁמֵל וְאִי אֲתֵה שְׁמֵל לְמַעַל מְקַנֵּה הַשָּׁמַיִם .
 וְרֵאֲלַעֲזָר אֲחֵר מ"י קָרָה שָׁמַיִם לְעִילָא . מ"ה קָרָה שָׁמַיִם לְתַתָּא .
 וְאֵלֵא שֶׁאִין נֹכַח שֵׁאלָה אֵלֵא עַל בִּינָה דְּלֵאִי קָרָה שָׁמַיִם לְעִילָא
 וְאַחַר ר"ל וְעַל דְּקִיּוּמָא לְשֵׁאלָה בְּאֹרַח סְתִים יְקָרָא מִי .
 וְאֵלֵא דְכֹל מִיָּן דְּקִיּוּמָא לְשֵׁאלָה וְאִיבֵהוּ בְּאֹרַח סְתִים יְקָרָא מִי
 וְאִם אִיתָא שְׁהֵי מֵלֵת מִי שֶׁכֶּסֶם אִם עֹנִית תְּשׁוּרֵי י"ה מִי
 יַעֲמוּד מְדַבֵּר עַל בִּינָה שֶׁכֶּתֶר תַּקְּשָׁה לָךְ אִיךְ קִיּוּמָא לְשֵׁאלָה
 כְּדִי לְקָרוֹת מִי . שֶׁל יְקָרָא מִי אֵלֵא מִיָּן דְּקִיּוּמָא לְשֵׁאלָה
 וְחִמְקָה שָׁמַיִם וְלַעֲלֵא דְּהִינֵו חֲכָמָה דְּלֵאִי קָרָה שָׁמַיִם מִיָּן
 לְעִילָא לִית תַּחַן שֵׁאלָה אֲבַל מִק"ל דְּמַלְכָּשׁ בְּתוֹךְ הַאֲנִילֹת
 כְּעַמְזוֹתָא בְּתוֹךְ הַגּוֹף וְאִיבֵהוּ בְּאֹרַח סְתִים דְּלֹא מִתְחַוִּי כֻלָּה
 וְקִיּוּמָא לְשֵׁאלָה כְּדִכְתִּיב דַּע אֵת אֲלֵהִי אֲבִיךָ לְפִיכָךְ דְּוִקָא מִלְכָּא
 קְדִישָׁא יְקָרָא מ"י וְיֵה שֶׁקָּרָא בִּינָה מ"י הוּא סַס מִשְׁאֵל לֵה .
 וְנִסְ רֵאִיָּה מִיָּה שֶׁכֶּסֶם דְּזוּרָה וְקָרָא דָךְ ר"ד ע"ל ח"ל מִי
 יְקָה עֶפֶר יַעֲקֹב מִי הֵהוּא נְקוּדָה עִילָא רִישָׁא וְגוֹעָה וְשִׁבְלָא
 בְּמִיָּרֵוּ אִיבֵהוּ וְלֹא קִיּוּמָא לְשֵׁאלָה לְכַר . אֲבַל יַשְׁעִתָּה הַשָּׁמַיִם
 לְאֵת בְּנֵאֵה וְלַמַּעַבֵּד הַיְכָלָא בְּרַעְיוֹתֵיהֶן אֲקָרִי מ"י שָׁרִי לְאֵת בְּנֵאֵה
 בְּדִיּוּקָא דִּילֵיהֶן מִקַּם אֲפִיק נְקֻבָּא דִּילֵיהֶן בְּדִיּוּקָא יֵאֲמִיָּה אִי

בְּשֵׁם אֲדָם שְׁעִינֵן הָאֲדָם הוּא תְּחִילַת הַגּוֹלִי דְּהִינֵו שְׁאִין בִּין סַס
 ע"כ לְשֵׁם מ"ה אֵלֵא שְׁהִ"ד נְעִישֵׁת אֲלֵךְ כִּךְ יַחְקוּדֵם הִיָּה שְׁתִּישׁ
 הַכֹּל בְּסוּד יו"ד שְׁאִין לֵה לָל וְאֵל מְקִים כְּמוּ כְּמוֹ שְׁתִּים כְּמוֹהִי
 וְכַשְׁתַּגְּלֵה וְנַעֲשִׂית יו"ד תַּחֲלוֹת אוֹ נַעֲשֵׂה . דְּהִינֵו
 אֲדָם שְׁהוּא סַס מ"ה וְכֵן תַּחֲלוֹת שְׁהִ"ד תְּחִילַת גּוֹלִי הִיָּה אֲלֵךְ
 דְּהִינֵו בְּאֲחֵיךְ יו"ד בְּחִילוֹתוֹ הוּא נֹרֵת אֲלֵךְ וְכֻלָּל עוֹד שֶׁלֹּא
 נִגְלָה שְׁמֵה לֹא הִיָּה לֵה סַס נֹרֵה וְכַשְׁתַּחֲרַת בְּשֵׁם יו"ד אוֹ
 נְתִיבָה וְנַעֲשִׂית מ"ה דְּהִינֵו סַס מ"ה דְּלֵאִי אֲדָם וְעַל זֶה
 וְקָרָא אֲדָם קְדִישָׁא שְׁהוּא גּוֹלִי הִיָּה :
 וְכֵן שֶׁאֲחַר סְתִיּוֹת דְּכֹלָה הִינֵו מִטַּעַם הַגְּבֹל שְׁהִיָּה סְתִים
 כְּטֹא אֲוִרִי . וְכֵן שְׁקָרָא עֲתִיקָא קְדִישָׁא דְכָל קְדִישִׁיא
 הִינֵו לְפִי שְׁמֵלָא קְדִים הַכֹּל וְאֵל נֹרֵה וְכֵן וְקִישְׁתוֹ שְׁאִין לֹ
 רֵאֲשִׁית . וְא"ל לְכֹה קִוְרָאִים אֲתֵה אֲדָם קְדִישָׁן אֲחֵר שְׁאִין לֹ
 רֵאֲשִׁית . אֵלֵא שְׁקָרָא רֵאֲשֵׁן לְגַבִּי שְׁמִקְדָּם לֹא הִיָּה לֹ שֶׁסַּס
 בְּחִינָה אֵלֵא כְּמוֹ הִיָּה שְׁאִין לֵה סוּפֵר נֹרֵה וְאֲחֵר . שְׁנַגְלָה הִיָּה
 וְנַעֲשִׂית אֲלֵךְ שְׁהוּא פְּרֻטָּא אֲדָם שְׁכֵן תַּחֲלוֹת אֲדָם הַתַּחֲתוֹן
 רַחֲוִי בְּאֵת אֲלֵךְ דְּהִינֵו כ" אֲרָנוֹת וְאֲרוֹךְ הַגּוֹף שְׁהוּא דְּמוּת
 אֲלֵךְ עַל כֵּן וְקָרָא אֲדָם קְדִישָׁן שְׁהִ"ד גּוֹלִי וְאֲקָרָא עֲתִיקָא
 קְדִישָׁא לְהֹרֵת עַל שְׁהִיָּה מְקִידָם לְכֹן אֲבַל הַרֵאֲשִׁית לֹא שִׁיךְ
 אֵלֵא עַל גּוֹלִי וְקָרָא אֲרִיךְ אֲבִיךָ לְקַבֵּל מִלְכָּא קְדִישָׁא שְׁרַחֲוִי
 נִס כֵּן בְּזִיבֵר אֲבִיךָ . וְלֵהֵא בְּתַלְבָּא קְדִישָׁא יֵאֲמֵר וְעִיר אֲבִיךָ
 וְכַעֲתִיקָא קְדִישָׁא יֵאֲמֵר אֲרִיךְ אֲבִיךָ . אֵלֵא תַדַּע שְׁתַּלְכָּא
 קְדִישָׁא מִתַּלְכָּשׁ הַאֲנִילֹת וְהַאֲנִילֹת יֵש לֹ קִנְסָה מִיָּה שְׁאִין כֵּן
 לְעִילָוֹת דְּעֲתִיקָא קְדִישָׁא שְׁאִין לֵהֵם קִנְסָה וְעוֹד י"ל שְׁתַּלְכָּא
 קְדִישָׁא בְּכַפְּיוֹ לִינֵה אֲוִר כְּמוֹ תַתְּאֲרֵךְ עַד קְרַקַּע הַאֲנִילֹת
 אֲבַל עֲתִיקָא קְדִישָׁא דְכָל קְדִישִׁיא שְׁהוּא לְמַעַל מִן הַאֲנִילֹת
 בְּכַפְּיוֹ לַמַּטֵּה יַתְּאֲרֵכוּ אֲוִר כְּמוֹ כְּתִירָה מִיָּה שְׁתַּתְּאֲרֵכוּ אֲוִר
 כְּמוֹ מִלְכָּא קְדִישָׁא לְפִי שְׁהוּא לְמַעַל מִתַּחַן דְּהִינֵו מְרִישָׁא דְּאֲדָם
 קְדִישָׁן לְכֹן קְרָא אֲרִיךְ אֲבִיךָ וְקָרָא הִיָּה לְפִי שְׂכַל הַשָּׁרְשִׁים
 שֶׁל פְּרֻטֵי הַאֲנִילֹת הַרַחֲוִים כְּמוֹ הִיָּה הִיָּה כְּמוֹ דְּהִינֵו מִיָּן
 דְּאֲדָם קְדִישָׁן שֹׁרֵשׁ לְנַשְׂתָּא מִכַּת הַיְחִוּוֹת שְׁהוּא שֹׁרֵשׁ נַשְׂתָּא בִּינָה
 קַבֵּל דְּמוּסֵם נֹד הִיָּין שֹׁרֵשׁ נַשְׂתָּא יִשְׂרָאֵל . קַבֵּל שְׁמֵל שֹׁרֵשׁ
 נַשְׂתָּא יַעֲקֹב . פֶּה שֹׁרֵשׁ נַשְׂתָּא רַחֵל . גֶּרֶן שֹׁרֵשׁ נַשְׂתָּא לֵאָה
 הִיָּה שְׂכַל הַשָּׁרְשִׁים שֶׁל הַאֲנִילֹת הַרַחֲוִים כְּמוֹ הִיָּה הִיָּה קְבוּעִים
 כְּמוֹ לְכֹן וְקָרָא ג"כ בְּשֵׁם הִיָּה : וְא"ל כְּמוֹ דְּהִינֵו מְרִישָׁא עַשֵׂר
 פְּרֻטִים בְּשֵׁם הִיָּה קוֹן הִיָּה לְאֲרִיךְ . גֶּרֶן הִיָּה לְאֲבִיךָ .
 ה' רֵאֲשִׁיתָּ לְאֲמִי . ו' לְשֵׁם פְּרֻטִים דְּלֵאֲנִילֹת שְׁהִיָּה חֲנָתָה .
 כֵּה"י ה' אֲחֵרוֹנָה לְשֵׁאלָה . וְיֵשֵׁן כִּיָּה הִיָּה קְבוּעִים כְּמוֹ

עון לאלהים פרק ג'

לעילא יקרא עילאה עד דאסתליק ורחא דשמיס עילאין לעילא כיון דאינון שמיס אסתלקו לעילא נהיר ההוא קדש בהו וכרין אקרר
לעילא קדוש : הנה המאמר הזה כולו מקשה דלאו רשיה סיפיה דכתחילה אמר משס אתפשט פשיטו דנהיר ונו כדון אתרטיס
חד ו' דנהיר נו האי קדש משמע שהפשיטו דאתפשט הוא הוא' ו' והא' ו' נהיר נו האי קדש . ובסיפא אמר חי הכי חילוי אקרר
לעילא קדוש דהא תמן ווא' לא אסתכח איד לא אסתכח וברי מתמן אתפשט ח'כ' למה אמר ווא' לא אסתכח תמן . ווא' ת דון
עמו לומר ק לפי שירדה הוא' ו' מתמן ולכן ווא' לא אסתכח תמן . ואומר דלאו הכי שהוה לא אמר נפק מתמן חד שכל כדי שתוכל
לכשיב שנשאר תמן כלל ווא' לא אמר אלא אתפשט ומדאמר אתפשט ש"ו שטורש הוא' ו' לא כנסת מתמן והדרת קוטיא לדוכתין .
ועוד קשה ת"ש כוהר עד דאסתלק ו' רחא דשמיס עילאין לעילא ושיע דהוא' ו' סלקא ויתתא לעילא ונהיר ההוא קדש בהו . איב
קשה דבשלמא רישא דאמר דכאר הוא' ו' בקדש אתיא סביר דקדש נעשה קדש ע"י הכהירו שהנהירו הכריחו לעשותו קדוש .
ובסיפא דמשמע שהקדש כהיר בוא' ו' ח'כ' סיה לו להכריחו לעשותו קדש ולא קריש לפי שהנהירו כפי מה שהו . מכריחו לאין
דאתנהיר חזיה לעשותו כוהו . ח'כ' חין אמר כסיפא וכרין אקרר קדוש חליבא דסיפא דאמר שקדש נהיר בוא' ו' . קדש מביע ליה
כפי סדר דרשא שהנהירו הכריחו לאין דאתנהיר חזיה להקראות כוהו : עוד ביז' ש ברישא משס אתפשט פשיטו דנהיר ונו חס
הכנה הוא שתיקדש אתפשט האי פשיטו . הי"ל' זמיה אתפשט פשיטו דחלת משס לא שייך על סה היצב אלא על סה התקום .
ומדיוקא דחא כוהו לכיאר היזמור ידוע הוא שהספירות נקראים כתייחלכא יפואר להלן ומלכא קדישא עילאה לא עייל לחוסבן
הספירות כמ"ש חליהו' ו' בתפלתו אמת הוא דאפיקת עשר תקונין וקרינן להו' ו' ספירין והוא מתלבש בהו כנשית לגופא כדאיתא
ג'כ' ס' . ונונלאו איבו סה ח' וכו' איבו שקיו דאילכא דדרעו וענפיו ונו' והוא נביעו איבו כנשית לגופא דאיבו חיים לגופא .
הרי דהוא כביעו איבו החזיה את הגוף וכחיות שהספירות הם כלים לאלהותו יתברך לכן יקראו קדש כאשר הקדמנו מכל
המאמרים המ"ל שקדוש סה העצם וקדש סה הכלי ויזוע הוא שראיתא דכל דגין איבו כתר וחכמה . וזמכוס התחלת המעשה
השפע מההוא עילאה דמאר ונמו לבך אמר המאמר משס אתפשט ולא אמר חזיה לרמוז על התקום שורה השפע חזיה וההוא
שפע הכא דרך ההוא שכל דקין וירד עד התפארת דאילת ושס מתראה ומתגלה ומתגמר ומתרחס בצורתו' ו' שכל עוד שלא ירד
לת"ת לא היה ביה שום מידה דאמת וקודיה אכל כשיורד לת"ת אז אתרשים נורת ד' ו"ס המאמר כיון דאתנהיר נו אינעיתא כדון
אתרשים חד' ו' כלומר כשיא לחון והוא תוך התפארת אז אתרשים בו מרה והיא ה' דנהיר נו האי קדש דאיבו אינעיתא שאז
את"ת . הוי ששס קדש שייך על הפלי המאמר דנהיר נו האי קדש כלומר בתוך האי קדש שהוא ת"ת נהיר האי ו' מה שלא נעשה
לעילא בכתר וחכמה שס לא נתגלית אי' . ח"ש דהא תתמו' ו' לא אשתפח כלומר אמה מתגלית סכ . לזה תירן כוהר אלא
דא הכי הוא ד' אי דישחל מקדשי לתרא כחלבי עילאי וסלקו מתתא לעילא ונו' עד דאסתלק ווא' רחא דשמיס שתיא הוא' ו'
המתגלית בת' ת' פאמור וכשמעלין ישראל הוא' ו' שכבר כנעוירא בת' לעילא לכתח וזכא אי התנהיר ההוא קדש בה שהאור חותו
הקדש שכבר זכמה באור הוא' ו' ונתגלה אורה בקדש עילאה ונקרא ג' פקדוש ו' ש וכדון אקרר לעילא קדש . כקטינן מהכא
שהוא' ו' איבו הקדוש העצמי והכלים נקראו קדש וכל הכלי שהוא' ו' מתלבשת בתוכו מכריחו לכלי להקרא קדוש יכח הוא' ו' דנהיר
בה כדאיתא כוהר שזית דק קא' ע"כ כ' ו' לאמר ליה ר' זמק הא תניין דקדש יתיר לעילא מתן קדוש אי הכי הא כתיב ק' ק' ק'
ה' עבדות ורא שליחו דכלא ח' לת"ת כ' אמתפרן כדאר כלוהו אתעבידו חד ביתא והאי ביתא איקרר קדש כללא דכולו קדש
ובגין כך קדש הוא כללא דכלא אתכליל ביה וישראל כד אתכליל בהו מהימנותא שלימתא קדש אקררן כללא דכלא דכתיב קדש
שמאל לה ובג'כ' ואנשי קדש תהיון לי וכוונת המאמר היא כך ששלו רבי יצחק לרבי שמעון הא דתינין דקדש יתיר לעילא מתן קדוש
שקדש לעילא וקדוש כחלעיתא והסיב לו שקדוש הוא העצמות והקדש הוא הבית דכל אינון דרגין דאקררן קדוש ו' ש עד מתחבין
כדאר גולא אתעבידו חד ביתא והאי ביתא איקרר קדש כללא דכולו קדש אקרר קדש כללא דכולו קדש אקרר קדש
ר'ל' כל דרגין דאקררן קדוש ולפיכך הכי נקרא קדש שהוא קדש לקדוש האנכס בתוכו ו' ש ובגין כך קדש הוא כללא דכלא אתכליל
ביה ולכן ישראל אתקריאו קדש כד אתכליל בהו מהימנותא שלימתא דאיבו גוי' קדש אקררן . הוי קדש ישראל לה' ובגין כך ואנשי
קדש תהיון לי לי אייקא שהס קדש דהיינו למהוי פלי לקבל סה הוי' כוהו הבית עילאה דאיבו חכמה ואקרר קדש לתקבל ההוא
שליחו עילאה פאר דקדש הוא הבית וקדוש הוא על חון דנהיר בהאי בית . וא' ת וברי פאמור כוהר לעילא איתא שוהר
איתכא ו' ח' אר'ש כתיב הכא ואנשי קדש תהיון לי וכתים התם כיעס קדוש אמת' לה' אלהין לי מביע ליה . אלא הכא איבו לעילא
לעילא

ונתעלית אנתם בקורבן. ואל"כ למעל וכו' נתחמה חלל הצומים
 וחיותו אחר שגשגה כחלל הוא הנקרא חויר קדמק לפי שקודם
 מחמו לא היה חויר. אלא חויר האין סוף. וזהו כנניה דאוריה
 כנודע. ועל ידי הכדור של עשר ספרות שבהני בעת יציאתו
 מחוקמו דהימו בשעה שצמז' עמזו ונתעלה או נתהווה החויר
 וכן תראה שפי' ב"ן חויר לחויר. אלא זו"ר שרנה לרמוז שעל ידי
 העשר ספרות דהיינו היו"ד נתהווה ופעם האור חויר.
 צנור י"ל שמקודם היה אור וכצנזמם פגזו ונעשה כבוד נקודה
 דהיינו ח"ד נעשה חויר. וזכו יתורן ג"כ מה שהקשינו לעיל
 שאיזה חלק מתה דנה להתבקע מאחר שהכל היה פשוט כפי
 צורת הקדמונים שהיו. ועם אחר ששט חכה חלק מתנו דנה
 להתבקע לוחת חלל הצומים. ואמנם בהקדמה זאת יתורן
 דהיינו שהשם כולו נתצנזמו והיכתבדות ונתכחה החלל וכו'
 נקרא שהוא מקומו של עולם. וכתוך החלל הזה בו נבדלו כל
 העולמות שנבדלו ושעולמים להבדלות. ופרים קביה
 חר ופרסא. עתה נריך להודיע ענין הפרסא האת מאי
 היא תדע שבתוך הכדור הוב שחזרו מחצבע הכדור ולמעלה
 פרים קביה חד פרסא ואיזי כור הטרפס ששם ולמעלה הוא
 הכל קדש קדשים דקדשיא וזאת הפרסא היא נעשית מחלבים
 לפי שהיא התחלת הדינים ששמה נתיבת עליה. פר"ס"ה פ"ד
 גולה מנצפ"ן ס"ה היא חדת התלכות בשני פנים אם הפרסא
 ב"ה עולה אדעת שעולה למנין היכל של"ל ששם ולעילא
 הוא היכל דקדש קדשיא וזה הפרסא ב"ה עולה כמנין אב"י
 צהיא רוחות לחלבו שהיא דיכס"ג בסוף ראשון ואני אחרון
 ד"ל שמתל אני הוא כוס ה' דאדם קדמון ואותיות אני כצירוף
 הוא אי"ן שהוא ראש האצילות בסוד רישא דאי"ן. ועל זה אמר
 אני ראשון לאצילות ואני אחרון לאדם קדמון. ע"ד נבאר
 זה הפסוק באופן אחר שכבר אחרנו שאי"ן הוא מראש האצילות
 ולמטה ואני ונתתא לעילא דהיינו ונתתית האצילות ולעילא
 וזהו פירוש הפסוק. אני ראשון מעילא לתתא דהיינו אי"ן ואני
 אחרון מתתא לעילא ומכלעדי אין אלים. ד"ל כל מה שתרחה
 מחוץ האצילות אין אלהים ר"ל אין אלהות גמורה לפי שהאלהות
 גמורה מתלבש בתוך האצילות כאשר יתבאר בע"ה. ועוד י"ל
 באופן אחר תדע שאותיות דה"ה יש להם פנים ואחור. פנים
 של הו"ה הם כו"ו כמנין ט"ל ואחורי הו"ה הם ט"ה הדר
 כמנין כ"ב ואלו האותיות מקיפים שם הו"ה שהוא דוכרא
 והאותיות עמין שהם כ"ב וט"ל עולה כמנין אני שהיא נוקבא
 ויוספים את הדוכרא שהוא הו"ה בסוד נקבה תסוכב גבר.
 לזה

להעמיד האור של יחזור האור לכמות שהיה כדי לקיים
 העולמות ז"ש האומר והאי נפקא דא"ס לא חור האור לכמות
 שהיה אלא קיימא לקיימא העולמות הרי שתמונת עתיקא
 קדישא דכל קדישין דאיבו א"ס כגודר לעיל היא הית' הצומים:
 וס"ש צבית קדש הקדשים ותדע שלמעלה מהפרסא נקרא
 טהירו עילאה. דע כי ל"ז דוקא שני טהירין לבד
 איתא דע כי כל פרנץ ופרנץ חזני בעלמין נקרא טהיר
 עילאה דההוא פרנץ כאשר תראה בוהר בראשית דף ל"ח
 ע"א אשר ר"ש הא תנין דכד ברא קב"ה עלמא גליף בגופי
 דחא דמתינומתא גו טהירין ברין עילאין וגליף לעילא וגליף
 לתתא וכלא ברא חדא ופביד עלמא תתאה בגונא דעלמא
 עילאה הרי דאית טהירין ברין עילאין וזה פרט וכשהוא אומר
 בזהר בטהירו עילאה לבד הוא דרך לכל דהיינו צמז' בכדור
 של ד' העלמין כלו. (וכיאר מאמר זה עיין בס' תעצמות
 ע"ש) וכן תמצא בוהר בראשית דף ט"ו ע"א בריש הורמונתא
 דסלכא גליף גופי בטהירו עילאה הרי שהטהירו עילאה הוא
 דרך כלל מקראמר גליף גופי סלכא גילופים הרבה בתוך
 הטהירו עילאה הרי שהטהירו עילאה הוא דרך כלל. וכן
 איתא בתיקוני זוהר חדש דף ל"ט ע"ד מתניתין בטהירו
 בריש הורמונתא דסלכא גליף ט' גליפין בגלגלי טהירין הרי
 דאית טהירו דאיהו כולל כל טהירין דהיינו חזי הכדור
 צבית קדש הקדשים. (ועיין בס' תעצמות מאמר זה):
 ועתה נריך לדקדק בענין העילות כי הקורא בזהר יתמה
 מראות שינוי לשונות שלפעמים מכיר עילות
 העילות. ולפעמים עילת על כל העילות ולפעמים עילת
 על כלל ולפעמים עילת על כל עילאין. ואסדר לפניך לשוני
 הזהר הנה בכתיי עילת העילות דלית לעילא מיניה איתא
 בוהר ויקרא דף ל"ג ע"ב ח"ל עילת העילות איהו דתיחד
 לכלל ואסדר לכלל ונהיר לכלל וגו' ועליה לית מאן דרכיב.
 עוד איתא בתיקונים. דף כ' ע"ב דסליקת עד א"ס לתשאל
 מונא מעילת העילות. הרי תשמע מזה המאמר דעילת העילא
 הוא בא"ס. עוד שם דף ק"ל ע"א עילת העילות מתעלה על
 כלל והוא ברין לכלל ה"ה דמורומם על כל בדכה ותהילה ולא
 נריך איהו ברכאן מאחרא דלית עליה מאן דאשפע ליה:
 עוד שם דף קל"ד ע"א לעילא על כללו עילת העילות
 דרכיב על כלל ושליט על כלל וכלהו אינון מרכבה
 דיליה ולית דרכיב עליה דלית לעילא מיניה. ועוד שם
 וזמיה עילות על עילות אינון דסלקין על כל ברכאן
 ופקודין

בקרדין וכו' ואות לעילא מינייהו הכוה דאתקרי עילת העילוי' דסליק על כל עילאין ולית חתך דסליק. עליה הרי ראייה מכל מאוריים הנוכר לעיל דההוא דלית לעילא מינייהו חקרי עילת העילות. ולפעמים תמצא באוקר דלקהוא דלית לעילא מינייהו קורא הוזהר עילת על כל העילות כדאיתא בזהר בראשית דף כ"ג ע"ב וז"ל אכל ההוא דחקרי עילת על כל העילוי' דלית לעילא מינייהו ולא לתתא שיה ליה כד"א ואל קיי תדמינוי ואטהו וכו' אמר ראו עתה כי אמי אמי הוא וכו'. עוד איתא בהקוניס דף קי"ג ע"א אכל עילת על כל העילות אינו על כל כהרין גכוין. וכתויין כנסתא לגופא. עוד סס דף קי"ד ע"א וז"ל אכל עילת על כל העילות אינו בורא בלא בלא שותפות אחרא דאינו חד. בלא שותפא בלא לא לעילא ולא לתתא ולא באחזיעתא ולא מכל. כושרא בלא. עוד סס דף קכ"א ע"ב וז"ל איהו על עילת העילות דאינו היה הוה ויהיה ואינהו הכל דסליק עד ח"ס וביה רכיב עילת על כל העילות. עוד סס בתקוניס דף קל"ד ע"א ועלת על כל העילות לית הכוה קיימא קיימא קיימא כל כהרין מנחמין. יותחשכין קיימא וכן איתא בתיקוני זוהר חדש דף ק"ע ע"ב כלשון וזה בראשית הנוכר לעיל אכל ההוא דאתקרי עילת על כל העילות דלית לעילא מינייהו ולית לתתא עולן דשותפיה. אכתיב ואל יש תדמינוי ואטהו וכו'. אמר ראו עתה כי אמי אמי הוא וכו'. (בזה שיש לדקדק באלו מאוריים עיי' בס' תענומות). הרי דההוא דלית לעילא מינייהו חקרי עילת על כל העילות. ולפעמים תמצא באוקר דלקהוא דלית לעילא מינייהו קורא איתו עילת על כלא כדאיתא בזו הר וקרא דף דל"ט וז"ל ועילת על כלא דאינו דקון על כלא ולית אהו כה מינייהו ולת חשתב כעילתן ותתאין שחות מינייהו. עוד פתיקלי דף ה' ע"ב וז"ל ועילת על כלא עילת העילות. על בלא דלית אלהא לעילא מינייהו ולא תתוניהו ולאן לך סטרי עליהו. עוד סס דף כ"ב וז"ל תלת נקדין עילא ותתא ואחזיעתא ותלת סדורין תחותיהו לסהדא על עילת על כלא דלית ליה אלהא אחרא לשית סתרין אלא הוא. עוד סס כספ"ג דף ו' וז"ל עילת על כלא דלית אהא עליה ולא תתוניהו ולא למ סטרין איבנחמול כל עלמין הרי ראייה דלית לעילא מינייהו קראו הוזהר עילת על כלא. ולפעמים תמצא כוהה דליתן עילת לעילא מינייהו קורא הוזהר עילת על כל העילות כלא עילאין כדאיתא וזהר וקרא דף רמ"ד ע"ב וז"ל וכל כהשית עילות כל עילאין חתך כל האמנים קלך על כל חלבים דעילא ותתא שותפיה יתיה בלא תמיניה וכו'.

לזה אמר אמי אמי ראשון ואמי אחרון ה"ל. אכירקודס חותמת הוי"ה ואחר אותיות הוי"ה ומכלעני אין אלהים ר"ל כל שם שיש חתך מד' אותיות. אלו אין אלהים כלומר אינו שם שורה על ענסי האלהות שכן תמצא בכל השמות חול. כגון אה"ה שלמה איהו כעוטיה. אלה"ם ראה נתתך. אלהים לפרעה. נשא"ת צנכאות או באילות. שד"י בין שדי ילין. אדני דבר האיש אדני הארץ. וכן כולם ואפילו ג' אותיות יה"ו ימצא בו חול כמו כאשר יפול העין שם יהו. אכל באותיות הוי"ה כסדרן כוה. יהו"ה לא יינא חול הוי ומכלעני אין אלהים דהיינו אג"י עס ד' אותיות הוי"ה נעשה אדני כסוד זה קהובל קדשו וזהבן. ותרע. שלמעלה מהפרסה הוות קרא טהירו עילא שר"ל חגי עליון לפי שתרנוס בנהרים בטרי"רא וזהר' הוא חגי היום. כן טהירונו הוא חגי וחסם ולחטה נקרא טהירו תתא ובתוך טהירונו עילא שם הוא כהרין דלדס קדמון ותדע שבאדס קדמון יש כמה מקופים וכזה פנינוים וחינוכיים ויש קושא אחד בכתבי האר"י זלה"ה שפעם אחד חומר שאדס קדמון מקיף כל העולמות ופעם אחד חומר שרגלי אדס קדמון מגיעים עד רישא דארין אכפין אס כן איך מקיף כל העולמות שהרי כיוה עולמות יש ארישא דארין אכפין ולחטה : **אלא** תדע שיש עשר כדורים זה בתוך זה מקופים כל החלל והס עשר. עם הכוה הראשון שלמרנו נקראים אדס קדמוןה שתינואה ויש עשר כדורים אחרים קטנייהם מקופים היושר ונקרא אדס קדמון שנים וסוף של העשר האלו מגיע עד הפרסה שהיא ברישא דארין והחזונים נקרא אדס קדמוןה שתינואה הם מקופים כל העולמות. ותדע שיש ג"כ עשר ספרות ביאה והם בוקעים הכדורים האלו והם נקראים עשר דאדס קדמון זהו שאמר אשר כרא את האדס ישר. ותדע שאדס קדמון זה הוא כיוו לבוש לעתיקא קדישא דכל קדישא הכול לעיל ומזח ימין דידים הוא שורש גשמתא דאבא. ובחיבת מוח שיטל דידים הוא שורש נשיות אחא. ובקב ימין דחוטם דיליה הוא שורש נשיות מחדל. ובקב שמאל דחוטם דילים הוא שורש נשיות יעקב. בחיבת פה דיליה שורש נשיות רחל. נחון דיליה שורש נשיות לאה. הרי שכל השרשי ראווים ברישא דאדס קדמון ותדע ג"כ שיש ה' עילות. עילת העילוי. עילת על כלא. עילת כל העילוי. עילת על כל העילוי. עילת על כל העילאין. וענין העילות אלו לא שם חסם דברים ח"ו אלא כיו סדר קדמותם כשיעור קדמת מאמיל. וכל הקודם נקרא עילת עליונה מזה שלומה חינו וכו' ונתחיל לעילא לעילא וקודם ענין ליה

קמים דכל סתמיין עילת העולות קדמון לכל קדמאין וגו' הרי ראייה שכתר נקרא עילת העולות • עוד בסמוך פנין האי אדם קדמון אתמר בעילת העולות ואהיה אצלו חסון ולהוא קדמון אמר נעשה אדם וגו' ואיני ניהו האי אדם דאמר נעשה אדם דא אינו חכמה עילתה דאיהודיוקא דכתר • הרי עילת העולות אינו חכמה דאמר לכתר נעשה אדם • ע"ד שם בסמוך ועוד נעשה אדם עילת העולות לחסון אמר האי • אלא עילת העולות אמר לשם מ"ה דאיהו לבו ונעשר ספירין ומאי ניהו עשר ספירין ע"ס אהיה דאלפיין והקרא דאמר נעשה אינו שם ס"ג וידוע הוא כי שם ס"ג אינו כבינה הרי לך ראייה כי עילת העולות אינו כבינה (פירוש כל הנאמר תמצאנו בס' תענומות) הרי לפניך שכתר חכמה בינה כל אחת בפני עצמה נקרא עילת העולות יען כי כל א' היא גבוה מעילת שלמטה ממנה ויועטם זה כשזכר כעילה שהיא למעל"מ הכלל סייד בה ג"כ שם עילת העולות דאיהו עילתה מהעילתו שלמטה וממנו ואם יקראוהו בשם • עילת העילת דוקא • מאן מוכח שדבר על די לית לעילא מיניה לבן הוכרח לתת הפרש ולקרותו עילת על כל העולות כלומר דאית אחד שהוא לעילא מכל העילת דלית לעילא מיניה ולא לתת דסוה ליה • ר"ל שלא יש לוטה ממנו מי שיסוה לו בהקרא בשם עילת על כל העולות כי אם הוא דוקא ולכן גילה ר"ש דאית עילת על כל העולות ולאו אינו ההוא עילת העולות כאומר במאמר בראשית הכו"ל ולכן נתן הפרש בין עילת העולות לעילת על כל העולות כדי שלא נעשה בהקצתם כגו"ל • וז"ל הרי מינינו ראינו שלכתר קורא עילת כל העולות כדאיתא • בהיקונים דף ד' ע"ב וז"ל קום רשיא ויהימא ולי שבחיה דהא רשן אחיה לך מן עילת כל העולות וענן וערקל אבא ואימא וגו' ענני כבוד ז' ספירין וגו' הרי מינין ראייה שקורא לכתר עילת כל העולות מדענן וערקל הוא אבא ואימא ח' ענני כבוד ז' ספירין הרי ט' עילת כל העולות שהוא כתר הרי עשרה הרי שלכתר קורא עילת כל העולות • ויש לומר דדוקא כתר נקרא עילת כל העולות ולא עילת על כל העולות • כי עילת על כל העולות לא סייד אלא בהוא דלית לעילא מיניה ולא לתת • דסוה ליה • אבל כתר נקרא עילת כל העולות ומאי הכי הוא שם מושאל מעילת על כל העולות והטעם כיון שיש הפרש בין עילת על כל העולות לעילת העולות ולבדויע שהוא לעילא וקולוהו ולית לעילא מיניה לבן נקרא עילת על כל העולות וגם הכתר יואמר שחכמה וכינה נקרא עילת העולות כאומר לבן קרא לכתר עילת כל העולות לומר שהוא עליון מכל העולות דלתתא מיניה :

וגעוה דרוק להתקונן בד' מיבורי תאמאם שכתבנו לעיל על ענין העולות ליה בכל עילת ועילת ונעשה תואמר עליה שכתבנו דסייד לעילת העולות קראו התוארים אלו ולית מאן דחכיב עליה • דלית לעילא מיניה • דלית מאן דאשכח ליה • עליה לית מאן דחכיב ובחבור דסייד לעילת על כל העולות קראו בתוארים אלו • לית לעילא מיניה ולא לתת דסוה ליה • אינו בורא בלא שותפא אחרא דאיהו חד בלא שותפא כלל • ובחבור דסייד לעילת על כל קראו בתוארים אלו אינו חסון על בלא ולית אלהא קד מיניה • דלית אלהא עליה ולא תחותיה • דלית אלהא אחרן לשית סיערין אלא הוא • ואיהו מושאל כל עליון • ובחבור עילת כל עילתין • קראו בתוארים אלו • אחרן כל האדונים ילך על כל האדונים דעילא ותתא דאיהו יחד בלא תנייחא ההוא מוקלא עיקר האמונה טויה וגמיו לכני ולפני • אינו דאוסוק ונרע כבולוהו ולית עליה דאוסוק ונרע • והכונה הוא כיון שכתבתי בבית קדש הקדשים טויה עילת כל עילתין אינו נשאת דכל חיי לבן נאמר כו תואר דמוכלא ומכוסה וטויה וגמיו כיון שהנשוא שבתוך הנוק דאיהו דאוסוק ונרע כבולוהו דאיהו עיקר האמונה • כויה שאמר בתיקוני זוהר חרש דף י"ג ע"ב ובגין דאיהו מלגוהו שוי אחוזה דשוראף בהן • הרי שתיקרא האחוזה הוא ביה ולכן נקרא אחרן כל האדונים מלך על כל מלכים דעילא ותתא לפי שאינו יתוד בלי תנייחא • ולית עליה דאוסוק ונרע • בגין דאיהו נשאת דכל נשאתין ולית עליה נשאתא אחרתין דאוסוק ונרע סוה • ובעילת על בלא דאיהו מלכא קדוש בכניו בבית קדש הקדשים יען כי נשאת דכל חיי היא בגויה לבן נקרא בתוארי האלהות יען כי היא שלש בכלל נקרא אחרן על בלא ולית אלהא בה מיניה ולפי ההוא הוא עתיקא קדוש לבן אחר דלית אלהא עליה ולא תחותיה • ולפי דאיהו לבן מלך יתפשט כבולוהו עליון לבן אחר דלית אלהא אחרת לבית קטרין אלא הוא ואיהו מושאל כל עליון • ויאמר מוקלא קדוש אינו מושאל כל עליון לבן משנת תדיר על כלוהו עליון ולית אלהא אחרת בה מיניה • ובתואר זה דליתו אלהא עילת דאיהו עילת על בלא ומשנת בתתונים לית לעילא מיניה • ובעילת על כל העולות דמיון לעתיקא קדוש • אבל קדושא בכתוב בבית קדש הקדשים כהויתו מוון לרשא דאדם קדמון לבן אינו עילת על כל העולות דאש"ל דכתר סייד קוה • שם עילת כל העולות לא סוה להוא דלעיל לפי שהוא למטה ממנו ועל זה אמר ולית לתת דסוה ליה בלאו איהו עילתה ליתת בבית שם עילת כל העולות לא סוה ליה ליה דהוא דלתתא דיתקרי בשם זה העילת

ח

עין לעלמים ספן ר'

כל העילות באיזהו כתר דנטיל רשותא תמה דלעילא חביה . כדאיתא בתיקוני זוהר חדש דף ל' ע"ב ח"ל והוא דאתקרי עילת
בעילות עילה מאלין עילות דלא יעביד חד מאלין עילות שום עוכרא עד דנטיל רשותא מההוא עילה דעליה וכו' כמה דאוקיימנא
לעיל בענשה אדם וגו' דאמר דא לכהו דלעילא נעשה . ולא עביד מדעם אלא ברשו ואמירה מההוא עילאה דעליה וההוא
דלעילא מיניה לא עביד מדעם עד דנטיל ענה מחבריה . אבל ההוא דאתקרי עילת על כל העילות דלית לעילא מיניה ולא
לתתא דמה ליה וגו' וכונת המחמר הוא כן וההוא דאתקרי עלת העילות דהיינו ברת עילה מאין עלות חכמה וזכיה דלא יעביד
חד מאלין עלות דהיינו חכמה וזכיה עד דנטיל רשותא מההוא עילה דעליה דאיהו ברת וההוא דלעילא מיניה דאיהו כתר לא
עביד מדעם עד דנטיל . ענה מחבריה . הרי שכתב אש"ג . דאתקרי עילת כל העילות לענין בריאה בשותפו . דנטיל ענה
מחבריה . אבל בעילת על כל העילות דאמר ביה דאיהו ברא בלא שותפו . נמצא דעילת על כל העילות לית לעילא מיניה .
ואש"ג דלתתא שייך האי שם לא שיה ליה בגין דאיהו בורא בלא שותפו . וזכה התואר דיתקרי עילת על כל העילות ובורא בלא
שותפו לית לעילא מיניה . ובעילות העילות דאיהו מלכות דאדם קדמון ככתוב בבית קדש הקדשים . יען דאיהו בתוך רישא
דארץ אפנין לכך נאמר ביה . עליה לית וואן דרכיב . דלא נאמר הרכבה אלא בספירות דאינון פרוצו הנוף . שפירוץ הנוף
בראה ונכר הרכבה מי רוכב על מי שהראש רוכב על הנוף והנוף רוכב על השוקיים אבל לעילא מן הכתר לא שייך ביה הרכבה
אש"ג דאמרין רישא דאדם קדמון ונפלא ומלכות לאו דברים כמו פרופי האגילות שלעילא הוא כמו השלכת שתראה בו שלשה
וגונים התחתון מראה תכלת והיינו המלכות מה שלמעלה היינו מראה לבן דהיינו השש קננות והעלין הוא נסתר לפי שהוא בסוד
רישא שהוא נסתר ככתוב לעיל ואלו הן הם שהנכתא חדא ואש"ג פי שתראה זה ליועלה מזה לאו שהוא מורכב זה על זה . ואש"ג
שאר הלכין על התכלת היינו משפיע זה לזה שאם פסיד תכלת לא ישאך לבן דלא נאמר שפע אלא בענין היוזון דהיינו המוחין
היורדין מוחין אינם יורדין לא ליוזון ולמעלה מהכתר לית נוקבא דאיהו מרכבה אלא בלא חד דמוחין השלכותא . ולכן אמר עליה
לית מאן דרכיב . ר"ל אש"ג פי שתראה דהאי עילת העילת איהו מלכות דאדם קדמון ומלכות איהו מרכבה לבן אה דהאי מלכות לא
שייך ביה הרכבה דכלא חד ח"ש עליה לית מאן דרכיב וכיון דלא אתקרי מרכבה לא יוקבלא שפע לפי דכלא חד ח"ש דלית עליה
מאן דאשפע ליה כלומר מאחר דלאו איהו מרכבה לית מאן דאשפע אבל הוא רוכבות . על כל ספירן כדאיתא בזהר ויקרא דף
ר"ל ע"ב ח"ל קב"ה ושכינתיה רכב ומרכבה לעילת העילות ובתואר זה דאיהו רכב על כלא וכלא מרכבי לגביה לית לעילא
מיניה . וכן איתא בתיקונים דף קל"ד ע"א ח"ל לעילא על כלא עילת העילות דרכיב על כלא ושלש על כלא וכולהו אינון
מרכבה דיליה ולית דרכיב עליה דלית לעילא מיניה וא"ת והוי בתיקונים דף קל"א ע"ב איתא ח"ל . איהו אהו על עילת
העילות דאיהו היה והויה ויהיה ואיהו הכל דסליק עד א"ס וזכיה רכיב עילת על כל העילות הרי משמע מאן שעילת על כל
העילות רכיב על עילת העילות . וכיוצא בכוכר לעיל אהר עילת העילת לית מאן דרכיב עליה . וי"ל כמה שנקדים לך
כמה שהביא הארי ז"ל ה"ה שפרק האחד דכה"י דמלכות דאדם קדמון מתלבשים בתוך הכתר . ופרק ב' ופרק ג' דנה"י דאדם
קדמון מתלבשים בתוך האגילות בפרקי פרקים וע"י התלבשות דכה"י דמלכות דא"ק מתלבשים פרקין דכה"י דא"ק . נמצא שע"י
המלכות מתלבש הא"ק וכל זה מתואר בכתבי הארי ז"ל ה"ה בפרקי התלבשות שלא יכול האגילות לסבול אור אדם קדמון אם לא
ע"י מלכות דיליה . וזכה נבוא לעניינינו שעילת העילות איהו מלכות דאדם קדמון ואיהו רכיב על כלא כאמר לפי שיכול עולם
האגילות לסבול אורו ועל ידי עילת העילות יכול עילת העילות לרכוב באגילות דכלא הכי לא היה יכול באגילות
לסבול אורו אם לא על ידי עילת העילות דרכיב באגילות וזכיה רכיב עילת על כל העילות באגילות נם הוא ח"ש וזכיה רכיב
עילת על כל העילות ולא אמר ועליה רכיב אלא אמר וזכיה רכיב עילת על כל העילות כלומר על ידי עילת העילות שהוא רכיב
על כלא וזכיה רכיב עילת על כל העילות וזכיה רכיב אה ועליה רכיב דעילת העילות לאו איהו מרכבה כמתואר לעיל
אלא אמר וזכיה רכיב רחמן שע"י עילת העילות דרכיב באגילות . נם עילת על כל העילות רכיב באגילות ויכולים לסבול אורו ;
ועתה נרדך להודיעך חיך עילת העילות הוא רחמן מלכות דאדם קדמון איתא בזהר שזות דף ק"ט ע"ב ולאן אתר לגבי
כתר דתמן עילת העילות מופלא ורכוסה מדאמר דתמן עילת העילות מופלא ורכוסה ש"ח דאיהו מלכות דאדם
קדמון שבתוך הכתר דאיהו המוח שבתוך הראש דאיהו מופלא ורכוסה בראש . נם איתא בזהר ויקרא דף ק"ג ע"א ח"ל בגין
דכתר עליון אסת תהא ינועטר ביה דכיה עילת העילות איהו כתר על כלא סמיר ונכיו מלגמו מיניה . הרי שעלת העילת

דאיהו

עילת עילתין אתקרי בשם עילת העילת דאיהי מלכות דא"ק וגם עילת העילת לפעמייתקרי בשם עילת על כלל לפי שהיא מלכו' והמלכות היא מתגשמת למעלה בסוד זאת תורת בעול' היא העולה לכן היא מתקריא בשם עילת עילתין כדאיתא בזהר ויקרא דף פ"א סוף ע"ב ע"ב ע"ב קס"ח וסליק יחי לעילא וזאת היא רעוא דליך עלת העילות דאנת למעלה מעילוי לעילוי וגו' ועילת על כלל אנת בעי לאשתדלה ביקרך וגו' ועילת העילות . באתר דאנת תמן לית פסק לכביעו דהורא דאורייתא וגו' הרי שזאת שנתעלה עילת העילות מעילוי לעילוי קראו עלת על כלל ודלית אלהא אחרא ע"ש . גם איתא שם בתיקונים דף קל"ד ע"א ו"ל לפילא על כלל עילת העילות דרכיב על כלל ושליש על כלל וכלהו אינון מרובה דיליה ולית דרכיב עליה דלית לעילא מיניה וכגון דא אקרי עלת העילות על כל עילתין . הרי שלעילת העילות נתן בו תואר שהוא על כל עילתין לפי שהוא מלכות דא"ק שכל המלכות מתכנת בכל שמהן דעליה שכלם משפיעין בה ומתעלמין בה וכו' . מלכות דא"ק דאיהו א' למעלה דלית בהו פירודא כדמיון השלהובא ה"ל . דכל הנונים של השלהובא אינון חד בלי פירודא . קא"ת זיהי בזהר בראשית דף כ"ב ע"ב אחר דעילת העילות לאו ההוא דאתקרי עילת על כל העילות הרי שיש הפרש בכינויה ועילת העילות איהו דבר אחר מדאחר לאו ההוא דאתקרי עילת על כל העילות ואיך אוקיימא דעילת העילות עם כל עילת עילתין עילתין אינון חד בלי פירודא . וי"ל דההוא עלת העילות הזכור שם הוא על בינה דאיהו אומנא כמה דאמרנו חברי ר"ש לר' זנאה לא אוקיימא לעילא דעילת העילות אחר לכתר נעשה אדם וכמה דאוקיימא לעיל דבינה דאיהו אומנא דעילת העילות איהו ולכן אוקיימא דעילת העילות ולא לאו ההוא דאתקרי עילת על כל העילות לפי שהיא עילת העילות איהו ולכן אוקיימא דעילת העילות ולא לאו ההוא דאתקרי עילת על כל העילות : וצריך להקדק במאמר למה אחר דאית דאתקרי עילת העילות ולא לאו ההוא דאתקרי עילת על כל העילות היל"ל דאית עילת העילות ולא לאו ההוא דאתקרי עילת על כל העילות . אלא כוונת התאמר כך לפי שיש ג' ספרות דאית דאתקרי עילת העילות ולא לאו ההוא דאתקרי עילת על כל העילות . כמבואר לעיל ומלכות דא"ק אתקרי עילת העילות גם כן אבל יש הפרש דאתקריאו עילת העילות שהם כתר כמיה בינה . כמבואר לעיל ומלכות דא"ק אתקרי עילת העילות גם כן אבל יש פירודא מה שאין ביניהם שגילת העילות דאיהו מלכות דא"ק מתקרי לפעמים עילת על כל העילות גם כן עין כי כלל חד בלא פירודא מה שאין כן בכתר כמיה בינה דלא מתקרי אלא עילת העילות לבד ו"ש האחר דאית דאתקרי עילת העילות שהוא על כמיה בינה . וזיהו דאמר דאתקרי עילת העילות ולא אחר דאיהו עילת העילות שרונה לומר דאתקרי בשם דלאו דיליה זהו שם מושאל מהמלכות דא"ק דביה שייך שם עילת העילות יסן כי הוא למעלה מכל עילות דאזילות אבל בכתר כמיה בינה לא שייך שם עילת העילות לפי שיש עילה למעלה מהם דהיינו מלכות דא"ק ואינם נקראים בשם זה אלא בשם מושאל לבני העילות שלוטה מהם אבל לאו שם העיקרי דהא אית עילה למעלה מהם ואיהי מלכות דא"ק וא"ת גם מלכות דא"ק לא שייך שם זה שהרי מצינו עילות למעלה מינו דהיינו עילת על כל העילות . ויש לומר דבמלכות דא"ק אע"ג שתמצא שם עילה למעלה מינה דהיינו עילת על העילות . לא יש הפרש ביניהם בין עילה לגילוי כמו שיש הפרש בעילות דאזילות אלא הכל אחד ממלכות דא"ק ולמעלה כדמיון הגר דאית ביה ג' נוונים ואין אדם יכול לשים הפרש בין גוון למכירו להפסיק ביניהם לפי שהכל א' מכל שכן למעלה מהאזילות דאיהו הכל א' ולכן מלכות דא"ק דאיהו עילת העילות כזכר מתקרי ג"כ עילת על כל העילות כמצא שיש שני מיני עילת העילות חד דמתקרי עילת העילות ואפילו שם זה מושאל . אבל לאו ההוא עילת העילות העיקרי דמתקרי עילת על כל העילות ולכן אחר הוואחר דאית דאתקרי עילת העילות בשם מושאל ולא לאו ההוא עילת העילות העיקרי דמתקרי עילת על כל העילות ולכן האי עילת העילות העיקרי יקרא בשם כל עילות עלאין . כמצא מכל ה"ל שעילת העילות דאיהו מלכות דא"ק איהו חד בלא פירודא מכל עילות עילתין כמו השלהובא וכדאמר קרא ראו עתה כי אזי איהו וגו' כי הפסוק היה רומז על עילת העילות דאיהו מלכות דא"ק דאם איתא דאיהו על עילת על כל העילות הי"ל לאו עתה כי אזי איהו אף אלהים עומדי מאי האי דקאמר איהו הוא דתלבה ענינו בזהר ככתר . ויתר מינו . אלא ודאי שהוא מדבר על מלכות דא"ק ולפי שהעילת העילות דאיהו מלכות דא"ק ועילת על כל העילות כלל איהו דבר חד לכן אחר ראו עתה כי אזי איהו הוא . אזי הוא דייקא דכלל חד ולפי דכלל חד לכן האי עילת העילות נקרא בשם כל עילת עלאין וכן כל עילות עילתין בשם עילת העילות ואפילו נשמתא דכלל מיי דאיהו נשמתא דכלל נשמתא אתקריא לפעמים בשם עילת העילות כמה דאוקיימא לעיל וכדאיתא בזהר ויקרא דף ק"ט ע"ב ו"ל הכי אינון לגנך עילת העילות כגובא לגנך ואנת הוא היחיד להון ויקרב להון וכג"ד אמוכה דליך בהון ואנת לית ע"ג

עו לאלהים פק ד'

כשיתא דתיבוי אכת כגופא לגביה דאכת הוא נשמה לכשמות ולית לך נשמה עלך ולא אלהא עלך דאכת לבר מכלא ולגזא ומכלא . ולכל מיטרא ולעילא מכלא . ולתתא מכלא . ולית לאה אחרא עילא ותתא ומכל מיטרא . ומלגזא עשר ספיראן הרירא ה שלכשמתא דכל בשמתין קראו עילת העילות . לכן הקורא בוחר אל יתמה בראותו שלפעמים מראה דעילת העילות לית לעילא מיניה . ולפעמים מראה דליהו לעטה מהכתר . אל יקשה לך שבהקדמות שהקדמנו הבג יתורן באר היטב .

והנה מינו בוחר כגוי אחר והוא הוא אדון על כלא ויש מהקובלים שאומרים: שכיניו זה נאמר על שכינתא דמלכא קדישא שנקרא אדון על כלא מלשון חדנות . ולא כהירא סברא זו דאדון איבו לשון דוכרא ואיבו רמז בסיוד כמה דאמר קרא הכה אדון הכרית אדון כל הארץ ובהי אדון כל הארץ לאו על הארון קאי כי אכ אעילתא דכרית דמתקרי אדון כל הארץ כדליתא בוחר בראשית דף ק"א ע"ב על עסוק וירא ונהה באר בשדה וגו' באר דרגא דאדון כל הארץ . בשדה חקל מפומין קדישין . הרי בפירוש אומר שלימד קורא אדון כל הארץ . וכן לדון דידן דאדון על כלא לאו על מלכות אומר כי אכ על מלכא קדישא : וא"ת ומה הוצרך לכנוניה דאדון על כלא . וי"ל מאחר שאמרנו דמלכא קדישא איבו עילת על כלא לפי דליהו למעלה מהאיגלות ובהיותו עליון על הכל ובפרט דנשמותא דכל חיי מתלבשת בו הוה סלקא דעתין שאין העולמות יכולים לסובלו ולא היתה שלימותו כי אכ ע"י השתלשלות דמסירן אחרין כפי סדרת איבו חקובלים לזה הוצרך לקרותו אדון על כלא . ורמיה לדבר מתא דליתא דהר ויקרא דף ר"ט ע"א וכלל בה עילתין ותתאין בלא פירווח כלל . וכלל בה עשר ספירין וכל שמהן וכניין . והיין ועילת על כלא דליהו אדון על כלא הרי שכלל בה עילת על כלא דליהו אדון על כלא .

א"כ אדון על כלא לאו על מלכות קאי . אלא על עילת על כלא דמתקרי אדון על כלא לאו הורות אע"ג דליהו לעילא מן כלא . מתפשט בכלא . וסליט על כלא . ונ"ש המאמר ועילת על כלא . דליהו אדון על כלא דליהו מתש . ולא אחר דמתקרי אדון . דליהו דייקא : והנה יש לדקדק דמלכאן משיע דוה דמתקרי אדון על כלא איבו על התפשטותו שבוה איבו שליט על כלא ובחיקונים . סג"ה דף א' ע"ב שמוע איכא ח"ל מסטרא דכבוד ככרא ארין ישראל לגבי אדון על כלא אכ כעבדים וימיטרא דכבוד נאלל אומר בהן אכ כעבדים איבו עלת על כלא דלית אלהא עליה ולא תחותיה ולא לד סטרין איבו ומולל כל עליון משיע דלית תרין סטרין דמסטרא חדא מתקרי עילת על כלא . וימסגרא חדא חקרי אדון על כלא : והנה לבנו אל הביאור מאמר זה נרין להבין מה הפרש יש בין הכן לעבד . שהרי הקב"ה קרא אותנו בניי שנאמר בניי אתם לה' אלהיכם וקרא אותנו עבדים שנאמר כי י בני ישראל עבדים עבדי הם וגו' . ועוד נרין לדקדק איך יתכן לקרות אותנו עבדים ובניי . מזה נפסק אכ אכחנו עבדים אי אכשר ליהוית בניי . ואם אכחנו בניי א"ל ליהוית עבדים . וי"ל שבידיעת הפרש הכן לעבד יתורן ליהו קרא אותנו עבדים ובניי : והנה תדע העבד והבן הוא כח אחד כלומר שהבן אחי זכח האב שטרא והבאז לעה"ז והאב הזה נ"כ טרא להמניא יועות לקנות העבד הזה . הרי שהבן והעבד זכח אחד אבל יש הפרש שהעבד אחי זכח ככרא שטרא להמניא יועות וזה נקרא כח ככרא . אבל הכן אחי זכח נאלל שהאניל ויעצמותו והוליד את הבן הזה . והבן והאב הוא הכל כח אחד ואין הפרש ביניהם אלא בעיני העילות . והוא שהאב הוא לעילא מהבן ולכן לגבי הכן יתקרא האב עילת על כלא ולא שייך למימר ביה אדון על כלא לפי שהאדון לא שייך אלא על דבר שהוא נפרד וממנו והאב והבן הכל דבר אחד לכן לא שייך ביה שם אדון לא עילת על כלא אבל בעבד שהוא נפרד דאחי זכח ככרא ולא זכח נאלל לכן הוה דמתקרי לגבי הכן עילת על כלא הוא בעצמו . יתקרא לגבי העבד אדון על כלא . והנה יש באדם שני דברים כח ככרא וכח נאלל כח ככרא דכתיב ויביר ה' אלהים את האדם עפר מן האדמה דהיינו כח וככרא ככוד . וכח נאלל היינו דכתיב ויבא באפיו נשמת חיים דליהו כח נאלל ולא יצרת פנים כמו הנוף . נמצא כפי זה שלכן קרא אותנו בניי ועבדים . עבדים וימיטרא דכח ככרא דליהו הנוף ככוד נאלל לעיל ובניי וימיטרא דכבוד נאלל דליהו הנשמה דליהו חלק אלוה או הוה דמתקרי לגבי הנוף אדון על כלא יתקרי עתה לגבי הנשמה דליהו חלק אלוה ימעל יתקרי עילת על כלא דוקא הרי שאדון על כלא הוא על חלק קדישא ומה שיש לדקדק במאמרים אלו של ד דהר ויקרא דף ר"ט ע"ב ובתקונים דף ז' ע"ב הנו"ל (עיין בכפר

תעצמותו ומטי יתבאר בע"ה באר היטב) :

ומה . שנתוב ככית קרש הקדשים שלכא קדישא נשונה עולה לזעלה מהפכה . כך הוא האמת לבי סו"ק דליהו שם מ"ה

ק כשיבאו ה' בחינת . התגשמי יותר כחיק' שהיא הנפש נשאר
 למוטה והרוח שבה אל האלהים מכל שכן השאר :
 ותדע שגם כ"ה בחינת שנשאר כל הדוחני מחבירו נעשה
 בסוד אור חומר ליוה שלמעלה ממנו הא כיצד רוח
 של היואנין תבירין נעשה מיין נוקבין לאחא והנשמה שהיא
 יותר רוחנית מהרוח יכולה לעלות לחכו' ונעשה מיין נוקבין
 לחכיה . והחיה שהיא יותר רוחנית יורגשמה נעשית מיין
 נוקבין לבת"ד שהוא אריך אבנין והיחידה שהיא יותר רוחנית
 מהחיה וכלה לעלות יואריך אבנין ולמעלה . ונעשית אור חומר
 לעתיקא קדישא דכל קדישא והאור חומר הוא שורש התגלות
 הדינין . הרי מלאך שג"י השפירה הזאת מואבין תבירין
 נתיקון אפילו עתיקא קדישא דכל קדישא כדי שיקרא אדם
 קדמון שאי אפשר ליקרא בשם אדם אם לא יהיה בו התגלות
 שורש הדינין . והכל יוכן כמקום ויהי האדם לנפש חיה :
 ולכוא לבוארו נקדים לך שקודם נריך שתדע כי כל הכחינת
 העליונה מחברתה היא בסוד נפש ליוה שלמעלה הימנה כיצד
 הכחינה התחתונה שכולם היא הנפש וכנגד בחינת הכלי
 נקראת נפש אכל לגבי בחינת הרוח נקרא כלי לרוח . והרוח
 לגבי נפש נקרא נפש אכל לגבי הנשמה נקרא כלי לנשמה .
 והנשמה לגבי רוח נקרא נפש לרוח אכל לגבי החיה נקרא כלי
 לחיה . והחיה לגבי נשמה נקרא נפש לנשמה אכל לגבי
 דיחידה נקרא כלי ליחידה ויחיד לנשמה חיה נקרא נפש לחיה :
 וכבר אמרנו שמחבינת יחידה זו שנעשית אור חומר ונעשית
 שורש הדינין על ידי בחינת זאת דיחידה נקרא
 עתיקא קדישא דכל קדישא אדם קדמון שהוא בחינת היחידה
 דיחידה תבירין הרי שאדם קדמון הוא בחינת נפש של חיה הוי
 יחיה אדם לנפש חיה נח' ככל עוד שלא נשברו החאבין תבירין
 עדיין לא תקן עתיקא קדישא דכל קדישא תקונו דאין תיקון
 אלא אחר הריסה ואין תיקון אלא בצורת אדם שהוא גילוי
 הדינים ככל' וכל עוד שלא נשברו החאבין ועלתה יחידה
 לנעלה לא היתה בחינת אור חומר שהוא שורש הדינים כדי
 שיקרא אדם לפי שאדם שלם בדין ורחמי' דהיינו אדם לא יקרא

חומר עבד גוננין לאנדרה כהון . הרי שע"י האור חומר נתקן
 הכל . ומ"ש בבית קדש הקדשים כשיבאו אלו הפרנזופין עדיין
 עתיקא קדישא לא תקין תקונו וה מנואר בוהר ויקרא דף
 קכ"ח ע"א ו"ל תאנא עתיקא דעתיקון טמירא דטמירין עד לא
 זמין תקונו דמלכא ועטורי עטורין שירותא וסיוחא לא הוה
 והוה זנגלך זושער ביה ופריס קמיה חד פרסא ובה גליף ושעיר
 מלכין ותקונו הרי שוקדם שנתתקן נחקקו כפרסא העשר
 כפירות דאינון תקונו דמלכא ובה הם היולכין ותקונו מלכא
 מדאמר ותקונו ולא אמר ותקוניהו . (ביאור מאמר זה
 תמצאנו בס' תעצומות באר היטב) וכן איתא בוהר ויקרא
 דף רפ"ח ע"א ו"ל כד אתתקין אפיק ט' נאורין דלחטין מיזיה
 מתקונו ומדקאמר כד אתתקין ולא אמר בתר דאתתקין ש"מ
 שהכל נעשה בבת א' תקונו דמלכא ותקונו דעתיקא
 קדישא הרי שהפרנזופים הם הם תיקוני דע"ק לפי שכל תיקוני
 הוה להודיע אלהותיה ולקיימא כולא ומכלי הפרנזופים לא היה
 אפשר לקיימא עליוח שלא היו העולמות יכולין לסבול אורו
 לכן הוצרך הפרנזופין להתלבש בהם ואינון אקרון שזא קדישא
 דהיינו גבול התלבשות וזהו מה שמסיים המאמר ולא שכיח כד
 אינן נאורין דמתבטאין דמתגלין וטמירין ואינון אקרון שזא
 קדישא וכגין כך כלל חד . (וביאור מאמר זה תמצאנו בספר
 תעצומות) ובה שכתוב בבית קדש הקדשים נמצא שאור
 חומר הוא עיקר התיקון היינו לפי שעיקר התיקון הוא השיעור
 דהיינו שיעור האור השיעור ולא יסבור הכלי שמקבלו והשיעור
 אתייש מסיטרא דנוקבא דחיה נבורת ולכן עינה צרה
 באורחים שאינה נותנת כשפע כי אם השיעור נמצא שעיקר
 התיקון והשיעור היא היא שכינת עוון מלכותא קדישא כדאית'
 בוהר בראש דף כ"ד ע"ב ו"ל ובוראי האי אכנא היא בכיניא
 דכל עלמין ובג"ד אכן שליטא ונדק יהיה לך איהי מדה בין כל
 כפירה וכפיר' ורוא דחיה עשר אמות אורך הקרש הרי בפירוש
 שתלכותא קדישא דחיה אכנא היא היתה בניינא דכל עלמין
 ואינה מדה ושיעור :

ומה

אלא הוא ונת ונגיה שהדורכא שורש החסדים והנוקבא שורש
 כדכתיב ויקרא את שם אדם שורש דייקא כמבואר . על זה אמר וכשיבאו אלו הפרנזופים שהם כתר חכמה זכיה וכתון זכיה היו
 כלולים הששה קצוות ותלכות . כמציא עשר פרנזופים אלו כשיבאו עדיין לא תקין עתיקא קדישא דכל קדישא תיקונו שהוא
 בחינת אור חומר ככ"ל ותדע שאלא האור החומר לא היה תיקון לעולמות לפי שהאור חומר יתעשה כלי לקבל אור קו הישר שאם
 היה נמשך אור קו הישר בלי אור חומר שיקבל אותו היה חומר העולם לכיוו שהיה ועל ידי האור חומר שנעשה כלי לאור הישר
 ומקבלו בתוכו ומשפיע מעט מעט כדי נורך העולמות . ועל זה נעשה דור המבול שלא רצו באור חומר אלא באור קו הישר על זה

בית קרש הקדשים פרק ה'

המשך עליהם ביותר ונהפך העולם לתוהו ובהו הרי שמבלי אור חוה' אי אפשר לעולם לסבול אור קו הישר ולכן ביצאין תבירין
 יען כי עדיין לא היה אור חחר כי לא נתהווה אלא אחר השבירה ולא ירד עליהם כי אם אור קו הישר בלבד לכן נשברו
 ונתבטלו ולא התקיימו . נמצא שאור חוה' הוא עיקר התיקון . ותדע שאור חוה' הוא שנקרא עם ב'ן ולכן הפך משכונו מלמטה
 למעלה ולא כחשכון ע"כ ס"ג ו"ה אלא ב'ן ולא כ"כ . שאלו ע"כ ס"ג מ"ה יורדים וכן' הוא בסוד אור חוה' לכן הוא מלמטה
 למעלה . ואפשר לומר טעם אחר שרצה להורות שכל ל' שניות אלו הם ארבע שעות במספר קטן ע' וכן עם ב'ן עולה ט' ביחס
 קטן כי כון פשוטה הוא שבע מאות וכן ע"כ ס"ג ו"ה וכו' : וחידע שמהי תידה הכל' שהוא עם ב'ן נתהווה חלכות לדדם
 קדיון שעיקר האדם היא החלכות שהיא פלגא דגופא אבל ליתעלה אינו שפורסם סוד הנקבא כיון שהוא מפורסם למטה באציל'
 כגון אבא ואימא וז' ושאר הפרטופים שהנקבות שלהם מפורסמים אלא כלל דבר ונקבא כחדא ואינו ניכר בו הנקבא כי אם
 בסוד חלכות לבד שהוא העשרה ידיה . ותדע שזאת החלכות דאדם קדיון יש בה עשר בחינות שהם בסוד עשר ספירות תלת
 ראשונות דחלכות דאדם קדיון נקרא רישא דלא אתיידע ונקרא עתיקא קדישא על זה אחר באדרא ווטא האי עתיקא קדישא
 רישא דכל רישא . רישא דלאו רישא לא ידע ולא אתיידע מה דאית בהאי רישא : וצריך להבין הכנה החומר שכולו מקשה
 ודבריו סתרי להדי מחאר שאמר רישא דכל רישא היכי קאמר דלאו רישא אינם תדע שז' תחתונות דחלכות דאדם קדיון כה"י
 שלו נכנסים בתוך הכתר וזג' שלו נכנסים בתר דכתר . וכח"כ שלו הוא רישא דלא אתיידע שאינו יכול עולם האנושיות לסובל
 על כן לא נכנסים בתוך אגפין ובשאר לעילא מכתר דאריך אגפין ע"ז נקרא רישא דכל רישא שאפילו כתר דאריך אגפין שהוא
 בחינת חג' דחלכות דאדם קדיון עתיקא קדישא הוא בחינת כח"כ שהוא ראש להם הוי רישא דכל רישא לכל ראש שלמטה ויתנו
 ולפיכך האי עתיקא קדישא נקרא רישא דכל רישא . וזה שאמר רישא דלאו רישא כן הוא הוא האמת שא"פ שהוא רישא לכל
 רישא שלמטה מתנו מ"ה אינו בחינת רישא לגמרי שיקרא כתר לפי שהוא בחינת ג' ראשונות דחלכות דאדם קדיון וזה מתקרו עטרה
 ולא כתר דאיהו רישא שהכתר הוא ליתעלה והעטרה היא לזטה הוי רישא דלאו רישא שהעטרה הוא סוף הפרנף ורישא התחלת
 הפרנף הוי רישא דלאו רישא . ומ"ס לא ידע ולא אתיידע מה דאית בהאי רישא . הענין הוא שכל מקום שיש חלל אכשר לעלות
 בנו חללא לידע מה דאית בטיה אבל רישא דלית בה חלל אין יתיידע מה דבגויה . עתיקא קדישא אינו בחינת ראש שיש בה
 חלל כ"א בחינת עטרה שאין בו חלל ע"ז אור לא ידע ולא אתיידע מה דאית בהאי רישא . גם תדע שז' תחתונות דחלכות
 דאדם קדיון נקרא עתיקא יושן . וה"ו אלו הם פנימיות ד"ו תיקוני דרישא דאריך וכבר אורנו שחלכות דאדם קדיון הוא בחינת
 עם ב'ן וע"י שהיא מקבלת האור דיושר דאדם קדיון נתקנו כל העולמות שלמטה ומשכנת חיות כדי נורכס ע"ז אור לא תיקון
 תיקונות דהיינו כיון שאמר שהוא האור חוה' . והאור חוה' הוא בחינת עם ב'ן שהוא חלכות דאדם קדיון הוא אשר בתוך
 רישא דאריך אגפין כנו"ל ועל ידה יהי חיות דאריך אגפין וכן לסבול כיוצא שקודם לכן לא היה כח בהם לסבול שהיה יורד השפע
 כלי מדה ושיעור וע"י האור חוה' זה שנתלבש ברישא דאריך אגפין יוצא האור לאט לאט כפי צורך העולמות בודה ושיעור
 שהמה ושיעור הוא ושוהה הדיבן שהיא בחינת האור חוה' שאורנו ומשכנת דרך ו' תיקוני דרישא וזה הם ו' תחתונות דאדם
 קדיון ככל' היותלכשים בתוך רישא דאריך אגפין ונתחלקים לו תיקונים אלו : הראשון גולגלחא והוא הכוכב המכסה את
 החוה ולפי שהוא למעלה וכללות הראש על כן היא רחוקה בין ו' תיקונים פנימאין דרישא לפי דאית חינוניים ג' כ שהם ב' עינים
 ב' אוזנים ב' בחירי האף והפה והם נקרא ג' תיקוני דאריך אלא שאלו שאנו זוכרים הם פנימיים וגולגלחא היא הראשון :
 שניה היא אוירא דביא שהוא החלל שבין הגולגלחא והקרום של החוה וזאתו האור שהרע על הקרום היא הנקרא אוירא
 דכיא וע"פ שבוהר לא זשים לאוירא דכיא בכלל ו' תיקוני דרישא חלל לעמיד נקי וצאן בעל האמיר כתיב אוירא דכיא ומחסר
 עמור נקי . יתכן לתת טעם לשבח והוא שעיור נקי שהם שערות הראש כל גדולם הוא בלחמות החוה שהוא רעוא דרעוין
 וח"כ אינו תיקון בפני עצמו אלא תולדה דרעוא דרעוין ולפיכך לא נמצא בכלל ו' תיקוני דרישא וינאל בחקונו אוירא דכיא שהוא
 תיקון לראש שם הגשמה שהיו והם ינילנו חסגיות : הנ' הוא ט' א' דברולחא ודע שטלא דכדולחא הוא הלובן שבין
 השערות הראש והוא ג' כ' י' תיקוני חיות ונקרא חיותו ע"כ שהם לבנים יותר מן השער ונקרא טלא דכדולחא לפי
 שהכדולחא פנימים נחלל לכן . פנימים אלו כיון שהחיות החלל שבין שערות הראש . וגם נקרא כדולחא לפי שגם יורד לוג
 עדן העליון וע"פ העליון הוא כינה שנקרא ע"ז כדולחא עולם ח"ל הטל הורד לח"י על זה נקרא טלא דכדולחא :

העובדות המרכזיות בחקר הקורס הם שאלות קיומיות

כאשר מביט על עולמנו, פוגשים את השאלות הקיימות: מי אנו? מאין באנו? ואלה המשיגים תשובות לשאלות אלו הם חוקרי הקורס. במסגרת הקורס ננסה לענות על שאלות אלו באמצעות בדיקת התאוריות הקיימות ופיתוח השקפתנו העצמית.

הקורס יתמקד במערכת היחסים שבין הפסיקה והפילוסופיה, ויבדוק את השפעתן ההדדית זו על זו. נושאי הדיון יכללו את אלוטו, נאמן, הובס, קאנט, הולביך, רוסו, פיתגורס, פיקה, פוקו, וטולסטוי, וכן יטולנטי, וברטראנד ראסל, אדוארד הייזלר, ז'אן פול סארטר, ג'ורג' אגנסט, אריקסון, וז'אק לוקאס. ייתכנו גם ביקורת ספרים והעמדת דעה על עבודות פסיכולוגיות קיימות.

הקורס יתבצע בצורה של שיעורים, תרגולים, ודיונים. ייתכנו גם הרצאות קצרות וקריאת ספרים. המשתתפים יבקשו להציג עבודות קטנות על נושאים הקשורים בתוכנית הקורס.

הקורס יתקיים באוניברסיטת תל אביב, במסגרת הפקולטה למדעי הרוח, במסגרת פנימיית התלמידים. התאריך ייבחר בהתאם ללוח השנה האקדמי.

תנאי קבלה: לתלמידי הנדסה או מדעי הטבע, ובעלי תואר ראשון במדעי הרוח, או בעלי תואר ראשון בכל תחום, ובעלי מיון גבוה בלימודי מדעי הרוח.

תוצאות: מטרת הקורס היא להעניק לתלמידים היכרות מעמיקה עם שאלות קיומיות, ופיתוח דרכי מחשבה פילוסופית ופסיכולוגית. תוצאת הקורס היא כתיבת עבודת סיום, וזאת ניתן לבחור בצורה של עבודת מחקר או עבודת פילוסופיה.

קיים

סליק פריקט

- שתימאה
- בילינגו
- שערי

האליכי אע"פ שפלאו כשאר קצת אור בתוך הכדור והוא הנקרא רשימו בוורה והיה הולך זה האור בתוך האויר כחומר לבקש מחורו שנסתלק מינו וכשירד אור קו הישר • במקום שניצא אותו רשימו אותו המקום נקרא ימין ויש בו כח מרובה לפי שיש בו כ' אורות אור הרשימו ואור קו הישר • וגזה יתרח קושיא אחרת גם כן דלמה הכח הוא בימין שאין הכח בא אלא מנכורה מי שהוא גבור הוא שיש בו כח היה לו להיות חלישות כח בימין יותר משמאל • יען כי השמאל היא הנכורה אמנם להיות שבשעת הצמננס על די התנועה כתהוו גבורות כי כל תנועה מוליד חוס וזה הרשימו ששאר מהתנועה היתה התחלה הנכורות ומקום שניצא הרשימו שם נקרא ימין והיה בו שורש הנכורות ככח ולא כפועל עזיין לכן נקרא ימין אכל במקום שנתפרסם הנכורה כפועל שם נקרא שמאל ולכן אחר התיקון נריוו קד הימין בזכר וזד השמאל בטקבא ובזאת ההקדמה יתרח קושיא אחת שהיות שהנוקבא פלגא דגפא של הזכר למה לא יהיה כח הנוקבא כוכר • אלא לפי שהזכר נריוו בימין שיש בו אור הרשימו ויתוספו ככ"ל ע"כ יש בו כח מרובה יותר מהנוקבא יען כי שורש אור התוספות בו :

וגחזור לענייננו שהתחילו האורות לילך ימין לשמאל ובהיות שהיה כח בימין הלך האור במרובה גדולה וכבר ידעת שכל תנועה מוליד חוס ולפי שהלך האור בנוריה גדולה עד שהגיע לשימאל נתחיים ונעשה אש זה שאמר הכתוב אברהם הוליד את יצחק ר"ל אברהם שהוא חסד שהוא הימין שיש בו כח גדול ע"י הכח הוליד את יצחק שהוא הנכורה וכשהלך האור וצד שמאל לצד ימין מחמת שאין כח בשמאל לזרוק האור שילך במרובה עד שהלכו האורו לצד ימין נתקדשו ונתגדלו וכעשו מים שהוא דכורא וזהו סוד אשה כי תוריע וילדה זכר מאלו נעשו מ"ד לכורא ומ"ן לנוקבא ולכן יצחק יצא ממנו יעקב שהוא רחמים : גם צריך שתדע שנתעוררו פעם שניה האורות לילך ממקום למקום וזרקו שניהם באחת קד ימין וזד שמאל ונפעגו האורות באיניג האויר ואור שיצא מימין ככח לא הספיק להתחמם לגמרי וזכר שיצא מן השמאל לא הספיק להתקדד לגמרי זה האור בטעם באויר וזה האור בטעם באויר וקולד הרחב כינייהם שכל תנועה מוליד רוח ע"כ קרום שהאור קו האמצעי לא הוא דין גמור שלא נתחמם האור לגמרי לפי שלא הספיק להלך עד קד שמאל שכדי רוב ההילוך כך רוב החימום ואינו חסדים פשוטים לפי שלא הספיק אור השמאל לילך עד הימין ולא נתקדד לגמרי ע"כ נשאר לא חסד ולא

לאתיקבא אתקין כלא כעין דכר ונוקבא וכוונת המחמר הוא בהקדמו שהנענו שהיה הכל אור א' ולא היה שייך ביה שום שם • ותיקון דהאיראור היה שנעשו שני אורות בסוד גילוי חסדים וגבורות דהיינו דכר ונוקבא וז"ש המחמר בשעתא דהאי ע"ק סתיימא דכל סתיימין דהיינו האור קדמון בעא לאתתקל דהיינו לגלות חסדיו וגבורותיו אתקין כלא כעין דכר ונוקבא דהיינו אור ישר ואור חוזר כאמור :

ומ"ש בבית קדש הקדשים על זה נקראים הספירות בשמות אלו אחר התיקון זה מכוון בוורה שקודם התיקון היו הספירות נקראים בשמות אחרים כדאיתא בווהר ויקרא דך קמ"ב ע"א על פסוק ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום וגו' וז"ל חד סדרא דאתפשט וכפיק מרזונות הכהר וזא הוא כינה וגו' וימלך תחתיו הדר מאי הדר חסד עילאה הרי שתיקודם התיקון היו הספירות נקראים בשמות המלכים אשר מלכו בארץ אדום וכו' :

ומ"ש בבית קדש הקדשים תדע שאחר שנתקן המתקבלא ונעשה זו כנגד זו וגו' וענין של זה המתקבלא הוא גילוי החסדים והגבורות שכלל עוד שהיו מעורבים יחד אינו נקרא מתקבלא שהמתקבלא הם כ' פרעופים זה כנגד זה כמו ב' כפות המאזנים ששניהם עומד'על כח א' כך החסדים והגבורות הם כלם אור א' וכל עוד שהיו מעורבים ולא נתהוו הגבורות לא היו יכולים העולמות להתקיים שלא נתהוו הגבורות לקבל האור ישר ולכן היו נשברים הכלים וכשתהוו הגבורות שהוא הכף ויאוזנים השמאליו אז הכף ויאוזנים השמאליו ונעמיד את הכף מאזנים הימני שלא ירד כוונם ולפעמים מעניינו כשיינו וזכה יהיה תקון העולמות וז"ש בווהר שמות דך קמ"ב ע"ב ח"ל דעד לא הוים מתקבלא לא הוו משגיחין אפיין באפיין ויולבין קדמאין מיתו ווינוניהון לא אשתכח וארעא אתבטלת • הרי דמיו בווהר כל מה שהקדמנו דהיינו שכבר אמרנו לך דהיינו החסדים והגבורות הם בסוד אדם וחיה שתיקודם היו גוף דכוקים אחרו באחו ואח"כ נכרס הקמ"ב היינו גילוי הגבורות וכהפכו פנים בפנים להיותם ככף ויאוזנים זה כנגד זה • זה מצמיד את א • זה מאריך וזה מקצר • בסוד איג'ע'ל עור כגורו נגדו מיום זה חסדים וזה גבורות וז"ש דעד לא הוה מתקבלא לא הוו משגיחין אפיין באפיין ומלכין קדמאין מיתו וכשתהוית היתקבלא אז הוה אשגחתיא דאפיין באפיין ועליון אתקיימו (וביאור מאמר זה תמצאה בספר תיגמונות) ודע שהמתקבלא הזאת הם בסוד דאו"א עילאה הם התחלת החסדים והגבורות

מטעור שלא היו מושגימין אבין באבין באיור שאר המפירות
שהם ז' מפירות הבגין הם מלבין קדמאין מיתו שמאחר
שהמתקלה הם באו"ה מלבין קדמאין יהיו בו' המפירות וכמו
כן מכוון בזה ויקרא דף ק"ב ע"א ו"ל בה"ד ואלא
המלכים אשר מלכו בארץ אדום אתר דכל דינין ומסתכחין
תימן . הרי שהמלכים הם בו' מפירות אשר מלכו בנו אחיה
היו ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום . שהיא כינה הרי
שהמלכין קדמאין היו ז' מפירות הבגין :

ומ"ש בבית קדש הקדשים שאחר התיקון נרמו גד הימין
בזכר ונד שפאל בקבכה זה מכוון בזה וזהו שמו
דף י"ז ע"ב תאנא בשבדא הקב"ה את עולמו עלה בחסין לשבין
וכרא את השמים שמינו והארץ בשמאלו ויחזע הוא שהשמים
הוא ת"ת והארץ הוא מלכות הרי שהזכר הוא השמים בתימן
והארץ היא הקבכה בשמאל . וזהו יביה ראייה לב' עטרין שהם
מלכא קדישא ושכינתיה שאנילקתם הוא יתחד ונקרה דליה
דעתיקא קדישא דכל קדישא שהם מיינייה וביה ומתנו כשפעים
ולא יתחד לפי שע"ק דתיה לשרש ותיק"ו הוא האילן המתפשט
מהשרש . ומ"ש לעיל שבדא השמים שמינו דמשמע בריאה
בבדלת הוא על הפרצופים חינונים דאינון כל בוש לתק"ו אכל
ת"ק הוא ייניו שמינו ושכינתיה הוא שמאלו מימי וזכח מ"ק
ברא כל דבר שמינו ושכינתיה ברא כל דבר שמינו
לארץ וזהו י"ש ברא את השמים שמינו שמינו חמש דליהו ת"ק
והארץ בשמאלו בשמאלו חמש דליהו שכינתיה ולכן לא אחר
מיינינו דהוה נמשע שמינו הוא החומר ששבראו חמש השמים
וזכור' לאו ייניו הוא ולכן אחר שמינו לרמוז שכח ת"ק שהיא
ייניו דלי . ברא וכן בשמאלו דליהו שכינתיה . והבין . הרי
שמ"ק ושכינתיה שהם הב' עטרין הם הם ע"ק חמש ואינם
כשפעים מולתו וכן תמא בתוספתא בזהוה שנות דף ס"ח
ע"ב ו"ל קיימא ברעותא לקיימא כלל לנשלא מה דנשלא חמה
דלית ביה רשימו ולא רעותא דלא איתחיה הרי שהם עטרין
דאינון חק"ו אינם כשפעים שאחר כי אם מורשם דלית ביה
רשימו ולא רעותא דלא איתחיה . וקשה ליהוי דלעיל דמייני
בפרק קמא מלשון הזהוה פרשת ויקרא דף כ"ו ע"ב ו"ל
לאמצע בהואו נבינו דלא איתדבק ולא איתידע דרעותא כל
רעון ביה ואין אחר בזהוה זה דלית ביה רשימו ולא רעותא .
ג"ל דהתוספתא מודרת בשמאלתא דכל נשתין דליהו לא
אתרשיית בשום רשימא ולית לנו מילתא רעותא אדרימא ימן
כי אימי בשמאלתא דכל נשתין . ואימי היתלשת בנו מלכא

קדישא

ולא דין אלא רחמים שהוא ממונ משניהם אחיה כ"ב כשטרין .
וע"כ נקרא אחיה לרמוז על האור שינת מן האל"ף ל"לך לתי"ך
שהוא נד שיאל ומן התי"ו ל"לך לאל"ף שהוא נד ידן וכשנשו
באמצע במקום המ"ם ע"כ נקרא אחיה וכל מה שחדד להטה
היה מתגשם האור עד—שנעשו הד' יסודות נחמא עהיו ב'
תיקונים כזכור . האחד להתנוות לאור חומר והשני להתקלא
ע"כ איור שאחר התיקון נקרא התנ"ת כה"ם שהגידים קבל
גדולתו שכתפרסם אחר התיקון ונתפרסם טבע של כל מדה
ומדה ע"י כטיית האורות . ומ"ש שלא נעשה ביסיל אלא בו'
פרצופים תתמונים ולא בכתר ח"כ ואע"פ שזו"כ נבדקו .
תדע שהאמת כן הוא שהרי אדם לא יקרא כ"א ה"ו כבודות הו"ה
שהיא בת ונוג ואדם לא ימנא כ"א מטיית מין חכרון והטיות
מין נוקבין היודים מיומן סתימין דלוא"ל וזה לא יוכלו
להוציא סתימין כ"א על ידי זיווג . וזיווג רשקון אי אפשר בלא
סדיקא שדריך לסדוק ולעשות כלי ואח"כ יתהוה לה ח"ן וע"כ
אחרו שאין האשה יתעברת מכוונת רמיה :

ותרע שכתו שבאשה יוסק כן באים דהיינו כשם ראשון
שזו"כ זרע יוציא זרע בדם לפי שבהך זרע
יובכני ו"ש שאע"פ שלא נעשה באו"ה בטוב כמו איתן הטויפין
הראשונים עם כל זה נבדקו וביה ראוי לנאת אדם שלם מאלו
הטויפין הראשונים ונתבטלו ימן כל לא היה כלי לקבלם כיו
שאחר שאין האשה יתעברת מכוונת ראשונה עד שתתפשט
כלי וע"כ הדיחא ראשונה מתהוה קבלי ומתהוה ח"ן .
ונשמות אלו הטויפין שנשברו עליו ונתעברו בתק' אחא וזהו
סיבת הסדיקה כדי שינאו הכ' עטרין שהיו נגזרים בחוקין
התימין שלהם עטרא חד אקרי חמד שהיא הח"ד של אבא שכלו
לו חמד עילאה דעתיקא קדישא דכל קדישא דעטרא חד
אקרי נבורה שבן חמ"ן שכלו לאחא ונבורה עילאה דעתיקא
קדישא ד"ק והיו נגזרים בהם קודם הסדיקה משעת חקיקתם
ואח"כ נשלקו כדי להוציאן לחון ולבררם בירוח נגזר בירוח
חוקק מאלותם הדומים שנתהוו בשעת הסדיקה וכדי להוציאם
לחון הוצרך הסדיקה באו"ה . ומה שלא הוצרך שיהיה כבוד
ולא סדיקה . הטעם הראשון הוא לפי שהצטר קרב לאיגיל
והמורגל באור אין אור יוקק לו . והטעם השני בכתי אינו
להתיישב בו האור אלא דרך העברה אבל או"ה שהם הכלים
שנרין להתיישב בהם האור הוצרך להיות להם אי חומר כדי
שיוכלו לקבל האור בתוכם ואכלו הכי כשנשברו הכלים
בידידת האר שירד עליהם עם כל זאת היה לבשר תנועה

דלית

שלמיני • אה"ה תליתא הוא בכינה הרי ששם אה"ה רמזו בכינה ג"כ • ואל"ת ויחזר שג' אה"ה הנזכר רמזים בג' רישין כח"כ א"כ כיצד אה"ה הוא בכינה ולא בחכמו שהרי גם בחכמה רמזו שם אה"ה כנזכר בוורר : אלא תדע ששם אה"ה יש לו כ' הכמות הראשון כתרומתו אלא מאן דאבא • והכ' הוא שעתיד להיות מתגלה ולפי שזכינה התחיל הגלוי ע"ז רמזו שם אה"ה בכינה יותר מחכמה לפי שהגלוי יחזקה מתחיל דהיינו שיתגלה בדעת • עוד י"ל שזאת שו"ד בחכמה על כן שם המתחיל ביו"ד דהיינו הוי"ה הוא בחכמה וזאת שו"ד כשמתגלית נעשית אל"ף דהיינו יו"ד כמילואה שזרתה אל"ף כה

כ ע"כ בינה שהיא נגלית יותר מחכמה רמזו בשם שמתחיל בחל"ף שהוא אה"ה :

עוד אפשר להביא ספק מפסוק שכבר אמר אה"ה שלמיני אליכם למה אמר אה"כ כה תאמר אל בני ישראל הוי"ה אלהי אבותיכם וכו' בהוי"ה • ועוד מה זה שאמר זה שני לעולם וזה זכרי שגראה שהם כ' שמות ואין כאן אלא אחד שהוא ה' אלהי אבותיכם • ועוד מ"ש ר"ל לעלם כתיב • אלא תדע ששם אה"ה לעולם רמזו על הכסתר וע"ז אמרו רז"ל לעלם • ומה שזנו קוראים לעולם בוא"ל לפי שעדיין לא נגלית הוא"ו והיא נסתרת בתוך העולם של יוכל ונרמזה בתכונת חולם אבל לא באות שיתראה היינו דאמרי לעלם כתיב חסר ו' שהוא נסתר שעדיין לא נגלה פרטף הקדוש הרי ששם אה"ה רמזו באמת שהיא עולם כמו ועבדו לעולם לעולמו של יוכל וזה שאמרו זה שני לעולם וזה זכרי לדור דור ששם הוי"ה יורה על שכבר כתיב וזה ונודע שזו זה זכרי לדור דור :

וא"ת למה אין לנו מזכירים אותו בשם הוי"ה וכפי התורה משמע שזכירוהו בשם זה שאמר וזה זכרי • וי"ל ששם הוי"ה נותן רשות להזכיר היה צריך שיכתוב הכסוק לעולם או לנתי וי"ש לדור דור לרמזו שיש דורות שזכירוהו כגון בבית המקדש ויש דורות שלא זכירוהו כגון בדורות הנגלות :

עוד יתכן לומר שלדור דור חסר כתיב והוא מלשון דירה לרמז שזו אפשר להזכירו בכל דירה שהיה לא דווקא ניתן רשות להזכירו בדירה הידועה הוי"ה וזה זכרי לדור דור ששם כ' כתיב מקדשות הרי ששם אה"ה הוא בכינה ומשניהם יצא הדעת כח"כ וכשיצאו לחון הב' עיטרין דהיינו שהודיעם נעשה פרטוף הקרא דעת • וצריך להבין מאחר שאמרנו שהדעת הוא הב' עיטרין • שבאו מעתיקא קדישא ל"ק למה הוצרך בו ביטול אלא כבר אמרנו שז' העברת הב' עיטרין אלו שקדו

האי שאם רמזנו לומר שכני קדם הם המלכים דינו כמה שאמר ואל"ן חקרין בני קדם ומה צריך לומר דכולהו לא אתקיימו • ועוד שהכתוב מדבר בשבחו של שלמה וא"ך אומר שהוא רזא עילאה אלא הכתוב הוא היולי נדרש בפסוק האופן הא' ויתרב חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם שלמד מחכמת כל בני קדם וכו' לתרבות חכמתו • האופן הב' ויתרב חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם שנתמעטה חכמות בני קדם לפניו כיוו ויתרון החכמה מן הסבלות כיתרון האור מן החשך שלא יודע האור לא מחמת החשך • ולכן אמ' הוהר מאחר שדבר הכתוב בשלשן היולי לא לפטר בשבחו דשלמה לבד אתא קרא אלא חוץ עילאה הוא לרמזו על מלכא דשלמא דיליה שלא נשכר • וקבל את קו הישר שאם לא היו קודמים מלכי קדם לזלך ישראל לא היתה נודעת גדולת מלך ישראל שהיה פתוח פה למלכים האלו לומר אלו היינו קודמים היינו יכולים לסבול קו הישר לכן הקדים אל"ק למלכים האלו כדי שידעו כחו וגדולתו של מלך ישראל הוי ויתרב חכמת שלמה ונחמית כל בני קדם דכולהו לא אתקיימו בר מהאי דכלילא דכר ומוקבא ונ' לך • הוצרך להאריך הוהר ולומר דכולהו לא אתקיימו לרמזו לך ע"ה על דאמרי' וכן איתא בוורר • ויקרא ח' רז"ב ע"א ואלה המלכים אשר הלכו בארץ אדום ה' ד' כי הנה המלכים נועדו עברו יחדיו • בארץ אדום באתר דדיבין מתאחדין תימן • עברו יחדיו דלתי' וימות וינולך תחתיו • הנה ראו כן תתמו נבנהו כחפזו דלא אתקיימו באתרייהו ונ' וצריך להבין מה הוקשה לו בפסוק ואלה המלכים עד שהביא פסוק כי הנה המלכים נועדו עברו יחדיו • כי ידוע הוא כי כל היבט דאמר ה' ד' הוא שהוקשה לו בפסוק הא' ומתוך אותו בפסוק הב' שביא • ועוד מהו כן תתמו דהי"ל כל הנה ראו ותתמו זהו כן • וי"ל דמה שהוקשה לו בלא המלכים הוא דתמן • הראוי היה שזלך ישראל יהיה קודם לכל ולמה קדמה המלכים לך אמר ה' ד' כי הנה המלכים נועדו תדע דאיהו שגם הוא שקדמו המלכים האלו מצינו דכתיב ביהוה קרא דכתיב כי הנה המלכים נועדו • עברו לך את קו הישר ולא יוכלו לסבול ואז ידעו כח וגדולת מלך ישראל כי גדול אהנתו ורב כח שקבל את קו הישר וזה הנה ראו כן תתמו כלומר ראו שזלך ישראל • עמד כן כזה ונ' דלא אתקיימו באתרייהו דהיינו שלא יכלו לסבול את קו הישר וזלך ישראל קבל וסביר כזה וידע כי גדול ה' ותהולל מאוד • (וכאור שארית מאמר זה תמצאנו בס' תעצמות ספר היטב) הרי בענין המלכים האלו אינו סהדותא על מהימנות דכלא להודיע

אלהותיות' : וּמִשׁ כְּבִית קֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים וּלְכֹן פִּרְעָה
 הַיּוֹא רֹאשׁ לְכָל הַקְּלִיפּוֹת וּכְוֹזֵה מְבוֹאָר בְּזוּהַר שְׁמוֹת דָּף כ"ח
 ע"א ח"ל כתיב הנני עליך פרעה חלק מזרים התנין הגדול
 הרובץ בתוך יאוריו מתחן שירותא לתתא בשולטנא דילהון
 אבל חכיתא דילהון לתתא ולכולהו דרגין אינון ת"ש חכמתא
 דילהון כדתנין תתאין ואפסיין לק לאילן דרגין כאלין דרגין
 עילאין ריש שולטנותהון ועקרא דלהון לתתא מההוא תניא
 זמשתלשלין בתיבא דהא מתחן נסיל מילא דרגא דילהון .
 פשיע דכתיב אשר אחר הרמים . ויש להבין האי דקאמר
 בסוף התאמר משמע דכתיב אשר אחר הרמים משתמע שזוה
 כפסוק הוא ראיה לכל האמור במאמר והן לא ראינו ראיה
 כי מאחר הרמים לא משתמע שמתנין הוא שירותא לתתא
 בשולטנא דילהון ולא משתמע דחכמותא דילהון אינה לתתא
 אכולהו דרגין א כ האי משך דקתני תנא איכא קאי לא כבר
 ידע ומשדסם בכתיב האר"י ונו"קל שפרעה הוא מחוורתי
 דבינה וכן פרעה אותיות הערך ואותיות ערך ה' ויש להבין
 דברי האר"י ז"ל כי ידוע הוא שפרנק אדם כליל עילאין
 ונתתאין ואפילו מוליא וכוכבייא ובהית שהאי פרעה הוא
 שאוריו העורף דבינה האי בינה מי היא אם היא מוח שאל
 לתעלה בראש לא מנינו שום דבר של קליפה רחוק בראש כי
 הכל קדש קדשים אס כן האי בינה שאוריו העורף דילה
 הוא פרעה מי היא . וי"ל שהיא היא הבינה הרמוזה בנרון
 בסוד קנה בינה והחיתה הוא החיך . ח"ך מ"ה בהאי בינה
 דאיהי הקנה . כנגדה מאחוריה הוא הוטש שמש יורד האכיל'
 לאיסטומאך דאיהו הרחיים שמעכלים את האכילה והאי
 רחיים איהו ריש שולטנות' של הקליפו' ומשתלשל בוטש למוקבל'
 מיכיה מוחא הרי למדנו שהרחיים איהו האיסטומאך ואיהו
 בית קיבול המון נזשס יורד לבעל פעור . וכוז אתיא שפיר
 ע"ש התאמר משמע אשר אחר הרמים ר"ל שמתלת אשר אחר
 הרמים יתכן כי חכמות מזרים היא לתתא מכולהו דרגין
 מדקראה שמה ואמר שהיא אחר הרחיים וזה כונת התאמר
 כתיב הנני עליך פרעה חלק מזרים ונו' האי תנין הוא הוטש
 כזכר כבית קדש הקדשים ע"ש מתחן שירותא לתתא
 בשולטנא דילהון ר"ל מתנין ולמטה הוא שירותא לשולטנותא
 דילהון דהיינו האיסטומאך שנתחלת מסוף הוטש ולכן אחר
 שתנין ולא אחר תנין שאז"ל שהוטש הוא שולטנא דילהון חין לו
 שולטנותא אלא אחר שירד ממחוז הלב ולמטה אבל מוכתתא
 דילהון לתתא עכל דרגין ר"ל של תאמר מאחר שולטנא
 דילהון

את או"ל דרך העברתם ומאותם הדמים שנתהווה בסדוקה
 כדכך בהם איזה פסולות בסוד מותרו היות ע"כ כדי לבררם
 מעיה שדכך בהם הגדלו לזאת לחוק ובעלותם למעי איזא
 בסוד אור חוור נשאר הבינים בחוק והם עלו בפנים כדורים
 ומקוים יוכל סיג וע"ל הגרן הכיטול ג"כ וזה שאמר התאמר
 וזה כעשה בו כיטול ג"כ וזה דייקא דהיינו לרבות שגם זה נעשה
 בו כיטול וזה מדוקדק ו' של וזה לרבות הדעת שנעשה בו
 כיטול ג"כ אבל לא לגמרי כמו שאר כאשר יתבאר לקחן :
 ודע שיקר כזי החכלי לו הם עיקר ושורש האזונה כז"ש
 באדרא מאן ידע בהא ומאן יזכה בהא דאיהו סהדותא
 על מהימנותא דמהימנותא דהיינו פנימות הכל לפי שיש מהם
 שאורים ומאמינים שת"ת הוא האלוה יתבדך ואע"פ שהם
 הולכים כדרך אמת עם כל זה אינם יודעים העיקר כי כמה
 פנים לבנים הגדולים . ועוד שחקרא מלא הוא לך ה' הגדולה
 והגבורה והת"ת . ועוד שהוור מלא חיה שקורא לספירת
 כתרי עלכא . היכלי מלכא . א"כ מלכא מאן הוא . ועוד תמוז
 כפ' ויחי שאינו תרין בגין אית ליה לקב"ה ואינון ת"ת ומלכות .
 וזדולה מואת שאין לה תשובה כפסוק באתי לגני אחותי כלה
 זכו' אכלו רעים דא או"ל שתו ושכרו דודים דא ת"ת ומלכות
 א"כ מאן הוא דאמ' באתי לגני אחותי כלה מאן הוא ומאן כלתו
 אחותו . וגם תקשי להם ליד שאומר ת"ת הוא אלוה מתאמר
 חז"ל שאל כרעה לחכיוו הידעתם את אלהי ישראל ואמרו לו
 ידענו בן חכים הוא בן מלכי קדם הרי שחכיוו פרעה סכרי
 ג"כ שאלהי העברים הוא ת"ת ועל זה אמר מי ה' אשר אשמע
 בקולו לא ייעתי את ה' בתמי ד"ל הוא למטה וממי שאני
 בעורף הבינה והוא בת"ת שהוא הלב הרי שכל ידיעתם היתה
 שת"ת הוא אלוה . ואם האצת עמיהם למי בא הכביש ישעיה
 והלעיג עליהם ואמר אך עוילים שרי נעמן חכמי יועני פרעה
 אך אחרי לך בן חכיים הוא בן מלכי קדם הרי שישעיה מלעיג
 עליהם וקורא אותם כסילים על שאמרו דבר כזה . ועוד מ"ש
 הכביש ג"כ הנני עליך פרעה מ"מ התנין הגדול הרובץ בתוך
 יאוריו שמתאר שהקב"ה הוא ת"ת ופרעה הוא חיוו בעורף א"כ
 האין הוא פליו ואם אחר יאמר שמה שאמר הכתוב
 הנני פליך שעולה למעלה בסוד גדלות ראשון וגדלות שני .
 ואומר עליהם שבדאי כל האומר כן לא ראה מאורות שאמת
 הוא שת"ת יש לו גדלות וקטנות שלפעמים עולה עד טיבורא
 דאין לכזקי ידיה ככ"ל בכל ליל שבת ולפעמים עולה עד
 הזים ידיה אבל יתיר מזה לא מנינו גדלות א"כ מזה אחר
 פרעה

הקליפה הוא פרוץ אלס והאדם יש בו קנות הדימו הראש
 וכו' זרועות וכו' שוקיים וראש הגויה הרי ו"ק וכל קנה וקנה היה
 מן הפירות הרי מ"ב וכל אחד מהמ"ב היה בו סוד ח"גת נה"ס
 ז' פעמים מ"ב עולה רנ"ד הסך מהם ו"ק של הדעת שהוא לא
 ירד למטה לפי שהוא נשמה דלפניו
 נשאר רפ"ח . ועוד י"ל באופן אחר
 כיון מלכים מיתו וכל יולך הוא מ"ו
 קנות הרי מ"ב וכל קנה וקנה הוא בעל
 חג"ת נה"ס הרי רנ"ד והנה עתה ;
 חדע כימה שעבר בתוך הקליפות
 הוא מ"א מלכים בסוד ול"ה שפח כמנין
 ול"ה עברה בתוך השפחה או כמנין
 ול"ה נעשה שפחה לקליפה שהוא ס"א אל
 שיש ס' מכאן ול' מכאן שהוא ס"ל ומ"א
 באמצע דהיינו מ"א מלכים שהם בתוך
 הס"ל הזה בסוד ס"ל מלא ככרות כמו
 צעדאשה וזכה עד ככר לחס שר"ל

ואינו זיקין דנפקין להטין ונחרין
 ודעבין לאלתר ואלין אקרון עלטין
 קרומאין דאתחרובו כנוכר באורא
 ווטא ואלו הם המלכים הנזכרים
 בפ' ואלה המלכים אשר סלכו
 בארץ אדום באהר דדיין בת אהרן
 חבן דהיינו אטא עילאה והשמות
 הנקרא בהם כזר הפסוק הם אשר
 היו להם קודם התיקון ועיין באורא
 רבא ווטא ותמצא סוד מקצת אלו
 השמות שהיה להם קודם התיקון ;

חיונייהון לא אשתפחו וארע' אתכטלת וידוע הוא שכל המלכי'
 שמתו הם ז' ומה שאמרו מ"ב הם שכל ח' כלול משה קנות אכל
 מלך ה' שהוא ולכות אעפ"י שהוכר בו מיתה בתורה . ספרא
 דנשיעותא לא חשיב מיתה אלא ביטול לפי שלא יאמר מיתה
 אלא כחי אכל מלכות דלית לה מגרמא
 כלום אלא מה שיבוא לה מחג"ת נה"י'
 לכן סברא דנשיעותא לא קרי ביה מיתה
 אלא ביטול לפי שאלו מלכין קדמאין
 אם הוו קיימין היו משפיעין בה אכל
 כיון דמלכין קדמאין מיתו ולא יבנה לה
 שפע כזה מתבטלה וזרז מ"ש וארעא
 אתבטלת ומי סכאמר בו מיתה רוחו
 תשוב למעלה אל האלהים לכן יען כי
 ששה מלכים מיתו לכן עלו' ניצויות ולא
 ז' וארעא דזיבוי מלכות דלית י"ה
 מגרמא כלום נשאר כלה למטה
 ולא ערה ממנה למעלה כלום ולכן

שנולא משברי כלים הוי סל מלא ככרות ונתמלא במ"א מלכים
 והם תחת ראות הסל אכל לעתיד לבא יתהבך הענין מה שהי'
 עבר יהיה אחין ויהיה הס"ל בתוך מ"א חכום בתוכו כמו שהיה
 מ"א בתוך הס"ל . והוא סוד ר"ת "אית" סתר"ל"י מ"ג שהם"ל
 הוא בתוך מ"א וכו' וכו' הקורא אותו להבדיל כח הקדושה
 שהוא מ"א מלכים על הס"ל : ונחזור לעיינו ש"א
 מלכים הם בתוך הקליפה ובהיות כל מלך מ"א ספירות חג"ת
 נה"ס עולים למנין רפ"ו נשאר לנו אחת . והנה כבר אמרנו
 שהדעת לא נבל ממנו כי אם מיעט מוצר בסוד דמותרי מוחין
 לכן מחג"ת נה"ס עלו' נשאר כ"א נקודה ח' מה"ז והשאר
 שהם הששה נתעלה למעלה במיעי כוכה והנקודה הנשארת
 השלימה למנין רפ"ח וכל ח' מה"ז מלכים נעשה בו בטישה ח'
 והיה כשבר ויבאום חזמו מ"א ניצויות עד שעלו למנין רפ"ח
 כנוכר . דמנין לזה תראה כשיעוף ניצון ח' יתחלק לבמה
 ניצויות זה הולך לבאן זה הולך לבאן ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
 עיבר שהם הנצויות שאמרנו ולמהן ונחרין ודעבין לאלתר
 היינו שרטו למנוק ולת' וכלו לסבול וחתו ואלין אקרון עלמין
 קדמאין דאתחרובו כנוכר באורא ווטא ואלו הם הנולכי הנזכר
 בפסוק ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך
 וכו' הם יקשה לוי"ד שחין סוף הוא ענש האלהות ואם איתא
 שהוא ענש האלהות ח"ל"א יש ויי שקדם לו ואיך אמר ואלה
 המלכים

לא עלו ניצון השביעי אס'ו ניצויות וכבר אמרנו שו'
 מלכים נתפשט כל אחד למ"ב ניצויות בין הכל עולה רנ"ד
 ניצויות וששה ניצויות מהששה מלכים שהיא חסוד נשמה
 המוכשרת שבכלים דהיינו המלכים הנזכרים ע"ה למעלה
 ובאשר תסיר ששה חמשונן רנ"ד או ישאר רפ"ח ניצויות בתוך
 הקליפה שהששה עלו למעלה למע אמת מוכוואר בבית קדש
 הקדשים : וב"ש בבית קדש הקדשים ואם איתא שהוא
 ענש האלהות ח"כ לא יש מי שקודם לו נגו' :
 וב"ש בבית קדש הקדשים ואם כשברת הקדמים שהשש
 הוציא פשוט . הנה כשברו או שבו הרהב וכפרט
 הרא"ק שהביא בענין ספריו שחין הפשוט יכול להוציא אלא
 פשוט כמוהו בכל מכל ול"ז מורכב ואם כן איך יוצא עניינים
 מורכבים מדין חדוים וכמה ושיעור . והבדיל בזה לומר
 שהפשוט ראשון הוציא פשוט שני לבד . ואח"כ יבא חת"ב
 פשוטים יבא מורכב דהיינו בחי' שפיה דאשונה שהוא
 הפשוט הראשון הוציא לעילת כל היעילות שהוא הפשוט הס'
 ואח"כ יבא חת"ב סוכה ראשונה בעילת כל היעילות יבאן יק"ו
 כן הוא תורף דבריו . ומיית לזה ראיה מהראב"ד שכתב
 בהקדמתו בפר' ע"ב ח"ל ידוע הוא כי לא יתראה איהו דבר
 שיוקין מאיהו דבר שלא ידעין א"פ ששניהם יתת פוגח אחד
 כ"ל יתהו כמות מאיות ולא איכות מבינות וק"ל וחיוור
 של

שלא יתהוה מקרה . מעצם ולא עצם ממקרה . אעפ"י שגניהם
 כלולים תחת היות המציאו . וכ"ש שלא יתהוה גשם מלא גשם
 עכ"ל ועל הקדמה זאת יחד שורש ונוגע כל ספריו וכל עמוד
 חכמתו ארצה על ההקדמה הזאת שאין הפשוט מוציא אלא
 פשוט כמוהו וכדי להתהוות המורכב הוגרנו להיות ב' פשוטים
 אכ"ס זה בזה ומכנייהם יצאו מורכב . ואשתמוס על המדאה
 באין מבין איך קרא ולא דקדק באותיותיו של הראש"ד וטעה
 בדבר דאשילו דכ"ר לא טעי בה דהא בסמוך כתיב אחר
 אומרנו שלא יתהוה גשם מלא גשם כתב וזהו ששאל הקב"ה
 את איוב ואמר ליה איפה היית ביוםדי ארץ פקדו וכי השנת
 את הגתיב הראשון אשר בו כח להוציא דבר גשמי מכח פשיטותו
 הגמורה אשר לא תשתנה לזולתו עכ"ל . הנה מהאי סופא
 מורה שהפשוט יכול להוציא גשמי וכמה טעו הרואי את הלשון
 הזה . אלא ודאי שהיה בהם מוסר ענין אטימא לבא וסתמי
 עיינן ומדראו רישא דאש' ידעי הוא וגו' כי לא יתהוה גשם מלא
 גשם אמרו ש"מ הבקמה ועסקתיה יבכ"ן ולבך איכדו ספרים
 ומגילות לישב דברים על דבר זה ולא גביר ולא בהיר דאש
 איתא שהוא מסכים על ההקדמה הזאת כי לא יתכן להתהוות
 גשם מלא גשם ולבך אמר ידוע הוא אם כן איך מייתי כבינון
 מעשה לבסתר הקדמתו שכתב ש"ל הקב"ה לאיוב וכי השנת
 את הגתיב הראשון אשר בו כח להוציא דבר גשמי מכח פשיטותו
 מדאזנן הקב"ה לאיוב דבר זה משמע שכל מי שלא השיע לידע
 כהוא כתיב שיש בו כח להוציא גשם מלא גשם לא ידע יגדיון
 הכתיב הראשון ולא השיעו ולא ידע כח אלהותו שכשאתי אומר
 שהוצרך להוציא פשוט שכי כדי להוציא אש"כ מורכב מה יראה
 חוסר לפשוט הראשון שלא יש בו כח להוציא מורכב עד שהוציא
 אחר שישיעוהו ועוד קשה שיאחר שאחר שהפשוט השני הוא
 פשוט ממש כראשון א"כ מה הכדל יש בין הפשוט הראשון לפשוט
 השני בעל כרחך לומר ששם דבר א' שזינו פשוט ביניהם .
 דאי לא תימא הכי ששם דבר שאינו פשוט להכדיל ביניהם אם
 כן חזר הדבר לכחו שהיה מאחר שגניהם הפשיטות א' בע"כ
 שנתערבו זה בזה ונתעשה הכל פשוט אחד וליל' הכאה שהמשל
 בזה אם יהיה בריכה מלאה מים וירצה א' להכדיל בין מים למים
 צריך לשים ביניהם מסך דאי לאו הכי אינם מתבדלים אותם
 המים חלק מחלק אבל אם ישים ביניהם דבר יותר גשמי
 מהמים כמו זכוכית אעפ"י שלא יתראה בתוך המים ויהי מבדיל
 שני מיני מים וכן קרא קאמר יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל
 בין מים למים . הרי שכדי להכדיל המים שם הרקיע ביניהם .
 ואם

החלכים אשר מלכו לפני מלך מלך לכני ישראל והאזנר מעיד
 ע"ז דאיהו סהדותא על מהימנותא דמהימנותא ואם הפנימיות
 הזה הוא א"ס איך יתכן שיהיה קוד' לו דבר אחר שאמרו שאלנו
 לפני מלך ונלך"כ מי שאמין ש"ס שהוא עצם אלהות כלאו כופ'
 בעיקר ועליהם אחר הנביא אוי המעמיקים מה' לבסתר ענה :
 ועוד . שעצם האלהות שם הוי"ה שמו וכל דבר שיש בו אות
 ושם יש בו שיעור קומה ולא"ס איזה אות תשים שלא
 יהיה לה גבול כדי לרמוז על דבר שאין בו גבול שכל האותיות
 הם מוגבלות ואינן רמוזים אלא על דבר המוגבל א"כ א"א
 שיהיה ה"ס עצם האלהות : ועוד . שכל התורה כולה
 תלא עכביי ראשי אברים כמו עינו' . יד' . וכמה וכל
 דברים השייכים ולשיעור קומה ואין שום דבר מאלו שייך על
 דבר שיקרא א"ס . ואת' דכתי התורה כלשון בני אדם . אתה
 עושה התורה פלסתר שהיא תורת משלים וסודות ואינו כן כי
 התורה תורת אמת ואפילו אות' לא יוסף ולא יגרע כ"א מה
 שהוצרך לרמוז בה על שיעור קומתו כמו שאמרו רז"ל כל
 התורה כולה שמו של הקב"ה ושם הדבר הוא גבולו שכן שם
 האדם לא שייך שיקרא בשם אדם כי אם הראשו ועד רגליו
 הרי שהשם הוא שיעור גבולו של אדם וכן עצם האלהות שמו
 הוא שיעור גבולו כמ"ס כתיב'ת אליהו ז"ל רשות היחיד רחבו
 ארכו וגובהו עשרה הרי שעל ידי שמו שיערו כרוחב וקומה
 לבן כל מה שתמצא יחזקות דשייכי אל האדם שייכים אליו
 יתברך ואינו כספרת הטובים שאצוניס שעצם האלהות הוא
 א"ס : עוד תמצא מאמר בוהר בפ' נעשה אדם וז"ל
 פתח ההוא סבא דסבין ואמר שמעון שיעון מלך הוא דאמר
 נעשה אדם אדהכי פתח ההוא סבא א"ר שמעון מדאמר שמעון
 ולא הכי ודאי דא איהו קב"ה דאתמר ביה ועתיק יומין יתיב .
 ואם איתא שעצם האלהות הוא א"ס איך שייך בזה פתח ההוא
 סבא דסבין והרי ר"ש מעיד דהא הוא קב"ה ואם איתא שהוא
 ת"ת איך חזר דא קב"ה דאתמר ביה ועתיק יומין יתיב שת"ת
 לא יקרא עתיק יומין . בר מן דין ובר מן דין אם איתא
 שהת"ת הוא עצם האלהות למה נעבד את הת"ת שהוא מקבל
 מא"ו נעבוד לא"ו או לבתר שהוא יותר למעלה ואם הא"ס
 הוא העצם האלהות איך אנו אומרים ברוך אתה ה' אמי
 יתברך ויבוא לו שפע : ועוד . אם הת"ת הוא עצם האלהות
 למה לי לעבוד למי שנוכל מאחר ואפילו לא"ו ואפילו לבתר
 שכלם נאצלים הלא טוב לנו לעבוד התאציל הראשון . ואת'
 הנה האמת כן הוא א"כ מה יתרון ישראל מהאומות שהרי הגוים
 ג"כ

קדם שכל תנועה ונוליד חוס בתנועתו אבל אחר השפחה
 שינוי לחן ונשכחו ועלו הנשיות להעלה הדין שלהם לא היה
 דינא קשיא כמו הכלים שהיו בהם כח השפחה אלא עוד דלור
 חזר לבד וע"כ שזוה"כ נ"ב מורה על התיקון שכל דבר שיש בו
 דין חשט הוא מתוקן אבל דין הרבה הוא חורבן ואלו האנן
 תכדין הוא חיות העולמי' שהרומים בתוך החושך כדכתיב דרך
 השמים באטולה וקס"ה פרום פרכא קייא בין אטולות לבריאה
 וכן בריחה לנירה וכן יורה לעציה וכל העולם שהו חזוק
 ין האור וקייא בריחה הרבה יותר מן שם הקליפות היותר
 חוקות וקשות וכל מה שתקרב לאור יותר מתקין הקליפות לכן
 העולם שהו יותר חזוק מן האטולה קליפתו יותר קשה וזו
 שקרוב לאטולה אבל לעתיד לבוא שעתיד הקס"ה להכשיר
 מלבטו שם הפרדות הפרדות כמו שאמרנו ל' מיני חמה
 חזרתקא או חז' בעזמה יתעשה מן הארץ לפי שירד לשבין
 בנינו ויחזרו יתתקן וזהו שאמרנו ל' והרג את הנקבה
 נולדה להדיקים לעתיד לבוא דהיינו שבאותם העולמות
 שישבוים הקליפות יכשירו והיו עולמות שיתעדיקן בהם הדיקים
 וזהו שבהנים תשודתו של לוי' . וזהו ג' מיני אטולה שהיה
 באותה שורה גדול' עולמות שיתעדיקן בהם הקליפות .
 ההרים הוא נגד עולם העשירי שהיו לשם כ"ן עולה בדין
 בהים והשקף דהיינו זיו שדי חזו לעולם הנירה הנקרא שזים
 באור דרך הנסר בשמים ולוי' אחר כום חזו לעולם הפרחה
 שהיו שם עולמה ים הגדול : ודע שהקליפות יש להם
 שורש גדול לעמל' עולם עד נשמות הדוכה והוא התקין הגדול
 שבו ליחס יורה שם וחיות לכל הקליפות . אבל הקס"ה
 אינו נכנס טיבן לקליפו' לא הסמינם וכן תראה באלם התחתין
 שטיקך הכל הולך ללב ותנונית הולך למעשים . ואל' ענין
 חתה חומר שהתאית למעשים אלא תראה לא כשאתה אוכל
 חתה חומרי . ולפי שם עולמות דמיראד' כן חונתם במירוד
 דהיינו בית השקן וכתי' הרשו פירא להשיר' הגדה ללם ונחנה
 לעולם : והנה תנועת שטיקוס חזר עמל' שורה ושהיה .
 עולמה דהיינו השקן ושהיה היינו חרש כבודו יתן טורח
 חזר שטי' טיקוס שטיקס' להולמות השקן שהוא נחם שריו
 כמ"ל חנה חרש שהוא טורח נס כן ובה הטובה למה הנחש
 הקדונוי שאמר לה שהו ישיגים לה ין החזקן עולמן שהו
 ורע קדם והשכס עיה זרק פה חייך וחיך דהיינו חזו לבתן
 לבי שאין בידו להביא חזקן וריחה אותה כזה הדבר דהיינו
 שזיוו דלם חזו בחזקן השקות היא לו לבנות דרך נטיקן
 ואחר

ואותה הנשמה שבהם היא חלק מחלק אלוה יתברך כדי להיות
 מלכותו בכל משלה כמו דלור באדרא רבא למהו' האי כשמתא
 מתפשטא בכלא ולאשתכחא בכלא ולמהו' הוא חד וכרא חת
 כל עלמין כדורים זה בתוך זה וכל עולם ועולם היותר חזקן
 וקרוב אל האטולה הוא יותר רחמי ויש לו חלק באטולה יותר
 מאשר לפנים יחמו . וכחיות שהטבע הוא שהחלק חזן להדבק
 בכל . לכן יהיו כלו עלמין תלויין על בלי מה שמאחר שאורה
 מקיף הכל תכחזן וישפיע עליהם באור כדורי לעולם שלכנים
 יחמו . לכן יואחר שיש מכל גדדיו אור ושוה האור ברוחב
 מכל גדדיו והוא באמצעי האור ורזן נשמת העולם האמצעי
 שהו החלק רינה להדבק בכל מכל גדדיו וזוה העולם האמצעי
 לא יוכל לא לעלות למעלה ולא לרדת למטה לפי שהוא יושב
 באונג והכשיה שיש בו מלשש באור מכל גדדיו וזוה כל גד
 ונד חוכה להדבק בהם שכנגדו כזה יתעמד העול' באמצעי חמת
 תאזת החלק רינה להדבק עם הכל וכן כל עולם ועולם עד
 העולם האמצעי שהוא כדור הארץ אותו החלק שבה שרונה
 להדבק ולעלות למעלה להדבק עם הכל מכל גדדיו זה החלק
 שבה יועמד את הארץ על כלי מה עמל' ששם דבר יזיק אותה
 וכלי שים טורח יזיקן הכל חזק בדבדי וכן היטב . הרי מכל
 האומר לשל שאין להאזין באותה ההקדמה שהיא הארץ
 שאין הכשיר ויניא אלא ששט כחיה . אלא החזנה השלימה
 היא שהו בעל היכולות וכדו' להחניא הכל והוא כדורא בלא
 שימשו הכל כדורא הבוראים . כלם אינם יכולים לכרוא אלא
 בשותפו מהשפיעים שאמרנו בפרק זה עיין היטב ותמוזא :
 עוד יתכן לומר שכונת הראש"ד שאמר בהקדמתו ידוע הוא
 פילא יתוהה וגו' וכ"ס שלא יתוהה נס מלא נסם .
 הענין בזה שר"ל הדבר הידוע בפני כל אדם הייט שאין דבר
 יונא מלא דבר ולא נס מלא נסם . אבל הדבר שאין ידוע
 בפניו הכל הוא החניא יש שאין שהחניא נס מלא נסם והו
 זה שישבוים ואולי שאמר ליה הקס"ה לאיוב וכי השגת את
 הנתים הראשון אשר בו כח להנניא דבר נשיו ימח פשיטותו
 הדיו שהידיעה הזאת לא היה יודעה אבל מה שהיה יודע הוא
 הידיעה שאין נסם . מלא מלא נסם וזאת הידיעה אינה ידיעת
 השגת האטולה אלא היא השגת הנכבדים שכרואו כל מין מוניא
 מינו ואך דבר יונא מלא דבר וזוה חתיה שפיר נס כן שאינו
 יכחיש לאיוב הידיעה הזאת אלא חומר לו הדעת כלומר
 הידעת נס את זה שאמר אינו יודע אלא השגת שאין דבר מלא
 מלא דבר . זה אינו ידיעת השגת האטולה אלא היא ידיעת
 השגת

השנת הנכבדים אבל אם ידע שלא דבר מונויא דבר אז ידע
 ידעת השנת המאזיל זהו שאמר לו הידעת הוא שמציני יש
 מאין והציני נגס מלא נגס זהו המוכר מדברי הראב"ד אבל
 האשקרוסים חוסכים שלא יתכן להציני דבר מלא דבר ואפילו
 המאזיל המאזן וזהו כפירה צמורה ונקרא אשקורוס ודאי :
 ונגס מאמר הזהר קותרים דבריו כי מ"ש שסיבה ראשונה
 הונויא לתיבת על כל הפילות בהכרח כפי דבריו לומר שסבה
 ראשונה הוא למעלה מתיבת על כל העולות שהרי הוא הציני
 אותו . וכדוהר בראשית דף כ"ב ע"כ כו"ל אבל הוא דאתקרי
 עילת על כל הפילות דלית לעילא מניה ולא לתתא שיהיה ליה
 כד"א ואל מיתדמיני ואשנה וע' ואמר ראו עתה כי אני אני
 הוא הרי כפי זה שעילת על כל העולות לית לעילא מניה ואם
 איתא שסיבה ראשונה הציני אותו הרי סיבה ראשונה הוא
 לעילא מניה . וכד"א הרא"ק שהנודך בראית המורכב לתרון
 שמוסין זה ג"כ איתא בחיקונים דף ק"ב ע"א איפכא ו"ל אבל
 עילת על כל העולות דיהי מרא' בלא בלא שותפות אחר
 דיהי חד בלא שותפא לא לעילא ולא לתתא ולא באמצעיתא
 ולא מכל סטרא כלל הרי שהוא כורא בלא שותפו ואין אחר
 שהנודך ב' פשוטים להונויא מורכב והרי כדאי קתני דליהו
 כורא בלא בלא שותפו ודליהו חד בלא שותפא וכרא' בלא
 אצ"ג דליהו חד בלא שותפו : ועוד סברה זו שאמר הרא"ק שהפשוט אינו יכול להונויא מורכב אלא כשותפו . אדרבא
 איפכא מסתברא כדבר שני שהוא פשוט דליהו עילת על כל העולות דליהו חד בלא שותפו כורא בלא בלא שותפו אבל מי הוא
 מורכב דהיינו כבעשה אדם מיניו דלא עבדי אלא כשותפו כדאיתא בחיקוני וזהו חדש דף ל' ע"כ ו"ל במה האוקימוס לעילא
 כבעשה אדם בעשה ודאי על תרון אתרזר האמר דא להונויא לעילא מניה נעשה ולא עבדי מדעם אלא כרשו באחר
 מההוא דלעיל מניה וההוא דלעילא מניה לא עבדי מדעם עד דנטייל ענה תחבריה אבל ההוא דאתקרי עילת על כל העולות
 דלית לעילא מניה אחר ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי דנטייל ענה מונייה ועו' הרי כדורר שהנודך לא יכול
 לבדאות אלא כשותפו ונחלת הפשוט הוא שברא בלא שותפו . אבל לדין כדאי שהרי האור התקף את ע"ק דכל קדישין
 דליהו עילת על כל העולות ההוא אור איהו מניה וניהו אור שניותיה דנוכע מניה מניס אע"פ שתקופא לא יקרא שהוא
 למעלה מחנו מאחר שהנודך כשותפו דליהו הוא חסד :

ואמר לה הכחש הלא יותר טוב שתניקי מן המזחין שהם יותר
 עילאין שהמזחין כמות והנשקין כפה והמזחין ח"ל לדין אותם
 אלא מאות ברית אע"פ שהוא לטובה שרשי עלין לשעלה מן
 הפה לזה אחרת הכחש השאני שהוא חלשן בשילות ודונויות
 ולכן אוכל : ונ"דוד לענייננו שלעולם לא נשתנה שותפם
 של הכלים שנפלו בעולם הקליפה שאר תוך הטאירו תתא
 בתוך בי"ע אבל לעתיד לבוא עתידין ליקראית בשמו אחרים
 ועתיד לבנות עם עולמות לצדקים וזה עוד כירם את הוכר
 והרג את הנקבה ויחלה לצדקים לעתיד לבוא וסם יכנה
 עולמות לצדקים וזה שאמר שם עלו שמים שבעי יד עזות
 לישראל להודות לשם ה' . וז"ל אף אפס שהרי מקרא י"לא
 הוא והסירתי את לב הארץ א"כ אף מאבילנו קליפה ויולוחה
 אלא כהיות שזלכא קדושא חפשיים חלפשי ויחד לישקן
 בתוכנו אז יתקרי כל הקליבות וייתעבדים הצדקים וזה
 סר זילם מעליהם ויה' איתנו אל תראום ר"ל כשיסוב אותם
 המסכים שפן הקדושה והקליבות . ויחד לשקן שיתנו
 באותו זמן אין שדחיהם שיטנו את האדם שכבר ניתקו וי
 סר זילם מעליהם שהוא היסק ויה' איתנו שיער לשקן שיטנו
 אל תראום :

ולבוא

זרין להבין מ"ש הוהר ועילת על כל העולות שהוא יחיד בלא שותפו באחר עליו כורא בלא שותפו וכשאר העולות שהוא
 מנה עילת על כל העולות ובהמה אחר הוהר דלא עבדי מדעם אים עילת עד דנטייל רשו מחבריה כאמר כבעשה אדם
 זרין לידע טעמא מאי . ח"ת לפי שעילת כל העולות היה קודם בלא ולבי שהיה בלא שותפו כורא בלא שותפא א"כ היה לו
 לוהר לומר כרא' בלא שותפו ולמה אחר כורא בלא שותפו שזלת כורא הוא לשון הוהר וטעם שאפילו אחר שהאזיל אורות
 מנוחמים אפילו הכי הוא כורא בלא שותפו . וי"ל דשעזא הוא שכהות שעילת על כל העולות הוא שירם כל החסדים
 והגבורות לכן כהיות הוא כלא כדדיה . היכולת לבראת בלא שותפו יען כי הוא כלל דכלא אבל הנאכלי מאחר שנאכלו ונתברר
 פרטין החסד לבדו ופרטין הגבורה לבדו וכל הכרואות שנבראו כלם כלולים מחסדים ומגבורות לכן אין ביד החסד הנאכל לבראת
 אים לא ישתתף בגבורה כדי שתהיה הכרואה כלולה מגבורות ואין ביד הגבורה הנאכלת לבראת הם לא תשתתף בחסדים כדי
 שתהיה כלולה מחסדים והא ענין דבר ונוקבא שאי אפשר זה בלא זה וכגון הארץ והמים שאי אפשר לארץ להונויא פירוטתיה אם
 לא

עבר דרך אבא ואימא והוא הנקרא ארס עילאה דאיהו סם ת"ה החדש והוא הנקרא בוורד ארס דארזת ארזיות דארס דארזיות
הוא ושיה ארזיות דארס ארזיות הוא מלכא קדישא יפן כי בל דרך ארזיות ולא נוואול כי הוא המאציל והוא השרני בכתר
עלין כדאיתא בתקיעתו וזהו ק"י ג' ע"ח ו"ל כתר עלין איזו כתר מלכות ועליה אתמר מגיד מראשית אחרית ואיזו קרקפתא
דמליק . מלגו איזו סם ת"ה דאיהו ארזת ארזיות ואיזו בתוך התפילין דמכיתין אבא
ואיזו כדאיתא בתקיעתו וזהו חדש ק"י ב' ע"ד כתר עילאה תפילין על רישא דאבא ואימא . ו"ש ישראל אשר בך אתפאר
ישראל הוי ישראל עילאה בענינו איזו התפילין דאבא ואימא . נחנינו למדים דהוי ישראל עילאה יקרא בן כבוריעין כי עבר
דך חבא ואימא יקרא בן כבור כי הוא ראשית אונו דאבא ואימא ומאחר שזכיהם גם יחד נקראים בכור וישראל לכן לא סיגו
בכרא בן כבור שנית בן כבור ויקרא מואמר בתאמר הבו' ל' נקפו בר נשקו ודין להאי ברא' כב' יכול שולטנו יהב ליה על כלא
דכלא ופלאן ליה . הוי כבורה מכל האחרים הכל דקב"ה איזו תפארת ואליו היא העבודה . והנה המעיין זכה יתרבו
עליו הקושיות בחייו מה שכתב פרנק זה מכל הפרנפים דארזיות שתהיה העבודה אליו ולא למי שגדול ממנו בחכמה
ובחנין כיון אבא ואימא דליה עס הם המעוהו והם הם שטרוה ואיך יתכן ששאלוך הבן בחיי האב והאב הוא מלך ומי המליכו
שאר שולטנו יהב ליה ולמה תהיה יפה כח הבן יבא האב ואף גם זאת שאנו מונאים בוורד מאשריט הפך כל הנוכח שקורא
לתפארת אבי יולכא היולכא מלכא לכוסו מלכא כתיב מלכא ח' כ משמע דתפארת לאו איזו מלכא ונרין לדעת עככא מאן איזו
ואלה שנית האחרים המאזים הפך המאזרים המ"ל . איתא בוורד בראשית דף ב' ע"ח ו"ל בעינא לאתגלייא ולאתקרי
בשיחא דא ונתלבס בלבוש יקר דכבוד וכדא אלה ואתחברון אנתון אלן באלין ואשתלים בשחא אלהים ועד לא ברא אלה לא
סליק בשחא אלהים ואיזו דכבו בעלמא על רוח דנא אחרו אלה אלביך ישראל הרי שועיר ונוקביה הנקראים אלה בראם ההוא
שנקרא חיי כדכתיב שמי ימים ענינים וראו מי ברא אלה ומשיע חן הואמר הוי מאן דתפיש ועיר ונוקביה לבדו במשכ' לו כעון
העגל ויתמר ואיזו דכבו בעלמא על רוח דנא אחרו אלה אלביך ישראל ח' כ קשה להאיא דלעיל דאמר יהב ל' שולטנותא על
כלא וכלא ופלאן ליה . ויבאן משיע לכך דשאן דפלא ליה לו עיר ונוקביה לבדו במשכ' לו כעון העגל . גם איתא בוורד בראשית
דף ל' ע"ח ו"ל ת' חולבו נטישין הוו סתיזין רשימין דקקין באתרא חד לבתר שקרן קב"ה ואשתיל לן באתר אחרת ואתקיימו
הוי דקב"ה שתיל לבלאו סתיזין ותפארת הוא ככלל המעדות . גם איתא בוורד בראשית דף ס"ו ע"ח תא סוי מה כתיב כי
הוא על ימים יסדה ועל נהרות יבוננה כי הוא יחן הוא דא קב"ה כד"ל הוא עשנו וכתיב כי הוא לקטית הארץ יבישו על ימים
יסדה ועל נהרות יבוננה ואלן סבעה עמודים קדישא עליהו ומלין לה והיא אתמלייא מנייהו הרי ס"ו עיוודין דאיזו חנ"ת
נה"ל ח' ח' מלין לארצא וקב"ה על ימים יסדה דאיזו ח' עמודים הנוכח אס כן שיע מניה דקב"ה לאו איזו תפארת . גם איתא
בוורד בראשית דף ק"ג ע"ב תא חוי מלך במשכט יעמיד ארץ מאן מלך דא קב"ה במשכט דא יעקב הרי דקב"ה דאיהו מלך על
ידי משכט דאיהו תפארת ועמיד ארץ ולא דקב"ה איזו תפארת . גם איתא בוורד בראשית דף ה"ב ע"א ו"ל כה אמר האל ה'
בורא השמים ונוטיהם דא קב"ה לעילא לעילא דאיהו בורא שמים ואתקין ליה תדיר ככל וימנא רוקע הארץ ונאנאיה דא ארעא
קדישא בבורא דחיי הרי דקרא קב"ה להבוא דלעילא לעילא ולתפארת קראו שמים והאמירה הוי מההוא דלעילא הרי שההוא
דלעילא הוא האומר והעושה ואיך אחר לעיל דלתפארת דאיהו שמים שולטנו יהב ליה דכלא ופלאן ליה : גם איתא בוורד
בראשית דף ר"ט ע"א ח' ח' שישן הא נתנין תרין בנין אית ליה לקב"ה חד דכר וחד נוקבא דכר יהביה לעיקש דכתיב בני בכורי
וישראל הרי דקב"ה איזו לבות תפארת . גם איתא בוורד שנות דף י"ז ע"א ו"ל אמר רבי אבא האי פסוקא הוי ליה לומר
הע עם ישראל או בני ישראל רס ועעם זמנו . מהו עם בני ישראל ולא עם בני ישראל יתם מההוא ישראל דלעילא דמשיבו
דעם בני ישראל הוולא עם ה' וכתיב ויקונו מפני בני ישראל ולא כתיב מפני עם בני ישראל . הנה כוונת המאמר כך הוא
שכלא קדישא דאיהו קב"ה יקרא ישראל עילאה ובני ישראל הם תפארת ומלכות כאומר לעיל בתאמר בראשית דף ר"ט
ע"א תרין בנין אית לקב"ה חד דכר וחד נוקבא ואלו הוי אומר הכסוק ועם ישראל הוו משמע עיזא דקב"ה דאיהו עככא קדישא
ותאמר עם בני ישראל זמנו דאיזו עם דתפארת ומלכות דאיזו בני ישראל ולא עם ה' דאיהו מלכא קדישא ולכן נתעצו עליו
כדכתיב סבה נתעצמו לו . ולכן כשאל לחכמינו הידעת את אלהי העברים ואמרנו בן מקוים הוא בן מלכי קדם שהוא
תפארת ומלכות דאיזו בני ישראל ולכן אמר ח"ה אומר אשע בקולו . נמנא שהם משנו דתפארת ומלכות לאו קב"ה הוא .

ברי

עו לאלהים פרק ט'

כרי מכל האמור דת' לאוקס'ה . גם איתא בווהר שזות דך פ' ט' ע"כ תאנא כתיב כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ
ששת ימים ודאי ולא כששז והיינו קדישין עילאין אקרון ויחא דמא קדישא איתכלול כהו ואינון איתכלילין ביה וכוונת האמור
ק הוא דאלו אחר כששז אה שמאע ששכלה דהאלהא כששז ימים ומדאחר כי ששת ימים עשה ה' ארבעה דקס'ה עבד לאינון
ששת ימים עילאין דאינון ששז פרנפין דאטילות הנקרא ועיר אטפין וכללם תבארת . הרי דקס'ה לאו איהו תפארת . גם
איתא בווהר שזות דך ר' ע"א תא חיי כל אינון דהנין קדישין די כחא דכתיביתא דקס'ה איתגלי מכהון אינון עשר דהנין יעו'
הרי דקס'ה לאו מכלל דשזר ספירות ומחילא שמאע דקס'ה לאו איהו ת"ת . גם איתא בווהר ויקרא דף ד' ע"א ח"ל אכל רוא
דמלתא אכלו רעים לעילא . שמו ושכרו דודים לתתא אחר ליה ר' אלעזר מאן אינון לעילא ויחא אינון לתתא אחר ליה
את שאלת דא אחר עילאה דאינון באחדותא כחדותא דלא מתפרשן לעמין אלק אקרון רעים ה' ד ונכר ינא חשבון . ועין
והוא כהר לא מתפרשן לעמין ואשתכחו לעמין כרעותא וכחדותא . שמו ושכרו דודים . לוייתין ודישין וסא איקובא .
הרי מן האמור הוה כבוד דקס'ה לאו תפארת לפי שמי שאחר כתיב לגבי אבותי כלה אכלתי ישריעם דשני דא קס'ה אחר
לאכא ואחא אכלו רעים ואחר לתפארת ומלכות דאינון חדים שמו ושכרו דודים הרי תבארת לאו אינון קס'ה . גם איתא
בווהר ויקרא דף רכ"ע"ב ח"ל אכל לאו דאית ליה מדה ולא שם ידע כוונתא דכל סבירן . דכל סבירא אית לה שם ידע
ומדה ונכול ותחס וכאילן שמהן מארי עלמא איהו מתפשט ואילוק כהון ואתקרי כהון ואתכסי כהון ודר כהון כששזתא לגבי
אכרים דנפא . הרי דמין דאיהו מארי עלמין דאיהו קס'ה לאו איהו כחושבן הספירות ומחילא שמאע דתבארת לאו קס'ה .
עוד איתא בווהר ויקרא דף רנ"א ע"ב ח"ל כהורא דכל כוונתא וכוונת דאקרון תיקוני מלכא כתיבי מלכא כל חד חד כבוד ואחא
בההוא כהורא דלגו לגו ולא מתפשט לכר הרי שהספירות נקרא לבושי מלכא ולא מלכא . הרי דתפארת לאו אינון קס'ה . הרי
מוזכרים לפניך שתי מערכות של אומרים דת"ת קס'ה ואו אומרים דת"ת לאו קס'ה אל לבושא דקס'ה ותי ימים ראשו
בין ב' הרים הללו להבחין אחר מהם ידעך . לכן נריך לחקור ולדרוש ולחפש אחר האמרי המדויקים אלהות ית' ליה ולבדוע
ולכוונת ית' הוה המאזיל והכורא והזכר והעושה ואחר החיפוש חזיפוש וחייבוס חנר במאמרים הו' ל' ע"ה יאיר עינינו כבודנו
התמימה לשם שלום בין ב' המרכות מאמרים הו' ל' . ואבוא היום אל העין עין משפט היא קד'ש . איתא בווהר בראשית דף
ר"ה ע"ב פתח ואמר כה אחר האל ה' בורא השמים וכוונתם דוק אחר ונאמרים מותן נסיון לעם עליה ורוח להולכים בה .
אזי קרא חוקתו אכל כה אחר האל ה' בורא השמים וכוונתם דא קס'ה לעילא לעילא דאיהו בורא שמים ואתקין ליה תדיר בכל
ויחא . דוק אחר ונאמרים דא ארעא קדישא בורא דחיי עין נסיה לעם עליה הארץ דא דיהבה נסיה ועו' :
ענה נריך לדקדק ולהבין התאמר . הרי דאחר קס'ה לעילא לעילא ידע הרי דקס'ה איהו לעילא ליה כה למדנו . ואת
שנה לרמוז על אכא ואחא דאינון בורא שמים כבוד ית' כרא אלה ואקרון בני קס'ה כששז תראם לקין כבוד זה דש
אכא ואחא נקראים קס'ה ולוה כיון בעל האמור באמרו דא קס'ה לעילא לעילא . אכתי קראין לן ליה הוככל לעילא לעילא .
הי' לל קס'ה לעילא . אלא והרי מדאחר לעילא לעילא . כה לרמוז לעילא לעילא . איתא שזא על השמי ככתר עילין ולכן אחר
לעילא לעילא . אכל עדיין נרמז אנו למודעי מאכ ליה כבעל התאמר לדרוש זה הפסוק על קס'ה לעילא לעילא דהיינו לעילא
שאכא ואחא . ויש לומר דייקא דקרא דהי' לל כה אחר ה' ולזה אחר האל ה' . אלא מדאחר האל ה' לכן אחר האמור דא איהו
קס'ה לעילא לעילא לפי ששם כוונת הפסוק הוא דהאיכא אחר איהו על התבארת הוה לו לומר כה אחר ה' כלכד ולא לומר
כה בורא השמים . ומדאחר קרא אח"כ בורא השמים דאיהו על התבארת ומלכות או אחר קרא כה אחר ה' לכד הוה דריש לאזי קרא
בוה האוספן על אכא ואחא כה אחר ה' דא קס'ה לעילא דאיהו אכא ואחא דאינון בורא שמים כבוד ית' כרא אלה הו' ל' . אכל
עתה דאחר קרא כה אחר האל ה' ואחר בורא השמים לכן דרש על קס'ה דאיהו לעילא לעילא מן אכא ואחא וי' הוא דא מלכא
קדישא דאקרי מיי כדאיתא בווהר בראשית דף ע"א ח"ל ע"א ח"ל רבי מלך סתייחא הוה קרוי קס'ה ועו' ואנלוקו כוונתא קדישא
סתייחא גרשו דחד כוונת סתייחא קדש קדישין כתייבא עתיקא דכתיב חנו מחשבה ואקרי מיי שיהותא לכתייבא קייחא ולא קייחא
עתיק וסתיים כשזא לא אקרי אלא ית' . כעא לאתגלייא ולא תקרי בשזא דא ואתלכס ככבושא קר דכדור וכרא אלה .
אזי דההוא שזששיר כתיב אחר דאיהו מלכא קדישא הנקרא מיי השוכן ככתר עילין כששז נתבאר לעיל ויתבאר גם כן להלן
איהו דכרא אלה דאינון הששז קוונת הנקרא שמים שעליה אחר קרא שזו מרום עינינוס וראו ית' כרא אלה ולאן על כונה אחר

שם הו"ה הנאמר בפסוק זה הוא על תפארת. ה"א לאומרו לפי שעשה קינון כנטיעות דאומר לת"ת אלבי אמה נלח אחר ועבד קנון בין תפארת לאבא ואמא כמו שכתוב ה"ס ב' בקרבנו א"ס ח"ק זענשו על ז' כדאיתא בוודר לכן על כרחך ה"א ה' דאיתא ב'ה"י קרא הוא על מלבא קדש' דאינו כלל דכל עשר פרטופין וכו' אתי שכיר שיאמר להי אמה ולא אחר ולא עבד קינון דאינו כלל ד' דגולה. ארומין רובא לומר אנדל שמך ואודיע אלכתך שזין אלה עכל עדיך כי עשית פלא שזמילו לאבא ואמא דתאמר עלייהו פל' ז' יועץ דאינון מחרי דכניעא ואומא אתה עשית אותם וגם העצות שלך אינן מהכליות בי א"ס מרחוק דאינו עתיקא קדישא דכל קדישין. א"ו נוכל למר כי עשית פלא הוא על אבא כמאמר בוודר פלא דאינו חכמה יועץ דאינו אמא וכו' מה שאמר כי עשית פלא דאינו אבא ועמית מרחוק דאינו אמא. ז' מאמר דאינו עבד לאבא ואמא. ח' צריך לדע' אומא דיליה מי הוא דאיתא בוודר בראשית ויאמר אלבים י"ה אור יוסטרא דאבא זיבי אור מסיטרא דאמא לכן יצאו דו פרטופין כליל דכר ונוקבא דאינון מאי דכניינא ויאומא וזבא במלבא קדישא מי הוה אומא דיליה מאמר שעשה דכר ומקבא דאינון אבא זאמא דהיינו פלא יועץ לכן אחר קרא אמוכה אומן ששכינת עוון דאינו אמוכה דיליה אתי היא היתה אומן דיליה. א' אבכל עדין קשה בי מאמר שאמרנו שיהי דרך אבא ואמא ושם כנטייר על ידי הכינוא א"ס כן נמצא שאבא ואמא קדונו לכו זאדך זאמר בי עשית פל' א' ע"ה ש"ה אבא ויאמר שדדרכא פל' א' ע"ה ע"ה איתו. ב' ז"ל שלפיק לא אחר כי בראת פלא אלא עשית שמת עשית הוא לשון תיקון כמו ויעש אלבים את הרקיע. ג' ולפי שאבא ואמא לא הע מתוקבים כי היו עומטמים כמו שאמרנו חז"ל אברהם ושרה עומטומים הם ויגל ידי הוה גינוא שיהי הוא נפש מולכא קדישא נגלמו אבא ואמא הוי כי עשית פלא עצות עשית דוקא שתקנת אותם להיות שלמים כעין דכר ונוקבא. ד' אמוכה אומן ד"ל אומן שלו היא האמוכה דאינו שכבת עוון זחינו דאינוא בכל יומא ושכינת עוון יגבנהי מרומים. ו' והוא גם כן מרומים ישכון והוא יורומים ישכון הרי שני שהוה דר בכתר הוא הנקרא אלבי ישראל ולכך קראוהו כנסת הגדולה מלך מלכי המלכים הקב"ה לפי שאבא ואמא נקראו מלכי המלכים יען כי אינון מעלי מתפארת זעלכות שנקראו מלכים ג' כ' הוי מלך מלכי המלכים הקב"ה דוקא. ז' וס' ש' בכית קדש הקדשים שמתאזיל והבורא והיוצר והעושה הוא הוא מלך דשייך ביה שיעור קומה. ח' יש אריה עוה בוודר בראשית דף כ"א ע"ה ח"ק סוף לית ביה רישומא כלל זלא תליא שאתא ביה ולא רשיונא לאסתכלותא דמתשבה כלל מנו שתימא מריש נחיתו דאין סוף נהיר דהירו דיקן ולא ידיע סתים בסתינו דחדודא דיוחסא דוא סתינו דמתשבה ולא ידיע עד דאתפשט דהירו מיניה באתר דאית ביה דשימין דמתנו כללו מתתין דפקין צריש כלל א' רישא וסופא דכל דרגין דשינו דאתרשים ביה דרגן כללו ולא אקרי אל' אחד לאחואה דאע"ג דאית ביה דיוקנין שנימין לאו אינו אל' חד והאי אינו את דעלמין ותתאין תליין ביה. ה' הגה ידוע שמתאזיל העולמות כלם דאינו מתאזיל ראשון לא עבד כללו עלמין לא כדי להשתעשע בהו ואית ליה רגון כדכתיב ונפשו אותה ויעש ולמה דמייתי הארי' זלכה כשעלה ברצון הכשט הרי דאית ליה רגון וכאותו רגון דאית ביה מתרנה ויוקבל כוננת מחשבותינו כדאיתא בוודר ויקרא דף כ"ו ע"ב ז' ל רעותא דהבי וליאוי וישראל' לעילא עד היכן אינו סליקא ח"ל הא אוקתוהו עד ח"ס דכל קיסורא ויסודא זשליע לאננעא ב'הוה נניעו דלא אתדבק ולא אתידע דרעוא דכל רעוין ביה לפי שהוה הוא המתאזיל הראשון זלמכות בכה האזיל כל העולמות להשתעשע בהון ואם המתאזיל הראשון הוא ח"ס כפי המוכן ממשמעות סברת הקדמונים א"ס כן ב'ה"י ח"ס לית רעותא לכבראת עלמין כמו שאמר האחר לעיל ח"ס לית ביה רישומא כלל זלא תליא שאתא ביה ולא רשיונא לאסתכלותא דמתשבה כלל מאמר דלית ביה רשיון איך דשים עלמין ואחר דלא תליא שאתא ביה מה יתרון לו בכל עמלו שכל כוננת המתאזיל להודיע אלהותו ית' ויאמר דלא תפיש ביה שום רשיונא דמתשבה כינר ידעו לאותו אל' ודאי בעל כרחין לומר שמתאזיל העלמין אשר סיכב סיבת הכתום הוא ההוה נניעו שהכירו לעיל דרעוא ביה ושאמר דאית ביה רעוא לכן ברא עלמין כללו במטואר דפרק ח' ז' ח"ס ה' האמר מנו סתימא דסתימו מריש נחיתו דח"ס נהיר נקודה חדא כוננת האמר הוא כך שידוע הוא שהאי נניעו הסתר אית ביה בחינת דט' כקודין דאינון שיעור קומתו ואינון ח"ס ומקוד' א' מנייהו אנטעירו כללו עלמין לתתא כדאי' בתיקוני צוהר חדרש דף ט' ע"ה ח"ס קלין דקליא אשתגון מנו נקודא חדא דנעקא מאלין נקודין דאקרון ח"ס ומכהוה נקודא אמתון אתפשטו כללו. ה' הרי שמתקודא חדא אתפשטו כללו עלמין שכל האותיות הם רמון לעלמין עילאין. ועה שאמר המתאמר לעיל ענו סתימא דסתימא מריש נחיתו דח"ס נהיר נהירו דיקן ולא ידיע הכוננה הוא שמן הכדור ולחון נקרא כלל אין סוף וכשנעקב הכדור להמשך בתוכו אזריה אמתו הכדור ולמטה נקרא נחיתו דח"ס ששם ולמעל' הוא ח"ס אחר דשרית ביה ההוה נניעו הכ' לומרנו בכדור שכתב

זלמטה

עון לאהרן פרק ט

וַיִּלְמַד קְרִיאַת רִישׁ כְּחֵזקוֹ דְּהַ"ס שְׂמַשׁ הַתְּחִלָּה יוֹדֵית אֲחֵר קִי הֵיטֵר הַחֹדֶד מִגּוֹ הַכּוֹף סְתוּמִים לְסַתְּמוֹת ח' הַחֲזָאֲרִימִי סְתוּמִים
סְתוּמִים מַרְיָס כְּחֵזקוֹ דְּהַ"ס נְהִיר כְּהִירוּ דְקָק וְלֹא הֵיטֵר ר' ל' אֲשׁוּבָה לֹא הֵיטֵר אֲלֵא סְתוּמִים בְּסַתְּמוֹ דְּהַכּוֹף אֲחֵר קְרִיאַת וְלֹא
אֲתֵדַע עַד הַיּוֹמָה כְּהוֹל לְכַתְּוֵהּ וּ"ש הַחֲמִשָּׁה סְתוּמִים בְּעַזְמוֹת כְּחִדּוּחַ דְּחֲזַח חוּא סְתוּמִים דְּחֲמַסְכָּה וְלֹא הֵיטֵר עַד הַחֲמַסְכָּה
כְּהִירוּ מִיַּמִּינֵהּ הַ"ס הַחֲמִשָּׁה בְּאֲחֵר דְּאִית בִּיה רִשְׁמִיךְ דְּאֲתַקֵּן בְּיָקָן לְהַבְיָן לֵיהּ לֹא אֲחֵר בְּאֲחֵר דְּאֲתַקֵּן רִשְׁמִיךְ אֲלֵא רִשְׁמִיךְ דְּאֲתַקֵּן
דְּחֲמַסְכָּה לֹא הוּא אֲתַקֵּן תַּדַּע שְׂמַשׁמַסִּים אֶת אֲחֵר וְעַשֶׂה הַכּוֹף דְּאֲשׁוּן בְּתוֹק אֲוִתוֹ כְּהוֹר נִשְׁאָר אֲחֵר רִשְׁמִי שְׁאֲוִתוֹ אֲחֵר קְרִיאַת
שְׂמִיָּה שֶׁס אֲוִתוֹ אֲחֵר קְרִיאַת רִשְׁמִיךְ דְּאֲתַקֵּן שְׁאֲוִתוֹ רִשְׁמִיךְ בְּתַהוּ אֲתַקֵּן עַל יְדֵי תַּשְׁכִּיב דְקוֹ הֵיטֵר וְלֹכָן אֲחֵר שְׁאֲוִתוֹ בְּאֲחֵר דְּאִית
כִּיִּה רִשְׁמִיךְ דְּאֲתַקֵּן כְּלוּמֵי בְּאֲחֵר שְׁאֲוִתוֹ רִשְׁמִיךְ שֶׁס שְׂמַמְנוּ כְּתוּבוֹ אֲוִתוֹ וְלֹא הוּא כְּלָהוּ מִתַּקֵּן כְּכַקֵּן הַרְיָס כֻּלָּא **נ** (שְׂמֵרָה הַיּוֹמָה
תַּמְנַחֲזוּ בְּסַפֵּר תַּעֲמִידוֹת) וְהַגֵּה מִחֲזַר שְׂבַרֲשׁ הַיּוֹמָה הוּא אֲחֵר ח'ס לִית כִּיִּה רִשְׁמִיךְ וְלֹא תִּלְיָא אֲלֵא תִּלְיָא אֲלֵא תִּלְיָא כִּיִּה וְלֹא
רְעִיבָא לְאֲסַתְּכְלוּמֵיהּ דְּחַמַּסְכָּה כֻּלָּא . מְכַלֵּל מַשְׁמִיט שְׂדוּקָא בְּחֹר ח'ס לֹא תִּלְיָא כִּיִּה לֹא רִשְׁמִיךְ וְלֹא אֲלֵא תִּלְיָא וְלֹא רְעִיבָא אֲלֵא
כְּהוֹל דְּאִיתוֹ ר' ח' דְּהַ"ס חַזְרוּ הַנְּגִישׁוּ הַנּוֹכַח כְּוַהֵר וְקִרְאָה קָ"כ ע"פ דְּלֵאִיבֵי הַחֲזִיל הַרְאָשׁוֹן וְהַמַּסְכָּה הַחֲזוּס הַהוּא רְעִיבָא
לְכָל רַעֲמִיךְ כִּיִּה וְעִיךְ כִּיִּה שְׂעִיר קוּמָה כְּדִאִיתָ בְּוַהֵר חֲרִישׁ דְּ"ט"ו ע"ד וּ"ל תַּשַּׁע נְקוּדִין דְּשַׁלְטִין עַל אֲתַקֵּן אִינְטֵן ח'ס
וְשַׁלְטִין עַל כֻּלָּא יוֹדֵאֵר אִינְטֵן ח'ס וְלֹא אֲחֵר אֲתַקֵּן ח'ס שְׂעִיר מִינֵה דְּאִינְטֵן דְּוָקָא הַחֲזִיל רְאָשׁוֹן וְהַמַּסְכָּה בּוּ"ט נְקוּדִין שְׂעִיר מִינֵה
דְּאִית כִּיִּה שְׂעִיר קוּמָה דְּאֵס לִתְּקֵן כִּיִּינֵה לְמַה לִּי . וְכַמּוֹ כֵּן תַּמַּזְנָ בְּוַהֵר חֲרִישׁ דְּ"י ע"ד וּ"ל הִי נְקוּדִין ח' נְכַקֵּן מִחִינְיָן
תַּשַּׁע וְלַע"פ דְּאֲחֵר הַפְּרִשְׁתָּה אִינְטֵן תַּחֲמוּתֵיהּ דִּינ' עֲלוּתֵיהּ דִּינ' אִינְטֵן אֲכֵל אִינְטֵן סַמְכִין לֵה וְאִינְטֵן רַתִּיבָן לֵא אֲחַרְכֵּן דְּחִינְיָן
ח' ח' דְּהַ"ס הִי שְׁלֵחָא דְּהַ"ס דְּאִיתוֹ עַבְדַּא כֻּלָּא שֶׁס כִּיִּה שְׂעִיר ט' נְקוּדִין :

עוֹד אִיתָא בְּוַהֵר בְּרִאשִׁית דְּ"כ ע"פ ר' ח' דְּהַ"ס הַ"ס אֲתַקֵּן הִי מִדְּקִרְאוֹ לְרוּחַ דְּהַ"ס הוּא שֶׁס כִּיִּה שְׂעִיר קוּמָה דְּכָל
שֶׁס מוֹרָה גְבוּל כִּיִּה מִיִּדְּאֵרְנוּ כְּבִית קָדֵשׁ הַקְּדִישִׁים : וּמ'ש כְּבִית קָדֵשׁ הַקְּדִישִׁים דְּאִית בְּרַסָּה בִּין עוֹלָם לְעוֹלָם
זֶה מִכְּוַחַר בְּוַהֵר בְּרִאשִׁית דְּ"כ ל"ח ע"פ אֲחֵר ר' שְׂמַעוֹן הַתַּנְיִין דְּכַד בְּרִאשִׁית דְּ"כ ע"פ אֲחֵר גִּלְיָן בְּגִלְבּוּתֵיהּ דְּרוּחַ דְּיִהוֹשִׁיעִיתָא מו
טַהֲרִין חֲזוּן עֲלֵאִין וְגִלְיָן לְעֵילָא גִּלְיָן אֲתַתָּא וְכַלָּא בְּרוּחַ חַד וְעִבְדֵי עֲלֵמָא תַּתָּא כְּנִוְחָא דְּעֲלֵמָא עֵילָא וְדָא קוּס לְכַל אֲ-
לוּחֵי כֻלָּא חַד כִּיִּחְוֵהָ חַד וְכַנָּן דְּח' קֵ"ה גִּלְיָן גִּלְיָן דְּאֲתַקֵּן עֵילָא וְתַתָּא וְכַ"כְּרָא עֲלֵינְיָן תַּתָּא חֲזִי כְּנִוְחָא דְּעַבְדֵי קָ"ה עֵילָא
כִּיִּי מִיִּכְרָא לִיה לְאֵדָס קָדִישָׁה . עוֹד אִיתָא בְּכִירוֹ בְּוַהֵר וְקִרְאָה דְּ"ק קָלִיָּא וּ"ל לְבוֹהַ עֲנַלְקָא וּשְׂעִיר כִּיִּה וְכַ"כְּרָא קִיִּה
חַד פְּרַסָּה וְכַ"כְּרָא גִלְיָן וְשְׂעִיר גִּלְיָן וְתַקּוּמֵיהּ לְהַזוּא בְּרַסָּא וְלֹא אֲתַקֵּימוּ עַל"ל . כְּבַד וְכִוְחָר לְעֵילָא שְׂמַחֲרָה בְּוַהֵר טַהֲרִין
עֵילָא הוּא חֲזַי עֲלֵינְיָן אֲשֶׁר לְתַתָּא הַחִיר אֵס לֹא יִשָּׁר חַךְ כְּנֵתִים וְאִיתוּ הַיּוֹמָה וְיַסְרֵן קִרְאָה פְּרַסָּא אֵס לֹא תִּמִּיָּה הַפְּרַסָּא לֹא
יַדַּע לֹא טַהֲרוּ עֵילָא וְכַ"כְּרָא טַהֲרוּ תַתָּא וע"י הַפְּרַסָּה הַפְּרַסָּה יִתְהוּ טַהֲרִין הַרְבֵּה וּ"ש הַחֲמִשָּׁה גִּלְיָן בְּגִלְבּוּתֵיהּ דְּרוּחַ
דְּיִהוֹשִׁיעִיתָא מו טַהֲרִין כְּחִין עֲלֵאִין וְיַדַּע הוּא טַהֲרוּ דְּהַיּוֹשִׁיעִיתָא הוּא טוֹב הַפְּרַסָּה וְכַ"כְּרָא פְּרַסָּא יֵשׁ לוֹ שְׂמַחֲרָה חַךְ לְטִיכּוּרֵיהּ
וְלֹכָן אֲחֵר הַחֲזִיר גִּלְיָן בְּרוּחַ דְּמַהֲיִמְוֵתָא מו טַהֲרִין שְׂמַחֲרָה דְּאִית פְּרַסָּה כֻּלָּא פְּרַסָּא וְפְּרַסָּא לֹכָן נְקִרְאוּ טַהֲרִין הַרְבֵּה וְלֹא
סַבְרָת הָאֵדָס לְגַלְחֵתוֹ רְחוֹב כְּנֻחָה ג' כ' פְּרַסָּה חַךְ לְטִיכּוּרוֹ וְהוּא הַפְּרַסָּה הַמְכֻלֵּי בִּין מְקוּם הַלֵּל לְכַנִּי הַחֲמִישִׁים וּ"ש כְּסוּף הַחֲזִיר
כְּנֻחָא דְּעַבְדֵי קָ"ה עֵילָא הִי גַמִּי בְּרוּחַ לִיה לְאֵדָס קְדִישָׁה הִי שְׂמַחֲרָה ג' כִּיִּי שֶׁס פְּרַסָּה חַךְ לְטִיכּוּרוֹ מִזֵּי שְׂמַחֲרָה קָרָא נְעִשֵׁה
אֵדָס כְּכַלְכּוֹר כְּדִיּוֹתֵיהּ . וְכַ"כְּרָא הָאֵדָס תַּמַּזְנָ פְּרַסָּה אֲחֵרָה וְהוּא הַקְּרוּס שַׁעַל הַיּוֹם דְּהוּא פְּרוּס בִּין הַיּוֹם לְאִוְרָה דְּכִיִּה .
אֲלֵל הַפְּרַסָּה שֶׁס בִּין פְּרַסָּה שְׂלֵעוֹלָם אֲזִילָת לְפַרְסָּא שֶׁל בְּרִיאָה יַצִּירָה עֵשִׂיָּה שְׂמַחֲרָה שֶׁל אֲזִילָת הִיא וְיִמִּיָּה וְכִיִּה חַמַּסְכָּה
הַלְּאִית וְכַמִּיָּה בְּתוֹק הַפְּרַסָּה בְּתוֹק הַחֲזִיר לֹא יִדְּאָה הַכּוֹל בִּין בְּתוֹק לְבַשׁ לְכִיִּי שַׁעַל חַד אֲבֵל בִּין אֲזִילָת לְכַרְיָה יַצִּירָה
עֵשִׂיָּה חִין פְּרַסָּה כְּכַרְיָה וְלֹא מִיָּה וְכִיִּה וְלֹכָן יִקְרְאוּ עֲלֵאִין דְּפִיכּוּדָא כְּאֵשׁ תַּמַּזְנָ בְּחִיקוּיָהּ הַוַּהֵר דְּ"ג ע"פ דְּשַׁעַר
סְפִירוֹת לְאֲזִילָת מַלְכָא כְּהוּן חִיבֵיהּ חַד כְּהוּן חִיבֵיהּ חַד כְּהוּן חִיבֵיהּ חַד לְאִוּי חַבִּי כְּעַשְׂרֵן סְפִירָה דְּלֵאִוּי חֲמִינְיָן
חַד לְאִוּי חֲמִינְיָן חַד וְעֵלָת עַל כֻּלָּא הוּא כְּהִיר כְּעַשְׂרֵן סְפִירוֹת לְאֲזִילָת וְכַמִּיָּה דְּפִיכּוּדָא וְכִיִּה שְׂמַחֲרָה כְּבִית דְּמַלְכֵיהּ
וְכַמִּיָּה גַלְגְלֵי דְּמִקְרָא וְלֹא אֲשַׁתְּגֵי כְּכַל אֲחֵר . הִיִּי כְּכַרְיָה מִן הַחֲמִשָּׁה שְׂדוּקָא כְּעֵלָם אֲזִילָת הִיא וְיִמִּיָּה חַד וְיִמִּיָּה חַד .
הִיא חֲמִינְיָן בִּין שְׂמַחֲרָה הַחֲמִינְיָן לְפִי שְׂמַחֲרָה שֶׁל בְּרִיאָה קִיא כְּכַרְיָה אֲבֵל פְּרַסָּה וְאֲזִילָת . הִיא אֲזִילָת וְהַחֲזִיר הוּא חַךְ הַחֲמִשָּׁה
לְכַ"כְּרָא לֹא חֵיהֲרֵק חֲמִיָּה אֲלֵא דְכַ"כְּרָא לְכַ"כְּרָא וְכַ"כְּרָא יַצִּירָה עֵשִׂיָּה לְאִוּי חֲמִינְיָן וְיִמִּיָּה חַד :
וְכַ"כְּרָא הַחֲזִיר וְעֵלָת עַל כֻּלָּא הוּא כְּהִיר כְּעַשְׂרֵן סְפִירוֹת : אֲזִילָת וְכַמִּיָּה דְּפִיכּוּדָא וְכִיִּה כְּעַשְׂרֵן סְפִירוֹת דְּמַלְכֵיהּ וְכַמִּיָּה
גִּלְגְלֵי

שלושי וכו' תראה שאין שום תלפזה בעולם שיהיה לה כחותיו כלים חסדתיים לבעל התלפזה וזה שלא נשתנה שיוותם של כתר חכמה וכוונה לבי שהם כלים כמו שאמרנו להניח תלפזתו לאורה וכן תראה הכור אם ישכור כמה פעמי' באש להתוך הרכב לא ישתנה שיו הכל הרכב שהוא עיקר הילפזה שפודו חתוכה אחד נקרא זהב וכשמתוכו בכור והדפוסו נדפסו ופזרה שיו ונקרא עששת או נוס הריו שגולד בו שם חדש ויחם שבו לוקחים שיו בכור והרכבו שנגבם בהם לכך נ"ח מלכים נשתנה שיוותם לפי שהם עיקר התלפזה אבל כח"כ שהם הכופלים לא נשתנה שיוותם . וח"ש הנשמות שלהם נשארנו בעולם הנקרא עכשו אטילות . לא תקשילך בראותך שאומר שנשארנו בעולם האטילות מכלל שלא עלו לבניה לא נרדק שתרעומה שמו' שנשארנו לאו הוקף שנשארנו בחזרתן בעולם האטילות ולא עלה למעלה לבי שבחזרתן עלו ביועו בינה נוס נתקנו בפרטוף חכם וכשניחו מאינן נשארנו באטילות ולא ירדו ליוטה כח"ע . כמו שבעש ראשון . וח"ש נשארנו באטילות דהיינו שיוותם יוועו אינן לא ירדו למטה כקדם אלא נשארנו באטילות . וח"ש בייקוס שנקרא עכשו בעולם האטילות דמשמע שיקודם לא היה נקרא כן . וכן הוא האמת לפי שא"ח להיות אטילות אם לא יהיה כלי מתחד לקבל חלק המאטיל והיוון לזה שאם לא יהיה נר א"ח להיות שלפזא נרין שיו קודם הנר וא"כ תרד השלפזא עליו וענין אטילות הוא כיוו ואללת יין הדוח אשר עליון ושתי עליהם נרין שיהיה כלי לקבל חלק המאטיל ואז קרא אותו החלק אטילות דא"כ חוזר הדבר לשורשו ולא יתשייב חלק המאטיל אם לא יהיה כלי להחיוקו : כך בכל עוד שלא היה תלכא קדישא ושכינתיה שזם היוקבלי הנשמתא דכל חיי לא היה יוקוס שיקרא אטילות ואחר שנתהווה ח"ק ושכינתיה נתישבה הנשמתא דכל חיי בו ונקרא אטילות הוי בייקוס שנקרא עכשו עולם האטילות . דהיינו אחר העיקון . וזה האדם דאטילות נעשה מהחיה של היוצאין תפירין לבד לפי ש"לן של הכלים שנשאר כח"ע החלק שנא"ח בו ולא אתקיימו נעשה ייחודי חכם הכריאה והוא חגיגת נשמות של הכלים והוא לבוש לחים דאטילות והלק הנשאר ביורה והאחזקן תבורק שנאמר עליו לעיל ואתפלו . נעשו ייחודי אדם היורה שהוא לבוש לאדם הכריאה והוא חגיגת רוח של היוצאין והחלק אצל כשעשה שנאמר פלגו ויתנו נעשה ייחודי אדם דשעשה דאיהו לבוש לאדם היורה והוא חגיגת נפש של היוצאין תבורק : ורע שאדם דאטילות שהם ו"ן הם לבוש דילכא

בניינא . וי"ל כמה שמביא בסוף המאמר דנעשה אדם הכומר מלכא והדאי איהו חכמה עילאה ועמודא דאומנות' מלכא לתתא אלהים אומנא לעילא אלהים אומנא לתתא . הרי ששם שקרא לחכמה מלכ' וקורא ליה מארי בניינא ואוף הכי ודאי ז"א שקרא מלכא לתתא יתקרי ג"כ מארי בניינא ח"כ כמה מארי בניינא איכא אלא הענין הוא שכל דבר היותר עליון מאטיל היותר רוחני והכאנל כורא היותר נשמי וכך לענין בנין האטילות יתקרי אבא מארי בניינא דהיינו מארי דההוא בנין דאטילות דאיהו ז"ן ואומנא תתקרי אמא ולבני עולם הכריאה מארי בניינא של עולם הכריאה הוא ז"א ואומנא דיליה איהו מלכות וכמו כן להאמיל או"א דאיהו אטילות דאטילות נרדק שיהיה מארי בניינא אחר ואומנא אחר ואיהו ההוא מופלא שבכתר עליון דאיהו אלהי האלהים ח"ש בזהר ויקרא דף ל"ה ע"ב כתיב ה' אלהי אתה ארוממך וגו' האי קרא אוקיימא אלהי אתה דעבי בר נש לאודאה לשמה קדישא ולשבחא ליה על כלא ויחזק אתר שבחא דיליה כמה דאוקומיה והכא מעמיקא דכלא דכתיב כי עשית פלא פלא כמה דכתיב ויקרא שמו פלא והא איתמר עבות מרחוק כד"א יועץ . מרחוק דכתי' מרחוק ה' כראה לי וכתיב מרחוק תביא לחיה אמונה אונן אל . אמונה ואין עול . הרי מדאמר קרא ה' אלהי אתה ארוממך כי עשית פלא עבות מרחוק ש"ו דהאי ה' הכומר כאן הוא על מלכא קדישא דאיהו שתיקן לאו"א דאינון פלא עבות . פלא הוא אבא עבות הוא איהו ח"ש כד"א ויקרא שמו פלא יועץ : וח"ת אומנא דהאי שמו חיי הוא ז"ש קרא אמונה אונן כלומר שכינת עוון דמלכא קדישא היא היתה אומנא דיליה לתקן או"א . וכו' יתיישב מה שקראו לעילא מארי בניינא שמו שקראו תשארת מארי בניינא דלתתא ח"ג שהם כמו כלים לאפיק אומנא לאומנותיה לבני או"א כך או"א לבני ההוא מופלא מתקריין כלים לאפיק אומנא לאומנותיה וח"ע דיתקרי מארי בניינא דלא מתקרי מארי בניינא אלא לבני ההוא בניין דאית ליה ליועבד אבל לבנייה דלעילא מייניה לא אתקרי מארי בניינא אבל ההוא דלעילא יתקרי רבין כל פלמין דאיהו עבד כלא ולית דעבד ליה :

ובזה שאמר בבית קדש הקדשים שכל ידי הבינונא נתקן כל הכרתוף כבוד ויה' יאבדמי זה מבואר בזהר ככמה מקיימות ובכריאשית דף כ"ע"א ח"ל רבי מלה קתיינא הוי קתייה קב"ה וגלי שותיבתא עילאה והא הוא בשעתא דסתים לכל סתימן בעא לאתגליינא עבד כרישא נקדח' מדא' תא סליק למאוי

למחוי מחשבה צייר בה כל ציורין חקק בה כל גליפין ואגליף
 בגו כוונתא קדשא סתימא גליפו דחד צורא סתיס קדש
 הקדשים כתיבא עמיקא דנפק מנו מחשבה ואקרימי שירותא
 לכתיבא קיימא ולא קיימא עמיק וסתיס כשזא לא אקרי אלף
 מי . הרי כביור מן המאמר שע"י הנקודה האת אנליף וצייר
 כלא ח"ש צייר בה כלומה עתה כל ציורין חקק בה כל גליפין .
 ידוע הוא שהפרש שיש בין צמר לגליפו הוא שהציור הוא
 תמונת הפרטוף מכחון וגליפו הוא כל חללי הפרטוף חכמים
 הוי צייר בה כל ציורין גליף בה כל גליפין ואגליף נו כוונתא
 קדשא סתימא גליפו דחד ציורא . הרי שגר טרה כנו טרה
 שכוונתא סתימא היינו כינה דהיא אלא וכתובה צייר גליפו
 דחד ציורא ויינו הולד שחשטיר . בתוך אמו הוי ואגליף נו
 כוונתא סתימא גליפו דחד ציורא . הרי כביור שהנינונא
 ציירה את הפרטוף . וכמו כן תמצא בחיקונו הוזהר דף ז"א
 ע"א והאי ננינו סלקא ונחתא והאי אקרי כוונתא הקדוניתא
 האי אתקין וכסא בכל נשיען כהורין ואומר לו גדל . הרי
 מפשט המאמר משמע שע"י כנינו גדלין אפילו נשיען דעשכין
 סכן אחר ונטש בכל נשיען ואומר לו גדל . וכמו כן תמצא
 בוזהר חרש דף ז' פ"ד כדק סאי ננינו אחויו כהו נוכחי
 ואנטשכו כלכו כחדא חיוור וסומק וירוק ואוכס ואתעכב כיה
 שנים עשר ירחין ולבתר אתנקח מתמן ואשתילו באתר אחרא
 עכ"ל הנה הכנת המאמר הוא דהאי ננינו אתלבש כהכח
 זרעא וארכיב ד' יסודין דעלמא ואינון ד' גוהין הסוכרי בוזהר
 חיוור וסומק וירוק ואוכס חיוור הוא יסוד החיים סומק הוא
 יסוד האש דוק הוא יסוד הרוח אוכס הוא יסוד העפר הוי ד'
 גוהין ומ"ש ואתעכב כיה שנים עשר ירחין היינו העבור הגדול
 שיש בכל העבורין דיתיר מן דא הוי אחר לפי שאי אפשר לולד
 להתעכב יותר מתריסר ירחין דאינון כנגד תריסר גבולי
 אלכסונא דהיינו ששסנולד מתרבה באתר דאלכסונא דחדרי
 הוית תקנה את הד' יסודות לתעבד יתהון ולד כתיבי אחיה . ומ"ש האמר ולבתר אתנקח מתמן ואשתילו באתר אחרא
 היינו שילדה לר' יסודות אלו דאינון פרטופא דגופא ואשתילו באתר אחרא שיכאו מעולם קטון לעולם גדול דהיינו מחס
 דמוקבא דליהו עולם קאן לאויר העולם דליהו עולם גדול ושזה גדלין ויתרכין . ומ"ש האמר ואחיו כהו נוכחי דמשיע שנווכין
 אלו הי כנינונא שאס לא היו נוכחין אלו כנינונא הי"ל ואחיו כהו נוכחין דאחר נוכחי ש"מ דנווכין אלין הס הם הכנינונא מחס וכן
 הוא שכבר ביארנו לך בפרק ראשון בבית קדש הקדשים מה שהביא הרח"ו כחכוא שערים שער א' וכ' שאורש החסדים והגבורות
 הוא דבר המוקדם ובהיות שהאורש הזה הוא מוקדם לכן הכנינונא דנפקת מן האורש הזה כלול בה שורש הד' יסודות שהד' יסודות
 שורשם חסדים וגבורות ולכן אשב המאמר ואחיו כהו נוכחי תמש וראיה לזה תמצא בוזהר ויקרא דף קל"ה תמצא כדאי סליק
 ברעופא דרישא חורא למעבד יקרא ליקריה תקין חתין ואפיק כוונתא הקדוניתא חד נינונא נכש ביה אתתקד וסליק
 רעופתיה . כוונת המאמר כן הואכד סליק ברעופא דרישא חיוורא למעבד יקרא ליקריה היינו דרנה לעשות פרטוף דמלכא

דמ"ק ומק"ו שהוא בחינת יחידה של המאנין תכירין הם לבוש
 לכשתא דכל כשתין דליהו כשתא דכל חיי הרי שהמאנין
 תכירין נעשו כל המלבושין להתלבש בהם כשתא דכל חיי
 דהיינו שכללים היו חמש בחינות ככח וע"י הכשיות והשכרים
 גתכרר כל בחינה לבדה מבחינת היחידה של המאנין תכירין
 נעשה פרטוף דמק"ו ובהם מתלבשת שששתא דכל חיי מכלי
 שום אמצעות והוא הנקרא אדם באורח אצילותא ויובחיל חיה
 הכלים נעשה וז"ל דאצילות דליהו אדם אצילותא ומבחינת נשמה
 הכלים נעשו וז"ל דכריאה דליהו אדם דכריאה ומבחינת רוח
 של המאנין תכירין נעשה וז"ל דיצירה דליהו אדם דיצירה
 ומבחינת נפש של המאנין תכירין נעשה וז"ל דעשיה דליהו
 אדם דעשיה ; ודע שששתא דכל חיי אין עיקר התלבשותא
 אלא כשורש של המאנין תכירין דהיינו עיקר התלבשותא הוא
 במלכא קדושא ושכינתיה ודבוק ביה ולא פריש יוגיה לעלמין
 ואיהו נשתייה חד אינון כהדן קמנא דלבושיה חביה . ולפי
 שהיא הוא עתיקא קדושא דכל קדושיא ומלכא קדושא ושכינתיה
 מתלבשים בתוך האצילות ועיקרם כוון' כשתא דגופא ואדם
 דאצילות שהוא בחינת החיה איהו לבוש למלכא קדושא
 ושכינתיה שהוא בחינת היחידה שאמרנו ומה שיורד לכריאה
 מתלבש באדם דכריאה שהוא בחינת הנשמתא של המאנין
 תכירין וזה הלבוש הוא על לבוש האצילות וזה שיורד ליצירה
 מתלבש באדם דיצירה שהוא החוח של המאנין תכירין על
 לבושי דכריאה ודאצילות ומה שיורד לעשיה מתלבש באדם
 דעשיה דליהו נפש של המאנין תכירין על לבושי דיצירה
 ודכריאה ודאצילות וכל זה כדי שיוכלו לסבול העולמות תוקף
 אור כשתא דכל חיי חיו שיוור המאמר הכלים שלהם עם
 הרשימו שבהם הנקרא קדשא דחיי ירח ליהטא במקום הנקרא
 עכשאי כריאה יצירה עשיה ; וכיארור

קדישא

העיר . ואתר כשנפתח הגור ועבר דרך הכתר אור קו הישר . התחילו אלו הספירות ובחרו לינק מאור קו הישר וקודם הכל
 גדלה חכמה ונתקויה ונתעטפה בחמות אור גדתיש עוטה אור כשלימה והיא הנקודה שקבלה חכמה ולכן נקודתה פתח משני
 טיבחה את שגרת פתח היא כגון ' שהיא ריקע כד"א קרא עוטה אור כשלימה נוטה שמים כיריעה . והכ שהיא היתה פתח לבנות
 הפרקן בחוקן זה כדתיש . בחכמה ויבנה בית וכתיב כתבארת אדם לשבת בית . שפראו את החכמה שירדה ויבנה מאותו
 האור עד מלחת רגובה יתאוו תאזה כל הספירות ג"כ וירדו זה אחר זה לינק מאותו האור וכל ספירה שהשיגה ידע לינק מאותו
 האור היה לה רוח חיים והיא הנקודה שלקחה לעגמה והנה בתכמה אחר שנתמללה מאותו האור עלתה לשוכ אל מקומה ומצא
 מקומה חלא מאור ח"ם שזכחון לא יכלה לעלות למקומה ונתיישב קרוב למקומה דהוה מנד ימין של הכתר וכשארית מימי ולא מימי
 כזכר כוונה ויוקתיין הכתר מאור קו הישר ויונקת גם כן ימאור הכדור . וכן ביבנה שבשלקחה כדי נרכה מאותו האור קו הישר
 ורנתה לעלות למקומה ועצא מקומה חלא מאור ח"ס ולא יכלה לשבת תחת תכמה שהיא קרוב למקומה לפי שהיה מפסיק ביבנה
 ובין הכתר ורגובה ליוקתיין הכתר מאור קו הישר ורגובה לינק גם כן מן הכדור לכך עלתה לגד שמאל של הכתר ויונקת מנד שאל
 על הכתר מאור קו הישר ומאור הכדור שאחריה . וכן גזולה אחר שלקחה נקודתה מאור קו הישר הוכרחה לשבת תחת החכמה
 כדי לינק מאור קו הישר על ידי חכמה ומאור הכדור מאחריה . וא"ת למה לא ישבה באמצע . התשובה היא שכל הספירות
 מתאווים לשוכ אל מקומם לינק מאותו האור שהיו יונקים וכשראו קו הישר נתאוו לו וירדו ולקחו חלקם . וכל אשר בידי לינק
 משני נדדים לינק מאור קו הישר ומאור הכדור לא ישוכ מונכה לכך גזולה לא תתישבה באמצע חלא ישנה לגד ימין קרוב לאור
 הכדור ויונק מאור קו הישר על ידי חכמה וכן גזורה אחר שלקחה נקודתה מאור קו הישר רנתה לעלות למקומה לגד ימין ולא
 יכלה לשבת שם שכבר היו כ' מדרגות מפסיקים . והם חכמה וגזולה ובהיות שכל מדרגות מפסיקים לא יגיע לה מאור קו הישר
 שאין האור עובר יותר מב' מדרגות . לכך הוכרחה ללכת לגד שמאל ולשבת תחת בינה ויונקת מאור קו הישר על ידי בינה
 ומאור הכדור מאחוריה ואח"כ ת"ג גם כן יונק מאותו האור קו הישר ולא יכול ליטב לא לגד ימין ולא לגד שמאל . שכבר נקד
 ימין יש כ' מדרגות שם חכמה וגזולה . ולגד שמאל לא יכול דאיכא גם כן כ' מדרגות מפסיקות דהיינו בינה וגזולה לכך לא
 יכלה לשבת לשוכ אל כיוון באמצע וכן נצח אחר שיקנה די נרכה ישבה לה לגד ימין כדי לינק מאור הכדור ויונק מאור קו הישר
 על ידי ת"ת . והוד גם כן אחר שלקחה נקודתה לא יכלה לשבת בגד ימין לפי שיש ככר כ' מדרגות והם נח ות"ת . לכך
 הוכרחה ללכת לגד שמאל כדי לינק מאור הכדור ומאור קו הישר על ידי ת"ת . ישוד גם כן ירדה ולקחה כדי נרכה ולא וזה
 מתקויה יען כי אי אפשר לא ללכת לא לגד ימין ולא לגד שמאל שכבר נתהווה בכל נד מדרגות . מנד ימין נח ותפארת . ומנד
 שמאל הוד ות"ת . לכך הוכרן יסוד ליטב באמצע ויונק מאור קו הישר יות"ת . מלכות היתה עם הכתר למעלה ולא היתה
 לרדת והתחילה לקטר ולוור אין ראוי לב' מלכים שישתמשו בכתר ח' . הענין הוא שדוע הוא שחכמה נקרא מלך בשני שמות
 בוחר מלכא והוא חיבו חכמה עילאה . הרי שחכמה נקרא מלך וכונה גם כן נקראת מלך כדאייתא בוחר בראשית מלך במשפט
 יעמיד ארץ מלך דא קב"ה במשפט דא יעקב דאינו קיומא דארעא ועל דא ג' אתון מן ה' עילאה . ה' אתון מן ה' דקיומא
 דארעא חיבו . מדאחר ועל דא ג' אתון מן ה' ש"מ דהאי מלך חיבו כינה ומה שאחר דה' אתון מן ה' חיבו על מלכות וזהו שאמרת
 מלכות מאחר שיש ב' מלכים נעשה ב' כתריו שנתר יהיה כתר דאבא ואזני אהיה כתר דאימא לכך אמר לה לבי ועענא את עצמן
 ר"ל לבי למטה וחינטי את עצמן לפי שלא נאשר עוד לה בקודם כי כבר נתמללה כל המקומות ולא יש לה עוד יניקה מאור קו הישר
 ולכן נשארת מלכות בלי נקודה ; והנה מי גרם למלכות שגשגרת בלא נקודה היינו ת"ת שהיו עושה לעצמו ולקחת המקום
 ות"ת רומז לשמש שנקרא קב"ה והו' שאמר המאמר הכיאו עלי כפרה שבעתי את הירח . הרי שכל האמור שהאור אינו עובר כי
 אם כ' מדרגות שלכן נשארת מלכות בלי נקוד . וכדברי אלו הם דברי קבלה וקבלה תקבל :

ומה שאמר בבית קדש הקדשים שהאילות לא תקרא אילות כי אם אחר התיקון זה הדבר יוכן מאמר **בוחר** ויקרא דף
 קכ"ח ע"א ו"ל תאנא עתיקא דעתיקין עתיקא דעתיקין עד דלא ימין תקוטי דמלכא ועענא עענאן שידותא וסיימא
 לא הוה וכוה מלך וישעירי ביה ופרים קחיה חד פרסה וכה גלף ושעיר מלכין ותקונוה לה הוא פרסה ולא אתקיימו בה"ד ואלה
 החלבים אשר יולכו בארץ אדם לפני מלך מלך לפני ישראל תדע שכל עוד שלא היו מקום לשפיר בו נשמתא דכל גשמיין לא
 היתה מתיישבת הכשמה לפי שכל כוונה דע"ק דאינו עתיקא דעתיקין עעיר דעתיקין הנה לכבר **המשמש** שיטת של החזקין
 תכריך

ענין לאלהים פרוק י

תבדוק ובהויה הייתה שהו המוכרח שבהם למעשה פרטובא למלכא קדישא ושכינתיה כדי שתתלבש בהם הריא נשיותא
קדושה שכל כוננתו למעשה ולתקן פרטופים שתתלבש בהם הנשגה כדי שיוכלו העולמות למסול תוקף אורה דלמלכא זה לא היו
עולם ולא היו תקון דוהו תקונו דעתיקא קדישא ויהוה נ"ב הוא שילכא קדישא ושכינתיה נשגו מב' עשרין דחסד ונכורה דליה
ואחר שנעשו מלכא קדישא ושכינתיה מהם היו חפיק עשרין אחרין לשאר פרטופין ולכן נקראים מלכא קדישא ושכינתיה עשורי
עשורין שה"ל עשורי לכל עשרין נפקו מינייהו זהו שאמר האחר עתיקא דעתיקין עשורין עשורין עד ללא זמין תיקוני ר"ל עד
ללא זמין אינון תיקונין דאינון מלכא קדישא ושכינתיה כמב' שיקבלו הנשגה וכוס יתקון עלמין כיו תקונו . שירותא
וכיון לא הוה . לפי שבכל עוד שלא שגור שלמהובא יוכן תשרי אבל כשיש מקום לשרות השלמהובא כו' חזיר
האור מלמעלה ותשרי השלמהובא ואז יוכל האדם לשער שיגור השלמהובא הארץ יוכן ראשית והיון כיון . תח
שאמר המאמר עד ללא זמין תקונו דמלכא ועשורי עשורין שירותא וכיון לא היה שלא בתוהו האצילות עדיין וככל עוד
שלא בתוהו לא יוכל האדם לשער כמה שיעור האצילות היו שירותא וכיון לא היה . ולכן זמין קדמאין יתנו לכו שלא
היה בהם יכולת למסול תוקף אור הנשגה עדיין לא נכתבר פרטין דמ"ק ושכינתיה ולכן יתנו זהו שאמר הויאמר ולא אתקיימו
ה"ה ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אחס לפני מלך מלך לבני ישראל :

ומת' : שאמר בבית קדש הקדשים כשתר הכתיה ביה לא נשגו שזמן . חית דאיהו זהו בוהור ויקרא דק קב"ח ח"ל
ה"ה ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אחס לפני מלך מלך לבני ישראל . מלכא קדמאיה לבני ישראל קדישא וכלו
דנשישו ולא אתקיימו . כשזמן אתקרון ולא אתקיימו . עד דאז לא נאנעו להו ולכתי דמלא הוא אסתלק מהוה כדמס
ואתקון בתקוני . מלאמר המאמר וכלהו דאתגלישו ולא אתקיימו כשזמן אתקרון ולא אתקיימו ר"ל כל' השבע ספורות שהם
מאמר עד האצילות ואינון הו' מלכין קדמאין דמיינו שנתקון למלך ויתנו זהו שאמר וכלהו דאתגלישו ולא אתקיימו כשזמן אתקרון
ולא אתקיימו ש"מ שהיה להם שעות ולא אתקיימו אותם השמות נ"ב היו שהוקא אותם שנתנו נשגה שירותא אבל כתי כמיה
בינה שלא נאמר בהם מיתה לא נשגה שעות . עור שס בוהור בראשית דק קב"ח ע"ב מלך כששט יעזיה חרן .
מלך מלך דא קב"ה כששט דא יעקב דאיהו קדמא דארעא עב"ל . והנה אב"ג דאית כזאמר הוה דשא אחריתו לירושל על
דרך הסת' לשלם הספירות מ"מ אפשר לדרשו נתי על פי דרכו מלך דא קב"ה לרמוז על מלכא קדישא האתלבש בו' דאצילות
הנקרא מששט היו כששט יעמיד חרן שס לא יתלבש כששט יתארו כנופא בלא נשית ואין עמירה לעולם אבל כשהו כנוס
יתקיים כלא על מתוכנניה היו מלך כששט יעמיד חרן . זהו נ"ב דכתיב נדק וכששט יוכן כסוף : עור איתא
בוהור שעות דק קב"ח ע"ב שנת ואמר מי כה' אלהינו המנציה לשבת ועו' מי כה' אלהינו דמליק ואתעטר בהתישבא ככתרא
עילאה קדישא כהירו על כל כותבי דכדו כתרין ועטרין האשכילי לראות דנחית ככתריו לכתרא לכתרא אמר לנורא ונחירו
לכהירו מכונינא לכונינא לאשכחא בעילאין זמאין ה"ה ה' משמים השקיק על בני אדם :

והח' : דש דלקדק כה' המאמר ד' חלוקות אלו שלקח בחימריה מכתרא לכתרא אמר לנורא מנהירו לכהירו מכונינא לכונינא
למה נקס ד' כתיבתו ולא יותר : ועוד מה שאמר מי כה' אלהינו המנציה לשבת ואמר דתיב ככתרא
עילאה שס ה' אלהינו הנאמר כאן הוא עלת"ת היינו יתוב ככתרא עילאה וכליו ניהא דאיהו חכיה וכינה כה' דאיתא בוהור
שנת ישראל ה' הוא כתיב אלהינו הוא כתיב אחר קשיא דכמה וכינה לא יתבני ככתרא עילאה . אלא הענין הוא שהאין כה'
לאינו רוח על מלכא קדישא דאיהו ע"ס ה' שנתן הכתר עליין כדאיתא בתפילת אליהו ו"ל כתיב עליין איהו כתיב וכלה
אתמר מנה' יראשית אחרית ואיהו קרבתיא בלא מנת תפילין מלנו איהו י"ה ה"ה ואל' ה"ה דאיהו אדם דאורא אצילות .
כרי כבירור דשס מ"ה יתבני ככתר עליין ועל זה אמר קרא מי כה' אלהינו המנציה לשבת יתבני ככתרא עילאה :
ומה שאמר המאמר המעשילי לראות דנחית מכתרא לכתרא אמר לנורא מנהירו לכהירו מכונינא לכונינא זמאין ד' כתיבת
אלו ולא יתיר . ל' שהכונה הוא כך דהיינו דכתיב לחכמה דמנו כו"ד דהו"ה ה' דנחית מכתרא לכתרא וכשאמר
דנחית לנורא היינו בינה דהיא נס כן מר באצילות : ומה שאמר דנחית לכהירו לכהירו מכונינא לכונינא זמאין ד' כתיבת
ולכן קורא אותה כהירו . ומה שאמר דנחית לכונינא היינו מלכות . ויטן כי לית לה מנציה כלום כי חס מה שמשביעים לה
לכן קראו לכונינא שנתו שהכונינא אינה מאירה חס לא ידליקוה כן האצילות אינה מאירה חס אין משביעים עליה מלמעלה הרי
שה

ולגילגל ותתא . הרי רחיה למה שהבאתי שאין הנשמה מתלבשת לא בכחיבת שינאו מהרין עשרין והם בסוד החמש כחיכות
 נפש רוח נשמה חיי יחידה . עיין סס עוד בזהר שמות דף ג' ע"ב וזכאה יתיר יהבין ליה נשמתא בארמא אנליותא מסטרוא
 דארמא אנליות דבת יחידה ואתקרייתא חייה בת חלק . וזכאה יתיר יהבין ליה אנליות מסטרוא דעמודא דאקנעיתא וחקרי בן
 להקב"ה ה"ד נכיס אתם לה' אהיבם וזכאה יתיר יהבין ליה נשמתא מסטרוא דאו"א ה"ד ויפח באפינו נשמת חיים מאי חיים לא
 חיטון דעליהו חתמוה כל הנשמה תהלל יה ומשתלים בבויה וזכאה יתיר יהבין ליה הוי"ה בשלישון דאתון דו"ד ה"א וזו"א ה"א
 דחינוי חכם דארמא אנליות דעילא ואתקרי בדיוקנא דמריה ועליהו אתמר ורדו כדנת היס והאי חיבו שולטנו בכל רקיעין וככל
 אובנים וטרכים וחיוון וככל חילין ותוקפין דעילא ותתא ובגין דא כד בר נש וכי נפשו מסטרוא דבת יחידה אתמר ביה לא תנא
 ננחת העבדים : הרי שחש בחיבת דנשמות יש וכל נשמה ונשמה יוצאת מזיווג דכל אדם ואדם . בראשונה יהבין ליה
 הנפש התחתונה שבכלם שהיא בחיבת אדם דנשמה שנעמד מנפש דהמאנין תבירין ואיזוכה מרדף עלינו
 נשמה המסכנת דקיא בת יחידה דאיכו בסוד הרוח של המאנין שכן מלכות ג"כ נרמות ברוח וכן איתקריאת רוח הקודש ואי
 וכה יתיר יורד עליו כשם מו"א דחינוי בחיבת הנשמה של המאנין תבירין ואי וכה יתיר יורד עליו נשמה מסטרוא דאו"א החמוס
 לחיה ואי וכה יתיר יהבין ליה חס מ"ה דחינוי מלבא קדישא הנקרא חס דחורח אנליותא שהוא בחיבת היחידה של המאנין
 תבירין : וצריך להתבונן במאמר למה לא פרע הנשמות בדרך אחר שהרי או"א חו"ן רמוס בד' אותיות הוי"ה חס בן היה
 לו לחינו ג"כ הד' נשמות בד' אותיות הוי"ה ולמה או"א עשאם ח' . וזו"ת שאין הנשמה יוצאת אלא מזיווג דפרטוכים דהיינו
 או"א ח"ב מו"א ח"ך הוניה נשמה לבדו ומהשכרה ח"ך ינא ממנה לבדה והרי אית בזהר על כסוף ראו עתה כי איני אני הוא ואין
 אלהים עמדי דלית כורא בלא שותפו . בר מעילת על כל העילות דאינו בורא בלא שותפו . ומז"ל ואי מנינו שכן הוא שהרי
 ויחוד שניהם ינא נשמה ח' ומחמר שו"א שהם חתם עליונים מו"א הנורד להיות שנים להוניה נשמה . וז"ל שהיא יתיר למטה
 ח"ך יתכן שיוכל להוניה נשמה יו"א לבדו שנמצא בזה מכחיש ח"ו למה שאמר עלת על כל העילות ראו עתה כי איני אני הוא ואין
 אלהים עמדי דוקא הוא לבדו ח"ך לו שותפו ויכול לברוא בלא שותפו . וז"ל שלעולם לא הוניהו לא בבת זוג כאשר נזכר לעיל
 כלל דאדם נופא קדישא דכר ונוקבא אתחברו וימנא תליתאה הרי שהכל היה ויהיה כעין דכר ונוקבא והענין תוא"ש
 דאנליות בת זוג לאה . ורחל דאנליות בן זוגה יעקב . ולכן יעקב לא היה רונה ליקח לאה כדכתיב הלא ברחל עבדתך
 ולמה רעיתני והאירמיתני הוא מלשון התרוממות שאינה בת זוגה שהיא עליונה לכן כשאומר שו"א הוניה נשמה היינו בזיווג
 דלאה וכשאומר שרחל הוניה נשמה הוא בזיווג דיעקב ולהלן נאריך כזה שאין כאן מקומו . מ"ז נודע בשערים שחשט בחינות
 הם דאדם אשר נתבררו מחייז בחינות דהמאנין תבירין וכל ח' מוניה נשמה כפי בחינתו ולכן יש חמש כחיכות נשמות שהם מרדף
 ת"י . וכמו כן תמצא רחיה ברורה שהכל הנורד להיות כעין דכר ונוקבא בזהר . שמות דף ב' ע"א וז"ל דזא דמלה אוליפינא
 דושמע דאז ואם עביד לגופא בארעא ומשמע דכל סטריין בין לעילא בין לתתא מדכר ונוקבא אתיין כלל ומשתכחי נבא חוקמיה
 ורוח דכתיב תנוא הארץ כפש חיה . הארץ לא נכסת ישראל . נפש חיה . נפשו דאדם קדמאה עילאה כמה דאתמר . הכה
 המאמר הוה קשיא מיניה וביה שבתחילה אומר ומשמע דכל סטריין בין לעילא בין לתתא מדכר ונוקבא אתיין כלל . הרי שכלא
 אתעביד מדכר ונוקבא . חס בן קשיא סיפא דאמר תנוא הארץ כפש חיה : הרי שהארץ יחידה הוניה נשמה כפש חיה ואין אומר
 דכלא אתיין מדכר ונוקבא . וז"ל בזה דתייתי בזהר בראשית דף כ"ב ע"א וז"ל וכל כתיבין דהוה בארמא אנליותא הוה אומר
 אבא באמירה לבני אדם יבי כדן וכדן ומיד הוה כמה דאת אמר ויאמר אלהים יבי אור ויהי אור . ויאמר
 אור לאלהים יבי אור מאריה דכתיבא חיבו אומר ואומנא עביד חיד . והכי כל כתיבין בארמא אנליותא הוה אומר יבי רקיע יבי
 מאורות וכלא אתעביד חיד :

וגם צריך לדקדק במאמר הזה דין המאמר משמע דכלא עביד ההוה אומנא בלי שותפו ושאריה כתיבא הוה אומר ליה יבי
 כדן וכדן ואומנא הוה עביד . חס בן נמצא שכלא עביד ההוה אומנא לבדו . וקשה שהרי בסמוך איתא בארמא קדמו
 כולאו חבריית ואשרו רבי רבי וכי אית פירודא בין או"א דמסטרוא דאבא חיבו בארמא אנליותא . ונמשך דאמת בצריאה אמת
 לבו חבריית חבריית למו הכי הוא דהא אדם דאנליותא דכר ונוקבא מסטרוא דאו"א דהא חיבו ויאמר אלהים יבי אור ויהי אור .
 ויבי אור מסטרוא דאבא ויהי אור מסטרוא דאמא ודא חיבו אדם דו פרטופין . הרי שאו"א ינא דו פרטופין ואין אומר אומנא הוה
 עביד

עַן לְאַלְהִים פֶּקֶד י'

עביר דמשה שאזמן לבדו עביר . וי"ל כמה שדקדק במאמר ראשון לפעול זה לשוננו וכל כנינוין דהוה באורח איגלות הוה
אמר אלא באמירה לגבי אמת היא כדון וכדון ומיד הוה . דהאי באמירה לגבי הוה מיותר לגמרי שה"ל הוה אמר אלא לאמת
יהי כן . ומיד הוה . מדאמר באמירה לגבי משה ויונוא . דכאזוהי אמירה הוה לגבי הדדי וחוה שאמר באמירה לגבי אמת .
כלומר באותה אמירה היה ויונוא לגבי אמת היא באמירה הוה ויונוא . וזהו יתרון מה
שהקשינו לעיל בתנוא הארץ והיינו כשאמר ויאמר אלוים תנוא הארץ כפש חיה . אותה אמירה היה ויונוא כדי להוסיף כפש חיה .
הרי כבידור שכל תיקונין דעילאין ותתאין הוה כעין דכר ונוקבא וגם ראייה כדורה שו"ן לאזילות הוה הכש דאדס קדמין
דכריאה . וכמו כן כל אדס דכל עולם מוסיף נשיה לאדס של פולם שלמשה היינו . ולפי שברא את האדם כדי שיהא כלוב
מעלאין ותתאין לכך וורדק באדס התתון חמש בחיכות כר"ן ח"י . ולא כל אדס וזכה לזר"ן כמעט הכל זוכין בשרא"ל
כאשר תנוא בוודר חרש דק"כ ע"א ח"ל תא חוי תלת שותפין אינון אדס דכריאה . אדס דזיורה : אדס דעזים . אדס
דכריאה אייהו נשמתיא . כה חשיב בר נש ודא התחשבה . רוח אדס דזיורה עולם הכדור . כדי לתלכס ביה מחשבה כה חשיב
נכיר ציורין וגו' ושרטוטין ודיוקנין ואע"ג דחשיב לון לית ליה רשו לאפקא לון מהאו חילא דאתתה ביה חן דהא אל הפועל עד
דאתלכסו נשמתיא ורוחא כנפשא . וכה אפיקו כלל לפועל כגון דנפש אייהו עולם המעשה הרי שכל אדס דכל עולם מוסיף
לכחיכה אחת מחמש בחינות . ומדאדס דכריאה . הוה בחיכות נשיה של התאגין בעל כרחין אדס דאזילות הוה בחינות חיה
של התאגין . וכעל כרחין גם כן לומר שאדס עילאה שהוה מלכא קדישא דהוה אדס דאורח איגלות אייהו בחינות וזיורה של
התאגין תכירין מנשא דכלל נפיק מהכנה מלכין קדמין וכלל הוה מההיא נקודה דנפשא מא"ס שהוה סוד הב' עטרין שנתברחו
וכעשו חמש מלכושין כדי שתלכס הנשיה הקדומה כהון לפי שהיא אינה מתלכסת אלא ביה שהוה מינוה וביה . ותתא חוה
לזו' בחיקוני חוודר דק"כ ע"כ ח"ל להאי נקודה כתר דאתפשט מהאי אור אתלכסת בנוונין ארבע בדיכלא עילאה וזאי
אייהו כ' ועלה אתמר בחכמ' יכנה בית ורוח דהאי נקודה אייהו מלך חמש גוונין ועלייהו אתמר מי מודד בשעלו מים ודא ח' ושנים
בזרת תכן ודא ח' וכל בשליש עפר הארץ ודא ח' ושקל כפלים הרים ודא ח' ונבעות במאזנים ודא ח' . וצריך לשפין המאמר הוה
שבתחלה אמר והאי נקודה כתר דאתפשט מהאי אור אתלכסת בנוונין ארבע . וכסיפא אמר ורוח דהאי נקודה אייהו מודד חמש
גוונין וכו' קושיא רישא אסיפא . ותו ללא מצינו חמש גוונין כי אס ארבע ואינון חוודר וסמוק ירוק ואזכס . ואין אמר דזיורה
חמש גוונין : ועוד מאי האי דאמר מלך חמש גוונין . ה"ל עביר חמש גוונין . ועוד קשה שבתחילה אמר דהאי נקודה
אתלכסת כד' גוונין . וכסיפא אמר דזיורה ולא אמר אתלכסת בחמש . ועוד דבתחילה הוה אמר והאי נקודה . וכסיפא אמר
ורוח דהאי נקודה . ולמה ברישא לא אמר גם כן ורוח דהאי נקודה אתשטת . הנה כמה שדקדקנו באחרונה דיינו לזוה
ברישא אמר והאי נקודה . וכסיפא אמר ורוח דהאי נקודה . בזה הדיוק נוכל לפרש כל המאמר כפי הקדמתנו והוה שהנקודה הזאת
הס' הב' עטרין דאינון מלכא קדישא ושכינתיה . ומק"ו מתלכס בתוך ד' גוונין דיינו אדס דאזילות ואדס דכריאה ואדס דזיורה
ואדס דעזים כנו"ל חוה כוונת המאמר והאי נקודה כתר דאתפשט מהאי אור כלומר כתר שנאלצת מעתיקא קדישא ויהי שאמר
כתפשטות ולא נאלצת לפי דאינון איגלות לא ארח איגלות ולכן אמר אתפשטות הוה כתר דאתפשטות ויהאי אור אתלכסת בנוונין
ארבע דאינון ארבע בחינות דאדס הנזכר בדיכלא עילאה דאייהו כ' דיינו בינה אבל מי שציר להאי נקודה דאייהו הב' עטרין
דאינון מלכא קדישא ושכינתיה הוה ההיא נינווא הנזכר לעיל דהוה כיוצין דכל יוצוין דעביר שמויא כנו האי נקודה מעת
התפשטותה וכהיות שהיא נינווא צירה ג"כ לפרעוק מ"ק ושכינתיה נמשא צירה ה' גוונין חוה שאמר ורוח דהאי נקודה היא
הנינווא מיד גוונין חמש ולכן לא אמר והאי נקודה אלא ורוח דהאי נקודה דיינו הנינווא דעביר כנו האי לקודה ונקראת האי
נינווא ג"כ מי לפי שהוה נסתרות ונעלמות וקיימא לשאלתה שהיא עיקר הכל וצריך האדם לידע אותה ולכן נקראת מי חוה
כוונת הפסוק מי מודד בשעלו מים וכו' יש ככאן ה' שצדין . וצריך להסין כפסוק הוה לזא הקדים היים לשיום שבראייה נזכר
השמים קודם היים ולכן י"ל שרצה לרמוז על בחינות דכר"ן ח"י דכל אחד רמוז בפרטי דאדס אחד והראשון שבראשון הוה מלכא
קדישא שהיא קודם כבוד טפה דיינו דוכרין ולכן התחיל בים חוה שאמר מי מודד בשעלו מים כלומר שתן ההיא טפה .
ומימי בזרת תכן היינו אדס דאזילות דאיקרי שמים וכל בשליש עפר הארץ היינו אדס דכריאה דאינון עולם הכסא שסס הוה
עפר כמה דאמר ו"ל לקח עפר מתחת כסא הכבוד וכו' ושקל כפלים הרים . היינו אדס דזיורה . ונבעות במאזנים היינו
אדס

וה הפרס בין הדדלו מלכיה שגס הם לא מתו לגמרי אלא נדדו כדאיתא בארזא ואי תימא וימות וימות דאתבטלו לגמרי לאו הכי לא כל מאן דנחית וכו' קרי ביה מיתה הרי שלא מת אלא נדדו ונאמר ביה מיתה בתורה אם כן במלך הדר

שגדד נסכן ליה לא נאחרו בו מיתה בתורה . וי"ל דהנהו מאכין דנפלו כבי"ע נאזרו בהם מיתה יען כי שולטין בהם הקליפות שכל דבר ששולט בו קליפה נקרא מיתה שכן מנינו היסן אחרו"ל שיש בו"א עם במיתה ואפי' שהו מי נקרא מת לכיבן אלו שנכלו כבי"ע נזכרה מיתתם אבל הדר שלא נכלו כבי"ע והכדל' שלו הוא שיהא חזק לחייה ולא שירד ממוקוס עולם בחיולות כמו אותם שגדדו ממוקוס החיים למוקוס המות אלא זה נדדו וחיל א חיל ומחיים אל חיים לכן לא נזכרה על נידדתו מיתה בתורה ולכן כל כוננת התפלות הוא להעלות הנימונות שגפלו כבי"ע והם נקראים מתים להעלותם לטולם האזינו לקחיתם לפי שמצאיה למטה מתחיל שורש המיתה והדר במוקוס המות אל"כ שהו חי אקרוי מת וזאת המיתה הנזכר באלו החאנין שגפלו כבי"ע היא כוד הדוריישה הנזכר בנאר כבוד עורה למת תישן ה' דהיינו חי"כ"ש שהוא חי בהיותו ישן כחש כמת

ולפי שמלכות היא חגנות יורדת כבי"ע להנהיג בעולמו נאמר בו שיהי לכן ככבוד כבוד באהות והיסן אם יישן עליו הנזיה יקום כדיומו ויקרא חיבך אם יתמשך הנשמה למטה כבי"ע או שתגלה למעלה היא בחיולות יקרא חי . וכזה יוכן הקסוק כי אשא אל שמים ידו נאמרתי חי אנכי לעולם ; וקצשה שהשכונה גדול והכשכע נכאן מנינו להקך שגשכע כשמים ואם השמים הוא כפשוטו הוא פחות מענו ולא שיק אשא אל שמים שהשמים תחתא . וי"ל כי באי"ד לאו שביעה אלא מוקוס וכל עוד שהשכינה מקווייה בתוך הקליפות בשלימות כבי"ע אנקראים כיון אבל אם ישא ידו פירוש מקומו לשמים דהיינו ת"ת אז יקרא חי קיוי כי אשא אל שמים ידו

שהמלך הראשון היה דפת ואם כן שבעה מלכין חיותו וארעא אתבטלת כדאית' בספרי דנביעותא וי"ל דעד לא הוה מתקלל לא הוו משניחין אפי' באפי' ומלכין קדמין עייתו וזיוויכוין לא אשתכחו וארעא אתבטלת עכ"ל א"כ המלך השמיני שמלך מי הוא . ושם אשתו מי איביה מאמר דארעא

והמלך הראשון שהוא הדעת נשאר כלו למעלה עם אר"א לפי שלא היה עכ"ל כך כמו שאר הז' הסנים ש"ו הם מעט בסוד מיתרי המוח והמיתה שנאמר בו הוא שיצאה מגבולו אבל לא כמו שאר הז' מלכ' וזהו סוד הביטול שלהם כראיתא בצדרא רבא ואי חימא וימרח ויכוח דאתכטלו לגמרי לאו הכי אלא כל מאן דנחית מדרגא קדמיה דהוה ביה קרי ביה מיתה כד"ל וישת מלך מנזרים כר הכוה דכתי' ביה ושם אשתו מהיטבא בת מטרד בת מי זבכ מ"ט משום דקט' לא אתבטלו כשאר אחרין מ"ט משום דהוה דבר ונוקבא כהאי תמר דלא קלקא אלא דבר ונוקבא ע"ש . הרי כבידך שהמלך השמיני שהוא הדר ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד לא הוה ביה מיתה ואיך דרש שגדד הוא יקוד מלשן פרי עין הדר ואם המלך השמיני הוא הדר דהיינו יסוד חזן איביה אשתו שקרו ארעא אתבטלת ; ועוד קשה שגוף וכרית חד קרוין להו ומאמר שהטף ימות איך ושאר אבד חי . ועוד קשה שאם הם' מלכין דמיתו ומתחיל מן קדעת הדר בכלל השבעה הוא שהרי

אח"כ ארעא אתבטלת ולא קשאר מלך שמיני לא הוא ולא שם אשתו וקבלה נקבל בכל ענד שלא יק אכתוש שמאמר הנ"ל משמע שכתוש להאי מלתא . ועוד קשה דספירה קדעת לזו איבי כלי כדו שתשבר שלא נשבר אלא מה שהוא קלי' והשפיות עליו למעלה ומכמה מאמרים שזכרו בענו לאלהיב וכאמר תראה להבן מורים שהדעת הוא בערך הנשמה ולכן לא מת ; ועוד כי קרא קאמר כי אל דעות ה' ומלך ישראל לא נאמר בן מיתה וכוה מוחל כלל כדכתוב וכדעת חרדים ימלאו וקודם שכתהוה הוא היתה השכינה כדאיתא באמור בריש פרק זה . ואלה המלכים אשר מלכו בארץ ארום לקני מלך מלך לקני עקאל . וקרנר הוא שהמלוכה הוות היתה

שהיו רוצים לקבל אור הישר ולא היה יכולי וגשבר חזת היתה
 המלכה שהיו רוצים לחזק את ישראל קבל אור קו הישר
 ויחזק ולא נשבר באחרים והיו שאמר קרא לפני מלך מלך שגם
 הוא מלך כמו הם אבל הוא לא חזת חזת לפני מלך מלך ש"ת
 שהיו שחזק מלך ישראל היינו שנתעלה הנשמות של הכלים
 ונתהוו למעלה בסוד פירוק ח"כ ה"לל קרא ואלה המלכים
 אשר חלבו בארץ ארום לפני מלך ישראל . או יאמר ואלה המלכי
 אשר חזקו בארץ ארום לפני מלך ישראל מלך ישראל מלך
 מלך ש"ת שהוא מלך כמו הם ונחלתו הוא שלא נשבר שכן דרשו
 הזוהר על פסוק כי הנה המלכים נועזו עברו יחדיו שכלם רנו

ואמרתי חי אנכי : ומ"ש בר ההוא דכתיב ביה וסם אשתי
 וכו' הביאור הוא כהיות שבחינת הנשמה היתה להיות חברים
 ונבחרות הוא שוד דכו"ן להתלבש בהם לכן הכלי נשברו של
 כלי היה רוצה לחזקו לעצמו יחדיו כל האור ולא היה יכול
 שבחינת הנשמה הוא להיות דכו"ן שהם חסדי ונבחרות לכן היה
 טובר אותו וכן כלם אבל הדעת כהיות שהוא עצמו היה בחינת
 דכו"ן כחדא דהיינו חסדי ונבחרות שהם הכ' עיטרין לכן יכלה
 לסבול מאוס דהו דכ' ונוקבא הרי שהטעם שלא חזת שיהיה דבר
 ונוקבא כטעם המוכר :

ולבו

למלך ולא יכלו ואל"כ כשראו שחזק מלך ישראל אמר קרא הנה ראו כן תמהו אך לא נשבר כמו הם ואם יולך ישראל הוא מנשמות
 דוקא ולא משרש אחר מה להם לתמה הם הם בעצמם ולא שייך תמיהה . אלא הענין הוא כפי מה שתקובלני וכך הוא שהדעת
 הוא המלך המשיגי והז' דמיון הם ז' עיקר ואלעזא בכלל הז' וכל הז' הם כבוד פירוק אדם וזוהו האדם שכלל בקליפה דלא יכלו
 לסבול עוקף אור הישר אבל הדעת שהוא משיגי עטרין סבאו מחמד ונבורה דעתיקא קדישא דכל קדישא שתימא דכלא שהם
 הם בחינה דעתיקא קדישא דכל קדישא חזם ויחזקתו כהוא אור לכן חזתו אור קו הישר לא היוק חזתם . ועוד טעם אחד
 יען כי היו דבר ונוקבא כחדא כי חזם שפרמק הדעת הוא החסדי ונבחרות כחדא כיוצא בזה כית קדש הקדשים ולכן יכלו לסבול
 ל"הוא נשתתף ולא חזתו חזו שאמר המאמר בר ההוא דכתיב ביה וסם אשתי ויהיטבאל ונו"ת מ"ט מאוס דהני לא אתבטלו כשאר
 אחרנין מ"ט מאוס דהו דבר ונוקבא הרי דמאוס דהו דבר ונוקבא כחדא דהיינו הדעת מאוס הכי לא חזת . ונריך להבין האי מ"ט
 דאמר ברישא מה רוצה למר שהי"לל המאמר בר ההוא דכתיב ביה וסם אשתי ויהיטבאל מ"ט מאוס דהו דבר ונוקבא . למה נריך
 ז' פעמים למר מ"ט . לא הענין הוא יען כי כדברי הימים כתוב וייתה שאל המאמר נ"ט לא כתוב וייתה בתורה כהר . וייתר
 מאוס דהני לא אתבטלו . הראשונים שנתבטלו אחרי כהון חזתם בין בתורה בין כד"ה אבל השמיני שהוא הדעת שלא נתבטלו
 מאוס הכי לא חזת ביה וייתה בתורה דעתיקא נמי דאמר דהני לא אתבטלו דהני תרתי חשיבו לא אתבטלו תרתי חשיבו . לא
 הוא ולא בת וזניה לא אתבטלו אבל ארעא דהו מלכות אתבטלת הו מ"ט לא כתיב ביה חזת בתורה מאוס דהני לא אתבטלו . לא
 ובא מ"ט שני לשאל מ"ט לא אתבטלו . מאוס דהו דבר ונוקבא כחדא וכוה חזתו סביר התמיהה שתמהו החלפין שהם לא יכלו
 לסבול והוא יכול לסבול יען כי חזתו מחמד ונבורה חתייח מעתיקא קדישא חזם כדחיתא בזה ויקרא דך רב"א וי"ל יחי
 ידותא דא עטרין דהו נקמן כגווייהו ואחסינו לכן דא מסטרא דאכא הוה נניו כנויה חד עיטרא דעיקרי חסד ומסטרא דאכא
 חד עיטרא דאיקרי נבורה וכלהו מתעטרין כרישיה ואחד לן :

דורו המאמר מסטרא דאכא הוה נניו כנויה חד עיטרא דאיקרי חסד ומסטרא דאכא חסד
 ומאמר נניו ש"ת חלפן עטרין לאו אינון חז"א שאם היו חז"א ה"לל מסטרא דאכא בא לו עטרא חד דאיקרי חסד
 ומסטרא דאכא בא לו עיטרא חד דאיקרי נבורה ומאמר נניו ש"ת שהם עטרין עליונים שהיו נגזרים בתוך חז"א והם הם מחמד
 ונבורה דעתיקא קדישא דכל קדישא : וז"ת וכו' חסדים ונבחרות יש למעלה באתר הליבא מתקלא . י"ל שלכך דייק
 לשון המאמר באומרו חד עטרא דאיקרי חסד וחד עיטרא דאיקרי נבורה ולא חזתו חזת עיטרא דאיקרי חסד וחד עיטרא דאיקרי
 נבורה דאלו הוה חזת הוה מחמד דכבר הוה חסדים ונבחרות ולא הכי שצדיין לא כתפרסם חסדים ונבחרות חז"א חזת
 שינאו מחזי חזת ולכן חזת חד עיטרא דאיקרי חז"כ חסד וחד עיטרא דאיקרי חז"כ נבורה אבל מקודם לא היה להם שם כי
 אם שני עטרין בסוד נקודה חדא . והשני עטרין אלו הם הם סוד הדעת ולכן החזן השמיני לא נשבר לא הוא ולא בת וזו
 כו"ט המאמר כהאי תמר דלא שלקא חז"א דבר ונוקבא כחדא . ולכן תמהו החלפים והעירו על מלך ישראל דאיקרי חז"א חז"א חז"א
 וזה מ"ט המאמר הכתוב בריש פרק ז' חזן ושנח כהן יחזן וזכה כהן דהו סהדותא על מדינתא דהוימנתא סהדותא דייקא
 שאלו הוה חזת מלך ישראל קידם הוה אומר מלך ילבי עם אחיניו לא היונו באינו קודם היינו סובלים האור הוה אבל כשבאו הם

קדי

שגורא קיימא כמי כגון דמלכא דק"ה כתרין כתרין כשייפין דגופא לכר . ואית תריסר שייפין אחרתן כשייפין לגו מן גופא
 וזינן דח דחכמת עילא ואיתידעו בני חכמיא עכ"ל . הרי שהצנע שגורא האדם כגופו הוא לתקן שייפין דגופא עילא
 שהם הנימונים שכלו בחכמין כתרין אבל הוא דחכמת חכמין לתקון הרפ"ח נימונים קי אס ליחד אחדות נמוך . וכמו כן תמצא
 בוודר ויקרא ק"ה ע"כ ו"ל סוף כגון כרנגה דא הוא שלימו דילא דשחיה כלב כרנגה ככה . הרי דעבודה דלכר אינו כעבודה
 דלגו שעבודה הלגו הוא כבוד מחשבה אבל עבודה דלכר נרין חתוך אריות הוי כרנגה . וכמו כן תמצא בוודר ויקרא ק"ה
 ע"כ ו"ל רבי אלעזר שאל לר"ם אמר ואמר דא קשרא דכלא אתקשר כקודש הקדשים לאתקשרא . אתדכקומא דרעוא דכקני
 לויא וישראל ליעילא עד היכן אינו בלקא א"ל דא אוקמוה עד ח"ס . ככר כרור כוודר לעיל מן האומר הוי דענין הקרבנות
 כלקין עד קדש הקדשים דלויא כונה כמא שכל מצות תליין כעובדא אינו לתקן א' ספורות הכנין אבל רעותא דלויא האמצעה
 בלקא עד ח"ס : ומה שאמר כמות קדש הקדשים שנשמתא דכל חיי לא רתנה להתלכש אלא בעין דכר ומוקדא ולכן נשכרו
 הארץ ולכן . לזה אית ראיה בוודר כראשית דר"ה ע"ל ו"ל והאי נשמתא לכל נשמתן והוא כתיב ולא אתגלייא לעלמין
 ולא אתידע וכלהו כיה תליין והאי אתיעטק כעובדא דוודר דכמלל כו והידותא וכשקטפין טפין מדגלן ואתקשרן כללו בקד
 כקשרן השייפין דגופא דהוה איעיל כעניינא ואחזי כו עבודתיה הוא ואינן חד הוא . מדאמר האומר כשיפא וכשקטפין טפין
 ירגלן ואתקשרן כללו כו כקשרן השייפין דגופא דהוה איעיל כעניינא ואחזי כו עבודתיה . הכוונה הוא השייפין טפין חלקין
 אינן כל עשרין דלויא חלקא קדישא ושכינתיה ואתקשרי כללו כו כקשרן השייפין דגופא דהוה איעיל כעניינא ואחזי כו עבודתיה
 קדישא ושכינתיה . ומה שאמר ואינו איעיל כעניינא ואחזי כו עבודתיה הרי שנשמתא דכל נשמתן איעיל כעניינא ועל ידי דמלכא
 קדישא עמד כלל הוי ואחזי כו עבודתיה . הרי כפיחוד שנשמתא דכל נשמתן שיהא נשמתא דכל חיי אינה מתלכשת אלא בלקא
 קדישא ושכינתיה . וכמו כן תמצא בוודר כראשית דר"ה ע"ל ו"ל והאי נקודה אקרי חכי ויעליה שרייא בהוה דקתיש דלא
 מתגלייא עכ"ל . הרי שנשמתא קדישא נמי דלויא כלגא דגופא דמלכא קדישא ונקרא חכי שרייא בהוה דקתיש דלויא
 נשמתא דכל חיי . וכמו כן תמצא בוודר ויקרא ק"ה ע"כ ראיה כוודר ו"ל ויניר מאי נר : נר כוודר כו נורה דא הוא ויניר
 ויניר כוודר כו נורה שיהן דאתקרי שם מלא הוי"ה חלבים וזא הוא חוה דתריין ויניר דר נורה כו נורה תקווא דשגורא
 שלים הוי"ה חלבים וזא וכל דא לזה כגון לאתלכא ולעילא כיה כתיב דסתיימא עילא עד כוודא דכל סתיימין הו"ד ויפח
 באפי נשמת חיים נשמתא דכל חיי דעילא ותתא תליין מהוה נשמתא ומקיימן בה עכ"ל . ידוע הוא ש"ה אלהים חוה ללקא
 קדישא ושכינתיה ושגורא הוי איהו וכל דא ליה כוודר ליה . הוודר כוודר דמלכא קדישא ושכינתיה . ומתת כגון
 לאתלכא ולעילא כיה כתיב דעילא עד כוודא דכל סתיימין הו"ד ויפח באפי נשמת חיים ש"ה כוודר נשמתא דכל
 חיי אינה מתלכשת אלא בלקא קדישא ושכינתיה . ויודעים הויאמר ואמר וכל חין דיינא דאית נשמתא אחריתי כר מן האי
 ישתי הוא ויודעים ש"ה מהוה נשמתא דכל נשמתן דלויא נשמתא דכל חיי מתלכשת כוודר דקדישא ושכינתיה . וכמו כן
 תמצא בתקינו וודר חרש דר"ה ע"ל ו"ל ועילת על כל עילאין לא נחית עליה יחודיה עד דלחיק ליה בת ווגיה כלילא מעשר
 ספורות וכנוכה נחית עליה יחודיה כגון דתא חכמה עליה ואינו דחיד כתריוהו וכגון דא אינון חד מיטריה בלא חושבן .
 ומהאמר האומר נחית עליה יחודיה ולא אחר נחית עליה כסם . ש"ה מהוה נשמתא דלויא יחודה דעתיקא קדישא דכל קדישא
 אינה כענינה נחית עליה דמלכא קדישא ושכינתיה הוי נחית עליה יחודיה יחודיה דייקא נשמתא דמלכא לון וכגון דהויא נשמתא
 דאית כהן בלקא קדישא ושכינתיה לית כהן כוודר ואינון חד כלל חושבן לפי שהוא מאניל כוודר שאמרנו ולא נאלל . הרי
 כוודר מכל מה שאמרנו נשמתא דכל חיי אינה מתלכשת אלא בלקא קדישא ושכינתיה . כדון הוא ופרין סיני .

ענין לאלהים פרק י"ב

בית קדש הקדשים פרק י"ב

ולכא לכיזר האמתתת דה סכר הקדומו סיי כשכרי
 סכרים וחתת חוכ האור שיהי עמד עשתק קדישא
 דכל קדישא כנוכה חכמת כוודר איתס וכדי לעשות חוכ
 מור
 ומה שאמר כמות קדש הקדשים שכנוכה חכמת מעתיקא
 קדישא נשכרו הכלים יש רחוק ליה . בוודר כראשית
 דר"ה ע"ל ו"ל כרש הנהמתא דמלכא גלף גלוי כשכרו
 עילא

עֵלְיָא בְּזֵלְיָא דְקַדְדִּימְנָתָא לְפִין חֲנוּ סְתִימָא דְסִתְיִימוּ מִרְחָא
 דְל"ס קוּטְרָא בְּזֵלְיָא עֵבֶר כַּעֲחָקָא לֹא חִיּוּר וְלֹא אֹכֵס לֹא
 סוּמָק וְלֹא יִרְוּק וְלֹא גוּן כָּלָל וְגו' כַּד מְדִיד מְשִׁיחָא ל"א .
 כַּד הִדֵּר מְשִׁיחָא עֲבִיד גּוּנְיָן לֹא־הִרְחָא זֵנָה . סוּכַת הַמִּזְבֵּחַ הוּא
 לְחֹמֶר לָךְ שְׁתִּילֵת גִּילְיָי מַלְכוּתוֹ הוּנְרָךְ
 לְהִיּוֹת שְׂבִירָה דְאִם לֹא הִיְתָה הַשְּׂבִירָה
 לֹא הִיָּב יִכּוֹל לְהַתְגַּלּוֹת שׁוֹלְטָנוּתִיָּה
 בְּעַלְמָא . וְהוּא שְׂאֵר הַמִּזְבֵּחַ בְּרִישׁ
 הַרְמוֹנְתָא דְמַלְכָא בְּלַחֲדָה בְּרִישׁ
 שׁוֹלְטָנוּתִיָּה דְמַלְכָא גְּלַף גִּלְיָי הִיָּנוּ
 סוּךְ הַשְּׂבִירוֹת וְהַ שְׂוֹנֵרְכָה שְׂבִירָה
 זֹאת הִיָּב כְּדִי לְכַרֵּר הַחֲסִידִים מִן הַגְּבוּרִים
 שִׁימְרָאוּ הַחֲסִידִים וְהַגְּבוּרִים וְהַחֲמִיסִים
 וְהָרִין שְׂחָקוּסִים הִיָּב לֹא כָּלֹל בִּיחַד
 שְׁלֵא הִיָּב יִכְיֹר לֹא חֲסִלִים וְלֹא דִין וְלֹא
 שׁוֹם דְּכַר . וְזִכּוֹתָהּ אֲמַר הַמִּזְבֵּחַ נְפִיק

חֲחֹר שְׂהוּא חוֹר דְּכַחֲבִית דְּנִסְבֹּרָה בְּסוּד וְאִד עֵלְיָא מִן אֲרִין
 וְאִם לֹא הִיָּב מַשְׂתַּכְרִים לֹא הִיָּב אֲבַר לְהִיָּב חוֹר לְבִי
 שְׂהִיָּב מְתִישׁ חוֹר כְּכֵלִי וְלֹא הִיָּב נְעִיסִים בְּחִיָּת הַגְּבוּרִים וְהַ
 א"ל לְהִיָּב לְפִי שְׂרָפָה לְעִשָׂת כְּלִי לְהַלְבִּישׁ כִּי הַשְּׂרָפָה וְשִׂתָּהּ
 וְעִין הַשְּׂרָפָה ר"ל שְׂבִיחָתָה כְּכֵלִי בְּעִשָׂתָה
 תִּחִיָּב בְּחִיָּת נְשִׂיָה ג"כ וְע"י שְׂתִיקוּן
 חוֹר חוֹר הוּא כְּתִיקוּן הוּא ג"כ הִיָּנוּ
 שְׂנֵתְהוּבָה כו' א"ל וְהִיָּב בְּחִיָּת הַסִּילִיק
 שְׂנֵתְלָק לְמַעְלָה אֲחַר הַבְּבֵאָה וְהַחֲוָה
 הוּאֵת הוּא סוּךְ חוֹר חוֹר שְׂנֵתְהוּבָה כו'
 וְהוּא תִיקוּבִי שִׁיקוּרִים לְבָן אֲע"ג דְּהוּבָה כו'
 שׁוֹרֵם הַגְּבוּרִים לֹא הִיָּב מְתַרְחִים כָּלָל וְלֹא
 גּוֹדֵעִים וְלֹא הִיָּב אֲבַר לִנְו ג"כ לְהִישָׁךְ
 גְּבוּרָה לְכַד וְהַחֲסִידִים לְכַד יֵשׁ כִּי הִיָּב
 הַכְּלָעִים אֲחַר לְבָן הוּנְרָךְ לִיתִיקוּן
 הוּא בְּסוּד דְּאוֹר חוֹר כְּדִי לְהַשְׂיָךְ

מִיָּין דּוֹכְרִין לֹא־כֹא שְׂהוּא חֲסֵד וְיִמְיָן נֹקְסִין לֹא־כֹא שְׂהִיָּב גְּבוּרָה
 וְאֲף עַל גַּב דְּאִמְיָא דְהוּו גְּמוּזִין הַב עִישְׂרִין כְּנֹו א"ל קוּרִים
 הַשְּׂבִירָה לֹא דְהוּו כֹּל אֲחַד לְכַדֵּה אֲלֵא הוּו כָּלֹל כְּחִדָּא וְלֹא הוּו
 גּוֹדֵעַ אִיזָה חֲסֵד וְאִזָּה גְּבוּרָה אֲבַל אֲחַר הַשְּׂבִירָה כְּתַכְרִישׁוּ
 הַחֲסִידִים וְהַגְּבוּרִים וְאוֹר יֵשׁ הוּא שׁוֹרֵם הַחֲסִידִים וְהוּו שְׂאֵר
 הַיִּזְמִיר וְאֲחַר בִּישׁוּל אֲלוֹ הַמַּלְכִים נְסַתְלָק עֲתִיקָא קִדִּישׁ דְּכֹל
 קִדִּישׁא כְּהוּא פֶּרְסָא וְאֲתִיקוּן בְּתִיקוּבִי הָרִי שְׂהַסִּילִיק לְחִיָּל
 הוּו הַתִּיקוּן דְּהִיָּנוּ שְׂבַע־עִיקָא קִדִּישׁא ד'ק נְסַתְלָק לְמַעְלָה
 אֲחַר הַשְּׂבִירָה וְכֹל הַגְּשִׁיּוֹת שֶׁל הַכְּלִים עֵלֹו אֲחִרִי לְהִשָּׁךְ
 בְּשׁוֹרֵם וְנִתְהוּו כְּכֵס בְּסוּד חוֹר לְבָן הוּא כְּכּוּנָה וְיִכְוֵנָה
 נְסַתְלָק כְּדִי לְעִשָׂתֵם אוֹר חוֹר לְהִיָּב הַתִּיקוּן :

בְּמִצְאָה שְׂע"י שְׂדָה לְתִיקוּן בְּתִיקוּבִי דְמ"ק מְיִילָא נְתִיקוּן הוּא
 גַּם כִּן וְהַ שְׂאֵר וְאֲתִיקוּן בְּתִיקוּבִי כְּלוּמַר בְּתִיקוּבִי
 דְּמַלְכָא קִדִּישׁא אֲתִיקוּן הוּא : וּש"ש כַּדֵּה סְבָא דְסַסִּין
 הִיָּנוּ לְבִי שְׂחָקוּרִים בֵּא חוֹר כְּלִי מְדָה וְשִׁיבֵנו לְפִי שְׂמִידָה וְשִׁיבֵנו
 לֹא יִבּוּא אֲלֵא חֲסֵד אוֹר חוֹר שְׂהוּא שִׁיבֵנו דְרִין דְּהִיָּנוּ שְׂחֻבָּה
 הַאֲדָם בְּלִבּוּ לְעִשָׂת דְּכַר אֲחַר וְאוֹמַר אֲעִשֶׂה דְכַר פְּלוּגִי אִם לֹא
 יִהִיָּב נְקֵבֵת הַאוֹר חוֹר דְּאִזָּה הַבְּחִירִי שְׂאוּמַר לוֹ דִּי לָךְ כֹּה
 הִיָּב מְתַאֲרִיךְ הַדְּכַר עַד שֶׁא"ס וְאִין תְּכִלִּית : כִּךְ עֲתִיקָא
 קִדִּישׁא דְכֹל קִדִּישׁא בְּעוֹד שְׁלֵא הִיָּב סוּד א"ל שְׂהוּא שׁוֹרֵם
 הַגְּבוּרִים לְכַדוּ כְּפּוֹעַל אֲלֵא הִיָּב בְּכַח יֵרֵד הַאוֹר כְּלִי מְדָה
 וְשִׁעוֹר וְשִׁיבֵר הַכְּלִים וְאִם לֹא הִיָּב א"ל שְׂנֵתְהוּבָה הִיָּב חוֹר
 הַכְּלִי

חֲנוּ סְתִימָא דְסִתְיִימָא מִרְחָא דְל"ס קוּטְרָא בְּזֵלְיָא כְּלוּמַר שְׂהִיָּב
 קְשׁוּר בְּזֵלְיָא אִוְתָה נְקוּדָה שׁוֹרֵם הַחֲסִידִים וְהַגְּבוּרִים וְלֹא
 הִיָּב מְתַרְחִין כָּלָל לֹא חֲסִידִים וְלֹא גְבוּרִים הִיָּב לֹא חִיּוּר וְלֹא
 אֹכֵס לֹא סוּמָק וְלֹא יִרְוּק וְלֹא גוּן כָּלָל וְגו' יְדִי יִרִידֵת חוֹר
 שְׂבַר נִתְהוּו הַגּוּנְיָן הַמְזַכְרִים וְהוּו שְׂאֵר כַּד מְדִיד מְשִׁיחָא
 עֲבִיד גּוּנְיָן לֹא־הִרְחָא . וְפִירוּשׁ הַמִּזְבֵּחַ זֵה תִזְמַנָּה לְהִלָּן .
 הָרִי שְׂכַח הַשְּׂבִירָה כְּנֹו שְׂבִיחָא הַמִּזְבֵּחַ הוּו בְּסוּמָךְ עַד דְּחֵנוּ
 דְּחִיקוּ דְּכָרְעוּתִיָּה נְהִיר נְקוּדָא חוֹר הָרִי שְׂכַח אִוְתָה הַבְּקִיע'
 בְּהִיר אִוְתָה נְקוּדָה וְכּוֹדֵעַ מָה הִיָּב בְּתִילֵת גִּלְיָי אֲע"ג שֶׁא"כ
 בְּסִתְיָם . וְהַמִּזְבֵּחַ שְׂרָנָן דְּעִתִּיקָא קִדִּישׁא הוּו לְכַרֵּאת עֲלִמְיָן
 בְּחֲסִידִים וְגְבוּרִים וְלֹא הִיָּב מְתַרְחִים הַחֲסִידִים וְהַגְּבוּרִים אֲלֵא
 בְּכַח הַשְּׂבִירָה ש"מ דְּכּוּנָה מְכוּנָת מַעֲתִיק' קִדִּישׁא הִיָּב שְׂבִירָה
 כְּלִים וְלֹא בְּת"ד שְׁלֵא עֲרַבּוּ לוֹ הַעוֹלָמוֹת וְלָךְ הַחֲרִיבִין כְּאֲשֶׁר
 תִּרְחָה הַחֲקִירָה הַאֵת בְּכִיַת קוּדֵשׁ הַקְדָּשִׁים . וְכִמוּ כִן תִּזְמַנָּה
 בְּזוּרָה כְּרִישִׁית דְּק"ל ע"א רִחוּו ג"כ ו'ל אֲחַר ר' שְׂמַעוֹן הַ
 תַּיְכִין לְכַד בְּרַא קב"ה עֲלִמָא גְּלַף בְּגִילְיָי דְּרַחֵא דְמַה־יִּמְנָתָהּ
 גּוֹטְהִירִין בְּרִיין עֵלְיָאִין וְגְלַף לְעִילָא וְגְלַף לְתַתָּא וְכֹלֵא בְּרַחֵא
 חוֹר עב"ל . יְדוּעַ הוּא שְׂכֵל רִין דְּמַה־יִּמְנָתָהּ כְּלוּלִין בְּכַרְזוּף
 אֲדָם וְהַגְּשִׁיּוֹת שְׂכַפְלֹו מְשַׁכְרִי כְּלִים הִיָּב פְּרַזוּף אֲדָם וְכַכֵּר
 אֲחִרָנוּ לְפִיל סְכִיד לְכַרֵּאת עֲלִמְיָן הוּנְרָךְ הַשְּׂבִירָה שְׂע"י הַשְּׂבִיר'
 כְּתַכְרֵר הַכְּלִי כֹּל אֲחַד לְעַצְמוֹ וְתִיקוּבִי עֲלִמְיָן . וְהוּו שְׂאֵר הַמִּזְבֵּחַ
 כַּד בְּרַא קב"ה עֲלִמָא גְּלַף בְּגִילְיָי דְּרַחֵא דְמַה־יִּמְנָתָהּ הָרִי
 שְׂהַגְלִיפֵן

הרי ש"ש ויקרא ביקרא הוא על מלכין קדמאין דאתחברו . ומ"ש ושכחת היינו שנשכחו . ואוקדית היינו שנתגלו בנו אשא ליתקן . ומ"ש ואפיק מנו כטרא תהומא חמיטק ימוע הוא שתהום עילאה נקרא כינה ואחר שנתעלו נשמת המלכים אפיק ההוא עטרא דהיה גמחה בנו אשא ו"ש ואפיק מנו כטרי תהומא חד טיק היינו השיטרא חסר לון כחדא היינו הטפה עם הנשמות של הכלים וכעא חמיטק דתלכא קדישא ושכינתיה שע"י נכראו כל עלמין וכבו ברא עלמין . הרי שע"י שבירת המלכין נתקן פרטק דתלכא קדישא ושכינתיה וכדון כבדא עלמא . וכדון כן תינא בוורר ויקרא דך קל"ה ע"א ו"ל נכרסין קמייה חד פרכא ובה גליף ושטיר מלכין ותקוניו ולא אתקיימו ה"ד ולה המלכים וכו' ולבתר זימנא הוא אסתלק כההוא פרכא ואתתקן כפקוניו . הרי יין הויאמר הוה תדאמר ולבתר הכי אסתלק כההוא פרכא ואתתקן בתקוניו והאי סליקו הוא אחר מיתת מלכין ותקוניו איבו שרטיף דמלכא קדישא הרי שע"י שבירת הכלים נסתלק ע"ק כההוא פרכא היינו האור חוור . ואתתקן בתקוניו היינו שנתהו החסדים והגבורות והם הם תקוניו וכחותה סליקא עמש כההוא פרכא חוור שהוא התיקון דאי לא תייהא הכי הי"ל אסתלקו כההוא פרכא ואח"כ אתתקן בתקוניו מדאמר אסתלק כההוא פרכא ואתתקן בתקוניו ש"מ דהסילוק נסתלק הוא הוא בתיקון כהכחא ככית ק"ה וכדון כן תינא בוורר ויקרא דך קל"ה ע"א ו"ל כללא דכל מילין עתקא דעתיקין ב"א כללא חד כללא הוא כללא יהא לא אשתני ולא שפא אתתקן בתיקוניו אלן דזיקא דכליל כל דיוקנין וכו' דהוא דזיקא דחדס :

הנה ראינו יין הויאמר הוה מדאמר לא אשתני ולא שפא ש"מ שזרש החסדים והגבורות היו בע"ק דכל קדישא דהוא שורש הכל ואע"פ שלא היה גרמא לא חסד ולא גבורה ואח"כ כשרטיף דמלכא קדישא נתרפס החסד והגבורה אל תאמר שכולד דבר שלא היה ביה אלא היה ביה כחה והומיאו לטייל זהו שאמר לא אשתני ולא שפא עמש אתתקן בתקוניו אלן ש"מ דרעונו היה להאטיק החסדים והגבורות וע"י השכירה נתהוו הוי אתתקן בתקוניו דאיבו כרנוף אדם דכליל חסדים וגבורות . וגם דיוק אחר לראית המזכר לעול תמה דאמר כללא חד כללא הוא כללא יהא כלומד אע"ג דתראה שני פרטין דמלכא קדישא ושכינתיה כללא חד יען כי כללא הוא כלומד החסדים והגבורות הם שלו הוי כללא הוא כללא יהא כלומד כללא יהא חד אע"ג שרטיף כנאללים .

הרי ראינו שע"י שבירת המלכין נתקן מלכא קדישא כאור חוור דהיינו שורש הגבורות :

ומה שאמר כפית קדש הקדשים שפתיקא קדישא אחר התיקון חשביע דרך נימון . לזה אית ראייה בוורר שמות דך קל"כ ע"כ ו"ל דתינא כרוא דרוק רישא דמלכא אתתקן תחסד ומגבורה כהאי רישא תלין שערי נימון על נימון דאינון כל פשיכות מתאדדין כבו גילאי ותתאי ש"מ ששכיע דרך נימון . וכדון כן תינא בוורר ויקרא דך קל"ה ע"כ ו"ל חכמות בחוק תרונה כד נגיד ממוחא שתינא דאריק אנפין ליווח דו"ל כלינון נימון כאלו מתחבראן לבד תרין מוחין ואתעביד חד מוחא בנק דלית קיימא דמוחא תתאה לא כקיימא דמוחא עילא עכ"ל מדאמר תתאה לבית קיימא דמוחא תתאה לא כקיימא דמוחא עילאה ואמר לעיל כד נגיד ממוחא סתיה דאריק אנפין למוחא דו"ל כלינון נימון ש"מ שישפיע דרך נימון וע"י השפע זה מתקיימין כל עלמין : ומ"ש כפית קדש הקדשים כד אומר חוור נתקנו הכל כחסד וכרחמים . זה ברור בוורר ויקרא דך קל"ה ע"א ו"ל כד אתתקין תקין כל תקוניו דלתתא תקין כל תיקוניו דעילאין ותתאין מכאן חולופנא כל רישא דעמא דלא אתתקין הוא כקדמיתא לית עמא מתתקנא עכ"ל :

ומה שכתוב כפית קדש הקדשים איך מהכטישות נעשו התיקונין . זה ברור בוורר שמות דך רכ"ז ע"א ו"ל וכדין דא כהירו דמחשבה דלא איתיה עמש כהירו דשריבא וכברוך כחדא ואתעבידו ט' היכלין להיכלין לאו אינון כהורין לאו אינון דרוחין ולאו אינון כשתין ולא אית מאן קיימא כהו עכ"ל : הרי שהתקונין אתעבידו ע"י הכטישות דכהירו דמחשבה כהירו דפרסא וזה הדבר ברור כפתי האר"י ו"ל שכל התיקונין אתעבידו מהכטישות של הכטישות דמחשבה וכתר . כאשר תינא כמכות האלות של האר"י ו"ל ב"ה :

עו לאלהים פרק י"ג

ביח קרש חקדישים פרק י"ג

כפית קדש הקדשים כענין ל"ק ומיין דופרין דהכר
ברור עאל כדרך טבע ומאמר דאמר קרא ומשגרי
חזרה

אל כלאור התאמר כריך להודיע כי כל מה שהיה עד
עשה לא היה בו בחינת חין וקדישין כי בחינת העין
הוא

אתחו כלומר אע"פ שהיא שורש הדיוטין לא אתחד בה דיוטין ולא אתחווין סם חלל ממנה מתערך ולכך נקראת הוי"ה זכרון
 אלהים . וז"ל כיה סליקו וכה סלקין דלא הוו והוו ויהוין ידוע הוא ש"י . הדיכין מתלבנים כל . הנשמות זוכין לעולם דאח
 וכוון שהנשמות של בני אדם מתלבנים מן הדיוטין כך היו לעולם כל הכוררים . שהיו מתבררין בלח כבורות וכשימות . וז"ל
 כיה סליקו וכיה סלקין כלומר שהיו יתקבל מהוא שורש הנשבות כיה סליקו הנכו . נשמות של הכלים וכיה סלקין כל הנשמות
 הכאים אחרים . ז"ל דלא הוו והוו ויהוין דלא הוו היינו מלבין קדמאין דמינו ולא הוו במלכותא . ודכוו מלך דהר ושתנו
 שאלכו . ודיהוין כל שאר מלבין דכאים אחרים היו דלא הוו והוו ויהוין הרי לך סוד המתקבל בקינור :

בית קדש הקרישים פרק י"ד מרינוחא דכלא עין לאלהים פרק י"ד

ביאור המילה נרין להקדים לך ולהודיע עיני חטולת
 מהו תדע שהחטול חינו נפרד מהחטול לפי
 שהחטול הוא חלק החטול ואינו כנכסא שהנכסא הוא נכרד
 החטול ואין בו חכ מהחטול חלל הארמו כלכד שאמר
 החטול בו חלל החטול הוא חלק
 ויתכנס והחטול : ותרע שכל
 דבר שבעולם יש בו ד בחיות של ד'
 עולמות אלו ע והחטול לך יושל כהדס
 עינו שאלכו כדבורה שיוצא יש בו
 ד בחיות הנכרין דרך חלל כשד חושב
 כלכו לומר דבור ח מעת שחשב כלכו
 איתו חלל נקרא חטולת שחלל אותה
 ילה ויתקודה חלל עדין לא נפרדה
 ויתקודה וכדורה חלל לחטולת עת
 עלותה עד רחם הנרין יקרא כדורה
 שכל נפרדה ויתקודה עד רחם הקנה
 הרחו ככיה שהיא כדורה וכשיל קול
 ין הנרין יקרא יורה הרחו כקול חלל
 עדין לא נודע חבות קול מהו עד
 שיוצק ויבחן בה ונולדות הכה שהיא
 סוד דה"א אחרון או יקרא עשה דהיינו
 שנתקן אותו דבר כיון ויעש אלהים את
 הרקיע עוד חטול לך . משל שחם חשב
 האדם שרונה לחם איתו וחשבה יקרא
 חטולת חמר שרונה לחם זה נקד כדורה
 דהיינו שכל נכרד כדכד חלל חין סוס
 ודשות כדכר שכל פרח ולא נתפס
 כה שרונה לחם זה נקרא יורה שכל
 אנה הדכר עשה את הלחם והו נקרא
 עשה

ונורונו או"א במקום הנקרא עישינו
 עילם האצילות ויצא מחסיפריץ
 א קדוש נפ"א ונרצ ברמ"ח אברו'
 ושס"ה גידים כלול דבר ונוקבא
 חצומים אבל אינם שוה בשוה כי
 כבר נודע בדרך טבע שקימרת
 האישה קצרה משל איש פסוד
 אתהך גוין גחין ולחיש לה לפי
 שראש האישה בתחיל מאמצע
 קומת האישה מאחורי החזר שרין
 ולכשה כדאימא באדרא רכח וז"ל
 וואי ארם שאר . תק ופללא דהכין
 ואשאלף לאחורוי ושרי בחורוי
 מבין ב' דרועין באחר דתלין שערי
 דדיקא דאתקרי הפארז וי"א
 ח"ת הוא דאחשט פאחורוי ועכד
 גולגלה דנוקבא חרד בחפארז
 אדם לשכת בית ותר . סוד הצלע
 אשר משנסבראח הוא מאחורי אדם
 כי בצלע שאחורי החמה שלו שיש
 הוא קתחלת ראש הנוקבא בסוד
 בחלה היחה זכ וצפוף דהיינו
 אחר המיקון נעשית פיצוף אבר
 סמוח שלו ולכשה :

עוד . בעינא לאתפשטא ולאתגלינא
 נפקא חש"א דרוח"א ושי"א כלין
 כדאי וככך יעקב נכר שלם ואינו קול
 חד דנפיק ואשתווע מהכא ונחשבה דבור
 סתים כחשאי אשתווע לאתגלינא .

עוד לאתפשטות האי מחשבה לאתגלינא
 ופגש האי קול ואקיש צשפון וכדין
 נפקא דבור ואשלים כלל ונלי כלל
 אשתווע דכלל איקו הדיא מחשבה סת'
 דהיא לגו כלל חד עכ"ל . כרי מן
 במחמה כד סלקא ברעותא דקס"ה'
 לעפדל יקרא לנפיק סלקא מנ'
 מחשבה רעית לאתפשטא היינו מה'
 שאמרנו שכתושב האדם לומר דכר'
 אחד שנקרא חטולת : ז"ל המחמה
 ולאתפשטות גואתר דליה מחשבה סתים'
 דלא איתיע עד דאתפשטת ושתי לבי
 גלון ונאי אקרי הדיא מחשבה אלהים'
 חיים דכתיב הוא אלהים חיים הרי כתי'

עוד . בעינא לאתפשטא ולאתגלינא
 נפקא חש"א דרוח"א ושי"א כלין
 כדאי וככך יעקב נכר שלם ואינו קול
 חד דנפיק ואשתווע מהכא ונחשבה דבור
 סתים כחשאי אשתווע לאתגלינא .

עוד לאתפשטות האי מחשבה לאתגלינא
 ופגש האי קול ואקיש צשפון וכדין
 נפקא דבור ואשלים כלל ונלי כלל
 אשתווע דכלל איקו הדיא מחשבה סת'
 דהיא לגו כלל חד עכ"ל . כרי מן
 במחמה כד סלקא ברעותא דקס"ה'
 לעפדל יקרא לנפיק סלקא מנ'
 מחשבה רעית לאתפשטא היינו מה'
 שאמרנו שכתושב האדם לומר דכר'
 אחד שנקרא חטולת : ז"ל המחמה
 ולאתפשטות גואתר דליה מחשבה סתים'
 דלא איתיע עד דאתפשטת ושתי לבי
 גלון ונאי אקרי הדיא מחשבה אלהים'
 חיים דכתיב הוא אלהים חיים הרי כתי'

ואמרנו בבית הקדש ששגולה יהיה מחשבה עד הגרון דליוה
הקנה הרמח בראש נקרא אותה המחשבה להים חיים דהיינו
אחא ואותה מחשבה תקרא כרואה כשהיא בקנה . וזה שאמר
המאמר עוד בעיא לאתפשא ולא תגליא מתמן נפקו אש"א
ורב"א מיל"א כלילין כדא נפק ונפק גבר שלים ואיזו קול חד
דנשיק וגו' הרי שאותה ההשגה שנקראת כרואה שהיתה כגרון
הקול כשנשמע בחוק נקרא יצירה שכן יעקב הוא רמח ביצירה .
הרי כשנשמע שהקול נקרא יצירה יומ"ש המאמר עוד התפססת
האי מחשבה לאתגליא ובטש האי קול ואקיש בשטון וכדין
נקרא דבור ואשלים כלל וגלי כלל הרי כשנחנק המלה דרך ה'
מוצאות הפה ונאחזת מן השפה ולחוק אז נקרא עשיה הרי במלה
חדא אתרמיח ד' עולמות אבי"ע וכמו כן נהיה בטלחו עלמין
כשחשב הקב"ה לברוא העולם נקרא אצילות כשאצלת אותה
המחשבה ממקומה ונאה עד הכינה דליוה גרון נקראת כרואה
לפי דבונה ככרא שמים וזה סוד כראשית כרא אלהים את
השמים ואחזת ח"ל שמים אש חיים הרמח ביצירה . וזה רצו
המאמר בקול אש"א מיל"א שהוא על עולם היצירה הרמוז לשלי
דביינו ת"ת הנקרא קול יעקב ונשתקן העולם במעשה או
נקרא עשיה הכי לך ראייה למה שאמרנו בבית הקדש :
וּמ"ש בבית קדוש הקדשים דכלל קדישא הוא הוה עתיקא
קדישא דכל קדישא כסוד חסד וגבורה לזה אית
רמח בווהר כראשית דף כ"ב ע"א וז"ל רח דתרון שמהן
כלילין כדא ושכלולא דילהון ג' ואתהדרן לחד דא לקבל דא
ואיזו שמיא גליפת מחקקא כלילין כהאי כרא דמהימנותא
עב"ל . ומ"ש המאמר רח דתרון שמהן כלילין כדא ושכלולא
דילהון ג' הרי שכלל קדישא ושכינתיה כלל דילהון הקשר הג'
דהוא עתיקא קדישא ואינון חד כמו שאמר ואתהדרן לחד ומ"ש
ואיזו שמיא גליפת מחקקא כלילין כהאי כרא דמהימנותא כא
להנדיפך הב' שמהן אלמין מחון אינון ח"ש ואיזו שמיא גליפת
מחקקא דהיינו על מלבא קדישא הרמח לשמי השמים הוי ואיזו
שמיא גליפת מחקקא ואפילו שאמר שמיא לאו על מלבא קדישא
לכד קאמר מדסיים כלילין כהאי . כלילין על תרי אתמר דאינון
עלבא קדישא ושכינתיה . ומ"ש כלילין כהאי כרא דמהימנותא
ידוע הוא שהשמה נקרא רח דמהימנותא והשמה יהיה דהיא
כשנתא דכל חיי היא העמידת שלשתאן ביחד . ז"ש המאמר
כלילין כהאי ר"ל כהאי קשר תליתאה כרא דמהימנותא ר"ל
על ידי רח דמהימנותא ואיזו כשנתא דכל תיג' . וכמו כן
תתא בווהר שנות דף רכ"ג ע"א ת"ל אלמין ע' נהדרין לא קיימי

לא

עשיה הרי שכלל דבר ודבר כי בו ד' בחינת אלו והקרום קרמ
אל המחשבה הוא אצילות ו ותרע שער שלא יבא הפרטוף
הקדוש דתק' ולא היה מקום שיאציל האצילות לפי שהאור היה
חוזר לתקומו יען כי לא היה לו מקום שיוכל להתחוק אותו שהיו
הכל נשכרים מתוקף כהירותו אבל אחר שיגא מלבא קדישא
ושכינתיה שהוא הוא עתיקא קדישא ד"ק כסוד דחסד וגבורה
דיליה מצא האור דבר שיחזיק אותו לפי שכבר הוא מקדם
מורגל בו והרגל באור אין האור מייקו ואז נתיישב האור ולא
חזר לאחוריו ונקרא אצילות ח"ש המאמר ונודונו אול"א במקום
הנקרא עכשיו עולם האצילות מכלל שקודם לכן לא היה נקרא
אצילות אלא עכשיו דהיינו אחר שנתהווה חק"ו : ומ"ש
ויגא מיהם פרטוף ח' קדוש וככלא נורא כרמ"ח איברים וכו'
קדוש היינו מהטעם שזכרנו לעיל שהוא העם ממש ולא הכלי
כמו שאר הפרטופים ומ"ש ככלא היינו לפי שהוא מאותו הנכלא
ופלא שהוא ע"ק דכל קדישא ונקרא יצירה לפי שהוא כשהיה לו
קצוות שכינויים נורא והג' אלו שהם קדוש ככלא נורא לרמח
יקדוש שהוא עצם כפלא שהוא כסתר נורא שהוא נגלה לרמח
דכלא הוא ואין בלעדו מושיע . ומ"ש כרמ"ח איברים לפי
שהאדם כלול מרמ"ח איברים והוא נקרא ג"כ אדם עילאה לכן
יש בו ג"כ בחינת רמ"ח איברים : ואת מהיכן באו לו
הרמ"ח איברים יתדע מהב' עיטורין דהוה גניזין בגו אול"א
אתפשוטו בתוך פרטי פרטים של כה"ל דלמא לאורך ולרחב
ולעובי וכשנתהוו בתוך מעי אחא אחר הווינו יגא כל אבר
מחלקו של הפרטים הנזכר כאשר נתבאר בע"ה ויתדע שגנח
דלמא יש בו ג' פרקים וכל פרק ופרק יש בו בחינת ט' ספירות
שהם חב"ד חנ"ת כה"ל באורך וחב"ד חנ"ת כה"ל ברוחב .
וחב"ד חנ"ת כה"ל בעובי הרי ג' . ספירות פרטיות כמניין
אותיות התורה והניע לו מהם כ"ז איברים וכל אלו הם
כ"ז אותיות : תרע שתיילוי דזילוי החילוי דכו"ן תנאים
כ"ז אותיות סה באורך גו"ן נרין ג' אותיות הרי מילוי א'
עילוי ב' יעלו ט' אותיות כזה כו"ן וז"ו נרין . ומילוי ג' שהוא
מילוי דט' אותיות עולים כ"ז דהיינו שכל אות מילואה ג' וט'
פעמים ג' עולה כ"ז . הרי שכל אותיות יגאו מהכ"ו שהוא
פרק ראשון דננח דלמא . כמו כן בפרק שניה דננח דלמא יש
בו ט' ספירות חב"ד חנ"ת כה"ל באורך וכן ברוחב וכן בעובי
הרי כ"ז ספירות פרטיות ומהם באו לו כ"ז איברים אחרי והם
כסוד גד"ל דננח דלמא . כמו כן בפרק ג' דננח דלמא יש ט'
תכ"ד

תכ"ד

שערין דאיון פתחין דנשמתא ארבע קב"ה עכ"ל . הרי דאשיל קב"ה לנשמתא ולפי שהגוף הוא לבוש דנשמתא ומלבוש יורע הפחיתו כח כן הנשמה היא לבוש לקב"ה דאיון נשמתא לנשמתא ואע"פ שאין יודע אותו . מחמת הנשמה שהיא לבוש ל"ל דקב"ה ואף הכי . דאם הנשמה לא היתה דמ"ח איברים לא היה עושה הגוף מרמ"ח איברים וכמו כן אם לא היה בקב"ה בחינת דמ"ח איברים לא היה עושה הנשמה שהיא לבושו כרמ"ח איברים כדי שיתלבש כרמ"ח איברים ולפניו . וכמו כן תמצא בוהר שמות דק ר"א ע"ל ו"ל אית תריסר שיפין בגופא דקיימין בעובדא דגופא כמו דלוקאמא זאינן שיפין דגופא ופולחא דקב"ה דעובדא קיימא כהו וגו' . זאת תריסר שיפין אחרין פנימאן לגו מן גופא זאינן רזא דנשמתא עילאח זאמדיע בני חבדיא עכ"ל מדאמר המאמר בשישי דגופא דקיימא בעובדא דגופא איבו פולחא דקב"ה ובהר אחר דאית שיפין אחרין לגו מן גופא ש"מ שארם עילאח דאיון מלכא קדישא דאיון לגו מן ת"ת אית ביה בחי' רמ"ח איברים הרי כדבירור . דמלכא קדישא זשכינתיה דאיון נשמה לנשמה בעל כרחין אחר דאית ליה בחינת רמ"ח איברים ובהדר כבוד :

ומה שאמר בכב"ק דמלכא קדישא הוא נשמה ל"א . לזה אית ראי' בוהר דראשית דק' ע"ל ו"ל נקודה קדמאה זאה נהירו וכו' הריא נקודה נהירו דלך ידע לבניאיו זכוכ' דיליה היכלא דאיון . לבושא להבוא נקודה סתים איבו כהירו דלית ליה שיעורא ופס כל דא לאו דיקן זופך איבו כהיא נקודא קדמאה סמיר וגבו הווא היכלא אהפסט פשיטו אור קדמאה ובהוא פשיטו איבו לבושא להבוא היכלא דיקן זופך פנימאה עכ"ל הכה מה שאמר המאמר הריא נקודה כהירו דלך ידע זכו' היא היא בנימנא שנייה ה' עטדין ואתלבשת בנייהו : ומא שאמר היכלא דאיון לבושא להבוא נקודה סתים איבו כהירו דלית ליה שיעורא וכו' הא פרנץ דמלכא קדישא דאיון לבושא להבוא ניגוא . ומ"ש הווא היכלא אהפסט פשיטו אור קדמאה היינו ארם דאזילת ומה שאמר ובהוא פשיטו איבו לבושא להבוא היכלא וכו' . הרי שת"ת דהיינו ארם דאזילת איבו לבושא להבוא דהריא ניגוא . וכאן כן תמצא ג"כ רמון בוהר דראשית דק קב"ג ע"ב ח"ל ת"ת מלך במשפט יעמיד ארץ מן מלך דא קב"ה במשפט דא יעקב דאיון קיימא דארעא . הרי מדאמר מלך דא קב"ה במשפט דא יעקב דאיון ת"ת אש בן מלך דא מלכא קדישא ע"י ת"ת שמתלבש בו מתקיים עלמא הוי מלך במשפט יעמיד ארץ כלתא כשהיה המלך דאיון ע"ק במשפט דאיון ת"ת יעמיד ארץ דא מלכות . וכמו כן תמצא רמון בוהר שמות דק פ"ט ע"ב ח"ל ששת ימים וזא ולא בששת ימים קדישין עלאין ארקון יומי דמא קדישא אתכליל בהו זאינן אתכלילן ביה עכ"ל . הכה כוונת המאמר הווא שאם האידמאר קרא כי ששת ימים עשה ה' הווא לרמון שהשלים מלאכת בריאת . עולם בששת ימים היכלא קרא כי בששת ימים עשה ה' . מדאמר כי ששת ימים עשה ה' אתא לאשמועינן קרא על יומין עלאין דאינן שש קנות חידד שעשא מלכא קדישא הויי ששת ימים עשה ה' . ואז"ל שתרצה שינאח עמו"כ המתקן אותם היה מלכא קדישא דאיון הוי"ה שהוא האזיל להם נשמה מבי וביה ולפיכך יקראון הוי"ה שאו מלכא קדישא . וזה שאמר המאמר והני יומין קדישין עלאין ארקון יומא דשנת קדישא אתכליל בהו זאינן כלילן ביה . לפי שהוא כנשמתא להון ומתלבש בתוים . וכמו כן תמצא בוהר ויקרא דק ק"ל ע"ל ו"ל תאנא עם כל דא שמיא דעתיקא סתים מכלא זלא מתפרש באורייתא בר מן אתר חד דאומי ז"א לאברהם דכתיב כי נשבעתי כאם ה' גאם ד"א עכ"ל . מדכטבע ביה שבו ש"מ דאיון נשמתו דכתיב נשבע ה' צבאות נשבעו .

תו איתא בוהר ויקרא דק ק"ל ע"ב ח"ל תאנא כל אינן כתרין קדישין דמלכא כד אתתקן בתקוני אהקרון ארם דיוקנא דכליל כלא ומה דמשלפא בהו אתקריי שמו קדישא עכ"ל . הרי מדאמר המאמר כל אינן כתרין קדישין דמלכא היינו על ת"ת דאיון ז"א ומה דמשלפא בהו אתקריי שמו קדישא הרי שש מ"ה דאיון מלכא קדישא אשתלף ביה כנשמתא לגופא : חו איתא בוהר ויקרא דק קמ"ד ע"ל ו"ל אל לבו לבשו לא נאמר אלל אל לבו כמאן דאתעצב ומקבל לחאריה דאיון האי ללבא דלבין עכ"ל . מדאמר המאמר בלבו לא כתיב אלל אל לבו וקיים דאיון האי ללבא דכל לבין ש"מ דעל מלכא קדישא אהמר דאיון לבא דכל לבין שאין לב לבו ממנו אלל הריא נשמתא הקדושה דהוא והיא חד אינן . תו איתא בוהר ויקרא דק רכ"ז ע"ב ח"ל ומחשבה דלבא דא מ"ה יוניא איבו מים ואיבו יד הגדולה משאלא אש ואיבו יד החוקה בעמודא דאמנעיתא יד רמה דאיון רוחא דקדושא וכלא בן י"ה עכ"ל . הרי מדאמר עמודא דאמנעיתא דאיון יד רמה והוכיר ימיכא ושאלא ואמר מחשבה דלבא איבו מ"ה ש"מ דאיון מלכא קדישא איבו נשמה ל"א : חו איתא בוהר ויקרא דק רל"ה ע"ב ח"ל וכנפי ריאה מקבלים לרוחא דאיון מלכא על ייבו כמה דאיונא ופניקס וכנפיהם פרודות עכ"ל . ידוע הווא שהריאה והלב רמוים בת"ת

וקנתי

עון לאלהים פרק י"ד

וקצתנו י. מאמר המאמר וככפי ראייה מקבלים לרוחא דאיהו מלכא עלייהו ש"ח דמלכא קדישא רוחא לרוח בתוך
 הלב. תחיתא בתקוני אהר דף י"ג ע"ה וז"ל מלגו איהו מ"ה דאיהו ארח אצילות איהו שקיין דאילכא בדדעוני וענפוי
 כשיא דאשקוי לאילכא ואחריו כהוא שקיין רבון עלמין ארת הוא עילת העילות סיבת הכינות דאשקוי לאילכא כהוא כביעו
 והוא כביעו איהו כנשמתא לגופא דאיהו חיים לגופא עכ"ל. הרי שהוא כביעו דאיהו שס מ"ה איהו כנשמתא לגופא. הרי
 אכל האמור לעיל ראות ברורות שס מ"ה דאיהו מלכא קדישא ושכינתיה איהו כשמה ל"א ונ"כ לכל באצילות. וזה דאמירא
 יותר שמתלכט בזעדי אקנין משאר פרזופין היינו משום דהרוח שורה בלב ומשם מתפשט בכל הגוף. וכל שאר דמיייתי בבק"ה
 כבר כמה כתיבי האר"י ז"ל ולמפורסות אינן צריכין ראייה :

עון לאלהים פרק ט"ו מהימנותא דכלא בית קדש הקדשים פרק ט"ו

ובתא שומר בבק"ה שכתשורדת השכינה לבי"ע תקטנת ולבא אל ביאור המאמר זה צריך להקדים לך ולהודיע
 את עמיה. יש רוחא לא בדכרי רח"ל עמיה שאמרנו

על ענין הלכנה שאמר לה הקב"ה לבי וינעתי את עמון. תקטנת עמיה ואז אינן ויווג כדי שבשמתו לא יתערב או. אבל
 ואמרנו נ"כ שבעשית ח' מששים באור השמש. וקצה שהרי אינן כשמתגלה עתיקא קדישא דכל קדישא אזי כל הדיבין

לה אור מעמיה כלום כדאיתא בבורר לית לה מגרמא בלום. וזה הדבר ברור שהענינים רואות שאם לא יהיה אור השמש מתייך בה לא תאיר כלום שזהו לקות הלכנה כשיעמדו על קו התלי שכינים יהיה גוף הארץ כינייה יחשך אורה עד שלפעמים לא תראה שמשים יכלזכל ואם כן אכל פכה אורה שהיא ח' מששים מאור השמש. וישד שקראוהו אסקבלרמא שכינה מאירה. אלא י"ל שיש הפרש בין האזכרה לסיבה דעץ חיים כדאיתא בבורר ויקרא דף רמ"ח ע"כ וז"ל אבל סיבה דעץ חיים היתה נקודה דגלאומינה איהי כמכוננת דלית זליה פסק דכתיב בה ובמאז חיים אשר לא יכזבו ימייו. ומאמר המאמר אבל סיבה דעץ חיים היתה נקודה דגלאומינה איהי כמכוננת דלית זליה פסק דכתיב בה ובמאז חיים אשר לא יכזבו ימייו. ומאמר המאמר אבל

ובעת היווג שהוורת פנים בגנים אז שיעור קוכה שורה בשוה כשיעור קוכתו ומצא שבמתלח כתר דידה היתה מקומו בהפארת דידה סתציו ולכטה בסוד עטרת רחשארט לעמסוי בטן כי עטרת שהוא כתר דידה נת"ת דידה כסיוס שכולת הזקן ורמטה אשר עם השעיים ושם היוגטום נשמות ישראל קודם נתינתם ברהם הנוקבא ולכן נקרא ישראל העמסוים בני בטן הנשוצים מני רחב זוהי עוד שהנוקבא אין לה נקן. והנה הסיבה שיצאו אהר כצתור היא כדי שלא יתחזו הקליפות באחורי הנוקבא :

ורע שהיתה דמקס' היא נקראת עטרה שזין שהיא כקצית לבי שהיא מקבלת משפלה ולפעמים נקרא עטרה בעלה דכתיב אשת חיל עטרת בעלה ויהי שלח נקרא כתר וא עטרה הוא לבי שהי שכל לש הוא דרך עטרה של האיש ע"כ נקרא כתר שלה עטרה וגם היתה מקודש בסוד זכב הוא הפון כנגד הטיבו כחוצא סתרה דיהה הוא כפננת"ת דידה מאחריו מחני ת"ת ולמטה שהוא מקום המעשים אבל ת"ת ז"ל וליעלה איהי מתגלגלת עד שנעשים ערוף וזה שאמר החאמר מסיים שכולת

עץ לאלהים טרק יו' מוחמעתא דכלא בית קיש הקדשים טרק יו'

קדוה שאמר כבית קדש הקדשים שניגרות הורע קדש הם רחמו לב' רצועות של תפילין ויורדין דרך הכליין כבר אחרנו לעיל שהרצועות הם המוחין והמוחין כשיורדין לבית דרך היסוד עוכרין דרך נחמה הבוד ויורדין ליסוד ומשם יוצאין לתלכות וזה מוכרח בזהר ויקרא דף ר"ל ע"ב ו"ל וטרק כליון שר האופים דתכבלין הרע דנחית מן מוחא ומכבלין מוחא דמקבלין מכנפי ריחא ע"כ. הרי שהמוחין עוכרין דרך הכליות ושם מתכבלין ומשם יורדין ליסוד ומן היסוד יוצאת לתלכות כדאיתא בזהר ויקרא דף ר"ל ע"ב ו"ל תרין רצועין נפקין מטטרא דא ומטטרא דא רוח דתרין ירכין דהאי ח"ת דכבאי קטט אחידן בהודא חלילא נפקין תרין דרועין מוחינא ונ".

וכד איהו אתאחדת בשופלי ירכין ורשימו דיו"ר כבית קדושה עלה וילעיל כדון איהו אתאחדת ביחודא ע"כ. הרי ראינו כבודו לכל מה שאמרנו :

וסה שאמרנו כבית קדש הקדשים שהדעת טקן ציטורת השפע ליה אית ראינו בזהר שנות דף ק"ג ע"א ח"ל נופא דחלבא אתפשטותא דת"ת דנוחין ביה ויתחבראן דרועין דחלבא כדור דחול"ג וכגון כך יתיק ושעל יעניו כדעת אתתקין עיילו כרישא אתתקין ואתפשט לבו וכגו נופא שוקין אתאחדת בתרין נקודין ואינון תרין כהורין ומש שוקין ותרין כליון כללו

תליון באתר חד דתקן אתכנס כל רעות וכל תשחא דנופא ומתעין שרין כל ההוא רעות לאתר דאתקרי יסוד עולם וסוד מההוא עולם דאתקרי אתר ותקן אינון נחמה ובוד ועל כן' כבאית שזו כדון הוא כדון שזיה לבלם ולעלמין ע"כ. הרי מן התאור כבודו שהדעת תקן המעים כלה דלח' יעניו כדעת אתתקין עיילו כרישא אתתקין ואתפשט לבו ויתלשים התאור ונאמר וכגו נופא שוקין אתאחדת דחול"ג נהורין ואינון תרין כהורין ומש שוקין ותרין כליון כללו באתר חד ש"ת שזה

שתקן

ולבא אל ביחור המאור כבר נתבאר לך שהב' רצועות הם מתפשטים ע"י המוח הב' הרמון כקשר שהוא הדעת לא שהם מתפשטים על ידי הדעת והדפת אינו מתפשט אלא שהמוחין דלח"א מתפשטים בתוך הדעת וכדפשט הדעת דרך חוט השדרה ותפשטו גם המוחין דלכא

ואילין תלת מרפשטין ככל גוסא להאי סטרא ולהאי סט' ע"י מוחא תליתא דאקרי דעת דאחד ברחון בהאי סטרא ובהאי סט' ושתששט כמש"כ הגוף ש הוא העיקר כדאיתא באידרא וזוטא שעניו אתחזקן בדעת ואתשליין כל אכסרין ואדרין דכתיב וברעת חררים יב' אהושה שאיבר באידרא רבא תו אהששט האי ת'ת ואחזקן מעניו דכורא והו על עצמות הגוף ס' חזק יב'ש באידרא וזוטא הוא על לבוש יותר דק ופנימי מתלבש בתוך הגוף והוא בין הגוף שח וכו' הגוף ולשיבך הרצונו א"ו הכ' עשרין לצאגמא"א כרי לחבר איהם יע שיתם פרצוף דק עד סאור להתלכש בו הששמה כרי להפזיק בין הגוף ובין הנשמה כרי ישיוכל הגוף לסבול הוקף אורה וכך באים תתא ג"כ הרי נתבאר חב"ר ש"ז ה' הפרצוף ישאר הפרצוף דהיינו חג"ת נה"ם הוא סנה' מלכים כנובר בסוף אררא זוטא :

סייהו' רצועות אלא לפי שהשלישי שהוא הדעת כליל לתרונתו על כן הם ב' רצועות לפי שהשלישי כליל לתרונתו כנוייהו . וכן תמצא באדם התחתון שהדעת שהוא המוח הב' מתפשט דרך חוט השדרה וכנוייהו הב' מוחין ואח"כ מתפשט חוט השדרה לב' חלקים ויורדם משם ח"ד לב' פישין ע"י הכ' הגבורות העוברות דרך הכליות ומשם יורדין לב' פישין ואח"כ יחזקין ויתחברין הב' נגרות באהם שהוא היסוד הרי שהדעת הצליון מתפשט עד סוף חוט השדרה ומשם נתפשט לב' חלקים שהם

הכ'

האלהים שיש בו כן יקרא שמו כגון התורה יקרא חיים והעוסק
 בחלואת וזה וכסף יקרא נורף וכדומה ואם יהיה עשר חלואו
 באדם א' יקרא בעשר שניות ואם תנויא כח הפועל מן הפעולה
 אז תשאר הפעולה כמות שאין הכלים פועלים אל כחה המכעיל
 ע"ז אמר אליהו ז' ל' אשתארו כלבו שמהן כנושא בלא גשמת
 נכדיית הנוף בלי כשיה שולטת הקליפה בו אבל יי שתופס
 עיקר האמונה דהיינו שגשמתא דכל חיי מתלכש בתוך מק"ו
 ומק"ו מתלכש בתוך האצילות או ודאי תפס האמונה שלימה
 כראוי כמאמר אליהו מלניו איהו עס ע"ה דמילוי אלמין דאיהו
 אורח אצילות ואיהו שקיו דאילכא בדרעווי ועככו כתיב וכו'
 דאשקי לאילנא • בההוא כביעו וההוא כביעו איהו כגשמתא
 לגופא • תו אמר אבל מסטרא דעילת על כל עילאין דאיהו
 בינייהו לית תמן כידות ולא ריחוק ולא קיצון ולא כידוד ואיהו
 דקשר עשר ספירות פנימיים ועשר ספירות חיצוניות
 הרי שעל ידי גשמתא דכל חיי מתקשרים ה' ספירות פנימיים
 דאיהו מק"ו עם עשר ספירות חיצוניים דאיהו האצילות ואי
 תפסו מק"ו בלא גשמתא אז מק"ו ילך אחר הכשיה וישאר
 פרנטי דאצילות בלא גשמתא • זאת האמונה שהודיענוך היא
 שלימה ולא נזוו ויכה לעלם ולעלמינו עלמין אמר ובע"ה נכאר
 לקיון באורך במקומו : וב"ש באירא נשא חיינו איתתקן
 בקעת כאשר נתבאר הוא הלבוש יותר דק פנימייתא לכש בתוך
 הנוף בכל חלקי האברים ובתוך הלבוש הזה הדק פנימי בו
 מתלכש כוביא דקדדניותא שהיא גשמתא דכל חיי דמק"ו וזו
 לא היו הלבוש הפנימי הדק שהוא מק"ו שבהם הכח לסבול
 לגשמתא דכל חיי ולכך שהוא הוא עתיקא קדישא כו"ש ראו
 עתה כי אבי אבי הוא אבי הוא דייקא כאשר נתבאר אלמלא
 מק"ו שחכמים תוקף אורה גשמתא דכל חיי לא היו
 יכולים כרנטי דאצילו לסבול האור כ"א ע"י מק"ו בבוד ואתה
 מחיה את כלם שאלמלא הוא שחכבל גשמתא דכל חיי לא היו
 יכולין לסבול אותה כגזבר וזהו שנקרא שם מ"ה החדש שיש
 לשאול למה בשם ע"כ לא יקרא חדש או ס"ג או ט"ן גלם היו
 מחדש ולמה לא יקראו בשם חדש • יש טוה ב' תשובות וה"א
 מהם נאמר דהיינו ע"כ הוא מוילוי ודיק דלית לא על ולא
 צורה והחידוש הוא שנתהוה אלף דהיינו שהי"ד
 בחילואה כעשית אלף שהוא שם מ"ה ולכן נקרא שם ע"ה
 החדש שוילוי באלף שינקדם לכן היו בבוד ב' פטרין והחידוש
 הוא שנעשו פרנטי אדם שלא היו נוקדם והעם י"ה החדש הוא
 מתלכש בתוך האצילות ונקרא נביעו כוהר ו"ש אכת היא

יקרא שם מ"ה ומצינו בשם מ"ה כוהר ככמה מקומות שנקומד
 ככתר כדאיתא בזוהר שמות דף ל"ו ע"א וז' לפתח ואמר מי
 כה' אלהינו המגביה לשבת וגו' מי כה' אלהינו לסלוק ואמער
 ואתישבא ככתרא עילאה קדישא כהירו על כל בונינו דנהרו
 כתרין ועטרין עכ"ל • הרי בכידוד שה' אלהינו דאיהו מ"ק
 יתיב ככתרא עילאה וכמו כן תמצא בזוהר : שמות דף ז"ד
 ע"כ זכאה יתיר יתיר יהיבין ליה נשמתא ככתרא אצילותא וגו' זכאה
 יתיר יהיבין ליה אצילות פסיטרא דעמודא דאנפיתא וגו'
 זכאה יתיר יהיבין ליה נשמתא מסטרא דאורי' וגו' זכאה יתיר
 יהיבין ליה הו"ה בשלישון דלתון יו"ד ה"א וז' ה"א דאיהו
 אדם באורח אצילות דלעילא ואתקרי בדיוקנא דמאריה ועליו
 אמתר ורדו בדנת היס עכ"ל • הרי בכידוד ששם מ"ה דאיהו
 מ"ק הוא למועלה מת' וא' : חו איתא בזוהר ויקרא דף ד'
 ע"א על כסוק באתי לגני אחותי כלה אכלתי יערי וגו' אכלו
 רעים שמו ושכרו דודים ר"ש אמר כלא שפיר אבל הוא דמלה
 אכלו רעים לעילא שמו ושכרו דודים לתתא א"ל רבי אלעזר
 תאן אינון לעילא ומאן אינון לתתא • א"ל ואת שאיל דא אתר
 עילאה דאינון באחדותא כדדוותא דלא מתרשין לעלמין אלין
 אקרין רעים הו"ד וכהר יוצא יוצא יעדין וגו' שמו ושכרו דודים אלין
 אינון לתתא דאיקרון דודים לוימיך ויעדין והא אוקימתא עכ"ל
 הרי שיוי שאמר לחותנו באתי לגני אחותי כלה דאכל כרישא
 דתיב אכלתי יערי עם דכשי הוא למעלה מאל"א וא"כ אמר
 לחא ואיזא אכלו רעים ולת"ת ויוללות שמו ושכרו דודים •
 וכמו כן תמצא בזוהר ויקרא דף פ"ב ע"א ח"ל ותרתייהו
 אינון ככרסייא וספסל תחותך ליקרך ובהי תקינו לחתוי קטן
 חכבד לגדול דלעילא מיניה אכא איהו חכמוה לא אב אחד
 לכלנו ליינהו נשחש תחותך ואכת כתר עלין על רישיה ולית
 כתר עליך ולית אלהא אחרא עכ"ל • מדאמר המאמר דהאי
 כתר עלין לית אלהא אחרא ש"מ דהאי כתר עלין לאו כתר
 נשחש אלא מ"ק דאיהו יתיב ככתר כמבואר בחאמדים דלעיל
 ודייקא כתיב ודאמר המאמר ואכת כתר עלין על רישיה דיה
 הוצרך לומר על רישיה אס הוא על הכתר עלין דילן באומרו
 ואכת כתר עלין מדאמר על רישיה שיע מינה דאיהו על שם
 מ"ה דאיהו מלכא קדישא דאיהו כנו התפילין של אבא ואיזא
 ולכך אמר ואכת כתר עלין על רישיה ולא כרישיה • על דייקא
 דאינון התפילין שהכתר הוא קבוע בראש מדאמר על רישיה
 שיע מינה דאיהו על מלכא קדישא • וכזה תמצא גם כן וז' וז'
 ויקרא דף ר"ב ע"א ח"ל קס"ה עמוד ויכסח דין דאיהו לטא

ויושע על כסא רחמים דליוה מוחל ע"ל הרי דק"ה יתיב
 על מוחא דליוה חכמה . וכמו כן תמצא בזהר ויקרא דף
 רמ"ג ע"א ו"ל ובגין דעלת העלות מופלא ומכוסה בהאי כתר
 ואתפשט בשם הוי"ה ע"ל . כבר ביארנו לעיל בפרק רביעי
 על ענין העילות שגילת העילות היא מלכותא קדישא שכינת
 עוון דמלכא קדישא . וכאן אמר המאמר שגיל העילות מופלא
 ומכוסה בכתר . הרי בכירור שגם שכינת עוון דמלכא קדישא
 יתיבת בכתר עליון : חו איתא בתיקוני הוזהר
 דף ק"ג ע"א ו"ל אהי"ה נע"ו האי איהו כתר בריש כללוו שיהן
 ולעילא טיביה מ"ה ע"ל . הרי בכירור שלעילא מן הכתר
 הוא שם מ"ה דהיינו מלכא קדישא . וכמו כן תמצא בזהר
 חדש דף ל"ג ע"ג ו"ל פתח ואיהו רבי מאי רכ"ב א"ל ר' איהו
 חכמה ראשית חכמה . ב' בינה . כ' כתר עלילא אינון רכ"ב
 ליהוה טמיר וגמת דרכיב עליהו ואלין תלת ספירות אינון
 רכיבין על ח"י עלמין דאינון ט' נקודות כפולות ואינון אדם
 עלילא טמיר וגמת כטעמי ואדם דלתתא דאינון תשעה נקודין
 וכו' הרי מסיפא דאמר אדם עלילא רמוו כטעמי ידוע הוא
 שהטעם הוא לעילא וין כלל כבוד תגא על רישיה ואמר ברישא
 דכתר ח"ב הם רכ"ב ליהוה דטמיר וגמת ויהו כונת רכ"ב
 הרי שמלכא קדישא כתר חכמה בינה הם רכ"ב לו והוא הנקרא
 עתיק יומין ג"כ דכתיבת שם ח"ה כאשר תמצא בכתבי האר"י ז"ל אם עיני כשר לך . וכדאיתא בזהר שזית דף ד' ע"ב ו"ל
 פתח תכינות ההוא סבא פטרונוא דכלל ומדבר שמה יו"ד ה"א ו"ו ה"א . הרי בכירור דההוא סבא דליוה עתיק יומין דליוה
 שטרונוא דכלל יתקרי שמה מ"ה : וכמו כן תמצא בזהר ויקרא דף ק"ג ע"א ו"ל דתכלא מאי דכתיב שוש אשיש בה'
 בעתיק יומין אתמר דהא הוא הדותא דכלל ע"ל . הרי בכירור גם כן שקרא ליהו"ה עתיק יומין : חו איתא בזהר
 בראשית דף כ' ע"א ו"ל אדכחי פתח ההוא סבא דסבין ולא חזו ליה כד תמצא ר' שמועון ולא אמר ר' אהרן דאי דא
 קב"ה דאתמר ביה ועתיק יומין יתיב . הרי בכירור וין האמריש האלו וכברט מן האמריש ראשון שקראו לשם ח"ה עתיק יומין .
 הרי מכל האמריש האלו דמלכא קדישא דליוה שם ח"ה שנקרא עתיק יומין יתיב בכרתא יעילא ואם כן קשיא ליהוה מערכת
 האמריש של וואמריש דלעיל שאמרו שהגיע איהו מלכא קדישא המלכש ככתבת ולא ראו זה כראוי וזו ישיש ראשו בין
 שתי מערכות האלו לשם שלום ביניהם : והנה לבא לתרן הדברים האלו צריך להודיעך מה שהבאתי בכית קדש הקדשים
 אף על גב דמורה כלל הוא למעלה מפרטוף הטף והבאתי ראיה לזה שאם יסתם אדם חוטאו וכיו ימות ניד . ולמה ימות והרי
 כשאר כתיבו אלא שמה שזורה בתוכו הוא משיכו דשמתא ונריך שיהיה צור פתוח לעולם שאם יסתם הנזור ששם יורד
 המשיכו שבו חלק הגשמה או ילך החלק אחר הכל וימות כך הוא לעילא הגשמה שמה למעלה מן הכתר ומתעשבת ומתלבשת
 בתוך הגוף דרך החושים כדכתיב וישח באפיו נשמת חיים . והואמריש שאמריש דמלכא קדישא מופלא בכתר עליון היינו עיקר
 הגשמה מוססה ע"ס אבל כדי להתלבש בתוך האצילות מתלבשת בוציר אכפין וישם מתפשטות בכל הגוף עילא ותתא וכניסתה
 דרך החושים גם כן חוה שאמר רב המנונא לבעל החושים אבי מתפלל . דקשה והרי עבודה היא בתפארת . אלא מאמר שמלכא
 קדישא מתפשט בתפארת וכניסתו דרך החושים היונא וכנגם דרך החושים היא הנקרא בעל החושים . וכן תמצא בזהר ויקרא
 דף רמ"ג ע"א ו"ל ובגין דעילת העילות מופלא ומכוסה בהאי כתר ואתפשט בשם הוי"ה ע"ל : הרי שההוא מופלא
 ומכוסה שכתר שלטעמים ויקרא ג"כ עלת העילות מתפשט בה"ה דליוה וציר אכפין ומשם מתפשט בכל הגוף אבל בתלכשו
 האצילות

עילת העילות וסיבת כל הסיבות דאשקי לאלילא דההוא
 כביעו וההוא כביעו כשמתא לגופא ונריך לדקדק ליוה אמר
 כשמתא ולא אמר נשמתא לגופא ואם הוא כסברת הסוברים
 דליוה נשמה דאצילות ממש לא היה למימר כשמתא כ"ף
 המיוון . אלא האמת הוא כאשר אמרנו נשמתא דכל חיי
 מתלבש בו ואיהו מתלבש באצילות וכיוו שהנשמה איהי חיות
 הגוף כך אילו לא היה לבוש הזה שזקבל כח הנשמתא לא היה
 חי הגוף שהיה נחרס מהנשמה היו וההוא כביעו איהו כשמתא
 לגופא דליוה חיים לגופא . וכן תמצא באדם התחתון כבוד
 ומשערי אמה אלוה תאמר שהנשמה היא חלק אלוה ממעל וביה
 כתיב כי ה' אלהיך אש אוכלה הוא ח"כ איד יוכל הגוף לסבול
 הנשמה אלא שיש בתוך הגוף מלכוש דק פנימי והוא אדוק עם
 הנשמה וזוהו הלכוש מתראים הנדריקים בע"ג כפרטוף אדם ואין
 הנשמה נפרדת ממלכוש זה וכשהנשמה יתלבש בתוך הגוף היא
 מתלבשת תוך מלכוש זה וע"י מלכוש זה שזובל תוקף אורה
 יכול הגוף לסבול הנשמה וכשהנשמה תסתלק עמה
 המלכוש הזה הוא נשאר הגוף מת ח"ש החומר וכך הוא באדם
 תתא וכבר ביארתי לך ממה נתרבה פרטוף הקדוש הזה של
 עק"ו ולקמן יתבאר שאר הפרטופים דאצילות מה ענינם :
 ולכא

ולכא אל ביהוד המאמר נרין להקדים לך פעם אחרת ולהודיע שפיקר שבת הכלים היה כדי לעשות הכשתם כפרון דתון במופן זה שפכרנוק הכתר על לו חלק הכתר כנזכר וחלק הכתר דלילה שהיא בחינת החי' וההמכה כאלו חלק לחכמה דלילה והיא כסוד

בחינת הכשמה ומהכונה נתן לו חלק לכונה דלילה והיא כסוד בחינת הרוח והנה הו' מלכים דמיתו הם כוד חנ"ת כה"ס דלילה ונעשה מהם שאר כפרונק דלילה: הרי שהפרונק הקדוש הוא נעשה מרוחניות הכל וכשיגלה הפרונק הקדוש הוא ממעי אמה דהיינו שנתקן ע"י חלק נשמתו שהיא הניגונא דנפיק מכוונא דקרדיונותא מיד כנאנת לחן ממעי אמה האניל עתיקא קדישא ד"ק סתימא דכלא נשמתו ממנו כלולא מדכו"ן הענין הוא:

חדע שענין הכשמה שהוא נשמתא דכל חי ליכא למימד תמן דוכרא ונוקבא כי היא נשמתא יחידאה אבל אחשוך לך חשל כדי שתוכל להבין אם יהיה שלהבת בתוך כלי או בתוך תנור וכאיתו תנור יש בו כ' פתחים ויוזאים משם ב' שלהבות ממקום שהלהבת נשם הן אחת שזראים כשתי שלהבות לפי שינאו דרך אותם פתחים אבל כשיחזרו השלהבות לפנים הכל יהיו יחד ולא יוכל להבחין אחיה היתה דרך ימין ואחיה דרך שמאל ואחילו כסיוותם כחן ונראין כשתיים מ"מ הם אחד שהחוט אינו כפסק לפי שאינו נאניל שהאנילות חזיה למדליק כדמכר ומיתו הכר שדלקת מהכר הראשון יש לה גבול מפסיק בינה לבין הראשון והן איות אם יתחברו כב' כרות אלנו יעשו א' מ"מ הם כ' כרות שכשתפריד הכר ישאר כל שלהבת לבדה ויכא כל א' למקורו אבל זה המשל שאמרנו הוא שאין שלהבת

ומה שאמר בבית קדש הקדשים שיש מי שמאמיני שתפארת הוא עכש האלהות כבתלבשות איך סוף בתוכו ויש מי שמאמיני שמלכא קדישא ושכינתיה הם. נשמה לאנילות ולית לגו מינה וכו'. הכה השתי בברות לו הם חלושות שזופות קדים כי מלבד הראיות דמיתות בבית

קדש הקדשים יש מאמרי הוהר סותרים דכר זה כדאיתא בנזוהר בראשית דף כ"ג ע"א ו"ל כנינא עתיקא דנפק מנו מחשבה ואקרי מי שירות לכנינא קיימא ולא קיימא עתיק וסתום בשמא לא אקרי אלא מי בעא לאתגלויא ולאתקרי בשמא דא ואתלבש בלבוש יקר דהרי וכרא אלה וסליק אלה בשמא אתחברו אתון אלין באלין ואשתלים בשמא אלהים ועד לא ברא לא לא סליק בשמא אלהים. ואינון דכחו בעגלתא על רוא דנא אמרו אלה אלהין ישראל עכ"ל. וכבר דאוקינא כפיהון דלעיל בדרוש טערכת מלתא. שתי הוא מלכא קדישא וראיה לדבר שאמר בשמא לא אקרי אלה מ"מ שחס הוא מדבר על כיה ככר יש לו שם ידוע בתורה הו"ה כניקוד אלהים מדאמר בשמא לא אקרי אלה מ"מ שיש מינה דעל מלכא קדישא דלית ליה שם חיע וכד בינא לאתגלויא ולאתקרי בשמא ברא אלה דאינו ועיר אנפץ שהוא בעל שש קנות וכל קנה וקנה יש לו שש קנות שעלה ככל כמנין אלה ומתלבש בו מלכא קדישא דאינו מ"מ באלה וכו' יקרא אלהים. ולזה כוונו כשאמרו אלה אלהין ישראל שזבו שאמר הוהר ועל רוא דנא אמרו אלה אלהין ישראל לרמוז על ז"ן והפרידו בין מ"מ לאלה. כמנינו למדין שכל התפוס דבר זה לכד דהיינו ז"ן בלי מלכא קדישא ושכינתיה דאינו מ"מ שהוא פנימית הו"ן כחש לו כעון בעגל. וכן תפארת באוהר שנות דף ס"ד ע"א ו"ל אמר ר' אבא

וכשיצא מאמא והפרצוף הקדוש מיד הציל עתיקא קדישא סריסא דכלא נשמתו מכחו כלולא מו"ן בסוד וייצר ח' אלהים צר האדם וייצר בחוין יודין למה רוא דע"ק רוא דס"ק וייצר מה הוא וייצר צר צורה בכו צורה וזא הוא וייצר ומהו צורה בכו צורה תרין שמהן דאהקרי שם מלא ה' אלהים ובמה אתכלילו בדיוקנא עילאה דא דאקרי אדם דכליל דכו"ן ועל דא כתיב את האדם דכליל דכו"ן את לאפקא ולמסגא זנא דנפיק מניח מוכו"ן עפר מן הצדכה דיוקנא בנו דיוקנא שטרקא רגושפנקא ר"ל חוהם שבטבעת וכל דא למה בנין לאשתרפא ולעילא ביה פתחים דהתימא עילאה ערם פה דכל סתימן הה"ד ויפח באפיו נשמת חיים נשכהא דכל חי דעיראי ותחצי תליין מהאי נשכהא וכתקייבן בה ויהי האדם לנפש חיה לאתרקא ולעילא בחיקוניה כגוונא דא ולאשפא להיהי נשמתא מדורגא לדרגא עד הויא דכל דרגין בנין דתהיה היא נשכהא קשחכהא בכלא וקדפשתא ככלא ולמהו הוא בלחודו וסאן דפסיק האי נשכהא מעלמא ומחוי דציר נשמתא אחרא בר מהצי ישראליו הוא ודוכרי לדרי דין כדאירא באידרא רבא וידוע הוא שהנופח כספה שכתובו הוא נוסח:

לכא מלוי דתיב ביה ה' בקרבנו אם אין אלה אחר רכי שמו
 בעו למודע בין עתיקא קדישא סתימא דכל סתימא דאקרי
 חן ובין ועיר אנפין ועל דא לא כתיב ביה ה' בקרבנו אם לא
 במה דתיב היך בתורתא אם לא . אלא ביה ה' בקרבנו אם
 אין . אי הכי אמאי אתענגו אלא על דעביד פירודא ועביד
 כסיוולא דתיב ועל כסותא את ה' . אמרו ישראל אי הכי נשא
 בגווא מד וחי הכי נשא בגווא אחרא עכ"ל . והא כבר
 הודענך לצייל שאין איהו עתיק יומין דאיהו שם מ"ה השרי
 בכתר עליון דאיהו מלכא קדישא הנקרא עתיק יומין כמ"ס ר'
 שמוען דא הוא הק"ב דאיתמר ביה ועתיק יומין יתיב . ועתה
 על שהפירדו ישראל ואמרו ביה ה' בקרבנו דהיינו ועיר אנפין
 אז אם אין דהיינו מלכא קדישא כנו"ל לכן נעבד לפי שעבדו
 פירודא בין מלכא קדישא לוועיר אנפין דמייא להאי דאלה
 אלהיך ישראל שעבדו פירודא בין מ"ה לאלה . הרי שאין לתשם
 בוועיר אנפין לבד כי אם עם מלכא קדישא . וכמו כן
 תמצא בוורה ויקרא דף קמ"ד ע"א ח"ב ויתענג אל לבו .
 ויענג לא כאמר אלא ויתענג איהו אנשכ דביה תלייא מלתא
 לאפוקי מאן דלא אתענג . אל לבו בלבו לא כאמר אל לבו
 כמאן דאתענג ומקבל למארי' דאחיו האי ללבא דכל לבין עכ"ל
 הרי מדדייק המאמר ואמר בלבו לא כאמר אלא אל לבו ושמוע
 שודמה ונלכא קדישא בתוך ועיר אנפין כמו הלכ בתוך הגוף
 וכמו שהגוף אי אפשר לו לחיות בלא לב כך אי אפשר להיות
 פרוץ ד"א בלי מלכא קדישא ומאחר דהתשילו ללב למ"ק ידוע
 הוא שהרוח שורה בלב ועל ידו יחיה הגוף . אם כן מה מאור
 פסולה היא סכרת הרובה להחשיך האין סוף שהוא רחוק
 לכשתתא דכל כשתתין בתוך ועיר אנפין בלי האמצעות שהוא
 הלכ . וכמו כן תמצא בוורה ויקרא דף קמ"ב ע"א ח"ב תא
 חיי הכי כמי לעילא אית לבושא ונושא וכשתתא לכשתתא שתיא
 וחיליהון אלן איכון לבושא וככסת ישראל דא גופא דמקבלא
 לכשתתא דאיהו תפארת ישראל ועל דא איהו נושא לכשתתא .
 כשתתא דאמרן דא תפארת ישראל דאיהו אורייתא חתם .
 וכשתתא לכשתתא דא איהו עתיקא קדישא וכלא אחיד דא ברא
 עכ"ל . דרך להבין בלשון המאמר הזה למה קראה לטביה
 ככסת ישראל ולא אמר טביה . וגם לו"א למה קראו תפארת
 ישראל ולא קראו ועיר אנפין או תפארת לבד . אלא תדע
 שכשתתא ככסת ישראל בוורה איהו שכינתא עילאה וכשתתא
 תפארת ישראל איהו על פנימיות . דישא איהו ז' ותפארת
 ישראל ר"ל לב של ז' וכו' כבוד לנדון דידן שקרא לתפארת
 ישראל

השלהובא נפסקת מתקורה אלא יונאת ומתפשטת בשני
 מלבושין בלי הפסק מן השורש כלל וכהיות שלא נפסק מהשורש
 אז יהיה הכל ח' שאינן מתראים שנים אלא אחת הפרצוף .
 והשלהובות האלו שאמרנו הוא דרך משל לא שהוא שלהובא לא
 רצון פשוט עד אין קץ ותכלית ובהתלבשותה בתוך מק"ל
 יתראו כב' שלהובות : וצריך להבין אם איתא שהם ח'
 למה מה שבתוך מ"ק יקרא חמ"ש והיה פועל חסדים ומה
 שבתוך טביה תיה יקרא דין ויהיה פועל גבורות מאחר שהנשמה
 היא פשוטה . וי"ל שתיקרא הרצון הפשוט אי אפשר להתנועע
 ולעשות לא חסדים ולא גבורות אלא מטעם דכלים החלק
 שנתלבש במ"ק בהיותו שורש החסדים . פועל הרצון שבתוכו
 חסדים שהפשוט הולך כפי מה שיוענעין אותו שאין בו טבע
 להכריע וחלק המתלבש בתוך השכינה תחת שהשכינה היא
 שורש הגבורות ג"כ הרצון פועל כזהו שהרצון הוא כח פשוט
 ונותן כח בכלי לשגול כפי טבעו של הכלי . גם כשתראה
 השמש חמה בזוכות האור התפשט מיוזו לפנים משתנה
 כפי גוון הזוכות ולא שהשמש יש לה גוונים הרבה כך נשתנה
 דכל חיי איהו חמ"ס שמונים ואין דין אלא מאשר דמלכות
 דליה כי החלבוש מורכב מדין ורחמים כאשר נתבאר ולעולם
 הדינים רחמים בגוקא והרחמים בדוכרא ולפי שהשכינה הו"ה
 רצתה להתלבש בתוך הפרצוף להביא העולם בדין ורחמים
 ע"כ עשה ב' מלבושין דמק"ו לפי שיקר הגאון היה מטעם
 דגבור' שרצה להראות גדולותיו וגבורותיו וזהו שעלה ברוחו
 תחלה דהיינו שעלו הגבורות ברצון הפשוט וכמו שהתבאר
 הנמצאם עד שלתהווה פרצוף מק"ו שהם שורש החסדי' והגבורות'
 נמצא שאע"פ שאין בה בחינת דכו"ן מאחר שחשבת הנמצאם
 הוה להיות חסדים וגבורות נתפשטה היא אח"כ בתוך החסדי'
 והגבורות ולא שיש בה חסדים וגבורות לח"כ ה"ל האצילות
 נשתנה בבחינת דכו"ן מדקאמר ללולה מדכו"ן ש"ח שאין
 הנשמה בבחינת דכו"ן אלא דליל לון ברטונו וכשתרצה
 להכחין בהאירצון לדע איהו בחינה כוללת לדבר ואחיה
 בחינה כוללת לזוקבא לא תמצאנו כי אם רצון ח' בלי שום
 הפניה בו אבל אחר התפשטותא בתק"ו יבחן מה שכלל לדבר
 ומה שכלל לזוקבא כו"ש במש"ל השלכות : ועתה תדע
 כשיצא האי פרעופא דמק"ו מנו מאח מיד האציל ע"ק ד"ק
 סתימא דלא נשתנו ומנו היינו להאי נשיותא שזכרנו שהיא
 כלולה בכו"ן יק"ו כנוכר . וי"ש בסוד וי"ש ה' אלהים את
 האדם וי"ש ב"י יק"ו יתדע שהכוונה הוא שכיו בחינת
 הפרש

אדם יען כי אדם כליל דמין כנו"ל דהוי"ה ומה עולים למיין
 אדם הרי שהוא צורה בנג צורה ולכן אמר ה' אלהים את האדם
 ר"ל הוי"ה הוא אדם ואלהים הוא את האדם ויאל דפיק חניה
 שהיה כלול אותו שאם לא היה כאלו בראשו אל השכינה לא היה
 אדור את אלה האדם לכד לוב אחר את האדם לרבות ויאל
 דכפיק מיניה ורמו בזה שהנוקבא כפיק מן חברא והם כ'
 צירוף בדכ' אחד . טכרא דגושבנק"ר"ל חותם שבשכפת שאם
 תחתיו בשעור יאל בכלמו כדמותו ואין בהם הפרס כלל רק
 שזה למחברע וזה ביושר וכח א' בהם והתהפכות הוא בכוד
 א"ת שהוא סוד השכינה שהיא שורש הדינים שנתהוו ונתגלו
 ווא"ת ווא"ת לא שהוא דבר אחר כי הכל דבר אחד :

וה"ת אלו רואים שאור חזור הוא דין אגיד לך שכל מי
 שהאור הבא עלינו הוא מצד אחרים או הוא דין ואם
 הוא מצד פנים הוא רחמים ועתה האותיות הכתובים ביושר
 כשמים כנייה לועלה או מאחוריהם תקראם למפרע ולא
 נשתנו הם אלא שאני רואה אותם מאחוריהם כך מק"ו יען כי
 שכיני תלויים אל השכינה כדכתיב עיני ה' אלהיך בה לבן אמו
 רואים פניו . והשכינה יען כי עיניה תלויים אליו האור הבא
 עלינו הוא מאחוריה דיה . ולכן ה"ת למעל' קרא דין שאינו
 משיע מן הפנים כמן שפניה למעלה אלא מן האחוריים ולכן
 קרא דין ומתחילי' בהפך הוי טכרא דגושבנקא כניא שאוני'
 החתומים הוא הוא כח החות' לא שזה א"ת וזה א"ת ע"ז אחד את
 האדם עפר מן האדמה כלומר מה שהוא את האדם הוא כמו
 עפר מן האדמה לאו שערך דבר א' ואדמה דבר אחר אלא
 שאדמה יורדת ועפר עולה ואין הפרס ביניהם כי הכל דבר
 אחד . הוי את האדם עפר מן האדמה . וצריך להבין כי
 עיקר וניחאות מק"ו מה שנתהוו למטה ונעשו כרצוף הוא כדי
 שתלכס בהם הנשמתא דכל חיי כדי שיוכלו העולמות לסבול
 אותה ככ"ל ו"ש וכל דא למה דהיינו זאת השבירה וזה המציאו'
 למה הנורך להונוי אמו מק"ו ככ"ל . עי"ל וכל דא למה
 כלומר למה הנורך כ' פרצוסים דיק"ו להלביש בהם נשמה א'
 כי דיי לו כפרצוף א' דמ"ק לכדו להתלכס בתוכו כמו שהיתה
 אקוים בע"ק ד"ק לכדו הוי וכל דא למה . לא תדע שהסוד הוא
 שיק' אינו יורד מאצילות ולמטה שאין כח בכברא לכוכלו אלא
 שכינה כדכתיב מלכותך מלכות כל עולמים והיא מתלכשת
 ויורדת למטה עד סוף כל העשיה ואפילו בתוך הקליפות בסוד
 דגליה יורדות מות וכל ירידתה היא לקבץ כל ניטנות של
 קדושה ולהנהיג העולמות על פיה נמצא שאם לא הית' השכינה
 שיורדת

אתתקן בתיקונין אין דתקנא דכליל כל דיוקנא דתקנא דכליל
 כל שיהיו וכו' ובגין כך דיקא דאדם הוי דיקנא דעילאין
 ותתאין דאתכלילנו ביה ובגין דהאי דיוקנא כליל עילאין
 ותתאין אתקן עתיקא קדישא תיקוניו ותקנא דעיר אנסין
 בהאי דיוקנא ותקנא וכו' ודא הוא רוח דתריין יודק דוייזר דנר
 צורה נג צורה תקנא דשמו שלים הוי"ה אלים וכסה אתכלילנו
 בדיוקנא עילאה דאקוד אדם וכו' וכל דא למה נצח לאשתלפא
 ולעילא ביה בתימאה דסתימא עילאה עד סופא דכל סתימין
 ה"ל דויפח באפי' כשמת חיים נשמתא דכל חיי דעילאי ומתאי
 תליין מההיא נשמתא ומתקיימן בה ויהי האדם וכו' ולאשתלפא
 לההיא נשמתא מדרגא לדרגא עד סופא דכל דרנין בגין דיהוי
 ההיא נשמתא משתכחא בכללא ומתפשטא בכלא ולמהוי הוא
 כלחודו ומאן דפסיק האי מן עלמא כמאן דפסיק נשמתא דא
 ומחו דאית נשמתא אחרא בר מהאי ובגין כך ישתני הוא
 והצרכיה לדרי דרין עכ"ל : הנה מכל האומר כמאמר
 הנה שדרתי לפניך תראה דיוקנ' דאדם כליל עילאין ומתאין
 ומאמר המאמר וכל דא למה כלומר למה הנורך שיהא כליל
 כלא בנג דהאי פרצופא . ומתקן ואזיל למהי ההיא נשמתא
 מתפשטא בכלא ומשתכחא בכלא לפי דההיא נשמתא מתלכשת
 בנג האי פרצופא דאדם דאיהו שם ת"ה . ואי הוה האי פרצופא
 חסר איזה דבר ולא רמוז ביה הוה מחוי דההיא נשמתא אינה
 מתפשטא באותו דבר לבך הנורך לכלול בהאי פרצופא כל
 עילאין ותתאין להר' אות שההיא נשמתא מתפשטת בכלא
 וההיא נשמתא דמלכא קדישא היא היא נשמתא דעתיק' קדישא
 כדכתיב ויפח באפיו נשמת חיים מדאמר קרא ויפח באפיו ולא
 אחר וישם באפיו או ויאזיל באפיו ש"מ דנשמתו דעתיק' קדישא
 ממש היא היא נשמתא דמלכא קדישא מדאמר ויפח שכל הנופח
 ממה שבתוכו נופח ומה דומים ואזיל ומאן דפסיק האי מן
 עלמא כמאן דפסיק נשמתא דא ומחו דאית נשמתא אחרא בר
 מהאי ובגין כך ישתני וכו' : הנה יש להבין כמאמר שיש
 בו דברים מותרים דהי"לל ומאן דפסיק האי נשמתא מעלמא
 ישתני וכו' . למה הנורך כל כך ארבות . ועוד בק"ו הדמיון
 כמאן דפסיק האי נשמתא והלא כנשמתא הוא מדבר שאמר
 דמאן דפסיק האי מן עלמא וכו' אם כן הי"לל ומאן דפסיק האי
 מן עלמא פסיק האי נשמתא . ועוד מה שאמר ומחו דאית
 נשמתא אחרא בר מהאי וכי ביטביל דפסיק האי נשמתא מחוי
 דאית נשמה אחרא . והנה לבגא אל ביאור הדברים אלו צריך
 להודיעך הסברה שפכח דרא"ק תדע שאומר שמתלכא קדישא

נשיכתיב

רשימו רשים ולא רשים וכו' איכה קיוותא דכלא הווא רשימו איכו נעיר דלא תתמוזיא וכו'. פתח ליה חמשיין תרעין לגו כנו אתמור ואתגניו הווא רשימו כיון דאתגניו כיה ועאל כנויה אתמלייא כהורא יוהורא גבירו גבנין בבורהו וגבנין נפקין מאינון תרעין וכדרין כלל ע"כ. הרי רחוק לדברי תולדות כטארו דלחירין התרשים חר באינו. גידוע הווא שקנים הגורף יבוא הרשימו שקודם מתרשם הדבר ואח"כ נקטיר. והיינו כיה דלחירין שנפק קודם עימותא חרס קראון בשום לשון האי פרנפא דמק"ו חבל עיה שינא הווא הכ' עטרין בסוד נקודה חדא ולא אתהיני כיה פרנפא. ג. וצו. שאער כשינוטב דלא אתחזי ולא אתמלייא שעדין לא עלה כנויה. אבל אח"כ כשנכנס כנו ועיי אחא שם כנטייר ובתמלא גבורא. וכו. שאמר המתאמר פתח ליה חמשיין תרעין לגו כנו אתמור ואתגניו הווא רשימו כיון דאתגניו כיה ועאל כנויה אתמלייא גבורא. העבין כווא פתח ליה חמשיין תרעין היינו יסוד דאבא דנכנס כנו איזו לנו כנו אתמור ואתגניו הווא רשימו. הרי שכו מעיי אחא התמנה הריא נקודה דליוה הווא רשימו דלחירין שכבר היה רשום עימותא חרס קראון. והייקח במי דלא אשר החומר לנו כנו אשרשים האודרשימו אלא אתמור הווא רשימו שלא נתחכו שום רשימו חדש כנו אחא כי אס הגיור שהרשימו ככה כעבד עימותא קארס קראון ולכן אמר לנו כנו אתמור ואתגניו הווא רשימו כיון דאתגניו כיה ועאל כנויה אתמלייא גבורא ר"ל כיון דלאל במעני אחא אנטייר כנויה דפרנפא דחרס ואתמלייא הווא צורה ונהורא דנשתתא דכל נשתתין הרי רחוק כדורא דלחירין וכו'.

בית קדש הקדשים פרק י"ט

עון לאלהים פרק י"ט

ולכא אל ביאור המתאמר צריך להודיעך מה שכבר הקדמנו לך שמת"ו הם עתה ונבחרה דעתיקא קדישא דכל קדישא בלי הכסא וכלי קצון ופירוד דווסטרא דפרנפויסון כשתלכסום כאנולות או יתרוזו כשני פרנפויס וכלבוש מנבילן אבל מסטרא דנשטראין הלבוס מנבילן להפסקי הקצין כי הקוקר לטולס פתח ודיוון ליה תרחה כהרס ואשתו פתחלו שיסיה זה כמורחיה כווסטרא הנשוא דילבון דהיא אהבה שביניהם לא יתפסק לעלין אבל הנשואים מתפרשים: ויש חליוהו"ל אבל מסטרא דעילת על כל עילאין לית לה גבול מסטריה סגובל הווא הלבוס אינו מנביל אלא לתי סגובל ונכנס בתוכו אבל הנשוא אינה נקבלת כי אס חתפשת וכוה אין גבול. לפי שלא נכסח חווס טינא דיווסטרא דפרנפויסון שהם הכ' עטרין לשיניה גבול לבו סגובלת וורדה בין הקליפות אבל יוסטרא דנשיות דהיא עילת על כל עילאין לית לה גבול וסיטריה גלח דשות עלה ולא כר עינה. הרי שהסגובל יוסטרא דנשתתא דכל קיי עיס מ"ק היא חדבלי כורד לפי שבתוכם נשוא ארז וחינו כחוסכוס טיה שנקרא שכיבה הווא על שם שדה כתיבה מ"ק כמו וס' כהילק קראו ויה שנקרא שכיבה ע"ל וסכתי. דחיוה טעות נחור שאס עלך הווי כפית הבית תקרא מיטרונית ויהיה קייב להשתחוות ולעסוק הבית כמו היילך כענינו. דחיוה כעל הבית. זה ידוי קראו עבודה מיטרונית ורחימא לילבן אחאי דעתא

וכה שאמר בכית קדש הקדשים שלכשנשתא דכל חיי אין לדמותה לשום דבר ואין לה כפנית גבול ולא כפית כוקפא זה הדבר ברור. כוורר שגוס דק"ו ע"כ כו"ל ואל מי תדמינו וכו' ומאן דאשתמודה ליה קרס ברחיה דאיהו לכר עירוקא חכור למעבד ליה צורה דשקלא בשלמא לא בחנת יו"ד ולא כחות ה"א ואיבילי ששאר קדישא ולא בשום אהת ונקודה בעל זוז ע"כ. הרי מבלא חתמינו בשום אהת ולא בשום נקודה ואלי כשאר קדמא דליוה שם מ"ק ט"ו דנשתתא דכל נשתתין דחיוה נשתתא דכל פניו אק בך שום כחיה מוכרית האנילות ולא יתה שגובלך עילאנות מתאמר ולא בשום אהת ונקודה שידוע הווא שהקנותי בהם ילעאליה דאילנות: והנה עתה כשהדברינו קשינע דנשתתא דכל חיי הווא לעילאין יין כלא. ומתא שפירס האר"ל טיה ככבש האדרח רבא שטיע דנשתתא דכל חיי איבה כניה נענא דחשיע ליה כוורר. בראשיתן מ"ב ע"ל חו"ל בנין דן הכולל דא חיקרין קדש קדשים האי קדש הקדשי אחר עשתקא להווא נשתתא עלאה כללח וכלא וכו' קצין יעקב וקרא עילאה נשתתא דכלל לגני עילאה קעים דכלל קראון לאשעריא על כלל לא הורא לון נעילא לתתא ע"כ. הרי שטיע שפירי נשתתא עילאה איבה חכמה מתאמר כריתא שחתי קדש הקדשים אחר מתקנא להווא נשתתא עילאה שיקוה הווא שקדש קדשים בקרא שפיה נס כן נחיא בקראת אהת נקאשת מתתקל' לגני כעלה דליוה אהת. אס כן היינו דלמר האי קדש קדשים אחר

יתר מתקנה להבוא נשתתף עילאה הרי נשתתף עילאה
איהי חכמה . וגם מדאמר במתא כדון יתער רוחא עילאה
נשתתף דכלא לגבי עילאה סתים דכל סתימן :

הרי מהאי נשתתף עילאה דאיהו נשתתף דכלא הוא למטה

מהבוא עילאה סתים דכל סתימן
שהתעוררת תלמטה למעלה כשו דלת
יתער לגבי עילאה סתים דכל סתימן .
הרי ששני ככמים עילאין אלו דהיינו
נשתתף עילאה ונשתתף דכלא הם
למטה מהבוא עילאה סתים דכל סתימן
והם רחמים בחכמה כר מן דין ובר מן
דין מה דאיתא בזהר שזית דף ז'ל
ע"כז"ל זכאה יתיר יהכין ליה נשתתף
מסטרף דאכא ואחא . הדא הוא דכתיב
ויפח באפיו נשמת חיים מאי חיים אלא
חינון דאיתמר עליהו כל הנשמה תהלל
יה עב"ל . הרי בכירור נשתתף חיים
הוא אכא ואחא דכתיב ויפח באפיו
נשמת חיים . ואם כן קשיא לן מהוהוה
ומהאר"י ולה"ה איהו אחריון כהן ויפח
באפיו נשמת חיים הוא על נשתתף דכל
נשתתף דלית לעילא מיניה . ואחור
שמן המאחרים האלו בעצמם מסייעין
אותי לפי שכל פסוק ופסוק יחדש כנגלה
וכנסתר כשהוא מדבר כנגלה סליק
באתר חד וכשהוא מדבר כנסתר סליק
באתר אחרא הא כיור המאחר הוה
שמדבר באדם הטבל דאז וכה יתיר
יהכין ליה מסטרף דמלכות ואי וכה יתיר

יהכין ליה מסטרף דעיר אפיין ואי וכה יתיר יהכין ליה
מסטרף דאז"ל דכתיב ויפח באפיו נשמת חיים היינו דוקא
בערך האדם הטבל יקרא חכמה וכינוה נשתתף דחיים אכל
בערך אדם דאנליות לא יקרא נשתתף דחיי אכא ואחא לפי
שזעיר אפיין נפיה איהו חכמת רוח שלו . וכן תנוא במאמר
דלעיל דאזר כדון יתער רוחא עילאה נשתתף דכלא לגבי
ההוא עילאה רב . וקשה דאם הוא רוחא לאו נשתתף ואם
הוא נשתתף לאו רוחא ואך יתער רוחא עילאה נשתתף
דכלא . אלא הענין הוא כן שאמרנו שלגבי זעיר אפיין
יקרא

שעושין ח"ו קדש חול שארכלא היא נקראת אחד עם קב"ה
מכ' אטרוין הא' מסטרף דנשתתף והוא נשתתף חדא כוללת
לון חלק מתפשטות כמ"ק וחלק מתפשטות בשכינתא ע"כ הם
אחד מסטרף דנשתתף והוא מסטרף דילכוון כהיותם
חסדים וגבורות דע"ק דכל קדישא דב'
ורועות תחד פרנפא הוה שאף על פי
שתרצה כ'ורועות לא שאיין ב' גופין אלא
ב'תפשטות מנוף ח' הרי שאפי' מסטרף
דילכוון הם אחדות נאמר אכל וט הכרש
מיחוד הנשמה ליחוד הכרזוף שיחוד
הנשמה לא פסיק לעלמין אכל יחוד
הכרזוף בדתהפקיתם יקראי ח' כמו
ודבק באשתו והיו לבשר אחד אכל האי
זיווגא הוא לומנין ידעין כדאי' בתפילת
אליהו ז"ל :

והאי דיוקנא דארם הוא הנקר' ס"ק
ושכינתיה קב"ה ושכינתיה ונקרא
הוי"ה וכל שמות הקדושי' הבחוכים
בתורה שאינם נחשקים ונקרא ז"א
לעומת אריך אפיין שהוא עתיקא
קדישא . ונקרא כרזינא דקרדינותא
שר"ל ששחת לב בלשון יון והיינו
כן חכם ישמח אב שהוא בן בכור
לאר"א והוא הנקרא סלך לבני ישראל
ולכבוד זאת הנשמה אשר אין לה
סוג ולא דמיון ולא ערך הרוצר
ביטול אותם הת' סלכים הנוכר
בכוונה סכוונת סאת ע"ק דכל
קדישיא כרי לתקן כלים
משמותיהם רואת הנשמה
שתתלבש בהם ויפיג אומנא
לאומנררה חוה מה ששינו
באררא כלוה באדם אכתלילן
דהיינו זה הפרצוף הקדוש שהוא
מק"ו שע"י דיווגם חידשו כל
העולמות וכלהי זה לא היה אפשר
חה הפרצוף הקדוש הוה דנקרא
אדם עילאין ו

חמנין ידעין אית זיווגא ולומנין
אפרושותא כגון אהרן לכהנא
דאיתמר ביה אל יבא ככל עתא הקודש
וזמנין כואת יבא אהרן א הקודש כנובא
דאתתא דזמנין דהיא לכיא זותרת
לבעלה ולזמנין גידה מרחקא מן בעלה
אכל מסטרף דעילת על כל עילאין
דאיהו כגימיוו לית תקן גידות ולא
ריחוק ולא קיצון ולא פירוד ואיהו
דקשיר עשר סבירות כגימיון ועשר
סבירות חינוכים לגביהו הרי שסטרף
דנשתתף לית פירוד אכל מסטרף
דפרושים כד איהי כגלותא מתפרשא
מן בעלה :

הרי נתבאר פי שכינה עם עתיקא קדישא דכל קדישא
איהי חד כמה דאיהו חד ע"ק עם עתיקא קדישא דכל
קדישא . ח"ש והמשכילים זיהירו כוונה הרקיע מן משכילים
אלון דאית בהון שכל למכדע למארי עלמין דאיהו עילת על
כל העילאין בשכינתא דאתמר ביה זה העשר לה' דיקים יבואו
בו הרי שקרא מארי עלמין לעילת על כל העילאין דאיהו
נשתתף דכל חיי ואם איתא שמה שיורד למטה הוא העלול ולא
העילא עצמה לא יקרא מארי עלמין כי אם מי שורד למטה לא
כפי דרכו וכן נשתתף דעתיק' קדישא דכל קדישא מתלבשת
בשכינה

וּשְׂכִינְתֵיהֶם נוֹנֵינִן לֹא אֶשְׁתַּכַּח וְקִדְשֵׁי הַבְּרִיאָה דָּף ט"ז ע"א
 נִפְקַח חַד כְּבִיעוּ דְמִיכֵי אֲנִשְׁכַּעוּ נוֹמֵן לְתַתָּא . הַרְשֵׁי הַכְּבִיעוּ
 דְלֵאִיּוּ מִלְפָּת קְדִישָׁת אֲנִשְׁכַּעוּ הַגּוֹנֵן הַיּוֹד חַד אֲפִיךְ נוֹנֵן
 עֲנוּנֵי אֲלִין אֲיִנֵן חֲסִידִים גְּרַמִּים וְדִין וּוּלְמַלְא קְדִישָׁת וְשִׁכְנֵית
 אִתְקַרְיָאוּ אֶחָד כְּמוֹ שְׂאוּרָה כִּי אֶחָד קְרָאֲתִיו . הַיּוֹד חַד אֲפִיךְ
 גּוֹנֵן : חַד דִּיקָא שְׁכַל הַגּוֹנֵן תְּלִין בְּשֵׁשׁ קְנוֹת דִּתְפִּירָת
 וְשֵׁשׁ קְנוֹת דְּמַלְכוּת . הַיּוֹד שֵׁית מְכַהֵן לְסַטְרָה חַד דְּלֵאִיּוּ ת"ת
 וְשֵׁית מְכַהֵן כַּתְּמִי לְהַבִּיא סַטְרָה אֲיִנוּ כּוֹקְבָא דְלֵאִיּוּ מַלְכוּת
 לִכְךָ כְּאִזְרָה לְהַהוּב קְטַר כְּט"ל וְאִזְרָה נַחְתִּי כְּט"ג גַּם כֵּן . שֵׁית
 עֵינֵי בְּתַרְיִסָּה ר"ל שְׁכִינְתָא דְמַלְאךְ קְדִישָׁת שֵׁשׁ קְנוֹת דִּילֵהּ
 נְכַכְּסוּ בְּמַלְכוּת דְּאִזְרָתָא דִּיתְבָּא עַל י"ב שְׁטֵטִים סוּד דִּים שְׁלֵמָה
 דִּיתְבָּא עַל י"ב בְּקָר הַיּוֹשֵׁת עֵינֵי בְּתַרְיִסָּה . תְּרִיסָּה מִתְעַרְךְ
 בְּעֵשְׂרִים וְתֵרִין אֲיִימָה שִׁוּרְדִין לְבַרְיָה שְׁמַעֲס הַתּוֹרָה דְּלֵאִיּוּ כ"ב
 אוֹתִיו שְׁפָה נְכַרָּה הַעֲלֹם . שֵׁית כְּלִיךְ בְּעֵשֶׂר ר"ל שֵׁשׁ קְנוֹת
 דְּמִ"ק כְּלִיךְ בְּכָל עֵשֶׂר דְּאִזְרָתָא וְהוּא דְכִלִּיל לֵן כְּדִיתָא
 בְּתִיקוּנֵיהּ וְכַד תַּקְתַּלְךְ מְכַהֵן אֶשְׁתַּדְרוּ לְכַהֵן שְׁמִין כְּנוֹפֵא בְּלֹא
 קְשִׁיתָא אִם כֵּן הוּא הוּא דְכִלִּיל לְעֵשֶׂר סְפִירֵת דְּאִזְרָתָא . הַיּוֹ
 שֵׁית כְּלִיךְ בְּעֵשֶׂר . עֵשֶׂרָה קָאִים בְּחַד רוֹבָה לְמוֹד שְׁכַל קִיּוּמָא
 דִּילֵהּ הוּא עַל יְדֵי דְנִשְׁמַת' דְכָל חֵי דְמַלְאךְ קְדִישָׁת דְּלֵאִיּוּ חַד .
 הַיּוֹ עֵשֶׂרָה קָאִים בְּחַד . וְזֹא דִיא דְכָל חַד דִּמְהוּדָא וְקַטְרוּרָא
 דְתַלְתָּ קַשְׂרִי דְמַהֲיִמְנֵתָא וְהוּא עִיקָרָא דְכֹלָא וְעַל זֶה אִזְרָה וּוי
 לְאִזְנוֹן דְּנִמְיִין וְכוּ' : הַרְי מִן הַמְּאִמְרָה נַדְעָה נִשְׁמַתָּא
 דְכָל חֵי אִיּוּ נִשְׁמַתָּא דְכָל נִשְׁמַתִּין דְּמַתְּלַבְּסַת בְּכֹלָא . וְכֵן
 תִּיּוֹגָא בּוֹהֵר בְּרֵאשִׁית דְּרַמ"ה ע"א וּ"ל תָּא חֵי תַלְת
 נִשְׁמַתִּין אֲיִנוּן וְאִזְנוֹן סַלְתִּין בְּדַרְגִין עֵילָאִין יַדִּיעִין וְעַל דְּאִזְנוֹן
 תַּלְתָּ אַרְבַּע אֲיִנוּן . הַגּוֹה עֲנוּת תַּחְלַת הַמְּאִמְרָה הוּא
 כִּי תַלְתָּ נִשְׁמַתִּין אֲיִנוּן עִיקָרָא קְדִישָׁת וּמַלְאךְ קְדִישָׁת וְשִׁכְנֵיתָא
 וְשִׁלְשֵׁתֵיהּוֹן נְקַרְאוּ נִשְׁמַתִּין שְׁכָמוּ שְׁמַלְכָא קְדִישָׁת וְשִׁבְתֵיתָא הוּא
 נִשְׁמַתָּא לְעֲוֹלוֹת אֲבִי' כֵּן עִיקָרָא קְדִישָׁת דְכָל קְדִישִׁין הוּא
 בְּחִינַת נִשְׁמַתָּא דְאָדָם קְדָמוֹן וְלִכְךָ נְקַרָּא תַלְתָּ נִשְׁמַתִּין . וְזֶה
 לְבָבָא

וּשְׂכִינְתֵיהֶם נוֹנֵינִן לֹא אֶשְׁתַּכַּח וְקִדְשֵׁי הַבְּרִיאָה דָּף ט"ז ע"א
 נִפְקַח חַד כְּבִיעוּ דְמִיכֵי אֲנִשְׁכַּעוּ נוֹמֵן לְתַתָּא . הַרְשֵׁי הַכְּבִיעוּ
 דְלֵאִיּוּ מִלְפָּת קְדִישָׁת אֲנִשְׁכַּעוּ הַגּוֹנֵן הַיּוֹד חַד אֲפִיךְ נוֹנֵן
 עֲנוּנֵי אֲלִין אֲיִנֵן חֲסִידִים גְּרַמִּים וְדִין וּוּלְמַלְא קְדִישָׁת וְשִׁכְנֵית
 אִתְקַרְיָאוּ אֶחָד כְּמוֹ שְׂאוּרָה כִּי אֶחָד קְרָאֲתִיו . הַיּוֹד חַד אֲפִיךְ
 גּוֹנֵן : חַד דִּיקָא שְׁכַל הַגּוֹנֵן תְּלִין בְּשֵׁשׁ קְנוֹת דִּתְפִּירָת
 וְשֵׁשׁ קְנוֹת דְּמַלְכוּת . הַיּוֹד שֵׁית מְכַהֵן לְסַטְרָה חַד דְּלֵאִיּוּ ת"ת
 וְשֵׁית מְכַהֵן כַּתְּמִי לְהַבִּיא סַטְרָה אֲיִנוּ כּוֹקְבָא דְלֵאִיּוּ מַלְכוּת
 לִכְךָ כְּאִזְרָה לְהַהוּב קְטַר כְּט"ל וְאִזְרָה נַחְתִּי כְּט"ג גַּם כֵּן . שֵׁית
 עֵינֵי בְּתַרְיִסָּה ר"ל שְׁכִינְתָא דְמַלְאךְ קְדִישָׁת שֵׁשׁ קְנוֹת דִּילֵהּ
 נְכַכְּסוּ בְּמַלְכוּת דְּאִזְרָתָא דִּיתְבָּא עַל י"ב שְׁטֵטִים סוּד דִּים שְׁלֵמָה
 דִּיתְבָּא עַל י"ב בְּקָר הַיּוֹשֵׁת עֵינֵי בְּתַרְיִסָּה . תְּרִיסָּה מִתְעַרְךְ
 בְּעֵשְׂרִים וְתֵרִין אֲיִימָה שִׁוּרְדִין לְבַרְיָה שְׁמַעֲס הַתּוֹרָה דְּלֵאִיּוּ כ"ב
 אוֹתִיו שְׁפָה נְכַרָּה הַעֲלֹם . שֵׁית כְּלִיךְ בְּעֵשֶׂר ר"ל שֵׁשׁ קְנוֹת
 דְּמִ"ק כְּלִיךְ בְּכָל עֵשֶׂר דְּאִזְרָתָא וְהוּא דְכִלִּיל לֵן כְּדִיתָא
 בְּתִיקוּנֵיהּ וְכַד תַּקְתַּלְךְ מְכַהֵן אֶשְׁתַּדְרוּ לְכַהֵן שְׁמִין כְּנוֹפֵא בְּלֹא
 קְשִׁיתָא אִם כֵּן הוּא הוּא דְכִלִּיל לְעֵשֶׂר סְפִירֵת דְּאִזְרָתָא . הַיּוֹ
 שֵׁית כְּלִיךְ בְּעֵשֶׂר . עֵשֶׂרָה קָאִים בְּחַד רוֹבָה לְמוֹד שְׁכַל קִיּוּמָא
 דִּילֵהּ הוּא עַל יְדֵי דְנִשְׁמַת' דְכָל חֵי דְמַלְאךְ קְדִישָׁת דְּלֵאִיּוּ חַד .
 הַיּוֹ עֵשֶׂרָה קָאִים בְּחַד . וְזֹא דִיא דְכָל חַד דִּמְהוּדָא וְקַטְרוּרָא
 דְתַלְתָּ קַשְׂרִי דְמַהֲיִמְנֵתָא וְהוּא עִיקָרָא דְכֹלָא וְעַל זֶה אִזְרָה וּוי
 לְאִזְנוֹן דְּנִמְיִין וְכוּ' : הַרְי מִן הַמְּאִמְרָה נַדְעָה נִשְׁמַתָּא
 דְכָל חֵי אִיּוּ נִשְׁמַתָּא דְכָל נִשְׁמַתִּין דְּמַתְּלַבְּסַת בְּכֹלָא . וְכֵן
 תִּיּוֹגָא בּוֹהֵר בְּרֵאשִׁית דְּרַמ"ה ע"א וּ"ל תָּא חֵי תַלְת
 נִשְׁמַתִּין אֲיִנוּן וְאִזְנוֹן סַלְתִּין בְּדַרְגִין עֵילָאִין יַדִּיעִין וְעַל דְּאִזְנוֹן
 תַּלְתָּ אַרְבַּע אֲיִנוּן . הַגּוֹה עֲנוּת תַּחְלַת הַמְּאִמְרָה הוּא
 כִּי תַלְתָּ נִשְׁמַתִּין אֲיִנוּן עִיקָרָא קְדִישָׁת וּמַלְאךְ קְדִישָׁת וְשִׁכְנֵיתָא
 וְשִׁלְשֵׁתֵיהּוֹן נְקַרְאוּ נִשְׁמַתִּין שְׁכָמוּ שְׁמַלְכָא קְדִישָׁת וְשִׁבְתֵיתָא הוּא
 נִשְׁמַתָּא לְעֲוֹלוֹת אֲבִי' כֵּן עִיקָרָא קְדִישָׁת דְכָל קְדִישִׁין הוּא
 בְּחִינַת נִשְׁמַתָּא דְאָדָם קְדָמוֹן וְלִכְךָ נְקַרָּא תַלְתָּ נִשְׁמַתִּין . וְזֶה
 לְבָבָא

שִׁמְרָה הַמְּאִמְרָה וְעַל דְּלִזְנוֹן תַּלְתָּ אַרְבַּע אֲיִנוּן . הַעֵינֵן הוּא יֵפֶן כִּי אֲנַחְתֵּן מוֹשְׁכִים אֲנִתֵּם לְשִׁלְשָׁה שְׁכָן קָאִים בְּג' פְּרוּכִים
 בּוֹדֵי שְׂרָרִין וְיָבֵה חַד דִּמְיָה לֵן . וְזֶה שִׁמְרָה הַמְּאִמְרָה וְעַל דְּלִזְנוֹן תַּלְתָּ כְּלוּמַר מִחֲמַר שְׂרָרִים בְּג' זַמְּסִין אֲוֵשְׂרִים שְׁמֵם אֶחָד .
 וְזֶה שֵׁשׁ נְשִׁוּהַ חַד שְׁמִיחָה לֵן הוּא נְשִׁוּהַ רְבִיעִית וְלִפְנֵי שְׁהוּא בְּנֵי שְׁלִשְׁתֵיהוֹן אִיּוּהַ נְחַמְסַת לְנִשְׁמַתָּא אַחֲרַת שְׁאִין לֵה פְּרוּךְ לְכַדָּה
 כִּי הוּא כְּלִיבָה בְּנוּיָהוּ . אֲלֵא יַדְעִינֵן דְכַעַב כְּרַחֲוִין אִית נִשְׁמַתָּא דְמִיחָד לֵן כְּדִי שִׁיּוּבֵיהּ אֶחָד . וְזֶה שִׁמְרָה וְעַל דְּלִזְנוֹן תַּלְתָּ
 אַרְבַּע אֲיִנוּן : וְזֶה שִׁמְרָה הַמְּאִמְרָה חַד נִשְׁמַתָּא עֵילָאִה לֵא אַתְפֵּס וְלֹא אַתְעַבְרָה כִּי גַבְרָא דְקַטְרוּטֵיטֵיטֵי עֵילָאִה וְכַל שְׁכָן
 תַּתָּא נְהָא נִשְׁמַתָּא דְכָל נִשְׁמַתִּין הוּא קְטִינֵין וְלֹא אֲתִיבֵין לְעֵלְמִין וְלֹא אֲתִיבֵין . וְזֶה אֲתִיבֵין בְּעֵשְׂרָה
 דְּזַרְזָא דְכַרְוֵלָא בְּנֵי וְזִירוּתָא וְכִסְף טִיפִין טִיפִין מְרַגְלָאִין וְאִתְקַשְׂרוּ כְּלֵהוּ בְּחַד כְּקַשְׂרִין שְׁטִיפִין דְּעַפְסָה חַד וְהוּא אֲשִׁירָה בְּנִיבָהוּ
 וְאִזְנוֹן בְּנֵי עֵבִידֵיתָא הוּא וְאִזְנוֹן חַד הוּא וְלִית בְּהוּ שְׂרִישׁוֹ הַיּוֹ נִשְׁמַתָּא עֵילָאִה עֲשִׂירָה דְכֹלָא עַבְל' . פְּנֵה נְשִׁוּהַ הַמְּאִמְרָה הוּא

עון לאלהים פרק י"ט

יובן כמה שהוקדמנו שנשמתא לכל נשמתין היא נשמתא דעתיקא קדישא והיא מתלבשת ג"כ בתוך מלכא קדיש ושכינתיה ;
 וזו שאמר המחבר חד נשמתא עילאה דלא חתפס ולא אתער ביה גוברא דקרטיטאה עילאה כל שכן תתאה והאי נשמתא
 דכל נשמתין . הרי שנשמתא עילאה היא כנשמתא דכל נשמתין שכן מסיים ואזיל והאי נשמתא דכל נשמתין כלומר
 והאי נשמתא עילאה דלחרינן היא נשמתא דכל נשמתין שאין שום אחד יודע אותה והפילו ארס קדמון דלוינו גוברא דקרטיטאה
 עילאה שרונה לומר הגובר של הטעירו עילאה אינו יודע אותה חכל שכן גוברא לטהירו תתאה הוי וכל שכן תתאה . והוא פתים
 בלא חתפס עילאה לעלמך ולא אתיידע וכלהו ביה תליין לפי שהיא נשמתא דכל חיי שהיא תתיה את הכל הוי וכלהו ביה תליין .
 וזה שאמר המחבר והאי חתפסא בעסופא חוהרא דכרמלא בנו והירותא ידועה עדע שהכרמל ר"ל דבר שאינו מכושל לפי שרקו
 אחר התהוותם חתפרסם פרזוף דווכרא דלוינו חסד לכדו ופרזוף דנוקבא דלוינו גבורות לכדה וגודע מי הוא החכמים
 ממי הוא הגבורות אבל בהיותם כלולים בע"ק עדמין לא היה גודע לא חסדים ולא גבורות כמו הכרמל שאינו לא חסד ולא ירק וכן
 הוא לעולה חתפרסא לא יודע חסדים וגבורות כי אם הכל דבר אחד וזהו שאמר קרא ראשן עליך ככרמל ועתיקא קדישא מחבר
 שלא היה ניכר לא חסדים ולא גבורות שהכל היה דבר אחד פשוט לכן כראו ככרמל והאי נשמתא לכל נשמתין חתפסא ביה ;
 וזה שאמר המחבר והאי חתפסא בעסופא חוהרא דכרמלא ; וזה שאמר האחר וכסף טיפין טיפין מרגלאן היינו
 הכל עשרין שמים כהוון חק"ו זהו שאמר ואתקשרו בלאו בחד כקשרין לשישי דגולא חד הרי שזכר טיפין האלו חתפסא
 מלכא קדישא ושכינתיה . וזה שאמר והוא אציל בנוייה ואחוי בהו עבדתייה היינו הנשמה שנכנסה בתוכם דוחויו בהון
 שכינתיה הוא ואינו חד הוא ולית בה פרישו יען כי הם הם מכזינה דעתיקא קדישא שהיא נשמתא בנויה ונשמתין מיניה
 וביה לכן אינון חד ולית בהון פרישו . וזה שאמר האי נשמתא עילאה קדויה דכלא רוצה לומר שכל מה שזכרנו מתכבדת
 בנשמתא חדא לפי דלוינון חד וזהו שאמר האי נשמתא עילאה טעירו דכלא ; עורר אחר המחבר נשמתא אחרא נוקבא
 דטעירונו בנו חילאה והיא נשמתא לבו ומיכיווהו אחידא גופא לאחזאה בהו עבדיתא לכל עלתא כגופא דלוינו מאכא לנשמתא
 למעבר ביה עבדיתא ואלין כגוונין דלוינון קשרין טעירו דלעילא עכ"ל ; הגה צריך להבין מאחר דאחר האחר התלת
 נשמתין אינון והתלת למנות נשמתא חדא היה לו למנות בואת הנשמה נשמתא תנייגא . ולמה אחר נשמתא אחרא ולא אחר
 תנייגא . אלא העבין הוא שכבר מנה לעיל התלת נשמתין וגם הרביעית דכליל לון וכולם כללם בחי' ואחר דכולהון נשמתא
 חדא . ועתה לא בא למנות חסר הנשמות המוכר לעיל אלא לומר לך שכמו שתלת קשרי דהיינונותא דכלא הם הם חד והם
 בכלל נשמה חדא . כך אית תלת קשרי דהיינונותא אחרית דלוינון לבושא להבהו עילאין ולכן איור נשמתא אחרא דמי האי
 נשמתא הוה מלוינון תלת היה לו לומר נשמתא תנייגא אלא שרונה לכלול תלת קשרי דהיינונותא אחרית ולעשותם נשמה אחרא
 לבוש להיא נשמתא עילאה ; והנה כבר הודענוך בפרקין דלעיל שעתיק יומין דלוינון יו"ק מושב יקרו למעלה חן הכתר
 וכתב האר"ז בעין חיים שאינו מתלבש באיזנות אלא מלכות דמלכות דארס קדמון דהיינו עתיק יומין דשם כ"ן אבל עתיק
 יומין דשם ת"ה מושב יקרו למעלה ככתר עליון ברישא תנייגא דשלש רישין נמצא דשם כ"ן דלוינון נוקבא מתלבש באיזנות אפילו
 שגם שם ת"ה מתפסם בתוך האיזנות הוא בכחינת נשמה אבל לא בכחינת מו"ז האכרים . וכוז כבוד למחזירינו שאמר נשמתא
 אחרא . נוקבא דמטערא בנו חילאה . הרי שהיא מיטערת כמו המוחין בתוך האכרים והיא נשמתא לבו ומיכיווהו אחידא גופא
 ואחוי בהו עבדיתא לכל עלתא-הרי שלש מדרגות בהאי נשמתא אחרא והיינו מ"ס והיא נשמתא לבו . הרי ב' מדרגות דהיינו היא
 שהיא נשמתא לחילאה שהיא לבוש דלשמה ובנוייהו אחידת גופא . הרי גופא קרא תליתאה וזה שאמר ואלין כגוונין דלוינון
 קשרין טעירו דלעילא ר"ל ואלין קשרין תלת דזכרנו הכא הם כאינון קשרין טעירו דלעילא דלוינון בהו דלוינון חד . הכי כיוו
 איזנות באלין תלת קשרי דהיינונותא תתאין דלוינון חד גם כן ולינון כבוד אית דלוינון חותמא דגושפיקא . חזו שאמרנו ח"ל
 חותמו של הקב"ה אית"ת . אבל התלת קשרי דהיינונותא פנימיים דנקרא תלת קשרי דהיינונותא דכל דהיינונותא נמוס
 בחלת הוא . ה' מלכא קדישא ושכינתיה ח"ל עתיקא קדישא . והתלת קשרי דהיינונותא דלבר רמון'ם בחת"ת .
 אלף ארץ אכפין מ"ס מלכא קדישא ת"ו חלכותא קדישא . ואנב אורחין נבאר למה בתלת קשרי עילאין רמון עילין כסיפא .
 ולכנותא ברישא . וכתלת קשרי תתאין רמון עילין ברישא ומלכותא כסיפא . ויש לומר לך בזה שאמר האר"ז
 שגם מ"כ רמון כגבורות יען כי מתחיל באלף וחסיים תי"ו והגבורות הם אור חזר שגילה למעלה ולכן תתקום זה בתפילה
 באנא

צ"ל ע' לך אומר באן אדם קדושה יעולה ומדארח האות היא כנסת ישראל שכינת עמו ומלכא קדישא הו'יאת בחינת נפש של
הים דאיהו היחידה בנוכר א"מ דהארץ בענינה היא יחידה גם כן שמוניות ממה דאית בה הרי שעלכא קדישא הם בחינת יחידה
כדכתיב ויהי האדם דאיהו מלכא קדישא ושכינתיה לנפש חיה :

בית קדיש הקדושים פרק ב' מהו שנתא דכלא עין לאלהים פרק ב'

זלכא אל ביאור האמת גרין להקדים לך הקוסיות השיכות
לענין זה דע כי עיקר הקוסיו היא שאין יתכן לקרוא
אלוה לתי שיש שששהו אחר והקוסיו האות עצמות נגד האומר
בעיקר האלוהות הוא כתי' שאין יתכן היות אלה מאחד
עבשה מא' ומאחר שמקבל מהם
והקוסיו האות עומדות ג"כ לעצמותינו
לומר איך מ"ק הוא אלוה מאחר שינא
מאלו האות : והתירוץ הוא כי
הקוסיו הוא לא עשו לו שום דבר כי
הוא עשה את עצמו דהיינו שה"ד
הוא שהקוסיו הוא הו'י ע"ק דכל
קדישא שהוריד להם והיו גולם כלל
גדל בתוך אה' וע"י ניגונא כשישא
חוקה מהשמות דכל חיי שהוא כתיבא
דקרדינותא ועברה בתוך אה' אה'
הלכות כגו הגה' ב' עטרין שכלא לה
ולקט' ה"ד וה"ן שבו בחינת אה'
הכנס בתוכם והתחל לביירם יור
כרנוף אדם יאי בכל תיקומו ונעשה
הראש של הפרנוף הזה ה"ד וה"ן
הנאר שהם ה"ב כערין שזכרנו בסוד
התפילין זכבללס היה הדעת שהוא
היה השלישי ומאלו ה"ג מרחין נתקן
פרנוף הפנים טולו ע"י ניגון הששה
הוא שהיה שורטה מנשמתו אשר האת
לו אחר גלותו מיימי אה' להצטו פרנוף
שלם והאי ניגונא אחר שקל' השלושה
מוחין ועשתה מהם פרנוף הפנים אח"כ
לקטת גם כן ה"ו נשמו' של שאר התלכים
ועשתה מהם שאר הפרנוף שהם ב'
זרועות והצד זכ' שוקים ואות הכרית
העברה הרי שהפרנוף האות דמ"ק לא

וציור הרבנה זה הפרנוף הקדוש
כבטן בחוך אמת היה ע"י הנשמה
שלו בעצמה שכשנכנסו הח' מלכ' .
הנ"ל בתוך אמת מיד נדווגו אר"א
הוריע אבא בתוך אמת ש"פת מין
דוכרין גולם בלי צורה ואמא הוריע
כגדו ש"פ מין נוקבין גם כן גולם
כלי צורה והציור לא נעשה כי אם
ע"י הנשמה שלו בעצמה כאופנה
והיינו כד אתחברו אר"א ואתכלילו
דא ברא שיר נפק ניצוצא חדא
תקיפא פטישא חוקה מבונינא
דקרדינותא והיא מוצת הנשמה
הנקרצה בוצינא דקרדינותא כנ"ל
בהחת"ו עדיין כלולה בע"ק וכד
נפק נפק מאורא רכיב דערדיקא
קדישא דכל קדישא ואהגנוז כמעוי
דאמא ותקין גולגלתא חדא תקיף
בשערין ובמוחא ובחללי דמוחא
זככל ציורי פרצופי הפנים
ואתפשט וצייר ותקין כל שאר
פרצופי הנוף מנשמות חו' מלכים
כנ"ל להרי שהנשמה היא בעצמה
תיקנה הכלים שלו ועיין באורא
רבא :

ע"א ח"ל ומקרא דעילת על כל עילאין אתקראת שכינתא
אמנה

נעשה כי אם על ידי
נשמת

אמונה דישראל ע"ל. הענין הוא כי בהיותם מלוכשי בתוך
 הפרופים יראה שכינתא מקבלת מן מלכא קדישא כבוד
 היוונ. וזוה יהיה קשה להאמין במי שמוספע מאחר ונרין לו
 אכל כשיכין האדם ויראה מסערא דנשתהון דאיהו עילת על
 כל עילאין דשאלז בנייהו או יתחוק לבו להאמין כשכינתא כיו
 שחאמין בק"ה. וזוה שאמר האחר ומסיטרא דעילת על כל
 עילאין אתקריאת שכינתא אמונה דישראל כלומר דמסיטרא
 דנשייהו מייחוי שחין אמונה דישראל יען כי מקבלת מבעלה
 אכל מסערא דעילת על כל עילאין דאיהו כשמתא דכל
 כשמתין אתקריאת אמונה דישראל שכשמי רואה שנשתא
 דמ"ק איהו כשמתא דילה. משאז נדע דליוון חד זיה כשזוה
 לאמונה היו ומסיטרא דעילת על כל עילאין אתקריאת
 שכינתא אמונת ישראל; וכמו כן תיגא בתיקוני זוהר
 חדש ק' ג' ע"א ח"ל ורש"י איהו ליחיד דאיהו רחבו ארבעה
 פוכהו עשרה איהו גבול לימא דאורייתא דאיהו אמת עילאה
 וכו' אכל מסיטרא דעילת על כל עילאין דלית לעילא מיינה
 לית לה גבול מסיטריה ולית לה תחום מסיטריה ולא רשות
 עלה ולא כר מינה ולית לה יודה ושיעור הרי שנסערא דבעלה
 דאיהו עמודא דאמנעיתא דהיינו מסערא דנשייהו אתקריאת
 איהו שיעור וגבול לפי. חיוונא דליהון הוא לכעתיים וגם
 שהכבוש ומגבילה אכל הלכוש אינו יונביל כי אם לפרטוף אכל
 לא מכל להגביל לכשזה לפי שהגזר פיעוח וזוה שאמר היואמר
 אכל מסערא דעילת על כל העילות וכו' כלומר יוסערא דהאי
 כשמתא: שותפסות: כה לית לה גבול מסעריה ולא תחום
 מסיטריה לפי: דלא כפסוק הויא כשמתא מינה לעלמין וכוון
 דההיא כשמתא לית לעילא מינה ומתפסות כזוה ג"כ. לכך
 מסיטרא דהאי כשמתא לית רשות עלה ולית לה מדה ושיעור
 דלא שיק מדה ושיעור אלא כאתר שיעסק המשיב וכוון דלא
 פסוק לעולמינה היק ושל השיעור הו' ולית לה מדה ושיעור.
 עוד איתא כזאמר ו"ל ולא עוד אלא מסערא דעמודא
 דאמנעיתא אית: לה שתוף רחבה כגון דכר ומוקבא דאיהו ד'
 ושיטתא דילה א' ת ותרנייהו: אחד אכל מסערא דעילת כל
 העילות איהו אחד בלי שיתוף ע"ל. כוונת המאמר הוא
 שהשכינה מסיטרא דעמודא דאמנעיתא דהיינו מסיטרא
 כפרנטימית: בה פרנטיין לא מתקריין אחד אלא כהדוונס יחד
 כיו דאחר קרא ודבק בשתו וכו' לכשר אחד אכל כשכפרדים
 ית' חיוונא לאו הם אחד מסיטרא דפרנטייהו. וזוה שאמר
 יתאמר אית ליה שיתוף נזיבור. עגון דכר ומוקבא דאיהו ד'
 ושיטתא

נשתהו כי א"ו לא ישרבו אלא לכלים כדי שימקו יתא
 לאחזותיה כמשל הדבוס הל ועיקר הרבנות הכרתן לא היה
 כי אם ע"י נינון כשחתיים אם כן היות כך כדוריה שיהא האלוה
 האריתי שזא עשה הכל ואין עושה לו וכוה יתרון קדישא
 שאפילו שיגא מא"ו לא שהם עשו אותו אלא הוא עשה את
 ענינו והם שמשו לו לכלים ואפילו הכלים אלו שהם א"ו היא
 עשהם לתקן ענינו הא כינא: בהיות שעתיקא קדישא
 דכל קדישא הוא הוא שאפילו את א"ו כלל ומלכה קדישא
 גופיה הוא הוא עתיקא קדישא ד"ק שהוא כחינת חסד וגבורה
 דליה שכן תיגא שכל עיקר מעשה העולם תלמי בחסד וגבורה
 שהם כחינת ורועות וידיים ועל ידי הידיים נעשה הכל אם כן
 כחינת שחק'ו הם כבוד חסד וגבורה דעתיקא קדישא ד קודם
 כחינת ורועות ועולם נמצא שאמר תיקן לא"ו הוא הוא היגא
 מינו הרי שיק"ו הוא האציל וברא ויגר ועשה הוא עשה את
 ענינו ועל זה היה כרעה הרשע מכון לומר לי יאורי ואני
 עשיתיני שרפה לרמוז שהוא עשה את ענינו לפי שהיה יושבים
 ענינו לאלוה נמצא שאפי שרפה כזכר שהאלוה נרין שלא יהיה
 עשוי מאחר אכל בת"ת שהוא ז"ל דאצילות אי אפשר לומר דבר
 זה לפי שפרטפו נעשה מהאומות דא"ו שהם ת"ד ות"ק דהיא
 והכשמות שלהם הם חיוונא מלכא קדישא ושכינתיה הרי שהם
 וכשמותיהם הם נעשו מאחר. וכיון שכן אי אפשר להיות זה
 שאומרים שת"ת עיקר האלות: ופי"ש היחמה שיגא
 ניגוא חוקה כהיותה עדיין כלולה בעתיקא קדישא דכל
 קדישא. הענין הוא שבעוד שלא נתקן הכרתן ד"ק איתא
 גמחה זאת הנשמה בשביל שלא יחרבו העולמות ויגדל אורה
 ולא נתגלית האצילות עד שגאל הפרטוף המלכא קדישא שיהא
 ענינו עתיקא קדישא ויגדל כשמה ויכול לסובלה היא ויאמין
 דהיינו הב' עטרין חד הוא וכדי לתקן פרטוף שחק'ו יגא ניגוא
 חמא לבד דרך פתייו מאורא דכיה דעתיקא קדישא דכל
 קדישא ונתלבש בתוך חסד וגבורה דע"ק דכל קדישא שהם
 הב' עטרין שזא לאו"א שיעשו ו"ד ות"ק וכה הניגוא הזאת
 בתוך חיוונא כנו דיעי אחא ואפילו הניגוא הזאת לא היו
 העולמות יכולין לסובלה למיך נתלבשה כנו ב' עטרין שהם
 חסד וגבורה דעתיקא קדישא דכל קדישא אכל הנשמה שיהא
 העיקר היותה כלולה עדיין בעתיקא קדישא דכל קדישא ולא
 נתגלית עד נאתו פרמף שלם דמלכא קדישא מינו אחא:
 ודע כי עיקר התלבשות ניגוא זו הוא בחסד דעתיקא
 קדישא ד"ק. ומ"ש שנתלבשה בחסד וגבורה היינו כנו

מע

עיקרנו וכו' ואינו כהורק המתפשטין כדקרקפון למדע לון לא שכיח לא סגיניא חדא בלחודו כן הוא עתיקא קדישא הוא כתיבת
 עיניה סתייחא דכל סתייחא ולא סתייחא כה חינוך כהורין המתפשטין המתלבין וטחורין . ואינון תרקון . שמה קדישא ונבין כן בלא
 חד עב ל . הרי דחמא קדישה דחיוו חק"ו הוא כהורין המתפשטין מתייקא קדישא לכל קדישין ונבין כן אינון אחד ולבן דייק
 החומר ואחר המתפשטין ולא אחד שמתכלו יען לכלא חד אכל האינולות אי"ג דחיוו חד עם המאכלי מכל מקום הוא כמלתי כה
 מבר שנתה כל כה לבדו אכל כולל קדישא וסגינייה הם אחד בלא כחוד . וא"ת הרי כריש החומר אמר דאשיק ט' כהורין
 דלשטין חסיה מתקמו וחד חמר אכיר חסיה פדלתי כה חמר . ויש לומר דהאי דחמר דאשיק ט' וכו' אלו סגריקו מתקורם שכבר
 אמר כמתקן ואינון כהורין דמתפשטין ולא אחד דנפקו להוויעך דהאי דחמר דאשיק לאו דנכקני מכל וכל אלא שנתגלו לחון כחון
 דאישט ידום כמד החלין דחיו"ג סגריט ידום לא קרא כפרד חורש מן הטק אלא שנתפשט חורש לחון ;
 וא"ת וכהורין המתחמס דלשיל חמורין דחתורת מתמן חמין סוף י"ל כיון דהב' עטרין אלו דחתורו חמון דעתיקא קדישא
 חמר סגיניא לכל טיטון כנסה כהח"ע"ג שברו דרך חמא ואמא להתקן כפרנוף אדם כיון דכתיבנא דחיוו חלק
 הנגדה קייחא סגיניו לא פסוק חסו לעלמין וכל סין אחד שנת בו הנגדה . הרי שמלכא קדישא וסגינייה עם עתיקא
 קדישא הם אחד ; וכמו כן תימא בהיקוני אוהר חדש דק"ש ע"א ח"ל ומסירא דעילת על כל עילאין חתקייחא
 חיונה דסגריט ע"ל . הרי דכתיבא חקרא בשילת על כל עילאין ואזר חרש דק"ש ע"א ח"ל והמשכילים יזכירו מאן משכילים חלק
 דסגריט כיון שפי לשיל ; וכמו כן תימא בהיקוני אוהר חדש דק"ש ע"א ח"ל והמשכילים יזכירו מאן משכילים חלק
 דאית כהון שכל למדע לתחריה עלמין דחיוו עילת על כל עילאין כשכיתא דאיתר בה זה השער לב' דיקוס יבואו עכ"ל .
 ונרין להבין חמא ליה לאיזו"ל ליומא שאין פסוק דהמשכילים יזכירו הוא על חמין דאית ביה שכל לתמדע לעילת על כל עילאין
 כשכיתא . ודלית כתי שמשכיל וועיין כתיא סדרי וככל דבר לידע פשטיה דקרא כחמי . ויש לומר שלמד הפסוק אמר
 שאמר אל יתהלל חכם בחכמתו וגו' כואת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי שנתקן דקדק כפסוק מדאמר אל יתהלל חכם
 כחכמתו חס כן חין יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי חס כן חיוני חס . ועוד מהו כואת דאמר קרא שביה לו לומר כזה
 יתהלל המתהלל מהו כואת . אלא כואת הכתוב כן אל יתהלל חכם כחכמתו חיוני חכמת העין שחבה לידע כגוי תורה בזה
 הכמה חין לו להתהלל אכל כחכמה כואת חיוני של השכל וידוע אותי יכול להתהלל שאלה חכמי . וא"ת וכי כחכמת
 העין לא חכן . תדע שם הפרש בין חמן לחמן כמו דאמר קרא יקרה היא חכמיים וכל חפנין לא ישו כה דלפולו חדי קב"ה
 כיון דאחרו כגויחא חדי קב"ה כולליליא שהם חכמיים לידע ויחי קריחי כדכריו . אכל חס חפסל כחכמה לודע אותי ואת
 מהו כזה חפן יותר כמה דאמר קרא השכל וידוע אותי כי כאלה חכמי וכל אחד השכל לידע דברי אלא אותי דיקא . הרי
 כפירוד כשאמר השכל הוא כוונת הקבלה החייתית שחוקר לידע אלהותו יתברך . לכך אמר אליהו ז"ל והמשכילים זכירו
 מאן משכילים כלומר אל יעלה על דעתך שכל החפסל כחכמת העין וקרא משכיל לכך שאלו דאמר מאן . משכילים כלומר חמין
 יקראו משכילים . חלק דאית כהון שכל לידע לתחריה עלמין דחיוו עילת על כל עילאין כשכיתא כלומר שוודע שעילת על
 כל עילאין כשכיתא דחיוו חדי כיה דחיוו וזויל החמר דשכיתא ועילת על כל עילאין חיוו. חד כאשר בלאהנל לשיל כפרק
 זה . וכזה יתכן לומר שזהו כואת הפסוק דאמר כואת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי כלומר כשיוכל להבין וידוע אותי
 כואת דהיא השכינה כאלה חכמתו הוי כואת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי . והענין הוא שיש יודעים את זאת ואינם יודעים
 שהיא ע"ש עילת על כל עילאין כזה דחיוו עיניה דלית לה חנודא כלום ויחמר שקורין אותה עיניה שחושבים שהינה חקבלת
 אלא חפסלה וכפיהו ככיהודא נקרא עיניה ודחי שאינם יודעים שעילת על כל עילאין אדוק בה וידוע בדרך זה אינו יוכל
 להתהלל כואת חכמה אכל היודע דעילת על כל עילאין חמון בה אוכל להתהלל כואת . הוי כואת יתהלל המתהלל
 השכל וידוע אותי . כיון שמשכיל וידוע אותי ; ומה שחיד כי כאלה חכמי ר"ל שאין כי הוא כתיבת טעם וידוע הוא
 מה שדאמרנו לשיל עי אלה הם כיה דחין כדאיתא בזהרה כראשית דק"ש ע"א ועל רזא דנא איורו אלה אלהין ועילת על כל
 עילאין חמן דאית כחכם ואינו כפרד חס הוי כיה חפסלה חפניתי כאלה דייקא דחין לידע לידע חמון ויכול להתהלל וכזה
 ידוייק לשון הפסוק שאמר וידוע אותי ולא אמר וידוע אותי שכל חמון חמון ויודע הוא חמון ויודע הוא חמון ויודע הוא חמון
 עתה ו"ש כואת יתהלל המתהלל חפניתי חמון השכל וידוע אותי כלומר שחמון חמון כיון שטעם בי כאלה חכמי
 לכך

ען לאלהים פרק כ'

לכך אמר אליהו מאן משכילים אלץן דלית בהון שכל למכרד למארי עליון בשכינתא . הרי שעיקר הידיעה הוא לידע ששכינתא ומלכא קדישא עם פילת על כל עילאין אינון חד ובגין כך אנו מאמינים בהון כמה דליתא בסוף היומאזר הוה ובגין דליתו מלגזו שוי אמונת ישראל בהון כההיא דהיא קשורה דכלהו פנימיים וחיצוניים כלילא מעילאין ותתאין עד דלית סף ותכלית ובגין כך קרא לה אמונת ישראל דכה אשתמודעו עילאין ותתאין לעילת על כל העילאין ויזאן דמייחד ליה בה כחלו מייחד ליה ואחרי כך ליה על כל עילאין ותתאין . הרי דמזין יודע דעילת על כל עילאין עם שכינתא אינון חד כחלו מייחד ליה ואחרי כך ליה על כל עילאין ותתאין היינו דלמא קרא השכל וידוע אותי כי באלה חפצתי ולכך יוכל להתהלל הזתהלל בזה :

ומה שאמר בבק"ה שיהי נשמה אתקריאת בוניכא דקרדינותא הנה יש סוכרים בזה שבוניכא דקרדינותא אינו ביה וטועה יכל האומר כן שבינה נקראת בוניכא דקרדינותא והוא משגן אלביש שזים קדמות דהיינו שדינן מתערין מינה ולכך נקרא בוניכא דקרדינותא אבל כשאומר בויהר בוניכא דקרדינותא אינו מדבר על ביה כדליתא בויקרא דף רנ"ב ע"ב ו"ל כד אתחברו אבא ואמא אב מרחא דנגיש בעתיק וימין וכיה אתנגיש האי אורא ואכליל לנינוכא דכפין שבוניכא דקרדינותא דנגיש ביעווי דלמא עכ"ל . הרי בכירור שהנינוכא דכפין שבוניכא דקרדינותא עבד נגישא כיעוי אבא ח"כ הרי בכירור שחיה לאו בוניכא דקרדינותא : **ועתה** צריך להתבונן ולדע האי בוניכא דקרדינותא יואי היא והאי נינוכא דכפין מינה יואי היא שהנה מן המאמר הזה משמע שהנינוכא לאו בוניכא דקרדינותא היא אלא דכפין מינה כדליתא בתחילת המאמר ו"ל שבוניכא דקרדינותא נפק נינוכא פשיטא חזקה תקיפא דכטש ואפיק זיקין לעלמין קדמאי ומתערבי באורא דכייא ואתכסמו דא בדא הרי שהנינוכא נפקא שבוניכא דקרדינותא ולחזו אייהי בוניכא דקרדינותא . ובזוהר חדש דף ז' ע"ד ו"ל כהורא דלא קיימא ככהורא גליף וכפין ננינו דכל נינוכא וכו' והאי ננינו סלקא וכחתא והאי אקרי בוניכא דקרדינותא האי אתקין וכטש בכל נטיעין יאוויר לו גדל וכו' . בהאי בוניכא דקרדינותא נהיר מאן דנהיר וסלקא זנתא ואתפשט לכל סיערין וכדין אקרי קו המדה הרי שהננינו כעת יתקדי בוניכא דקרדינותא וקשיא להיהא דלעיל דמשמע דהננינו נפק שבוניכא דקרדינותא . עוד קשיא ממא' דלעיל שבהאי סיכא משמע שהננינו נפקא בוניכא דקרדינותא מתקרי ג' כ' קו המדה כמ"ש וכדין אקרי קו המדה . ובחיקוני זוהר נשמע איכא שהבוניכא עמה אייהי קו המדה כדליתא דף ל"ו ע"ב ו"ל כריס הורמנו דמלכא בוניכא דקרדינותא לא חיוור ולא סותק ולא ירוק ולא אוכס כלל והאי בוניכא אייהו קו המדה עכ"ל . הרי בכירור שהבוניכא עמה אייהי קו המדה ולא הנינוכא . עוד קשה שבמאמר זה מחזי דהאי נינוכא דאתקריאת בוניכא דקרדינותא ואתקריאת ג' כ' קו המדה מתקריאת ג' כ' משחתא ובזוהר

בראשית דף ט"ז ע"א משמע איכא ז"ל כריס הורמנו דמלכא גליף גלופי כטיהיר עילא בוניכא דקרדינותא כפין נו סתיתו דסתיתן מרחא דאין סוף וכו' כך מריר משיחא עבדי גוויין לאנכרא . הענין הוא שבין שמה משיחא דליתו בוניכא דקרדינותא עבדי גוויין . הרי שבוניכא דקרדינותא נקרא משיחא עבדי גוויין לאנכרא . כל המאמרים האלו שתקשים זה את זה ולא ראי זה כראי זה מה שזה פותח זה סותם ומה שזה סותם זה פותח ואי אפשר לשים שלום ביניהם כי אם בהקדמה שיש בבק"ה והוא כי בוניכא דקרדינותא היא הנשמה חמש וכשירדו הכ' עשרין לנו אבא ואמא נכלל בתוכם נינוכא חודא דכפקת שבוניכא דקרדינותא היא חלק הנשמה כדי לנייר את השני עשרין אלו לעשות פרטין כפי רצון הנשמה כדליתא בזוהר בראשית דף ט"ז ע"א ו"ל כשעתא דסתים דכל סתיתין כעא לאתגלייא עבד כרישא תקודה חזא ודא סליקות למיהווי מחשבה נייר בה כל ציורין חקן בה כל גלופין ואגליף נו בוניכא קדישא סתים גליפו חד ציורא וכו' כבר המאמר הזה ביארנו לעיל אותו ועתה לא באנו אלא להודיע איך בהאי תקודה שבה נינוכא נייר בה . כל ציורין גליף בה כל גלופין ואגליף נו בוניכא קדישא דהיינו בתוך אמא גליפו חד ציורא סתים . הרי שהנינוכא הזאת גליף ונייר לתרין עשרין כגו מעי אמא והאי ציורא אייהו מלכא קדישא שנטעיר ע"י הנינוכא דליתו מחלק נשתתיה מיניה וכיה לכך הוצרך להקראות הנינוכא הזאת כנינו דכל נינוכא יען כי כל נינוכא דכפקו לשאר הפרופין שבאו אחר מלכא קדישא כלם כפקו ממלכא קדישא ושכינתיה . א"כ האי נינוכא נקרא נינוכא דכל נינוכא ויתקרי פנים האחרות גם כן שהוא האור הקדמון והוא בסוד החמה שבגו נרתקה זהו מאמר ד' ל' לעתיד לבוא מוניכא הקב"ה חיה מנרתקה וכמה שאמרנו בויהר תערא ויהי דכיה הו"ה אקרי . וזהו שרמזו בזוהר בראשית דף ט"ז ע"א ח"ל זהר טמיר ונגיש ננינו דכל כפיטין ושרגין כלל ביה כפין וטמיר סתים ונלי חזי ולא חזי כפכת דמכועא דכירא כפין כיימא טמיר כלייח השתעשע כפלגות ליליח בתולדין דאפיק עכ"ל . תדע שיש ג' מדרגות גסה אור

קדוש שומר לא חיוור ולא סומק וכו' . היינו שלא היה ניכר בו לא חסדים ולא גבורות לצי שערין לא צתין לכך לא היה צדקה
 בו טעם גוון כלל ואזי כוונתו איהו קו המדה רוצה למח שיהיו קו להדין מדה דאיהו הניענא כפי ההכנה שנית דים בקו המדה
 כנוכר לעיל (ושאר החומר של זכר חוש בויתחין צה"י תמצאה בספר תעצמות) .
ואה שאר כח'ק' סולבא קדוש יקרא גם כן ו'א' ל'ה' יש ראי' . סוחר ייקרא ד'ק' קכ"ח ע"כ ו'ז' ו'ה'י' פתיקא דעתיק
 אתקרי אריבא דאנפין והוא דלכר אתקרי ועיר אנפין לקבלה דעתיקא סבא קדש קדשים דקדושיא על"ל . ידנה בזה
 החומר ישיתור הדכה לשון סה"ל המאחר עתיקא דעתיקא אתקרי ארץ אנפין אהוא דלכר יתקרי ועיר אנפין . מאי האי
 דאור לקבלה דעתיקא סבא קדש קדשים דקדושיא . דמשמע דלקבל דבר אחד לא מתקרי ועיר אנפין אלא לקבלה דעתיקא
 סבא . ועוד מדאור דמתקרי ועיר אנפין לקבלה דעתיקא סבא תזיע דלכר פרנסי . דאצילות לאו עיר אנפין הוא מדאור
 דלקבלה דעתיקא סבא יתקרי ועיר אנפין גרא דהוקא לקבלה דעתיקא סבא יתקרי ועיר אנפין . אצל סה"ל שאר פרנסי
 דאצילות לאו מתקרי ועיר אנפין . ועוד מה דאור כרישא והאי עתיקא דעתיקא יתקרי ארץ אנפין . קדש סה"ל לו למח איהו
 ארץ אנפין אם הוא על הכאר דכר הוא ארץ אנפין . מדאור יתקרי משמע דלאו איהו ארץ אנפין אלא סבב עתים מתקרי
 ארץ אנפין בהתלבשו כנויה . ג"כ משבס וז"ל סולבא קדוש מדאור יתקרי ועיר אנפין ולא אחר איהו ועיר אנפין דהאי דע"ל
 מלכא קדושיא דאור מתקרי ועיר אנפין לקבלה דעתיקא סבא אצל לוגיה שאר פרנסי איהו ארץ אנפין ולפי שדכר בעלכא
 קדושיא לכך דאור לומר דהוקא לקבלה דעתיקא סבא יתקרי ועיר אנפין ולכך הונכך השאר לכהרין בלשון הסוחר . הרי
 מדיק המאחר כוונתו לכך סולבא קדושיא יקרא גם כן ועיר אנפין ולפי שדכר בעלכא קדושיא לאו עיר אנפין אלא סבב עתים התלבשו
 בו ועיר אנפין . אצל יעצמו יקרא ארץ אנפין לגבי פרנסי דאצילות לפי דאיהו עתיק . יתין דע"כ סתרא ע"כא . כנויה
 לעיל לצי דאיהו מוסד ועבודה דעתיקא קדושיא יתש וכו' שאר החומר בוורה קרא ד'ק' קכ"ח ע"כ . ו'א' ל'ה' אה דעסכת
 גו"ה הו"ה תרי ויזכי או אה"ה תרי ויזכי חד לו ועיר אנפין וחד לעתיקא דעתיקא ו'א' ע"כ . דכלת חד עכ"ל . הרי כנויה
 דעתיקא קדושיא דקרא ארץ אנפין ומלכא קדושיא דקרא ועיר אנפין כלבו חד יתן כי הוא מני ומיה כנומר לעיל :

בית קדש הקדשים פרק כ"א

ענין לאלהים פרק כ"א

זבח . מאור בבק"ה סגמתי וז"ל הוא חיוור . מלכא קדושיא
 ושכיעתיה לזה אית ראי' בוורה כראשית ד'כ' ע"א
 ח"ל כנייחא עתיקא דנפק מגו מחשבה וחקרי מ' עידות
 לבניי קיימא ולא קיימא עתיק וסתיים בשמא לא אקריא ע"ל .
 בעינא לאתגליל ולאתקרי בשמא דא ותלבש בלבוש יקר דכר
 וכרא חלה עכ"ל . הענין הוא שגב' פוארנו כפרקין דלעיל
 שזי הוא מלכא קדושיא ולכך אקרי עידות לבנייחא שהוא הוא
 פחלת כמן העלמות כאש . עבאר כפרקין דלעיל וננין
 דאיהו לגו מכל ספירת . ולא . אתקרי . איתמר ביה קיימא ולא
 קיימא עתק וסתיים ולפי שדכר ע"כ . בתורה ע"כ עשר עשן
 שחין מתקין ע"כ ע"כ . ספירתו שומר בשמא לא אקרי
 אלא מ"י . ומה שאמר במאמר כד בשא' למעלה ולא אקרי
 בשמא דא ותלבש בלבוש יקר דכר . וכרא . אלה האי לבוש
 יקר איהו שכנות עוא כמו שאמר אנשי כנסת הגדולה . ומשם
 יקרו בשמים ממעל והאי התלבשות בוט . ויווג כבוד . כקדש
 . ראובן נכר . . ועל ידי ווגס כרא אלה דלעיל תשבת
 דלעיל

זב"אור . המאור זה אע"פ שכבר כתבאר ענין מציאות
 הכתר למה הוצרך מציאותה ועכשיו נבאר ע"י מי
 ירדה לו כוונת הכתר כי מציאות חכ"ד חג"ת כה"ש כבר
 כתבאר מאין באו לו אצל הכתר לא הזכר מאין בא לו
 תרע . שכבר נפק הציאות פרישה חוקה מכוונת דקדושות
 עבר דרך הכתר ולקח משם חלק לכתר דמלכא קדושיא
 והוא איתיה בכוונה דאיה שומר לעיל והדיקה הכינוח
 דכוונת דקדושות עמה לעשות ממנו כתר למלכא קדושיא
 לבי סד"ק חוכר מכל עיקר רוחניות האצילות ואינו בכלל שום
 פרנץ ולא שום ענין מכל פרנץ בדרך משל עשר ספירות יש
 בכל פרנץ מעשר פרנסיים וכשאינו אומר חלק חלק מכל
 פרנץ ופרנץ לבחינת פרנסיים או יהיה בכלל המכוניים זגס גן
 מאחר שזקוף חלק מכל פרנץ ופרנץ א"כ נשאר כל הפרנסי
 חברים ואי אפשר לומר דבר כזה : וז"ל למה . ולמה
 שהענין הוא שכל חלק מכל פרנץ ופרנץ ונשאר חברים
 חלק א' מכל פרנץ ופרנץ :

מלכות וזהו שאמר שאלו עיניכם נראו מי ברא אלה .
 חרום דייקא ואל"ג דחזא ואל"ג דחזא לבעיר חספין הכריה
 לא נקרא אלה על שם הגשמה כי האולדים לא נקראו בוראים
 אבל הגשמה האנושית וחדיה את האדם היא הנורא אבל על
 ס"י דאיהו בינה אחרת ביה מ"י ילד לי
 את אלה וכחו דכתיב גם כן חספין מי ינא
 נקרא ואל"ג אחר חספין מי נכרא הקרח
 סלא נאמר בריאה אלה נאמר ומחיהו
 גוי מ"י ברא אלה דהיינו תלכת קדישא
 שעתה כהם הגשמה כי'ג שטיפין יש
 באלים דלעילת. כמו כל אדם ואדם .
 אכין ואיך היינו אלה דאזוי ויבדוק
 בדרך הוא היינו שלכא קדישא שמתן בו
 הגשמה : וזה שאמר ואלעלם כלבגוס
 יקד דנטיד . נדך לבינן ליה הונך
 לתר עלת דנטיד דחזוי דלכס יקריה
 דקדושה בדרך הוא לא יגיהר . יאלז
 לחרשין שהוא חסד על סביבת עוון
 דולכת קדישא דלא אחרת דלית
 חספין ליהו אלויה מאורה כמו תלכות
 דשאר עלמות אלה ביה כהא דעגמה
 ג"כ כמו ילקח קדישא לכן אחר כלבגוס
 יקד דלתיך כלאמר דכתיב מעמו היינו
 דכתיב עשה אלה כעלמה כיה שנים
 כדריעה עוטה אלה דייקא דאיהו סביבת
 עתוי שנתעוק כה וזהו ג' ואלו ג' גסה
 שנים כדריעה דהיינו תפלות שעל ידי
 זיתים הוהילי דשנים דה' זכיה כמו
 שנים דכעש פרנק : יבדיתק בלאמר
 סביבת דכמוק הוא כן להתיקן חספין
 דלתקן דה' על ג' כן סביבת יאלעילת
 דאמין לתפלות היינו יאלעילת
 הלקח את הארע אלה הגשמה חספין
 וכתות חספין הוא מכת דולכת קדישא
 חזותה הגשמה חיים שנתקין הוה ודימו
 דחזוי קדושה אחר דלתיך כלאמר
 יהוה וזהו עושה אור גשמה כלאמר
 לפי איהו מוסר שנים כדריעה . ופני אחר קדושה כלאמר

ונשים . לך שלא יתכן להיות דבר זה לפי שלא עשה האל
 פרנק אם לא כעורך הגשמה ופי אשפר שתיב
 הגשמה אם לא ככתיבת הנק שאלם לא כן יסארו איהו אחרים
 פנינים בלי נשמה ואם הגשמה יתירה על הנק יסארו אחרים
 הגשמה נלוים ומחמת התקונים שגששו
 לנשמה תתוע הגשמה כעורך אבל
 כתיקוני ידע ע"ש . וגם אי אשפר
 לנשמה להיות אלה חספין הנק שאלם
 תהי' מיותרת תשאר הגשמה מעולה בלי
 לבגוס וזהו אי אשפר לבגוס יתכן שלכת
 חלק חזוי פרנקים לפי ש"ק מתלבש
 בעולם ככתיב ובהתלבשות הוא בלובן
 זה דהיינו שכתר דה' שאלו כתיב
 עשר ג"כ הוא יתלבשת בעשר דה' דה' דה' דה' דה'
 חספין וכן חספה גם כן כלולה מעשר
 ויתלבשת בעשר דה' שהוא כתיב
 וכן כתיב דולכת קדישא שהוא כלולה
 מעשר מתלבשת בעשר דחזוי וכן כל
 ספירותיו כל אחד ואחד יתלבשת בתוך
 עשר דה' ספירה דה' דה' . אם כן
 כתיב כן שכל ספירה יעשר ספירותיו
 יש בה כתיב עשר נדך החלבוס
 שמתלבש בו גם כן שיהיה בו עשר כתיב
 שתתלבש כהם הגשמה שיש בה כתיב
 עשר ואם איהו שלכת חספין פרנק
 ופרנק חלק אחד לעשות מעמו פרנק
 דה' ק יסאד כל פרנק ופרנק . מט'
 ספירות ואלו בהתלבשות ח' ספירות
 יסיה חלק חספין כתיב וסביבת של הי' שלו
 יסאד יעלה וזהו אי אשפר לאמר
 ששאר הגשמה מעולה . גיל' שכל
 כתיב ופרנק יש בה כתיב אלה ואלוה
 הכתיב איהו ככלל העשר ספירות של
 כל פרנק ופרנק וזהו ספירות הנקרא
 דעית כל כל פרנק ופרנק וועשה דעית
 כעשה פרנק דה' ק וספירות לפי שהעשר
 לנפוש הוא גשמה לנפוש כבוד גם כלה
 דעת כשלא טוב מזה שחזר פרנק ח' חספין הגשמות של
 פרנקים

והגלגל הא של זה הפרצוף היא
 סארך דהיינו כשיצא וזה דה' ניצוץ
 הפס' יש החוק דבוצינא דקריונותא
 כו' אירא דכ"א דעתיקא קדישא
 כנ"ל קודם שנתלבש באמא עבר
 דרך פרצוף ארין ולקח סמנו חלק
 לתקן וזה הגלגל הא היא הנקרא
 קרקפתא דלא כנה תפילין כעורך
 בתיקן י'ג כמאמר אליהו ז"ל כתר
 עליון איהו כתר מלכות ועליוה
 אחר סגור כראשית אחרית ואיהו
 קרקפתא דתפילין והקדמוני קדאים
 אחר בחברת הנוד ע"ש שהובר
 בפרצוף דכתר הנקרא נוד והוה כה
 ששנינו באורא האי דיוקנא דדום
 כליל עילאין והחאין ולפיכך נרבו
 ישו של הפרצוף הקדוש דה' דה'
 כראשי תיבת של העשר פרנקים
 דהיינו כה' כה' ג' ס' ס' עוריים
 לסנין ישראל עם ה' אמות שהיא
 ישראל ע' לצה קדישא דכל סזחמן
 דמה' אסנורא כה' תלין כסנר
 כמאמר העוקא קדישא בב' בלק
 רף קעליה דה' חזות ששצטו
 הקדוש חזר מכל ה' פרנקים
 דאצילת וזהו כעל כתיב בפרנק
 דה' ק יסאד כעור נשמת חיים שיהו
 שחיה כתיב ששמת עתיקא קדישא
 ששש שהיא דגון אשה חסד
 ששששים וסביבת סנר הכריתים
 ששש דיוקן

כנ"ז • זכמו כן תמצא בזהר בראשית דף י"ז ע"ב וז"ל ויחזר אלבים ימי אור ויביי אור מהכא חיהו שירותא לאשכחא
 גניזין איך אתברי עלמא כפרט דעד הכא כיה בכלל עכ"ל • הרי מדאמר האחר מהכא חיהו שירותא לאשכחא גניזין איך
 אתברי עלמא כפרט ידוע מאי כפרט הוא קטן וכן הכלל לבי שכלל כלל יצא ומדאמר האחר מהכא חיהו שירותא לאשכחא
 גניזין איך יתברז עלמא כפרט דחיהו חלק מן הכל כרי שיהי אור הא חלק ולא אור ממש ; הרי מן ה"ל שק"ה חפיק
 גשמת ח"ן ולכן קרא דעבד לה • וכמו דאיתא בזהר שנות דף פ"ט ע"ב וז"ל ששת ימים זדאי זלא בששת ימים זכני יומין
 קדישין עילאין איקרון עמי דשמיא קדישא אתכליל בהו ואימין אתכלילן ביה עכ"ל • הרי מדאמר האחר דאיכונן ששת ימים אקרון
 יומי דשמיא קדישא אתכליל בהו • ש"מ דאיכונן יומין איכונן וז"ל דאזילת • ומדאמר קרא כי ששת ימים עשה ה' זלא אחר בששת
 ימיש"ש"ה דלאזילן ששת ימים עשאו ה' • הרי כבירור דחיהו חפיק גשמתא דז"ן וכהון נתקנו בששת ימים :

זמה שאחר בבק"ה ק שבוא עשה את עצמו • לזה אית ראיא בזהר בראשית דף ג' ע"א וז"ל ח"ל רבי עלה סתים דהוה
 קמיה קב"ה וגלי במעיהתא עילאה ודא הוא בשעתא דסתים דכל סתימין בעא לאתגליה עבד כרישא בקודא חזת
 דא סליק למהוי מחשבה צייר בה כל צורח חקק בה כל גליפין ואגליק גו בוציבא קדישא סתימין גליבו דמד ציורא סתים קדיש
 קדשים עכ"ל • הרי שבהתא קודא דחיהו כנוטא דחיהו חלק גשמתו אנשיר הוא כנו מעי אחא כמה דאמר ואגליק גו בוציבא
 סתים גליבו דמד ציורא הרי דאבא ואמא לא ציירו יתיה אלא כיון גשמה דיליה ממש צירא את עצמו הרי דחיהו עבד לגרמיה ;
 וכמו ק תמצא רמז בזהר בראשית דף ס"ז ע"א וז"ל לנו כנו בוציבא נפיק חד כביעו דמיכיה אנטבעו גונון לתתא עכ"ל •
 הרי דחזן דעבד ארבעה וסודות הוא הכו כביעו דמיכיה אנטבעו גונון • זכמו כן תמצא בזהר שנות דף קס"ז
 ע"ב וז"ל אדם קדישא גליבו דניירא ודוקא דגופא לא הוה כנוקבא וכלא ציורא כלל הוה ואתציר ואגליק לתתא עכ"ל • הרי
 כבירור דאדם קדישא דחיהו חלק קדישא לא ציירו אותו אבא ואמא כי אס הוא כנטייר מעצמו ע"י גשמתו כמ"ש המאמר אדם
 קדישא גליבו דניירא ודוקא דגופא דיליה לא הוה כנוקבא וכלא ציורא כלל הוה ואתציר ואגליק לתתא עכ"ל • זחף על פי
 שכוונת המאמר הוה הוא נודבר על אדם הראשון שלא כנטייר כנוקבא כנו נוקבא ע"י סודו כמוס כנוקבא דאי לא תימא הכי
 הוהר מאי בא לאשיועיקן כי הדבר פשוט • (וכירוש הויאזיר הוה תמוזאבו בס' תעזומות כה"י) ; תו איתא בזהר
 ויקרא דף קל"ה ע"א וז"ל כד אתתקן תקין כל תיקונין דלתתא תקין ותיקונין דעילאין ותתאין חכאן אוליפכא כל רישא דעמא
 דלא אתתקין הוא בקדמיתא לית עמא מתקבא עכ"ל • ותיקוניו דעתיקא קדישא הוא הוה מה דעבד למלכא קדישא
 לפי דמ"ק הוא הוא עתיקא קדישא • ומדאמר כד אתתקן ש"מ דהוה אתתקן ועצמו :

זעור מדאמר ויכאן אוליפכא כל רישא דעמא דלא אתתקן איבו בקדמיתא לית עמא מתקבא • הרי שיהוה ראשית הכל
 צריך שבוא יתקן את עצמו • וישראל עלה בחששכס תחלה כמה דאמר קרא קדש ישראל לה' ראשית תבואתו ח"כ צריך
 שיתקן הוא לעצמו בקדמיתא וז"ל נתקנו עילאין ותתאין עילאין היינו או"א-תתאין היינו תפארת ומלכות • כוה דיימתי בזהר
 אכלו רעים לעילא • שמו ושכרו דודס לתתא • אמר ליה רבי אלעזר מאן איכונן לעילא ומאן איכונן לתתא אמר ליה ואת שאיל
 דא אכלו רעים לעילא דאיכונן אבא ואמא דאיכונן ברעותא תדיר • שמו ושכרו דודס לתתא דאיכונן דודס לוימין ודימין הרי דמה
 דאמר הויאמר כד אתתקן תקין כל תקונין דלתתא תקין כל תקונין דעילאין ותתאין היינו על אבא ואמא וז"ן שנתקנו הוי עלאין
 ותתאין • והענין הוא שמקדס שינא מלכא קדישא לא היו כבאבא ואמא מיין דוכרין ונוקבין ששבי עשרין היו מעתיקא קדישא
 שבאו דרך אבא ואמא ולא היו מנס וכס כמה דאמר בזהר ויקרא דף רצ"א ע"א וז"ל מסיירא דאבא הוה גניז בה מד עטרא
 דאקרי חסד וויסירא דחיהו הוה גניז בה מד עישרא דאיקרי גבורה • הרי דעשרין אלו היו גניזין בהם ולאו הם וינס וכס דאבא
 זאמא • אבל להוציא וז"ן הוציא חסד וכס מיין דוכרין ומיין נוקבין שששכס מלכא קדישא מהם נתקנו אבא ואמא ליונו וזו בא
 להם מיין דוכרין וויין נוקבין והדונו להוציא וז"ן דאזילות כדאיתא בזהר ויקרא דף קמ"ג ע"ב וז"ל ותאבא כנטיעותא
 דספרא כיון דאתבסונו לעילא כלל דאדם גופא קדישא דבר ונוקבא אתחברו וינא תליתאה וינא אתבסומותא דכלא ואתבסונו
 עליון עילאין ותתאין עכ"ל • ועתה צריך להבין הויאמר באי וינא תליתאה מאי היא דודאי מדאמר וינא תליתאה משמע
 דתרי וינא הדונו כרמין דין וכינה הם הג' זיונים אלו תדע שאב' ואמא הדוונות ראשון היה לבגין עיקר מטרין דאמא שמקודס
 היו טומאונים כסוד אברהם ושרה טומאונים היו • וכן תמצא בתולה שקודס היא סתוניה ויונוג ראשון הוא לפתוח הכתוב ומאור

עח לאלהים פרק כ"א

היוונ הראשון אין יתרון אלא הכל שכינה . חכו סוד המאנין תבירין שנשברו . ולכן אמרו חכמים אין האשה מתעברת ויביאה ראשונה . אחר כך היוונ שני היינו עליית נשמות הכלים בנו אמת ונתחברו עם השני עטרין ונתהוו מלכא קדישא ושכינתיה וכשינא מלכא קדישא ושכינתיה וכתעלו למעלה להודונו עם שכינתיה להוציא נשמות לז"ן אז נודונו וימנא תליתאה להוציא ועיר ומקביה דאזילות וזהו שאמר המאמר כד אתבסמו לעילא כללל דאדם גופא קדישא דכר ומוקבא היינו כיון שינא פרנף דמלכא קדישא ונתעלה למעלה להודונו עם שכינתיה להוציא נשמות לז"ן אז נודונו אבא ואמא זימנא תליתאה להוציא לז"ן דאזילות וזהו שאמר וכפך אתבסמותא דכלל דאיהו ז"ן ואתבסמו עלתין עילאין ותתאין . עילאין היינו אבא ואמא תתאין היינו ז"ן . הרי לך כבידור שאמר שנתבסם מלכא קדישא לעילא נהיהו פרנף דז"ן באזילות בויוונא תליתאה . ולמודין מיכה גם כן דעילאין היינו אבא ואמא . תתאין היינו תפארת ומלכות . ועתה נרין להתבונן במאמר שהקדמנו . ח"ל כד אתתקין תקין כל תיקונין דלתתא תקין כל תיקונין דעילאין ותתאין שמהאר דאמר תקין כל תקונין דעילאין ותתאין למה הוצרך לומר תקין כל תקונין דלתתא . אלא יש לומר דתנא והדר מפרש דהיינו מה שאמר תקין כל תקונין דלתתא ר"ל שתקין כל תיקונין דלתתא מניה וכדי שלא יטעה לומר דמאי דאמר כל תקונין דלתתא הוא על תיקונין דלמעלה מן אזילות לכך מפרש ואזיל . תקין כל תקונין דעילאין ותתאין דהאי דלתתא הוא על עילאין ותתאין דהיינו אבא ואמא וז"ן . הרי שנכתקן מלכא קדישא דאיהו תיקוניו דעתיקא קדישא אתקנו כל תיקונין דלתתא ג"כ מעין ההוא דלעילא שמו שהיהו דלעילא אתתקין מעין דכר ומוקבא כך כל דלתתא אתתקנו מעין דכר ומוקבא כדאית' בוודר ויקרא דף ר"ג ע"א וז"ל תא חזי בשעתא דעתיקא קדישא סתים דכל סתימין בעא לאתתקנא אתקון כלא כעין דכר ומוקבא באתר דאתכלילו דכר ומוקבא לא אתקיימו בקיוונא אחרא אלא בדכר ומוקבא עכ"ל . ועתה נרין להבין למה ברישא אחר כעין דכ"ן . ובסיפא אחר בדכ"ן ומש . ויובן כמה שאמרו ביריעה דלעיל על עבין האורה חביבן נבראת תחילה והסיב מלמד שנתעטף וגו' . ולמודין מההוא דלעיל זיוונא דילהון בסוד עטופא . וכזה נכחו לטעינונו מ"ש לעיל כעין דכ"ל לפי שהם תקוניו דעתיקא קדישא והוא למועלה מן הכתר ואין שם בחינת דכר בדכ"ן ומוקבא לבדה לכך אחר בשעתא דעתיקא קדישא סתים דכל סתימין בעא לאתתקנא אתקין כלא כעין דכר ומוקבא דהיינו בחסדים וגבורות ולא שיראה פרנף דכר ומוקבא אלא כעין דכר ומוקבא בכ"ף הדימיון . אבל באתר דאתכלילו דכר ומוקבא דהיינו בבאב ואמא לא אתקיימו אלא בדכר ומוקבא ולא אחר כעין לפי דפרנפוס ניכר : חו' איתא בתיקוניו זוהר חדש דף ג"א ע"א וז"ל והאי ננינו בלקא ונחתא והאי איקרי כוונא דקרדיסותא האי אתקין ונטש בכל נטיעין כבורין ואמא לו גדל עכ"ל . כבר פירשתי לעיל שהאי ננינו הוא חלק מהנשיה שנכנסה בתוך הכ' עטרין לגיירם . הרי מדהננינו בטש ביה ואמר ליה גדל . הרי ראיה ברורה שאין אבא ואמא עושים לו דכר כי אם מי שמגדל לון שהוא הננינו שאומר לו גדל . ונריך להבין שהיה לו לומר דבטש בהו ויגדלן מאי האי דאמר אומר לו גדל . אלא לעילא אינו נריך כי אם אמירה כמה דאמר קרא ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור וכמו כן בכל מעשה בראשית באמירה לבד נעשה הענין כדכתיב בדבר ה' שמים נעשו . לכך אחר ואמר לו גדל . הרי כבידור מכל האומר לעיל דאיהו תקין את גרמיה ועל ידי נשמתו נכטייר . ולמודין מינה שאלהות נריך שהיה מי שלא עשאו אחר ולכן מלכא קדישא איהו אלהי האלהים דלית דעבד ליה . ופרעה הרשע לזה היה מכנין באומריו לי יאורי ואני עשיתיני לבי שהיה מחשב עצמו לאלוה היה אומר כן . הרי מכל האומר לעיל דמר לך דמי שהוא עבד גרמיה ולית דעבד ליה דאיהו האלה : וקה' שאמר כבית קדש הקדשים שאבא ואמא יצטרכו לכלים לבזיק אומנא לאוונותיה . לזה אית רמז בוודר ויקרא דף כ"ב ע"א וז"ל ותרויביהו אינון ככרשייא ובסבל ליקרך והבי תקינו למיהו קטן מכבד לגדול דלעילא מיניה אבא איהו חכמה הלא אב אחד לכלנו למיהו משמש תחותך ואכת כתר עליין על רישיה ולית כתר עלך . ולית אלהא אחרא ואמא לשמשא לאבא דאיהו תחותיה ליויהו כשא תחותיה עכ"ל . ונריך להבין מה שאמר אבא איהו חכמה הלא אב אחד לכלנו קשיא מהיבן משמע מפסוק הלא אב אחד לכלנו שאבא הוא חכמה ויה נריך היו לו לוודר להביא הפסוק הוה כי כלו עלמא דנא גמירא שאבא הוא חכמה . וז"ל שאע"פ שמ"ק ולמעלה מן אז"א . מ"מ יען כי עבר דרך אז"א נקרא חכמה אב ואף על פי שהכאו עטרין הם מע"ק וזה שרמו בקרא הלא אב אחד לכלנו כלומר אע"פ שלא נקראת בן מוש מ"מ יקרא חכמה אב לכלנו . הרי נודאמר היואמר דאבא איהו משמש תחותך ואמא לשמשא לאבא ומיניו ככרשיית דף כ"ב ע"א דאמר מארי אומנא לבניכא יהי כן ויהי כן והאי אומנא איהו בינה כדכתיב ואהיה אלנו אמן אל תקרי אמין אלא אמין והאי מאריה בניכא איהו חכמה דאיהו אבא . ומדקראו כאן

פעולתו כפי ידיעתו והיא שאינו דעת דמייר בנויה נותן לו ידיעה לעשות אוזכותא . ומה כפי שהדעת העליון כלול מעשר דעות ובהתפשוטו בחלקי הנוף כל חלק מהנוף עביר כפי הדעת שלו . הרי מאברי הנוף יודע הנשמה המותה . כן הקב"ה לעילא מחמת הבכירות שהם עשרה וכל אחד ממונה על דבר אחד מהם יודע שקב"ה כלול מעשר דעות ובהתפשוטו בכל עשר ספירות כל ספירה וספירה מדתה לעשות כפי חלק הדעת הנכנס בתוכה . וכו' שאמר המאמר כן הקב"ה אתידע ולא אתידע בגין אליהו נשמתה לנשמתא ורוחא לרוחא עמיר ונגיז מכלא . וצריך להבין לשון המאמר שאמר נשמתא לנשמתא רוחא לרוחא שהיה לו לומר בגין אליהו נשמתא לנשמתא לגופא כמה דאמר אליהו בתפילתו וכד אכת תשתלק מנהון אשתארו כלאו שיהן כגופא כלא נשמתא וכו' ספיר דמיא למשל דמייתי מאדם התחתון כעבין הנשמה ונוף . ועוד למה כפל הלשון באומרו נשמתא לנשמתא רוחא לרוחא שהאחר שאיבו נשמתא לנשמתא איך יתכן להיות רוחא לרוחא . ועוד דאינו צורך לומר רוחא לרוחא ומכל שכן אשחמע . אלא העבין הוא כמו שאמרנו שכלא קדישא הוא כליל כלא כסוד עשר דעות דכליגן ביה ולכך לחלק דמתקרי נשמתא הוא מתקרי נשמה לה הוי נשמתא לנשמתא ולחלק דמתקרי רוח החלק דרוח דביה מתלבש בהאי רוחא הוא מתקרי רוחא לרוחא ולכך הוצרך להזכיר נשמתא לנשמתא ורוחא לרוחא להראות דכלא ביה . וכמו כן תמצא נזוהר ויקרא דף רכ"ז ע"ב ח"ל פקודא תליכר ק"ש ואית למכדע דליהו איתקרי חכס . ככל מיני חכמות עד אין סוף ומבין בכל מיני תכונות ומסיד בכל מיני חסדים ונבור בכל מיני גבורות ויועץ בכל מיני עשות ונדיק בכל מיני צדקות ומלך על כל מיני ממלכות עד אין סוף עד כתר ובכל אלין דרגין בחד איקרי רחמן וכחד אקרי דיין והכי אוקמוה בכמה דרגין עד אין סוף עכ"ל . הרי שהוא פנימיות של כל ספירה וספירה דהיינו דעת של כל ספירה וספירה ובגין אותו דעת המתפשט בתוך חכמה . שהוא חלק הדעת דביה שהוא דעת החכמה . אותה הספירה בגין ההוא דעת דנכנס בגוה מתקרי חכמה וכן כולם בגין אותו דעת דנכנס בגוייהו מתקריין על שם החלק של הדעת שנכנס בתוכם וזהו שאמר חכס בכל מיני חכמות ויובין בכל מיני תכונות וגו' . ועשה צריך להבין מה שמסיים ואולי ובכל אלין דרגין בחד אקרי רחמן וכחד אקרי דיין והכי אוקמוה בכמה דרגין עד אין סוף למה הוצרך סיבא דא שכבר אמר חכס בכל מיני חכמות וכו' . ויש לומר שבאת האזי סיבא להגויאן מסלקא דעתין דלא תאמר מה שאמר חכס בכל מיני חכמות ר"ל שחכמת החכמות שבאו לו נעשה חכס לכך באת סיבא וזוהר ובכל אלין דרגין בחד אקרי רחמן וכחד אקרי דיין כלומר שנכנס הוא בדרגין באותו דרגא שיכנס בו יקרא הוא בעל הדרגא ההוא רוצה לומר שאם החכמה היתה באה לו מאחר לא היה ראוי להקרא חכס באותו יקום ענינו אלא למטה היינו שאין תלמוד יורה הלכה בבני רבנן לא מחמת שהוא אדון הכל כשפיהו בחכמה הוא יקרא חכס וזמש מורה שהוא בעל החכמה לפי שהוא הנקרא חכס באותו יקום שהוא החכמה וכן כולם . וזהו שאמר הוואמר ובכל אלין דרגין בחד אקרי רחמן כלומר באותו יקום שהוא הרחמנות שם הוא יקרא רחמן לפי שהרחמים ממנו נובעים ובחיקום שיהיה . הדיוטות שם הוא יתקרי דיין בשביל שכל דינין מיניה נפקין הרי שכל הדרגין מחמת התלבשותו בגוייהו יקרא כל אחד על שם ייה שמתלבש בתוכו . ויקרא נמי ודאימר הוואמר חכס בכל מיני חכמות ולא אמר חכס מכל מיני חכמות דאלו הוה אמר מכל מיני החכמות הוה משמע שבאת לו החכמה ויכל החכמות וידאה שהוא מקבל מן החכמות לכך אמר חכס בכל מיני חכמות שרונה לומר שהוא חכס ומשמע בכל החכמות . ועשה צריך להבין גם כן המאמר הזה למה הזכיר חכמה ופינה וחסד וגבורה . ותפארת ונצח והוד לא הזכיר ויכוד ומלכות הזכיר . וי"ל שבחיקום תפארת נצח והוד הזכיר וילת יוצין דהיינו שנצח והוד בכללם כלולים הכליות שהם היענים כמו שאמרנו דו"ל כליות ויעצות והלב חסין ועצת ויגיד לחכמה לכך כלל תפארת נצח והוד ביועץ בכל מיני עונות הרי שהוא פנימיות הכל ושולט על הכל מדויקא נמי דאמר ומלך על כל מיני ממלכות ולא אמר בכל מיני ממלכות והאי דפירש בסופא חשיע דכל מה דלעיל הוא שהוא אינו חכס חסידותא אלא הם חכמים מסיבתו כמו שאמר ומלך על כל מיני ממלכות ולפי שהיה סלקא דעתין עדיין למייר שהאי חכס בכל מיני חכמות ר"ל שהוא יודע בחכמות ולא אמר שהוא בעל החכמות לכך הוצרך למייר בסופא ומלך על כל מיני ממלכות ולא אמר בכל מיני ממלכות שהיה עובדן שחלק בכל חיקום וחיקום שחכמים הרבה לכך אמר ומלך על כל מיני ממלכות ומדקויא הוא על כל גוה מה שאמר ברישא הוא כמו על כל . ואת ילימא בכלם על אלא אי הוה אמר בכלם על הוה איינא הוא חכס שליט עליהם אבל הוא אינו החכמה שלהם לכך הוצרך בכל מה דקדישא למייר חכס בכל מיני חכמות וכו' כלומר שהוא בנוס וכדי להגויאן מסלקא דעתין שלא תאמר שבאת לי החכמה מאחר הוצרך בסיבא לומר ומלך על כל מיני ממלכות :

עון לאלהים פרק כ"ב

דעריין זינדיק איז למהדעי מאי האי דאמר בפיפא עד אין סוף עד כתר . וקדש שהיה לו ליוזר איפכא עד כתר עד אין סוף
אלא תדע שהאי מילת עד אין סוף קאה לעיל שאמר מלך על כל מיני מזלכות עד אין סוף לפי שהתחיל ברישא חכם
בכל מיני זכויות עד אין סוף ולא הזכיר בכלם עוד מלת עד אין סוף הוצרך לחיזק בפיפא ומלך בכל מיני מזלכות עד אין סוף
לומר לך שבכולם שייך האי מלת א"ס ומה שאמר עד כתר לפי שהזכיר כל המצוות ולא הזכיר כתר לך אחר עד כתר כלומר
זכר גם כן בכלל הדברים האלו שאמרו שהיא כתר על כל מיני כתריו . ומלת וליחא כתר ברישא למה הניחו לביפא . וי"ל
שאמר שרנה לומר במלכות ומלך על כל מיני מזלכות ודמו כזה שהוא ג"כ חכם על כל מיני חכמות . זאי הוה אחר כתר ברישא
הוה משמע גם כן שהוא כתר על כל מיני כתריו . זלשו הכי שבתר על כל כתריו הוה עתיקא קדישא דכל קדישין . אבל דעת
הוא גנוב בכתר וכתר של דעת הוא דעת של כתר ולפי שיש חלק הדעת יותר עליון מהאכמה דאיהו דעת של כתר שייך ביה האי
על דאמינא אבל בכתר ענמו לא שייך ביה האי על דאמינא לך לא הוזכר כתר ברישא דלא ליפול עליה האי מלה דעל דדרישא
וכמו כן תמצא סויע לדברינא אלה בוורד ויקרא דף רע"ז ע"ב וז"ל ואי תימא דסליקא לעילא מעשר . שמא נפרש זי"ד ה"א
ואי"ה עשר דמתאחד בה לא סליק לעילא מעשר ובגין דא זי"ד ולא זי"ד אל"ף ע"ב . כוונת המחבר הוא להודיעך
מה דאמר דסליקא השכינה עד א"ס שואל המחבר אי תימא דסליקא שכינה למעלה מעשר מדאמר דסליקא עד אין סוף . לזו הכי
דחא שמא מפרש דאיהו שם א"ס עשר דמתאחד בה כלומר שם א"ס דאיהו בעלה דתיימד בה איהו בעל עשר בתי' וזהו שאמר לא
סליק לעילא מעשר ובגין דא אחרו עשר ולא אחד עשר . ואין יתכן שהיא תעלה למעלה מעשר . זא"ת למה אחר דסליקא עד
א"ס אלף תדע שהעשר בחינת שהם עשר אתון דשם א"ס היתפשט בכל האצילות רישא דליה דאיהו זי"ד שרוי לעילא בכתר
עליון והוא הנקרא א"ס גם כן וכדי להתייחד עמו בכל עשר בחינותיו למחוי פרושא זיה בשוה עמו סליקא לעילא עד הכתר
דמתקרי אין סוף . הרי ששם א"ס שהוא הדעת אחר הוורד דראשית התלכשותו הוא יין הכתר ולמה לך אחר במאמר ראשון
עד א"ס דאמינא לעיל הוא עד כתר ואורו בפיפא דלא ליפול עליה מלת על דדרישא לעיל ; וכמו כן תמצא דהזקני הוורד
דף ס"ג ע"א וז"ל ואיהו איתקרי בכל שמהן לאשתמודעא תוקפיה בכל שמהן לאשתמודעא תוקפיה בכל שמהן מההוא דרנא ומחא
שמה ידועא ע"כ . הרי מדאמר המחבר ואיהו איתקרי בכל שמהן לאשתמודעא תוקפיה בכל שמהן מההוא דרנא ומחא
דשרייא עליה . הרי מדבר המחבר בשתי לשונות האמורים במאמר דלעיל דהיינו מה שאמר לאשתמודעא תוקפיה בכל שמהן
ושמה היינו חכם בכל מיני חכמות וכו' . ומה שאמר מההוא דרנא ומחא דרנא ומההוא דרנא ומחא דרנא ומחא דרנא ומחא
דאיהו בגייה ושרייא עליה : חו איתא בוורד ויקרא דף קכ"ח ע"א וז"ל הו"ד ובהר יוצא מעדן מאי טעמא משום דקרומוא
אתפסק דלא מחפיי על תוחא ועל כל פנים קרומוא פסק לתתא והיינו דתיבין ברישומי אתון תי"ו כלומר רשים רישומא לעתיק
ימין דכיה תלייא תמים דעות שלים מכל סטרוי וסתים ושכין ושקוט כחמר טב על דורדייה ע"כ . הכה המחבר קשה הבנה
ואומר דרשנוי . ראשונה מה שאמר ובהר יוצא מעדן מאי טעמא דקא שאל מה י"ל לעשות הכהר
הנובע ודאי שיוצא מקומיו . אם כן למה שאל מאי טעמא דקא שאל מה י"ל לעשות הכהר
הקרום ואחר כך אחר על כל פנים קרומוא פסק לתתא דמשמע דלא נפתח :

הנה כבר מבואר בבית קדש הקדשים אברהם ושרה טומטומים היו ואומר ובהר יוצא מעדן דאיהו מחכמה אמאי יוצא שהרי
טומטומים היה ואין יצא . ומתוך שבביל דאותו קרום אתפסק יוצא יסודו למזן ואע"ג דאמרינן דנפתח הקרום לאז
לגמריה דהיינו שירד האור מעם למטה בבית ארת והו שאמר על כל פנים הקרום פסק לתתא ואתפסק למהי נגזר בין אבא
ואמא כדי שיזדונו להוציא לזון דאיהו רמון במלכא קדישא וזהו שאמר המחבר והיינו דתיבין ברישומי אתון תי"ו כלומר רשים
רישומא לעתיק יומין רוצה לומר רשם רישומי דומה לעתיק יומין ואין לומר שרשם לעתיק יומין דאיהו מלכא קדישא אף על גב
דאתקרי רישומי דא"כ היו לו לומר רשים לעתיק יומין אלף אחר רשים רישומא לעתיק יומין כלומר רשים דבר שרשם לעתיק
יומין דהייכחז"ן . ומה שאמר והיינו דתיבין ברישומי אתון תי"ו כלומר רשים רישומא לעתיק יומין דכיה תלייא תמים
דעות רוצה לומר שאות תי"ו דהיינו תי"ו וי"ו שהם אותיות המורגשות בשני אותיות או רשום תמים דעות הו"ו הוא הששה דעות
של הששה מלכים דמיות ועלה כשמותיהם לעילא והיינו וי"ו . והתי"ו הוא תמים שהוא גלוי העטרה דאיהו מלכות ששם הוא
בקרא תמים כדכתיב אתה לך לפני ואהיה תמים . ומהשבעה דעות אלו הוא בחינת פרנץ הגוף דמלכא קדישא . כמו כן כתובה
ערוך

בית קדש הקדשים סוף כ"ג מהיטנותא דכלא עת לאלהים פרק כ"ג עב

וביאור המאמר מה שאמר וסוד גילוי ע"ק וא"ס היינו
 המאמר כל זה נתבאר לעיל וצתה נרין
 בתוס' באור הנשנית וכן תחתא שא"ס עולה אור הוצא שגילוי
 עתיקא קדושא היה מתוך אור דהיינו סוד הנחמס כג"ל נס
 עש"ה וחקיקת קשר פרטופים וכו' עד
 המאמר כל זה נתבאר לעיל וצתה נרין
 להבין למה בעל המאמר הפך לשון הוהר
 כי בונה אחר כך כריש הורמנותא
 דמלכא גליף גליפו כשהירו עילאה
 בוניא דקדושתא כפיק חנו סתים
 דסתיו וכו' אור כריש הורמנותא
 דמלכא הנפיק ינו סתים דסתיו .
 ונתא דא"ס ונתא"כ הכיר הנליפני . וי"ל
 שבעל המאמר רצה לבלת המניחות חיק
 הנה והכר שהקדים כחכמות הנחמס
 הקדומו כלשון ונה שקדס כחכמות
 הנחמס היינו תכננת עתיקא קדושא
 דכל קדושתא שהוא לשון הנפול על כפיק
 חנו סתים דסתיו שהוא מורה על
 הנחמס ואתה הנחמס הוא הנליפין
 דהיינו חקיקת שורש הכרופים לכן
 הקדים לכפיק עם סתים דסתיו ונתא
 דח' ש גליף גליפו .
 ועתה נכח לכוננת המאמר כריש
 הורמנותא דמלכא ר"ל בתחלת
 משלת החלק לומר כשעלה כרענו
 להראות מהשלתו להקראו חלק בתחלת
 מחשבתו נכח חנו סתים דסתיו הוא
 כתנועה שאחרנו שכתב תנועה זאת של
 עתיקא קדושא דכל קדושתא נתנועה
 הנחמס כנוכר ואחר הנחמס הוא הס'
 הנליפנים שנתגלגו כשהירו עילאה .
 ונתא למה הוהר לא כקטלשון זה . וי"ל
 שכוננת הוהר הוא לדכר אחר הנחמס
 ונתא חשד התחלת הנחמס וכן
 לשוננו כריש הורמנותא דמלכא בתחלת
 גילוי משלת מלכותו . גליף גליפו
 שהיא הכפיה שהיא הנחמס ונתא
 דגליף

וכו' גילוי עתיקא קדושא מאין סוף
 וחקיקת העשר פרטופים למעלה
 מהפ"ס וכו' א' שהיו בסוד נאמרימי'
 וסתיכן בא להם בחינת הסדי' וגבורו'
 כל זה יוכן במצמד בפרשת כראשי'
 דף ע"ז : כריש הורמנותא
 דמלכא דנפיק מע סתים דסתיו
 סרוא דא"ס היינו סוד גילוי עתיקא
 קדושא מאין סוף גליף גליפו
 בתהירו עילאה היינו סוד חקיקת
 העשר פרטופים למעלה מהפ"ס
 הנקרא כהירו עילאה טריתא
 במתחיק כסוף חיקוני ז' ח"ל :
 כשהירו עילאה כריש הורמנותא
 דמלכא גליף ט' גליפין וחד טביר
 ולא ידע וכו' קוטר א טולמא נעין
 בעוקא . קוטר א קשר נגולמא
 גלמ נעין בעוקא תחוב כטבעת
 ר"ל היסודות שלהם היו קשורים
 בגולמם ותחובים בכירת הרמס
 שלהם שהוא כמו טבעת והיינו
 טובטופים היו כטבר לעיל . לא
 חוור ולא אובמ ולא סומק ולא ירוק
 ולא גוון כלל ר"ל שלא היה להם
 בחינת חסדים וגבורות כלל . כד
 פרד סשיחא עכיד טונין לאנהרא
 דהיינו כשתוק עתיקא קדושא
 חיקונו התחיל לסרוד ולשער
 חסדים וגבורות לצורך בניינו כנוכר
 גם כן במצמד אליהו ז"ל חיקוה'
 סחיקוני הוהר וכו' לגו כנו כרניא
 דקרדיונותא נפיק חד נביע דפניד
 אצטבעו טונין לתתא סתיכ' גו
 סתיכ'ן

ומה שאמר ככית קדש הקדשים שהאדם מורכב מארבעה
 יסודות וגם נהשני עטין שהם ת"ג הם שורש הארבעה
 יסודות להם ראי' בזהר . כראשית דף ט"ו ע"א וי"ל
 כריש הורמנותא דמלכא וכו' לא חוור ולא אובס לא סומק ולא
 ירוק ולא גוון כלל וכו' לנו כנו בוניא
 כפיק חד כביעו דמיניה אטבעו טונין
 לתתא עכ"ל . הרי נתן המאמר שמתקדם
 לא היו הארבעה יסודות כמו שאמר לא
 חוור ולא אובס ולא סומק ולא ירוק
 ומאמר כפיק חד כביעו דמיניה אטבעו
 נמנין לתתא היינו על הגונון הנזכרים
 לעיל שהם הארבעה יסודות וכבר
 נתבאר . כפרקין דלעיל שהאי נכינו
 הוא שם ת"ה דהיינו סוד השני עטין
 דאינון ח"ג דעתיקא קדושא דכל
 קדושתא ונתאר דאמר המאמר כפיק חד
 כביעו דמיניה אטבעו טונין לתתא
 ע"מ שהח"ג שהוא הכביעו מיניה יכא
 הארבעה יסודות . ואל"ת גדלמא דהוא
 עבד לארבעה יסודות ולא שהוא שורש
 שלהם . יש לומר דא"כ היה לו לומר
 המאמר כפיק חד כביעו דמיניה נכנו
 נמנין לתתא מאמר דמיניה אטבעו
 ע"מ דמיניה וכנה ממש נתבאו הארבעה
 יסודות וכך הוא האמת שהוא טבל השני
 עטין דאינון ח"ג חסד דהיינו טבעו
 קד ולא דהיינו סיס . גבורה טבעה חס
 ויכש דהיינו אש חיה' טבעין אלו יסאו
 שני טבעים אחרים שהם הרוח
 והעפר . ממוצעים . ביניהם
 וכל א' מהשנים אלו שהם הרוח והעפר
 לקח חלק ממים וחלק מאש דהיינו הרוח
 טבעו חס ולא שלקחה חממות של האש
 והלחות של מים וזהו שאמר בעל ספר
 יצירה שלש חמות אעש יסודם ש"ן
 שרקת מ"ס דוממת אל"ף איור לשון חוק
 מכריש כתיבס . נהפירוש הוא שהאש
 טולד

עץ לאלהים פירק כ"א

מהימנותא

דכלא

בית קדש הקדשים שרק כ"א

בזמן שהי'ן וטבע של האש לעלות למעלה וכן תראה שאם תדליק נר לעולם השלכוכא עולה למעלה ואשילו שתהפוך סדר למעלה למטה תהפוך השלכוכא למעלה וזהו שאמר שי"ן שורקת ר"ל מעולה למעלה והמים כולדמן המ"ם וטבע המים לרדת לטובה וכן תראה כשתמים

סתימו מרזא דא"ס בקע ולא בקע אורא דיליה לא אתידע עד דמנו דחיקו דבקיעותיה נהיר נקידא היא ואקרו ראשיה'כו' עכשיו בא לגלות אדך שורש החס"ם והגבורות שהוצא הנביעו הנזכר שנתקן מ'מנו אר"א יצא מנשחא דתי דמ"ק הנקרא בוצינא דקרדינורא והיא עריין סזום כההוא סזימא עילאה שהיא עזיקא קדישא נמצא שואת הנשמה עצמה היא תקנה את אכא ואמא :

דליף האי גליבו הוא ההוא דנכין מנו סתום דסתימו הוא סתוים המצויים והאשיל הכל ורחיה לומר שהוא הכלולית דשליט עליה שאמר דנכין ולא אחר דאביק שאם איתא שאין סוף האשיל אותו דא"כ הוא האשיל השאר הי"ל אביק א"ס מנו סתימותיה ודאחר נכין היינו עבדן הוא כרמנו בלי רעון אחר שהכרמנו לבאוי"ען שהורמנו חד אינון שהוא הוא ע"ק דכ"ק שוכרנו כבר דהוא סתום בט אוריה דסתימותיהם בסוד הוא ושייה סתום בנויים כמזכר ואזר זה נקרא דוא דלין סוף :

ועצה נכו' למחירנו גליק גליבו סתומו עילאה . צריך להודיע נס כן דאלו הנלפין באחרים כאן הם למעלה כטוירו עילאה דהיינו כחצי העליון שהוא כחית עולמות של עתיקא קדישא ד"ק שהוא הנקרא ריש הורמנותא דכלא והם ט' גליפין וכן אינון ט' נבדוק כמזכר

בוהר סוף ספקריוגם כחיתין תקיני וזהו הרש ו"ל כטוירו עילאה בדים הורמנותא דילכא גליק ט' גליפין וזה טחור ולא ידוע . צריך להבין למה אמר ט' גליפין וזה טחור ולייא עשרה וזה חמייטו טחור ונגונו . אלא אם כהאומר עשרה וזה חמייטו טחור ונגונו עשרה למה לומר ולמה הכי שהלכות כהמיה אחר תקוקם עבדכ לבן איה ט' וי"ש דה טחור ונגונו ולא ידוע הוא י"ל הנשמה דהוא טחור כנוייה ולכן לא אחר זה חמייטו לפני שהנשמה איכה כחשבת ככלל העשר ולכן לא אחר עשר גליפין שאם היה אחר עשר גליפין היה אחי"א דנס להאוי חד דאיהו טחור אית לבו חמייטו וען דאיהו גליק חה אי אפס' לאחורו שהנשמה הוצת לית מנו מניה ולכן לא נאמר בה גליפין אלא בט' גליפין למה דאית חזון דמתלבש כנוייהו שהיא הנשמה אבל בה לית ייאן דמתלבש כנויה לכן לא נאמר בה גליפין : ועצה צריך להבין מאחר שהם ט' גליפין דטוירו עילאה למה כטוירו תתא כזקקו עשר פרופים מאחר שהשמים הם ט' וי"ל שהכרת השמש לבאן ולכאן משאם כחוקים מלכות למעלה וכחוקים כתר למטה וזהו שאמר הכסוף אני ראשון ואני אחרון . אני ראשון שהוא ראשון לעשר דטוירו תתא ואני אחרון שאני אחרון דטוירו עילאה וכיושלס חמייטו לעילא ולתתא להשלים חמייטו עשר לכל טוירו

מוכין לתת דמייכיל דיקא וז"ת ולמה אחר ספר יצירה שהאש כולדמן השי"ן ודילמא שהאש כולדמן האל"ף שהוא אית ראשול' של תיבת אש כמו המים שכלו מן המ"ם שהיא תחילת תיבת מים . וי"ל שאין האל"ף משמשת לאש לכד כ"אם לאויר ג"כ אהל השי"ן כשתשי' אותה אחר האל"ף כעשה אש כמנא שהעיקר חלת האש היה השי"ן ולפי שהאויר יש לו חלק מהאש תחיל ג"כ האל"ף : חו איתא בזהר חדש דף ז' ע"ד ח"ל' כד בעאן לגפק' האי כנינו דנונין ביה בטע כההוא איתפשותא ואחריון וזמנא דחיקו כפקין אינון כהורין דקיקין ואשתויעו כדלא כדון האי כנינו אחזי כהו גונוני ואשטבעו כללה כדלא חיוור וסווק ורוק ואוכס ואתעככ ביה שנים עשר ירחין ולבתר אתעקרו זמתין ואשתילו כבתר אחרא ככ"ל : הרי ראה ברורה שבההוא כנינו הונונין ככז כמזכר לעיל . מדאחר האחר כאן האי כנינו דביה גונונין בטע כההוא איתפשותא . הרי ככנינו עמנו הונונין ככז וזח"ל על ידי הכנינו איתחזון לבר וזהו שאמר האי כנינו אחזי כהו גונוני ואשטבעו כללה כדלא חיוור ואוכס וסווק וירוק דהיינו השני עטרין דאיהו פרנק אדם אשטבעו כללה כדלא הארבעה גונוני דהיינו הארבעה יסודות ולפי שיעדיין אין שם יסוד מורגש אינו קורא אותם כי א"ל גונוני ואתעככו שנים עשר ירחין

בית קדש הקדושים פרק כ"ד מהימנותא וכלא עו לאלהים פרק כ"ד עד

עמים . הרעשהווחין של מ"ק ושכונתיה באים לו מעתיקא קדישא ד"ק ויחש יחז"כ דיליה ויהימנותין בסכר הכאים למ"ק ויחשיו שמוות וז"ן כאשר יתבאר לקיון וכבר נזכר שזה הפרטוף דע"ק דכל קדישא הוא למעלה מן האצילות וגם מק"ו לפעמים

עולה בתר ההיא נקודה לא אחידה כלל ונעין כך אקרי ראשית האמר קדישא עכ"ל . כוננת האמר הוא כמה שהקדמו לביל בענין בוניא דקרדינותא דהנינוכא ג"כ נקרא בוניא דקרדינותא כדאיתא בווהר חדש דף ז"ל ע"א וז"ל והאי ננינו סלקא ונתיא והאי אקרי

עולים למעלה מן האצילות וכשעולים ה"שקיע" כדכתיב סוד מרחוק ה' נראה לי על כן משבתך חסד וכסוד ותתנב חזותו מרחוק וכו' שמתעלים למעלה למעלה וגם מודגוים לעשות הנשמות הנזכרות וכשעולים למעלה משפיעים תפדים נמורים הוי על כן משבתך חסד וזהו ג"כ כוננת הכבוד הדשו' כהניא קדמותו כהיותו קרוב והלא אין קרובים אלא לזיו שהוא רחוק . וז"ל דהאי קרוב לאו קרובה אלא לזיו אלא קרוב ליוקר שניה מנינו דאיתו עתיקא קדישא ד"ק שחתקס אלזו מעלה בעולמות שלו שזו יס כיוו ריכוז שפע להשביעו ו' ויחשיו חל ה' וירחיקו ואל אלהינו כי ירכה לשלוח וישוב אל ה' וינינו כשהוא מתלבש ב"ה או יס בידו לרחם אבל לא כל ק"ו אם בדינו ואז יקרא בשם הוי"ה אבל כשהוא מתגלה למעלה מן האצילות אינו נקרא בשם הוי"ה אלא בשם אלהינו אז ירכה לשלוח : נמצא שזיוו מק"ו הוא למעלה מן האצילות כסוד אמתיך בחזן וכו' כמו שפירשתו לעיל וז"ל וכשיא תחיל וכו' מיד כחית חסד עילא היינו המוחין שאחרנו דעתיקא קדישא דכל קדישא ולכך אמר חסד מחכמה עילאה לפי שמוחין דז"ה היו מחסדים ונזכרות דע"ק דכל קדישא מתש ולא מחסד דחכמה דיליה כמו המוחין דמ"ק שבאים מחכמה דע"ק ד"ק דרך גימין

מאמצ זה הפרצוף הקדוש שהוצא מלכא קדישא ויצאה בה זוג ארוקה בו מיד נחית חסד ע לאה סחכמה סתימאה דע"ק דרך גימין דרישא דע"ק לנים ודרישא דמ"ק ובהמן עיבר למוחא דיליה דאחפשט ללב' שבי"קן שהם ל"ב נתיכית פל אית חכמה ולפיכך כל חיי מתנהג בה"ב נתיבות כסוד סרה רבו כעשיך ה' כלם בחכמה עשית בחכמה דיקא וכל גימא וגימא אקרי כשיכא דמבועא מצועין סתימין דנפקי מסוחא סתימאה דעתיקא קדישא וכר מתחברן לכר ב' סותין דהיינו מוחא סתימאה דע"ק ע"פ סוחא ומ"ק כאילו אהעמידו חד סוחא כסוד חכמה בח"ן תרונה תרי . נרחובות תתן קולה חזוהאי דפריש לון וחבר לון אנפין בצנפין וזיוו לון כחרא ואהחברו דא כדא וכדן אתתקנו עילאין ותתאין דהיינו שתתקו וס"ד נכנסו הכלים שג' הו' מלכין כחוק אביא וגזווגו או' א' פעם ב' וכררו איתתם ברור קזוקק ויצאו שבעה פרצופים קדישא והנשמות שלהם יצאו מזיוו מלכא קדישא ושכינתיה דג"ל כסוד כי ששת ימים עשה ה' את וכו' :

בוניא דקרדינותא עכ"ל . וזכר כבוד לבדן דידן מ"ש האמתי בוניא דקרדינות' נפקי מני סתימו דכתימין מרוח דמ"ס היינו הנינוכא הולת שהיא חלק מהנשמה כאשר בוארנו נפיקין דלעיל שבאת לכייר כל פרטוף מק"ו שהם השני עטרין זהו שאמר בוניא דקרדינותא דאינו הנינוכא נפיק כרנונו הטוב ענו סתימא דכתימין מרוח דאין סוף הינו דעתיקא קדישא דאתקרי רוח דאין סוף מה שאמר קוטרא בגולמא רובה למר שהנינוכא הזה לא ינא פשוט אלא מלכא בתוך השני עטרין שבאו מעתיקא קדיש' שהיו מקודס גולם בלי צורה . וזהו שאמר קוטרא בגולמא כלומר קשור אותנו ננינו בתוך אותנו גולם . וזה שאמר נעין בעוקא פייתי שזכנסו בגו אבא ואיתא ולכך אמר נעין ולא נעון שאם היה אומר נעון היה משמע שמקודס כשינא מעתיקא קדישא היה נעון בעוקא ולא הכי התימן ליכא עוקתא את הכזר שזכרתי נקרא עוקא שהוא כמו טבעת וכבר אמר בריש החומר דנליף גליבו ואותה גליבו נקרא עוקא גם כן וכשנעין הגולם הזה דאיון השני עטרין אס הנינוכא דכנוויהו נעין יתהון באירא דכיא הנו נעין בעוקא דכתי עוקתא דכתי אירא דכיא והאי אורחא יתיב על גבי קרומא דעל גבי

מוחא ומשם נכנס בגו אבא כדאיתא בווהר ויקרא דף רכ"ד ע"כ וז"ל אב הוא מרוחא דנניו כעתיק יומין וכיה מתגבין התי אירא עכ"ל . וזה שאמר לא חזור ולא אוכס ולא כומק ולא ירוק היינו שעדיין לא הורכב פרטוף אדם דכלול מהלכיה בחיות

דע"ק דכל קדישא לגימין דרישא דמ"ק וכבר ידוע לך שהחכמ' הוא כמות ומשם הנימין ונזקקים ואלת הדישא לאו היא רישא דארץ אנפין שזאת למעלה מן האצילות ומ"ק כשתקבל מוחין אלו לא בתוך האצילות מקבלם אלא עולה למעלה וגם מקבלם ואלו

עין לאלהים פיק ב"ד

בית קרש הקדשים ציק ב"ד

בצדקות לפי עמדין היה גולם כדאמר קוטרל כגולמא לפי
 שהיו קוטרל כגולמא לכך לא חיוור ולא אוכס וכו' . ומה
 שאמר כד מדיד משפתא עביד גוונין כבד כבוד בוורד חרש
 דף ג"ח ע"א וז"ל ומשפתא אקרי קו המדה וכו' והא נביא
 סלקא ובזתא והאי אקרי כוונתא דקדושתא וכו' . כהאי
 כוונתא דקדושתא נהיר מאן דנהיר וכו' . זכרון אקדו קו
 המדה עכ"ל . הרי מן המאמר הזה שהכוונתו מתקרית משפתא
 זכאן מקודם היו כלי שום סכע כד עביד משפתא עביד גוונין
 ד"ל כד אתחיל לשער לפני עטרין ולעשותם פדוף אז עביד
 גוונין לאכרחא לנו רונכ לומר לאכרחי בכל העולמות שכלם
 הם זה לפנים מה ופרמף אדם כלול באחזע וכולל כל באי
 האנושי . ומה שאמר כגו כוונתא נפיק חד ככיעו דמיוניה
 אנטבעו גוונין לתתא היא כוונתא דקאמר הבא לאו היא היא
 כוונתא דקדושתא דקאמר לעיל כי היא כוונתא איבי היא
 ולכך תראה שלא קראו כוונתא דקדושתא כי אם כוונתא לכד
 דייקא נתי שהיא בינה דהאמר האאמר כגו כוונתא ציקי חד
 ככיעו דכוונתא דקדושתא לוכא לנו מוניה אבל באחא סיך
 לתאמר כגו כוונתא . אי נמי שאם היא כוונתא מדבר על היא
 כוונתא דרישא היה לו לומר כגו היא כוונתא נפיק חד ככיעו
 שאז היה חסון כגו היא כוונתא דאדכרחא לעיל . מדלא אמר
 הכי כי אם כגו כוונתא לכד . ש"ת דעל בינה מדבר עתה
 שכונה נצטייר ונפק לאורה הוא ככיעו דמיוניה אנטבעו
 נחנין לתתא וחק על גב דאחינא דביה אתערס שורש
 החסדים והגבורות אפילו הכי לא מתחזי ביה שום נחן כי אם
 בחינה לכד כזה דאמאר ביה אתחזי ולא אתחזי קיימא ולא
 קיימא סתיר וסתים כשאר לא אקרי אלא מ"י זאמר דכשתא
 לא אקרי יען כי הוא סתיר וסתים איך יתכן שזכרו בו
 הארבעה יסודות אלא בחינה דארבעה גוונין נהוו ביה
 ואח"כ מוניה אתפשטו הגוונין ואנטבעו סתיר רישום ונחום
 זהו שאמר דמיוניה אנטבעו גוונין לתתא . ומה שאמר ככיק
 הזאמר הוא להודיע התנאות דהאי נפיקו איך הוה דהו
 שאמר המאמר בקת ולא בקע דהיינו סקע הגולגולת ונשאר
 כאוירא דכייא ולא בקע פדוף להכנס בחכמה ומשום הכי
 אוירא דיליה לא אתיירע דקרומא פסיק כתיים . ומה שאמר
 עד דתנו דחיקו דכיעותיה הוא איצ"ג דאחינא דלא בקע
 הקרום לעבור כאכא עדין מכל מקום מנו דחיקו דכיעו
 ראשונה נהיר נקודא חדא דהוא אפך והתחל הגלוי ולכך
 נקרא אכא דאיהו חכמה ראשית כדכתיב ראשית חכמה דביה
 אתחזי

ואלו היה מקבלש עין האנושות היה נרדף לעבוד חרף ארץ
 חכנין לכך אמר חרף נפיק ד"ק לניחך דרישא דה"ק בלי
 הפרס כיוניהם לפי שחזקן עילאין אלו אינן יכולים לסביל
 אותם ארץ אדנין יאז"א כי אם ילכא קדישא זכונתיה כעלותם
 למעלה . ויש הברס בין נפיקו דפתיקא קדישא ד"ק לניחין
 דמ"ק סניחין דע"ק ד"ק מושכים ומכניסין ויוניחין לחזן אבל
 כניחין דמ"ק שואכים יזכאון ויושביעילי לפנים והשערות לאדם
 הם כמו שרשים לאינן שגלי ידו השרשים חנק האינן כבודי
 האדם עין השדה וההשדה הוא שהאינן שורשו לחטא לפי
 שיקנה מן הארץ אבל האדם שיקתנו מליועלה לכך שרשו שהם
 הניחין לתתא כדאם ומשביעים לפנים ומשם חנק היינו דמ"ק
 שהוא מתכנס ללבם שבוין לפי ש"ת רחוק לתורה שבכתב ויש
 כה ב"ב אותיות ועשר פסוקי דילוי הרי ב"ב וכל חיתתהג כלב'
 תניבות שהם השיבים שהם ל"ב . שאלתה הם לא היו יכולים
 לחיות בני אדם וכולם יוצקים מחד היות הרי שכל חיתתהג
 כהאי חכמתא הוי כלם כחכמה בשעת ז' זמ"ש בחכמה
 דייקא לרחוק על ב"ב תניבות לפי ש"ת מ"ה ח"ל ח"ך מ"ה
 והחך אוכל יעשו לו נחלא שכל עוונות הנפך חתכה מן החך
 דלו ב"ב תניבות שהם ל"ב שיבים שהם סוד רחוק דחזקן ינא
 לנדיקויא וטוחין כפי להטעים את החך כינא שחכמה הוא
 החך הוא פיקר הנפך שאם לא יעשו החך לא יתגדה הנפך
 כשום דבר נחלא שהוא כח הנפך וכן חך עולה כ"ח שהוא מילוי
 דמילוי דס"ח מ"ה וד' חתיות הם ל"ב הדי שחכמה הוא ל"ב
 תניבות הוי שחכמה דייקא שחכמה מתקיים בשיתו :
 וב"ש ש"ת החזקן שלו הם חזון דע"ק ד"ק עכשו יקשה
 לך ש"ת א"ש הפרנסי' והיו יותר מעולים שחכמה
 דמ"ק לפי שהחזקן שכלו לאז"א להוציא פרנף דמ"ק הח'
 מחסדים ונכונות דע"ק ד"ק שהם הכ' עטרין ורחוקין הבאים
 לת"ק לתת לו פרנפים הם מחזקת סתיהא דפתיקא קדישא
 דכל קדושיא וכו' הו' פרנפים יותר מעולים שחכמה דמ"ק .
 והעירון הוא כי לעולם מ"ק ושביעיתיה חק דחה להם כי הם
 עיקר הכל והם הם עתיקא קדישא דכל קדושיא דכחיות נפך
 ונפש וכשתא דמ"ק היא היא הנשתא דכל חיי דעתיקא
 קדישא דכל קדושיא אבל הנשמות של הו' פרנפים אינו כן כי
 הנשתא שלהם הם חזון מ"ק ושביעיתיה חזון מ"ק הו'
 מחזקת דעתיקא קדישא ד"ק נחלא שהנשמה של הו' פרנפים
 הם חזון דע"ק הכל קדושיא נחלא שחכמה חלכא קדישא
 ושביעיתיה היא מעלה יותר מכולם שהנשמה שלו הוא כחיות

בית קדש הקדשים ערק כ"ה מהימנותא דכלא עון לאלהים פרק ל"ה עו

אתם כדורו מווקב ונתקנו הפרעונים וחזרו לקיומא אחרא
 ו"ט כדאחא כד אלתא ה"ו דוקנא דאדם דהיינו אחר שינא
 מק"ו ותקוניהון יענו א"ו ל"ו אחר אלתא ולא אחר טבורא חו
 כדאחא או כאלל לבי שמיכו חנילות לא שייך במק"ו שהחילות

הוא כדמלך נר ענר אפילו סדר השני
 הוא מהגר ההשקן אפילו הכי אית
 כדאחא כדמלך אכל כדמלך איתון .
 כי הוא ענינו עתיקא קדישא דכל קדישא
 ויקרא כדאחא אדם כדאחא חנילות ולכך
 חזר כד אלתא ה"ו דוקנא דאדם דהיינו
 מק"ו או חנילות כל איתתתתו .
 לקיומא אחרא כדאחא ימות וכלהו
 אלקין כדמלך אחרון כדמלך ה'
 הנדלה והנבדלה וכו' . הרי כל חלו
 הפרעונים ואלו הנשמות שלהם חיוני
 יוק (ואלכו) ימי כדאחא דלתתת כדון
 כי שנת ימים עשה וכו' הרי שהיא עשה
 כדור הכשמה שלהם שהיא החנינות
 והכשמה היא שנושא את הנוק ותקנות
 איתו הרי שזאת שהשנו' ואלו מק"ו
 הרי ליה כדאחא הוא עשה את הפרעון
 גם כן אפילו שיאז חלו' כדור כדאחא
 ואחי עובדי :

ומ'ש מה שהזכיר זאת הכשמה
 הכבלא לבחינת א"ו א"ש
 שכבר ביארנו לעיל טעמו כאורך ככר
 עתה פשוט הוא אחר הכוונה הוא שמה
 שנגרסה הכשמה דהיינו כשמה דכל חיי
 לבחינת א"ו דהיינו להגויא כדמלך מ"ק
 ושכונתיה ע"י א"ו הוא לבי שהשמה
 זו רצה להיות מנהגת כל העולמות על
 ידה וזה היה דבר דלא אפשר שלא היו
 העולמות יכולין להובלה לכך הוצרך
 להגויא מ"ק ושכונתיה כדי להתלכש

כתיבס ולהנהיג העולמות ומה שהוצרך לכ' פרעונים הוא לבי
 דמ"ק חינו' יורה לביס חנילות אכל השכינה יורדת ועל ידו
 יורדת היא גם כן כתיבס ומהנהגת עולמות כ"ע .

ומ'ש (ואו) היא צריכה לקיים התנת וגו' היינו שמתלכשת

עון שערס כ"ה דלת אחר שאו שערס רשטיכו וגו' הבנין
 חלק שערס דאיתון דרגן עלמין בנייניהו איתידע קדשא
 כדאחא הוא חיי לא לא וכלן לאתדבקא ביה . תא חיי דכא
 כשמתא דבר כש לאו אית מחין דיכלל לאתדע לה אלא בנין לין

שייפין דנופא ואיתון דרגן דעבדין
 חומותא דנשמתא בנין כן איתידע ולא
 איתידע . כן הק"ה איתידע ולא איתידע
 בנין דאיתו כשמתא לנשמתא רוחא
 לרוחא גבין וטמיר מכלא אכל דאיתון
 שערס דאיתון שתחין לנשמתא איתידע
 קב"ה פכ"ל . הרי כדאחא חו המאמר
 הרי שיון הכבלא יודע הנסתר :
 ועתה צריך לחקור דהכין ידיעה זו
 מה שאמר נודע בשערס
 בעלמאס היא ידיעה לידע שיש קב"ה
 או לידע ידיעה דקב"ה כמי אית ליה
 בחיות דאכרים אלו . ויש לומר דבעל
 כחין ידיעה הזאת היא לידע
 שהאכרים חיוניס יודע דאית ליה גם
 כן בחיות של איכרים אלו דאית לא תימא
 הכי כל כך אכרים למה הוצרך להיות
 כדאחא אס לא שהכשמה יש ג"כ בחי' א'
 אכרים אלו וכפי בחינת הפנימי כתיבה
 המתלבש כדי להתלכש הפנימי בתוך
 החינון וכמה שפועל החינון יודע גם
 כן פעולת הפנימי שאס א"ו הידיעה
 הזאת נופלת אלא לידע דאית קב"ה
 להכיר ידיעה הזאת לא היה צורך להיות
 כל כך אכרים כדאחא דדיו לו בהיותו חי
 דהוה חמיכא כדאחא שהנוק אינו חי בלא
 כשמה והכשמה היא חיות הנוק כך כל
 העולמות אינם חיים בלי קב"ה וקב"ה
 הוא כשמה לנוק ולא היה צורך הכתוב
 לומר כשמה אדם בלמנו כדאחא דאס

אינו אלא לידע דאיתו מחיה את הכל כפי מה שיהיה צורת
 האדם הרי מצי לידע דאית קב"ה מאחר דאיתו חי בכח הכשמה
 כך הוה חמיכא דקב"ה חיות הכל מההוצרך למימר קרא כשמש
 אדם בלמנו כדאחא ש"ח דלהודע שכמו שיש אכרי' חיוניס

ק

וכדן אההקנו אלו המלכים כמו
 ששינו באררא כד אתיא ד"אי
 דוקנא דארם אהנליפו כל דהו
 ואתחוצא לקיומא אחרא כדאחא
 ימות וכלהו אתקדי כשמתא אהרין
 כדמלך איתון סוד לך ה' דגדולה
 והגבורה וגו' ואלו הסו' ימי ברצשי'
 ומה שהוצרך זאת הנשמה הנפלאה
 לכחינת א"ו הוא לפי כשיורדת
 לבריאה או ליצירה לצורך הנהגת
 העולם או צריך לקיים המצוות
 לצורך היקון העולמות ואז ה"ו
 צריך לקבל השפע ע"י א"ו לצורך
 חיות העולמות לא לצורכה אע"פ
 שאמרו בפסיקהא רבתי אנו ראשון
 ואני אחרון ומבלעדו אין אלהים
 אחר הקב"ה אנו רשין שאין לי אב
 ואני אחרון שאין לי אב ומבלעדו
 אין אלהים שאין לי אב והרי הוא
 קרא אותנו אחים שנאמר בני בכורי
 ורעי וכן כנים שנאמר בני בכורי
 ישראל אלא שזה לא שייך אלא
 במהות הנשמה ולא במהות הכל'
 וסוד תחית אלו המלכים הנ"ל הוא
 סוד תחית הכתים דכתיב ונחך ה'
 חסיד והשביע כדאחא נפשי' וגו'
 שהם סוד הכלא דגרמיה הנ"ל באלו
 המלכים :

כתין

עון לצלמים פרק כ"ח

בית קרש הקדשים פרק כ"ח

כך יש בחינת אברים פנימיים כגשמתא זכן כגשמתא לכגשמתא
 עד לתימא דחית לקב"ה בחינת אברים אלו וכוה נוכל לומר
 שזהו כוונת הפסוק נודע בשערים בעלה בשבתו עם זקני ארץ
 שנוכל לפרשו בשני פנים אחד נרץ לדרקק בקרא חאי האי
 בשערים דקאמר שהיה לו לומר נודע בעלה בשבתו עם זקני
 ארץ • והכונה היא שזקני ארץ הם או"א שכמו שאבא וקרא
 סבא כך אחא ג"כ • שכן קורא הוזהר לבתר סבא דסבין דהיינו
 סבא מאלין סבין דאינון אחמה ובינה • הרי שכתר חכמה
 בינה נקראין סבין ואף ע"ג שיהיה מלכא קדישא נסתר לעילא
 מכל תקום בשערים יודע מחמת שערים דנפשא דאינון אברים
 החיוניים כמה דמפרש ואזיל כוזהר • וזהו שאמר קרא נודע
 בשערים בעלה בשבתו עם זקני ארץ • רוצה לומר בהיותו
 יושב למעלה עם זקני ארץ לא יוכל להודע אלא בשערים שאני
 אומר וחמת אברים אלו שהם באופן זה ודאי שגם לו אית
 ליה בחינות אברים ואע"ג שיושב נסתר למעלה עם זקני ארץ
 על ידי השערים דנפשא דאינון אברים חיוניים יודע הוי נודע
 בשערים בעלה בשבתו עם זקני ארץ • והסן השני הוא שאם
 לא היה מתלבש קב"ה בתוך העולמות אע"ג שהיה כוראם לא
 היה נודע אלהותו אלא מחמת שהוא מתלבש ויושב בתוכם
 עמיתו זה על ידי העולמות דאינון איברי דנפשא בוחן אני בלבי
 ואומר שבהכרח שהוא ג"כ יש לו בחינות של אברים אלו שלכך
 בראם העולמות באופן זה מהם כיושר ומהם ככדור ומהם
 צעיגול וכולם כעין פרטון אדם כדי להתלבש בתוכם כגשמת'
 לגופא וזהו מה שאמר הפסוק נודע בשערים בעלה בשבתו עם
 זקני ארץ • תדע שכל מה שנתהוה קודם יתקרי זקן לגבוניו
 שנתהוה אחר כך • וזהו כוונת הפסוק מה שזרע בשערי' בעלה
 בעבור שבתו עם זקני ארץ דאלו לא הוה יושב בתוך העולמות
 לא היה נודע אלא מאחר שמתלבש בתוך העולמות כגשמת'
 לגופא לכך יודע על ידי השערים שהם שייעי דנפשא והכנת
 המחא' תחאין כפרקין דלעיל הרי כדורר שחמת שאני רואה
 באיגלות כל ענייני פרטוני דנפשא חמש אני חסין שגם למעלה
 מאיגלות יש בחינת החמש פרטופים והם כשיעור קומה דאדם
 קדימא כאשר מכוון גם כן ככתבי האר"י ז"ל כדרוש אדם
 קדימון • וכמו כי רמזו בוזהר ויקרא דף קל"ה ע"א ח"ב
 כך אתתקן תקון יתקונין דעילאין ותתאין יוכאן אוליפנא כל
 רישא דמחא דלא אתתקין איבו כדקיימא לית עימא ויתתקא
 עכ"ל • ככה ביארנו כפרקין דלעיל שהתיקונין אלו הוה
 למעבד פרטופא דנפשא ולהיות כלול יחסדים ורחמים וכל
 אתתקן

צתוך פרטוני של כל עולם ועולם. וכל הרי"ח אברים ושם"ה
 גידים ואלו היא גריבה לקיים המצות שהם תרי"ג לפי שהמצות
 הם לתקן הציבורות כדי שיבא השפע מהם וכגשמתא המצות
 לחטא יפתחו הציבורות ויתפזר השפע ויבא מלמעלה וע"י
 כל מצוה ויוצוה הריונו לכל אבר ואבר בהתקיים המצוה יתפשט
 הציבור של אותו אבר וישפיע לכן הגשמה כשיורדת בתוך הגוף
 אז יהיה שכל לגוף לקיים המצות בקום עשה וכגשמתא
 האברים המצות הוה ליה כאלו הגשמה עצמה תוקיימת אותם
 כמו כשישים תפילין באדם בזרעו וזכראשו הגשמה שרויה
 בתוכו והרי כאלו הם התפילין בראש הגשמה זכן בשאר מצוה
 כך נשמעת לכל חיי כשבא בתוך העולמות אם לא תרצה לקיים
 המצות לא יתנועעו האברים לעשו' המצות לפי ששכל האברים
 היא הגשמה ובהיות שלא יקיימו הנוגות יסתתרו הציבורות
 ולא יבוא להם חיות בקיום העולם זרעון הגשמה אינו כן
 שאדרבא היא לא נתלבשה בכל אלו המלכוסים • אלא לגורך
 תיקון העולמות וקייום ואם לא תתן שכל האברים שיתקיימו
 הנוגות לא יבואו מוחין ולא יתקיימו העולמות לכך היא גריבה
 לקיים המצות : וכוה כמצא שהגשמה ג"ג תוקיימת המצות
 באמצעות האברים וע"י קיום הנוגות יבוא להם השפע
 לגורכס ולא לגרכה כי היא אינה גריבה כי חיות הכל ואיבילו
 השפע הוה שיוור להם שהם הזוחין הוה חן הגשמה וחי' ותתן
 היא השפע ויחזר שהיא בתוכם אלא תדע שהיא מניינס אורה
 ביותר כדי שיוכלו העולמות לסובלה ואין בכח העולמות
 לסבול כי אם הזוחין לבד הבאים ע"י או"א על כן היא עושה
 שיקיימו הנוגות ופותח להם הציבורות ויושיעית לאו"א
 שישיעו להם : והמשול' כוה שאדם חבילי שיש בו גשמה
 בלא חבילה אי אפשר להתקיים • וחבילה בלא גשמה אי
 אפשר גם כן כמצא שעי' שהגשמה יתלבשת כגוף עותנת שכל
 הגוף שיעשה החבילה ויאכל ואיבילי הגשמה לא היה הגוף
 יכול לעשות שום דבר חבילה לכול • כך הוה נשמעת לכל חיי
 עם כל העולמות • גם אם לא יהיה הגשמה לא יהיה חיוני וע"י
 הגשמה שתשמת אותם יתעורר חיונו שגם אין לו גשמה
 שהוא השכל יהיה כמו שוטה שאינו יודע דבר ואיבילו יצר לא
 יש לו • כדכתיב גם בלא דעת נפש לא טוב מצא שהגשמה
 היא התקיים הגוף ועושה הכל ולא לגורכה כי הגשמה אינה
 גריב' לא חבילה ולא שתיה ולא שום דבר אלא כדי לקיום הגוף
 ולקיום העולמות גריבה לעשות כל הדברים •
 ומ"ש כפסיקתא רבתי אני ראשון שאין לי אב ואני אחרון
 שאין

וזהו : שמלת ובהואו אתר שהיה לו לומר כך הדרך לשלח לה תמן בהואו אתר וכו' ואם בא הוי' הזאת ללמד לי נצווי שמילוי
 שהיה נחש כרוך על עקבו לא יפסוק . היה לו לשים זאת הוי' במלת אפילו ולומר ואפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסוק
 עדתם אותם במלת בהואו ואחר ובהואו אתר בא ללמדנו דבר אחר ולא לנות והלמוד הוא שכל המכוין ביחודא דנא דתלת
 קשריו כדי להעלות אותה לגבי ההוא מובלתי אין הקליפה שולטת עליו . וזהו כוננת המאמר דנדין לשלח לה תמן ובהואו
 אתר השלח לה לגבי כעלה לא יש לך כחד שיאחזו הקליפות כך הוי' אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסוק והוא לא יפסוק קאי
 חתם שפלוני יהיה כרוך על עקבו אין לו יכולת עליו להפסיק תפילתו והוא אחר דאשינא . איהו לעילא בכפרא עלאה הנקרא
 אין סוף כיהו החסידים ואולי ונדין לשלח לה עד אין סוף . הרי לך ראיה ברורה מן המאמר דיהודא דשלח קדישא ושכינתיה
 הם למעלה מן הכתר : ובסוף כן תינא בוורר ויקרא דף רע"ה ע"א וז"ל מכסה פשעיו לא יגליח דשכינתא מסתרא
 דכתר איהו עלמא דתתכסיהא וזקתיה מארי מתניתין דנדין בר נש לחברא להו לכהוא אתרא עכ"ל . הרי לך גם כן מן
 המאמר הזה שדרך להעלותה עד הכתר ליחדא תמן עם כעלה :

ומה שאמר בבית קדש הקדשים שהנזירין אקרון אשינא דמכושא . לזה אית ראיה בוורר שנות דף קכ"ב ע"ב וז"ל בכתי
 רישא תלין שערי נזירין על נזירין דאינון כל משיכותא דמתאחדן בהו עילאי ותתאי ונו' כללה אקרון שערי דשלחא כלומר
 משיכותא דמתאחדן דמלכא קדישא וכלא נחית מעתיקא סתימאה קדישא עכ"ל . הרי לך בכיורו ששעברות אתקריאו משינו
 דמשיכותא שמוכסות את השכע כאשר ביארנו לעיל : ומה שאמר בבית קדש הקדשים שיש כפרש בין מוחין דשלחא קדישא
 למוחין דזעיר אנפין לזה יש רמז בוורר בהאשית דף רכ"ג ע"ב וז"ל מחמת כל בני קדם רוא עילאה הוא כיהו דכתיב ואלה
 האלכים אשר מלכו בארץ אדום ואלין אקרון בני קדם עכ"ל . הרי נודאמר קרא ותרב חכמת שלמה אהמית כל בני קדם וידוע
 הוא שחכמה הוא המוח שיש מינה דשלחא קדישא דאיהו מלכא דשלמה דליה מוחין שלו הם יותר גדולים וזעולים ממוחין דזעיר
 אנפין דאיהו מתקרי בני קדם כיון שאריו חכמי יועצי כרעה בן חכמים הוא בן מלכי קדם . ומה שאמר המאמר מחמת כל בני
 קדם רוא עילאה הוא כוננת הוורר לומר לך דלא תימא דמדבר קרא בענין חכמת בני קדם חינוכית לכך אמר רוא עילאה הוא
 כיהו דכתיב ואלה האלכים אשר מלכו בארץ אדום כלומר כיון ששכח ואלה האלכים ונו' חוקמה באתר עילאה ואיקרון מלכי
 קדם בן האוי חכמת בני קדם איהו רוא עילאה דמלכי קדם ומדובר בוורר בהאי חכמות בני קדם דאיהו רוא עילאה והוכיז חכמת
 שלמה שהוא יותר מהם ש תרתי ש' ע' דהוא שלמה איהו מלכא קדישא עילאה דכל שלמא דליה וש"ס שהמוחין של מלכא קדישא
 הוי יותר גדולים וזעולים ממוחין דזעיר אנפין כמפורא בבית קדש הקדשים : ומה שאמר בבית קדש הקדשים על
 שכינתא עילאה דאיהו שכינתא דשלחא קדישא ושכינתא תתאה דאיהו שכינתא דזעיר אנפין ולכן יעקב לקח לאה ורמל והטעם
 הוי ששכח שלחא קדישא מתלבש בזעיר אנפין כך שכינתא דליה מתלבשת ברחל דאילויות דאיהו כלה כלולה מכלא ה"א תתאה
 ולכן נקראת כלה כל ה"א דהכל כלול מה"א אחרונה היא רחל דאילויות ובהיות שמתלבש מלכא קדישא ב"א ושכינתיה ברחל
 לכן לקח שתי אחיות שהם לאה ורחל . לאה ראו לשכינתא דמלכא קדישא דנקראת מטרוניתא קדישא ובחל דאיהו כלה לבת זוג
 של יעקב דאיהו ישראל . ולזה יש רמז בוורר ויקרא דף רמ"ד ע"ב וז"ל דילן כלה דילן מטרוניתא קדישא דילן עילאה דילן
 תתאה וכלא ברשת דעילא על כל עילאין אדון כל אדונים מלך על כל המלכים עכ"ל . הרי נודאמר המאמר דילן כלה דילן
 מטרוניתא קדישא דילן עילאה דילן תתאה ש"ס כשרנוף אחד קא חיירי ואיך יתכן דבר זה שאם שכינתא עילאה הוא על בינה
 לאו דיהיה הוא כיהו בת זוג דאבא אלא הענין הוא כיון שאמרנו ששלחא קדישא ויטרוניתא קדישא . מתלבשם בתוך זעיר
 אנפין וחקל תכוחין קדישין ככוכר לעיל ובהיות שמתלבשם זה בתוך זה אז יהיה הכל כפרנוף אחד ששני הפרנופים דכר ונקרא
 מתוחדים גם כן ככניניות שבהם מתחד . כך בהיות ששלחא קדישא ושכינתיה מתלבש ב"א . ואמר בין על מלכא קדישא בין
 על זעיר אנפין כלה דילן ויטרוניתא דילן ולכן תמצא בשני מקומות בוורר בענין תלתא קטדונו שלבעעם קודא אותם ושר
 אנפין וחקל תכוחין קדישין . ולפעמים קורא אותם מלכא קדישא ויטרוניתא כאשר תמצא בוורר וז"ל בנין ששנין אמר כאן שאין
 דאשלים תלת סעודתי בשבתא . הוי קלח נפיק ומכרוא עליה חזותענו על ה"א קטדונו שדא לקבל . עתה קדישא דכר
 קדישין והכנתין על כחותי אחר דא סעודתא תניינא לקבל אקלא דתכוחין קדישין והאכלנתין נפלת יעקב אטין דא איהו שליחו
 דאשלים סעודת אנפין עכ"ל . הרי מזה המאמר נראה שקורא אותם זעיר אנפין וחקל תכוחין קדישין ובזעיר ויקרא דף רמ"ד

עין לאלהים פרק כ"ה

פ' כח"ל ומאן זכר בזה זכי למהימנותא שלימתא חד סגורתא דמטרוניתא וחד סגורתא דמלכא קדישא וחד סגורתא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין ובהוה עלמא זוכה בזה לאלין עכ"ל . הרי שקורא אותם ויכלא קדישא ומטרוניתא ואיהו חסם יעדן או יקרא ועיר אנפין ואקל תפוחין קדישין או יקרא מלכא קדישא ומטרוניתא . ואי תימא דתתקרי כן וכך דהיינו זעיר אנפין מתקרי מלכא קדישא ואקל תפוחין קדישין מתקרי מטרוניתא אם כן קשיא לויאמר דלעיל דלתה אחר כלה דילך ומטרוניתא דילך דמשמע שהם סתימא ומטרוניתות . ועוד מסיפא דלאר עילאה דילך תתא דילך לא משמע שדכר בפרנץ אחד דיתקרי בתרי שמהן מדאחד עילאה ותתאה . ועוד קשה דאם איתא דמדכר בפרנץ אחד דיתקרי שני מהן ליה הונדך לומר זאת דילך וזאת דילך כודאי כשעיקר פרנץ הנוקבא היא שלו יתכן שחלף שוותיה לומר כלה דילך מטרוניתא דילך אם הכל יודבר בפרנץ אחד . אלא התשובה היא כמו שאילכו שהימנות מתקרי ועיר אנפין ואקל תפוחין קדישין והכנימות מתקרי מלכא קדישא ומטרוניתא וזהו שמתלבש ומטרוניתא בתוך חקל תפוחין קדישין דהיא הכלה או נופל הלשון הזה לומר לו כלה דילך ומטרוניתא דילך שיתאחר שזה בתוך זה הכל שלך ושיך גם כן לומר זה כן לומר אנפין כלה דילך ומטרוניתא דילך . ובין למלכא קדישא לומר לו כלה דילך ומטרוניתא דילך זכר תמנא בכתבי האר"י ו"ל כסוד החתם פרננץ דרמו לפרנץ לאה האחרון ישראל גער סבין אחיו עד התפארת והיא כנגד הלב והקנה שבתוך ועיר אנפין שהלב חזיר אנפין רמו למלכא קדישא . אבל רחל היא מן התפארת עד סוף היסוד שהוא זיווג התחתון . הרי נתבאר לך כוד השתי ומטרוניתות שהם כלה ומטרוניתא ; **מעשה** צריך להתבונן בשני לשונות האחד כסוד התלת סגורתי למה כשהתחיל בסגורה ראשונה . מעתיקא קדישא או קורא אותם חקל תפוחין קדישין ועיר אנפין . וכשמשם סגורת דעתיקא קדישא בסגורה תליתאה או קרא אותם מלכא קדישא ומטרוניתא . ולכא אל תירחן קושי וז צריך להקדק למה כאלה וזע"ל בסדר עתיקא קדישא למעלה ויבא סגורת וזע"ל בסדרי חסם מוזכרים כסוד לא ומעלה למטה ולא מלמעלה למטה . לפי שהתחיל בעתיקא קדישא לומר כן חקל תפוחין וזע"ל בסדרי חסם מוזכרים כסוד לא ומעלה למטה ולא מלמעלה למטה . וזאת הדרך ככל לומר דשאני רבי שישן דהוה ידע חז דחזוהו כדקא זאחר כן ועיר אנפין ואין באלו השלשה שום סדר . וזאת הדרך ככל לומר דשאני רבי שישן דהוה ידע חז דחזוהו כדקא זאחר כן בדבריו הבאים כסדר מלמעלה למטה ואז אתקרי מלכא קדישא ומטרוניתא יען כי ידע להוסיף ולהלביש ויבא סגורת וזע"ל בסדרי חסם מוזכרים כסוד לא ומעלה למטה ולא מלמעלה למטה . וזאת הדרך ככל לומר דשאני רבי שישן דהוה ידע חז דחזוהו כדקא זאחר כן בדבריו הבאים כסדר מלמעלה למטה ואז אתקרי מלכא קדישא ועיר אנפין ואקל תפוחין קדישין ומטרוניתא אבל כלא יבנה כסדר או לא מתקרי כי אם ועיר אנפין ואקל תפוחין קדישין שאז אינו משפע כראוי כמו שמתלבישים בנתייבו סוד התלת קרי דהיימנותא דכל ע"הימנותא ; וכמו כן תמנא רמו בתקוני הויור דף ס"ב ע"ב ו"ל לאחזאה דאורייתא כשאז דקודשא כריך הוא אתבריותא ועל שמיה אתקריאות הדא הוא דעביב כל הנקרא בשמי וכו' וכה שריא קב"ה ויבנה חליל בסגורת וזאת אורייתא עילאה דלא אתקרי זה כריאה אלא אנפיות דליה והיא והוא כלא חד עכ"ל . הוה הוא שהתורה נקראת סגורה בדכתיב ה' קנני ראשית דברו וקנני הלשון קן דהיא סגורה וזוה החומר כראה דאית תורה דהיא סגורה דכה חליל בסגורת וזיא רחל בת זוג דזעיר אנפין דכאמר בהם לשון כריאה כדכתיב וכו' ונקבה כראם ואית סגורה דאיהו אנפיות דליה היינו על משמעותא דקאמרן דאיתא בהן כוונה אדם כחורח אנפיותא הרי מבואר לך כוד השתי ומטרוניתות כאר היטב :

עין לאלהים פרק כ"ו **בהימנותא דנלא** **ביא קדש הקדשים פרק כ"ו**

<p>וסה שאמר בבית קדש הקדשים שלח וזווגו אהא ואיתא להוניה וו"ן עד דאתא מלכא קדישא ושכינתיה . ליה ישרעו בוודו ויקרא דף קכ"ה ע"ה ו"ל תאנא עתיקא דעתיקין טעירא דמזייריך עד לא זמין תקוני דלכלא ועטורי עטורין שירותא וסיוחא לא הוה עכ"ל .</p> <p>תדע שכתב הראב"ד כפירוש ספר יצירה ואמר עומק ראשית הוא חכמה ועומק תחתית הוא טיבה . וכארת ההקדמה ככא</p>	<p>ולכא אל ביאור התאמר צריך להודיען כי בכל עולם יש ד' עולמות חבי"ע ג' באינן דאנפיות הם העולמות שהם למעלה מהברא ואינן באנפיות שלמעלה מהברא וש כוד' עולמות חבי"ע ומ"ש עולמות שלמעלה מהברא הם כסוד דאנפין וזה שקראם אנפיות הוא כעין הגשמה . ועל זה נקרא אנפיות לכל אנפיות ויש בזה הסוד עילאה עולמות שאין להם חקר דהיינו שאין עילאות</p>	<p>גם תדע שאמת הפרסא שטוב לעיל שנסתלק בה עתיקא קדישא הנקרא טהירו עילאה היא אנפיות</p>
--	--	---

ובסתר כונו מי הוא זה וכשתפסט ויתגלה מק"ו שהוא הוא
 ע"ק ד"ק או נגלה. ואזרחים למלת הוא אתה שר"ל אתה הוא
 דהיינו הכסתר שהוא הוא הוא אתה הוא כ' אלהים
 לפי שאתה הוא על כן אנו קוראים לך כ' אלהים מה שאין כן
 בעשר כרזופים דמילווה סוד ראו עתה כי אני הוא-אני
 הוא דייקא שר"ל שהוא הוא עתיקא קדישא ד"ק. ונרץ להבין
 למה הוצרך לומר שבי פעמים אני אני ואתירן נדרש לב' ענים
 הראשון כשטונו אני אני הוא. והשני אם תקשי לך מי אומר
 פסוק והאלים הוא י"ק נראה שהוא ע"ק ד"ק ולא שכינה. ואם
 שכינה נראה שהיא היא ע"ק ד"ק ולא י"ק ח"ו על זה אמר
 שני פעמים אני אני. והאומר הכסוף הוא י"ק שאשילו
 שפירושו אומי שני פרטושי' כלו כד תליין ואמי שהיא השכינה
 היא אני ו"ש הפסוק ראו עתה כי אני שהינו לשכינה היא אני
 חיים. הו כי אני אני. ואמר וכדרש אני השם למשה דהיינו
 אני הוא כלומר אני הוא עתיקא קדישא יען כי אני עומדים
 ונבחרת דיליה ח"כ אני הוא :

ואתירן לכבין שאר הכסוף שאמר ואין אלהים עמדי אני
 אחיה ואחיה וגו' יעב נ"ב. ואמר בזה כ' ויקרא
 אני אחיה בספירן דילי ואחיה בספירן דילי וגו'. ע"ש בערבן
 הוא שאמר שאני הוא שמק"ו הוא ע"ק ד"ק אין אלהים עמדי
 אין מדת דקין יכולה לשתפס עמיה כי מקמי אשתכין כל
 דינין. ואם יקשה לך עתין בא המצטע והלא הכל בינו. לוב אמר
 אני אחי ואחיה ושי' בזהר אני אחי בספירן דילי ואחיה בספירן
 דילי אבל במק"ו כשעליון וכשע"אני אני הוא כנוכ או אין אלהים
 עמדי לפי שאני אחי הוא זכשיתלבס מק"ו בספירן דיליה או
 אחיה בספירן דילי ואחיה בספירן דילי ו"ש בזהר ר' אבא אמר
 בכל אתר תיכס את תקרא הוא כללא דדבר וקובא כחדא
 ר"ל הוא וקרניא הוא כמו שם כו"ב ששתכס באדנות דהיינו
 הנושא. שכתבו' הוא לשון ובר וקריאתו כלשון נקבס הרי
 שהתנואות הם רמו דבר ומקבא ויוונם על ידי כוונת האותי'
 שאותיות הם כללא עילאה' נוקבא' דבר ח' כללא דכלא
 דהיינו שחמדים ונבחרת דעתיקא קדישא ד"ק נפיק מק"ו
 הרי שהוא כליל לך הרי שתיבת הוא רמו לתלת קשר
 דמייחנותא הוא עיקר כל התורה כולה וע"ו צמתח התורה
 כולה ו"ש ר"ל חותנו של הקב"ה אמת שהם ה' קשרין ראש
 תוך סוף היה בה ויהיה **א** בעתיקא קדישא דכל
 קדישא **ב** שהוא אונע האותיות רמו לנו"ק : **ה**
 שהיא סוף האותיות רמו לשכינתא שהיא יורדת עד סוף כל
 העולמות

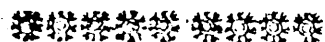
עין לאלהים פרק כ"ו

בית קדש הקדשים פרק כ"ו

דף ט"ח ע"ב ו"ל בטמיון דמחירין אתרשים רשימו חד ללא
 ארתיו ולא חתגליית קייחא כרעותא לקייחא כלא לנטלא מה
 דנטלא ומה דלית ל'רשימו ולא דעותא דלא ארתיו עכ"ל הרי
 דאית מחן דאית ביה רשימו ואית מחן דל'כיה רשימו מחן דלית
 ביה רשימו כלל הוא דאמר אני ראשון ואני אחרון יען כי הוא
 מתפשט בכלא ומתלבש בכלא לקייחא כלא ולכן דאמר אני
 ראשון שאין לי אכ לפי דלית ביה רשימו דכל דבר הרשום ארתיו
 עכב המרשים וזו יקרא הרשום אכ לאותו רשימו לכך דאמר אני
 ראשון שאין לי אכ ואמר אני אחרון שאין לי אכ לפי שהרשום
 עבול הרשום לרשום דבר אחר כמנהג וזאתו הרשימו האחר
 יקרא אחיו שפולט יצאו מכה המרשים וכלל הוא שלא הרשם אז
 אפשר שיהיה ל'ראשיתו ואני אחרון שאין לי אכ ומכלעדי אין

אלהים . צריך לנרדק לשה לא אחר וכלעדי אין אלהים .
 ערנוק מכל הפרשטים לאו מתקרי אלהות ואשילו תלכא קדישא ושכינתיה וזלו הכי דמלכא קדישא ושכינתיה הוא עגס האלהות
 גם כן על ידי התלבשות הנשמה . לכך דאמר ומכלעדי אק אלהים כלומר שאין אלהות ומכלעדי מה שאני מתלבש בתוכי הו
 ומכלעדי אין אלהים דאלו אחר כלעדי לבד הוה משמע שאפילו אותו הפרשום שהוא מלוכב בתוכו לאו הוא עגס האלהות כי אם
 כנשמה לבד לכך דאמר ומכלעדי כלומר כל מה שהוא ומכלעדי מה שאני מתלוכב אית אלהות הו ומכלעדי אין אלהים לפי שאין לו כן
 שהפן ירית לאכא ולפי שאין לו כן אחר ומכלעדי אין אלהים ולא שדך כנשמה עוס גורה תרבות כל כדאיתא בזוהר שוית דף
 ע"ב ע"כ ו"ל דאל מיידי מיידי ואשום ואל מו תדמיון אל ומה דמות תערבו לו דאפילו הוה תמונה לית ליה כדאיתא אלא כד
 כמות לאתלכא עליהו מתפשט על בדין יתנוי לכל חד ככום מראה דמיון דלבו . זכאי איהו וכו' הכי איתא אהיה
 רבנן דא יחיד איהו א"ע דאנא אהיה לבד בדיוקניכו אל מו תדמיון ואשום דהוה דהוה דקדש דקדש דקדש בעלמא וציר גורה הוה
 הוא יחידא כלא מרה דמיון מחן דאשתמודע ליה קים כריאה דאיהו ל'פרו דיוקנא אסור למעבד ליה גרה ודיוקנא בעלמא
 ל'אצות ה' ולא פ'אית י"ד ידעילו כשאן קדישא ולא בשום אמת ונקודה בעלמא הוה איהו כילא ראיית כל תמונה מכל דבר
 דאית בה תמונה דמיון ל'ראית . אכל ביד דעבד הוה דיוקנא דמרכבה דאש עליה כמות תתן ואתקרי כההו דיוקנא
 כו"ה עינן דאשתמודעין ליה כמות דלית עכ"ל . הדין הוה איהו הוה כרוך דהוה הוה קדש כלל ולא אתרשים בשום רשימו
 לכך אין להדמותו בשום אמת ומקורה וזעם כו דאמר קדש ואל מו תדמיון אל ומה דמות תערבו לו דאף על גב דהתלבש
 כנשמה . הוה א"ע פתק . פרנוק . מלכא . קדישא ושכינתיה שייך בה שום הו"ה כהו"ה דאמר בהאמר אכל ביד דעבד הוה
 דיוקנא דמרכבה דאש עליה כמות תתן ואתקרי כההו דיוקנא הו"ה דקא בתך הגרה הוה אשתקדי הו"ה ולא שייך הוה
 שוה עליו ל'מיידי מיידי אית חלק התלבש בתוך מלכא קדישא . ושכינתיה לפי ששנת מלכא קדישא ושכינתיה ל'א חלק מוסקת
 הוא שנתפסק ויחקה הוה מתלבש מלכא קדישא ושכינתיה כי אם גמור הנשמה ל'טוב פתוח דאף הנשמה לא יעסק לעולמי עולמים
 ממלכא קדישא ושכינתיה ובהיות שלא יעסק קו הנשמה לא יתכן לבאר עליו שם שהשם הוא עבול מעביל סיגובל
 ל'איתו שיעור לכך דאמר הוה א"ע ל'עיל דאשתמודע ליה קים כריאה דאיהו לבד דיוקנא . אסור למעבד ליה גרה ודיוקנא
 בעלמא לא כדאיתא ו"ל וכו' דהוה דאמר דמיון דאשתמודע ליה קים כריאה ודע ל'ההוה דאשתמודע כד כ'התפשט
 בתוכו . דע שמה שמתפשט מהנשמה הוא קו מחנה ולא כולה כדי להשיג בה אמת או עבול לכך אין ל'דמותו בשום אמת וקורה .
 ומה . סלכמה אית ל'למותה ל'שום דבר יען כי הוא רשים ולא אתרשים . וכמו כן תתא בהיקת . דהוה דף מ"א ע"ב ו"ל שם
 דלית לעילא תמיה כלל אלא האו דכח כלל ולית מחן דכח ליה דאית בהו דאשתמודע כגון מחן דאיהו כו"ה ל'שם
 ומה ל'ון ואיהו א'תכרי אכל הוה כו"ה ולא א'תכרי איהו דלית אלוה לעילא תמיה עכ"ל . הרי דאיהו כו"ה ולא א'תכרי . ויש
 ל'קדש שבוהו חדש דף ע"ב ו"ל רבי יהודה דאמר והרי נאמר א"ה' ראשון . אחר ליה מלתא מסייעא לקייחא מדכתיב

שהתקן הנהיגו חזית המזבחות והמזבחות לקח לפניה וצד המזבחות ימים וכלים יהוה אלהים יחייב עד יבנה לאתמול
 מתוך העולמות כל זה כבר כתבאר וכל תיקון העולמות היה ולא תגליהו חתמן נפקו אש"ל ורח"ל ח"ל כלילן בתמא וכפך
 עתבו וזכר חזרה אלף אנטקן אחר. סהמניא. אותו לפכאק"ל. יעקב נבר שלים גליהו קול חד דנפיקא ושתמע מהבא מחסבס.
 ועניקא קדישא דכל קדישא. סתמא חתון חד. קד ה"י. דהוה סתמא פחשאי אשתמע לאתגליהו. עוד אשתמעתי האי
 תגליהו ל"י עמי ולדעיתנה עלא עת"ל. חסכה לאתגליהו וכסס האירקול ואקס
 א"ס רטנו דעתיקא קדישא. דכל קדישא
 הוא הוא רטנו דמ"ק ולכנהו היה והוא
 הונה הוא והוא יהיה והוא ראשית הכל בלי
 תכלית לית אלהא כרמיה לא לעילא
 ולא לתתא ולא כסום אחר לא בעלמא
 דקולא בעלמא דאתי ולכן חייהו חד ולא
 בחושבן ש"ל ראשית בלי תכלית הוא
 אלהינו ואין עוד אחר אמת מלכנו ואכס
 ואלתנו בריך כהן בריך שמיים בריך זכריה
 לעלס ולעלמי עלמין חתן :

היה כתבאר לך סוד הוא דנהימנותא בדרך פרט ונהימנותא
 דכלא הוא מנואר דרך כלל. ועתה כבאר אותו דרך כלל בקיטר
 מופלב כדי שיהיה כלל ופרט וכלל :

וכה שחמר בבית קדש הקדשים לעיל שצ"ק מושל גם כן
 בעולמות שלמעלה מאגליהו ליה רמו בוודר ויקרא
 דק"פ ע"א ח"ל ותרווייהו חתון ככרמייא וכפסל תחותך
 ליקרך ובהי תקינו למהו קטן וככד לגדול דלעילא מיניה
 דע

אזא חייהו חכמה הלא אזא אחד לכלנו למהו חקמא תחותך ואנת כתר עליון על רישיה ולית כתר עלך לית אלהא אחדא עכ"ל.
 ודאיה ואנת כתר עליון על רישיה ולית כתר עלך ש"י. סהמא איהו חדכר בכתר שהרי למעלה מן הכתר יש כוזה עניינים.
 וטור מדאור כתר עליון על רישיה שדי לו שיחמר ואנת כתר עליון. מדאחר על רישיה ש"י דאיהו על סמ"ה שהוא כתר על
 רישיה האבא דהיינו תפילין דיליה כדכתיב ישראל אשר כך חתבאר ומתה שחמר הויאור ולית אלהא אחדא ש"י עינה דאיהו
 שליט על כל העולמות דלעילא. יען כי הוא הוא עתיקא קדישא מחכימת חסדים ונבורות דיליה. וכמו כן תחלא בהיקוני
 הוודר דק"פ ע"א ח"ל ועלת על כלא עילת העולמות על כלל דלית אלוה עליה ולא תחותיה ולא לארבע סטרי עליון עכ"ל.
 ככר ביארנו לעיל בדרוש העילות דתלכא קדישא אחקרי עלת על כלל וידאמר דעילת על כלל לית אלהא עליה ולא תחותיה
 ולא לארבע סטריה עלמא שמע מינה דתלכא קדישא שליט בכל העולמות שלמעלה מן האגליהו. וכמו כן תחלא בהיקוני
 הוודר דק"פ ע"א ח"ל ובגין. דא שוי אמונה ישראל בארבעה חתון חתן וכל חתן שוי כנויין לשמא דא לית שמא עד חתן
 סוף ועד חתן תכלית עכ"ל. הרי כבודו דהאי ש"י קדישא שליט לעילא עד חתן סוף ומיילא יודע ששליט בכל העולמות
 שלמעלה מן האגליהו :

וכה שחמר בבית קדש הקדשים שכל מרזפי אגליהו עיניהם נופת לתלכא קדישא. זה מכוור בוודר ויקרא דק"פ ע"א
 ח"ל ותרווייהו ככרמייא וכפסל תחותך ליקרך ובהי תקינו למהו קטן וככד לגדול דלעילא מיניה. אזא חייהו חכמה
 הלא אזא אחד לכלנו למהו חקמא תחותך ואנת כתר עליון על רישיה ולית כתר עלך ולית אלהא אחדא ושמא לשמא
 דאיהו תחותיה למהו ככר תחותיה עכ"ל. הרי מן הוודר שחבא ושמא. הם כפסל תחותיה דהוא דיתיה ככתרה עילאה
 קדישא קטן לגביה ולהכי תקינו למהו קטן וככד לגדול. ומי שיהוה למטה מושבע מההוא דלמעלה. הרי שכלס נרויין אליו.
 דאיהו

עו לאלהים פרק כ"ז

ואיזה כשמתחל לגמול כמו שהנזק אי אפשר לחיות בלא כשיהי' הם גרוינין אליו כדי להתננות מן הכשמה הקדושה שעל ידך
מתלבשת בתוכם ומחיר לכלל :

ומה י' בנק' הבק לעיל כבוד לך ה' הגדולה והנבירה שכל הספירות דיליה הם • והוא עייל בכלהו ומתנשא על כלל כדכתיב
והמתנשא לכל לראש לזה אית ראיה ברורה בתיקוני הזוהר דף קכ"ו ע"א ח"ל ובכבודו זימנא קרוב ה' לכל קוראת
עבהו ומינא אתמר רחוק מה שהיה ועמק מי ימצאנו לית מאן לאשיג ליה אלא בחכמה וכינה זכנין דא כל אסתליק להווא
אתר לא תשיגין ליה בכל ספירה אלא בחכמה וכינה דאינון י"ס יו' דחכמה ח"ס פינה זכנין דא ועיווק עמוק מי ימצאנו וכל
עזרי מינא ה' דא חזק יושב על כסא רחמים וכסא דין לאסתלק מתמן דא יגו' ה' דאינון מלגאו דכל ספירה וספירה עליה אתמר
לך ה' הגדולה והנבירה וגו' בעשר ספירות שבת ליה חז' היגע' בגין דאינון לגו מן בלהו ואיזו יולבר דכל ספירה ואיזו בין כל
ספירה וספירה לא אשתני בכל אתר עכ"ל • הרזי כבירור מן המאמר הזה שכל הספירות הם שלו דהיינו שמתפשט ומתלבש
בכלהו • וגם ראיה מרש המאמר שמתעלה על כלל כמה דאתמר רחוק מה שהיה עמוק עיווק מי ימצאנו שאי אפשר להשיגו כי
אם ככתר חכמה וכינה • ואגב • אורחין נבאר מה שאמר הפסוק רחוק מה שהיה ועמוק עמוק מי ימצאנו וקודם כדקדק
שאמר רחוק מה שהי' ועיווק עמוק מי ימצאנו שהי' לל רחוק הוא ועמוק עמוק מי ימצאנו ועוד מהו הכפל של עיווק עמוק מי ימצאנו
אלא כמה שהקדומו יתרוק ששמתלבש בתוך הספירות הוא כנשא כדכתיב דרשו ה' בהמלאו מדאמר בהמלאו ש"ח דהוא לפעמים
דאם לא כן הי' לל דרשו ה' שזנוי מדאמר בהמלאו משמע לפעמים מתלבש בספירות ומנוי הוי דרשו ה' בהמלאו ולפעמים מתעלה
לעילא כדכתיב וינבנה ה' גאזות בתשפט וכתיב מרחוק ה' נראה לי זהו שאמר הפסוק רחוק מה שהיה כלומר מה שהיה קרוב
דהיינו בתוך הספירות עתה נראה לי יורחוק והפסוק כמו שזכר בתווייהם הוי רחוק מה שהיה כלומר רחוק מה שהיה
קרוב • והכפל שאמר ועמוק עמוק מי ימצאנו ההבנה הוא כך כי ידוע הוא כי מלבד קדישא גקרא בנינא עתיקא כדאיתא
בוזרר כראשית דף ב' ע"א ח"ל בנינא עתיקא דכפך מנו ומחשבה • הרי שילבא קדישא יקרא עמוק זהו שאמר הפסוק ועמוק
עמוק מי ימצאנו כלומר אותו עמוק בעומקא עילאה כדאמר בספר יצירה עיווק רוס הוי זעמוק דהיינו מלבא קדישא כשהוא
עולה בעומק רוס או מי ימצאנו מי' דהיינו חכמה וכינה מכירים בו כלומר בריש המאמר ובה כופל להבין מה שאמר הכתוב
והמתנשא לכל לראש שזיה לו לומר והמתנשא לכל לראש מהו והמתנשא לכל לראש אלא האי לראש הוא פנו תנינת טעם על
מלבא קדישא דהיינו שאומר הכתוב שהכל שלו • וגם המתנשא לכל דאינון כתר חכמה וכינה וייה שהוא מהלל אותו בכל זה
השבת האורות שהוא משמש לראש דהיינו שמלבא קדישא הוא ראש לכל כמו שאמר חכי ה' ראשון הרי שמלבא קדישא הוא לגו מן
כלל ולעילא מן כלל •

בית קדש הקדשים פרק כ"ח

עו לאלהים פרק כ"ח

דע כי עיקר האמונה הוא לידע ולהאמין שהם תלת
קשרי דמיהינותא שלימתא ותלתייהו אינון חד
ולא בחושבן דלא שום חד וינייהו עיילא בחושבן דברוכי
דאזילות והשנים שהם מלבא קדישא ושכינתיה הם התפשטות
מן האחד שהוא עתיקא קדישא דכל קדישא ובהיותם שלשה
נריך דבר אחד שמיחד אותם ואף ע"פ שהם ייחודי ומסעריהם
וכן תמצא בוזרר פפרשת ויחי וו"ל •
תלת בשתיין אינון ועל דאינון תלת ארבעה אינון •
כוונת המאמר כבר אחרנו שניך אחד ליחד השלשה
מכריח מן הקצה אל הקצה והנשמתא רביעה דלא עייל בשווא
היא שמתא דכל חיי וכשם שעתיק' קדישא דכל קדישא מתפשט
כשנים

ומה שאמר בבית קדש הקדשים דאינון תלת קשרי
דמיהינותא לכלא • דבר זה ברור בין הכהו
דאינון מכני היפלא דילבא אכל לגבי דאינון אטימי לבא
סתימי עינא דלא ידעי ולא מסתכלי בקרא דמאריהו קשיא
להו האי מלתא לומר איך יתכן שראו דמיוחד היא התלת קשרי
ודמיהו כשיכנייהו האי יאמונה לאמונת העכו"ם ולא ידעי שגם
זה לעומת זה עשה האלהים שפשו שש תלת קשרי דמיהינותא
כך יש תלת קשרי דקרא כדאיתא בוזרר שמונת דף ר"ג
ע"כ ע"ש • ולא אשא שמונתם על שפתי אשום דכתיב מדבר
שקר תרחק • ועוד דאם קשיא להו התלת קשרי איך יתכן
למה לא יקשה להו בעשר ספירות דאין אחרין
דאינון

אמריע כלל רונה לומר לנפשו אז דלנו ודיינו נשיתא שכנו תלכא קדישא וילכא קדישא בנו הספרות הרי שהם תלתא דא
לנו עין דא וגם כן וכלא חד : ובמו כן תינוא בוזהר וודש דך ל' ע"ג ו"ל כללא דכלא רוא חדא עילא ותתא ואינועיתא
עכ"ל הרי שצריך ג"כ להיות תלתא קשרי מעילא לתתא ואינן חד - דאמר כללא דכלא רוא חדא עילא - ואינועיתא - ותתא -
הרי שהשגשגה אלנה רוא חדא : חו איתא בוזהר שיר השירים דך ל"א ע"ב ו"ל א' איבו רוא דנהורא קדמאה דכליל
בתרין כהורין ועל דא איבו חד ויתון שירותא לתתהרא ולתפשא כהורין לכל סטר ועל דא איבו קדמאה לכל אתון שירותא
דכלהו כללא דתלת דאינון חד דתלת כהורין אינון כלילן באת **❧** דרועא חדא בחד סיסרא ודרועא חדא בחד סטרא -
ואינועיתא דכליל תרין דרועין בתרין כהורין עכ"ל - הגב כוונת המאמר מה שאמר ברישא **❧** איבו רוא דנהורא קדמאה
דאיבו עתיקא קדישא דכליל בתרין כהורין ועל דא איבו חד - הרי דנהורא קדמאה דאיבו עתיקא קדישא דכליל בתרין כהורין
דאינון מלכא קדישא ושכינתיה אינון חד - וכוונתו שאמר ועל דא **❧** איבו חד כלומר דאי לא הווי תלת לא הווי חד - כדאיתא
בוזהר ויקרא דך קס"ב ע"א ו"ל : חו אמר תרין אינון וחדא אשתתף בהו ואינון תלתא וכד הווי תלתא אינון חד עכ"ל -
הרי דאי לא הווי תלתא לא הווי חד - ולכך **❧** משכונא אחד כיון שאמר ועל דא א' איבו חד כלומר בשביל שיש בו שלשה
קדוה קורא חכי איתו חד כיון שאמר וכד אינון תלתא אינון חד - ועם שאמר ועל דא איבו קדמאה לכל אתון שירותא דכלהו
כללא דתלת דאינון חד רונה לומר לפי שהל"ף רומזת לתלת קשרי דוהיינונותא דכלא לכך היא ריווח בראש כל אתון לפי דאי
אפשר להקראות אחד אס לא יהיה ג' וכו' שאמר כללא דתלת דאינון חד - ולפי שהתלת אינון חד שם אותה בריש כל אתון - הרי
לך ראייה שנוכחים להיות תלת קשרי דוהיינונותא זכח צורת **❧** שהיא אות ראשונה שבתורה והתחיל בשלש -
וכמו כן תינוא בתיקוני זוהר הדין דך ד' ע"ב ו"ל ולאו איבו כגוונא דבר נש דאיבו חד וכנוייה אחר אלל קב"ה הוא
ושמיה וכנוייה בלא חד עכ"ל - הרי לך ראייה לתלת קשרי גם כן שהזכיר הוא ושמיה וכנוייה הא לך תלת וזה ברור
בתורה גם כן שאמר זה שמיה וזה לשלם וזה זכרי תלת הוא ושמו וזכרו וכלא חד - חו איתא בוזהר ויקרא דך קל"ב ע"א
ו"ל תא חזי הכי נתי לעילא אית לבושא גופא וגשמתא וגשמתא לבשתא - שמיה וחיליון אילין אינון לבושא - וככשת ישראל
דא גופא דמקבלא לבשתא דאיבו תפארת ישראל ועל דא איבו גופא לבשתא גשמתא דאיתא דא תפארת ישראל דאיבו אורייתא
יגוש - וגשמתא לבשתא דא איבו עתיקא קדישא וכלא אחיד דא בדה עכ"ל - הרי שבתוך האגלות יש תלת קשרי דהיינו
גופא וגשמתא לבשתא יגוש כי מתחיל המאמר גופא יגוש וכן גשמתא לבשתא וגשמתא לבשתא עתיקא קדישא -
הא לך תלת קשרי דהיינו עבד חינון - כיון דאית תלת קשרי דהיינו עילא - ואינועיתא - ותתא - והיינו תלת קשרי
באורך - ומה שהבאתי והנחית המזכר יגוש וגשמה - וגשמה לבגד נקראים תלת קשרי בעוני ובחן כי יש תלת קשרי ברומח
והם ויה שתינוא שהעבד ספרות יסודרים בשלשה קוים קו החסד - וקו הדין - וקו הרחמים - להורות שעל כל דבר צריך שלוש
שכן בכל קויתנוא שלוש - דהיינו בקו החסד חסד - וחסד - ובקו הדין בינה ונורה הוד - ובקו הרחמים כתר תפארת ויסוד -
וולכות כלולה וכולהו וכו' שאמר בתיקוני זוהר דך י"ג ע"א ו"ל יתלן עשר ספרות אילין כהדרין חד ארין וחד קינד
וחד סוכני ר' ל' שתיששים הספרות כסדר כל אחד ואחד בקו שלו - המיוששים בקו החסד נחיר בהם חד ארין - והמיוששים
בקו הדין נחיר בהם חד קינד - והמיוששים בקו הרחמים נחיר בהם וחד סוכני - הרי לך ראייה שכל הדברים ותיששים שלשה
שלשה ועין כי עיקרא דכלא אינון תלת דאינון חד בסוד **❧** שיש בה שלשה צורות כמזכר לעיל והם אחד לכך נתיסד הכל
תלת תלת - שיעקר כל ויהיינונותא הוא להיות תלת ואינון חד ויהי הלכה ליישדישמי דאיתא בתיקוני זוהר הדין
דך י"ו ע"ב ו"ל וכל רוא וציוקא ובתימו דיליון לקבל תלת אורין - תלת קשרין - הם אלהינו ה' - וכלא כדא כוסר לחשה
ויסוכי וכו' והכי אצטרך בעין דרוא דשיתן בעין לאסתוכא על חין אוק ולתת ציחא בקוים שלים נוסחתא דכונתא בנקודין
ושמיה כגוונא דא שליון דרוא דחודא דקת חזי עכ"ל - הרי לך שציון ששם תלת קשרי דאינון ה' אלהינו ה' - הם הלכה
ליושה מסוכי ספרות האותיות ונקודי ושמויה הם הלכה לשמה יסוכי ופלו דמינו - תלת קשרי ששם עתיקא קדישא וילכא קדישא
ושכינת עינו ששם בסוד נכח רוח נשמה שהנפש שהיא הנוף הם האותיות וכאן ארין הנוף ויתנועע בלא רוח חינון כך חין תיבה
נקראת בלא נקודה דכתיב כי רוח חיים בחובבים וכאשר יהיה שמה הרוח לבבת ילכו והנשמה הוא רוחה דרעית וכמו שהנוף
דאינון דהיינו כנפש ארין ג' דהיינו כן חינון אס לא יהיה בו דעת לא יחפש ללבוש - כך א"א חסד לעיבה שנקראת שליון הם לא

עין לצלהים פרק כ"ח

יהיה בו טעם שבהיות הטעם מלרע או מלעיל יותפק הכנת החלה וזהו שאמרו גם כלא דעת נפש לא טוב וכד אתמבר הקשר
השלישי שהוא הטעם עמהם אז יהיו חד שבלינו כמו דאחריו לעיל וכד אינון תלת אינון חד . הרי שלככה למשה מסיני ליהוה
תלת קשרי דהיינונות ואינון חד . וכמו כן תינוא בוהר שנות דף ר"ט ע"כ ו"ל כהירו דשזיתא עילא סלקא לנו
בנו וכו' כהירו עילא בכהירו דתינוא ובניו יתיר ביה והוא דנני כליל ביה דנני יתיר עד דאשתכח כלא כדקא יאות ביחודא .
קדח ועל דא משה הוה ידע לסדרא סדורא דאחריה וכל בני עלזא עכ"ל . הרי שלמשה רבינו ע"ה נגלו לו סוד התלת קשרי
דהיינו כהירו עילא והוא דלנו דנני כגויה והוא דנני יותר מכלא דאיהו לנו בנו . ובנון כך משה הוה ידע לסדרא סדורא
דאחריה וכל בני עלמא . יען כי ידע סוד התלת קשרי על חזיותם ולכן בשמע ישראל שהוא סוד התלת קשרי אמר ה' אלינו
ולא אמר ה' אליהם כמו במקומות אחרים שאומר מה ה' אליהם שאל מעמד וכי האי גונא . הרי לך מכל האחרים דלעיל הכרח
גמור וראיות ברורות שיש תלת קשרי דהיינונות ואינון חד והם הלכה למשה מסיני וכל האומר דלאו הכי לא מכני ישראל הוא
ולית ליה חולקא באלהי ישראל ולא ידע דהיינונות כדאיתא בוהר שנות דף פ"ח ע"כ ו"ל וכפי בר נש למחזי בעבודתיה
ולא שלמא אלין סעודתי דאינון סעודתי מהיינונות שלימתא דזרעא קדישא דישראל די מהיינונותא עלמא דא דילתון ולא דעיון
עובדי עבודה זרה ובגני כך חזיר בניו ובין בני ישראל . תא חזי כסעודתי אלין אשתמודעין ישראל דאינון בני מלכא דאינון
מהיכלא דמלכא דאינון בני מהיינונותא ומאן דפגים חד סעודתא ימנייהו אחזי כפייתא לשילא ואחזי נגמי דלאו מכני מלכא
עילא הוא דלאו מכני היכלא דמלכא הוא דלאו מורעא קדישא דישראל הוא ויהיבן עליה חזירא דתלת מלן דגויס עכ"ל .
וכמו כן תינוא בוהר שנות דף ק"ע ע"א ו"ל מאי זכוין יקלו דא הוא מאן דלא ידע ליהודא שחא קדישא ולקשרא קשרא
דהיינונותא ולא משכח לאתר דאנטרוך ולאוקיר שחא דאחריה עב ליה דלא אתפדי עכ"ל .

הו איתא בוהר שנות דף רס"ב ע"א ו"ל ויחן דלא השלים ולא קשר קשרא דאחריה כדאיתא עד קריב קריב מארס
זלי בלתייה ולא חייס על יקרא דאחריה עב ליה דלא אתכריזקודשא צריך דא אחר שתבו את האיס הוה עירורי גבר לא
יכלא בינון ודאי איהו גוול אחזי ואחו עכ"ל . הרי לך בביחוד מכל האחרים האלו דכל מי שזכור בתלתא קשרי דהיינונותא אזי
מכללא דישראל הוא ולית ליה חולקא בעלמא דאתי וגאמר עליו גוול אחזי ואחו עליו . כתיב כתבו את האיס הוה עירורי גבר לא
יכלא בינון . רחמנא לשוכין ויהאי דעיתא ויהריכב בדרך חתת . ואחרי הודיע אלהים אותנו את כל זאת לידע שיש תלת קשרי
דהיינונותא : **ענה** צריך חני להודיען על מני הס התלת קשרי דהיינונותא ואך אפשר דבר זה להלויין מאחר דאינון תלת
דליהו חד . זכדי שתבין הענין אביא לך משל לבר מההוא דענין פרנץ אדם שהבאתי לך יש משל אחר והוא משל הנר שתראה
בנר שלשה גוונין ואינון תכלתא ולבן ואוקס . וכל התלת גוונין הם שלבוכא דא וכדי להרחות לך קש"ה הוא התלת קשרי שיוכל
האדם להבינם מדבר מורגש עשה לשלבוכא שיהיו לה זלת גוונין אלו משל . שהבאתיין האדם הוא משל מוטבע ומשל הנר הוא
דבר מורגש שהוא יותר רוחני מן האדם להודות לך במשל הזה שאין עב אדם להכריד בין התלת אלו שאיננו שירגש להכריד
ולקצן בין השלבוכא תכלתא לשלבוכא לבנה ובין הלכנה לאוקסא אין יכולת בינו להכריד יען כי כולם אחד . ויה שאין בין משל
האדם שיוכל האדם גם כן להכריד בין קשר לקשר שאם ימתך הראש יפרד וין הגוף איש לבני נד דאיהו יותר רוחני לאו הכי .
ולכן היודע ליהודא הוא דתלת קשרי כדקא יאות אין הקלופה שלשת עליו יושבת חזיה עון דכבוד תלת קשרי אין פגם טועם תמן
שאין סם קינון ולא פירוד כדזיון הנר שהבאתי לעיל . וזה ריוון בוהר שראשית דף כ"ד ע"א ו"ל : ובנון דא כד בר נש בני
לסלקא בלתי בכל תנושא אי חייית בני לקשרנא לצלותא צריך למעבד ליה קירטא והוא דמלכא זרקא חקף שוכר הולך סגולתא
וגו' דנריך לסלקא לה תמן ובהזאת אחר דסליק לה לבני בעלה אשילי נחש כרוך על עקבו לא יכסוף אף על גב דאיתמר ביה
ואתא תשופנו עקב עכ"ל . הנה הכנת המחמר כך ומדבר בדיון . שתרעה בטעמים שלשם אחר וזקא איתא חקף שוכר הולך
סגולתא ולא ימות הטעם על זרקא עד שיעלה לסגולתא וסוד הסגולתא הוא סוד התלת קשרי שנים חלמיה סודו יכלא קדישא
ושכינתיה ואחד עליוהו שהוא סוד דעתיקא קדישא קיימא עליוהו . כיום שאמר בתאחר דלעיל תרין חתעטרן בתלת :
נמצינו לתרין שהסגולתא הוא סוד התלת קשרי וזקא היא הקירטא ויו רבונה לזרוק להאי אכנא דאיהו . שכינתא להעלותא
לעילא שלא יתפחד מן הקליפות צריך חיד שיוליך טוונת בתלת קשרי וזהו חקף שוכר הולך סגולתא רוגס לומר
שתבך ובמהרה יולך מחשבתו תלת קשרי הו חקף שוכר הולך סגולתא . וזהו כוונת הארבעה טעמים וזקא חס תרעה לזרוק
השכינתא

דיוקנין יתחברן כדא' ואתהדר למהוי כלל ברא' דאחד ורוא' דא' כלל וערש וכלל וי"א חל"ף וי"ז וזכלא חד עב"ל - ונרץ להכיין
 למה הוואמר נקט גורת וי"ז ולא נקט גורת יו"ד שהוא חשבון יותר גדול ונורה יותר קטנה . אלא בענין הוא שהאלף רומז
 לעתיקה קדישא והוי"ו רומז לחלכא קדישא ולכך נקט מא"לף לוי"ו והוי"ו רומזות . לחלכא קדישא שהיא כלילת חעשר ספרות כדא' ואתהדר
 זלכך שתי גורות אלו אין בהם גורת שתי אותיות כי אם גורת אות אחת גורת קו דהיינו ו' . והאחרת גורת נקודה . והאחרת גורת נקודה
 זכאקוס שהגורה אחד שם פרט חשבונה וגם מה שקס המאמר גורת וי"ו הוא להורות דא' ג' דש שש קנות באדם הם דבר אחד
 ודומה לזה תמצא בזהר חדש דף ט' ע"ד ח"ל הבא הוא דרוין לאינו דידעי חוי דמהימנותא . למכדע באן זימנא חיהו
 ח"לף . ובאן זימנא חיהו וי"ו בוימנא דקיימא חוי מהימנותא ולא לפא יחדא ברא' דשמיא קדישא לכל עלמא כדון קיימא ברא'
 דא"לף אחד לעינא דא' דשמיא דכלא למימא חוי מהימנותא דיוחדא דקדשא ברוך הוא ועל דא' קיימא ריש לכל אתון דהא לא אסת
 בר נט לעלמא אלא למילף ולמיכדע למאריה וקיימא בדיוקנא לשיביון . דכלא חכמתא דמהימנותא דמארך עב"ל . עוד שם
 זימנא דקיימא לאזרונגא לגבי כוקבא ברא' דשמיא קדישא אסת"ל כלל ולא אתחזי בר גופא בלחזו וזכלא אתקמר בנוקבא
 דרועא חד תחות רשא דחד דמתחבא לה ועל דא' לא אתחזי ברא' דשמיא קדישא אסת"ל כלל ולא אתחזי בר גופא בלחזו וזכלא
 ברא' דרוין ואתחזי וי"ו בלחזו כהון דאשת"ל . מכללא וכדון חיהו חיון ואתקמר לגביה דנוקבא ועל דא' זימנא את וי"ו ברא'
 דשמיא קדישא לאחזאה כלל קיימא הא בתראה שלימא וזלייא כיוה דאתחזי עב"ל . הרי שה"ו והוי"ו הם דבר אחד דהא ל"ף
 רמזו כאלם הפורש דרועו והוי"ו רמזו לאדם דמתחבא לאנתתיה וזו לא יתראו דרועות לכך המאמר לעיל נקט אות וי"ו :
 ומה שאמר בריש יואמר זה ששם את האלף בריש כל אתון להראות לכל שידעו אלהותו ואחדותו כיצד . כך תמצא ברישוא
 דאתון כל אית ואות מורה על ענין היותהוה . קודם הכל השלש גורות הם חד זו הוא גורה ראשונה מוקדמת לכל . גורה
 שנייה היא ב"ת שהיא סוד שלש קוים שנים ומתפשטים מן האחד שכנגד האל"ף להורות שמואותו האחד-בתפשטו השני כחות בסוד
 גני קוים והיא איתה התחלת בריאת העולם לכך התחיל התורה בב"ת בראשית לומר לך שהשתלשלות השני קוים דאינון מלבא
 קדישא ושכינתיה הם ראשית בכין העולמות והויתיבם בראשית כלומר ב"ת היא ראשית וגם הדגש שבה לרמוז ולומר כי ראשית
 דהיינו שהתפשטות השני קוים אלו דאינון מלבא קדישא ושכינתיה הם ראשית הכל ואחר כך ברא' אלהים את השמים ולכך בית
 חשכנה שנים דהיינו גורה שנית ואחר שפרט ואמר מן האחד יצאו שנים הדר וכללם באות אחד דהיא ה' לריוון שכל עוד
 שלא היו שני קוים שהיא סוד המתקלא לא היה יונון ואחר שנעשה סוד היותקלא הרמוזות לכ' כנזכר אז נמשך עליהם קשר ה'
 יעשו שלשה באות אחד וזהו ג' שעולה שלשה כדאיתא בזהר שניות דף רצ"ו ע"כ ח' וזכר מתדבק רוחא ברוחא כדון רוחא
 גילאה סתימאה שארי על האי רוחא דאמנעיתא עב"ל . הרי שאחר שנעשו שנים שהם השני רוחין דאיתדבק נמשך עלייהו רוחא
 יתליתא והיינו ג' שהיא גורת וי"ו כדאמרין לעיל שהוא גורת אדם המתחבא לאשתו והקוון הקטון היונא מן ה' הוא סוד היסוד
 הכנס בנוקבא דהיא הדל"ת הרמוזות לנוקבא ולכך הגימ"ל כד' הדל"ת לגמול דלים לתת להם שפע ואחר שנודווג הגימ"ל
 גם הדל"ת כתשברית הדל"ת מבעלה דאיהו וי"ו הרמוז בגורת גימ"ל כנזכר ונעשית **ק** דהיינו דל"ת וי"ו להורות
 שנתעברה ובעלה דאיהו וי"ו ואחר כך אולדת וי"ו בדיוותו כלליו . וראיה לדברי תמצא בזהר שיר השירים דף י"א ע"כ
 ח"ל א"לף חיהו רוא' דהורא קדמא דכליל בתרין כהורין ועל דא' חל"ף חיהו חד חתמן שירותא לאתנברא ולאשתפשא כהורין
 לכל סטר ועל דא' חיהו קדמא לכל אתון עב"ל . הרי כנזכר שחן האל"ף התחיל להתפשט והיינו התפשטות הב"ת כנזכר .
 וגם תמצא שהאל"ף גורתה גורת האדם ומלת אדם זכפרו מ"ה שהוא ועיר אכפין שהוא בעל"ט סכירות והתשיעית היא יסוד
 דליה הבקרא סוד כדכתיב אמרו נדיק כי טוב ולכך הט' היא בסוף התשע שהוא סוף תשלום האדם וכן תמצא שהאותיות מן
 האל"ף עד הטי"ת עולים כוונת אדם דהיינו מ"ה שהיה בכלל גשמה בפרט ואחר שנתפרט בפרטי פרטים ככלל בשכינה שהיא
 העשירית . וכן תמצא ברוין דנקודין דיו"ד שכולל הוי"ו ואדנות דהיינו שהיו"ד יש לה ראשות וך וסוף . בראש היו"ד יש בה
 ראש ותוך וסוף הרי תלת נקודין . בעוף היו"ד יש בה ראש ותוך וסוף שהם שלשה נקודין אחרתין . בעוקץ היו"ד ראש ותוך וסוף
 הרי בין הכל תשעה נקודין שהם תשעה מדיו"ן שעולים תשעים ועם הכולל עולה לכוין חמן שהוא סוד הוי"ו ואדנות . הרי
 שניו"ד ככלל כל מה דהוה קדמא וכדי לכלול הכל ביחד גרמוה כנקודה חד למהוי כלל חד בלי פרודא :

במחנה ועל
 כדא' ואתהדר
 סופו עיוור
 היו"ד מתברר

אחזאה

חל"ף

הרי מנאר מכל האוור לעיל שתלת קשרי הם ראשיתא דכלא והוא סוד היה והויה ויהיה . וכן תמצא בתורה כשאמר משה
 להקב"ה

עוה לאלהים פרק ב"ה

להקב"ה אם ואחרו לי מה שמועם אומר אליהם . אתה ליה הקב"ה שלשה שנות דהיינו אה"ה אשר אה"ה אה"ה שלחני
אליכם ואף על גב שדעו כוה ר"ל והסתירו הדבר מכל מקום אין מקרא ונא מדי פטונו ומה שלא סיבה השם אלא בשם
אחד אשר שלשה להודות שלא חד . ודומה לזה תמצא בוידר שנות דף ר"ס ע"ב ו"ל תחיו כחה דליתנהו שמין קדישין
עלמין חתהבדיון אלקי באלין הכי אינו שוא קדישא אתפרש לעילא ואתפרש לתתא שוא דא אינו לעילא שוא דא אינו
באמצעיתא שוא דא אינו לתתא יכו"ה דאינו הוא דשוא קדישא אינו חס הוא דכלא עכ"ל : הרי דכשם אחד אחיד לעילא
ואמצעיתא ותתא לכך אחר שלשה פעמים אה"ה והם בסוד תלת קשרו דהיימאותא דכלא הנסתרים וכנגד העולם סדרו לוחת
ה' אלק' ה' חלק' ה' מולך לעולם ועד . ואל"ת מה הם הבגלים ומה הם הנסתרים תדע שהנסתרים הם עתיקא קדישא דכל
קדישין ושלכא קדישא ושכינתיה ונקראים בסוד בשמותין וכו' פאחד גוהב דראשית דף רע"ה ע"א ו"ל תלת בשמותין אינון
ואינון סלקין בדרגין עילאין דיעין ועל דאינון תלתא ארבעה אינון חד בשמא עילאה דלא אתפס ולא אתער בייב גוברא
דקדישעיה עילאה כל שכן תתאה וזאי נשמתא לכל בשמותין וכיא סתים ולא אתגלייא לעלמין ולא אתידע וכלהו ביה תליין .
דברי האמתא עש כאן . מדכף על שמותא דכל בשמותין דהיא הסיחדת לתלת בשמותין לשהוי חד . יען כי הוא כלל דכלהו
כאשר כתבנוהו קשרין דלעיל . וכוה . שאמר המאמר וכו' אתעסף בעטופא דהרא דפרולא בגוהירומא האי עשפא
דאתעטף ביה אינו עתיקא קדישא :

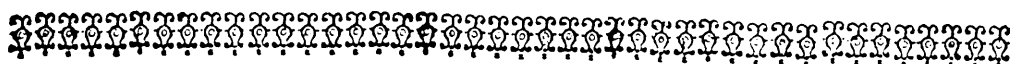
ופוח : שאמר וקרא שמך עיסק דמגלן ואתקשרו כלכו כחד בקשרין דשיימי דגופא חד והוא אעיל בגויהו ואחיו בהו
עבדיתיק . זה מדבר בשלכא קדישא ושכינתיה דאהו בחצות פרטק אדם והוא נשמתא המעוטפת בגו עתיקא קדישא
אעיל גם כן בגו שלכא קדישא ושכינתיה ואזאי בהון עבדימיה הוא ואינון חד הוא . כאשר מבואר בפרקין דלעיל . ולכן אחר
כדוש באמר תלת בשמותין אינון ועל דאינון תלת ארבעה אינון רומו על נשמתא דכל בשמותין דתיחד כלל דלא עייל בחושבא עס
התלת לשהוי אהכמה אלא לנון עילאין ובהו דשיוך לנון עילאין ובהו דשיוך לנון עילאין ובהו דשיוך לנון עילאין . ואלו התלת
קשרי הנוכרים נקראים תלת בשמותין ובהם מתלבשת הנשמתא דכל מיי . וכולהו אתקריאו נשמתא חדא . חוה שאמר המאמר
הוא ואינון סד ועית בה פדשו כהאי נשמתא עילאה עזירי דכלא . אבל בתלת קשרי דהיימאותא לכך דאינון בעולם האצילות
דהונב אהך אשפין וועה אנשיך ותקל תפוחין קדישין אלקי תלת לא מתלבש בהון נשמתא דכל מיי בפשיטותא כי אם ע"ל מלבא
קדישא וקשריהם לפי שאם בהם יבולת לסבול תוקף אורה אבל הם תלת כהנה תלת . וליאין הנסתרים ויהו שומר כהנה
נשמתא אהבא נוקבא דנשמתא בגו חילאם והוא נשמתא לנון ומעיינו אחידא נוסח לאחאם בהו עבדיתא לכל עלמא כגופא
דאזוהי מאלא לשמיתא פננה כיה עבדיתא ואלין כגוונן דאינון קשירק שטרק דלעילא עכ"ל . הרי מלשון המאמר דאמר ואלין
כגוונן מאינון קשרין עטירק דלעילא . הרי שהתיארונום גם כן אית ביה תלת קשרי כגוונן דהנהו קשרין עלמין סתימין .

תתא

וכן תמצא בהם מקוונות בעבר עזוכי קודשא כריך הוא ושכינתיה וכתר עליון דאינון עילת העולות שלי הוברת אבא ואחא
ולא סגם פרגוף אחר כדאמא בזהר ויקרא דף ק"ט ע"ב ונ"ל בגי ימוד קודשא כריך הוא ושכינתיה אע"ג דאינון כשמותין
לגבי כהנא ואלא כן . הכי אינון לבדך עילת העילי' כגופא לבדך ואנת הוא דנייחד לון נאקרב לון ובגין דא אמונה דילך כהון .
עכ"ל . הנה שלש הברה תלת עילת העילות נקודשא כריך הוא ושכינתיה . וכמו כן תמצא באהר שנות דף רע"ב ע"א ו"ל
וכלא להבוא דגמא עילאה קדישא סמימאה דאקרי אליה ישראל דא דיעקבא דיעקב . וכרשייתא דלתתא דא דיוקנא דרוד . עכ"ל .
וסונון תינא בזהר ויקרא דף רל"ב ע"ב ו"ל וקודשא כריך הוא ושכינתיה הכה ונהככה לעילת העילות אינון דתיחד לכלא
וק' ועליות לות סוף דהקב"ה עכ"ל . הרי מכל הימאמרים האלו שאינו מוכיח מכל הימאמרים כי אם עילת העילות דאינו
אריך אשפין וקודשא כריך הוא ושכינתיה דאינון ועיר ונוקביה : וטעמא מאי . שהרי אבא ואחא הוא לעילא חן ועיר ונוקביה .
אלא שכונת הנהו להוכיח תלת קשרי דהיימאותא התישניים שאינון תלת קשרי דהיימאותא התישניים שאינון תלת קשרי דהיימאותא
בפרק זה ודעיין כלבושא לגבי תלת קשרי פנימאין דהנהו תלת קשרי ענימאין נקראין תלת בשמותין כגוונן לעיל תלת בשמותין
אינון ועל דאינון תלת ארבעה אינון ולגבי הנהו פנימאין אתקריין אלקי אינון תלת הוסיף כאשר תמצא באהר שנות דף
רל"ה ע"ב ו"ל בגין דתלת הוסיף קשרין כהנא רוס תתאה דאקרי רוס הקודשא הנהו דלנו באמצעיתא דאקרי רוס תתאה ופניה .
וקאקרי רוס תתאה אבא האי רוס דנשיק חנו שטר כל"ל בשמא ובתיא רוס עילאה דאינון סתימין בשמא דכיה קיימין

אינו מבני ישראל וכל המצות שעשה בימיו אינם נחשבים לו ומפקין יתיה מכל תרעי דההוא עלמא אפילו שזינו כל המצות! שבעולם בידו. כדאיתא בזהר שיר השירים דף י"ט ע"ח ו"ל תא חוי כל מאן דאזיל לההוא עלמא בלא ידיעה אפילו אית ביה עובדון טבין סגיאין מפיקין ליה מכל תרעי דההוא עלמא וכו'. תא חוי מאי דכתיב אס לא תדעין לך היפה כנשים אס אנת אתיא בלא ידיעה ולא אסתכלת בחמתא דא עד דלא תעול הכא ולא ידעת ברזין דעלמא עילאה גאי לך לית אנת כף למיעל הכא בלא ידיעה עכ"ל. אבל מאן דידע לקשרא קשרא דמהימנותא דקרא חוי עליו כאמר קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת. באמת דייקא ואיתקרי ענוא יחידאה כדכתיב וחי כעמד ישראל גוי אחד בארץ ועליו כאמר ישרא אשר בך אתפאר. בריך רחמנא דיהב לן אוריין תליתאי וחונן לאדם דעת שחכמי מחמתו להשלים ספר עון לאלהים ובית קדש הקדשים הוא ברחמינו יעורכי ויסייעני לעשות ספר תענומות ויעלני לזיון ברכה וחכמי לחזות כנועם ה' ולבקר בהיכלו אמן כן יהי רנון :

סליק פרקא . מספר עון לאלהים . תהלה לאל גבוה על כל גבוהים :
ונשלם בעז והדר . בט' לחדש אדר . ביום שהוכפל בו כי טוב .
בסדר כתית למאור להעלות ניר תמיד :

על ידי הפועל העוסק במלאכת הקודש באמונה הזועצר דוד בלא"א כהר"ה
יששכר רוב זצל . מקק זאלקווי :

ועל ידי הפועל העוסק במלאכת הקודש חרוקר יששכר בן כהר"ר ועלקי ב"ש ו"ל מק"ק פראגהבירה הרב בק"ק
פרנקפורט דאדר .

ועל ידי הפועל העוסק במלאכת הקודש חרוקר צבי הירש בן כהר"ר מאיר בשוויץ ו"ל מק"ק בריסק דליטא ¶

קריית ספר

רבעון לביבליוגרפיה

של בית הספרים הלאומי והאוניברסיטאי בירושלים
נרד מ'ג חוב' ד' אלול תשכ"ח

ק ר י ת ס פ ר

רבעון לביבליוגרפיה

של בית הספרים הלאומי והאוניברסיטאי בירושלים

טבת תשנ"ד

ברך ב"ט חוב' נ'

השמטה בספר „עוז לאלקים“ לנחמיה חייא חיון

בספר „עוז לאלקים“ לנחמיה חייא חיון, שנדפס בברלין בשנת תע"ד, בדף ע"א באמצע עמוד א' נשאר פנוי כשליש העמוד, מה שמראה על השמטה, והמדפיסים הניחו פנוי את מקום הקטע שנשכח. בטופס שלפני השלים מי שהוא אלמוני בכתביד ספרדי את הקטע שנשכח. כנראה מן התוכן היתה זו השמטה מטעמי צנזורה, בפקודתה או מיראתה.

על השאלה: מהיכן לקח המשלים האלמוני את הקטע שנשכח בדפוס? אפשר להשיב: (א) חיון בעצמו כותב על דבר ספרו זה: „...צריך שתדע שבספר עוז לאלקים נפלו בו הרבה טעויות והשמטת דברים... וכיון שלא היו לי עינים לראות הייתי סימך על המגיה ועשו שלא כהוגן ואחר שכתחתי את עיני וראיתי ללמוד בו עשיתי הגהה באחד... ולקחו ממני בקוסטנטינה בעל כרחי שלא בטובתי...“ (למצע דעת כל עמי הארץ" דף ג' עמוד ב'). ואם כן אפשר שהספיק להעתיק את הקטע הזה מהטופס היחיד שהגיה חיון בעצמו, עוד טרם לקחוהו ממנו בעל כרחו. (ב) אם נכונה השערתו של פרופ' ג. שלום שעוד טרם נדפס הספר היו מצויות העתקות כתביד ממנו („ציון“ מאסף החברה האי" להיסטוריא ואתנוגרפא ספר שלישי ע' 175 הצרה 7 (שם בטעות — 8) אמר שהעתיק מטופס כתב יד.

הגני מעתיק בזה מתוך הטופס שבידי את הקטע שהושלם בכתביד:

„והנה יש שמאמינים בסיבה ראשונה וכששומעים שאימרים תלת קשרי חושבים בדעתם שהוא אמונת הנוצרים הלילה כחמת שטותם ומעוט דעתם ואינם רוצים להאמין בתלת קשרי אלא דוקא בההיא סיבה ראשונה ואינם יודעים דמאן דלא תפיס האי לא יוכל להתהנות מסיבה ראשונה ועליהם אמרה חנה אל תרבו תדברו גבוהה גבוהה יצא עתק מפיכם רוצה לומר שמאחר שאתם אומרים שעבודתכם היא לסיבה ראשונה צריך שתדברו גבוהה גבוהה הוי אל תרבו תדברו גבוהה גבוהה הסירו האי מילת עתיקות מפיכם הוי יצא עתק מפיכם כי אל דעות ה' דהיינו מלכא קדישא הוי כי אל דעות ה' ועוד שהם אינם רוצים להאמין בתלת קשרי דמהימנותא כדי שלא להדמות לנצירים ולמה יאמינו בסיבה ראשונה להדגית לישמעאלים אם אינם רוצים להאמין באמונה שגוים מאמינים בה זה גוי וזה גוי למה בחרו באמונת הישמעאלים ולא בחרו באמונת הנוצרים אלא ודאי שאין להאמין לא בזה ולא בזה אלא למשפט הענין כיצד הוא ואם הנוצרים טעו וארכיבם זינה בלא [זיניה] בשביל שהם טעו לא האמין [!] בתלת קשרי דמאמונתא [!] כדי שלא אדגה להם אם הם טעו להרכיב זינה בלא זיניה אנן אית לן לתפש ולהבחין דבר על בוריינו ולהרכיב זינה בניניה שהרי אמר קרא אל תרבו תדברו גבוהה גבוהה וכו' כי אל דעות ה'“

עד כאן דברי הקטע שהושם בכתביד במקום הפנוי שנדפוס.

ה. ל. ב. ר. מ. (ברוקלין)

הסכמת הגאון הגדול המפורסם המקובל האלקי המופלא אב"ד ור"ם כטוה"ר נפחלי כהן צדק •

בר נש דאתי לקבלא הוא יחי וגולתי יחי טלית של ת"ח טפח מלכניו מנלה ואכפה טפתיים מאחרתי בית קדש"י הקדש"ם אחת דבר ושתים זו שמיענו כי עז לאלהי"ם ולו החסד כי הפליג עצה הגדיל תוש" • גנפן פור"י • קניה גדולים מעשי תי" • בחיבוריו אשר חבר שני תולדותי זכ"י • יחדיו יהיו תמים אל דאשו • האשה הופיע רוח אלקים בבית מדרשו • על ר' חיי"א הנ"קן כקשטו וכמדרשו • כותן לחמו אימיו לאמכיס שמנו ותיחשו • פי ובר את דפר קדשו • הוא כרב הגדול החכם הכנול • הר גבוה ותלול • מוציא יקר מוזלל • מוליך יועצים שולל • כמהר"ר נחמ' טייא תיען מקובל אלקי נאמן מע"ה גשת תוב"ב • שני כיצונו אור יונאים יובית קדשי הקדשים אחד קדוש מדבר ומספר ספיר וספר כורה נחופר קנה וסותר חולס וסותר כי טוב פתר מאין סוף וכתר ועל עשר ול"א תשע במכין שאל ומשיב כענין ויכן בינה אתמה אשר בו עשהו בכנין או"ה קר שמור לבגליו וייקח אדרתו אשר עליו וין את המים אבני שיש • כלביא ולש בעל קרני הגז ותיש ויחצהו לשנים האחד כלול לאישים מיוולא בתרשיסים קרח שנו בית קדש הקדשים והשני עזו והדר לבשו דבר סתום ופירשו כתל • חיה מנחמח ובנחמתי ינחמח מדבר מגבה מעל גבהים קרא שמו עזו לאלהים ושניהם כאחד טובים כול וקרביבים ראוים לפרסום בעשר בת רבים וקריתי בתיכן חלק ארוכה וזיתקו מאוד לחכי ובודאי כל חיד הטועמו לי לו יחיר דורש כמין תומר חומרת' דודושא דש כנרז כה"ה נשאת אדם אור הנר ימה לכדקה בחורין ובסדקים ויחלקהו לפרקים שבעתים מווקקו ובודאי ת"ח כמותו השוה מדותיו מדות ת"ח כן הוא אשר ע"כ הגני מסכים עזו להביא כפריו הנזכרים לבית הדפוס ולכי למקמי ישראל למקוק מילע בעט ברזל ועופרת להינת לתלה ולשם ולתפארת מנחת וזרון חזקת להיות פתח עינים ומכאן שער נדיקים יבאו בו • וגורתי על כל כוודפסיים בעולם שלא יגרמו היוק גרמא וגרמי בעולם להרב המחבר הנזכר שלא להדפיס הספרים כנ"ל אחד מהם או שניהם כאחד משך עשרה שנים מיום כלות הדפוס בלתי רשות הרב המחבר והשומע לי שכן בעת והעובר על דברי שבק' להבוא גברא דקיים בארור מסיג גבול רעהו פי המדבר במעלת התורה ולומדיה נוצר תאנה יאכל פריה אוהביה • קה"ה דרביעי בשבת כן יכרך למתש חסון עליהם" תבא ברכת טוב לכ"ק • ק"ד אוד חזל יואש ומונים הזננים נפתלי הבהן ;

הסכמת הגאון הגדול המפורסם יחיה בדורו אשר תורה מנחת בקופסא שלו הורה ונדולה במקום אחד אב"ד ור"ם דק"ק פראג והמריגה נשיא בירושלים הוכב"א הרב כטוה"ר דוד אופנהיים יצ"ו :

דברי כחמיה איש בית דלי גדולה ומדלה ומסקה מתורתו שדה בית השלחן שולח את ביאורו-באר היטב טוב לדרשה ומדעתו עבד פרישה-הלל חפמה ווקנה יש כאן כאן נמצא כזה איש ונבר כגוברין הרב המופלג ומופלג חכם השלם הרב מוהר"ר כחמיה טייא חיון אשר חיבת מחברת הקדש בית קדש הקדשים ועזו לאלהים וגם על הפרשיות ובין הפרשיות לפעמים מפלפל בדברי הרמ"ם נכסונות התוספות נשארי חידושי תורה אע"ג דלא אתי ליד כי אם עלי אחת מכל ספר כפד אחת לדוגמא ואל"כ מן הראוי היה למנוע ליתן ידי אתו עמו מ"ח עדיו בחתומין זכין לו כני ישיבתי מעידין עלינו שהוא גברא רבא ידיו רב לו לפלפל בגולה ובנסתר ובכנה אלהים הבתר דבר וכומיה מחכים עליו וסדאי רבה פרת שמימיו פריין ורבין ורביס בל לעולם ורבו הנוטקין על הזחלון אשר עכבי שה מתברך ננוכעין מעייני דאורייתא מעיין פתחו ולא מעיין סתום ותמוס בלמודו ומהתמי חוקי גברא אחזקתיה וכל דבריו כמדא מתתא מתתיבה ולא פלוג ואתו כדומין לו כולם שווין לטובה ע"כ לא מנעתי פריעי וידי תיכון עמו להביא ספריו אל הדפוס ובתנאי קודם למעשה שיהיה לו רשיון מהסדרה יר"ה ולא המסייע לו יהיה זרין ומכר אוניות נישו ידו כמד שיהיה כחה לעול שכולה טוב וכולה ארוך וישיו ושנותיו יירחק יום שנכלבו בו כי טוב כ' אחר ראשון" כל" תמוט עולם לכ"ק : כאם דוד הקטן אופנהיים כן המנוח המפורסם מוהר"ר אברהם אופנהיים המונה כק"ק פראג יע"א 4

הסכמת הגאון הגדול כטוה"ר גבריאל יצ"ו אב"ד ור"ם דק"ק נ"ש והמריגה

הנה איש קדוש עובר עלינו תמיד מר קשיש • חסיד ופריש • הישיש והוקן כעשמו וכמדרש' • ה"ה הרב היומלג חכם השלם מוהר"ר כחמיה טייא מאגר עינים • כרנח פי שגים • שגי ספרי הקדש אשר חיבר והזין לא היו מספיק להקריב לכני

הסכמות

לפני מה שהעלה במצותו בכלל הקודש • כי איוה ימים טובים אשר ה' פה לא ה' לי פנאי לכלוע רוקי ממש כטרדי טובא •
לחמת חנה וחוכה • ללימוד בני הישיבה • ונטרדי עסקי הקהלה ובמדינה • עלי ה' כלנה • רק מקבלן עדיין המכירין •
לואדים מופלגי תורה פה אשר העידו עליו וכיותר סמכותי יתדותי על סמיכותי כמתי שני מאורות הגדולי מחותניי הגאון מהר"ר
נפתלי כ"ץ ועל"ד והגאון אב"ד ור"מ דק"ק פראג י"ו אשר נתנו עידיהן ויזדקו • וגם היה במחיצתי • ואת שאהבה נפשי
לנאמתי שהיא מלא תורה בנבלה ובכסתרה חכמה וזקנה יש כאן נמשא מצא טוב ומטיב לרדי' ולחמירא ע"כ הכני מסכים
לנאמתי אשר קדמוני כבר להציא לאור להביא לבית הדפוס הספרים הקדושים ואשרי למי שמסייע לדבר מצוה או מה רב טוב
חלקו הצפון ובגורתי החמורה שגם אדם לא ידפיס שניהם יחדיו או א' מהן או מקנת תוך עשר שנים מיום כלות הדפוס מהספר'
הכ"ל בלי רשיון מהרב המחבר הנ"ל והצובר לשרקו חיווי דרכן • והשומע לדברי ישקוט שאכן • ויהיה כוית הודו דענן
המדבר לכבוד מעלת התורה ולומדיה העומד על הפקודים על התור' ועל העבודה יום א' כ"ך נשמחה סיון בע"ת לרצון לפ"ק •
הק' גבריאל בל"א הא החמיד מוה"ר יהוא ליב ז"ל ה"ה מקראקא :

הסכמת חרב המאור הגדול מוה"ר אהרן נר"ו אב"ד ור"מ דק"ק ברלין וכל קהלות אגלילות החגנים בסדינת נייא
מרק ומיטל מרק פאמרוין

פוקו חזו מאן גברא רבה ה"ה החכם השלם הרב המוסקף האי סבא זיבור"ד גמתיא חייא מנפת תוב"כ דקאסידו עלי נאנזי
ורבני ארץ בעלי אסופות והגדיו את הגדיו והאי תנא ירושלמיא הוא מפענח כעלמים ודין גלי הריא אשר לו עזר
ידות • כנבלה ובסודות • ופנים חדשות כאן לכאן בהדפסת חיבורו דברי בחמי' פשטי תורה כנבלה וטעמתי בקנה המטה מצוף
דכש אחרתו והוא מתוק וכל חך הטועם אומר לי לי • ועוד ידו נטויה להדפיס ספר עזו לאלהים על קבלה אמתית • אך גם
שארין לי היעה בתחילה ובסוף ובהעלם בנתיים לא בהן ולא בשמותיהן • אין לי אלא דברי הגאונים אשר קדמוני והפליגו
בשכחא דהאי סברא דלגיעותא אשר ביסה עתיק וימין • ויען נמנתי לדבר מצוה דבה או להיות סניף לאריות • ע"כ חלפי' ה'
אמרה נפשי להסכים עימם ובגורתיים בגורת כחש שרף ועקרב • לכל איש אשר יקרב • להדפיס אלו בספרים • שניות מדברי
בספרים תוך חשך זמן עשר שנים על"כ ושאינו כן ברית • לא יהיה לו ער ועוהה שאר ושארית • והשומע לדברי הבאים •
יראה זרע יארוך ימים • ה"ד הבא על התנו' יום שנאמר בו כ' פעמים כי ס"ד"ו טבת תע"ג לב"ק •
גאס אהרן חוהה פה קק"כ וח"פ על כל גלילות מרק ופאמרוין יע"א :

הסכמת חרב הגאון הגדול כמהוד"ר יהוא ליב אב"ד ור"מ דק"ק גלגא דבתי יע"א

צדיק יבא לבית מלוני חכמת בחן תרונה יפנו מעיונותיו חוזה • אורף האכר זנוה • הגם זרוב טרדות בייים האלה
במלאכת שמים ועול הקהלה דרך יום כה וכו' שלא זכיתי לטעום מצוף דכש אמרי נועם יואיר תורתו רק כטיפה מן
הים • אמנם רבים וכן שלמים כל לומדי מופלגים דקהלתינו יצ"ו מר ינוקא ומר קשיא היוצאים זככסידם דבר יום כיומו
לשחש ממנו כחלתו הפליגו בהפלגה תם מה שהגידו לי משמו מה מתוק יהדכש זראו' לאמרו למי שאמרו תורת אמת כפיהו ואף
חכמתו עמדה לו בהקלות מלא וגדוש ברכת ה' לא הביח דבר גדול ודבר קטן מעשה מרבה • והויות דאכיו ורבא • וכיותר
פומי' מחכים עליה בחיבורו מחכמת הקודש אשר חיבור שני החיבורים כאשר הסכימו עלינו שלשה עמודים שהעולם עמד עליהם
הגאונים הרבנים דק"ק פראג והגאון מהר"ן כ"ץ ודק"ק נ"ש והמדינה להביא חיבוריו אל הדפוס הגם לא כן עמדי להביא לדפוס
שיעור הקמה זה שזו לעלם כתיב דברים שהוא כשוכנו של עולם אך בתר רישא נופא גריר ודברי בטלים כרוב בנין ומנין •
מטהרים כוחלים במעיין • דורשי רשומות בכתב ראייה ומניין • ע"כ גזירתי במקומו עמדת להסכים עם הגאונים הרבנים
ונ"ל דליקום בארור מסיג נבולו של הרב החכם המופלג הוקן לפי כבודו הרב הגדול כבוד מוה"ר נחמיה חייא חייין נקי הרעיון
הפזויל ידי' מתשלם במרד חדה וכלי זין • וכל המטיב עם החכם השלם הנ"ל המסייעו לדבר מצוה יזכה לרב טוב הצפון עד
שיכלה שפתותם לומר דיין • הכ"ד הטרוז מחד כטרדת מצוה יום ד' ע"ח אלול תע"כ לב"ק •
גאס הקטן יהוא ליב בל"א מוה"ר משה ז"ל ה"ה חכה פק"ק גלגא דבתי יע"א :

* הקדמת הרב המחבר נרו * * א

ספק הרב המחבר גר'ו והקדמתו שמורה ומתיר לחבין זלחקור ולדרוש במעשה מרכבה

ארץ רעה אף שזים וינעו אמות הסיפוס מקול הקורא : **קול** אומר קרא ואומר מה אקרא הן כל הבשר חזיר וידדו לאכול מתכבא דאורייתא כפלפולא מריבא

באמרס אין לנו עסק בנסתרות כי עמוק עמוק מי ימצאנו ועליהם אחר הנביא היו המעתיקים מה' להבטיר ענה והם הם היועבדים הגולה ועונם מרובה כי האלקים יעננו בקול : **קול** ברמה נשמע צהי ככי תמוריס רחל מככה על הציה . היכה כעיונה . איך האמת תהיה צעדרת . וכפלה

אחרים אין לנו עסק בשני מעובים . סוכ שבת על פנת גג מאשת מדנים . דעונטי סני דתביק רתוי לו כאלו לא כל לעולם וסני לה עלילות דברים . כהיותה יפה ונעימה אשת נעורים . ולמי חרפת ונדפת ועל מי הרמות קול : **קול** קורא כהרים כנו דרך הריוו ומשול מדרך עמי ישרו החסילה ויגלה דרך הסולם . לעלות להכיר לבוא עולם . אבזה יסרקו יעליהם הנעים את עולם . ויתקיים כי כולם ידעו אותי מקטנם ועד גדולם . ובארצנו יתראה התור ושמיע קול :

קול ה' מונב לבנות אש אשא של תורה . מאן עייל בר נפחא באתר דזיקוקין דנורא . והלא רבותינו עשו חזוק להכריהם לכל יכנס וד לפני למכרם ומשנה ערוכה היא אין דורשין במרכבה ביחיד אלא א"כ חכם ומבין מדעתו וכל

הזסטכל כל דברים רתוי לו כאלו לא כל לעולם ונס דמיתני הנמרא הוא יוקא שהיבן כמשאל ויא אש חן החמשא זשרם ולביבך וירא העם וינעו כראותם את הלבדים ואת הקול : **קול** ה' יחיל ונדבר יחיל ה' מדברות . קדשו אמרות טהרות . כחקירות יקות . והיו למאורות . לפקח עינים

וקיימו ונסה אין דורשין . יען וינעו כי אין דורשין . וכאתי אני חייתי ועשיתי זאת הערונה . לדרוש במשנת אין דורשין בממרא חנינה . ומשק נפשי להתחיל בהקדמתי לדרוש בה . לפי שראיתי כי שמי בקרבה . כי חייל עולה כמנין חגיג'ה זשניסה ידה ילויס ח'ן לקורה בה . לכן אלוסי ומיודעי שימו לבכם לחילה ושעו את הקול . הקול קול המשנה בפרק אין דורשין חכמת חנינה ונכרות ואומרת מי פתי יסור בה חסר לב ואחרה לו ראה וחקור כי בני מלכים יתלכו ואל תירא ממה שאמרת רתוי לו כאלו לא כל לעולם דלא לגרועותא האמינא כלשון זה דאם לגרועותא מני הוה אמינא אין לו חלק לעולם הבא לכן שמעו דבר הקיני סת"ס האינו תורת אלהינו עם המור"א :

אין מרשין בעריות בשלש . ולא במעשה כראשית בשנים ולא במרכבה ביחיד אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו כל האסתכל במרכבה דברים רתוי לו כאלו לא כל לעולם מה למעלה מה להטה מה

לפנים מה לאחור וכו' . ובגמרא אחר ולא במרכבה ביחיד תני ר' חייא אכל מוסרין לו ראשי פרקים . אמר ד' זיבא אין מוסרין ראשי פרקים אלא לבב כ"ד וכל מי שלכו דואג בקרבנו . א"ד והוא שלכו דואג בקרבנו . אמר ר' אחי אין מוסרין סתרי טרה אלא למי שיש בו חמה דברים שר חמישים ונשוא פנים וימען ומכס חרשים ונכון לחש . הרי עיניך הדואות כל הראיות האלו שאסור ליוסור מעשה מרכבה לשום אדם אלא אם כן יהיה בו העדת האמורות . ואען ואומר כי ידוע הוא שכלל התמרא בכל דבר ודבר יש אוסרים ויש מתירים ולא יתכן לקיים מאמר שניהם . אלא הפוסקים מעיינים במשמעות הממרא ופוסקים אלו לקול או לחומרא וזה באתר דלא איפשטה הלכתא . וא"כ ה"ג מינו ראינו ראש הפוסקים והוא הרמב"ם ז"ל שפסק בהלכות יסודי התורה בפרק רביעי לקולא והוא בר' חייא וז"ל ומה בין ענין מעשה מרכבה לענין מעשה בראשית שענין מ"מ אפי' לאחד אין דורשין בו . ולא א"כ היה חכם ומבין מדעתו מוסרין לו ראשי פרקים עכ"ל . הרי שפסק אליבא דר' חייא שמוסרין לו ראשי פרקים . ולא עסק אליבא דר' יורא ולא אליבא דר' אחי וסברא היא שאם הלכתא אליבא דר' אחי תשתבא תורה מישאל . ואיילו שהרמב"ם ז"ל שפסק אליבא דר' חייא מכל מקום ראוי לעיין ולפלפל במשנה זאת . כי הלא תראה המשנה הזאת שאין לה הכנה ויש לה דרכים נכונים לכאן ולכאן ואעפ"י שבגמרא מפרך ומפרק כלשונה עדיין הניחו לנו מקום להתגדר בו כי לשון המשנה הוילו ומתפרשת בשני דרכים מה שאמר התנא ולא במעשה מרכבה ביחיד אלא א"כ חכם ומבין מדעתו כפי פשטיה משמע דקאי אין דורשין שאין דורשין במעשה מרכבה לשום יחיד סתם כי אם לחכם ומבין מדעתו שכן תראה שכל כבא משלשה כבות שבמשנה יש לה נד האיסור ונד ההיתר בדרשה דהיינו אין דורשין בעריות בשלשה אצל יפולין לדרוש בשני ג"כ אין דורשין מעשה בראשית

*
ב ראשית

הקדמת הרב המהר

בראשית השנים אצל יכולין לדרוש לאחד וכמו כן גרין שיהיה כנבא שלישיית דאיהו מ"מ נד היתר הדרישה ונד האיכוור דהיינו אין דורשין במ"מ ביחיד סתם אבל דורשין למי שהוא יחיד חכם ומבין מדעתו . הא לך דרך אחד בלשון הנושנה : וזוהו דרך האחר הוא להחמיר יותר דהיינו שמה שאמר התנא ולא במעשה מרכבה ביחיד ר"ל שאין דורשין במ"מ מכל וכל לבסו יחיד שבעולם בין יחיד סתם בין יחיד מומחה דהיינו חכם ומבין מדעתו . ומ"ש אלא א"כ חכם ומבין מדעתו הוא מלתא באנפי נפשו דהיינו שאמר אין דורשין במעשה מרכבה מכל וכל לכל מי שיהיה אם כן תשתכח תורה מישראל וידון אדם שיהיה אכור ללמוד בספרי הקבלה לפיך דדר ותיגי אלא א"כ חכם ומבין מדעתו שהוא יקרא בספרים ומדעתו יבין הדברים במעשה מרכבה כינא הוא : והנה כפי אלו השני דרכים הנאמרים במשנה זו אין שום דרך מאלו אושר להדפיס דברי הקבלה אלא אדרבא ניתן טעם לשבח שמונת להדפיס דהיינו כפי דרך הראשון שאמרנו שזוכין מן המשנה שאין דורשין במ"מ אלא ליחיד ושיהי' חכם ומבין מדעתו כפי הנראה תשמע שגרין לומר בלתישה שמה אחורי תרעא הוה קאי חיוב אדם אחר וישמע הקול בחזק וגמלא דורש במ"מ לשכים . וכן תגיבו במדרש שאמר ר' יהושע בן יהוידק כך אמרוה לי בלתישה כך אמרתיה לך ווא"כ אין לך לדבר בלתיש יותר מהדפסת הספר שקורא האדם בינו לבין עצמו אך ורק שלא ידפיס יותר הדאי כדי שיהיה החכמה יקרה ויפנינים ושלא יערך לחלק אותם במתנה שאם יבא ליתכס במתנה אפשר שיתן ספר למי שאין לבו דואג בקרבנו אבל אם יהיו בידו עד שיבא הפזק בחכמה לקנות אז הבא לקנות לבו דואג בקרבנו ומותר למסור לו סתרי תורה כדאיתא בגמרא רבי יירא אומר אין מוסרין ראשי פרקים אל לאב"ד ולמי שלבו דואג בקרבנו נמצא בהדפסת הספר דיש בה תרתי לטיבותא הרב המחבר מדבר בלתיש והבא לקנות אותו לבו דואג בקרבנו . ואם כוונת המשנה הוא כפי הדרך השני שאכור לדרוש לשום יחיד שבעולם בין מבין מדעתו בין שאינו מבין מדעתו ויהא אלא א"כ לחכם ומבין מדעתו ר"ל שהוא מעצמו יקרא ויבין הדברים . א"כ מאחר דר"ל שאבא ר' חייא תנא ליה מאחרא שלא ימצא ספרי' ואכור לדרוש לשום אדם שבעולם א"כ מביבין בין מדעתו מה שלא ראה ולא שמע לא בעל כרחין לומר שמונת להדפיס ספר קבלה . ומי שלבו דואג בקרבנו הולך וקונה ומבין מדעתו כפיין אומר ואין דברים ונחזור לעבייננו שאמרנו שיש שני דרכים במשנה אחד אכור לדרוש ליחיד סתם ומותר לדרוש ליחיד חכם ומבין מדעתו . והשני שאכור לדרוש מכל וכל ובהיות שהמשנה זאת משתמע לשונה לתרי אנפי גריך לכלכל בה ולירע כוונת התנא באיזה דרך מהם הוא חפץ וכדי להבין דעת התנא מה הוא ניזל לדברי רבי חייא דמיייתי הנמרא וו"ל ולא במרכבה ביחיד תמי רבי חייא אכל מוסרין לו ראשי פרקים ע"כ . והנה מימרא דר' חייא תמוה ודבריו פתומים יותר מן המשנה ואצט"ל לי אם רבי חייא בא לאפלוגי אמתניתין לקולא או לאפלוגי לחומרא . או אם בא רבי חייא לברושי אמתניתין לקולא או לחומרא לבי שבדרי רבי חייא . ארבעה פנים להם : א . נאמר דסכרת התנא הוא שדוקא לחכם ומבין מדעתו דורשין לו במעשה מרכבה ולאחר לא . א"כ כנאה דר"ח אתי לאפלוגי לחומרא דהיינו שהתנא אחר דדורשין לחכם ומבין מדעתו וה"ל סובר דדרשה לא דרשין אכל חסידות ראשי פרקים שהוא דבר יותר מוסרין לו וא"כ נמצא ר"ח פליג אמתניתין ולחומרא הוא הכליג : א . דילמא שהמשנה אתיא כרבי יירא דסובר שמוסרת ר"פ הוא חמיר טפי מדרשא דבדרשה מאחר דפירש ליה אין דרך לטיעות אכל במסירת ר"פ הוא דבר פתום ויכול לטעות יותר מדרשה . ואתי ר"ח ופליג ואומר אדרבא חסידות ר"פ הוא יותר נקל להבין ואמלו תימא שלא יבין וטלה הדבר בחסרון דעת ואומר מה דקשיא לי האי מלתא הוא כשביל שהדבר פתום ויהא שאין כן בדרשה לפי שו"מ לאו כל דעתא סביל לבו וא"כ אדרבא דרשה אין דורשין אכל מוסרין לו ר"פ ומאי דאיכא בינייהו הוא דמתניתין ס"ל דמוסרת ר"פ חמיר טפי וה"ל דדרשה חמיר טפי : א . דילמא שלעולם אימא לך שהמשנה ס"ל כר"ח שהדשה חמיר טפי ומשם הכי אחר ולא במרכבה ביחיד . ור"ל לחלוטין בין יחיד סתם בין יחיד חכם ומבין מדעתו אין דרשין לו . ויה דתינו סופיא אלא א"כ היה חכם ומבין מדעתו היא מלתא באפי נפשו וכא להתיר לו הלימוד בינו לבין עצמו וכך כוונת סבא דמתניתין אלא אם כן חכם ומבין מדעתו לימוד מותר לו ללמוד מבלי שיקבל משום אדם דבר . נמצא כפי זה שהיושנה חסידות בין דרשה בין מוסרת ר"פ ואתא ר"ח לומר דכוונת התנא לא כך היא דלדרשה אכור לדרוש לו אכל מוסרין לו ר"פ : א . דילמא דר"ח אתי לפרש מה דקתם תנא דהיינו שכת"מ יש שני דברים והם דרשה ומוסרת ר"פ ומיינו שתנא לא הזכיר כי אם דרשה א"כ לא ידעין באי חסידות ר"פ כמי אכור לחכם ליחי' סתם או לא ואתא ר"ח ופרש דייחיה סתם אע"פ שאמר התנא דאין דורשין לו ליחיד סתם אכל מוסרין לו ר"פ לפי שר"פ אינו גריך שיהי' חכם ומבין מדעתו . נמצא שבדברי ר"ח יש כוונת אכנס : ועתה

הקדמת הרב המתבר

נ

שיתכן שלא ישיג להקדמו הראשון נאמרו שהיה יתר טוב שלא היה נכרא האדם ומאחר שנכרא יפסעו צמעותו כדי שלא יאכזר מקדמו הראשון וכולי האי ואולי ישיגו לאותו מקום שיגא מענו . נחמינו לאידן שכל תכלית האדם הוא להשיג המעלה שהיה בא מקדמו ואז הוב ליה כאלו לא בא לעולם שכבר נקוי מכל עוונות שעשה בעה"ו . וכחציב בנספר הבהיר המכונה לר' נחמיא בן הקנה שאלו תלמידיו לר' רחמיא יחיי דכתיב תפילה לחכוק הנביא תהלה מענו' ליה . אלא כל המפנה לבו מעסקי העולם ועסקו במ"מ וקובל לפני הקב"ה כאלו יתפלל כל היום שאחר תפילה וידוע שהתפילות במקום תמידין תקנו והתמידין באין לכפר על עוונות ישראל תמיד של שחר על עוונות הלילה ותמיד של ערב על עוונות היום ומאחר שהעסק במ"מ כאלו התפלל כל היום כולו א"כ וודאי כל העם היושב ועוסק בחכמה הזאת כשוא עון ומחוס עליו הקב"ה וזכר לו עוונותיו וע"ז נאמר אשרי אדם לא יחסב ה' לו עון . והוא שאמר התנא כל האסתכל בד' דברים והוא מה למעלה וכו' . רתוי לו כלומר דחס לו הקב"ה על מה שעשה והרי הוא כאלו לא בא לעולם שמתקן בכלל וכן תראה כפי החקירה שזאת הרמזים לא נופל לא על מי שהיה חייב מן הדק ורחימוהו מן השמים ולא נעשה לו דין שנזר עליו לפי שחמו עליו זהו שאמר רתוי לו והרי הוא כאלו לא בא לעולם . וזכו יתורן כל הקושיות שהקשימו שלא בא התנא לספר בנמיא המסתכל מה למעלה אלא בשכחו שהגיע למעלה הרמה כאלו לא בא לעולם נחמינו למידן שאליבא דכ"ע יוכל אדם להסתכל במ"מ וגם למסור ר"פ וגם לדרוש למי שהוא חכם ומכין מדעתו אם כן קשיא לרבי יוסף אף לא רוצה לגמור מ"מ לסבי דפומבדיתא אלא וודאי שהחמירו על עצמו ואם בשביל שהחמירו על עצמו נגמור דיכא מיניה וודאי דהלכתא מדברי מסידינתא לא נגורין . ועוד שאם איתא שאכור ללמוד לשום אדם מ"מ קשיא להו לר' יוסף ור' אבהו למה רבותם למדו להם מ"מ אלא וודאי שזוהי ללמוד מ"מ להכחז ומכין מדעתו רבי יוסף ור' אבהו החמירו על עצמן ולא בשביל שהם החמירו על עצמם אלא כוונתיהו שלא ללמד מ"מ לשום אדם דא"כ תשתתף תורה מישראל ומה יעבו ליום הדק נפית במדככה כאשר מנאמר להלן . ועוד שכן הנמרא משמע שהתנא דתני להאי מתניתין הוא ר' יוחנן בן זכאי כדאיתא בדף י"ד ע"ב ח"ל רבי יוחנן בן זכאי שהיה רוכב על החמור והיה מהלך בדרך ורבי אלעזר בן ערך מחמד אחריו אחר לו רבי שנו לי פרק א' במ"מ אחר לו לא כך שניתי לכס ולא במדככה ביחיד אלא כ"ה היה חכם ומכין מדעתו . מדאמר ר' יוחנן בן זכאי ולא שניתי לכס ולא אחר שנינו אין דורשין במדככה ביחיד מ"מ דהיהו התנא להאי מתניתין מדאמר שניתי לכס . ומדמי ראינו להלן שעמד ונשקו על ראשו ואמר ברוך ה' שנתן בן לבאברהם אבינו שידע להכין ולחקור ולדרוש במ"מ . ואם המסתכל בד' דברים דהיינו מה למעלה וכו' מאחר התנא רתוי לו כאלו שלא בא לעולם לגריעותא אם סך ליה הוא בעצמו ברוך להקב"ה על שנמלא מי שמכין מחקור הדורש דאם בהסתכלות במה שלמעלה אכור מל"ש לחקור ולדרוש ואם לחקור ולדרוש מותר חכ"ש להסתכל במה שלמעלה אלא ודאי שהתשובה הוא כמו שאמרנו שמה שאמר התנא כל המסתכל בד' דבר' מה למעלה וכו' לא לספר בנמיא המסתכל קאמר לא לספר בשכחו שריתת לו הקב"ה על כל מה שעבר ואין נשאר בו שום פגם כאלו לא בא לעולם כל"ל . ואם אחר יאמר האומר איות שזוהי ללמוד מ"מ אלא דמקא נריך שיהי' בו תלתא לביכותא חד שיהיה חכם ומכין מדעתו . וחד שיהי' זקן בשנים . וחד שיהי' לבו דואג בקרבנו כי האי דמיתתי הנמרא קי' י"ג ע"א ו"ל אחר ליה ר' יוחנן לר' אליעזר תא אנחרך במ"מ אחר ליה לא קשיא פירש"י לא קשיא לא זקנתי וכעיינן לבו דואג הרי שר' אליעזר אע"פ שהיה חכם ומכין מדעתו מאחר דלא קש ולכו לא היה דואג לא רצה ללמוד במ"מ ש"מ שאין ללמוד קבלה אלא למי שיש בו שלשה דברים אלו הנכונים ואמר מעובד קשיא דברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שזוהי וודאי דברי הרב ותלמי ר' יוחנן כבר היה יודע שר' אליעזר לא קש וגם שלכו לא היה דואג בקרבנו שאם היה לבו דואג ללמוד במ"מ הנה הריש אבתריה דר' יוחנן לאסור לו למדמי ומדלא הריש אבתריה ש"מ דאין לבו דואג ואפילו הכי א"ר יוחנן תא אנחרך במ"מ חסן ש"מ יור' יוחנן סיכול ללמוד מ"מ אפילו לא קש ואפילו לבו לא דואג וש"מ מר' אליעזר שפריך וצוית ללמוד מ"מ מדאמר אי זכאי גמירתא מר' יוחנן רבך . וכל מה שתראה לר' שמתמירין בדבר זה להסתיר ענה לאו משום דאיתא אסורה בהדר לא כדי להגדיל תשובה ושתה' חכמה זאת יקרה בעיני הכריות בדכתיב יקרה הוא מפניכם . וכל חפצין לא ישנו בה והדאיה לדבר מיהו דאיתא בירושלמי בס' אין דורשין . ולא במדככה ביחיד . עוד הוא כר' עקיבא . דברי הכל הוא כדי שיהא אדם לרע לחוס על כבוד קונו . כרי עיניך דואת שיהא שאתרו ולא במדככה ביחיד לא משום דאיכא איקורא בדבר אלא דברי הכל הוא כדי שיהא אדם יודע לחוס על כבוד קונו :

אבל ב

הקדמת הרב המחבר

אל עדין צריכין אנו למודעי שאפילו שפירשנו האשנה כפי פשיטותא כפיפול רב כאשר עיניך ראות מ"מ יש לתת לב למה לא אמר התנא אין דורשין בעריות לשלשה ולא במ"ב לשנים ולא במ"ג ליחיד וכתב בית כיוקוס למ"ד עד שהוצרך אדם לעשרת כמה פילפול לישב הענין וסוף סוף אמרין דאין דורשין בעריות לשלשה קתני . וגם קשיא מה שאמר ולא במרכבה ביחיד שאין הלשון מיושב שה"ל ולא במרכבה באחד כיוו שזניו הרמב"ם גם כן שנתקשה מזה לשון יחיד ושינה בלשוננו וז"ל ומה בין ענין מ"ו לענין מ"ב שענין מ"מ אפילו לאחד אין דורשין בו א"כ חכם ומכין מדעתו וגומר . הרי שבמקום שאמר התנא ביחיד אמר הוא באחד . ובכרח הוא שמתאר שאמר התנא בעריות שלשה ובמ"ב בשנים לא שייך לומר במרכבה ביחיד אלא באחד . לפיכך הרמב"ם שינה הלשון ואמר ולא במרכבה אפילו לאחד . ולענין דת דעתי יכול אני לדרוש דרך במשנה זאת ובה יתורנו כל הקוסיות ויתיישב לשון המשנה והוא שהתנא בלשוננו הטהור רצה לאשמועינן בכל כבא ובכא של הוושנה שני דברים אחד נקטר ואחד נגלה ואלו שכה המשנה ולא בעריות לשלשה בלמ"ד וכן כולם בלמ"ד לא הוה למדין מינה כ"א הפשט שהוא מה שזכרנו למעלה ומה שלימד הגמרא . אבל באומרו השלשה בכות כ"ד דהיינו בשלשה בשנים ביחיד למדין מינה דבר נקטר . והוא שזה שאמר אין דורשין אינו הכוונה שלא ידרוש לאחרים אלא שלא ידרוש דבר של עריות דאיהו סיטרא אחרא בשלשה שאין משלשים אלא בקדושה כאשר עיניך תראנו גוראים בעוה לאלהים בפרק כ"א ולכך אמר אין דורשין בעריות בשלשה ולא אמר לשלשה בלמ"ד לפי שכוונתו ללמדיו דבר זה שאמרתי לך בקיבור וגו' למלת מ"ב בשנים וקוד' קדימין לך שיש סברות מקובלים והוא הרא"ק ודכוותיה שיש בידם הקדמה מוסכמת מפילוסופים שאומרים שאין דבר יוצא מלא דבר ולא גשם מלא גשם והחזיקו אחיה מקובלים בהקדמה זאת וכפיק מהקדמה זאת חורבה לומר שהעולם הוא קדמון ואלו המקובלים כדי להחזיק הקדמה זאת ולהראות שהעולם מחודש אחרו הן אחת שאין פשוט יונויא אלא פשוט כמוהו ואם כן העולם שאינו פשוט והוא מורכב מי הונויא . ומתרגים שהפשוט הראשון המציא פשוט אחר כמוהו בתכלית הפשיטות ועל ידי הכאה השני פשוטים זה כזה נתהווה המורכב שאינו פשוט נמצא כפי דבריהם שהוצרך שני פשוטים להציא את העולם והוא כפירה גדולה כאשר תראה כמה הארכתני בזה בספר עו לאלהים בפרק ט' עין טס אין כאן מקומו . ולהכחיש סברה זאת אמר התנא ולא במ"ב בשנים כלומר לא תדרוש עלההוות מ"ב הוצרך שני פשוטים היו ולא במ"ב בשנים ולפיכך לא אמר לשנים בלמ"ד כדי לאשמועינן סתום וכן הזפורט . ומה שאמר ולא במרכבה ביחיד אלא אם כן היה חכם ומכין מדעתו יש להקדק בהאי סיפא כוה דיוקום ואח"כ כבוא לערשו . ראשונה . למה אמר ולא במרכבה ביחיד שה"ל ולא במרכבה באחד . שני . שה"ל אלא אם כן לחכם ומכין מדעתו . ולמה אמר אלא אם כן היה חכם . שלישית למה צריך לומר מכין מדעתו שכהוא מכין ודאי שמדעתו הוא מכין שאם לא היו לו דעת לא היה מכין מה שאמרתי לו שהמכין נקרא שמכין דבר מתוך דבר א"כ אינו ז"ל מדעתו . אבל כמה שהקדמנו יתורן שמה שאמר התנא אין דורשין לא לתנה לומר שלא ידרוש לאחרים אלא שלא ידרוש ענין עריות בשלש . ולא ידרוש מ"ב בשני פשוטים כזכר ולא ידרוש במעשה מרכבה ביחידו שלעולם אלא א"כ היה חכם ומכין מדעתו שאז ודאי ידרוש כראוי ולא ירכיב זינא בלא זיכיה שכשארם אינו יודע אלא מה שנקבל או לא יקרא מכין מדעתו אפילו שהמכין דברי הרב לא יקרא אלא חכם ומכין לבד . אבל כשמכין הדבר מעצמו בלי רב זה נקרא מכין מדעתו . אבל המכין דברי הרב זה נקרא מכין מדעת אחרים אבל לא נקרא מכין מדעתו ולפיכך לא אמר התנא ולא במרכבה ליחיד בלמ"ד שאז היה משמע שלא ידרוש לאיש אחד אבל באומרו ולא במרכבה ביחיד אתייא לאשמועינן נגלה ונסתר כהני תרי בני דעריות ומ"ב . שר"ל שלא ידרוש ביחידו של עולם אלא א"כ היה חכם ומכין מדעתו אז רשות בידו לדרוש ביחיד דהיינו ביחידו של עולם לפי שהוא חכם ומכין מדעתו . ודייקא נמי מיתניתין שלא אמר אלא לחכם ומכין מדעתו בלמ"ד שאם כוונתו לומר שלא ידרוש במ"ב כ"א לחכם ומכין מדעתו הי"ל בלמ"ד אלא לחכם ומכין מדעתו מדאחר בלי למ"ד אלא חכם ומכין מדעתו ש"ח כזכר שלא ידרוש מ"מ אלא מי שהוא חכם ומכין מדעתו . ואל"ת והרי הגמרא לא מפרש המשנה הכי . יש לומר שכבר אדענוך לעיל שהתנא במשנה זאת רוצה להודיע במשנה הזאת נגלה ונסתר כבת אחד וכבר שלפלו לך כנגלה ועכשיו הודענוך כוונת התנא בכנסת :

הקדמת הרב המחבר

דבר על כוריו וע"י שמצין דבר על כוריו יודע לצוין באמיתות ולא כצנפוני עופות שאומרים ואינן יודעים מה הם אומרים ולפיכך אינן פועלים בכונתם שום דבר אע"פ שלבס כגון עמו מ"ו לא אית כח בהיה כונה להמשיך אותו וליישב אותו במקום מושבו אבל כשמצין דבר על כוריו ע"י חקירה כונתו יש בה כח לישב יונר על מכוכו וז"ש התנ"ך בעמד דבר על כוריו והשכ יונר על מכוכו הוי רוכב שמים בעורך ולא זו בלבד גורם בהעמד דבר על כוריו אלא שגורם ג"כ שנותימדים קב"ה ושכינתיה וזהו סוד רוכב שמים בעורך וכתוב כי עורך אלקיך והיינו השכינה שהוא עור. כדכתיב אעשה לו עזר כנצא שעורנו היא השכינה שעזרת אותנו בגלותינו הוי רוכב שמים בעורך והכן . לפיכך חייב אדם למחקר לידע הדבר על כוריו ואפי' שלא קבל זה מרבתינו אלא מסרו לו ראשי פרקים כגון עשר ספרות לא שביל הכי ישב על דברי רבותינו ולא מוסיף ולא יגרע שאם ככה הוא עושה אין כונתו כונה מאחר שאין דעתו יוכריע שכן יהיה אבל אם ישג הדבר על ידי חקירה או יאמין בדבר באמונה שלימה שכן הוא האמת ואע"פ שיטעה בכל עוד שהוא חוקר להשיג מהותו אין שגגתו כשגגת תלמוד שאמרו ביה שגגת תלמוד עולה זדון אלא אדרבה זאת השגגה הקב"ה מתרבה בה דכתיב באהבתה תשגה תמיד ועל זה אמר דוד אשרי אדם לא יחשוב ה' לו עון וא"ת טעמא מאי דכשגגת תלמוד אמרינן שעולה לזדון וכקבלה אומר באהבת'תשגה תמיד פשטיה דהאי מלתא היא שאם יסקנו הלכה באסור והיתר אם לא יהיה כראוי ויטעה כנצא מאכיל אסור לישראל ואם הוא בדיני ממונות מוציא ממון מזה ונותנו לזה ולפיכך שגגתו עולה זדון אבל בקבלה כשארם קורא בקבלה ויפנה לבו וכשמתו לעסוק בה ולחקור ולדרוש להכיר מהותו אז הקב"ה משתשע בו כיגד תועה בדרכי' והולך אכא ואכא לבקשו ובדרך משל מלך שנייה פקודי לעבדוהי אם יטעה באיזה פקודה ודאי שחייב נולקות הוא לפי שהדרך ברורה וקצרה ולא פתחת עיניך לפקודתי וטענית בה ש"מ שאין לבך כגון עמו ולפיכך שגגתו עולה זדון אבל אם צויה שיכירוהו עבדיו וילכו לבקש אותו והמלך שוכן בלב ימים וזה שט כימים להלך לבקש את המלך ולקבל פניו ומחמת שבים אין דרך קבוע כי הם מים שאין להם סוף ומעולם לא הלך בהם אלא עכשיו מחמת חבתו לראות פני המלך ובעל כרחין שזה האיש יטעה שאינו יודע לילך בדרך ישר לא בשביל הכי המלך מענישו למה לא באת בדרך ישרה והיית הולך אכא ואכא לפי שאין שם דרך קבוע לומר לו למה לקלקלת הדרך כי שם כתיב לא ידעו עיט אלא אדרבה כל יום שטורח יותר ותועה בדרך . יותר צער יש לתועה עד שינצא החקום ויותר שבר צריך לילך לתת לו כי יגע הרבה עד שהשיגו ז"ש קרא באהבתה תשגה תמיד כי יהיה לך שבר בשביל השגגה מלבד שבר ראית פני המלך ורצו לדבר זה תמצא בוהר הקדוש כפי' קדושים ז"ל ומאן דתאזנתיה למלעי באורייתא ולא אשכח מאן דאולף ליה והוא ברחימותא דאורייתא לבי בה ומצגם בה בגמגומא ולא ידע . כל מלה ומלה סלקא וקב"ה חדי בההוא מלה וקביל לה בהרטיה דההוא נחלה ואתעבידו מאילין מלין אלנין רבדין ואקרון ערבי כאל בה"ד באהבתה תשגה תמיד ודוד מלכא אמר הורייני ה' דרך חוקיך זכאין אינון דידעין ארחמי דאורייתא ומשתדלי בה בארמ משור נטעין אלנין דחיין לעילא מכלהו אסוותא והבניי כך כתיב תורת איית היתה פניהו עכ"ל הוי שבשיל השגגה יש לו שבר לבדו ואותו שבר כקראים ערבי כאל הרי עיניך הרואות שיכול לקרא בתורת אמת לחקור ואפי' שיטעה ולא כטועים אשר בקרבם לב האבן דשבתא כיון דעל עאל ואינון רוצים לא לחקור ולא לדרוש בענין קבלה אלא מה שכתוב בספר בלבד שמתיראים שזא יטעו ואדרבא זהו טעות גדול בידם והיא שגגה שאין לו שבר אלא עונש שחמת שאינו חוקר בה לא יוכל להשיג ולידע מהותו באמיתות ויהי יענה ביום דין הגדול ששיאמרו לו עסקת בשעור קוניה שלי ולא אומרים לו לומדת אלא עסקת שיטא ויתן בדבר להבין הדבר על כוריו ואם יטעה יהיה לו שבר אפילו על הטעות כדכתיב באהבתה תשגה תמיד וכמו שפרשנו לעיל :

❁ יריעה שנייה ❁

אם מותר ללמוד קבלה מכל אדם שיהיה או דוקצ צריך שיהיה הרב כסלאך אלהים

הנה יש דעות נפסדות ופסולות והיא אומרים שאינם רוצים ללמוד קבלה אלא ממי שהוא כמלאך האלקים ויבא להו מדרשת רז"ל בחגיגה כי שתי כהן ישמרו דעת ותורה ויקשו מפייהו כי מלאך ה' נצלות הוא אם הרב דומה למלאך ה' נצלות תורה ויקשו ויפיהו וינתייהו אזי עליהם איך קראו ולא דקדקו לשון הגמרא אלא מרוב גאונות אחרים טלפיים בחז"ל להרשות

הקדמת הרב המחבר

להראות עמיתים חסידים וגאונים חסידים דמעי קרא הג' בשאמרה כי שפתי כהן ישמרו דעת לא חמור דוקא על הקב"ה אלף לכל דבר שהרי מה שלומדים מן הכהן הוא דיני טומאה וטהרה וכהאי גוונא והכהן אינו מורה דבר של סוד כי דוקא על כל רוב ונגע כי על פיהם יהיה כל רוב וכל נגע ואם כן שום דבר שבעולם לא יכולים ללמוד ומי שאינו כמלאך ה' ואם כן למען דוקא דקדקו שלא לקרות קבלה אם לא יהיה כמלאך חלקים. ועוד דבר זה לא נאמר אלא על אלישע אחר ושאינו אחר. שהיה כופר בעיקר ואם יהיה אדם כאלשיע אחר או יתכן שיוכל לומר דבר זה שאינו רוצה ללמוד ממנו ואז יהיה כפי משמעות הגמ' ואין ימלא לבו הנאם הזה לומר על כל אדם שהיה שאינו ראוי ללמוד ממנו אם לא שיהיה כמלאך ה' נבואות דביכא רחמיא דבר זה בתורה חלף ודאי אין רצו ל' אלף ודון לבו השיאו כדי שלא ילך ללמוד ממי שחושב בעיניו שהוא קטון ממנו ומבקש תואכה לאמר אם לא יהיה כמלאך ה' לא ללמוד ממנו כדי שלא יעלה טעות בדעתו ואין לך טעות גדול מזה שיסאר כל ימיו חסר מכל טוב שאין יתכן שימצא אחד שהיה דומה למלאך ה' שאפשר שהוא חושב על א' שהוא כמלאך ה' בראות גדול כבודו ומלבושו הכאים ומראה לאחרים גדול חסידותו ותחת כבודו יקד יקוד כיקוד אש הינה"ה כי כמה נערים שזרזו מרע וכמה זקנים בתחמרת ואדם יראה לעינים זה יראה ללבב אפ"כ אין לאדם למנוח על עיניו לומר מזה אני רוצה ללמוד שגראה בעיניו שהוא חסיד ונשען על רוב חכמתו שחושב שהוא חכם בעיניו וזכיר מי הוא כמלאך ה' כי זה אינו חכמות כי אם טפשות ורוע לב ו"ש הבגה איזהו חכם ה' לומר מכל אדם מכלל שיעשן שני שאינו רוצה ללמוד מכל אדם לאו חכם יתקרו אלף טעם ודאי ונאה לב ובית גאים יבא ה' יען כי עזבו ויקור מים חיים יחיות גאות לבס וכמו כן תמונה רחיה לרברי מורה שיכול ללמוד ממי שהיה הלא הוא בויקרא דף פ"ב ע"ב ו"ל ועם כל דא יבטיח ליה לבר נש לויילף מילי דאורייתא אפילו מחאך דלא ידע בגין דעל דא אתמר באורייתא וכו' ע"ש וייתי לויילף מחאך דידע ולבית אשתכח דאזיל בה באורייתא באורח קשט ע"כ הרי שיכול ללמוד אפי' מחאך דלא ידע בה בטיבו שיהיה ודאי בזה ס"ד לומר דלא לויילף מיניה מאחר שאינו יודע בטוב ואפ"ה אומר הוזהר שכלמוד מניה מכ"ש ממי שידע שחייב אדם לרמן אבתריה באריה יאגולא חיישין אם הוא דומה למלאך ה' נבואות דההיא לא נאמר אלא במונא ענינו מן הכלל כלישע אחר ואפ"ה ר"י לייז תורה יונייה והוה דדיק אבתריה ולא חייש למיטא דא כדאמר ר"ל ר"י ואשבח קרא ודריש כדכתיב הוה אונק ושיע דברי חכמים ולכן תשית לדעתי לדעתה לא נאמר לא לדעתי שהזיק בדברי חכמים שלא לנאת מן הכלל ושת לבו לדעתו ללמוד מיונו תורה ואם בדבר ישראלם כוה כיוו אחר שנתכרסם שכר בעיקר אפ"ה בקש ללמוד תורה ממנו ובקשו חכמים להזילו תדונה של גיהנם ולהביאו לן עין ויהי יענה נבוא וחדל אשים חסד דעת ונאה לב אשר אינר בלבו איני רוצה ללמוד חכמה אלא ממי שהוא כמלאך ה' שנתח חוטא בשני דברים האחד שיוגע עמו ויין הטוב ומאכד עניו לדעת שיאחר שהתורה היתה לו למה שנית עליה האזי ונתת כתיבת דא יבורח והשנית שהוא אינו יודע וכוחו לבנות וכליות חלקים דקין וכמונא מטיל מוס בקדשים שאכמה שהיה זה גברא רבא ואפ"ה שנתלבש בלבוש רע שכבר מינו שאין התורה נבואת אלא בנכסים ובשפלים כדכתיב נבוא ומכל אשים לא תאר לו ולא דבר ונתמדהו. וכמו דאיתא בתיקוני טב מלגזו ולבושים דליה ביש זכו עני ורוכס על חמור הרי שאין לתמוך על הלבוש וכמונא זה מטיל זום בקדשים ודאי שחייב מיתה הוא שכל א' וא' כשרואים את אלו שהם אנשי שם ויוזנעו עינים וילשמוע תורה ממי אחרים הבאים אחריהם דקין כדעתם להטיל זום זו ולא יקרבו אל היוקדש וכמונא זה חוטא ומחטיא לרבים הלא הרבים תלמי כו שיונע לישראל מלכבוד את כורחם ויולבבם לפרגודא דולבא כדאיתא בזהר שיר השירים דף י"ט ע"א תא חזי מילי דכתיב אם לא תדע לך הופה בשנים כלומר חי אנת אחיה בלא ידיעה ולא אכתבלת. בחובותא עד לא תישול הכא ולא ידעת ברוח דעלמא עילאה באי לך לית אנת כדאי לוייטול הכא בלא ידיעה ע"כ. ויז נרס לנשנות שידחו לבר ופרגודא דחלבה ואלא יזכו לראות בחר כני חלק חיים הלא זה גבה עינים ורחס לבס אשר נשא לשוא נכשו לאמר שאינו רוצה להטעות נכשו ל' ווד מיו שאינו כמלאך ה' נבואות וכל העם הרואים את הקולות ואת הלבושים של האיש הלאו אחר לו סס בגזולים ויהי ויחא העם וינעו וינעו ויחזיקו והיו הוא שקולר תלמי כמארו חבי שהיו בו כל יעשים טובים שבעולם איך זויס חותו חזיקויו להשיאו אפי' לגיהנם כי החטיא את ישראל ליוגע חותם להשוו להטעות חזיו השכינה ובכדורים הלא תיזכר בתיקונים קדושים. הק"ו ע"כ ודאי לן דישתלבין חסידים ופארויותא לא ישתלבין לא לפרויימו דכחו ויחרי ויודעו דליונן חברים נוראין ככל יוצא ולילא בחייויתא דבעל פה כמים קושיין כמה חזקויה למוד תיזכר הכהן וינתן לך שבר הרבה והוא אינו יודע דבר שלוק שפיתים עיני דה"ה לא אשתכל באורייתא ליוגע ברוח ובתריין לאשתמוע לנאקיה בה חונל להבוא שלמה בלא ידיעה

הקדמת הרב המחבר

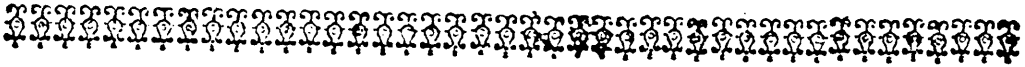
החכם בחכמתו שאפילו שידע כולה תלמודא מאחר שלא השיג זאת הידיעה שהיא להכיר להיותו מה תועיל חכמתו ביו' אשמתו
 באותה שעה דלא וינתיין ליה לייצל לברגודא דמלכא כנ"ל דאע"ג דאית ליה ג' עובדין טבין סגיאין מפיקין ליה מכל תרעין דההוא
 עלמא חס כן נשתא לא תוכל לעלות למקום שחונק משם וכזה חין לו להתהלל בחכמתו שתכלי' האדם הוא להשיג מקומו הראשון
 כנ"ל אבל בזאת יתהלל המתהלל שיטכיל מעמנו וידע אותי שכל עי שאינו יודע אלא מה שקיבל מדכו לא יקרא מטכיל לפי דלית
 ליה חגרוויה כלום והמטכיל כריך שיהיה לו אור תורה נובע יומנו כדכתיב והמטכילים זיהירו חס כן בזאת יתהלל המתהלל
 השכל וידוע אותי ששעינה למעלה מקבלין אותו בשמחה ומשיג מקומו הראשון ואף על גב דלא קרי כל זרכיה וזהו שעסיים
 קרא כי באלה חפצתי באלה דוקא חפצתי וכן איתא בדרוש שזחר טוב דף' פ"ב ע"ב ב"בא חז שיש בידו תלמוד הקב"ה אמר לו בני
 הואיל ואתעסקת בתלמוד נפית במרכבה נפית בגאווה שלי שאין לי הנאה בעולמי' אלא בשעה שת"ח יושבין ועסקין בדברי
 תורה ומנינין ונוביטין והגין ורואין מן הלימוד הזה כסא כבודי היאך הוא עומד רגל הראשון במה היא משתמשת וכו' ע"ה
 הרי שאין לו הנאה להקב"ה בעולמו אלא בחלו שלומדין להכיר ולידע אלהותו ולפיכך אף על גב דלא קרי כל זרכו מכד
 אותו הקב"ה ומקבלו לפני לפנים :

ואם תאמר והרי על כל דבר ודבר שאל הקב"ה על תורה משנה הגדה ותלמוד ואם כן אפשר אם יהיה חסר אחד מהם לא
 יניחוהו לכנס בהיכל המלך וי"ל דלאו הכי הוא ראשונה ההיא דספרא דנניעותא דאמר אף על גב דלא קרי כל זרכיה
 והשנית מדאמר בעמנו שאומר הואיל ונתעסקת בתלמוד נפית במרכבה שלי כמלא שהעוסק בתלמוד ואינו עוסק בקבלה יש
 לו עובש שכן אמר החזיר הואיל ונתעסקת בתלמוד נפית במרכבה הא חס לא עסק בתלמוד אינו נופל עליו שאלת נפית
 במרכבה נמצא שכל תכלית האלות היא כדי להביאו לשאלת חס נפה במרכבה שאין לו הנאה להקב"ה בעולמו כמי שטפה
 במרכבה כונו שאמר המחבר על זה אמר הנביא כי חס בזאת יתהלל המתהלל השכל לידע אותי כי באלה
 חפצתי דוקא ולפיכך אפילו דלא קרי כל זרכיה וקבלין אותו ואין טעם ברצון כי באלה חפצתי אבל חס קביע להיות לו שכל לעיין
 בתלמוד אז שואל לו הקב"ה למה לא נפית במרכבה מאחר שיש לך שכל לעיין בתלמוד ולפיכך מעניטין אותו על שלא נפה
 במרכבה וראיה לזה תמצא בוהר פקודי מאן דיכיל לאדבקא ולא אדכין דמין ליה לבר ולא אעיל וכו' הכי מפורש שמי שיש לו שכל
 לעיין בתלמוד חייב מיד לעבוד בידיעת אלהותו ואל יאמר הוא דבר עמוק עמוק ומי ישיגנו לידע אותו שהוא שאמר חנה אל
 תרבו תדברו גבוהה גבוהה ומקבלת אותם יצא עתק מפיכם שאתם אומרים שהוא גבוה ומי ישיגנו לידע אותו לאו הכי הוא כי
 אל דיעות ה' ואל תאמרו כדעתכם שתיכנו כיום הדין כי לא היה בכס דעת לסכול ידיעה זו • יען כי לו נתכנו עלילות וידע
 לסכס אתכם בדברים עד שתודו שאתם יש לכם דעת ולפיכך המחבר דלעיל אינו מתחיל לשאול נפית במרכבה אלא מתחיל
 מחקרא למשנה עד שזניעו שיאמר שידע תלמוד כשהורה שידע תלמוד אז אומר לו בני הואיל ודעת לעיין בתלמוד עכשו
 הודיעך כ"ב שאלת שאלתי לך למה הם שתכלית שאלות הוא לידע חס נפית במרכבה וכדי שלא תאמר לא היה לי שכל לסכול
 דבר זה לפיכך באתי לך בעלילות דברים מדבר לדבר עד שהודית שהיה לך דעת לעיין בתלמוד ואם כן מאמר שהיה לך דעת
 לעיין בתלמוד למה לא עיינת במרכבה היינו דאמרה חנה ולו נתכנו עלילות לפיכך נריך כל אדם לחקור ולידע את בוראו ואל
 ירבה לדבר גבוה שאינו יכול להשיגו כי הקב"ה מושג על ידי הדעת של האדם שכבר מסר לנו מפתח בתורתו התמימה וגם
 בכתובים • בתורתו דכתיב ויברא אלקים את האדם כגלמו וזה שורש גדול בתורה ככתובים דכתיב ומצרי אחזה אלוה
 ואיוב הוא אחד מהארבעה שהכירו לבוראם מעצמם מעצמם דיקא מאכרים דגופם כדכתיב ומצרי אחזה אלוה ולא מפי
 סופרים אלא על ידי חקירה הרי משם ראיה לכל אדם שיכול לחקור ולדרוש ולעמוד על בוריו של דבר אפילו שלא מפי סופרים
 ואלה הם אשר חפץ בהם הקב"ה כמה דאמרינן לעיל השכל וידוע אותי ולא אמר קרא למד לידע אותי שלמוד הוא מפי סופרים
 וההשכלה היא מעמנו וכן תמצא בוהר פ' חיי שרה ק"ב ע"ב ואילן אינון דחקין למלה דחכמתא ודייקין ומחכאן לה למנדע
 ברירה דמלה ולאשתמודעא למאריהון אילין אינון דמאריהון משתבח בהון בכל יומא אילין אינון דעאלין בין עילאין קדישין וכו'
 ואינון ומינין למיקם ולאחייא בקדמיתא מכל שאר בני עלמא בגין דאתתקבו באילנא דחיי עד פאן הרי מן המחבר מאן דחקין
 למנדע מאן דחקין ודייק והיינו דוקא שזוקר ודורש אילין אינון דמאריהון משתבח בהון לפיכך כל אדם אל יצבע עצמו מלדורש
 בדברי קבלה ואל יאמר חין לי אלא מה שלימדוני רבותי שוראי יהיה עונשו גדול רחמנא לשזכינא מהאי דעתא • מתן חלקט

בתורת

הקדמת הרב המחבר

בתורת אמת ובהכרפת להיותו לחיות בנועם ה' ולבקר בהיכלו ועיניו תחזינו בשוכ ה' ציון ושם יתראה עלינו הוד תפארתו ולכתיב כי עין בעין ראו בשוכ ה' ציון :

התנצלות המחבר ותפלתו

אמר

המחבר נחמה חייל בן לא"ח במהר"ר משה חיון זלה"ה חני הקטן שבקטנים מעבדוהי דאלהא רבא ויקורא אלהי אמת אלהי ישראל אל דעות ה' כי לא הכנסתי עמי כעובי הקירה לעשות ספר זה כדי שיהיה לי יד ושם כי לא ילקרא דודי עבדית ולא ליקרא דבית אבא כי אם לשם יחוד קב"ה ושכינתיה דלא איעול בכסופא לעלמא דלתא שלא הודעתי אלהותו בשלם כי גלוי מדוע לפניו כזה דריושות סבלתי ואם כולל בעבור אלהותי ית' ולא כרדיושות הקדמונים שעבדו לפני כי כבד עיני רואית ואזני שומעת ולא דמי אשילו בדין מדומה לרדיושות שרדטוני ראשי עמא המוכר בוודר דאונן מערב רב כנודי דהיא ש"ב וכרך האשה נתן כי כח לאוטלם בחוסר כל ובחתי ראיה ויען כי כל כוונתי היו לשם שמים קיים ה' את דברו הטוב אשר הבטיחתי והנה קצה אלתתי וגם נבנה לאודיע ולהכיר אלהותו בשביר בת רבים ולחזות את אכן הטועים ממנה סברות חלושות שהפית קדים שקראין בקבלה כמנות הנשים מלמדנה מכלי שום חקירה ודרושה ומחמת שאינם יודעים דבר על טרוריו וכמעט שהקניין כנטיעו ומרכיבין וינא שלא ויניה ולא ידעו כזה יכשלו וכדלוי נתקיימה דברי הנכבא ימים רבים לישראל ללא תורה וללא אלהי אמת כאשר עיניך תחזיקה משמים אם תבנה לקראות בספר הקדוש הזה כולו . ויש מהם שלוקחים ליסוד הקדמות הפילוסופים ועושים מהם יסוד מוסד ואיש"ן כן מודים בחידוש העול וכדי שלא לבטל אותה הקדמה של פילוסופים מוכרחים לעשות הקדמה מחודשת מדעתם וגם כזה לא כזה ה' כאשר תראה בספר זה . כפרק ט"ו והוא שבמדה לי להתלבש קנאה בלבי להרוץ אחריהם בחקירות יקרות וישרות עם כל שאמרי הוודר בשייעתי דיילי . ואתחן לפני כל קורא ספר זה שקודם הכל יקרא ההקדמה מריא לסיפא ואח"כ יקרא בספרי ב"ק הקדשים ויען לאלהים ואם יתלבד לו איזה קושיא בלבו מבטיחו אני שאם יקרא השפר עד סופו ימצא תשובתו כי אין כי יכולת להוציא כל התשובות וכל הקושיות כפעם אחד כי אין לך דבר שאין לך מקום . וגם ידוע ליהוי לכל הקורא בו שכל יוודה מקום שיש בספר זה מהוודר ותיקוני הוודר הוא מורה על דפוס מעטובה שם תמצאם ומהוודר חדש ותיקוני וודר חדש בדפוס וויכחיאל תשיגם ואם תמצא איזה טעות וחמתה ה' כפום עם הקורא סליחה ה' יגילנו משענת :

יהוה רעוא מן קדם אלהא רבא ויקיר' ע"ק ומק"ו דאמת הוא חד ולא בחושבן ואמת לבר מכלא ולגו וכלא ולעילא מכלא ולתתא מכלא אמת נשמה לכלא ולית נשמתא לעילא מן אמת דתיחד לכלא ולית מאן דתיחד לך דאמת יודא דכלא שיתגלי רגון דולך על כל פרעופי אנילות ועל כל ספירות דבריאה יורה עשה שכולם ליהו בחדוותא ויגלו עבדי ידי לפניך לרגון ואל יחשב עלי עון אז אשמה על אשר גליתי דברים שהם ככשוננו של עולם כי גלוי וידוע לפני כפא כבודך דכל מה דעבדית בהראשא דילך עבדנא וכרשו ואחירה לכן תיקר בפשי בעיניך אלהי אמת אלהי ישראל אלהא די אנא פלא לך שתשרה שכינתך במעשי ידי באופן שכל הקורא בספר זה יהיה רגויה לפניך קריאתו כאלו מיחד כל יחודים שבעולם להקים שכינתך מעפרא ויהי נועם ה' אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננה :

רצונו בעל כרחין לומר שהעולם הוא קדמון וכל האומ' כן כוסר
 בעיקר . וא"ת לעולם אימ' לך לא נשתנה רצונו והעול' הוא
 מחודש אלא שתחלת מחשבתו סוף הימשה שרונה לוח' שלעולם
 היתה מחשבה זאת לבראות העולם ולא נתחדש אום ידיעה
 ולא נשתנה רצונו השטו אלא ככחו אז כחו עתה . מכל
 מקום יש להקשות לך ולהראותך חידוש דעה ושינוי רטון דמאי
 שגא עתה בראו ולא קודם ולא אחר כך . וא"ת דמעיקרא
 שתחלת רצונו היה לברוא אותו וזה המון גם כן ולא נתחדש
 אום ידיעה גם כן יש להקשות שכל דבר שיש לו תכלית וקצבה
 יש לו ראשית ומדמנחא תכלית למחשבה דהיינו שברא העולם
 עתה ויכלל שיש לו ראשית . הרי שנתחדש לו ידיעה והדרת
 קושיא לדוכתין למה נתחדש לו ידיעה מאחר שהיא פשוט .
 ועוד מאחר שהוא עצם פשוט ואין בו גבול ושיעור למה ברא
 העול' בזה השיעור ולא יותר גדול שכל כוונתו לבראו העולמות
 האלו להשתעשע בהם א"כ איך יעשה אדם בית שלא יכילנו .
 וא"ת שמקצם עמו וכנס בהם אס כן יעשה העולם יותר קטן
 שכבר וינינו שצמח שנינו בין בדי הארון ולמה בראו בשיעור
 זה . הרי שמכא העלה הזאת של למה אי אפשר לומר שאין
 סוף הוא כפי משמעות סברת הקדמונים :

וגבוא למלת ואין וקודם נחקור מאחר שאין סוף הוא עצם
 א' פשוט בפכלית העשיות היכן היה מקום הבקיעה
 שהיא התחלת הצמח שאיזה חלק מעצמותו רצה להתבקע
 מאחר שכולא הוא פשיטות א' היכן היתה הבקיעה . וגם כבין
 היה שמכיו האר' זלה"ה שבשעת הצמחם הניח נקודה
 באמצעיתו והיה מתרחב והולך עד מקום שהגיע רוחב החלל ;
 וקשה טובא מאי האי אומציעיתו דקאמר מאחר שאני מוצא
 האומציע אני יונא ראש וסוף ואיך יקרא אין סוף שלעולם באיזה
 מקום שפרצה לשם מקום הנקודה הזאת לעולם הקושי' שאות
 א"ת שיקום הנקודה באמצע אין סוף אתה מוצא ראש וסוף
 לעולם . וא"ת למעלה ג"כ ולמטה ג"כ . זא"ת דהאי אמצעיתא
 דקאמר האר' לאו אהין סוף קאי כי אס אמצעות החלל ד"ל
 הניח נקודה במקום שא"כ היה אמצעות החלל . זה אי אפשר
 לאומרו לפי דלא שייך אמצעות בכל עוד שאין חלל שהיה לו
 לומר הניח נקודה וכפי אותה נקודה צמח אורח מכל צדדיה
 בשוה ודי בזה דמאילא משנוע שהנקודה כשארית באמצע ולמה
 אמר באמצעיתו מדקאמר באמצעיתו על כרחך נרין אתה לומר
 דהאמצעות עצמו קאמר כמנא שאס אין סוף הוא כפי משמעות
 סברת הקדמונים לא שייך ביה לשון אמצעות ושייך ביה קושיא
 שאין

בשעתא דקיימי במחשבה ולא מתדבקן ולא אתדעו ואילין לא
 קיימי לא ברעותא ולא במחשב' עלאה תפסין ככ ולא תפסין ;
 באילין קיימי כל רזין דמיהינותא . וכל אינון כהרין מרחא
 דמחשבה עלאה ולתתא כולא אקרין אין סוף . הרי שגא
 כהרין אקרין א"ס ועוד שם למטה אום ההוא נהירח דלתגיד
 מניה מחשבה עלאה אתקרי א"ס עכ"ל פירוש ההוא נהירח
 אתקרי כתר ומיניה אתגהיר מחשבה עלאה דליהו מניה וקרא
 לההוא נהירח א"ס . הרי שהכתר נקרא א"ס . עוד כפ' פקודי
 דף רנ"ו ע"א ח"ל באלק קיימין כל רזי דמיהינותא וכל אינון
 כהרין מרחא דמחשבה עלאה ולתתא כולא אקרין א"ס . הרי
 בדלעיל שגא נקראין אקרין אין סוף . וכן כדף רס"ט ע"ב
 מאמר שאומר וכל אינון כהרין מרחא דמחשבה עלאה ולתתא
 כולא אקרין א"ס וכו' כהוא נהירח דמיהינותא מחשבה עלאה
 איקרי אין סוף הרי שלכתב דליהו נהירח דההיר למחשבה
 עלאה קרי א"ס . וגם לט' כהרין דלינון במזון עשר ספירות
 המחשבה אקרי אין סוף . עוד כפ' פנחס באהר רנ"א ע"א אס
 כליל ט' ספירן דאינון א' א"ס ח' תמיא ספירן מחמה עד
 יסוד . ד' מלכות מכלן רחיה ג"כ שלכתב יקרא א"ס . עוד שם
 דף רכ"ח ע"ב והאי כהורא לית ליה ספק ופירוה ולא קיימין
 ובגין דאינון מכער אתקריאו שאין להם סוף . דכתיב א"ס
 אקרי הרי רחיה כדורה שכתב אתקרי אין סוף ואפילו המיין
 דכביעין מיניה דאינון מיין דזכרין קרי להו שאין להם סוף .
 עוד בתיקוני אהר חדש דף ט"ו ע"א איתון מנא אתפסא
 אשתארו נקודין לאנעה להון לא נטלין בר כד אינון נפקין לין
 אתקריאו א"ס הרי שאפילו לט' נקודין אקרין אין סוף . עוד
 שם ע"ד ט' נקודין דשטין על אתון אינון אין סוף הרי עיינך
 רואות את כל הראיות האלה שלדבר שיש בו מדה זשעור וגבול
 מקף כסברת כל המקובלים וכפרט האר' זאוק"ל שגבי בעץ
 חיים שגבלי עתיק יומין מקיפין לגבלי אריך אבטין ואריך
 אכטין אייהו כתר ואין יקרא אין סוף דבר שיש לו מדה ושעור
 וגבול מקיפו שמלת א"ס מורה שאין לו . לא ראש ולא תוך
 ולא סוף כדכתיבא בבית קדש הקדשים כפראן קמא וע"כ
 ולמה לכל דבר ודבר קורא איתו אין סוף :

והגה יש לתרץ בזה שניתירוצי הא' אס שכל דבר שנתהווה
 והיינו איזה נפסדת לעולם ולעולמי עולמים הדבר
 ההוא יקרא א"ס שאין סוף להיינו לכן כל ספירות דאילנות
 קורא אותם א"ס יען כי התחלה היה להם בשעה שהאציל ולפי
 שהתחלה היה להם כשנתהוו ואין נפסדין לעולם ולעולמי
 עולמים

עולמים למי שהם פנים ג"כ ולא מכלול לכן קראם א"ס שא"ס
 להזייתם אעפ"י שהיה להם התחלה וזליא לקדושתם א"ס ולא
 תימא מאחר שהיה להם התחלה יהיה להם סוף ככל דבר שיש
 לו התחלה יש לו סוף לכן קראם א"ס להזייתם אעפ"י שיש
 להם התחלה א"ס להזייתם . וזמנינו למדים מתשובה זו ולא
 שייך למקרי ח"ט ולא למי שהיה לו התחלה כדי שלא יעלה על
 דעתך שמאחר שיש לו התחלה יהיה לו סוף לכן קראו א"ס
 למד לך שא"ס להזייתו . ולפי זה קשוא למה יקראו לא"ס
 העקרי א"ס מאחר שאין לו התחלה שבקדושתו לעיקרי א"ס .
 יעלה בדעתך למד אין סוף להזייתו אבל התחלה יש לו ויותר
 פורק היה להם להזיית לא"ס העיקרי אין ראשי ומלאין לו ראשי
 אין לו סוף אבל לעזותו שאלונו חיינו מאז ונאם שם א"ס לפי
 שהיה להם ראשית דהיינו בעת שנאלמו . א"כ למה יקראו
 לא"ס העיקרי א"ס ולא אין ראשית . ולכא א"כ תשובת קושית
 זו נהרץ למד התירוף השני למה נקראו הספירות א"ס וקודם
 לכא לך השגה א' דספר יצירה ו"ל . עשר ספירות כליות
 מדין עשר שאין להם סוף עומק ראשית ועומק אחרית וכו'
 והנה השגה ב' כי תאמר שמתחיל בספירות ומסיים בעמקים .
 ועוד שלשון השגה כעל"י ומכיל שם רצונו למד שלספירות
 אין להם סוף . והי"ל עשר ספירות כליות שאין
 להם סוף . וזמנו נכנס במנין באומרו עשר ספירות כליות
 וי"א בזה באומרו מדין עשר שאין להם סוף . וי"ל שלעולם
 פנים הספירות יש להם מנין ושיעור מנין שהרי נאמו עשר
 ספירות . ומדוע שידוע הוא שנכלל הכתר והמלאניל עד חמה
 ונכול האלקה מהכתר עד בינה . וכן כולם אכל להתפשטותם
 אין להם סוף . ואם תרצה לדע מה הוא התפשטותם בדרך
 משל באדם התחתון האכזה שלו שריו בינו . והבינה כלב שכן
 יצת' בתפילת ליהו"ל אחזא חכמה בינה לבא דבר זה ברור .
 כזנא שהמוח הוא החכמה שעור החכמה של אדם זה הוא טעם
 על טעם הן חסר הן יתר . והתפשטו' שלו דהיינו העיון שיעין
 צבא חכמה זו אין לה סוף שהיא יושב למטה מעיון עד שני
 חרוצים והתפשטותו אין לו גבול . וכן הבינה וכן הדעת וכן
 כולם . וכן הם הספירות למעלה חכמה ושעורם ידוע אבל
 התפשטותם למעלה אין להם סוף . וזהו לא מאד בעל המד
 יצירה י"ס שאין להם סוף . לפי זהו מה שיש לכללים אין להם
 סוף לכן אמר עשר ספירות כליות והדר תבי' ודעתן עשר שיש
 להם מדה ונכלל שיש עשר אבל להתפשטותם אין להם סוף .
 והנה הוא ההתפשטות עמק ראשית וכו' והביא הראב"ד בפירו'

ואין דהיינו מאחר שהכל עמם א' ופשוט היכן היתה הבקיעה
 ואיזה מקום נתרצה להתבטק . הרי שמכח הקושיו' האו נראים
 י' דלאו הוא כסברת הקדמונים :

ועתה א"ס תרצה להכנס אל האלך פנימה דרך שדעת קודם
 מה שמביא האר"י ז"ל ה"ה ו"ל כשעלה ברצונו הפשו'
 לא"ס וכו' וקשה טובא מאחר שהאז פשוט שאין לו רצון ומאחר
 שהוא פשוט מליכך נתחדש לו רצון שאמר כשעל ברצונו דהיינו
 דבר שהקודם לא היה . ונמשל לך משל כדי שתבין ענין
 הפשטות מהו דרך משל בית אלא ימים על כל גדותיו יתכן
 שאותן מים יתנועעו אם לא יושב בהם הרוח . ועוד משל אחר
 ללי של זכוכית ונלא אויר אותה אויר שבתוך הזכוכית יתנועע
 אם לא יהיה איהו דבר בתוכו ונענע אותו אם כן מאחר שאין
 סוף הוא פשוט . מהיכן לו הרצון דלאו אית ליה רצון לא מקרי
 פשוט ואם אין לו רצון מהיכן לו תלועת הנמוס שבפשו' אינו
 מתנועע מעצמו כי אם על ידי סיבה . ויש למד כמה שמביא
 האר"י ז"ל ג"כ בספר מכוא השערים שער א' פרק א' ופרק ב'
 בהגהת הר"י ז"ל שזרש החסדים והגבורות הוא דבר מוקדם
 אפילו קודם הנמוס וכו' כבוא לבדן דידן .

דע כי עתיקא קדישא דכל קדישיא הוא היה קודם הנמוס
 והוא הוא שורש החסדים והגבורו' וכשמתו כגויה והוא וכשמתו
 חד אינו והאי גשיותא נקדושתא גשיותא דכל חיי הגבור באדרת
 רבא מותכנית בשם כונונא דקדושתא והוה שאת' ח"ל קודם
 בריאת העולם היה הכל אור באור שהי"ל היה הכל אור . והו'
 אור באור . וגם מה שרמזו ח"ל היה הכל מים כמים שדי למד
 היה הכל מים אלא שרמזו מה שזכר לעיל דהיינו עתיקא
 קדישא דכל קדישיא וכשמתו דכל חיי דכגויה והוא וכשמתו
 חד אינו היו אור באור מים כמים וכהיות כן שזרש החסדים
 והגבורות הם ייוקדושים קודם הנמוס יתורנו כל הקושיות .
 שאין הקושיות איך ולמה ואין נופלות לא בדבר הפשוט דהיינו
 'מאחר שהוא פשוט ולית ליה מקום פניו איך היה הנמוס וג"כ
 'מאחר שהוא פשוט למה נשתנה רצונו לכרוח העולם וכו' כזכר
 לעיל ת"כ 'מאחר שכולא עמם פשוט היכן הוה הבקיעה כנ"ל .
 אבל להיות שהיינו שזרש החסדים והגבורות שהוא עתיקא
 קדישא דכל קדישיא היה קודם הנמוס . יתורן קושית איך
 שכתובות עתיקא קדישא דכל קדישיא נתהוה הנמוס ושורש
 'הגבורו' שבו יש להן חכמה והיא הבחינה וכל דבר שהוא בחי'י
 'רצון אינו נופל עליו למה עשית כך שתוכתו כך בחרתי :
 וכהיות שעתיקא קדישא דכל קדישיא היה בתוך האור כאשר

כזה רעוהא כדקאמז' דרעוהא דכל רעוין ביה וליה רעוין כההוא התפשטות דיתקרי ח"ס חה"ש וליה רעוין וליה בוזימן
 כההוא ח"ס מהטעם הנ"ל כל אמן כוהין וכוהין דעבד ההוא דליה ליה ראש וסוף כשיעוריה תלין לאתקיימו איהו כהו
 לאדעא אלהויה ולא תלין לאתדבקה ארי מכאן ראהי שמי שגשה הכתר הזה ושאלו בלחץ שיתראה בו ראש וסוף ההוא נביעו
 דרוה נביע בנה אור התפשטו' דליה הנקרא ח"ס ואיהו בעל הכל דליהו הרגון ובעל הרגון דרעוהו דכל רעוין ביה וכשגלה ברגונו
 עבד כולא וליה דעביד ליה ואיהו ידע שיעוריה שהרי אוריה מקיף עצמותו הרי שחליל הכל דליהו דעבד הנמטס אית ליה
 שיעור הלכך הנמטס אית ליה שיעור ח"ס שדי שאמר לעולמו די . וכן איתא בתיקונים דף כ"ג ע"ג דסליקת עד ח"ס למשאל
 מוכא תיבילת העי' ות נקטינן מהכא דח"ס איהו איתר להוהו נביעו דכעיהו דלפעמים איקרי עלית בעילת עבד בוזר שעות
 ד' ח"ס ע"ג הכי עלית העולות עבד עשר ספירות וקרא לכתר מקור דביה ליה סוף לבביעו דנהריה וענין דא קרא לגרמיה
 ח"ס . הרי ראהי כזרה שבעבור ההתפשטות נקרא העגם ח"ס . מנא שההתפשטות הוא הנקרא ח"ס והוא הנביע הנובע
 מן העיקר ובעבור הנביע מתקרי הפיקד ח"ס ג"כ לפי שההתפשטות שהוא הנביעו מקיף את שורש כחיון המים לאבני בוקו .
 נכח שם ח"ס לא שייך אלף ההתפשטות היואל מן השורש ולפי זה יביה התפשטות מקיף האורש יעני הוא שרוי וכשתר בגו
 התפשטותיה ולפיכך אתר דשרא ההוא נביעו מתקרי ח"ס כאשר תראה בוזיר חרש דף ל' ע"ג הכא כלל' דכל סטרין מאתר
 דליה ביה שיעוריה אתקרי ח"ס עד סיפיה סיעדא בתראה . הרי כביירא דאתר דליה ליה שיעורא אתקרי ח"ס האתר דוקא
 חבל הנביעו ידע שערות האורה התפשטת מיניה מקיש . הרי מהחזורים האלו נתגלה גאודע שח"ס הוא האור התפשטת מן
 שורש ומקיף את השורש בהתפשטותיה ולכך קראו ח"ס ולא אין לו סוף שילת לו מורה על עגפס הקורא ולכן קראו ח"ס ולא
 קראו ח"ס לו סוף לומר שאין סוף להתפשטותיה .

והנה עתה מאחר שהודענוך שיש הנבלה לשיעורו עתה נרדך להודיעך אס יש לו איהו כבינה דאז דלא האביל קב"ה עשר
 ספירות לא חסר ולא יתר אלא לומר סך היו בו ככת ואשרה ברגונו הויאס לפעול ח"ס דח"ל היו קרביי חנבים
 ועקרן וכטעין ונביעו כחיוי הלכנון דכתיב אחי הלכנון אשר טעו . מנא שהשורש אשר הוא בסוף ט' נקודין כנגד הספירות
 שהחילו וכו' בסוף יוד ח"ס שס' ט' נקודין והכלל עשר דהיינו ראש ותן וסוף וראש העד וראש ותן וסוף של תוך התד הראש
 ותן וסוף של סוף היוד הרי ט' נקודין וכלם יוד אחד . וז' למה נראו ח"ס בנקודין ולא בטעמים שהם יותר עליונים . טעם שג'
 כשמתין אינון ועל האינון תלתא ארבע אינון וכנגד אלו הארבע נשמתין הם הארבע נקודים תנין אופות . טעמים רשו
 דכשתא דכל חיי דהוא הוא הנשמה דעתיקא קדישא דמיניה מתפשט האור הקרינן לעיל ח"ס . הנקודות הם רשו לגורש דהוא
 הוא עתיקא קדישא כאשר נכאר לקרן והתנסו והארומת רשו למלכא קדישא ושיניתי' לכן כדוד נפקת וכדודא עריין נכחא
 שנקודים אינון השורש והנקודי נתפשטו האותיות שכן תמצא שכל אות ואות תחלת כתיבתה קאי נקודה דהיינ תחלת הבהת
 הקוללים על הנייר וזח"כ הוא מתקבט ע"י הקנה דליהו חכמה וע"י הניור דליהו טיבה בהתחבר' הקנה והניור והנקודה יתקנה
 החיות . כיוננו ליודים שהעיקר הוא בנקודה שזמנה מתפשט הדבר על די חכמה וכו' לכן נרמזו ח"ס בנקודין והם ע'
 נקודין ככי מה שזכרנו כפי מדת' י' שאין להם שוף וכדאיתא בוזר חרש דף ל' ע"ג ואינון ט' נקודין דאתפשטון ככל אתון
 בנין דכל אתון נפקין מן יוד הכי יקודין וכו' . הכי נקודין ט' נפקין מאינון ט' ואש"ג דאחרן דהכי ע' אינון תחותיה דוד עילוייה
 דויד אינון אבל אינון סמכין לה ואינון תיביק' לט' אחרנין דאינון ח"ס ח"ס . הרי מכאן ראהי כדורה שרוא דח"ס שהוא השורש
 הנגזש בתוך אורו דאתקרי ח"ס ט' נקודים אינון וכלם בסוף יוד אחד ואלין אינון ח"ס כדאיתא בתיקוני זוהר חרש דף ט"ו
 ע"ד ע' נקודין דשלטין על אתון אינון ח"ס . הרי מכאן ראהי כדורה איך ה' נקודין אינון רוא דח"ס יוצאן ח"ס ולא הבאתי לך
 ראהי מתקוות אחרים דקניס בהם וקראו ח"ס ח"ס כדני שלא יביה לך פתחון פה להשיב ולומר נקרא ח"ס כשם מושאל ואינם ח"ס
 בעיקרי לכן הבאתי לך מאחרים אלו שאומר שפירוט אינון ח"ס ולא אומר נקראו ח"ס ח"ס אלא דוקא אינון הרי לך ראהי כדורות
 מתחזרי הוזהר קסויעות להכרי כבית קדש הקדשים . וז' למה לנקודים לפעמים קורא אותם ח"ס ח"ס וכשיעור קורא
 אותם ח"ס . הוא להוציא וודעתך הקס' דלאלו לא אחר ח"ס ח"ס לבע' היה לך פתחון פה לומר שם ח"ס ח"ס ח"ס ח"ס
 אבל ח"ס חשיב עליוסם שהוא יותר עליון לכן הונקד במקום אחר לומר שהט' נקודין אינון אין סוף להדימן שבין השורש וכו'
 ההתפשטות היואל מהנשמה שבתוך השורש כלא חר . והנה הכאתי לך מאשרי הוזהר . ותקשה לי וז' ה' ה' ח"ס ח"ס ח"ס ח"ס

סקראונו

עין לעלהים פתח

קדמונה אלם ולא חק ראשית היינו משום דלוינו עבד הנמצא בתנו וואן בתוך הנמצא ולכל מקום שתפנה לבקש ולעיין באור
הוא שאחורי כדור הנמצא מלבד לעולם מכל גד לא תתלה לנסוף ולכן נקרא האור הוא ח"ס ולא מהטעם שאמרת שזה נקרא
ח"ס ולא חין ראשית אלא כענין הנהגה האור ונקרא ח"ס ולא חין ראשית שזהו השורש
הנקבא ח"ס ח"ס . ע"כ דבני המקום והנהגה יש לתרום חסד מאמר ח"ס לא קיימא להודעה ולא לנעבד סוף ולא
למעבד ראש דאין קדמא חסד ראש וסוף וכו' נראה מן המאמר הזה דחין דעבד הנמצא דאית ליה ראש וסוף ולא ח"ס בשטח
שאר אחר המאמר ח"ס לא קיימא להודעה ולא למעבד סוף ולא למעבד ראש וכפי דברי המאמר משמע דאפי' להודעה לא קיימא .
וא"כ אי לא קיימא להודעה למה עבד הנמצא שתכלית מחשבת הנמצא היה לברוא בתוכו את בראיו שידעו אלוהותו כי
גדולת המלך ברוב אונים וא"כ מאמר דח"ס לא קיימא להודעה למה עבד הנמצא . ועוד מודאמר הנאמר ולא למעבד סוף
ולא למעבד ראש משום שמאמר שאין לו סוף ולא ראש לא קיימא למעבד ראש וסוף אבל חין קדמא דאית ליה ראש וסוף עבד
ראש וסוף ח"כ על כרחין הנמצא דאית ליה ראש וסוף דהיינו מן הקצה אל הקצה חין קדמא עבד . ואל' שמה שאמר המאמר
דאין קדמא חסד ראש וסוף . היינו על הספירות כמה דאמר המאמר שאין ראש דא נקדא עילא דלוינו רישא דכלא בתווי
דקיימא נו מחשבה ועבד סוף דאקרי סוף דבר ח"כ מה דאמר המאמר דאין קדמא חסד ראש וסוף היינו על שיפור קויה ולא
על כדור הנמצא דהנמצא ח"ס עבדו . יען דלא שייך ביה ראש וסוף כי דבר הכחרי לא ימצא בו ראש וסוף אבל שיפור קויה
דאית ביה ראש וסוף . עבדו חין דאית ביה ראש וסוף דלוינו חין קדמא . והנה מטובק קסמא מאמר דחין דאית ביה ראש
וסוף לא יוכל למעבד ראש וסוף ח"כ חין קדמא דאפיק ראש וסוף בעל כרחין דאית ביה ראש וסוף ח"כ קשיא וואן עבדו לאין
קדמא בראש וסוף כדו שפיק דבר דאית ביה ראש וסוף מאמר דאין סוף לית ביה ראש וסוף דלא קיימא למעבד סוף ולא למעבד
ראש בעל כרחין ליתמך דאין קדמא ח"ס לא עבד ליה מאמר דח"ס לית ביה ראש וסוף . ואל' דהאי חק קדמא חסד ח"ס
הכללי כפי הקדמת הרין ואיחור קדמון קדמיותו של ח"ס השטח וכו' תרצה לישב המאמר ולתרום הקושי שהקשינו :

והנה לעניות דעתי לא נהירא דא"כ אחריון שיש ב' קדומים חד בשיעור קויה וחד בשטח ואין דאית ביה ראש וסוף עבד דבר
דאית ביה ראש וסוף והשטח דאית ביה ראש וסוף עבד דבר דלא שייך למימר ביה זה הוא הסוף או זה הוא הראש
ומילא חליבא נראה כשתי ראיות אבל לדין נראה ודוק והבן היטב : ועוד שהרי מצינו בוודא ויקרא כ"ו ע"כ חין סוף לא
קיימא להודעה וכן אבל להתם ח"ס לאו רעותין לאו נהורין לאו בוטיקין כהוא ח"ס עכ"ל . והנה מה שאמר וישתמש לבי על
אותם אשר עיני בשר להם ועד מראות עיניהם מהשכלי לבנותם כי מאמר שחין סוף לית תחן רעותין מהיכן תתחדש לו רעון
לברוא את העולם ולמה נולדה לו רעון חדש אם מאמר שנולדה לו רעון חדש כדי להראות גדולתו כאשר כתבו הראשונים והלא
כבר אמר המאמר ח"ס לא קיימא להודעה ח"כ מה לו בכריאת העולם . עוד קשה שאם אחר שברא את העולם חין לו רעון
להודעה נרמיה ויש בתוכו בראיו להכיר אפילו הכי חין לו רעון להודעה נרמיה כח"ס לאו רעותין חין סוף ח"כ ויק' ויקודם
שלא היה לא עולם ולא בראים שגדולי ששעולם לא היה עולה ברעון לבראות עולמות מאמר דלית ביה רעותין :

עתה כביא לך ראיה ומסקוקים להעיד על דבר זה והוא פסוק ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי . ואמר רשב"י
עליה דעילת על כל העילות אחרו ח"כ אבל ההוא דאתקרי עילת על כל העילות דלית לעילא מיניה ולא לתתא שיה
ליה כמה דאית אחר ואל מי תדמינוי ואשנה וגו' ואמר ראו עתה כי אני אני הוא וכו' ומאמר דקרא רשב"י לעילת על כל העילות
דלית לעילא מיניה שזע מיניה דלעתיקא קדישא דכל קדישין דאיהו סוד הו' נקודים הנזכר דאינון הוא דאין סוף אינוני ואי הוא
הוא כסדרת הקדמונים דח"ס משפיע לכל . אך אחר פל עילת כל העילות דלית לעילא מיניה והרי לכסדרת הקדמונים ח"ס
הוא למעלה מהכל . ואל' דלח"ס קרא רשב"י עילת על כל העילות ח"כ יש כפל בדברי רשב"י מאמר שקרא לח"ס עילת על כל
העילות ודאי דלית לעילא מיניה ומה נודך לומר דלית לעילא מיניה לא ודאי שמה שקרא רשב"י עילת על כל העילות על עתיקא
קדישא דכל קדישין דאיהו ח"ס וקראו עילת על כל העילות ואע"כ שתראה אור התפשטות היוצא ממנו שהוא מקיף אותו אל
עלה שדעתך שהוא משפיע עליו ולכן אמר דלית לעילא מיניה שזה האור של ח"ס הוא היוצא ממנו ומה שתרום מדכש יבא הכסוף
דאו עתה כי אני אני הוא . וקשה מהו הכפל ראו עתה כי אני אני הוא דהו"ל ראו עתה כי אני אני חין אלהים עמדי ואני אמות
ואתיה מה הוא כי אני אני הוא . אלא שבאמרו אני הוא מורה על דבר אחר שהוא יותר נקטר ממנו . והענין הוא כך הנשאר

נעוץ תחלתו בסופן • הי"ל עם דיוק אחר דאיתא באתגמלתן
 דאם הוא כפי המוכן שאמרנו הי"ל נעתק הסוף בתחלה שבא
 על המלכות והכתר • מדנקט בלשון רבים דהיינו נעוץ סופן
 בתחלתן אשמע דאטלגו סופיקאי ואלגלו תחלת קאי •
 והנה האמת כך הוא שכל ספירה וספירה העליונה מחברתה
 סוף שלה נעוץ בתחלת ספירה שלמה מענה סוף הכתר
 בתחלת חכמה וסוף החכמה בתחלת הבינה וכן כלסוף"ש נעוץ
 סופן בתחלתן ר"ל ה"ף דכל אחד וא' בתחלת כל א' וא' שלמה
 הימנה וכוה אחי שפיר דלא קאח' נעוץ תחלתן בסופן כדמיינתי
 כפי' הראב"ד על ספר יצירה דלא גרים ותחלתן בסופן • ע"ש •
 ובוה אחי שפיר משל השלכת קשורה בתחלת שכל ספירה
 וספירה היא דומה לשלכת קשורה בתחלת • וזריך להבין
 בשלכת ובתחלת מייקראח תחלה ומי נקראח סוף • ח"ת
 שהשלכת היא התחלה ועין כי היא עולה למעלה והסוף הוא
 הנחלת • לאו הכי מדאמר נעוץ סופן בתחלתן ומייננו שהנחלת
 אינה בתוך השלכת כי אם השלכת בתוך הנחלת וא"כ הי"ל
 נעוץ תחלתן בסופן ומדקאח' נעוץ סופן בתחלתן • ש"ש שהשלכת
 היא הסוף והנחלת היא התחלה וכך הוא האמת שקודם שתהיית
 בתחלת וא"כ עולה השלכת • עתה עריך לידע אם השלכת
 היא הנחלת בעצמה או דבר נולד ממנו ח"ת שהוא דבר נולד
 ממנה ח"כ לא הי' לה נחלת לבלות אחר שהשלכת יצאה ממנה
 שכן תמצא שבכל עוד שיש אור בתוכה מתקראח נחלת ובלת
 האור יצאה יגרע משקלה ותשאח מעט עפר כמצא שאותו משקל
 שהיה לה היה משקל השלכת שיצא ממנה חלף ודאי השלכת
 שיצאה היינו הנחלת ח"כ שתרצה שזה הדבר גשמי וזה דבר
 רוחני הכל דבר אחד כשהרוחני תמצא עמנו יהיה עורג
 יותר ומצא תדע שהרעון ובעל הרעון ח' הוא • כיהנה דעת
 השלכת לנחת ולהראות אורה והשלכת היינו הנחלת
 כאמור ח"כ בין הרעון דאיתו הנשמת המתפשטת ובין בעל
 הרעון דאיתו עתיקא קדישא דכל קדישין • בהביך המשל של
 השלכת הקשורה בתחלת או תבין שהכל ח' ח"ש שאדון יחיד
 ואין לו שני כלומר מאחד שנשמתו דכל נשמתו היא נשמתו
 דעתיקא קדישא דכל קדישין תאמר שכל ח' ח' מאחד לכך
 הביא משל השלכת והנחלת עראים לעין שהם כנפדיש
 שזה גשמי וזה רוחני • והעבך ברא יראה דכלת חד ק' עתיקא
 קדישא ונשמתו דכל חיי כלל חד בשלכת קשורה בתחלת
 משם תראה שאדון יחיד ואין לו שני • ועתה עריך להבין
 כוף האטה שאמר ולכני אחד מה אתה סופר • וקודם עריך
 להבין

אם אין הנשמה אין הגוף עושה כלום והנשמה אינה מתאווה
 כלל הגוף שהוא הכלי וזה סוד וכפשו אמת ויעש נפש דהיינו
 המדרגה התחתונה היא המתאווה והנשמה היא העושה וכוה
 מדקדק הפסוק דהי"ל וכפשו אותה ועשתה לא ודאי שהעשיה
 וגמר המעשה תלוי בפנימי שנותן כח בחיטון לעשות ונקרא
 העשיה ע"ש הפנימי • היו ויעש הכל התעוררת ויחלוזה הוא
 מן החיטון שבו שורש הגבורות וממנו מתעורר הכל בסוד עורי
 גטון לכן אמר נפשו אותה • לכך אמר כשעלה ברעונו דהיינו מן
 החיטון שעלה בפנימי שהוא הרעון • וכוה נכוח לכיאור
 המאמר כשעלה ברעונו הפשוט דעתיקא קדישא דכל קדישייא
 פתימא דכולא הרי שאין התעוררת מן הרעון שהוא פשוט ואין
 פשוט מתנוכע כי אם ע"י סבת שורש הגבורות שהוא שורש
 הגבול והמדה והישעור והקצבה הוי כשעלה ברעונו הפשוט
 דעתיקא קדישא דכל קדישייא ומה שקראו פתימא דכלל לפי
 דאית עתיק' קדישא אחרייתי והוא מה שמביא האר"ל בכתביו
 שהוא ג' ראשונות דולכות דאדם קדוון הנקראים עתיקא
 קדישא והוא יובחיתת שם ב"ן והוא כתום למעלה מן האצילות
 לבי שהוא למעלה מן הפרסאות • אבל זה עתיקא קדישא שאנו
 מדברים בו כאמר בו עתיקא קדישא דכל קדישייא וכאמר ביה
 פתימא דכולא לפי שהוא יותר כתום מכל הסתומים הוי
 פתימא דכולא • ומה שאמר דאיתו חד ולא בחושבן עריך להבין
 מאמר שקראו חד איך הוא דלא בחושבן דכל דבר דלא בחושבן
 לית ליה גבול וכשנפד וכאמר חד אית ליה גבול • והכוונה
 הוא שזה שקראו חד לא תמוס שהגבול מאחר דהיינו שהיה לו
 מאציל • וכוה האציל עייל בחושבן שנבולו ניכר לא הוא מנבול
 עמנו כחבורה מביה וכיה כנ"ל דהנה סתים בגייה וכל דבר
 שלא בתרחק ונאצל משרשו אין לו גבול להקראתו חד • הוי חד
 ולא בחושבן ונ"ל דלא עייל בחושבן האצילים לפי שהוא מאציל
 ראשון • ומה שאמר להצניח כל נמצא היינו להאציל ולברוא
 ולייגר ולעשות ולזה רצו להצניח כל נמצא שבכחו נעשה הכל
 הוא האציל והבורא והיוצר והעושה וכוה תליין כל רחין
 דמהימנותא ולא כחצא וראיה לדבר דאמר • נפיק כגו
 סתים דסת' כיו סדזא דאין סוף • ואם איתא דכאין סוף
 תלייא חלתא הי"ל אביק ח' ס' מנו פתימותיה מדאמר כפיק
 ושמע דמעמו כפיק • ואנב אורחיה דקדק כחאמר מאי האל
 דאמר מרוא דאין סוף שידע לפני כל ידעי מן שרוא הוא יסוד
 הדבר עמיה ואם איתא ש"ש הוא דבר פשוט ואין בו שום
 פתימות והוא עמס א' דאין בו לא ראש ולא סוף לא שורש ולא
 ספק

לכנין בענין השלכות והנחלת מן אמת שטעולדות הנחלת היא
השלכות כמעט דומה למה שנקרא אלה תולדות נעקב יוסף . וכדומה
זכרה בית יעקב איש זכית וסוף הלכה . אבל קשה מאחר
שהשלכות הנחלות הנחלת אחרתקרא גשמתו . אלא דע
הנחלת איתה בעצמה הנחלת אלא ע"י השלכות ה"פ נחלת
שהנחלת הנחלת היא השלכות . שהשלכות עשתה איתה
שניה הנחלת מזה שיהיה קלבהת א' . ולכךתקרא גשמה
ויקוים ששדמיהדומה שם היא דומה לנחלת . כדומה למדים
שהנחלת תחלתה בשלכות וזהו כוונת המשנה . א"ת שהנחלת

ענין ולא יסוד אף עצם פשוט א"כ איך יתכן לומר דא"ם שאם
יסוד הדבר דהיינו שורש הדבר שהי"ל נפק מא"ס . אלא במה
שהקדמנו לעיל יתרוך באופן זה שמלת א"ס הוא האור המתפשט
וכן תמצא א"ס עולה בנימוטריא אור והוא נשעה הוב סתים
בגויה לאוריה דאיך לו סוף ובתנועת דעתיקא קדישא בגויה
דאמת אור נתיסיה הנזכרם באותו מקום שיצא ממנו היו נפיק
מנו פתים דסתיוו מרחא דא"ס ובתנועתו ממקום למקו' בקע
בקיעה א' והוא החלל שבו קבראן העולמות כאשר נבאר לקמן ;

נריך

קדמה לשלכות והשלכות שגילו . א"כ איך יקרא אחד ואין לו שני . לכך אמר ולפני אחד מה איתה סופר . כלומר קודם היות
נחלת ספר לומר הדין נתקיים הנחלת ללא הוא ע"י השלכות אס כן הנחלת היינו השלכות והוא כוונת המשנה בקצור ומשל
השלכות קדמה בנחלת תודע שאין יחיד ואין לו שני . ואת שהנחלת קדמה והולידה השלכות . לפני אחד וזה איתה סופר כלומר

סבר לי ויהיין כדמהית הנחלת הקדמה מוכרח לומר ע"י השלכות א"כ יחאן תכין שאדון יחיד ואין לו שני . כדמוקדם למדים שבין

הרצון להיות גשמתו גבין בעל הרצון דליהו עתיקא קדישא חכל מד ומלת א"ס הוא ע"ל ההוא התפשטות לכך א"י כשעלה ברצונו
הפסוק דעתיקא קדישא דכל קדישין שרענו הוא המתפשט ; והנה מלבד המשל הזה של השלכות והנחלת . שהשלכות ענתה
אמר א"י . דברים קרואים זה בחוש הראות כל אחד גוון א' וכלם דבר אחד כאשר ע"יך לנוכח יכסנו כספר בית קדש הקדשים .

וכדאיתא בזוהר בראשית דף ע"ג ח"ב א"כ ת"ח תי"ן דכ"ג לפנעה חכמתא דיתורא קדישא יסתכל בשלבושם דהקרא יגו

נחלתא או מנו בוגי'א דלק דהא שלבוש לא סלקא אלא כד אמר חיד בשלבוש א . ד"א ת"ח בשלבוש דסלקא אית תרוין

ניהורין וכו' עד ועל כהורא דיתורא דשלבוש א שריא לעלמא קהורא סתימאה דאקיי' ליה רוא עילאה הכא וכלא תשכח בשלבוש

דבליק זכמתן דעליונים כיה . ע"כ הרימאן רחיה שיש בשלכות ג' קהורין וכלם שלכות א' . ונריך דרדקן כי כוונה מייטיג'

דהורין ובבית קדש הקדשים מוכה ל' . וי"ל דהאגך דר' רמוון כוונה עומד אמר וכלא תשכח בשלבוש א . הואי כלל לאתוויאמי

דנחלת כמו שאמרנו נקרא שמו של הוא . וז"ש הוא ושמיה חד איכון וכש ששמתיא נקרא הוא ועתיקא קדישא דכל קדישין דהנן דעין

נקרא שמו כן עתיקא קדישא לבני מלכא קדישא עתיקא קדישא נקרא הוא . ומלכא קדישא נקרא שמו וכן מלכא קדישא לבני

סביעתא . מלכא קדישא נקרא הוא ושקיעתיא נקרא שמו וכן כלוה ספירות לבני מקו' נקראים שמו ומקו' נקרא הוא . ורחיה ליה

תימא צוהיה צראשית בתדען הנעצם דף ע"ב ח' ע"ג וי"ל ת"ת עאי' דידע שמה על כוניה ידע דהוא ושמה חד איכון קב"ה ושמה

חד דפתי' א' אחד ושמו אחד עלמוד השם והוא אחד הם ; והנה הפאמה הזה כפול ומכונן דגו' לנ כדאיה האשונה שאר

מאן דידע שמה ונ' וידע דהוא ושמה חד לכל אחד כדלמוד השם והוא אחד . עוד תבו

מאן דידע שמה על כוניה על עולמא דע . דהא קרא כפי' קאמר חני' ה' הנה שמי וכו' וי"ל דכוונת מאן דידע שמה על כוניה הנן

לדיע למה אתהקראת הכי . ועוד כי שם ח"ה איכו כתוב בתורה דאיהו שמה על כוניה . נא"ת למה שם ח"ה יהיה שמה על

כוניה . תדע שמתקדש הכל היה קטום הוא ולא נודע שמו כמו העיד שאין לה כל ולא מלל . וכאשר נתגלית היו"ד נקראת ע"ד

או נעשה נורת אל"ף דהיינו סה צורת יו"ד בתלואה דאיטי' אל"ף . לכן האלף בראש האלפא ביתא לפי שהתורה

נקראת שמו של הקב"ה וראשית בתדען הנעצם דף ע"ב ח' ע"ג וי"ל ת"ת עאי' דידע שמה על כוניה ידע דהוא ושמה חד איכון קב"ה ושמה

נ"ל אחרת
היא וכו'

נ

עתיקין לגבי ז"ל דליהו נער א"כ כתר יקרא עתיקא מחלין עתיקין דלינאן א"א • ונס בנינה תמאן שנתקנית בשם עתיקא קדישא כדאיתא בבוהר בראשית דף ר"ט ע"א ו"ל אחר ר"ס כלל חד משמע דכתיב גועס ה' דאיתא • מעתיקא הדישא לבהקי שמים וגו' קרי שכינה מכנה אותה בשם עתיקא קדישא • ת"ע שם זה מושאל לבה מעתיקא קדישא עילאה הנ"ל יען כי משא רבות עילאה איתא לגביה כדאיתא בבוהר ויקרא דף ז' ע"ב בשם הטובי' מן הטוב דא משא רבות קדישא דגנדי ונפיק מעתיקא קדישא דאשתכח בהנא נהר עילאה דינקא לכנין • הרי שמשא רבות דעתיקא קדישא עגדי ונפיק מעתיקא קדישא דאשתכח בגיבוי' והמשא רבות זה הוא הנקרא גועס וכשהוהר רוצה לדבר בשמן הזה שהוא גועס ה' קורא לכינה עתיקא קדישא על המשא רבות דאשתכח בגיבוי' דהא ההוא משא רבות נפיק ע"י כינה • כדאיתא בבוהר ויקרא דף רס"ו ע"ב גועס ה' ההוא דאיתא מעתיקא קדישא דקב"ה ושתעשע ביה דהא ההוא גועס מעתיקא נפקא : הגנה יש לדקדק במאמר הזה כינה דיוקס ח' האזי כפל דאמר דהא ההוא גועס מעתיקא נפקא מיותר לגמרי • ב' למה בתחילה קראו עתיקא קדישא ואח"כ קראו עתיקא לבוד • ועוד דהאי עתיקא מיותר לגמרי • דהיל"ל דהא ההוא גועס מעתיקא נפקא דהיינו כינה • ולמה התחיל באתיא משתעשע בגועס דליהו למעלה מהכתר דכך נופרש ואזיל דהא ההוא גועס מעתיקא נפקא דהיינו כינה • ולמה התחיל באתיא וסיים בנפקא • אלא הענין כדאמרין שמשא רבו איתא מעתיקא קדישא ונפקא דרך עתיקא דליהו כינה • לכך היה הכפל להודיען מהיכן בא המשא רבו ומהיכן יוצא ולכן היה שנוי הכנויים • נמצאת למד שם עתיקא קדישא לאו על כינה הוא וא"ע"ס שא"ר יזכה"ה כתב בפירוש האדרתא רבא על פסוק וינער תרין יודין למה • רוא דעתיקא קדישא ורוא ח"א וורש דהתי עתיקא קדישא הוא על הכינה אפשר לומר שרונה לדרוש על המשא רבו כדאמרן • ועוד דאין מתניתין דר"ש • קא מתנינא דלתו מכללא אחרת אלא בפירוש אחרת כדאדרא ווטא דף רפ"ט ע"ב • וז"ל ואזי תינא מן עתיקא קדישא ת"ח לעילא איתא דלא איתידע ולא אשתיוונדע ולא אחרתס ולא כליל כלל וגו' וההוא לאו במנינא ולאו בכללא ולאו בחושבן אלא ברעושתא דלכא • הרי ראייה ברורה דע"ק לאו איהו כינה דכינה עייל בחושבן והאי עתיקא קדישא לאו במנינא הוא • הרי כל עניינא עתיקא קדישא מכוארים באר היטב :

בית קדש הקדשים פרק ג' סחיבנותא דכלא עץ לאלהים פרק ג'

צריך להודיע למה אחר בכחית ולא איור בחינת ועוד
 בחינה חיה • תדע שא"כ שאנו מדברים בו בענין
 כרצון וכדברים השייכו לפרנאף לא אית ביה פרנאף אלא כדי
 לשכך חת האין וכדי שיוכל האדם לדבר בו לפי שהוא נעלם
 מאיד כאשר נזכר בוהר שהוא רישא דלא
 איתידע • עוד איתא בוהר שאין לדמותו
 לא באת ה' ולא באת ו' ולא בשום אית
 ונקוד' וז"ש בפרנאפין אשר הורכב מטיפ'
 סרוה אס כן קשה מהאי מאמר לכל
 התורה כולה שהיא מדברת בשלשון השיון
 על פרנאף בני אדם כמו און עין כה חף לב יד רגל ואם באמר
 שהורה תורה בשלשון משל א"כ עושין התורה ת"ו כלמסתר שהיא
 תורת משלים וחיות • אלא עיקר התשובה הואת היא שענין
 הנשמה דהיינו נשמתא דכל מיי אין שום תיבה ואות ונקודה
 ושם שיוכל לריוו עליה כמו שאמר הכתוב ואל מי תדמיוני
 ואשה יאמר קדוש • וקשה שהיה ליה למימר אחר קדוש וגם
 דע שלפעמים מנינו בוהר שהוא חזמה כל עניינים
 נסתרים וכל סתרי' נסתרים לפרנאף אדם • וכדבר
 זה שוב לכל התורה כלה מפסוק נעשה אדם בגלגמו עד סוף
 אוריייתא נביאים כתובים • ובמקומות אחרים מנאט ראינו
 בוהר שמרתיק קעניינס מנסתרים
 בהפלגה גדולה שאין לדמותו לשום גורה
 ואות ונקודה כדאיתא בתיוקנים דף
 ת"ע"א נמאריה דכלא לית ביה גזר
 דאות ונקודה • וכן איתא בתוספתא ולא
 ראי זה כראייה • וז"ל דלגשמתא דכל
 מיי דליהו נשמתא דעתיקא קדישא דכל קדישין אין לדמותה
 לשום גורה ואות ונקודה כי להתפשטותה אין לו סוף לאמור
 לעיל וכל דבר שאין לו סוף אין לו דמות • לכן נשמתא דכל מיי
 אין לו דמות לשום דבר כדאיתא בתיוקני הוהר דף קס"ג
 ע"ב ומלגאן מיינה דליהו תקונא דנפא נהיר קב"ה דליהו
 הו"ה כנשמתא בגושא לגמלאה ההוא דאחיד כלל וקשר כלל
 דלא

דלל אתרעו בשום רמיו . ידוע תדע כי נשמת' דכל חיי דליוה
 נשמת' דע"ק דכל קדשין חייה נשמת' דמלכא קדישא דליוה
 הוי"ה דהקדש כגון האצילות נשמת' כנפול . ולהאי נשמת'
 דמלכא קדישא אומר דלל אתרעו בשום רמיו . הרי מדאמר
 הוה דליוה דליוה ללל וכו' דלל אתרעו בשום רמיו . שבע
 מיניה דחוקא נשמת' דמלכא קדישא דליוה נשמת' דעתיקא
 קדישא לא אתרעו בשום רמיו אבל השאר אתרעו . וגם
 תדע שקל דבר נסתר שערך אדם לידע אותו יקרא מ"י ולא
 דחוקא בינה נקרא מ"י אלא אפילו מלכא קדישא נקרא מ"י עין כי
 הוא נסתר ונרץ לשאל עליו לידע אותו כדכתיב דע את אלו
 אביך . לכן נקרא מ"י כדליתא . בוהר בראשית דף א' ע"ב
 ועל דקיימא לשאל ואיך באורח בתים ולא אתגלייא אקרימי
 ש"מ שקל דבר שערך לשאל עליו והוא נסתר יקרא מ"י ניהא
 שש ז' מושאל לבינה שהרי לבינה יש לה סם בתורה כשם זה
 של מ"י לא שייך לא על מלכא קדישא דשמי' לא אתכרס באוריית'
 אלא כהוה אתר דליוה ו"ל לאברהם כדכתיבכא לעיל א"כ
 הוא באורח בתים ביותר דלא אתפרס באורייתא והוא קיימא
 בשאלתא תליר שחייב האדם לידע אותו כדכתיב דע את אבי
 אביך ועובדו . למזא שהוא באורח בתים וקיימא לשאלה
 ולכן יקרא מלכא קדישא מ"י שייך עליו סם מ"י כאשר תמצא
 בוהר בראשית דף ב' ע"א ו"ל אומר ליה רבי מלה סתימאה
 הוה קמי קב"ה וגלי בתיתבתא עילאה דחא היא בשעתא
 דסתימא דכל סתימין בעא לתגלייא עבד ברישא . קודא חדא
 דלא סליק ליהווי מחשבה צייר בה כל ציורין וחקקה בה כל גליפין
 ואגליף גו בויכח קדישא סתימאה גליפו דחד ציורא בתים
 קדש קדשים כתיבא עמיקא דכפך מנו מחשבה ואקריית' וכו'
 הנה האומר הוה תנוה דאם איתא דהאי מ"י על בינה הוא
 היינו מ"י דאמר ד' אלעזר דף א' ע"ב ר"א פתח שאו מרום
 עיניכם לאן אתר לאתר דכל עינין ביה תליין ומאן איבו פתח
 עיניכם ותמן תקדעון דהאי סתימא עתיקא קיימא לשאלה ברא
 אלה ומאן איבו מ"י וכו' וע"ד מ"י ברא אלה הרי שרבי אלעזר
 אומר ש"י הוה בינה ברא אלה שפס ת"ת ומלכות . ואם
 איתא שדדרשה שהביא ר"ש משם אלהיו ו"ל הוא על מי שהוא
 בינה מה בא למדע היינו תנא קמא ; ועוד מאחר שנתהוית
 החציה דליוה עושבה הכינה ג"כ הית' עמה בסוד דו פרעופין
 וכבוד **צ** דליוה יוד ונון והם או"ל לכל כמו אדם וחיה
 ולא מצינו לחיה אס' אחרת שבעברה מאדם והולידה לחיה .
 וזה האומר אומר ונליף גו בויכח ונ' גליפו דחד ציורה בתים

מה שאמרנו ר"ל אס' בן יאמר קדוש . אלא כבר ברור הוא אס'
 שאמרנו ר"ל בוהר לפעמים שמילת מי תלוי בנסתר דקיימא
 בשאלתא דלא אתיידע מהו ועל זה אומר מ"י נמצא שמילת מי
 רשות אפילו בכתר ; ודע שבענין עשר פרעופים דאצילות
 יש לדמותם בכל אות שתרצה משם הוי"ה לפי שכבר הונבלו
 וכל אות מורה גבול . וגם תדע שהם נקראי' צוה' כתר' מלכא
 היכלי מלכא . נמצא שהם כלים לאלהותו יתברך . י' ותדע
 ההפך שיש בין קדוש לקדש כפוסיה אחד שיש מקדושים
 כפסוק . קדוש קדוש קדוש ; והוצא בוהר שהיו לו
 לומר קדש קדוש קדוש לפי שקדש בכתר וכו' בת"ת והג'
 במלכות . ומתמצים כשעולה הת"ת לכתר לקבל הקדושה או
 יאמר קדוש בוי"ו דהיינו סוד הת"ת שהוא ו' שעלה בקדש
 ונעשה הקדש קדוש . נמצאו למדים שהיו' שעלה למעלה
 הכריחו לכתר להיות קדוש וגם כשעושין חיזה דבר קדש אין
 אויורים עשהו קדוש אלא קדש . קיימא שש העצם הוא קדוש
 ושם הכלי הוא קדש ונקרא קדש ע"ש שהוא מן הקדוש . כמו כן
 קדש ישראל לה' וכשזוכן בתוכם נאמר קדושים תהיו כי קדוש
 אלוה' אלוהים בעבור שאני קדוש ושרוי בתוככם נקראים אתם
 קדושים . על זה אומר ואל מו תדמינו ואשוב ר"ל אפילו שתרצו
 לדמות אותי לתלת ראשוני הנרמות במילת מ"י כמו' דקיימין
 בשאלתא אפילו הם אינם דומים לי לפי שחכמה ובינה נקראים
 קדשים וכתר נקרא קדש קדשים אבל אני נקרא קדוש כדכתיב
 כי קדוש אני ה' אלוהים . ואם איתא שהם דומים לי הוה ליאמר
 להם קדוש ולא קדש שקדש הוא שם חכמה על הכלי וקדוש
 מכונה ע"ש העצם . והו שאמר אס' כן יאמר קדוש . וכו' יתורן
 קושיא ח' והיא שלמה אנו אומרים ליחדא קדשא ברוך הוא
 נשכינתיה שתרנם קדש הוא קדשא וכלשון הקדש אנו
 אומרים הקדוש ב"ה כפי זה כלשון תרגום הי"ל ליחדא קדישא
 ב"ה וכן מצינו בוהר שאומר מלכא קדישא ולא אומר מלכא
 קדשא ; אלא הענין הוא כמה שהקדושו שהפנימיות נקרא'
 קדוש ומלכא קדיש' הוא כפנימיות ובוהר כשדבר על הפנימיות'
 לכן אומר מלכא קדישא ולא אומר קדשא אבל בענין החגית
 שהם רחו לאברים החיצונים או יאמר קדשא וכן צריך לבון
 במצות ולומר ליחדא קדשא ב"ה שהוא רחו לאברים החיצוניים
 שהפנימיים הם מיוחדים מעצמם בלי מעשיו אבל החיצוניים
 צריך על ידי מצותינו לפי שבהם שייך רחוק ועל ידי מעשיו
 הטובים אנו מיוחדים אותם לכן אומר ליחדא קדשא ב"ה כלשון
 קדש כג"ל . ולכן כלשון תרגום שהוא הלבוש יאמר קדשא ב"ה
 וכלשון

מאמר ח"ל היו בקרני חנבים ושתלן ונעשו כאלו לבנון
 לכן נקרא עתיקא קדישא לכל קדישיי ג"כ בשם הוי"ה . וגם
 שזלכת קדישא נקרא הוי"ה יש הכרס שזאת הוי"ה דעתיקא
 קדישא היא פשוטה . ושל מלכת קדישא במילוי אלפי"ן כזה
 יו"ר ה"א ו"א ה"א שמונו למלכת קדישא ושכינתיה .
 הא כיצד תדע ששם הוי"ה פשוטה עולה כ"ו . ושאר המילוי
 של שם ה"ה עולה י"ט כמנין חוה שהיא היתה אם כל מי שהיא
 שכינתא דמלכת קדש . והוי"ה חוה עולים כמנין אדם .
 על זה אמר קרא ויקראת שם של שניהם ביחד אדם לפי
 ששניהם פרטין אחד . והוא כי אחד קדחתיו . ולפי ששמות
 ישראל כאיום מויוונ קד"ה ושכינתיה דכתיב בנים אתם לה'
 אלהיכם על כן קרויים אדם וכשם שקב"ה בעל ששה קנות
 וכל קנה וקנה מתפשט במאה חלק עלשין על כן ינאות ר"אף
 בשמות ישראל מיוצרים ועל זה אמר יושה רשע"ה בשם ימות
 חלק רגלי . ככ"ף הדמיון לרשע"ה על אותם ת"ר
 חלק עלמין . והוא שאמר בשם ימות חלק . כלומר כאותן
 הת"ר חלק"ף ; וא"ה חלק השכינה מה נקיה ממנו תדע שגם
 לשכינה יש ששה קנות שכל פרטוף הוא בעל ו' קנות על כן
 הניח גם היא ת"ר חלק נשים בת ווגם של ת"ר חלק רגלי ולפי
 ששתיקא קדישא לית כיה נוקסא על כן נקרא בהוי"ה
 פשוטה ;

לכא

מי דא רישא וכו' הנה יש להקדק מאחר שאמר המאמר בתחילה
 מי הוא נקודה עילאה לפה חזר ואמר מאי מי דא רישא .
 ועוד דלעיל הזכיר הזוהר רישא ונעא ושכילא ולמטה לא אמר
 כי אדם רישא כלכד . וכל דיוקי הוואמר הזה ופירושו תמנאם
 בקוגטרם תעטמות ע"ש . הרי מהמאמר הזה ראייה שעי'
 איהו מלכא קדישא מדאמ' משעתא דשארית לכתבנא וכו' אקרי
 מי ומופרש ואזיל העבין ח"ק הוה וו"ש שארי לכתבנא דיוקנא
 דילי' ההוא דאקרי מ"י הפיץ נוקבא דילי' סיפא דא פי ולוועבד
 היכלא ברעוטיה . בדיוקנא דאמיה הרי דהוה דאקרי מ"י
 קרי לכינה אטייה לכך חזר ושאל המאמר מאי מ"י כלומר מאחר
 שקבר ינאו מאו"א כבר גלויים הם מאי מ"י כלומר לפה נקרא
 מ"י כלומר דלא קיימא בשאלתא שבת"ת וחלבות נקרא חלה .
 לכך תירך ואמר דא רישא כלומר דהאי מלכא קדישא חש"פי
 שינא מאיעא אקרי מ"י לפי שהוא עמיר וגנח והוא ראשי הכל
 הוי דא רישא ולכן לא הזכיר נועא ושכילא חלה רישא לרמוז על
 מלכא קדישא . הרי ראייה שזלכת קדישא יקרא ג"כ מ"י . וגם
 איתא בתיקונים דף ל"ו ע"כ כריש הורמנותא דמלכא ונו'
 והאי נקודא מאח' דאתפשט מהאי אור אתלבישת בגונון ארבע
 בהיכלא עילאה ומאי איהו כ' ועלה אתמר בחכמה יבנה בית
 ורוא דהאי נקודא מדיד ה' גונון ועליה אתמר מי מדד בשעלו
 מיס וכו' הרי ראייה שההיא נקודה דלעיל בהיכלא עילאה זאייה
 בינה איהו מדיד ה' גונון ואקרי מ"י ככתוב מ"י מדד בשעלו

איום הרי אכאן ראייה דמלכא קדישא יקרא מ"י (וכל פירושו המאמר הזה הנכרך תנואלנו בקונטרס תעטמות ע"ש) ;
מכא כל הרמות הנזכר לעיל הרי ראייה ברורה שזלכת קדישא ג"כ נקרא מ"י ואע"ג שבינה וכל נסתר יקרא מ"י מכל מקום לא
 ישנו אליו ו"ש ואל מ"י דמיוני ואוה בתמיה וו"ש רז"ל ח"כ יאמר קדיש ; ועתה נרין להביא ראייה מהזוהר ח"ק
 קדוש גדול ויקדש וזי הנקרא קדוש וזי הנקרא קדש ומי נקרא קדש קדשים ולפעמים התחתון יקרא קדש קדשין שר"ל קדש הנש
 מאלן קדשין דלעילא ולפעמים יקרא קדש קדשים שר"ל קדש יותר מאלן קדשין דלתתא וכן תנונא שאפילו מלכות יקרא קדש
 קדשים כהתעלתו לקבל שפע כדאיתא בזוהר כראשית דף י"ע"א ז"ל פתח ר"א ואמר מי זאת עולה מן המדבר וגו' מי זאת
 כלילא דתין קדושין דתרון עלמין וכו' עולה ממש לתהוי קדש קדשין מ"י ואתחברא בזאת בנין לתהוי עולה
 דאיהו קדש קדשין . הרי שבינה נקרא קדש קדשין וגם מלכות שהיא זאת ע"י התחברותה במי נעשית קדש מאינון קדשים
 דלעילא ; ועוד איתא בזוהר כראשית דף מ"ה ע"א וו"ל היכלא ז' וגו' לגומן דא קיימא כשרתא דקדש קדשים כג"כ
 היכלא דא אקרי קדש הקדשים האי קדש הקדשים אתר מתקנא להווא נשאתא עילא כללל דכלא . עלת דאתי לגבי האי עילא וכו'
 כדן האי היכלא ז' איהו היכל שתיים כהתייוו דכלא לקבלא ההוא קדש הקדשים נכירו דנחית וכו' מדאמר האי קדש הקדשים אתר
 מתקנא להווא נשאתא עילא ש"מ שש קדש הקדשים שייך על המקום לפי שהוא מקום מוכן לקבל הנהו קדשים עילאין יקרא
 קדש קדשים שר"ל קדש מוכן לקדשים . ומ"ש עליו דאתי לגבי האי עילאה הוא שבא לפרש למי קרא קדש הקדשים לכינה שהיא
 עקבלת אותה ולזה נקרא קדש הקדשים שר"ל קדש המקבל לאינון קדשים אכל נהירו . עילאה דאקרי קדש הקדשים הוא כאופן
 אחד שהוא קדש יותר מאינון קדשים (וכירש מאיר זה עיין בספר תעטמות) הרי ראייה שהשופע יקרא קדש הקדשים
 שהוא קדש עקבל מאינון קדשי והשופע שהוא הנכירו עילאה יקרא קדש הקדשי ג"כ שהוא קדש יותר מאותן קדשים ; ועוד איתא

עו לאלהים פרק ג'

בווהר שמת דף רל"ח ע"כ ו"ל העולה דסלקא גו עלמי' דאמי' לאתקשרא כנויה קדש הקדשים ודאי ועולה נמי היא קדש הקדשים
הרי שבינה נקרא קדש הקדשים . ועוד איתא בווהר שמת דף רל"ט ע"א ו"ל לנו מן כפורתא אית אתר בתים ושייר ונגנו
לאכנסא ליה כנויה משח רבות עילא רוחא דחיי ע"י דההוא נהר דנגיד וכפיד וסבא כהר אקרי עובעא וביה דלף סקין
מימינו לעלמין וכד האי עייל ונגיד כל ההוא רבות קודשא דלעילא מאתר דקדש הקדשים נהירו דנזית ודתי גו אינן נוסרין ;
הנה כוונת המחבר כן הוא לנו מן כפורתא אית אתר סתים ושייר לאכנסא ליה כנויה שהוא בינה . משח רבות עלאה רוחא
דחיי שהוא על השפע הבא לנו מן הכתר ע"י דההוא נהר דנגיד ונפיק שהוא יסוד דאבא . וכד האי כניד . מאתר דקדש
הקדשים דליהו כתר . הרי מבין ראייה שהשפיע דליהו כתר יקרא קדש הקדשי' והוא קדש יותר ואלין קדשים דאינן כהנה ובינה
דכל לא חד בעצמו אקרי קדש וכתר בעצמו אקרי קדש הקדשים כדאיתא בווהר שמת דף קכ"א ע"א כתיב והזכמה יאזין תמצא
אורייתא וזכמתא כפקת מאתר דאקרי קדש והזכמה כפקת מאתר קדש הקדשים רבי יצחק אמר וכן יוכלא אתקרי קדש דכתיב
יוכל היא קדש תהיה לכם וכו' הרי לך ראייה שהזכמה וכינה כל'א לעצמו יקרא קדש וכתר שהוא גדול מהם ומשפיע בהם נקרא
קדש הקדשים ; ועוד איתא בווהר ויקרא דף ק' ע"ב ח"ל א"ל'ר' חייא בר' אבא דגל'א לקב'ל' מיז קאמר אמר ודאי לאו
זינגא דמלכא כמשה רבינו אלא כוונתא דנהרא מאבא עילא וכד אתנהרא מניה קרינן לה קדש דהא חבי אבא גטלא היא וכדין
זינגא כדאז כנין דמלכא קדש אקרי דכתיב קדש ישראל לה' דנטל מאתר דאקרי קדש כדן אחרתי בת דמי היא אך לא בת דמי
דהא חבי אבא שזא דאלא חבי אבא . הרי שהזכמה נקרא קדש אבא מסוף התאמר דקאמר חבי אבא שזא דא גלא חבי אבא .
קדש לה היא דלעיל שאמר ר' יצחק וכן יוכלא אתקרי קדש וקרא קא חסייע ליה דכתיב יוכל היא קדש תהיה לכם . ויש לומר
בזה שאמר המחבר זה . וכד אתנהרא מניה קרינן לה קדש הרי שאפילו עלכות כד אתנהרא מאבא תקרא קדש חבל סבן איתא
שונוין תדיר ולא תתפרשן לעלמין שדאי תקרא קדש ממתת ההוא משח רבו דנגיד בה תדיר וכוה יוכן כוונת הספקן יוכל היא
קדש תהיה לכם דאי היא קדש שם העצם הוא ה"ל קדש היא ומדקאמי' יוכל היא קדש תהיה לכם ר"ל לפי שיוכל היא דהיינו כזו ועל
יוכל יטא שרשיו והוא נגיד ובפיק תדיר לכך כתיב קדש תהיה לכם כלומר קודש נקראת ולא חזר עניונו הוי קדש תהיה לכם
וכזה נתיישב מ"ש רבי יצחק וכן יוכלא דהי"ל וכן בינה כזו שאמר המחבר אורייתא ומזכמתא כפקת אלא שרצה לרמוז על מה
שאמרנו : ובוה אמי סיוע למה שאמרנו שמה שנקרא בינה קדש הקדשים לאו שם העצם דילה אלא לפי שהקבלת יקדשים
דלעילא כעשיית קדש ונקרא קדש הקדשים . וגם שיך עליה שם קדש הקדשים משמע הכתר שהוא משפיע לה כד ינקא לבנין
מהוא משח רבו דאמי לה זכמה או הננים כל'א וז' מהם נקרא קדש וכיחד נקראי' קדשים ובהקראת לבנים קדשים . נקראת
היא קדש הקדשים כשם הכתר שהוא המשפיע ונקרא קדש הקדשים . גם כן איתא בשעתא דנקא לבנין נקרא קדש הקדשים
וראייה דומה להקדמה זאת איתא בווהר ויקרא דף רל"ז ע"א ח"ל וכד אתשרכא מוסוד הכי קרינן לה קדש דאינו אנהיר בשלינו
וכד לא אתנהרא ומתעשרא באשלותא קרינן לה רוח הקדש ולא אתקרי קדש כהוא דלעילא וכד מתשרכא מהאי יסוד ונקא
לכל אינון דלתתא אתקריא אש כהוא דלעילא . וקרינן לה קדשים וכדין קרינן קדש הקדשים דביה כל'א דכתיב אמי מלבנין
כלה . הרי מבין ראייה שהמשפיע יקרא קדש והמשפיע קדש הקדשים . הרי כבר נתבאר לך כל מילוקי קדש הקדשים ;
עתה נריך לבאר אש קדש שם העצם או קדש שם הפעם לפי שכוונו לפעמי' נראה שדך גדול תדרוש ולפעמים נראה איפכא
שקדוש הוא הביקד והעלה אותם על שפתי . איתא בתיקונים דף י"א ע"ב ח"ל חולס תלא סוף'ו סליק באתויה אה"ה
וכו' אה"ה בנימשה רבי'ל' כ'כ'ת' א' אין סוף אין קדוש כה' . הנה המחבר הוה תיזוה דזה שיך חולס בכתר וכא"ס אש רעין אווהר
לדרוש על אה"ה שהוא בכתר וכא"ס ה"ל אה"ה כ'כ'ל' כתר א' א"ס ולמה הונקד לומר חולס תלא סוף'ו אה"ה ואח"כ אה"ה
כ'כ'ל' כתר א' א"ס . ועוד מה שייכות יש לו כאן לומר אין קדוש כה' והלא קדוש הוא למטה כדאיתא בווהר קדש עלאה
מכולהו . ולכאן אל ביאור דהאמר נריך להבין למה הו"ה דת"ת מוקדת בחולס שכן הראוי היה שנקודת חולס תהיה בכתר
שרומו כנקודה זה דלית לעילא מניה וכתר גם הוא עלאה מכלהו א"כ חן הראוי שתהיה לעילא בכתר מוקדת חולס . לא התיירן
וכדעית מדרים ימלאו לכן נקודתו חולס שהיא רומת להוא דלית לעילא מניה כקוד בהו"ה דת"ת לרמוז שאי לבא מרובה
לו והוא רכיב עליה כדזייתי בווהר שמת דף רע"ב ע"א ח"ל וכלא להוא דרגא עילא קדישא סתימא דאקרי אלהי ישראל ונ'

לעילא ורתם' שכינתא וכתוב ויהי הנשאר בנין והנותר בירושלם קדוש ואחר לו כבאן קדוש • לעילא קדש זכתיב קדש ישראל
 לה ראשית תבואתה • בה"א כמה דאוקיימא וע"ד ואנשי קדש תהיון לי ודאי זכאן משמע שקדש הוא לעיל • כיה חקש וקדוש הוא
 בשכינתא • ולתירוק קושיא זו כרין להבין האי ואנשי קדש תהיון לי למאי קא' אתיא • אם נאמר שיהיה קדש דהיינו נמדדת
 חכמה וישיעיו לת"ת ועל זה אמר ואנשי קדש תהיון לי • זה אי חכמא לאורו שהרי מי לבו גדול ממשא' שאמר כלום כתבת
 בתורתך אלא אנכי ה' אלהיך הרי שקבל עליו אלהותו אבל ביומנות מצינו שעלה לנועלה הימנה שכל הנביאים נביאותם קי'
 מאספקלריא שאיבה מיארה וישה נשפע מאספקלריא המאירה שהיא ת"ת ומדיק מצינו מושל ביראת אלהים כדכתיב נדיק מושל
 ביראת אלהים ביראת אלהים דייקא ולא יתיר • ואם כוונת הפסוק של ואנשי קדש תהיון לי הוא כפי סברת המקשן שכובר שהוא
 יותר עליון מת"ת ומשפיעין בו • זה א"ל להולמו כפי מה שחמורנו • אלא כוונת הפסוק והאומר הוא כך • שידוע הוא כפי
 המוקדם שקדש הוא דבר מוקדש לקבל הקדוש וכשהוא מוקדש אז אורו דבר יקרא קדש כדאוקיימא לעיל וכשגדא אותו קדוש בתוך
 הקדש אז אותו הקדש יקרא קדוש אבל מה שיקרא קדוש היינו לגבי מה שלוטה הימנו • אבל לגבי מלכות נקרא קדוש הוי כי עם קדוש אתה לה' אהיך
 השרי בתוכו יקרא קדש • וז"ל ואנשי קדש תהיון לי לי דייקא • אבל לגבי מלכות נקרא קדוש הוי כי עם קדוש אתה לה' אהיך
 דא שכינתא • לגבי שכינתא אתה נקרא קדוש ולי אתה נקרא קדש הוי ואנשי קדש תהיון לי וכשאתה זוכה להיות קדש לי אז תקרא
 קדוש לגבי שכינתא (ואר' דיוקום שיש במאמר תמנא' בספר תענוות • ע"ש באר היטב) • הרי ראייה ברורה מכל האמור שקדש
 שם הכלי וקדוש שם העצם • ואעפ"י שתרצה בעהר קדש לעילא הוא על הכלים כמו שכתבאר אבל קדוש הוא על העצמות כמו
 שכתבאר בפסוק אין קדוש כה' כי אין בלתן ואיהו הוא' הכנסת בקדש וע"י הוא' נעשה הקדש קדוש • וכן תיגלה ברוא דלתון
 כפי מוקום שתישם הוא' יך יהיה משמעות הגילוי • רזוכי לומר בהיות שהקדש שם הכלי והוא' שם העצם דנהיר בכלי כשתהיה
 הוא' סמוכה לקדש ולא עברה בקדש או ואחר וקדש כולו פתח • או וקדש בחירוק תחת הקוף • שהוא' לשון גיון שעתיד להיות
 ועדיין לא נהיה שעדיין הוא' לא כנסה בקדש וכתבנאם בין הקדש ר"ל בין הק' • לר' שרזון שכבר עברה בחכמה שהיא פסוד
 לפי שהחכמה היא יוד והיוד רמזו בה ט' נקודין שהם ט' יודין ויוד הכללית הרי עשרה כנגד עשר ספרות החכמה וכל
 יוד מספרה עשר הריק' זוהו סוד יו"ד בתיוואה ט"ל עשרה פעמים וד' הרי מזה ולכן חכמה רומזת באות ק' של קדש
 וכתבנאם הוא' ו' אחר החכמה אז יקרא קדש כו"ו' שורק וד"ל פתח ויש לו כ' הבנות או דקיימא בשאלתא חס קדוש או לא
 קדוש עדיין או הנכה ב' כפאסא' שכבר קודש לפי שה' או היא עדיין באתר דקיימא בשאלתא דאיהו בין חכמה זכונה שכן תמנא'
 נורת הק' שרומזת לחכמה ובינה דהיינו **ר** ראשית דהיינו חכמה וכן פשוטה דהיינו בינה ותרומיהו קיימא בשאלתא
 לכן גם לשון קודש קיימא בשאלתא כו"ל וכשעברה הוא' ו' ותגלית לזטה מהדלת דאיהו קשר של תפילין שהוא מקום
 התפארת אז נראת העצמות ונתגלה אז ואחר קדוש וכשירדת הוא' ו' לזטה עד שעוברת שין של שדי שהוא יסוד ונכנס במלכו' או
 יאח' קדשו קוף פתח ט"ל שכל הספרות נתמלאו ויהא נהירו דברו' ולכן האותיות מהאוי תלת קדשו יוראו הפעול' שקדשו כשכיל
 הוא' ו' שנתגלית בכל הספרות נמינו למדים דהאי נהירו שהוא הוא' ו' הוא' מחיה החלה להתנוגע • להקרא פועל ומפעיל וכך
 הוא ענין הספרות דהאי נהירו דאיהו וז"ל דאיהו יולכא קדישא אינו מחיה את כלם קמ"ש אליהו ז"ל בתפילתו וכד אנת תסתלק
 מקהון אשתארו כלבו שמהן כגופא בלא נשמתא הרי דאיהו מחיה להון ואיהו תקון להון להנאתיה ולתועלתיה לאחזא גרמיה
 בגויהו כדאיתא בזהר בראשית דף פ' ע"א וז"ל אפריון עשה לו המלך שלמה לו לגרמיה ולו לתקויה לו לאחזא יקרא
 עילאה לו לאודעא דאיהו חד ושניה חד כמה דאת דאת אחר וידעו כי אתה שרן ה' לכדך • הרי דאיהו עבד הנהו נטישן לאחזא
 יקריה וכל אונן נטישן פקרא' קדש וכד איהו אתחזי בגויהו נקרא' קדוש ומדאז אחרו לכון אשר נטע ורזום הוזהר לעשר איתרן
 דהיינו עשר ספרות ח"כ כיוא דיום כבר היו זקדמת דכא זלא שייך נטיעה אלא כמה שהיה במקום אחר ועקרן ושתלן במקום
 הוה • כדאיתא בזהר בראשית דף ל"ז ע"א וז"ל ת"מ כלבו נטישן הוה סתימין רשומין דקיימן באתרא חד לבתר עיקר להון
 קב"ה ואשתיל להון באתר אחרא ואתקיימו • הרי ראייה ברורה להדי • וכפי נורת הנטיעה כך נורת האילן ואין הפרש
 בנורתן אלא הנטיעה היא נורה קטנה ואח"כ מתגדלת ונעשית נורה גדולה כההוא רשמו שהיה כקטנה ומאחר שנקרא
 נטישן מופרח לומר שזרעו קודם שנתלו וכדוע של הנטיעה לא תמנא' בו שז' נורה בפועל אבל ככה מוכרח שיהיה
 בחינת נורת הנטיעה שלא תמנא' שזרעו וזע תאנה ויצא נק' אלא כפי בחינת הנטיעה שבתוך הזרע הזה כך נורת
 האילן

ק

ר

ע"ז לאלהים פרק ג'

האילן וכן הוא למעלה כפי הכוונה שהיה בו מקודם כן נתנה הכל אח"כ ומזה שכתובו אחר כך כודג מה שנתנה הכתיבה מקודם והוא סוד הכתיבה אשר כתבתי בספר קדש הקדשים ומה שכתבתי בספר בית קדש הקדשים וכן נשמתי לנשמתי זה פשוט בוהר רווח ע"א הקב"ה ברא בר נש ויהב ביה שמייה יהו"ה ה' כפש' ו' רוח ה' נקרא נשמתו ו' נשמתו לנשמתי הרי כבודו שכן נשמתי ובין נשמתי לנשמתי נקרא אדם וי"ש בספר בית קדש הקדשים שהנשמה נקרא אדם פשוט הוא בוהר בראשית דף כ"ע"ב כשרא לראש איהו וכל אחר כתי' כשר אדם אדם לנו כשר לבושא לראש גופא דליה וכן איתא בוהר שוית דף ע' סוף ע"א וי"ל דהא תרין אדם כתבי בהאי קרא חד חא דלעילא וחד רוא דלתתא אדם דאיהו רוא דלעילא איהו בנגיוו דנגז קרא בדכר ומוקבא בראו אדא וכו' ע"ש ומה שכתב בבית קדש הקדשים דעתיקא קדישא דכל קדישא אקרי ארין אנפין זה פשוט בוהר ונקרא דף קכ"ח ע"כ וי"ל והאי עתיקא דעתיקין אקרי אריכא דאנפין זהוהא דלבר אקרי ועיר אנפין לקבלה דעתיקא סכא קדש הקדשים קדשיא ונו"ש בבית קדש הקדשים שקב"ה בעל שש קמות וכל קלה וקנה למאה אלף יעלמין וכו' זה פשוט בוהר שוית דף ה' ע"א וי"ל וזהו אילנא דא זקפא לעילא לעילא ת"ק פרסי בלוביה שיתין רכא אינהו כפשמיאמה בהאי אילנא קיימא חדוהרא וכו' ו

ע"ז לאלהים פרק ד' מהימנוחה דכלא בית קדש הקדשים פרק ד'

והנה ית"ש בבית קדש הקדשים שלא היה אפשר להיות ענין המנוח כי אם ע"י תנועת המחשבה פנימית וע"י מחשבה פנימית שעשתה תנועה כתרזה מקום החלל ונתבקע האור זה המאור בוהר בראשית דף ט"ו ע"א וי"ל כרש הרומנותא דחללא דגליף גופי כסהירט עילאה בונינא דקרדיוותא דנפיק מנו סתים דסתיוו מרוח דח"ס ונו' בקע ולא בקע אורא דליה לא איתידע כלל עד דתנו דחיקו דבקיעותא ונו' הרי יואן דגליף גופו הוא בונינא דקרדיוותא דנפיק מנו סתים דסתיוו וע"י היציאה

לבוא אל ביאור הכתוב הזה כבר הודעתך שלא כי אפשר להיות ענין המנוח כי אם על ידי תנועת המחשבה פנימית וע"י מחשבה פנימית שעשתה תנועה מתהדקתם קחלל ונתבקע האור וישל ליה אס יהיה דג בתוך הכתוב ויתפך מקום לעקום במרוצה גדולה וכשיצא זה הפרצוף הקדוש מרוח דא"ס בקע בקיעא אחא והיא החלל שבו נבראו כל העולמות ופרים קמיה חד פרסא זשיע' וגליף בה עשרה פרצופי' דמות פרצוף אדם :

דנפך ומקום שהיה ונתעלה למעלה והניח מקומו לבראת העולם אותה היציאה היתה הבקיעה והיינו שמתחם ענינו ונעשה בסוד נקודה ונתעלה למעלה ולא שבקע ימש המקום יהיו בקע ולא בקע ; (וכל מאמר זה תמצא בס' תענומות ע"ש) הרי למדנו שקודם הניח גבול שיעורו להעמיד האור כדי שיתנה החלל ואח"כ נמצא ענינו תוך גבולו ונתעלה וזהו אתי שפיר מאי דמייני בחיקוניו זוהר חדש דף י"ז ע"ד ח"ס מתפשט כהירו סתים דלא ידיע והאי נפשא דח"ס קיימא לקיימא ונהו כוונת הויאמר ח"ס אתפשט ההוא כהירו סתים דלא ידיע ונתעלה למעלה שנקדם היה סתים ולית ידיע ליה ואמר שהיה המנוח אתפשט כהוריה הוי אתפשט כהירו סתים דלא ידיע היציאה שינא ומקומו דהיינו שמתחם ענינו ונתעלה למעלה וכבר אמרנו שבשעת היציאה הניח גבולו להעמיד

וכי חלל בתוך כמים וכן אם תנסה בידך תבין במשל כן היה ג"כ קודם המנוח שעי' תנועת עתיקא קדישא דכל קדישי' שבקב נבקע האור ונתנהו מקום החלל וי"ש וכשינא זה הפרצוף הקדוש מרוח דח"ס בקע בקיעה אחת והיא החלל שבו נבראו כל העולמות ר"ל יציאתו ממש היתה הבקיעה כמו המשל שאמרנו שבכח תנועתו מתקום לחקום המניא חלל ומיד האטיל כדור גדול ונערא בואתו חלל המכפנים מהאור כדי שלא תחזור האור למקום שהיה ; ובזה נבוא לתירוק הקושית שהקדמנו לעיל דלמה לא עשה העולם יותר גדול או יותר קטון והענין הוא שבהיות שמינו של העולם דכל חיי דהיינו עתיקא קדישא דכל קדישי' שני' היה שיעור יען כי היה מוקף ויהאור דנשמתי דכל חיי כלאצריקן שמים סתים במונה הרי שהיה מנבילת אור דנשאת' דכל חיי וכל דבר שנקרא שם חיי' כיה גבול ושיעור כל המנוח הוא כשיעור שמו לא חיות ולא יותר והמציאות הוא כך דהיינו כשאנו לעשות העולם קודם שמתחם ענינו הניח גבולו כדור ונמצא ענינו ונעשה עד כבוד נקודת ונתעלית

למה כבוד חגיגהו דאמר עילת על כל עילאין כלשון דכונא
 והשאר בשלשן נוקבא . יאלא תדע שכולם משפעות ומשפיעות
 כדן חד דלית מאן דאשפע ליה לכן כולם נקרא כלשון נוקבא
 וכשנשיותא דכל חיי אחר עילאה על כל עילאין . כחצא שכתב
 דאדם קדוין שהוא ריש הורמנותא דמלכא הוא הנקרא עילת
 על כל עילאין . ורישא דאדם קדוין . שהוא מקום השרשים
 הכל . הוא הנקרא עילת על כל העילות וכמיכתו וקנות
 דיליה שהם חנ"ת כה"י הם הנקראים עלת כל העילות .
 וכמיכת מלכות דאדם קדוין הנקרא עתיק ויונין דשם צ"ן
 שכתון הישא דאריך אכסין נקרא עילת העילות ומלכא קדישא
 דאיהו כמיכת שם ס"ה החדש נקרא עילת על כלא וכל העילות
 האלו הם למעלה מהפרסא ואשפי שזלכא קדישא ושכינתיה
 שתלכש בתון האצילות כדו יכולת כשרונה . לעלות למעלה
 מהפרסא ואיהו כשאר הפרטשים שאינן יכולין לנבוע מיוקומם
 אל עולה עד מקום שירנה ותנונאבו ריוו כוזהר ו"ל זאת תורת
 העולה היא העולה היא העולה דהי עולה עד א"ס . הרי
 אפורה שאפילו שכינתא עולה עד אין סוף חכ"ש הוא . כאשר
 תראה בעון האלמים . ואם איתא כפכרת מי שקורא למלכא
 קדישא ושכינתיה ת"ת ומלכות דאצילות הלא ת"ת רמוז כלב
 ואין יתכן שכל עולה מן הראש . או מלכות שהיא העטרה
 היכי תעלה עד א"ס אלף האחת הוא כמו שאזכרנו שזלכא
 קדישא ושכינתיה הם כשנשיותא לנבוא והנשנה עולה עד מקום
 שהיא רונה ולקמן נשאר דארוך . ונבוא לענייננו למה הפרסא
 היא דיוקן אל כבוד דיוע שכל תנועה ווליד חוס ומאחר שהיתה
 תנועת הנשיות התחילו להתהוו דיוקן וכל מקום שמתהווים
 דיוקן יש הפרסא פיו שנינו כיום ב' שלא נאמר כי טוב יבין
 כי הרקיע הגדול כן מים ליום וכן הפרסא הגדולה בין שהיה
 עילאה לטהרה תתאה כבוד והכדילה הכרובת לבס כלומר
 כשכילכס שאם לא היה פרסא היה אור עובר ולא היו כדאין
 יכולין להכיר נדלו לכן שם הפרסא להכדיל בין הקדש ובין
 קדש הקדשים דהיינו בין עילת לעולמות אדם קדוין . הוי
 והכדילה הכרובת לבס בין הקדש ובין קדש הקדשים . עוד
 ו"ל והכדילה הכרובת לבס בין הקדש ובין קדש הקדשים . ו"ל
 שהכדילה היא לבס שיש הכדיל בין הקדש ועו . אבל לו הכל הוא
 אחד דלנבידו לית שם הפרסא דלא יתיה כוונות ומשנית
 בתחתונה הוי והכדילה הכרובת לבס לכה . יוקרא ולא לי נדוק .
 ועל ידו הפרסא הכרובת התנועה האור ומכיל תנועת
 השניות לכן הפרסא אורם הדיוקן ולבו שרען עתוקא קדישא

כל

עוד איתא בתיקוניו זוהר חדש דף ד' ע"ב ח' וזאין עילאין
 גבאן להווא מופלא דאיהו רקיעא דככתרא . עילאה דאיהו
 מרכבה להבוא דאתקרי עיקר כל האמורה . עילת על כל
 עילאין טויה ונבין דאזכרנו ככתרא עילאה ולא אומר ככתר
 ש"ע דעילת על כל עילאין לית לעילא מיניה . עוד שם דף י"ג
 ע"ב אכל בעילת על כל עילאין לית לעילא מיניה ולית מאן
 דיוסף טיה ולית מאן דגרע כיה ואיהו דאזכרנו גרע כולהו
 ולית עליה דאוסוף גרע . הרי דלמאן דלית לעילא מיניה
 ולית מאן דאשפע ליה קרי עילת על כל עילאין . והנה מה
 מאחד ישתמוס כל מעיין אשר לב כשר בו וחסך כמות האמת
 ורונה לתור בחכמה כדאיתו כל שטי שמות של עילות . שכל כל
 שם דעילא אומר דלית לעילא מיניה . דממה כפסד קשיא איכ
 השמות דעילות אלו הוא דלית ארבע עילות ולכן הם כדאבוע
 שמות וכל ארבעתם שוים בעיני א"כ לא סידך למימר דלית
 דכוונתם שהרי העילה האחת היא כוונתה שכל א"ו' נאמר
 ביה דלית דכוונתה גלי לעילא מיניה וא"ת כל כוונת העילוי האו
 באמרו על דבר אומה שנקראו ד' שמות דהיינו כפי הפעולה כך
 שנתנה השם ולא קשיא שהרי מיניו ראוינו בתורה דק"ט אקרי
 בעשר שמות שאינם כמתקין א"ס העילות מה שנקרא ד' שמות
 הוא כפי העילוי שזיתעלה בו כך משתנה השם ונמצא הכל דבר
 אחד זה א"ל לומר דלשון קדש דיואחר שאתה מונה שיש ד'
 עילות וכשתעלה מעילה לעילא משתנה השם א"כ מוכרח
 אתה לומר שהעילות הם וכל מעלה וזו . וזו למעלה מן א"כ
 הדרא קשיא לדוכתין אין בכל א' וזו מן העילת הכוזב אומר
 דלית לעילה מיניה ומה גם מיניו בעתיקין שכל ויה שחברה
 בשם העתיקו וכל שנוי שם מורה על מה העלונה מתחברת
 כמבואר לעיל בפרק ב' גם בעילות חדשה בשמות מוכרח
 אתה לומר שכל עילה מעולה מתחברת שכן מיניו כוזהר
 בראשית דף ל"ב ע"ב וכן בתיקוני זוהר חדש דף ל' ע"ב
 כלשון כוזהר ו"ל הוא דאתקרי עילת העילות עילה מאלין
 עילת דלא יעבוד חד מאלין עילות שום שיבדל עד דכיל
 רשות מהווא דלעילא . ונז"ל אבל הוא דאתקרי עילת על כל
 עילות דלית לעילא מיניה ולא לתתא דשום ליה כד' ואל יי
 תדיווני ואשום יאחר קדוש אין ראוי עתה כי ימי חגי הוא ואין
 וכו' קרו כולהו כדאיתו וזו לא אומרית לנו השתא דאית
 דאתקרי עילת העילות ולא הוא דאתקרי עילת על כל העילות
 דלעילת על כל עילא לית ליה כתיבא דכתיב עמ מיני דאיהו
 יחד קדש כלל ולית ליה שותפא ונז"ל דא יחד ראוי עתה כי

כל

אחי אנו הוא וגו' דנטיל ענה מיניה הרי כפירושו אתמר דעילת
 העילות לאו היא דאתקרי עילת על כל העילות ולהלן
 בוורה בראשית דף כ"ג ע"ב וזה לשונו ת"ח כמה עילות אינון
 סתימין דאינון מתלבשין ואינון מורכבין בספירן וספירן
 מורכב לגביהו וגו' ועלמיהו אתמר כי גבוה מעל גבוה שוער
 וגבוהים עליהם . ומדאמר כמה עילות קקטינן מהכא שמה
 שטיבה שמות העילות לקראת אותם בה' שמות לפי שיש ה' עילין'
 ואחר הודיע לנו אלהים כל זאת שיש שינוי בה' עילות אם כן
 הדרא קושיא לדוכתי' שקשיא בוורה מיניה וכיה שמאחר שכל
 עילא ועילא מעולה ומחברתה כמו שאומר דההוא דאתקרי עילה
 העילות לאו הווא דאתקרי עילת על כל העילות דההוא
 דאתקרי עילת . על כל העילות הוא דלית לעילא מיניה מכלל
 וישעיה דאית שם עליה דאית לעילא מיניה ח"כ איך בכל שם
 עילא ועילא אומר דלית לעילא מיניה . ולכא אל תירון קשיא
 זו קודם דרין דלקדק למה לא מייית בוורה' ההפרש בין כל עילה
 לחברתה כי אם בין עולת העילות לעילת על כל העילות כי
 מאחר דאמר דאית כמה עילות . דאינון סתימין יאמר מה הפרש

דכל קדושיא יהיה שיאה אדם . שלם מדין ורחמים עלבן פרום
 קמיה האי פרום כדי שלא יעבור אורו וימתק לדיניה וזו לא
 יוכל האדם להיות שלם . וזהו פירוש המאמר פרום קמיה חד
 פרום כדי שלא יעבור אורו וישוער ר"ל ויגליף כה עשר פרנסי' דמות
 פרנטי' אדם וישוער ר"ל וישוער בכמות החלל עד כמה יוכל לסבול
 אורו שאם היה רוב החלל חלל אור המאציל . היה הולך החלק
 אחר הכל דהיינו מאחר שרובו היה חלל אור מיעוטו היה
 מתמתק ולא היו יכולין הדיקן להתנות ע"כ שיעור
 שהפרש הוא תהיה כטהור עילתה וזאפילו שיכע האור
 ויעבור . יעבור עד שליש טהורו תתאם ששם מקום האצילות
 ועלכן באצילות לא יש אציות הקבילות . כי עדין אור עתיקא
 קדושיא דכל קדושיא מתגלה ובוקע בחזו חלקי קבוע ולא בקע
 הוי שיעור דהיינו ששיער מקום לדינים וכששיער מקום הדיקן
 גליף עשר פרנסיס דמות פרנטי' אדם שהאדם אי אפשר אם לא
 יהיה מעורב דין ורחמים משה' לא בקע לגמרי וזה היה סיבת
 הפרש נמיכת השיעור . ע"כ ביאור המאמר הג"ל :

יש ולמה פתם בכונן ולא פירש כי אם בין עילת העילות לעילת על כל העילות כדאיתא
 אצא אשתמודע בגין הווא חוסך דאפסיק בין עילת העילות לחמשבה סתימחה . כי לעילת על כל העילות לא אשתתף בשום
 מחשבה סתימחה ל"ש גלייא ולא בשום אור גניז וטויר וקדמון וזח ומנוחא . אחר נדאי הכי הוא דאם חלין כהורין ומחשבין
 הוו מיניה לא הוו יכול לחושך לאפרא . הרי כבירור ההפרש שיש בין עילת העילות לעילת על כל העילות מאחר שמינו
 ששם הפרש בין עילת העילות . למה לא יסיים הפרש ג"כ בין עילת על כל העילות לעילת על כלל אצו וכמו בין כל עילה
 ועילה . ויש להשיב בזה שתי שאלות הא' דבין עילת העילות עילת על כל העילות . יכול לשנות בהם לשי שעילת
 העילות ועילת על כל העילות משמעות א' להם דמשמעות עילת העילות היינו דאיהו עילת על כל עילות וכן טעו חברי ר"ם
 וחשבו שלא יש הפרש ביניהם ושאלו את ר"ם רוא דנא והשיב להם דיש הפרש בין עילת העילות לעילת על כל העילות כדאיתא
 בוורה בראשית דף כ"ב ע"ב ח"ל אמרו והא לא אוקמת לעילא דעילת העילות אומר לכתר נעשה אדם . אחר להון הוו
 שזעין אודכיינו מה דמוכחון וימללן . והא לא אחרת לנו השתא דאית דאתקרי עילת העילות ולא הווא דאתקרי עילת
 על כל העילות . דההוא דאתקרי עלת על כל העילות לית ליה תניינא דנטיל ענה מיניה וכו' הרי דע"ז צהבנה ולפיכך
 שאלו . לכן הונרך לתת הפרש בין עילות אלו כדי שלא ישעה המעיין בהם ויחשוב שהכל משמעות אחד והתירון השני דשמה
 דעילת העילות שייך בחכמה ובינה ובכל הספירות דאצילות כמה דאיתא בוורה בראשית דף כ"ב ע"ב ח"ל קמו כללה חברייא
 ואיורו הכ לנו רשו למשא בהאי אתר אמרו והא לא אוקמת לעיל דעילת העילות אומר לכתר נעשה אדם הרי דעילת העילות איבו
 בחכמה שאמר לכתר נעשה אדם . וח"ל ולמא אופכא הוא שעילת העילות שהוא למעלה מהכתר אומר לכתר נעשה אדם . זה
 ח"ל לאומר דמשמעות נעשה אדם הוא דנטיל רשותא מיניה . ועוד כפירושו אחר הוורה כמאמר הנזכר ע"א אחר אומנא
 למאריה כניינא נעשה אדם הרי שהקטן מתבע רשות מהגדול דהיינו אומנא למאריה כניינא . והאי אומנא הא אוקווה לעיל
 בוורה שהוא בינה ח"כ כניינא ששאמר חברייא לר"ם והא אוקימתא לעיל דעילת העילות אומר לכתר נעשה אדם הוא על בינה
 שתבע רשות מהכתר לעשות הרי שאפילו בינה נקרא עילת העילות ושייך עליה שם זה . וען כי כל פרנסי' דאצילות נקראי'
 עילות ולפי שהיא למועלה מו"א ונקרא . שייך עליה שם עילת העילות דמיעוט רבים שנים לפני שז"א ונקרא נקראים עילות
 היא נקראת עילת העילות . ועוד איתא בתיקונים דף קי"ט ע"ח ח"ל אכל אדם קדמיה עילתה דכלהו כתר עליון סתי' וטויר

קמיה
 סתיס

דאיבו מלכו' דאדם קדמון הוא בתוך הכתר הוי טמיר ונניח מלגאו מיכיל כללעיל . גם איתא ב'זוהר דף רמ"ג ע"א ונניח דעילת העילוי' מופלא ומכוסה בהאי כתר ומתפשט בשם הוי"ה הרי ראייה שעילת העילוי' דאיבו מלכות דא"ק מופלא ומכוסה בתוך הכתר וראייה שמתפשט באיננות כדאמר' לעיל בכתבי הארי"ל דאמר ומתפשט בשם הוי"ה גם איתא שם דף רמ"ז ע"א כ"כ ר"כ כתר . צ' בינה . ד' ראשית חכמה כתר בתיבא חכמה בשמאלא בינה באמצעיתא עוד שם דף ק"ח ע"ב איונין ג' וידן דשם ס"ג דמעידין על עילת העילות דעילת דאיבו איתמר אני ראשון ואני אחרון ומכלפדי אין אלהים דאיבו ראשון ואחרון ומזעלר ו אין אלהים : וזנת . נריך לדקדק במאמר זה למה הוצרך לומר דאיבו ראשון ואחרון ומכלפדי אין אלהים והלא מדקאמר דעליה איתמר אני ראשון ונ' משמע הכי . ולמה נריך יהודא ועוד לקרא : ועוד בכפל שהביא למה שיכה מלישנא דקרא דהי"לל דאיבו ראשון וזאיבו אחרון כמו שאמר אני ראשון ואני אחרון ולפיה כללם בבת א' לומר דאיבו ראשון ואחרון : ועוד בדיוקא דקרא למה נקט ומכלפדי אין אלהים הי"לל או אין אל או אין אלוהי' בנ"ש כי מי אלוהי' מכלפדי ה' : ועוד בקרא למה לא אמר אני ראשון ואחרון ולכללניו בבת א' כנ"ש בתיקונים דאיבו ראשון ואחרון . וז"ל דכפידוש אני ראשון ואני אחרון יש במשמעות הא' הוא שר"ל שהוא היה קודם לכל והוא יהיה אחרון לכל . והב' שר"ל שישב במקום א' ששייך בו שם שהוא ראשון והוא אחרון : והנה למשמעות הראשון נחא קרא דאמר בפעמים אני לומר לך שהוא היה קודם הכל וזוהי יהיה אחרון לכל . אבל למשמעות הב' מלת ואני מיותרת . והוהר רוצה לדורשו כפי משמעות הב' דהיינו על מלכות דא"ק שנקרא ראשון לאיננות ואחרון למאזיל . לכך הוצרך לפרש הכנת הפסוק כמשמעות השני ואמר דאיבו ראשון ואחרון בבת א' ולא אמר ואיבו אחרון כנ"ש קרא ואני אחרון : ועתה קשה למה נזכר ליה לשנויי משמעותיה דקרא שהוא כפי המשמעות הא' שגריך למלת ואני . וכפי המשמעות הב' איתיא מלת ואני . מיותרת . ועוד למה הוהר הוצרך להביא הסיפא דקרא ומכלפדי אין אלהים שדי לו באומרו דאיבו ראשון ואיבו אחרון ויש לומר דדייק הוהר במאי דנקט קרא שם אלהים . ולכך הוכרח לדרוש הפסוק כפי משמעות הב' דהיינו על מלכות דא"ק דאיבו מתקרי ראשון ואחרון ראשון לאיננות ואחרון למאזיל מדנקט קרא ומכלפדי אין אלהים ולא אין אל או אין אלוהי' על מלכות דמתקרי אלהים איתמר . ויפורסם בכתבי הארי"ל ז"ל דמלכות דאדם קדמון מתלבש בכל העולמות כנ"ש על מלכותן מילכות כל עולמים . ולכך נקט הוהר סיפיה דקרא ומכלפדי אין אלהים לומר לך שמחמת סיפיה דקרא שנקט שם אלהים הוכרח לדורשו כפי משמעות הב' דהיינו דאיבו ראשון ואחרון כאמור . זמלת ואני דנקט בקרא הוא שרצה לרמוז על מלכות דא"ק דאיבו אין ואיבו אני מתקרי אין על דאיבו בכתר דאיבו ראשון ונקרא אני דאיבו מלכות דאדם קדמון לכך הוצרך אני ואני . לרמוז דאותיות אני הם אותיות אין ודוק בספר קדש הקדשים . הרי שלעילת העילות קראו הוהר מלכות דאדם קדמון . גם איתא בתיקוני זוהר ח' יש דף ע"ג וז"ל ועוד שכינתא מסיטרא דנקודי איבו ברתא דקב"ה הדוס רגליו ונ' ומסיטרא דתרין נקודין אלין דאיונין כרנוף וזכב אתקריאת אלף כרישא ובנקודה עילאה איבו דישא ובנקודה תתאה סיפא זרחא דמלה חכמה כראש וחכמה בסוף ב' נקודין אלין אחזי על עילת העילות דאיבו ראשון ואחרון ה"ד אני ראשון ואני אחרון הרי בפירושו מבואר שבסוף דאני ראשון ואני אחרון . וז"ש ביזאמר ומסטר' דתרין נקודין אלין עילאה לעילא דרחיט באלף וב' נקודים דיבה הוא סוד אני ראשון ואני אחרון . וז"ש ביזאמר ומסטר' דתרין נקודין אלין דאיונין כרנוף וזכב אתקריאת אלף . ברישא דנקודה עילאה איבו דישא דהיינו אין אני ראשון . ובנקודה תתאה סיפא דהיינו אני . הוי ואני אחרון . זלפי שכל הדרשה היא באת א' דאיבו אלף . ולכן אמר בזוהר דאיבו ראשון ואחרון וקראו עילת העילות הרי דמלכות דא"ק קרא עילת העילות . גם שם בתיקונים דף כ"ט ע"ב וז"ל עילת העילות אחר לכתב נעשה אדם ויהא דישא תתן ונ' נעשה אדם הא פומא עשירת כלל'א דכלא ונ' ועד ואלגור כרי נקוט האי כלל'א כייך דכל אתר דלית שכינתא תתן . לית שלמות תתן ועילת העילות לא שרייא תתן מכאן ראייה דעילת העילות איבו מלכות דא"ק אחר שמה שאמר נעשה אדם הזה למעבד עשירית דאיבו מלכות דמפורש ואיזיל למשרי בגויה הכל יוצא אויל לזוניה ושכינתא לא שריא אלא באתר דלית תתן איתתא . ונכ עילת העילות דאיבו מלכות דא"ק שרייא בכל מלכות ומלכות דכללו . עלמין בכתיב מלכותך מלכות כל עולמים וז"ש ר"ש ואלגור כרי נקוט האי כלל'א כייך דכל אתר דלית שכינתא תתן ועילת העילות לא שרייא תתן . הרי שעילת העילות הוא מלכות הראשון בסוד אני ראשון דאיבו מלכות דא"ק וזאת הקדמה יתשב המקרא הזה על אונקינו אני ראשון שהוא המלכות הראשון כאמור ואני נקרא אחרון לפי שמתלבשת בכלל עלמין במלכות דלבוני ומכלפדי אין אלהים

עז לאהיים פרק פ'

אלהים . דכל אחר דלית שכינתא תמן דאזיה חלקו המקרא אהיים . עילת העילת דאזיה חלקות דא"ק לא כרייה פזון הו ויכעלעדי
אין אלהים . הרי שצילת העילת אזיה חלקות דא"ק . (וכיחור המחמר הנה תעצמונו עם תענומות כל היום) גם איתא
בוזר חרש דק ע"ג אינון כיימי דלית לון סוף נחת ציון על סכא דסכין דאזיה עילת העילת דלית סוף לעצמן דתליין .
זימיה . הכה מדקרא לעילת העילת סכא דסכין ס"ח דאזיה חלקות דא"ק הנקרא עתיק יומין סכן איתא . בוזר . כראשית
דק כ"ב ע"א פרח הוה סכא דסכין ענן וכמה דשוער ר"ס דהנה קרי ליה ששען ולא ר' שמעון אחר . לחברנו ודאי דא הוה קב"ה
דאחר ביה ועתיק יומין יתיב . הרי שצילת העילת אזיה חלקות דא"ק וקוין שולכות דאזילת היא עלה למעלה כדכתיב
היא העולה ואומר כוהר היא העולה דאזיה חלקות דא"ק כמו שאמרנו מתכשלת בעילוי נחשכחינו
בוזר ויקרא דק ע"ג וז"ל קסר"ו נבלת ידני לעילא ואחר יהא קוין דרבך עילת העילת דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
עד דלית עילוי חלק אנת . דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
סיך ביה עם עילוי שמתעלה ועילוי לעילוי דמאן אזיה עילת על כלתו לביקן יתעלה אבל חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
עלכות סיך ביה עילוי שמתעלה ועילוי לעילוי . וגם כן כמון שחלקות דאזילת מתקרייא בכל שמה דספירין עילויין .
לפיכך היא רחוקה כהו"ה כלם כקנה שוקבלת כל ניהוד יעקבי היא כללה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
ובגין דשקבלת כלילת שצילתא ונתאין קה"ד לקבל בשם יקרא כללה עילת ונתאין שצילתא חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
יען דאזיה חלקות דא"ק חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
כי בלא העילה הרובת על חלקות . ודאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
שעילת סכינת הקינות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
עילת דיקרא חלק זיה דלגאון ולכר ;

רנת המחמר הוה קשה לנאמר דלעיל שכינתא בתיקוני וזרז חרש דק כ"ב ע"ג עילת העילת אחר לכתיב נעשה אדם ונקרא
אחר נעשה אדם כמלוינו כדמותו משמע דמאן דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
דיקרא חלק זיה דלגאון ולכר ; ועוד קשה דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
שחלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
עילת העילת . חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
קריך לעבור דרך חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
העילת דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
ונאן אזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
דק ע"ג חלק כד עילת על כל עילתין כיימי דלית תת עינד ולא ריחוק ולא קרוב ולא פירוד ואזיה חלקות דאזיה חלקות
וי"ס חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
ונקרא כלל . חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
לעילת כל עילתין בשם עילת העילת . גם איתא בתיקונים דק ע"ג חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
שתייהא כחות לון חלק דלית יתעלה כר זימיה . הרי שצילת העילת קוראן בשם חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
על עילת על כל העילת . חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
הסוכר עין סכא תענומות גם איתא בתיקונים דק ע"ג חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
דמחד להון בגין דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
חלק ; והנה בתיקוני וזרז חרש דק ע"ג חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
וז"ל חלק כד עילת על כל עילתין כיימי דלית תת עינד ולא ריחוק ולא קרוב ולא פירוד ואזיה חלקות דאזיה חלקות
הוא עילת על כל עילתין ובגין דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
עין חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
יתקרייא חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות דאזיה חלקות
עילת

החדש לאו מכלל הספירות הוא שהספירות הם חלקי הגוף • ושם מ"ה חיובו כנשתא לנפשא שמתלבשת בתוך חלקי הגוף ומחיה אותה כדאיתא בתיקונים דף י"ג ע"א כתר עליון חיבו כתר מלכות ועלה אמתור מניד מראשית אחרית ואיבו קרקפתא דלא מנת תפילין מלגזא חיבו סם מ"ה דהיאו ארץ אצילות איבו שקיני דלילכא בדרעו וענשו כמיא דאמקי לילכא ואתרבי בהיאו שקיני הרי דסם מ"ה החדש דהיאו עלכא קדישא איבו כנשתא לאצילות • וכן תמצא בספר יצירה שאמר עשר ספירות כל יום אע"פ ישראלונים פירשו בהאי מלתא קמיה עדושי הכוונה האמיתית היא כך • שרצה לרמז בעל ס' צנוה שהם עשר ספירות בלימה ר"ל ילכד סם מ"ה החדש הם עשר ספירות שסמ"ה לא • עייל כחושכנא דעשר ספירות דהיבו כנשתא דלא עייל בחושכנא דאברי הגוף וכמו שהנשמה היא אחידת למעלה ובשעה שהיא חוצה עלה • ובשעה שהיא רוצה יורדת כך תלכא קדישא כשרוצה מתעלה למעלה בעולמות דלכא קדישא וכשרוצה מתלבש באצילות • ונס שכינת עוון היא עולה כמוהו כדכתיב היא העולה • היא העולה דוקא ולא וולתו בהספירות שהם הכלים אינם עוברים מגבולם כדכתיב אשר שמיני חול גבול לים • אבל שכינת עוור שהיא כאוהו דאזוהי ושכינתיה חד איפון חיבי כנשתא לכל העולמות ועולה עד א"ס ויורדת עד איין תכלית כדאיתא בתיקונים דף ע"ב וזמיתא סלקא חיבי לעילא בעומד ישראל בעמידה הה"ל בעומד תרפינה כפייהם דסליקת עד א"ס למשאל מונא מעילת העולות ונ"ה הרי ששכינת עוון עולה עד א"ס • וכן איתא בתיקונים ש"ל וזהו חריש דף ט' ע"ב ח"ל וכד אית בישראל משכילים ורקין לה בדבורה דלגותון דילגון וסלקין לה בנשמה עד היאו מופלא דהיבו על הכתר עיד הם נענים הה"ל כי ידע שזינו' עד דסליקת לה עד עילת כל עילאין • וכן איתא בזה ויקרא דף רע"ה ע"א ח"ל כאן אחר אתכסת אלא סליקת ליהוה אחר דאתת ביה • כמכסה מניח אל תחקור לפיכא ליה על כהא ונ"ה הרי דמ"ק שרני למעלה דאזאצריכותי שכינתה לעולות בהיאו אחר מופלא ויאכסה לפיכא ליה על כהא • כמצינו למדים דבין ח"ק וכך שכתתא עולים מהאצילות עה שאין כן בשאר פרצופין דאצילות שאינם עולים :

וצ"ל וברי כההר ויקרא דף רכ"ז ע"ב איתא דנס הספירן עולים עמה • ח"ל עולת תמיד שכינתא דסליקת בהיאו דדגא דאתתר ביה ערב ובוקר אומרים פיגמים שמע ישראל וכו' ואיבי סליקת בעוורא דאמצעייתא דהיבו תמיד עמה בלא פיורא וכד איבו סליקת אחרין בה כל ספירן וסלקין עמה • הרי יוכאן ראה דסלקין עמה הספירות ואין אחרין לעיל שהספירות אינם עולים לעיל • וי"ל שדוקא עיב יבאום לעילת ע"ל שיתא דיום זה חבל הם ללדים אס היא אינה עולה • הם אינם יכולים לעלות • ח"ל וזינון סלקין עינה עשה דייקא • עוד י"ל דאלין ספירות דקאיור הכא לאו אכפירנת דאצילות אלא אספירות ו' ידע שהם הבחינות שמתלבשת בתיבם וכד איבו סליקת סליקין כל רעותיה דאיין הבחינות דילה אבתהא כד"ל קרא בתולות אחריה רעותיה יושבות לה • עוד י"ל שכבר ידוע דשכינתא חיבי כלילת חבל ספירן עילאין ותתאין וכולהו רשימין בה כדאיתא בתיקוני הדר דף י"ג ע"ג וכגון דשכינתא כלילא מעילאין ותתאין ס' ד לכלם בשם יקרא בשם דייקא מאחר שכן הכלה כלילן בה כשהיא עולה כחש כאלו עלו כל הספירות כלם • כמצינו למדים שהשכינה עולה למעלה מהאצילות • וקשה דהיאו בזהוהר ויקרא דף רע"ו ע"ב יאשו • דלא סלקת ליועלה מעשה ח"ל ואית אחרין מארי סתרי תורה מארי מדות דאיין ירתין כשיתקן מסיורא דתלכותא קדישא דהיבו • כלילא מעשה ספירן דמאן דירת לה וכו' לה זכי לעשר ספירן בלא פיורא כלל • עשר וכל ט' ואי תיירא דסליק ליעילא מעשה שחא יפיש סם י"ה עשר דאתת בה לא סליק לעילא מעשה וכד"ל עשר ולא חזר עשר • היי מאן משאני השיפת לא הלוקת ליועלה ויעשר ואין אחרין שולח למעלה מהאצילות וי"ל דהיי דמחר התורה ואי תיירא דסליקת לא למאן עילו ששאל אס ותיעלת ליועלה ויאש ונושי שאינה עולה למעלה • אלא הכנת האחר כך הוא היי סליקת הו' לשון לעלות כמשבן פאצית יותר ויעשר ואחר דהיבו כלילא מעשה ספירן • א"כ דין להיות עולה כמשבן יותר מעשר לכן תירח האומר שהיא אינו עולה כמשבן יותר מעשר וכו' שכינת שהיא בת וזנו שאינה עולה כמשבן יותר מעשר • ח"ל וכד"ל עשר ולא אחד אחר • ח"ל כפית קדש הקדשים פדים קיימי חד כרסא ושעיר ונלקי ושעיר ונ"ה ע"פ שיער הכרסא אית • שתרי כשהיורו עולה ואפי' שיקע האזר ויבקר • יעבור עש שלים טהור תתא שס מקום האצילות • זה ענין חכמה בתיקוני הדר חריש דף י"ג ע"ג וי"ל ויעלה אחרת דמות על ראשי התורה קדש דהיאו דקדשא דככתרא עילא דהיבו ונכסה להיאו דאתקני עיקר האונסה עילת על כל עילאין טויר • ונגזו היאו קדש דככתרא עילתא איין הכרסא יושם וימטה הו' האצילות שהרי הכרסא היא ככתרא עילא • ח"ל כפית קדש הקדשים ושעיר ונלקי י' פרטפי

עץ לאלהים פרק ד'

דמות ע' אדם • זה מכוון בזהר שנות דף רכ"ג ע"א ו"ל ואע"ג דכלהו קיימי בכהירו דמחשבה דלא איתידע בטע כנהיח דפרסא וכהרין כחדא ואתעבידו ט' היכלין • הרי שעל ידי דנהירו דפרסא ועל ידי דנהירו דמחשבה עלאה דאכטשו דא כדא ואתעבידו ט' היכלין דאינון פרנזא אדם • ומ"י פרנזוס הוא עם המלכות שהיא כללית מט' ספירן ובה יתקומו לעשר ספירות וכן איתא בזהר ויקרא דף קכ"ח ע"א תאנא עתיקא דעתיקין • טמירא דעמירין עד לא זמן תקומו דמלכא ועטורי עטורין שירותא וסיומא לא הוה • והוה תגלף דמשער ביה ופרים קמיה חד פרסא ובה גליף ושעיר מלכין ותיקונו • הרי גם כן שבפרסא עזמה גליף ושעיר :

עץ לאלהים פרק ה' מהימנותא דכלא בית קדש הקדשים פרק ה'

ומח שכתוב בכית קדש הקדשי שכמו שהיה תיקון למטה כך נעשה למעל בעתיקא קדישא דכל קדישין זה מכוון בזהר ויקרא דף קל"ה ע"א וכלהו לא אתקיימו עד דרישא חונרא עתיקא דעתיקין איתקו כד איתקו תקין כל תיקונין דלתתא תקין כל תקונין דעלמין ותתאין הרי שכמו שהיה התיקון למטה כך נעשה למעלה בעתיקא קדישא דכל קדישין • וכן איתא בזהר ויקרא דף רפ"ח ע"א עתיקא דכל עתיקין סתמי' דכל סתמיין ונו' כד איתקין אפיק ט' נהורין ונו' הרי דאיה שנס בעתיקא קדישא נעשה תיקון • ומ"ש בכית קדש הקדשים וע"י תנועות וכטישות יתגלו הנבורות והחסדים בפועל מה שהיה בכח • זה מכוון

ולבוא : אל ביאור הדברים האלה נקדים לך הקדמה אחת תדע שכמו שהיה תיקון למטה • כך נעשה למעלה בעתיקא קדישא דכל קדישין דהיינו שמקודם לא היה נקרא אדם לפי שאדם יש בו שורש דין ורחמי' גלויים ויחאך שיהפרס' ולמעלה דכרפשוט איך אפשר שיקרא אדם • ששם אדם הוא מורכב ונגליון בו הדין והרחמים וא"עג שאמרנו ששורש הנבורות והחסדים היו מוקדמים מכל מקום לא היו נגלים ולא היו נודעים באיזה מקום הם התגלו האכן שמוניאן ממנו אש איך בה שום אש אבל על ידי כטישה נגלה היסוד דליה כך מקדם שורש הדיקין והחסדים היו כשורשם ולא יאו נראין ולא נגלין ועל ידי תנועות

וכשיצאו אליו • הפרצוף הקדוש שחומא עתיקא קדישא רכל קדישיא לא תיקון חיקוניו כרי שיצא האור שלו דרך צינורות ס' תיקוני דרישא שהם גולגלתא אוריא דכייא ט"ל דבדולחא קרוסא דאוריא רעוא דרעיון עינא פקיא חוטמא :

וכטישות יתגלו הנבורות והחסדים בפועל מה שהיה בכח • זה מכוון בזהר שנות דף כ"ט ע"א ו"ל וכדין דא כהירו דמחשבה דלא איתידע בטע כנהירו דפרסא וכהרין כחדא ואתעבידו ט' היכלין הרי שע"י הכטישו אתעבידו כלל • וכן איתא בזהר ויקרא דף רכ"ב ע"ב ו"ל מכוניא דקרדינותא נפיק מינזא פטישא חוקה דכטש בכלהו ואפיק ויקין עלמין קדשאין • הרי שע"י הכטישה נפקין כללהו עלמין • וכן איתא בזהר בראשית דף ט"ו ע"א ו"ל • והה סתימא דסתמיין כטיש אוריא דליה כהאי נקודה וכדין איתפשו האי ראשית ועביד ליה היכלא ליקריה ולתושבתיה תמן זרע זרעא בקודשא לאחלא לתועלתא דעלמא ורזא דא זרע קדש מצבתה • הרי שכתר שכתש עביד היכלא דליה דהיינו שנתגלה שורש הדיקין דאיהו היכלא דליה וי"ש בכית קדש הקדשי שע"י האור חזר נתקן הכל זה מכוון בזהר בראשית דף ט"ו ע"א ו"ל קוטרם כגולמא כעין בעוקא לא חיוור ולא אוכס לא ירוק ולא עין כלל כד מדר נשימא • לא" כד הדר משימא דהיינו האור

וכטישות יתגלו הנבורות והחסדים בפועל מה שהיה בכח וזה היה מציאות שבידת הכלים להגויא אומיא לאומנותיה ולגלות רעותיה • ודע שהכלים שנספרו שיתבארו לקמן היה בהם ה' בחינות של נפש רוח נשמה חיה יחידה • וכשנספרו הכלים ה"ה בחינת אל • נעשו כבוד אור חזר כבוד מין נוקבין ונתגששו יותר ממה שהיו קודם וכמשיל לך משל לזה לצלוחית שיש בה סוד והיא סתומה סוגרת ויסוגרת לא יצא ממנה הריח ואם תשבר אותו הכלי ויצא המור ילך ויתפשט הריח ככה מקומות ויתגלו כולם מציאות הריח ואע"פי שנסבר הכלי ויצא המור מן הכלי • הריח לא יסור ממנו כי כבר נדבק בו וזה הריח שדבק בכלי נקרא נפש הכלי • והוא וכפשו עליו תאכל • אבל תהרות ולמעלה תשכח אל האהים • נמצא שזה הוא נשמי יותר משאר ביאזין תבירין לפי שלא יוכל לעבור במקומו שיצא ממנו שכבר נתפשט ומה שנתפור יוצרתי נש כן ששכירות הגלותית אי אפשר לקובצו כולו כי אם עיקרו

וכטישות יתגלו הנבורות והחסדים בפועל מה שהיה בכח וזה היה מציאות שבידת הכלים להגויא אומיא לאומנותיה ולגלות רעותיה • ודע שהכלים שנספרו שיתבארו לקמן היה בהם ה' בחינות של נפש רוח נשמה חיה יחידה • וכשנספרו הכלים ה"ה בחינת אל • נעשו כבוד אור חזר כבוד מין נוקבין ונתגששו יותר ממה שהיו קודם וכמשיל לך משל לזה לצלוחית שיש בה סוד והיא סתומה סוגרת ויסוגרת לא יצא ממנה הריח ואם תשבר אותו הכלי ויצא המור ילך ויתפשט הריח ככה מקומות ויתגלו כולם מציאות הריח ואע"פי שנסבר הכלי ויצא המור מן הכלי • הריח לא יסור ממנו כי כבר נדבק בו וזה הריח שדבק בכלי נקרא נפש הכלי • והוא וכפשו עליו תאכל • אבל תהרות ולמעלה תשכח אל האהים • נמצא שזה הוא נשמי יותר משאר ביאזין תבירין לפי שלא יוכל לעבור במקומו שיצא ממנו שכבר נתפשט ומה שנתפור יוצרתי נש כן ששכירות הגלותית אי אפשר לקובצו כולו כי אם עיקרו

ה' קרומא דאירא הוא הקרום שעל המוח שבין האויר וכין המוח ולפי שהוא כסא לאויר נקרא קרום שתדע שהשם מלכותו של אדם שהיא הנשמה והנשמה שורה בתוך השם ככלל. וקרום עולה כמנין שמו ולפי שהוא מתגלה במתן על כן נקרא רצון שרצון עולה שמו ג"כ כמנין קרום: ה' רעוא דרעיון וצריך להבין למה נקרא רעוא דרעיון ולא רעוא לבד. תדע שרעוא שהוא התיקון ה"ה הוא הפנות ונקרא רעוא לפי שכבר ידעת שהמוחין יורדים משם וע"י המוחין יש אהבה ורעות למטה בזו"ל ולפי שזו"ל בכל חד מניינו אית רעוא ג"כ דכיינו מה אנוהב את זה וזה אנוהב את זה על כן נקראו רעים ודודים כשהם נפירחדו ורעים כשהם כויוונת ואם לא היו יורדו המוחין ממוחא סתיימו לא היה להם רעות שכל כח היוונג הוא מחמת המוחין על זה נקרא רעוא דרעיון דהיינו רעוא מאלוין רעיון דלתתא שע"י מתעוררים. הששי הוא עינא פקיאח הוא פנימיות העין והיא עינא חדא דכתיב הכה עין ה' ואפילו שתראה בפרטוף אדם ב' עינין כבר אמרנו שהם החינוכים אבל הפנימיות היא עינא חדא עינא חוורתא דלית עליה נביטין דכתיב הכה לא ימוס: הו' חוטא הוא תיקון אחד פנימי אפילו שתראה שיש בו ב' נוקטים הכל עולה בניגוד אחד ומה שנקרא חוטם הוא שעולה כמנין ס"ג שכל הבינים שבחזן יורדן משם. על זה נקרא חוטם:

בית קדש הקדשים פרק ו' מהימטהא דכלא עח לצלהים פרק ז'

ולכוא א ביאור המאח' תדע שזכח המוחין יוצאין השערות ונקראים משיכא דמכועה. וכן תראה מי שאין לו מוחין אין בו שערות כך תראה הכרים שאין בו שער וגם הנקבא שהיא קלת המוח אין לה וקן. וע"י התיקונים הללו יתחשך כח וחיות לכל העולמות כבוד תכונות בחזן תרונה כרחובו' תתן קולה דהיינו ששערות דרישא תלין עד ראשי דכתתן דארין חכפין שיתלבשים בתוך אור"ה שהם קתלבים לב' ורעות ארין חכפין וכשהשערות נונעים עד כ' כתפין דיליה ע"כ יוכקים ג"כ משם אור"ה תגד

וכמה שכתב בבית קדש הקדשים דהאי אמנאך בחזן איבו חזן לקליפות זה כראה בזוהר דף קל"א ע"ב ו"ל תאלא יו"ד חכמות בחזן תרונה ולכסוף כתיב כרחובות תתן קולה וגו' אלה חכמות בחזן תרונה כד נגיד ממוחא סתיימאה דארין חכפין למוחא ה"ה כאינון כתיבין כאלו מתחברין לכך תרין מוחין ואתעביד חד מוחא וגו' וכד נגיד מהאי להאי כתיב תתן קולה חד וכריך להבין קתלבים ליה איזר כאלו יתחברין לכך מהי האי לכך קאתר לכך מוחי וכי יש מקום פנוי יחזנו אלא לכך משיעור פרטופא ד"ה הוי בחזן תרונה והקליפות אינם עולים כי אם עד בינה שהוא קומתו א כדכתיב ונגאו לחייו ב' איבו וכשהוא לכך מוח' הוא לכך והקליפות שאין להם עוד אחיזה ניכח דהאי חזן דאתר קאל הוא חזן מתחום הקליפות. וכמו כן אמנאך בחזן חשקך: והנה ידוע הוא שהשכינה מנייה בעולמות אלו תדיר עם ישראל כדאמרו חז"ל גלו לצדדים שכינה עייהם אבל קב"ה מתעלה ליועלה. הרי שהשכינה מתעלה כין הקליפות וקב"ה מתעלה למעלה וזהו הברור שיש בזמן הזה ולכן השכינה מתאווה להיות חזן מתחום זה כדי להתירח עם בעלה כיון שאינו בזוהר. כשהם חקומות סריך לעלות השכינה למעלה והכתר ליחאה עם בעלה כאשר תראה להלן בפרקים הבאים וז"ל קרא אמנאך בחזן דהיינו מוחא לקליפות. וז"ל ויהי להלן בזוהר: קרא דף ק"ח ע"א איתא סוף הלשון כתיב חכמות בחזן תרונה האי בחזן כדאי

עז לאלהים פרק ו'

בית קדש הקדשים פרק ו'

ז"ל דמתזכרן תרין יומין . ומשמע דבאי בחון קאי אול"א .
 וי"ל דיולת חון משמע לתרי אנכי כמו יניחא דעבד טהמוניא
 מרשות לרשות בקרא הוציא ואצ"ג דליהו הכנסה לא קרי לה
 אלא יניחא כן כל העולמות כלם אפילו עולם השכל דליהו
 עולם העשיה דליהו יותר פנימי מעולם שכולם מקיפין אותו
 שהרי השמים מקיפין את הארץ וזה שלא עלה ייחשמים מקיפין
 את השמי' הרי שכל עולם השכל הוא יותר פנימי למה שגוי"ל
 חזנו דכנויה שריא וכנויה כן כדורי דז"א בתוך כדורי דאול"א
 וכדורי דאול"א בתוך כדורי דא"א . א"כ כחז"א הוא יותר פנימי
 מאול"א ומא"א ולפי זה ה"ל כל ז"א חכמות בפנים תרונה דז"א
 פנימי הוא כאמור א"כ למה אמור בחון . לא התירוח הוא כמה
 שהקדמנו שהמוניא מרשות לרשות אותו הפנימי יקרא חון
 דהיינו שי"א הדבר חון מתחומו וכו' נכל' לדרוש הפסוק של
 אחאך בחון באופן אחר בהקדמה זו שהקדמוני וקודם דקדק
 בפסוק מי יתנך כאח ליה דה"ל מי יתנני כאחות לך וזהו
 משמע שתתעלה השכינה למעלה ולמה אחרת מי יתנך כאח לי
 ועוד מאי אחאך תיבס זו ויותרת דה"ל מי יתנך כאח לי יונק
 שדי אחי בחון אשקך . אלא יתורן כמה שבכח לקיין בפרקים
 הבאים בסוד הוניא חיה מנרתק' שלעתיד לבא עתיד להתגלו'
 מלכא קדישא בכל עולמות אבי"ע וכו' ימותו כל הקליפות .
 וכו' יבוא ביאור הפסוק היטב שלפי שעתה בזמן הזה השכינה
 באלו העולמות וח"ק הוא למעלה כמזכר לכן אומרת השכינה
 למ"ק מי יתנך כאח לי שתתגלה באלו העולמות ותהיה יונק
 שדי אחי שעתה איה למעלה ואיך יונק שדי אחי אבל כשתתגל'
 באלו העולמות תהיה יונק שדי אחי . וכו' אחאך חניא
 עה שלא היה מקודם וכו' יהיה בחון שהוא מקום מהקליפות
 הנקרא חון כחז"א ויגד לשני אחיו בחון ואו אשקך גם לא
 יכוון לי לפי שבגלוייך באלו העולמות כל הקליפות יתבטלו
 וכו' אשקך גם לא יכוון לי . הרי שגלת חון ושתתע' לתרי
 אנכי או שהוא חון לקדושה או חון לקליפה :

וכשהוא חון מהקליפות אין שם כוונה ולא כיוון שלא כתבנו
 אדם ולאשתו לא אחר שלטו הקליפות ויבוקס שאין שם קליפה
 אין שם כוונה וכלימה לא מנסיקין ולא מויוונג על זה אמ' חונאך
 בחון אשקך . גם לא יכוון הא"י גם לרבו' ויוונג כלום שאם חזונו
 כפרהסוף לא יכוון לי שאין שם קליפות שאתמוש :
 נשצינו למדין שאלו הסערות דיוקנא ורישא הם אורות
 פנימיים יונאת מ' תיקוני דרושא שהם יוקבלים
 האור קודם וא"כ משפיעים אותו האור דרך ציון כדי שיהיה
 כח האור ויסכלו אותו העולמות על זה אמר דרך ציון דרושא
 ודרך שערין דיוקנא כדי שיוכלו אלו הפרצופים לסיכלו אלא
 ינא הא"י כלי מדה ושיעור דהיינו שלא היו אלו התקונים
 הנזכר באופן שזכרנו וע"כ לא יוכלו העולמות לסיכלו תוקן
 האור וחתו ואתבטלו ולא אתקיימו וכך בהם ג' דברים אלו
 נגד כל ג' עולמות פי"ע שירדו בהם הנטונות וכל אחד כפי
 ירדתו כן קרא עליו שם . אלו שירדו מעולם העשיה קרא
 בהם מיתה ושל יערה ביטול א"ע שאינו כמות כיון שאמר כן
 מאה באלו מית ובעל מין העולם וחשוב כמות . ולא אתקיימו אלו
 שירדו מעולם הכרואה שלא נזכר להם לא ביטול ולא מיתה אלא
 שלא נתקיימו במקום ואפילו זאת נקרא מיתה כדחיתא
 באדרא ואי תישא וימות וימות דאתבטלו לגיירי . לאו הכי אלא
 כל מאן דחזית מדרגא דהוה ביה קרי ביה מיתה כד"א וימות
 מלך חזרים וזהו המיתה שאמר בכרואה היינו דלא אתקיימו
 בתקנים : ודע שאלו ה' וכלים שזימנו כל אחד היו
 מו' קצוות בסוד ואלה היכלים צינן יאלה התלמים ודע שאם
 לא היה זה השברין לא היה כח בעולם לסיכלו אורו . ע"כ כנוונה
 היה אור החזון לא היה כח בעולם לסיכלו אורו . ע"כ כנוונה
 מכוונת מאת עתיקא קדישא ד"ק הייטך אורו בכת גדול כדי
 שיהיו הכלים נשכרים ויתעשה האור חזון שהוא שורש הדינן
 מניה וכו' . נמצא שבין אור חזון שהוא שורש הדינן ובין
 אור קו הישר שהוא שורש הרחמים הכל אור אחד שאור הישר
 הכה בכלים ולא מאה בלי חזונו וזהו לאחריני נעשה אור
 חזון נעשה מקבל לאור קו הישר וכלי שאור הישר ואור החזון
 הכל אחד לכיכך היה כוכב לסיכלו אור הישר . נמצא שבין
 שורש החסדים ובין שורש הנחמות הכל אחד וזהו סוד ה' הוא
 האלהים ר"ל ששורש הרחמים הוא בענין שורש הרחמים .
 וכו' ויתורן מיה שאחורו ל' קודם שבכח העולם היה בולס
 עולמות ויחריפין . קשה טובא למה לא נזכר דעתו ויתברך
 מתחילה לבנות עולם שיקיימו דלא שייך כוכב ויחריפין אלא

בשם

בשם

צעובא דבראשית הרי שרע קדש אי אודרע כח"כ ויוונן וחס המלכים שלמ כבינה דליחי ארץ אחס כעובאר באידרא רבה 2
(מאחר זה של כראשית תמצאנו כס' תעצומות ע"ש) :

ובת שבתו כבית קדש הקדשים שבין א"ח שהוא שרע הדינין ובין חור קו הישר שהוא שרע הרחמים הכל אור א' קך נראה
ביותר שנות ד' ט"ו כ"ו לת"ח והשבות וכו' אל לבך מבני ליה לא אחר משה אי אבת עמי לתיקם על דא ולמנעו כי ס'
הוא ה' אלהים והשבות אל לבבך ובין קדש ליה - לבבך יחד העוב ויחד הרע דחמכליל דא כדא וליהוחד : והנה יש לדקדק
בפסוקי ש"ד עת היום אחי היום וכו' ויש ויש ולא לחזר דהו"ל וידעת והשבות אל לבבך אחי היום אלא ידוע הוא שהשם
קרא יום והשם יש בו שני הכנים כגוף אחד שהשור עושה לבן והלבן עושה שחור לאיש אשר בשבת רוח חיים באשו כשהוא
הלבן כשיש רוח לבן השיש עושה חיותו שחור וכל דבר של ילפוש או שעות כשנתימים אותה בשמש הוא מתלבן והרוח דבר זה
יעינן חייך דבר א' יעשה ב' הכנים לשחור יעשה לבן ולבן יעשה שחור - לבן חמור וידעת היום כשתראה שפאש עושה שני הכנים
והוא דבר אחד והשבות אל לבבך שיהא על השני הכנים והם השני יערים והכל דבר אחד - על פי שני ראיות אלו תדע ש"ה
הוא ה' אלהים כי האור הישר שהוא ה' שהיה שרע הרחמים וכיף האור חמור שהוא אלהים שהוא שרע הדינין הכל א' :
יצרין לבבך ליה האור חמור יקרא חמור ולמה האור ישר יקרא פנים כעובאר בכתבי האר"י ינוק"ל - אלא תדע כשאור
הישר יחד למטה חמור שהוא יורה אלונו אנו תראים פניו ולבן יקרא פנים אבל האור חמור הוא כשהוא מתעלה
ליעלה או יהיו פניו פנים ליעלה ולא יתראה אלא החמורים לבן קרא חמור האור חמור - כגוף כי בין האור הישר ובין האור
אחד כלל חד - ואתריונו האור חמור והאור הישר כחור דשימש וסיהראכמו שהשם והירח הכל אור אחד אע"פ שתראה אותם
ישונים בכל - כך אור הישר ואור חמורים אור אחד כלו פירודא - עיאר השמש תבין זה כח שאמר וידעת היום :
וצ"ח הא טיבד תדע שהשם והירח הם שני כלים חמונים הדיינו כלו השמש כלו וך והאור שריו בתוכו ולבן האור בוקע ומאיר
לעולם כלו אבל כלו הלכנו חמונו וך דהיינו פנים דילה וחמונו איונו וך דהיינו החמוריי דילה ולית לה אור מדילה לא חמורנו
האור שמאיר בה השיש - והנה עתה תראה הלכנו כחיינו האורא שגד אחד יתראה בה הכל חמונד אחר לא יתראה בה דבר
וכשתשים אותה האורא כגוף השיש ויהא אור מהתראה עולה למעלה כאלו יש בתוך האורא דבר מאיר וכחש הראות יתראה
דבר אחר דלת דיוי לאור הראשון אבל האות הוא שגוף חור השמש מאש ואע"פ שזה עולה ויהא יורד הכל אור אחד - הרי שאור
חמור חמור הישר הם אור אחד הרי וידעת היום כלומר כשתדע ענין היום שהוא השמש אז תדע ש"ה הוא אלהים וכוה אחיה שפיר
פאוק לא יהיה קך עוד השיש לאור ויחם ולגונה הירח לא יאיר קך והיה ה' לך לאור עולם : והנה צריך להבין בפסוק זה
בשמונים שיש להתבונן בו למה שיש אור לא יהיה לך השיש לאור ויחם וכירח חמור ולגונה הירח לא יאיר לך לילה - ה"ל
ולא יהיה לך הירח לאור לילה כיון שאור השיש ולמה שינה ואחר ולגונה הירח לא יאיר לך - ועוד מהו לגונה ה"ל ונגנה -
ועוד מהו לל וירח לא יאיר וכו' אלא שיהא שיהא שיהא יתרח שלכנה לית לה אור חמורים אלא חמורנו האור שמאיר בה השמש
וכוה אחיה שפיר קרא דלת יהיה לך השיש לאור ויחם כיו"ל לעתיד לבא מוציא הקב"ה חמה מברתקה וזכמה הוא האור
שבתוך השיש והשמש הוא כלו לאור שבתו ולבן לא יהיה לך עוד השמש לאור ויחם כי האור שבתו נתכשט וינאח חמה שהוא
החור - מברתקה שהוא שמש הוא הכלי באזור ולבן לא יהיה לך השמש לאור ויחם ואפילו להאיר בירח לא יאיר ח"ש ולגונה הירח
ה"ל להאיר בתוך הירח כמו שהיה מקודם אור הירח היה האור השמש אפילו באופן זה לא יאיר לך - למה כי יהיה לך לאור
עולם שיוציא חמה מברתקה שהוא האור הפנימי - וכזה יתיישב הכסוק והיה אור כלכנה כאור החמה ואור החמה שבעתים -
דקשה מאחר שאור קרא לא יהיה לך השמש לאור ויחם שאפילו השמש אינו מאיר א"כ חייך חמור והיה אור כלכנה באור החמה -
אלה הנה שאתרנו יתרח שהשם הוא כלו לאור שבתו שהוא החמה באזור - ולבן הירח לית לה ערביה כלום אלא חמורנו
האור שהוא כיקע חמור הכלי וחמור כהו"ם היחוד שבגלות אבל לעתיד לבוא שמוציא חמה מברתקה דהיינו שיפשיט מלבושו
או תקרא לבנה ולא ירח שהיא שזורה ואו האור דילה לא יהיה על ימי מלבושים אלא כח שהיה אותה האור קדמון בתוך
השמש וכזה היה אור גדול כך יהיה בתוך כלכנה שהיא השכינה כהו השמש ויהא כח הפאש עתה - ח"ש והיה אור
כלכנה באור החמה ואו יתרח כלכנה שהיא השכינה כהו השמש ויהא כח הפסוק ורחיה לבס יראה שמי שמש נדקא ושמש שהיא נדקא
דהיינו השכינה - כחיינו למידם שבין אור חמור ואור הישר הכלל אחד וכו' למוד פהשמש הוי וידעת היום וכו' וכוונתן עובאר

בזהר

עז לאלהים פרק ז

באחד בראשית כס"ת דף קמ"ז ע"א ו"ל שמואל ומהר"א תורת איתן כלי פירודא וספירא אמ"ג דאיהי תמות שמשא כלא איהר שמשא כלא פירודא . הרי בכדור שזן המושג ידע שהאות חוזר שהוא שרש הגבורות ואור קריבש שהוא סמל דחמדים כלא חז הרי ידעת כיום והשבות אל לבבך יתישב לבבך איך ה דאיהו רחמים הוא בעצמו אלהים דאיהו מדת הדין וכלא חד :

עז לאלהים פרק ז מהיסטוחא וכלא בית קוש הקדשים פרק ז

בבית קדש הקדשים שהיו שני מיני תיקונים האחד גילוי הדין והיינו התהוות האור חוזר . והשני שמשא השמות דלכפין בלכפין . הכה בגוונה היא כן שהאור ישר שירד בבלי חס לא היה בו שרש גבורות שהוא האור חוזר אפילו שמשא הכלי וכפל בתוך כ"ע ה' האור יורד אחריו . ובוה היה עתמלא תלל ויהי הדבר חוזר לפנות שהיה נמצא שסיבת התיקון הוא האור חוזר . והנה מקודם הכל היה אור אחד ולא היה ידוע איהו הוא שרש החסדים ואיהו הוא שרש הגבורות אחד שמשא הכלים הוכרח להתדע מדת שרש הגבורות בחזרתו לתעלה שחזרתו לתעלה העמיד האור ישר שלא ירד נמצא שאם לא היו כשכדים הכללי לא היה מתבדר הגבורות חן החסדים וע"י שגירת הכלים מתבדר

ולבוא אל ביאור המאמר נרץ שדע שהיו ב' מיני תיקונים האחד היינו שבעוד שלא היו הדינים גלויים שהוא אור חוזר לא היה אפשר להבין להתקיים . והב' הוא שתיקונים היו בספרות משתלשלות זו אחר זו וע"י כל להם ביטול דהיינו שהיתה תוספת ונקבל כל האור ומחמת שהיה האור רב לא יכלה לטבול וכשכרם וכך כולם לפי שהיו באות זו אחר זו ולכן לא יכלה לטבול . ואל"ת מעיקרא למה לא היו זה כנגד זה כמו שהיא אחר התיקון ולא היו כשכדים . וי"ל שמעיקרא קודם השכרים לא היו גבורות כיון שא"ל לעיל אלא היה קו"א ואחר שמשברו ונעשו גבורות שהוא אור חוזר נעשה קו השמולי שהוא קו הגבורה . לכן מקודם ילאו זה אחר זה בתו תוספת ומרוכב השפע כשברו ואחר שנתהוו הגבורות שהוא אור חוזר

ואלו ה' פירצופים הם הנקרא' אחר התיקון כח"ב ג"ח נה"מ וזה הכיטול לא היה בכל אלו העישר פירצופים לפי שפירצוף הכתר הנקרא אר"ך ג"כ לא נעשה בו שום כיטול וכן פירצוף חו"ב הנקרא א"א לא היה ג"כ בהם כיטול כמו אר"ך אבל נסדקי כרי שיצאו פיהם הכ' עטרין שהיו גודש בהם עשרא חד אקרי חסר ועשרא חד אקרי גבורה :

או נעשית המתקלא ולכן נקרא גדולה שאלא התיקון לא היה מתגדל שזו כברואיו וגם לא היו מכירין גבורתו וכן כולם שטובם לשוכות של שבת והוד והדר ואין הידור לחלק אלא ברוב אומים על כן כשעשה התיקון נתגדל ונתגבר ונתפאר וכו' על זה נקראים ספירות בשמות אלו אחר התיקון לפי שמקודם לא היו מכירין גדולתו וגבורתו ותפארתו . ונרין להבין למה חסד יהיה קר וימים והגבורות יהיה חס ואש ואין אברהם שהוא חסד שהגא מים הוליד את יצחק שהוא גבורה שהוא אש ואין יצחק שהוא גבורה הוליד את יעקב שהוא רחמים :

הרע שאחר שנתקן המתקלא ונעשה זו כנגד זו התחילו האורות לילך חתקים לחקו' והתחיל האור לילך שימין לשמאל ויש להבין למה אנו קוראים לזה ימין ימין ויש בה ימין כח מהשמאל יואחר שהם ב' ריביות ורוב אחד להם ח"כ למה ישתנה הימין והשמאל . אלא שבעצת המזנוס דהיינו בעצת הכקיעה שבקע האוויר אף עלפי שפנה האור ונעשה אויר ע"י הכדור שהניח כגאחו בכל זאת לא נמצא האור יוכל וכל חתקין האויר

נתקנו החסדים והגבורות שהם כסוד דבר ונוקבא דבר בחסדים נוקבא בגבורות וכן למושע ונוקבא לקבל . וע"י קביעת האור ישר שחוקבת אותה הא"ח שלא ירד למטה נתקנו העולמות היו תחמות נשים כנתה ביתה . והתיקון הזה של דבר ונוקבא הם שני תיקונים אעפ"י שהם בתיקון אחד . הא' כיוד בדרך תשל מקודם היה גולם ולא שייך ביה לא שם זכר לפי שהיה כלול ביה נוקבא ולא שם נוקבא לפי שהיה כלול ביה זכר וכשתפדר הגולם הזה ל"ב חלקים חלק החסד נעשה זכרא לעצמו וחלק הגבורה נעשה נוקבא לעצמה וא כל חד וחד יקרא בשמו לבדו וכל א' שייך שמו עליו . נמצא כמ"ש לעיל שדבר תיקון א' נעשו הב' תיקונים דהיינו ע"י שנתפדרו זה מה נתקנו חלק הזכר לעצמו ונעשה זכר וחלק הנקבה לעצמו ונעשית נקבה כן האור ישר והאור חוזר היו הכל אור א' וע"י הבשעיות שמשא האור בכלים כשתעורר הגבורות ונעשה אור חוזר וגלוי החסדים והגבורה וכן איתא בזוהר ויקרא דף ר"ג ע"א ו"ל ת"ח בשעת דע"ק סתימא דכל סתימין בעא לית תקבא

באותה שניה ולא נקרא בשם סדיקה לפי שכתר היה משפיע לחו"ב והחלוק היה פתוח אבל חו"ב שהיו סתומים ושאר הספירות היו כלולים בתוכם ע"כ הוצרך סדיקה להוסיף שתוכם וע"כ כתר לא נאמר בו סדיקה ומאחר שלא הוצרך סדיקה לפי שאין האור מתיישב בו אלא דרך העברה כנ"ל אם כן למה הוצרך מדת הכתר אלא תדע שכשירדו האורות למטה בעת השבירה נתרקן גם האור שהיה בתוך הכתר לפי שכשהיו סתומים או"א היה כדמיון מעין היורד שכשנסתם המעיין לא יתגלגלו המים היורדים אבל כשנסדקו או"א נתגלגלו המים למטה וחלק הכתר ירד ג"כ ולשחזר האור למקומו אחר השבירה בסוד אור חזר חלק הכתר ג"כ ליוקומו שהיא חיה הכל' והיחידה עלתה למעלה מהכתר כנ"ל ואחר שעלו נשמות הכלים בנו אחא יצאה נינוצא פטישא חוקה מכוניא דקרדינותא ולקחה אותה חיה עלתה בכתר והנשמה שעלתה למחמה וחיבור עם הרוח"ש שללה לבינה ועשתה מהם גח"כ דמ"ק יתחיה כעשה כתר ומהנשמה חכמה ומהרוח בינה דמלכא קדישא נמצא שאם לא היה מציאות הכתר לא היה אפשר לעשות כתר למלכא קדישא : ויש לתת טעם אחר עמוק עמוק בביות שהוא צפה ומביט עד סוף . שיער האור תווד שהוא שורש הדינים עד היכן יגיעו ואם נשמתא דכל דחיי שהוא רצון דעתיקא קדישא דכל קדישא לא היה עושה פרצוף שכתר כשהיה עולה ה"ה בחינות דאור חוזר למעלה ה' עולה הרחב כבינה והנשמה בחכמה והחיה היתה צריכה לעלות בעתיקא קדישא ד"ק . וען כי לא היה כתר נמצא שיחידה שהיא שורש הדין היתה צריכה להגיע אליו דהיינו לנשמתא זזה חי אפשר שח"ו ביה לא פגע שום פנימו ולא שום תנועה כדי שיתהוה בו שורש הדינים . ע"ז שיער עד כמה עולה בחינת האור חוזר שהוא שורש הדינים ולכן עשה פרצוף הכתר ג"כ . וזוה בעלית אור חוזר למעלה עלה רוח לבינה ובחינת גשמת המאכין עלה בחכמה ובחינת חיה של המאכין עלה בכתר ובחינת יחידה של המאכין הגיע עד עתיקא קדישא ונמצא שכשמה לא הגיע בה שום בחינת מאור חוזר : ולכזו

קדישא ושכינתיה דאינון כ"ב עטרין ודייקה נמי מן התוספתא דאמר חמה דלית ביה רשימו ולא רעותה ולא אחר חמה דלאו חיהו רשימו ולא רעותה אלא דלית ביה דהיינו לנו מיניה ר"ל לנו מיניה לא ישרעותא אבל הוא בעצמו רעותא חדא דאיהו נשמתא דכל נשמתין דשריא גו עתיקא קדישא כדמיינתי בזהר ויקרא דף כ"ו ע"כ ח"ל לאנשמה כההוא צניעו וכנ"ל דדעוה דכל רעון ביה . ביה דוקא שריא כדרישנא כפרק קמא עיין סס . וכיאר מאמר תוספתא זו עיין בס' תענומות ושם יבואר היטב בע"ה) גם איתא בזהר ויקרא דף רכ"ז ע"כ עלת' תמיד דא שכניתא דסליקת לבינא וגו' ולכן סליקת לאתר דאתגורלת יותמן דאיהו א"ס ואיהו גבוה מכל ספירות הרי שהשכינה ג"כ איהו גורד' מע"ק ממש הנקרא או"א מטעמים הנז' ואע"פ שלא נתפרסם בשכינה מאיזה סטרא היא כבר כתבאר לעיל בסוד חף יד יקרה ארץ וימיני טמחה שמים וגם מכואר בזהר ויקרא דף רל"א ע"א וז"ל ירותא דאבוי ואמיה ירית מאי ירותא דא תרין עטרין דהוו גניזין בגוייהו ואחסינו לכן דא מטטרא דאבוי הוה גניז כבינה חד עטרא דאקרי גבורה וכולהו מתעטרין ברישיה ואחיד לון : הגה יש לדקדק במאמר זה ולהבין התרין עטרין אלו אם הם דאבא ואיח או באו לו דרך או"א אם נאמר שהם מאו"א לא היה להם להקרא חסד וגבורה כי מעיקרא העטרין האלו הם מוחין והמוחין הם מחכמה ובינה וא"כ היה להם להקראות חכמה ובינה סטרא חד אתי מחכמה דאבא וסטרא חד אתי מיניה דאמא אלא מדקראם חסד וגבורה ש"מ שהשני עטרין הם חסד וגבורה דע"ק דכל קדישין הנקרא א"ס משמס אתגורו כח"ש בזהר ויקרא דף רכ"ז ע"כ ולכן סליקת לאתר דאתגור' מתמן דאיהו א"ס והרי שהשכינה מתמן אתגורת ומלכא קדישא ושכינתיה חד אינון . ודייקא נמי דקתיני ירותא דאבוי ואמיה ירית ולא אחר מאבוי ואמיה ירית מדקאמר ירותא דאבוי שזע מיניה שבאו לאבוי מע"ק . אי נמי מדקאמר והוו גניזין בגוייהו דאו"א שזע מיניה דלאו הם מעמס דאו"א אלא באו מעתיקא קדישא דרך או"א והוו גניזין בגוייהו דאו"א וירית לון האי

ומ"ש . בבית קדש הקדש' שהדעת ה"ל עשר פעמים אה"ה
 ועשר בשרים הו"ה . עולים ע"ת . ול' . אותיות
 דעם הו"ה שבעת הדידעת זה רמז . וזוהר . ויקרא דף
 רנ"א ע"א ו"ל ונ"ה דה"ה כן נטיל סימיון דאכני . גמיה חקרי
 דעת דהווא סהדותא דתניייהו . הרי
 דנטיל עשר . קדמין כו"ה . דאינו עשר
 הו"ה ועשרה אה"ה . ומ"ש . בבית
 קדש הקדשים הו"ה רמז כחמה זה
 משוט בזוהר . שבת דף קנ"ז ע"א ו"ל
 שה עמו ומה שם כן כי תדע דל ק"ה
 מה שמו הו"ה יצא עם בני ישראל דכתיב
 דגם כבודי ישראל בא אוקימנא . וידוע
 הוא שיהיה הוא . גמיה כו"ה דכלא
 לא היה חמה . הרי שם הו"ה רמז
 באכא דאינו חמה . גמיה אה"ה ברא .
 ומ"ש . בבית קדש הקדשים . שסוד
 במלכים האלו הא שוקר האנוני זה משוט . בזוהר . ויקרא דף
 קכ"ת ע"א ו"ל . גמיה גמיה המלכים אשר תלכו בארץ ארם ונו'
 זכאן חקין דגמיה דתנני לבין רזין דזוהריתא דל' אתגליין
 לתקישא עולאן מה שנת כהן ונחין יזכה כהן דהוא סהדותא
 גל מהימנותא דהימנותא דכלא . וזרין לבין מה סהדותא
 דקחשה מהנה עדה . מה שאהר"ה ח' . מוסח נהישתא . בגית
 מחן דקדם . לתקן דה"ה . והנה . תדע שכל חלק שחלק
 מהמלכים האלו נשמתה היה . סה"ה לקבל את קו הישר הבא
 וע"ה . דכל קדמין גמיה היה יכול לסבול והיה מת . וכן כל אחד
 זאחת ויהיו לכים העלמין דהיינו לקבל את קו הישר ולא היו
 יכולים לקבלו נשמו והמתו עד שכל המין השמימי דאינו חלק
 וסגל דהוא הו"ה דכל קדמין וקבל אורתו ומלך א"כ שביית
 אשלים האלו היתעדות על מ"ק שהווא הו"ה ע"ה וכו' אלהי
 האלים . האם לא יבן היה גמיה כוון . השאה ולפי שהנשמות ישראל
 הם ונשבותה . בב"ה . שגם כפ"ס יצונות יאחה להם הק"ה
 לגמיה אה"ה שביא אה"ה ואני גמיה אה"ה עדי . שלא ינלפתם
 לקסול כוונתו לכי שגמיה אה"ה הו"ה גמיה אה"ה חנה דה"ה
 סהדותא על מהימנותא דכלא . וכן אישית גבוהה דף רל"ג
 וע"ה ו"ל ותרם . סה"ה שלמה נהמה דיקרא מתכמת כל בני קדם
 דוח עילאה הוא גמיה דקדמין ואלה המלכים אשר תלכו בארץ
 ארם . ונ"ה ואלו יצדון בני קדם דכלא לא אתקיימת בר מקאי
 דכליל דבר ונקבא . וזרין לבין ליה הארץ הזוהר טלי
 הא

ולבוא . לכחור כחמה . תדע שכבר הקדמין לך שערין
 הסדיקה של או"ה היה על ידי העברת הכל עטרין
 וכעבורם נסדקו או"ה ולא שהם זריכין שבירה כי עיקר
 השבירה אינו אלא בכלים התחתונים שהם עיקר פרוץ האדם
 וכדי לברר נשמותיהם הוצרך הכטישו
 והשבירה שכן תראה בטרף שאינו מווי'
 אומטתו אלא ע"ה הכטישא ואם יש שום
 סיגים ע"ה הכטישא הם נופלים על זה
 הוצרך השבירה . ואלו הכ' עטרין
 הזוכה שהיה בתוך או"ה שינאו לחון הם
 הנקרא פרוץ הדעת לפי שזלת דעת
 מורה וענו של או"ה כיצד באכא נרמזו
 עשר הו"ה וכחמ' נרמזו י"פ אה"ה .
 עשר הו"ה עולה ר"ס ועשר אה"ה
 עולה רנ"ה שזלה הכל כמין ע"ה והגם
 הכמוז הוא זה והו"ה יו"ה חולם ה'
 צרי ו' קחן ה' צרי . הרי עם ארבע אותיות אלו עולה
 דעת ומה שמוקד בגקודות אלו : תדע שכל נקודה
 שאינה ענין הכרת עולא . האות חורה שהשפע שלה אינה
 מעצמותה וזמין תלויים באח"כ לפי שהנקודה לאות הוא כרתי
 החמישה לבין ע"ה הרינו ומתגשע הנו"ה כך הנקודה מעשע
 לאות ובהיות שהנקודה אינה נענין . הכרת האות . אז מורה
 שחיותו באלו עשאר ואינו מעצמו אכל . דעת כבר אשכחן לך
 שה"ה עטרין אלו שבעה מהם הדעת באלו אה"ה יצתיקא
 קדישא דכל קדישא כוונתו כוונת שפרוץ הדעת הנעשה מה"ה
 עטרין שינאו מחו"ה הו"ה הוא . עיתיק קדישא דכל קדישא
 בעצמו כוונת שכן . הפרוץ . ובין הנשמה הכל יתקור אחד
 על זה מוקד הו"ה דעת כפי . הכרת האות לרמז שחיותו
 מעצמו . ומ"ש שהע"ה הו"ה הם בחכמ' דבר פשוט הוא שהיו"ד
 הוא סכוה ויהיו"ד נכנה כל הו"ה . דהיינו במילואה
 יו"ד . שם הו"ה תחת הדלת יהיה נורת ה' דהיינו
 כנה דשפת מן חכמה ה' במילואה ה' י' של חלני ה'
 במילואה היא יו"ד דכקו מן ה' ראשונה . שיה' דהאי יו"ד
 תחת הדלת יתעשה הדלת נורת ה' . נמצא דהיו"ד דשפת
 מן ה' ראשונה נעשית ר"ה כוונת שכל הו"ה
 נפרק עין אות יו"ד . הרי שם הו"ה הוא בחכמה ע"ה רמז
 בה גמיה הו"ה נגד עשר הו"ה שמהרמז אה"ה
 נרמז ככנה זה פשוט כוונת כעסוק אה"ה אשר אה"ה אה"ה
 שלחני

חל רכב
 א

פרעה שהיא למעלה ממנו לפי שהוא בעורף . ואל"ת הרי לפעמים עולה עד הכתר לקבל קדושה . אפי' באותו זמן הוא שוח בשנה כנגד בינה ואינו עליו א"כ כיצד אמר הנני עליך אלא שלא ידעו כמה הם הולכים ולא ידעו הפנימיות ועל רוח דגא נקרא המיתותא דמאוינותא דהיינו עיקר כל האמונות הפנימיות : ואגב אורחין כבאר הכתוב שאמר התבין הגדול הרובץ בתוך יאוריו כי רובץ משמע שאינו זו ממקונו כמו רובץ תחת משאו וקשה א"כ איך אפשר שתבין אחד ירדץ בכמה יאורים והי"ל בתוך יאורו או בתוך היאור . עוד קשה עלת בתך הוא מיותר לגמרי כי כיון שהוא היאור ודאי שהוא בתוך היאור : אמנם הכוונה שאלת יאוריו לא קאי אתבין אלא ר"ל יאוריו דקב"ה ומה היאורים הלא תדע שהיאור הראשון הוא יאור המוחין דהיינו חוט השדרה שממנו יורדים המוחין לו"ן והיאור השני הוא הגרון שהוא יאור שהנשמה עולה בו ותבין הגדול הוא סוד הושט שממנו יורד שפע לקליפות שהם הטעיוכל מה שבתוך הבטן ולכן פרעה הוא ראש לכל הקליפות שזיננו יורד השפע לקליפות ולפי שהקליפות שרי ביחודא וסי' בפירודא כדתמבא שהמוצא הוא ע"ב מקומות דהיינו בית השתן ובית הרעי אבל הכניסה הוא ממקום א'היו שרי ביחודא וסיים בפירודא ולכן פוער עבודתו היתה שהיו פוערים לפניו וזהו שפיעו . ואגב ארחין כבאר פסוק אחד קשה ההכנה והוא מה שהביא הכביא הגה' פוקד בחרבו הקשה וכו' על לויתן נחש בריח ועל לויתן נחש עקלתון והרג את התבין אשר בים .

וקשה טובא איך יתכן שיהרג את מי שלא נפקד בחרב דהיינו התבין מאחר דנחש בריח ונחש עקלתון הם שבאח' בהם שקידת חרב לא נוכר בהם הריגה : אמנם הענין הוא שכבר אחרנו דסיים בפירודא ומתחלק לב' צינורות בית השתן נקרא נחש בריח מסייעא דקליפה ובית הרעי הוא נחש עקלתון צינים פזים בדרך עקש והנה התבין הגדול בהיותו הושט שהוא מאחורי הבינה שהוא הגרון בסוד קנה חמה קנה בינה א"א להורגו ולשחטו כי הוא תועלת ללב ג"כ אלא מה יעשה להפסיד ראש הקליפות סותם לו הב' מוצאות ובהסתם המוצאות מציילא דהרג דהיינו שלא יאכל דבר שגריך לקליפות שהם המעים שאחר שאין לו מוצא אינו אוכל כ"א דבר המחו' ללב שהוא ת"ת ריחו ללב דווקא ואינו אוכל כ"א לחם השמים דווקא כמו הינו שהוא לחם מן השמים שאינו נעשה רעי וזהו כוונת הפסוק שלא יאמר הגה' ה' הורג בחרבו אלא פוקד כמו מי שפוקד שומרים על דבר לבל ינא לחזק כדכתיב על חמומתך ירושלים

דילהון הוא מהתבין ולמטה כנו' לתאמר שחמתם היא מאתר עילאה לכן אמר אבל חמתא דילהון לתתא מכל דרגין שהיא יותר למטה מריש שולטנות' דילהון . ולכך הביא רמיה לדבריה ת"ח חמתא דילהון בדרגין תתאין ומדכפין לון לאלין דרגין תתאין בדרגין עילאין . רישי שולטנותהון והנה דלינון רישי שולטנותהון עיקרא דילהון לתתא מההוא תנינא . דהיינו באיסטומוכא ונשתלשלק בתנינא דהוא כושט דהא מתתן נעיל חילא דרגא עילאה דילהון וכל זה דמוח בפסוק מצבור פרעה שפרעה הוא התבין ובכור פרעה הוא רישי שולטנותהון לתתא מההוא תנינא עד בכור השפחה דליהו חמתא דילהון דלינון הנהו דרגין דאכפין להון מההונו עילאין ואינון אשר אח' הרחיי דהרחיים אינון דרגין עילאין כדאמרן הרמוזים באיסטומוכא ואחר הרחיים אינהו חמותא דילהון דינקין מן האיסטומוכ' הרי שכל המאמר רמוז בפסוק אשר אשר הרחיים וז"ש המאמר משמע אשר אשר הרחיים . הרי למדנו שהושט הוא התבין כמזכר : וז"ש בבית קדש הקדשים שעיקר השבירה היתה לבדר אוכל מתוך הפסולת וכו' ידוע הוא לפני כל יודע חן שכל עולם ועולם מעולמות אבי"ע יש ז' ו' וככל טרעפין ובכל אתר ז' ו' נקרא קב"ה ושכינתיה ובה יתמה המעין כי כמה קב"ה יש ח"ו . והענין הוא כי א"ה מלבושין נעשו להאי נשמת וכל המלבושין האו הם מהב' עישרין שהם סוד הו' מלכין וכתבררו ברורו אחר ברורו לעשות פרטין של ז' ו' שכל עולם ועולם כפי יכולת העולם ההוא כדי שתלכש הנשמה בכל העולמות כדאיתא באיורא רבא דק קב"ה ע"ב וכל דא למה בגין לאשתלמא ולעייילא ביה קטנים דמתיימאה עילאה וגו' ולאשתלמא להיהא נשמתא משרבחה ככולא ומתפשטא ככולא . בגין דיהוי היהא נשמתא משרבחה ככולא ומתפשטא ככולא . הרי שכל מה שהוצרך למהוי ז' ו' בכל עולם ועולם הוא להלביש להיהא נשמתא למהוי הוא שליט ככלא ואע"פי שתראה שהם ה' חלבשים כבר אחרנו לך שהכל דבר א' וכמו שתראה באדם השלם שיש לו עוד וכשר וערקין ונידויעמות ותוכיות העצמו' וזה בלא זה אי אפשר ואע"פי שיה חקיק לזה וזה פנימי חוה הכל נוף אחד ואם כך הוא בדבר נשמי חכ"ש וקו' בדבר רוחני' הרוחניות שאע"פי שתראה ה' חיותיות וכל א' נקרא קב"ה ושכינתיה הכל דבר א' וכולם הוצרכו כפי צורך כל העולמות כמו שהוצרך ה' חיותיות באדם התחתון כאיור שזה בלא זה אי אפשר והכל דבר א' וז"ש בזהר ויקרא דף קמ"ג ע"ב ותאנא בנביעותא דקברא כיון דאתבסמו לעילא כללא דאדם גושא

עון לאלהים פירק ח

בית קדש הקדשים פרק ח

קדישא דכר ונוקבא אתחכרו ומנא תליתא וכפא אתכבחותא
דכולא הרי שהיו כירורים הרבה שכל זמנא דאתחכרו דכר
ונוקבא הוא להניא אתכבחותא חדא . גם שם בסמך
ומתחכרין עלמין ומתחדן דא כדא ואתעבידן חד גופא וכגון
דכלהו חד גופא שכינתא לעילא שכינתא לתתא קב"ה לעילא
קב"ה לתתא ומשפח רוחא ועילא בחד גופא וככולא לא
אתחיו אלא חד . הרי בכירור שכל העולמות אינן חד גופא
כמ"ש ע"כ :

וי"ש

יודע' הפקדתי שומר' וזהו לשון פוקד ולא הורג דהיינו שבותם
הב' מונחות שלהם לכל יוצאו דבר לחון וכזה הורג את התנין
אשר בים לרמוז על הושט שהוא בים העליונה שהוא בינה :
וגהוור לעניינכו נמצא שהתנין הוא הושט ולכן הוא הראש
לכל הקליפות הוי הרובץ בתוך יאוריו שאינו רובץ
ביאורים ממש אלא בתוך הב' יאורים דהיינו בתווך שהוא הושט
שעומד בין קנה לחוט השדרה : וגהוור לעניינכו דע שלפי
שלא ידעו האימיות האומרים שהאלהות הוא הת' משום
הכי לא תינוא בהם מי שידע למה לא נכתבו בתורה חיות

יודעים למה נכתב בתורה כרי"ש וכל' גד' וגם אינם יודעים
כ"א ז' מלכים דמותו ואינן משגיחים במלך ח' . ועוד מאחר שז' מלכים ניינו והם כנגד ו'ס א"כ המלך הח' מי הוא ואשתו
ואיטבאל מי היא מאחר שכל הספירות הם ז' והז' כבר מיתו א"כ הדר ואשתו מהיטבאל מיתו הם : אמנם אכן דאית בידך
ולשתחא דהיינוותא ידעין בהו וע"ד אמרין ח' מלכים דמיתו וע"ד בתורה נכתב כרי"ש דהיינו בעת מלכותו דהיינו וימלך הדר
שפשת מלכותו קראא קדר שהוא לשון הדור ותו ויה שנקראא הדר לפי שכבר אמרנו שהיו מהב' עיטרין דע"ק דכל קדישא לכן
קראא הדר לשון הדור ויה שכתב הדר כרי"ש שזכר לפי מיתתו לריון שחיותו לא היתה מיתה כמו שאר מלכים לא שנדד ממקומו
וע"כ קרי בוק' מיתה ולשון הדר כמו כד ר"ל דד ממקומו וזה התקדשת קראא לו כמיתה ולא שמת ח' ז'אל בשאר מלכים נמצא
בהם חיותה ונכתבו כמפורש שאדרא ויתבאר לקמן בע"ה ושאר המאמר כבר מפורש למעלה למה הוצרכו שבינה :

ואוד נבאר שערך השפירה היתה לברר אוכל מפסולות דהיינו לברר תוכיותם והמוסחר שבהם שהיא נשמה שלהם ע"י
העלמות למעלה לחייה אחא . וכעשה ויהם עין המוכתר שכתובת שבהם פרוץ ומלכא קדישא ושכינתיה מנוקה מכל סיג
ולאניא הפסולות א"א כ"א ע"י כטישא והפסולות הוה לא שהוא פסולות נגזר ח' אלא שרנה לברר ה"ה מלבושים כדי שתתלבש
בשמותא דכל חי ואלו ה"ה מלבושים היו בחיית אחת קודם . מוכריים יחד וע"י הכטישות בירר בין חד לחברא ומתברר כל
פְּרִיָה ופְּרִיָה לְבָדָה וכעשה כל בחייה בענינה מלבוש לבחייה הכנימית ונחנה ולגבי הפנימית החיצונה קראא פסולת ואי
א"א לעשותו אלא ע"י כטישות שכן תראה באוין שגדי לברר הפנימיות אכתא מתחבתא דפרזלא וע"י זה הסתים נפוליס ושאר
התוכיות כפי מכל סיג ולפי שהוכחת הסתים היא ע"י הכאה לכן יוצאין דיכין קשין כי כבר ידעת שכל תנועה מוליד חוס ופטרע
כפטישה לכן יצאו כלם דינים קשים והרוחניות עלה למעלה וכמו שהסגנים כנאתם מהתוכיות למהטין וכדרין ודעבין לאלתר
ג"כ אלו המלכים הנזכרים לא הוצרכו בהם חיות אלא וימלך וימות ועבין נשמותיהן יתבאר לקמן :

עון לאלהים פרק ט

בית קדש הקדשים פרק ט

ומ"ש בבית קדש הקדשים ולמה היו רפ"ת ניטונות וגו' זה
רמזו בזהר בראשית דף א' ע"א וז' וכמה דייקא'
קלרית' אחרת' בת"כ ויוונין ההוא ורעא וגו' . הרי שהיו מ"כ
מלכים וכל יולך היה לו בת וזנו דהיינו מלכות דידה וז"ש ח"כ
דיותן וכל יוונ ז"ס דהיינו ו' קנות ומלכות . הרי בין הכל
ז"פ ח"כ הרי רפ"ד ניטונות עתה צריך להבין למה היו רפ"ת
ליצאת מלבד מה שנתבאר בבית קדש הקדשים מכל עור לוח'
פיה דמיתו פוזה שיות דק קפ"ו ע"כ וז' תאנא ספרא
דנציעותא ספרא דשקיל כיתקלא וגו' ומלכין קדיאין מיתו

ויוונין

ולבווא לא ביאור הואמר צריך להבין למה היו רפ"ת ניטונות
שנכלו בתוך הקליפות ולא חסר או יותר וכזה תדע
איך הנשמה שלהם עלתה למעלה ולא נשארה בתוך הקליפות
והנה הראשונים הביאו ריזו לימסר רפ"ת מנסוק ורוח אלהים
מרחש'ת מ"ת רפ"ת . אינכם עדיין צריכין אנו למודעי למה
היו רפ"ת לא פחות ולא יותר . א"א צריך להודיען כי מ"כ
מלכים הם שמתו וזע"פ שלא מוכרו ריוונם הם כנסוק ואלה
המלכים קוינן ואל' שטופה מ"כ וזה שלא מוכרו בכירש לפי
שכלולים בהם . וא"ת כינר הם מ"כ תדע שזה שכל בתוך
הקליפה

צ"כ מאמינים בזה כאשר מפורש בתורתם זכתוב בתורתינו
 כל הגוים כאין נגדו הרי שמונתם למעלה ובהכרח ו
 ועתה צריך לדעת מי הוא המאכל ומהותו אם הוא מה
 שקוראים הקדושים א"ס זה א"ל להלמו זכ"כ כל
 הקושיות וראיות המורים גם שכל פשוט מוצא פשוט כמור
 א"כ היה לו לבראות באלמות שאין קץ ותכלית שאין הקב"ה
 באל אלא נשורה הנשורות • זלם הוא ככברת מי שאומר
 שהפשוט הוציא פשוט ומ"כ פשוטים יצא מוכרח מאחר שהפשוט
 הראשון אין לו קצבה צריך שיצא הפשוט השני בלי קצבה שאם
 הפשוט השני יש בו קצבה נמצא הראשון דלמו פשוט הוא זל"ת
 שהפשוט השני אין בו קצבה באיזה מקום נאלץ הפשוט השני •
 ומאחר שהפשוט הראשון היה זל"ת כלל והנמצא צריך שיהיה
 כפי שיעור פשוט ראשון והפשוט הראשון לא הי' לו שיעור מאחר
 שאיזה פשוט אם כן איך אפשר להוציא פשוט השני שיהיה
 כמותו : וז"ל דהא זה דאמרי פשוט לאו אפשיטותיה
 קאמר דהיינו ש"ל לגדלותו אלא קאי על דלית ליה תערובת
 דין כלל וכדל' המוציא שורש הנבחר הוצרך להוציא פשוט אחר
 כמותו ועל ידי היות כ' פשוטים יוצא זה בזה ומתבונה שורש
 הנבחרות ע"י הכאה • זה גם כן א"ל שאם הוציא ראשון הוא
 פשוט דאין בו תערובת גבורה כלל למה נתאזה לנבחרות
 מואחר שאין בו • אלא עיקר התשובה כפי הקדמיתנו
 ששורש המצבים והנבחרות הוא מוקדם אפילו קודם המצוב
 זכור יתורן הכל ועיין בפרק ראשון • הרי שמתחת כל
 הקושיות וכיוצא בהן הן הבאים מחמת מקרה הן הבאים יוצא
 התורה ממה שכתוב מוכרחים אנו לומר דלאו הוא כמשמעות
 סברת הקדמונים אלא שהמציאל והבורא והיוצר והעשה הוא
 הוא מין דשיך ביה שיעור קומה וכל מה שכתוב בתורה זל"ת
 שהם בדרכים נבחרים רחוקים מן השכל מ"ל המבין בבתרי
 המרכבה יבין וידע מהותו ויכול להשיגו והוא אלהי ישראל
 מושיע ואליו שייכון כל שיהיו וכיוצא דכתיבין בתורה וכו' שייכון
 כל רמזים של פרוץ אדם וכו' שייך דנפיק מאל"ל ולא שבראיהו
 אנו"ל ועל זה אמר ואלה המלכים אשר תלכו וכו' ומתים עליה
 רש"י דלא הוא סהדותא על מהימנותא דמהימנותא :
 וזה גרמו בעיקר ועצ"ג כ"א ע"י שיצא ראשון עשו • הטיבה
 ראשונה של יעקב היתה ועצ"ג יצא עשו כלו אדמוני לפי
 שהם כלם דיכים קשים • ולפי שיעקב רמז לו יתברך אחר
 ח"ל שאמר הקב"ה ליעקב אנו אלוה בעלניכם ואתה אלוה
 בתצונתם • ויעקב רמז לשש פרטובים דאזילות וכן ונו רחל
 השביעית

ואם דבר גשמי הוצרך להכדיל ע"י דבר אחר מכל שכן באור
 שהוא פשוט מכל הפשוטים • נמצא מן האמור שבע"כ לומר
 שגם יוסף להכדיל כינו וכן הפשוט הכ' ובעל כרחך ג"כ
 לומר שהא' משך הוא יותר מונגש מן הפשוטות שאם המוסך
 הזה לא היה מונגש יותר מן הפשוטים מה הועיל החכם
 בחכמות יחזור הדבר לכמו שהיה ומאחר דאמר שאין הפשוט
 מוציא אלא פשוט • כמותו זה המוסך צריך להיות יותר מונגש
 כדי להכדיל בין ב' פשוטים מי המציאו שעדיין לא יתפשטו זה
 מזה בכל עוד שלא יתמסך כדי שגאמר מהכאת כ' יצא זה
 הדבר יותר מונגש • הרי בהכרח גמור מכל הכל' וגם מכל'
 מה שכתוב בבית קדש הקדשים שאין ההקדמה הולת מוסכמת
 וכל המאמין בהקדמה הזאת בע"כ צריך שיכפור בעיקר' מוכרח
 לומר שהגשם היה קדמון בקדמות הפשוט או מוכרח לומר
 שלא יש פשוט בעולם כאשר תמצא להלן בהקדמות הראש"ד
 בדף ד' ע"א וז"ל וצריך אתה לידע כי הפילוסופים אומרים
 שלא יתבונה דבר מלא דבר אלא מין ממינו ולדעתינו
 זלתורתינו הקדושה שהעולם מחדש אם כן יש לאפיקורסים
 פה לשאלו אותנו העולם לא ימלט מב' פנים או שהיה לו חומר
 קדמון שמינו כבדא העולם ומלאו • או לא היה שם חומר
 כלל אלא עילת העילות לבדו אם תאמר שהיה שם חומר הרי
 האמינו שיש דבר קדמון וזלת השם לבדו וזהו כפירה בתורה •
 ואם נאמר כי לא היה שם אלא הקב"ה ברא את העול' מעצמו
 אם כן אריעצמותו נתגשם ואל"ה הבוד בתירונו אמר איפה
 היית ביסודי ארץ הגד אם ידעת כינה פי' בכח החכמה וככח
 הכינה היה מציאות העולם עכ"ל • הרי בבירור דהראב"ד
 עצמו כתב שזאת הסברה היא סברת האפיקורסים שמתאר
 שמושבים שאין דבר יוצא מלא דבר • יתולד להם הב' קושיות
 הללו וזכורים בעיקר • אבל לענייננו דאית בידן הוא
 דמהימנותא וידעין דבידו יכולת לבראות יש מאין ואיבו
 בורא בלא שותפו כאשר הארכנו לעיל אין לנו שום קושיא
 ויואמינים בחידוש העולם מאחר שיש בידי יכולת להוציא הכל
 אבל עדיין צריכין אנו למודעי למה אחר הראב"ד ידוע הוא
 דמשמע דמסכים בדבר הזה וא"כ כתיבון כתב מעש' לסתור
 והנה י"ל בזה דהאי דאמר הראב"ד ידוע הוא לאו סברתו
 להסכים על הדבר שהרי סיפא מוכח דלא ס"ל הכי כו"ל אלא
 לומר לך שידוע הוא בין הפילוסופים האפיקורסים שאין דבר
 יוצא מלא דבר וכך היו סוכרים אמונת העולם קודם נתיבת
 התורה ולזה אמר הקב"ה לאיזו איפה היית ביסודי ארץ כלומר
 כשיסדתי

כשצמתי הארץ שהוא דבר גשמי איפה היית אתה לידע היכא
 עבדתיה והוצאתי דבר גשמי ככה פשיטתי קרי שהראב"ד
 כפי מה שדרש משניע שלא הקדים על סברה אדוקה כמוני
 שבדיו יכולת להוציא יש מאין ולכן הביא בסמוך והסד כי
 עילת הפילות יתחייב ומנו כתר עליהן שכל פשוט בתכלית
 הפשטות עד שאין בינו ובין עילתו דבר אלא שזה עילה וזה
 עלול וזה השכל השקול את עצמו ואת עילתו וההפרש שיש
 בינו ובין עילתו הרי ג' השגות וכל אחד מאלה ההשגות צדן
 בהשיגו את כל א' וא' ב' כוונתו ה' השכיל את עצמו ב' השכיל
 את עילתו ג' השכיל את שבוכו ובין עילתו ה' השכיל
 עצמו ועילתה וההפרש שיש בינו לעילתה ה' השכיל עצמה
 ועילת עילתה וההפרש שיש בין עצמה לעילת עילתה ה' הג'
 השכיל עצם עילתה ועילת עילתה וההפרש שבין עילתה הריט'
 השגות ושורש העלול הקולל הרי עשר השגות הרי שמאחד
 יצאו ע' השגות כמו כן יכול להמציא לא דבר את דבר ולא גשם
 את גשם שהוא בעל היכולת והכח הנעלם והוא הקובל את
 העולם שצדק עקב אידך יתכן דבר גשמי לעמוד על דבר
 רוחני ותלוי ועומד בדבר הרוחני זה אין השכל קובלו והרי
 אנו מוצאים שהעולם הוא גשמי תלוי ברצו ואינו קובל כמו
 דאמר קרא תולה ארץ על בלימה אלא ודאי שבכחו סובל את
 העולם ואעפ"י שהוא פשוט יש בכחו הנעלם שאפילו לגשמי
 סובלו ואע"פ שהתוכנים אחרים שזה שצדק העולם
 באמצע האויר היינו נוחתת מרוגת תמונת הגלגלים שאינם
 מניחים אותנו ליכול מוכח מרוגתם ואחזק שגם בזה לא יבחר
 דעת הדין הן אמות שאנו מוצאים בחוש הראות מי שישם
 אבן בתוך הגלגל ויסובב הגלגל מלמטה למעלה בחמה לא
 יפול האבן ממקומה אפילו שילך הגלגל למעלה ולמטה הוא
 משום שהאבן מונחת בגלגל ונוגע בעם האבן בעגם הגלגל
 ונוחתת מרוגת הגלגל ותאחו עגם הגלגל בעגם האבן לכל
 אם תשים האבן האחת באויר הגלגל אפילו שתסבב הגלגל
 הוא בכל ירונה שבעולם יוד עוקלת האבן ואינה עומד כלום
 א"כ קשיא נוף הארץ איך עומדת בתוך אויר השיש אם לא
 ביכולתן ועל זה נאמר עליו תולה ארץ על בלימה שזה
 יכולתו ועתה אם תרצה לידע יכולתו אין הוא קובלת כל
 העולם אחר לך בקימור ויקלג תדע שכל הדברים שברא
 יוצרנו יוצר בראשית שם בהם סדרה ואפילו חבשים כיון האויר
 קרא כי אבן חקיר עובד ירחים ונבועת כיון שאין קרא
 קהלו והנבועת נבדו למעשה דומה וכל ענין השרה יוצאון כף

השביעית והמלכים דמיתו רמז לעצו וכמו שהמלכים שמינת
 נפלו בתוך הקליפות ומתאחו בהם הקליפות כדעשו יצאו כולו
 אדמוני כאדרת שער ומה שעלה למעלה נשאר מלובן ונקי מכל
 סיון כך יעקב היה חלק ומה שהיה בהשמות המלכים שעלו
 למעלה שמחמת חזרתם שעלה למעלה נתהווה בהם שורש
 הגבורות בסוד אור חזר כך יעקב אע"פ שהיה איש חלק היה
 בו יעט חכמה לרמאות כמו דאמר קרא ובי אחי אבי הוא
 ודרשו ר"ל שבא רמאי כמוהו ורזא דמלא אע"פ שלכן היה שמו
 לכן ואפילו הכי הוא לבן ארמי כך יעקב אע"פ שהוא איש
 חלק אפילו הכי אחי אבי הוא וכמו שיעקב בראשונה היה שמו
 מורה על עוקבה ובאחרונה נקרא ישראל שהוא ישר אל כך
 למעלה נאמר הוי"ה הוי"ה דפסיק טעמא בגוייהו ודרש בוהר
 קדמאי שלים בתראי שלים כגולן וענין הוא שמחמת שהיה הכל
 מוערב זה בזה לא היה נראה בו שלימותו עד שנספרו הכלים
 ונתהווה ופתיש כל דבאמקצונו הוי קדמאי שלים בתראי
 שלים בכלהו ועי"ל כפי לשון בוהר שאמר קדמאי שלים
 בתראי שלים ומלא דהיינו שמקודם היה שלים בבחינת
 החסדים שהיה חסד פשוט בלי גילוי הגבורות כלל נמצא דהנה
 שלים ולא הוה שלים מידק ורמיא ועי"ל האור חזר אר"כ נעשה
 שלים ככלא שלים בחסד שלים בגבורה הוי קדמאי שלים בתראי
 שלים יוכלא ועי"ל שפכר ידעתה שם הוי"ה נקרא עתיקא
 קדישא דכל קדישא ג"כ והוי"ה נקרא וילבא קדישא ואחר
 המצנן תבדירן נתהווה ויק' נמצא שעתיקא קדישא דכל
 קדישא נקרא קדמאי ועתיקא קדישא ד"ק הוא שורש החסדים
 פשוטים ויק' יש בו חסדים וגבורות ע"ז אחר קדמאי שלים
 שהוא עתיקא קדישא דכל קדישא בחסדים לבד ואין שם
 גבורות ויק' שהוא הוי"ה שניה שלים מכלא בין מחסדים בין
 מגבורות הוי בתראי שלים מכלא ונחזור לענינינו
 לשארית המאמר במוזר והשמות הנקרא להם בזה הספק של
 ואלה היו כ"ס הם הם השמות אשר היו להם קודם התיקון וכו'
 הביאור הוא לפי שקודם התיקון היו דינים גנויים בהם משעה
 שנתקנו תוך הכרסה כמו שתנוא שונתם בארצא דיעבה דין
 הכה וכן רובם ואחר שנתקנו נקראו בשמות אחרים כמזכר ולא
 שכלים נקרא שונת אחרים דהיינו ח"ת לה"ם אלא השונת
 שלהם נקרא בהם ולא נשתנו שמותם אבל השמות שלהם
 שעלו למעלה נשתנו שונתם וא"ת מה נשתנו השמות

מהכלים למה יקרא להם שונת אחרים:
 תדע שיעתיקא בשעת חקירתם שברם נעשו כלים ירחים

צו על ידי לתלויות היום נמצא שכל כוונתו הכוונתו אי אפשר לבראת דבר אלא על ידי שנתנו שנינו להשתתף בהם שש
 הנצורה בני שנתנו כלילם מתבדלים תפוזות הברואה אבל כפולת על כל השליות דלואו שורש הגלגל כללם לכן אינו נורא
 בלא שנתנו יתורה הוא כדבר כלל שנתנו . הרי שניקרא האמתה כדברנו זלל כדברי האנושים האחרים שהבטות מצינו
 כענין חזק לשינוי בני לזכור יורכט שנתנו ח"ו מרצה חסרון כח המאכל הראשון אלל שיקר האמונה הוא כדברנו
 ובקדמה זו יתקן תורה תורה דליתא כסדר הראשית כדארש הנעלם דק קלל כ"ב צו"ל ר בא כשס ר יזכיר פתח ואמר יקרי
 משקיות שיהנו' כפיה מעללת כפיה המולט דתנין אחר ר' ארז בר יעקב כל מה שבא הקב"ה חזק מצינו היו כשיתקו ונו'
 (זכורו מתחלה עין כסדר תענוותנות ע"ס) מצינו למדים מכל האומר דהאמיל הראשון אינו עשיקא קדישא לכל קדישא
 דלואו עילת על כל הפולות כמ' וזכורו כפיה כלל שנתנו דלואו כלל כסדר דלואו שורש הגלגל זכרית שהמאכל הראשון דלואו
 עילת על כל העולות אליה דעליל עילת הוא יתקן מאור שאין לו סוף . זכרית שהאר מקיבו אע"ג שהוא אוריה כסדר הנצור
 ליהו שם לו שוכר והוא ידע שמויה שאין השכל מצינו כסדר בזהר ויקרא דק קב"א ע"א דלית דודע ל' בר אינו כלל חזוני .
 מצינו שהמאכל הראשון ימצא בו שיעור קדמה זאע"ג דאק לא ידעין כיה כדליתא בזהר חדש דק י' ע"ג כדי נקודין ס'
 נפקין מצינו ט' וצ"ג דלואו דהיט' אינון תחתייה דיו"ד כליל דיו"ד אינון אבל אינון סמכין לה ואינון רתיבין לט' אחרק
 דאינון חז' הא"ס . עוד טס כתיבתי וזהר חדש דק ט"ז ע"ג ט' נקודין דמלשון על אפוא אינון א"ס . הרי שהמאכל
 הראשון שהוא אין סוף אית ליה שיעור קדמה ממש כיה חזק . וענין כ"א אחר יבא"ל הכפרט שיש כתיבס כדבר מתבאר לעיל ערק א':
 וב"ש גבית קדש הקדשים חסין כסברי המרכבה ידע רבן מיהו ויכל להשינו . זה מובאר בזהר זיקרא דק ק"א
 ע"כ וזה למנו סתמא דודע ליה בר נש לקביה סתמא כלל כדן אקרי עבר לעבוד פקודא דמאריה ולית ליה רשו לחפשא
 שנתנו (חסין הכתיבה סתמא דודע ליה בר נש בחרט פרט כדן אקרי בן רחמיא דליה כנן דחשיב בגוויי בכל חזון דכתיבה .
 הרי שששה חסין כסברי המרכבה יקרא בן וכידו היכולת להשיג מהותו שאם לא ישג מהותו איך יוכל לדעת אותו כפרט
 שיקר מודעה היא יודעת הפרט כדן להקראות בן כדכתיב בסיס ארס לה' אלהיכם דיה דאתקראיארשאל עבד הוא למעלה
 לקב"ה אבל לינדע ליה חייב למנדע ליה כדן להקראות בן שאם לא ידע אותו חזק פרט לא ידע כי ה' הוא האלהים כדליתא
 בזהר שנות דק כל"ה ע"א פקדא דא קדמיה דכל שיקודין דאדתא קדמיה דכל פקודין למנדע ליה לקב"ה בכלל אחר בכלל
 למנדע דלית שליטא עילתא דלואו רבן ע"א וברא ע"א חזקו שמיא וארעא וכל חילבון ודא אינון בכלל . וכיפא דכלא
 ככרס למנדע ליה ככרס וכלל ונו' כדן אוליק לון באורח כרס הה"ל יודעת היום והשבות אל לבבך היום חזק מהדלא היה
 רשו יקדוית דנא כי ה' הוא האלהים דא בחרט כרס . הרי מכאן שאם לא ידע כפרט אינו מתיישב בלבבו איך מדת החדש ומדת
 הרי אע"פ שהם נראים כ' הכרים הפכים כלל חד אבל בהשגת מיהו ידע דכלא חד כדליתא כדבראשית דק י"ב ע"א ח"ג
 פקודא רביעאה הה"ל הוא הלהים כד"א יודעת חסם והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים ולא תכללא שמיא דאלהים כשמיא דל'
 לינדע דאינון חד בלא פקודא והינון חז' דכתיב יהי מאורות שרקיש השמים הרי שניקרא דיעת האלהות הוא לינדע דאינון חד
 ולית כח כדורא . עוד איתא כו הר שנות דק קס"א ע"ב הה"ל איתא דלית לדעת זנו' מהו למנדע כי ה' הוא האלהים דא איהו
 כלל דכל רז דהיינונות' כלל דעילא ותתא כלל דכל אורייתא כדורא דא איהו כלל דכל רז דיהיממות' והכי הוא דחזי כלל
 דכל אורייתא דא אינון חז' דתורה וכו' וכלא חד . הרי רחיה שניקרא האלהות למנדע שהכרס הוא כלל אס בן חייב כל בר
 דעת להשיג מהותו כדי שידע שהכל אחד דאם לא בן יכזא לרי קינון ופירוד ח"ו ולכן תורתנו הקדושה היא כלל ופרט וכלל .
 כלל דהינון לידע דלית אלה רבא ויקרא פרט לידע אותו ככל שיטי דעפא וכלל שאחר שראה שהם שיטי דעפא לא ימצאם
 בכדורא אלא שידע ליתא למהו כלל חד . ח"ש בזהר שנות שרי כדכורא וסייס כפירודא אבל כקדושה שרי כדכורא
 וסייס כדכורא מלאר שרי וסייס דהינון כלל וכלל ש"ת דלית פרט כגווייה וכן תמצא בעשר ספין שרי כדן דלואו כתר וסייס
 כדן דלואו מלכות אלא כדאנוע יש שלוש שהם סוד השלושה קיים . הרי כלל ופרט וכלל . הרי מכל האומר שחייב כל פי שהוא
 ישראל למהו בן לק' כה ולחפשא כגוויי חכמו ולמנדע חזן דליה ולכשינו מהותו כדי לידע שה' הוא האלהים ועתה אחרי שאנחנו
 חייבים לידע אותו ככלל ופרט וכלל חזק לאודיע אלהי ישראל הנקרא הו"ה מי הוא הנס שביארנו כפרקק לעיל דרך כלל עתה
 נבאר דק' פרט שידע הוא שבר"ה ואא כתיבארע ונריך להסין מה שאמר קרא אית' ה' אלהיך תירא ואותו תעבוד אס הוא כדמת

עוז לאלהים פירק ט'

התפארת לבדו או לא שגרי גם נצח נקרא הוי"ה נבואות והנה כפי קצת דעות מקובלים משמע שהעבודה היא כתפארת שתפארת
 נקרא הוי"ה וקרא אחר ואלו תעבוד ש"מ שהעבודה יהיה כתפארת והידיעה זו היא דרך מכלי טעוה . הגם שבאוהר חייב
 אותם באזה"מ מקומות כדאיתא בווהר בראשית דף ט"ו ע"ב ו"ל ואתכללו לא כדא ואתעבדו חו"מ קול דנכין כמכורא חו"מ
 כשעתא דנפיק כפקת בת זוגיה דכלילא כל אתונן דכתיב את השמים קול וכת זוגו האי קול דליוו שמים יהיה אה"ה בתראה
 מדקראו אה"ה בתראה להאי קול דאיהו תפארת ובאה"ה בתראה כתיב כה תאמר אל בני ישראל אה"ה שלחני אליכם ש"מ
 דליוו קב"ה דאפיק יתהון ממזרים ומזן דאפיק יתהון חייבים אכתנו בעבודתו כדכתיב אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ
 מצרים . גם איתא בווהר בראשית דף ר"ד ע"ב ובגין דא קב"ה אזהר להו לישראל לאתקדשא כמה דאתיור ובייתם קדושים
 כי קדוש אני ה' מזן אני ה' דא קב"ה מלכות שמים קדישא הרי ששכינתא ג"כ אתקרי קב"ה דליוו ושכינתיה חד אינון . והוא
 דמנוה ית בני ישראל לאתקדשא כדאיתא לעיל במאמר זה בווהר ע"ש . גם איתא בווהר שמות דף ס' ע"ב ו"ל ה' אבא אומר
 אין עץ אלא הק"כ דכתיב כי האדם עץ השדה ודאי דא עץ שדה לתבוחין קדישין הרי שקב"ה יהיה ת"ת . גם איתא
 בווהר ויקרא דף ל"ד ע"ד ד"א כי עמך מקור חיים וגו' דא קב"ה דליוו אילנא עילאה במניעות גינתא דאחיד לכל ספרין חזי
 טעמא בגין דאחיד ביה ההוא מקור חיים ויועטר ליה בעיטרין עילאין ספרטיה דגנתא כאחא דמעטרי לבריה על כלא ה"ה
 מצבה ודאיה בנות ציון וגו' ובגין כך כיעמך מקור חיים ועל דא באורך נראה אור . וידוע הוא שמקור חיים הוא בבינה הנקרא
 אלהים חיים וצערות ליה על כלא הרי שתפארת יהיה קב"ה מדאעשרת ליה על כלא דליוו ההוא אילנא דאחיד בייקור
 חיים . גם איתא בווהר ויקרא דף ר"ן ע"א כללא זעיר אנפין איקרי אהה . עתיקא קדישא דאתכסוי איקרי ההוא עב"ל .
 ובתיב אתה ה' איכינו גואלנו מיעולם שך . הרי שזעיר אנפין דליוו קב"ה שאכתנו חייבים לעובדו ולכבדו וכח"ש חו"ל כבד
 את אנפין דא קב"ה . הרי דקב"ה יהיה תפארת ויהיה זעיר אנפין בר מן דין ובר מן דין . איתא בווהר ויקרא דף קכ"א
 ע"ב ח"ל רוח דמלהבתיב כחא דלעילא מה שמו ומה שם בנו כי תדע ההוא שם ידיעה ה' נבואות שם בנו ישראל שמו דכתיב בני
 בערי ישראל . והאי ישראל כל מפתחין דמתימנותא ביה תליין ויהיה משתבח ואמר ה' אהרלי בני אתה והכי הוא דהאי רחא זעיר
 אנפין אטערו ליה וכריכו ליה כחיה ברכאין ואחרו ובקידו לכלא נשקו בר נשקו ידא להאי בר כביכול שולטנו יהב ליה על
 כלא ככלא יפלתון ליה עב"ל . וברין להבין המאמר הזה במאי דאמר מה שמו ומה שם בנו כי תדע ההוא שם ידיעה ה' נבואות
 וקשה דהי"ל מה שמו ה' נבואות שמו ומה שם בנו ישראל כמה דאיתא בווהר שמות דף קכ"א ע"א מה שמו הוי"ה ומה שם בנו
 ישראל דכתיב בני בכורי ישראל . ועוד קשה למה בזה המאמר מיייתי מה שמו ה' נבואות . וגם בווהר שמות במאמר הנזכר
 לא קאמר הכי אלא מה שמו הוי"ה ולא קאמר נבואות ותו איך קאמר במאמר הזה דמה שמו ה' נבואות איך יתכן דהם ה' נבואות
 יהיה רמות באבא דישראל ונלגא ידוע הוא כי ה' נבואות הוא רמון כנצח ואבא דישראל יהיה חכמה . וי"ל שהוהר דורש האי קרא
 כנגלה ובבסתר דהיינו על הפנימיות ועל החינוכיות שהם הכלים ולכן בווהר שמות שדרש על הפנימיות לכן אומר בווהר שמו
 מה שמו ומה שם בנו דא קב"ה לרמון על הפנימיות ואח"כ פירש מה שמו הוי"ה שהוא על חכמה ומה שם בנו ישראל שהוא על
 מלכא קדישא אבל בווהר ויקרא שהוא מדבר על הכלים . ולכן אחר מה שמו ומה שם בנו כי תדע ההוא שם ידיעה כלומר
 שהוא הנגלה ה' נבואות עתבלית התפשטות החכמה הוא נצח ולכן לא אחר מה שמו ה' נבואות כי נוגעת אהה ויקרא להורות
 לנו על הנגלה ולכן אחר ההוא שם ידיעה שהוא ידוע ה' נבואות ומה שם בנו ישראל שהוא על תפארת דלנו לית אבל עדיין נרמזין
 אלו למדעי אחר שאתהנו שדאורי הוהר ה"ל דכרו כנגלה וכנסתר למה באבא סינה השם שבווהר שמות כנסתר קראו הוי"ה
 וכווהר ויקרא כנגל קראו ה' נבואות וכבר לא יזכירו שינוי השם שבין בווהר שמות שהוא כנסתר קראו ישראל ויקראו בני בכורי . ובין
 בווהר ויקרא שהוא כנגלה קראו ישראל וקראו בני בכורי ולא נמצא שום שינוי בין כנסתר לנגל ואיך יתכן שבשנייה ויקרא כבור . וי"ל
 שהדעת שהוא מ"ק לא נכתוה מתוהר דא"ל כדאיתא באיירא וזשה דף ר"א ע"א ובגין דהאי כן נגלל סייגין דאבא ואחיה
 איקרי דעת וגו' והאי כן איקרי כוכרא דכתיב בני בכורי ישראל וגו' ירותא דאבא ואחיה ירית חזי ירותא דא תרין עשרין
 דהון גמחין כגוניהו ואפלו הכי קראו כבור יען כי כשתלש דרך אבא ואחיה אבל זעיר אנפין ויקרא כן כבור כי הוא כח וראשית
 אונן דאבא ואחיה דקרא מתוהר דלבו כמלא כי מלכא קדישא הנקרא ישראל עילאה ויקרא כן כבור גם כן . יען כי הוא הראשו

כִּי־יִרְאֶה ר' אֱלִיעֶזֶר בְּדָף א' וְע' ב' ע"ש שֶׁהָיָה אֲחֵר קָרָא וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ שֶׁאֵין גִּלְגַּלְתָּא
 וְאִנּוּ מְרִיעִים וַיּוֹדִיעֵם אֶת הַבּוֹד לֹא נִקְרְאוּ בּוֹרְאִים כִּי אִם הַשּׁוֹמֵף הַשְּׁלֵשִׁי דְלֵיבָה הַבּוֹרָה שְׂנוֹתָן כַּח כְּבֹאִי טִיפָה וְנִשְׁמַע לְקִיָּדָא
 אֶתְרָה כֵּךְ אֲבָא וְאִנּוּ לְעִילָא אֵשׁ ג' הַבּוֹנִיאוּ תַּפְאֶרֶת וּמַלְבוֹת דְּלֵיכּוֹן הַשְּׁמַיִם וְהַאֲרָךְ לֵאוּ דְבִרְאָא אֲוֹתָם אֲבָא דְתַקְוִינוּ לְהוֹן וְח' ש' וַיַּעַשׂ
 אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ וְלֹא אֲחֵר וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ לְמַן תִּיקוֹן כְּמוֹ הַבְּשָׂה שְׂנוֹתְקִיבָה עוֹרֵת הַבּוֹד בְּתוֹךְ מַעֲיָה • וְח' וְכֹא כְּתִיב בְּרַאשִׁי בְרָא
 אֱלֹהִים אֶת הַשְּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ • הָיָה אֲעֻלָּהִים שְׂהוּא בִּינֵה גַמְזָר כּוֹ שֶׁבְרָא אֶת הַשְּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ • וַיֵּשׁ לְמוֹר שְׁלוֹה לֹא אֲחֵר קָרָא
 אֱלֹהִים בְּרָא בְרָאשִׁית אֶת הַשְּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ שֶׁאֵין מְשַׁע שֶׁשֶׁם אֱלֹהִים הוּא דְבִרְאָא אֶת הַשְּׁמַיִם וְגו' דְּלֵיכּוֹן תַּפְאֶרֶת וּמַלְבוֹת אֶת
 אֲחֵר בְּרָאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים שֵׁם בּוֹ ב' הַבְּנֹת הָאֶחָד הוּא שְׂהוּאִי אֱלֹהִים דְּלֵיכּוֹ בִּינֵה בְרָאשִׁית בְּכַח הָאִי רֵאשִׁית דְּלֵיכּוֹ הַבֵּית נְקוּדָה •
 כְּדֵיבָרֵי כְּתוּבִיל הַשְּׂמַיִם הוּא שְׂעֻתָא דְּסַתְיָמָא דְּכָל סַתְיָמִין עֵבֵא לְתַנְגְּלִי' עַבְדֵי בְּרִישׁ קְיֻדָּה חָדָא וְהָא סְלִיק לְתַהוֹן מַחֲסֵבָה עֵינֵי כִּבֵּ
 כָּל עֵירוֹן וְגו' וְהוּא הַבְּנֹת הַבְּסִיק בְּרָאשִׁית בְּכַח הָאִי רֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים דְּלֵיכּוֹ בִּינֵה אֶת הַשְּׁמַיִם • וְאֶת הָאָרֶץ דְּלֵיכּוֹן תַּכְלֶרֶת
 וּמַלְבוֹת • וַיַּעֲרֵךְ אִיכָא לְעִירְךָ בְּכֹאִי קָרָא דְּלֵיכּוֹ לֹא אֲחֵר בְּרָאשִׁית אֱלֹהִים בְּרָא וְהַקְדִּים מַלְתָּ בְרָא לְתַלְתָּ אֱלֹהִים • אֲבָל בְּהַבְנֵה
 הַשְּׂנִית שֵׁם בְּכַבּוּדָה וַיַּעֲרֵךְ דְּקֻדְוָה בְּרָאשִׁית בְּרָא הַבּוֹד דְּטַעֲמִיר וְגַמְזָא לְאֲבָלָם דְּלֵיכּוֹ בִּינֵה וְכַבּוּדָה כְּלִיל הַשְּׁמַיִם וְהָאָרֶץ
 דְּלֵיכּוֹן תַּפְאֶרֶת וּמַלְבוֹת הוּא אֶת הַשְּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ לְכֵן הַקְדִּים מַלְתָּ בְרָא לְמַלְתָּ • אֱלֹהִים וְאִח' ב' הָאִי אֱלֹהִים דְּלֵיכּוֹ בִּינֵה כְּכָל יִקְוָא
 וַיּוֹדֵעַ הוּא הַפִּיק עֵינֵי הַבּוֹד כְּלִיל בְּנוֹת • כַּיַּעֲזֵב לְמַדִּים שְׂהוֹרָא הוּא מַלְכָא קְדִישָׁא דְּהַקְרִי עֵי כְּבוֹד מִי בְרָא אֱלֹהִים יֵעָן כִּי הוּא הוּא
 עֲתִיקָא קְדִישָׁא וְהַעֲשֵׂה הוּא בִּינֵה דְּלֵיכּוֹ אִינְיָנָא כֵּן הָאִינְיָנוֹ עֲשֵׂה הַעֲוֹלָה אִם לֹא יִבְיָה הַבָּל מִזְוִין לְכַפּוֹ וְהַבּוֹדָמָוֶת הוּא
 הַבְּרִיאָה עֵן שְׂעֵת הַבְּרִיאָה בְּרָא הַשְּׂמַיִם הַבָּל בִּיחַד דְּהֵינֵו הַבּוֹדָה • וְאִח' כ' הָאִין כִּיֵּי מַתְקָן כָּל דְּכַר בְּקַעֲנוֹ • כַּיַּעֲזֵבוֹ לְמַדִּים
 שֶׁשֶׁם אֱלֹהִים הוּא הָאִין וְלֹא הַבְּרִיאָה כִּיֵּי אֵל וְהָאִי אֲבָלָה אִין אֵל • תַּקְרִי אִין אֲבָלָה אִין • וְח' וְכֹאִי מְזִינוֹ שֶׁשֶׁם אֱלֹהִים
 בְּרָא אֶת הָאֵדָם שְׂמַיִר וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֵדָם כְּלֵילָוִינ' כְּלֵילָוִינ' אֱלֹהִים בְּרָא אֲוִנו • אֲבָל יֵשׁ לְמוֹר לְכַדְרֵיהֶם כְּדֻקְוִין הַסְּמוּק
 לֵינֵי בְּתַחֲלִיבָה לֹא הַבְּרִיאָה בְּרִיאָה בְּרִיאָה שְׂעֵה אֵדָם וְלֹא אֲחֵר כְּכַרְיָה אֲחֵר וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֵדָם •
 אֲבָל הַעֲנִין הוּא כְּמוֹ שְׂמַיִרֵי כָּל אֵם שְׂעֵה אֱלֹהִים דְּלֵיכּוֹ אֲוִנָא הוּא הַבָּל • וַיּוֹדֵעַ הַבְּרִיאָה מִיּוֹם א' כְּמוֹ שְׂמַיִרֵי ח' לְאֶת הַשְּׁמַיִם
 לְבְּנֹת תַּלְמוּדֵיהֶם וְאֶת הָאָרֶץ לְבְּנֹת תַּלְמוּדֵיהֶם וְכָל יֵשׁ לְעַבְדֵי אֱלֹהִים דְּלֵיכּוֹ אֲוִנָא לֹא שִׁיךְ בִּיה אֲבָל לְמַן עֵשִׂי • וְכָן
 הַתְּחִיל שְׂמַיִרָא עֲשֵׂה אֵדָם שְׂהוּא לְמַן עֵשִׂי וַיֵּשׁ אֲחֵר • וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֵדָם הוּא לְמַן שִׂדוּעַ הוּא הַשִּׁיךְ תַּכְלִית הַבְּרִיאָה
 הוּא כְּכַבִּיל הָאֵדָם לְכֵן אֲחֵר כּוֹ לְמַן בְּרִיאָה שְׂהוּא לְמַן עֵשִׂי וְאֶת הַבְּרִיאָה הוּא עֵשִׂי אֲבָל אֲחֵר שְׂהוּא הַשִּׁיךְ תַּכְלִית הוּא כְּכַבִּיל הָאֵדָם
 שִׁיךְ בִּיה עַבְדֵי לְמַן בְּרִיאָה הוּא וַיִּבְרָא אֶת הָאֵדָם אֲבָל לְמַן עֵשִׂי עַל יְדֵי אֲבָא וְאִנּוּ לֹא שִׁיךְ בִּיה אֲבָל לְמַן עֵשִׂי דְּכְתִיב כִּיֵּם
 עֵשִׂי ח' אֲרָן וְעֵשִׂי שְׂעֵה • הַעֲשֵׂה הוּא שְׂתַּקֵּן דְּחָא וְאִנּוּ הוּא כִּיֵּם עֵשִׂי ח' אֱלֹהִים אֲרָן וְעֵשִׂי • וְכֵן בְּבְרִיאָתָה הָאֵדָם
 הוּא שְׂתַּקֵּן כְּכַבִּיל מִיּוֹם בְּכַתִּיב וַיַּעַר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאֵדָם • וְאֶת וְהָיָה כְּתִיב וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֵדָם וְלַעֲוֹר בְּוֹרָר •
 בְּרָאשִׁית הָאֵדָם לֹא רֵנָה לְהַשְׂתַּקֵּן בְּבְרִיאָתָה אֵדָם • וַיֵּל שְׂהוּא שִׁתְּקָ וְלֹא הוּא שִׁתְּקָ דְּבְרָאשִׁית מַעֲיָה הַכִּי וְעֵשִׂי הַכִּי כְּכַבִּיל
 דְּוַיַּעַר ה' אֱלֹהִים מַעֲשֵׂה דְהוּבָה שִׁתְּקָ • וְכַכְּמוֹ דְּוַיִּבְרָא ה' אֱלֹהִים יִשְׁמַע דְּלֹא הוּבָה שִׁתְּקָ • הַחַ כְּנֵד דְּהוּבָה שִׁתְּקָ וְלֹא הוּבָה
 שִׁתְּקָ • תַּדַּע שְׂבָאֵם דְּחַנְיָלוֹת לִית בִּירְדָא תִּין וְאֵינ' לְאֲחֵרִין גּוּפָא וְנַשְׂמַתָּא • כֵּלָא חַד וְלֹא אִיִּת בִּירְדָא כֵּן גּוּפָא לְנַשְׂמַתָּא
 כְּדִוְתָא בְּתוֹקְנֵי אֲחֵר חֲדָשׁ דְּקִי ב' ע' ג' וְאִיִּת כְּכִיָּר דְּלֵיכּוֹן לְכַנֵּי וּלְכַנֵּי וְגו' וְלֹאֵו אִינְיָן כְּמוֹנָא דְכַר נֵשׁ דְּנוֹפָא מִיכָא
 חֲדָא וְנַשְׂמַתָּא וַיִּבְרָא אֱלֹהִים לֵילָא כֵּל חַד אֲבָל כֵּל הַבּוֹרָא וְכֵל חַדָּא דְּלֵיכּוֹ יִתִּיר קְרִיבָא לְעִילָת כָּל הַעֲוֹלָת אֲתַקְרִיחַת לְכַנֵּי
 וּלְכַנֵּי • הָיָה שְׂבָאֵם דְּחַנְיָלוֹת לִית פִּירְדוּ כֵּן גּוּפָא לְנַשְׂמַתָּא וְהוּבָה כֵּלָא בְּשׁוֹמְפִית הַבְּכָא וְהַחַ אֲבָל שְׂבָאֵם דְּבְרִיאָה
 מְתַחֲלִיל הַפִּירְדוּ כֵּן הַנְּשִׂיָה וְהַקֵּן לִי בְּבְרִיאָה הוּא לְכַנֵּי לְחַנְיָלוֹת יִתְּוּ מַה שְׂמַר בְּוֹרָר בְּרָאשִׁית ק' כ' ע' א' כַּד מַעֲשֵׂי לְעִילָת
 הַכְּוִיָּם דְּלֵיכּוֹ עֲוֹלָה הַבְּנֵלִים דְּהֵינֵו בְּתַר דְּלֵיכּוֹ הַנְּשִׂיָה יִשְׁתַּקֵּן חַד לֹא עֵבֵא לְהַשְׂתַּקֵּן בִּיה אֲבָל דְּהֵינֵו שְׂתָא רֵנָה אֲבָל
 לְהַשְׂתַּקֵּן לְעַבְדֵי שְׂהוּא וְנַשְׂמַתָּא כֵּלָא חַד כֵּלָא בִּירְדָא כְּמוֹ אֵדָם דְּלֵיכּוֹת אֲבָל הַשִּׁתְּקָ הַבֵּית דְּהֵינֵו בְּקָרָא דְּוַיַּעַר ה' אֱלֹהִים
 הוּא שְׂתַּקֵּן הַשְּׁמַיִם הַבְּכָה בִּיה כְּכַסְיִים וְאִין קָרָא וַיִּשַׁח בְּאִפְנֵי שְׂנוֹת חֵיִם דְּיִקְרָא שְׂהוּא חֲלָק שְׂבָאֵת לְחַנְיָת לְבָאִי גּוּפָא אֲבָל לֹא
 שִׁתְּקָ לְמַעַרְבָא לְעַבְדֵי גּוּפָא וְנַשְׂמַתָּא כֵּלָא חַד כְּמוֹ אֵדָם דְּחַנְיָלוֹת לְכֵן כְּנוֹף הָאֵדָם דְּהֵינֵו הַגּוֹלֵם שְׂהוּא הַסְּתַרָּה דְּחָאֵל כְּחַר כּוֹ
 וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֵדָם וְלֹא נַשְׂמַתָּא בִּיה אֲבָל אֲבָל כְּנוֹף הַפִּירְדוּ שְׂהוּא עַל יְדֵי הַנְּשִׂיָה הַמְּזִירָת אֶת הַקֵּן הוּא בְּשׁוֹמְפִית דְּאֲבָל
 וְאִין חַדָּא יֵשׁ אֲחֵר וַיַּעַר אֱלֹהִים לְרִיזוֹן עַל הַנְּשִׂיָה כְּמוֹ אֲחֵר ה' אֱלֹהִים שְׂהוּא בְּשׁוֹמְפִית וְהַחַ וְהַכִּי עֲפֵרֵשׁ נַשְׂמַתָּא

עון' לצלחהם: מרש' ט'

י' אלהים • בחיפה באפי' נשמת חיים שזה היה חלק אבא וזה היה המניין את הנוף וכוזו היה שיתוף אכל פענין הנוף לא בשא
אבא להשתתף זה ויברא אלהים את האדם דהיינו הזמנת הגולם • כרי מכל האמור דאבא ואמא הם המתקנים מה
שברא הכורא קדמון שברא חשילו להם וזהו שאמר כה אמר האל ה' בורא השמים וכוטיהם • ויש לקדקק בהאי קרא האי וכוטיהם
מיותר • זעוד למה בראך שינה ואמר רוקע הארץ וצאצאיה • זלמה לא אמר בורא הארץ ורדקצה • זעוד מאי האי וצאצאיה
דאמר אלף עם מה שאמרנו יכן שלעולם אבא ואמא היו מתקנים עה שברא השורא קדמון וצאצאו אותם בראם הכורא קדמון
וזכוה איתא שפיר האי קרא כה אמר האל ה' דאיהו מלכא קדישא כמ"ל בוהר דאמר קב"ה לעילא לעילא בורא השמים איהו ברא
השמים דאינן ז' ו' נכסיהם דאינן אבא ואמא דאינן מארי בניבא צאצאיהם אפי' אותם בראם האל ה' דאיהו הכורא קדמון ועל דנפקו
תפארת ומלכות דו פרזסין לכן לא אנסריך בראך לומר לשון בריאה כיון דאמר בורא השמים גם הארץ אדוקה עם השמים בסוד
דו פרזסין ולא הוגדן כי אם סוד הנסירה וזהו מה שאמר רוקע הארץ וצאצאיה לרמוז לך שאפילו מה שמוציא הארץ אל יעלה
בדעתך שהארץ בראה אותם אלף הכל הוא מהאל ה' דאיהו הכורא קדמון ואיהו דברא שיני וארעא ומארי בניבא ואמא וזהו
וכוטיהם ומה דנפיקין ארעא הי רוקע הארץ וצאצאיה (ומה שיש לקדקק בפסוקי דבריאה וי'אמרי דבריאה הכל תמצאם בשפר
התעצמות בעה"י) • הרי מכל הכ"ל שמי שהוא אל אלהי האלהים הוא הנקרא האל ה' וברא ותיקן כל הספירות • וכן איתא
בוהר שזנת דף ע"פ ע"ב תאכא כתיב כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ ששת ימים ודאי ולא בששת יומין קדישין
עילאין ארקון יומי דשא קדישא אתכליל בהוואינן אתכלילין ביה הרי ששה פרזסין דאנילות שהם ז"א הוי' תיקון לן ולכן לא
אמר בששת ימים עשה ה' אלף ששת ימים עשה ה' דעבד לששת יומין עילאין דאינן ארקון יומי דשא קדישא אתכליל בהוואינן
אתכלילין ביה הרי שבראם בכל הוא אלהי ישראל כדאיתא בוהר שזנת דף ע"ב ע"א וכלא להווא דרנא קדישא סתייאה דאקרי
אלהי ישראל כורסייא דתחת אלהי ישראל • דא דיקבא דיעקב וכורסייא דלתתא דא דיוקבא דודו הרי שתפארת אקרי כורסייא
דאלהי ישראל ואל תאמר דהאי דאקרי כורסייא דאיהו כורסייא לאבא ואמא דברי איתא בוהר חקרא דף ר"ל וקודשא ברוך
הוא ושיכתייה רבב ומרכבה עמודא דאחזעיתא רבב לעילת העילת זשכנתא מרכבה לגבי עמודא דאחזעיתא ועילת העילת
איהו ושייך לכלא זגו זעילא לית מאן דרכיב מדאמר דעילת העילת עליה לית מאן דרכיב זעמודא דאחזעיתא אקרי רבב
דעילת שזנת מיניה להווא מאמר דלעיל דאמר כורסייא דתחת אלהי ישראל לא ע"א אבא ואמא דאיהו כורסייא לאבא
ואמא אלף כורסייא להווא רנא עילאה דאקרי עילת העילת ככופר בפרקין דלעיל • זהו אילוצאתא לידן יש לקדקק למה
קב"ה אקרי רבב זשכנתא אתקריאת מרכבה או תרווייהו זקראו רבב או תרווייהו זקראו מרכבה • וי"ל שכפי ההתלבשות ק'
יקרא • הויא כתרא עילא דאיהו עילת ע"א כלא רוחא באת כ' כשמתלבש בהאי ברא קדישא דכתיב ביה נשקו בר תשים הכ' בן
הבי"ת והר"ש דהאי ב"ר געשה רכ"ב • זא"ת למח הקדום דו"ש לכי"ת תדע שאמר דאיתיה ביה שולטנו געשה ר"ב לפי שכנסת
דקף בתוכה ואז יקרא רכ"ב זשכנתא עמודא דאחזעיתא כליל מהאי כתרא עילאה בנו שכינתא או יקרא מרכבה יען כי שכינתא
אתקריאת מהבדאיתא בוהר שזנת דף א' ע"ב מי קנה השמים דלעילא וכו' מה קנה השמים לתתא הרי ששכינתא אתקריאת
מי"ה ובהתלבשות האי רכ"ב הכ"ל בנו האי מי"ה דאיהו שכינתא תקרא היא מרכבה הרי דהווא דאתקרי אלהי ישראל קב"ה
ושכינתיה אינן דכב ומרכבה לו זהו אלהינו זהו עיקרא דכלא • זכן איתא בוהר זיקרא דף ע"א אכל רוח דאלה
אכלו רעים לעילא שתו זשכרו דודים לתתא אמר ליה רבי אלעזר זמאן אינן לעילא זמאן אינן לתתא אמר ליה את שאלת דא
אתר עילאה דאינן באחדותא באחדותא דלא מפרשן לעלמין אלקין ארקון רעים בה"ד זכנה יוצא מעדן ועדן זהווא ברא לא
מפרשן לכלמין ואשתכח לעלמין ברעיתא באחדותא באחדותא שתו זשכרו דודים אלקין אינן לתתא דארקון דודים לזמין ידינן
והא אוקימנא • הרי כבידוד שמי שאמר באתי לגבי אחותי כלס דאיהו אלהי ישראל לאו איהו אבא ואמא זלוא איהו תבארת
ומלכות דהרי בתר דאיהו אכיל ורוי אמר אכלו רעים דאינן אבא ואמא שתו זשכרו דודים דאינן תפארת ומלכות וכלא
ההקדמות • יזכן בסוק אחד ה' אלהי אתה ארוממן אונך שיקן כי עשית שלא עזות מרחוק איונה אומן ז

גלגלי דרקיש ולא אשתני בכל אתר הענין הוא שעילת על כלא מתלבש באיזיות דאיהו לבושיה מיניה וביה בדין קמנא
 לבושיה מיניה ומתלבש גם כן כבריאה על גבי לבושיה דאיזיות ומתלבש גם כן ביצירה שהוא עולם המלאכים ע"ג לבושיה
 דבריאה ודאיזיות ומתלבש גם כן בעשיה שהוא עולם הגלגלים ע"ג לבושי דיצירה וכריאה ואיזיות באופן שימצא עלת על
 כלא מתפשט ככלא ונחיר ככלא ולא שנהיר כבריאה יצירה עשיה בלתי לבושי דאיזיות כי אז היו נחרכין כל עלמין לא מתלבש
 לבוש בנו לבוש שכן מיניו כשירד ה' על הר סיני לא פתח השמים וירד אלא ויט שמים וירד וכן תמצא שכל עולם היותר שכל
 יש קליפית יותר קשות יטן כן יש מסבין הרבה על ההוא אור דעילת על כלא . הרי שכל עולם יש פרסא ומנו אותה הפרסא
 מתלבש ביה שלחמה הימנה ודומה לזה תימצא בזהר שנות דק כ"ו ע"א ו"ל וכדין דא נהירו דמחשבה דלא איתדע בעש
 כנהירו דבריאה וכנהרין כדא ואתעבידו תשע היכלין להיכלין הרי שאילו בפרסא ראשונה אתעביד הכי כנ"ל מדאמר נהירו
 דיומסבה דלא איתדע בטש כנהירו דבריאה ונהרין כדא ואתעבידו תשע היכלין להיכלין . הרי שעל ידי כטיסוד העלמין
 דכטיס כפרסא אתעבידו תשע היכלין להתלבש בנו היכלין דלתתא : וחנה יש להכין מדברי האר"י ז"ל שמדכרין משמע
 שהאיזיות מקיף לבריאה ובריאה ליצירה ויצירה לעשיה וז"ל כויה העשיה בתוך כל העולמות והכא אמרין שהאיזיות
 מתלבש כבריאה וע"י בריאה מתלבש ביצירה וע"י יצירה מתלבש בעשיה וכוה ימצא איזיות פנימיות דכלא . כמה דאמר המאמר
 ועלת על כלא מתלבש בכלאו כנ"ל וקשה על האר"י ז"ל . ויש לומר דהאי דאמר האר"י ז"ל דאיזיות מקיף לבריאה ובריאה
 ליצירה ויצירה לעשיה היינו בסוד הכוונות אבל בקו הישר אינו כן אלא היותר עליון מתלבש בתחתון כמו הנשמה בתוך הגוף
 וכן תמצא ככתביו בסדר ההתלבשות שכל עליון מתלבש בתוך מה שלמטה הימנו מנה"ש שלו ולמטה . וכוה לא קשה מידי דהאי
 דאמר הוהר . הוא כיוסד מה שהקשו מן האר"י ז"ל מדבר בכדורים וכואת ההקדמה נוכל לשים שלום בין שני הרים גבוהים
 כי הנה הר"ן כתיב ככתביו של עולמות אש"ע הם כד' תפוחים זה על גבי זה איזיות ע"ג בריאה . בריאה ע"ג יצירה . יצירה
 ע"ג עשיה ומדברי האר"י ז"ל נראה איפכא שהעולמות הם זה לפני זה אבל כזה שהקדמנו יתורץ שהר"ן דבר בקו הישר ובקו
 הישר האיזיות הוא ע"ג בריאה וכריאה ע"ג יצירה ויצירה ע"ג עשיה . ומ"ש האר"י שהאיזיות מקיף לכו"ע היינו בסוד כדוריה"כ"ל
 לענין ידועת סוד קדמאה בתראה שלים פשוט כוהר ויקרא : וכה שאמר כבית קדש הקדשים שבעדות לויתן לאו איזילה
 הוא אלא עולמות שמתעדינים בהם דיקויא . זה ברור במדרש הנעלם כוהר בראשית דק קל"ה אמר רבי
 יוחנן לית לן לסתור מהימנותא דכלא אלא לקיימא ליה דהא אורייתא אסמכית עליו דהא חנן ידעין מהימנותא דדיקויא וכסופא
 דיליהן ימיא היא דכתיב נגילה ובשחה כך ולא באכילה . הרי מן המאמר שהעדות של דיקים לעתיד לבוא הוא לראות פני מלך
 כיון שאמר קרא ויחוו את האלהים ויאכלו וישתו . וכמו כן תמצא במדרש הנעלם כוהר בראשית דק קל"ה ו"ל ח"ר יצחק
 א"ה הוינא קמיה דר' יהושע ושאלנא האי מלתא אמרנא האי סעודתא דדיקויא לעתיד לבא אי כך הוא לא איתיישבא בלבאי דהא
 א"ה חלשור תיגודת הנדיקים לע"ל כהאי גוונא דכתיב ויחוו את האלהים ויאכלו וישתו . ח"ר יהושע שפיר קאמר ר' חלשור
 יבך הוא הרי כביורו ראה לדברי כבית קדש הקדשים שבעדות . הנדיקים לע"ל לאו הוא אכילה אלא עדן שמתעדינים באותם
 העולמות שהיו הקליפות כאשר תראה שם והבין . וזהו שאמרנו ח"ל עתיד הקב"ה להנחיל לכל דריק ונדיק י"ש עולמות שאם
 העולמות אלו הם כגן עדן כבר כל דריק ונדיק קנה עולמו ומכין תבוא להם הנחלה הזאת ולמה נקט בלשון כחלה אלא ידוע הוא
 שעשו הוא שורש הקליפות וכהיות שעתיד לחיות זרעו של עזרא אז תפול הנחלה לבני יעקב לכך אמר להנחיל אהבני יש בלשון
 נחלה שירשים מקום הקליפות :

זכה שאמר כבית קדש הקדשים שהיסוד נקרא לויתן . זה ברור בחיקוני הוהר דק כ"ב ע"כ לויתן
 לעילא דא דריק דאיהו . כדג קטן על כף ימא נחש בריח דא ההוא דאתמר ביה והכריח התיכון בתוך הקדשים
 ודא עיונדא דאמצעייתא הרי כביורו שהיסוד נקרא לויתן והדבר ברור שאשם ג"כ יונא השתן . ואל"ת ולמה כפסוק אחר לויתן
 נחש בריח שקראו לויתן ונחש וכאמר זה אחר שנחש בריח הוא עמודא דאמצעייתא ונראה דמדבר הפך הכתוב . וי"ל שנחש
 בריח והלויתן כלא חד כמו שאמר כוהר גוף ובריית חד קריין להו . עוד יש לומר שמטעמא דנקרא עמודא דאמצעייתא נחש בריח
 יען כי כבריית מן הקנה אל הקנה כך הלויתן דאיהו היסוד יקרא נחש בריח יען כי כבריית ועמבר דכר ועוקבא כדא כדכתיב
 והקב באשמו והיו לבשר אחד . וכן גם כן הלויתן שהוא היסוד יקרא גם כן נחש בריח :

זמור בבית קדש הקדשים ומה יעשה האומן להוציא
מלאכתו לאורה הענין הזה מכוונך. בזהוהך בראשית
דף כ"ב ע"כ ו"ל פתח וזאת למלאכה הבה ליה כמה בניינן
לעובדי הוה ליה אומנא והוהו אומנא לא הוה עביד מדעם לא

זרעו דמלאכה כד"ל ואהיה אגלו אומן
זכבא והיה חיובו חכמה עילאה ועמודא
דאחזקיתא מלאכה לפתח אלהים אומנא
לעילא ודא אמת עילאה אלהים אומנא
ליתתא דא שכינתא דליתתא ואיתתא
לית ליה רשו למעבד מדעם כלל רשו
בעלה וכל בניינן דהוה באתר אגילתא
הוה אמת אמת באמירה לגבי אמת ימי
כדן וכדן ומיד הוה כד"ל ויחזר אלהים
יהי אור ויהי אור. הרי שהמשיל לדבר
למארי בניינא וזמנא. שיתארי בניינא
לאומן אומר עשה יין וכן באמירה לבד
והאומן עשה וזמן שאמר ויחזר אלהים
יהי אור שיתארי בניינא אור לאלהים
עילאה יהי כן ויהי כן. אבל מ"ל קשה

שבכ"ק הקדשים אמרית שכתבם וביניהם הם האומנים. וכאן
בזוהר אומר שביניהם הוא האומן אבל חכמה שיתארי בניינא.
וקשה. וי"ל אמת שכתבא בזוהר ויקרא דף ק"א ע"כ דהא
אנ"ל אעטרו ליה וכריכו ליה ביה ביה ברכאן ואחרו ופקדו לכלא
נשקו בד נשקו ידיו לבתי בר כב"ע לטעמו יהב לי על כלל
דכלא ופלאהו ליה עכ"ל. והנה מואמר שאמר האומר שולטנו
יהב ליה על כלל דכלא ופלאהו ליה משמע דחכמה וביניהם לאו
אוינון דיהבו ליה שולטנותא דא"כ הילל שולטנו יהבנא ליה
על כלל מדאמרה הוואה דאנ"ל בריכו ליה ואח"כ פקדו לכלא
דכלא ופלאהו ליה דכ"כ כול שולטנו יהב ליה על כלל ש"ל
דאנ"ל הם האומן לצדיות דיפלאהו ליה יען כו שולטנו יהב ליה
הווא עלינו על כלל. א"כ יוכן הוואה ז"ל דחכמה לאו יחזרי
בניינא הוה וקשה הוואר מינייה וביה. ועוד איתא בתיקוני
זוהר הדין דף ד' ע"ד כתר עילאה תכלין על רישא דאנ"ל
הרי שאבא מניו תכלין ובהיות שזוהר תכלין וקבל השבת
מאחר ואין יתקרי מארי בניינא. ועוד איתא בתפילת ליהו
ז"ל כתר עליון אינו כתר מלכות ואינו קרקפתא דלא ינוח
תפילין מלואו אינו וי"ל ה"א וי"ל ה"א הרי שתוכיות
התפילין דאנ"ל הוא עם ה"ה ואם כן האין יתקרי חכמה מארי
בניינא

ולבוא אל ביאר הוואה דרך להשיל לך משל ענין אנ"ל
למה הם דמיון אף על פי שליעלה בתפלה הוה
עניינים נוראים עכשו כפיא אותו דרך טעם אלהי. דע
שהאומן כשחנה לעשות כלל כפך וכלי זהב לא יוכל לעשות
שום דבר מהיולאכה שעלתה כלכו אס

ואריך ואנ"ל כיון שלא הרצרך בהם
ביטול לפיכך לא נשתנה שמותם
אלא השמור אשר היו להם קורם
תיקון אלו המלכים ולקמן יתבאר
למה הרצרך מציאות שרצוף הכתר.
וכשמתו השכנה מלכים הנזכרים
הנשמות שלהם נשארו למעלה
במקום הנקרא עכשו עלם
האצילות והכלים שלהם עם
הרשימו שבהם שהוא סוד הכלא
דגרמי הנקרא קיסטא דחיי ירוו
לכטה במקום הנקרא עכשו
ברואה יצירה עשירה :

לא יעשה כור וקורנא ודבוס וכל הדברו'
הנרובין להוציא יולאכתו לאורה ואנ"ל
שודע לעשות מלאכתו והוה חכם גדול
אף על פי כן בלי כלים ח"ל לעשות שום
יולאכה ולא להוציא לאורה ומה יעשה
האומן להוציא מלאכתו לאורה עושה
מקורם הכור וקורנא ודבוס וכל הכלים
דשייכין ליולאכתו ועל ידו כתי יוציא
פעולתו וכוון תייבא בזוהר ויחזר אלהים
כעשה אדם אחר אומנא לחרויה בניינא
הרי שזכר כוון ענין המשל הוה
שהבאתי. דאל"כ תקשי לך למה הוצרך
כד"ל יחזר שנוצך השמירה לא הוה כי
אס כו כפירות להוציא הנשמה יהיה ח"כ

למה הוצרך כד"כ : אלא שאם לא היה ח"כ שיקבלו הנשמות
העולות ולא הנימו אותם לעלות אל יוקורם העליון ואח"כ כד
כיונא כשיש חוקה דבניינא דקדושותא ותקנה אותם כשיני
איתא בסוד וכו' יאסכני הוה השולם חוזר לבונו שהוה ולא היה
יעל להוציא אומנא לאומנותיה שחם יפוא הוה שדא עתיקא
קדישא דכל קדישא לבעיניהם למטה או ידבק החלק עם הכל
מה הוהיל החכם בתקנתו הרי שהוצרך לעשות כלום דאנ"ל
כדי שיקבלו האורף החודרות ולא יניחו לעלות יותר ליעלה
וכוה הוהו אומנא לאומנותיה : וא"ת למה הוצרך תלת
דוי בכתר וזכמה. אלא תדע שהאור עובר שני מדרגות לבד
משם ואיך לא יהיה כד האור גדול ע"כ אס היה כד"ל ולא יהי
בניה או שיהי חכמה וכיוצא בזה כתר הוה ח"כ מדרגות וכשהו
עולים הנשמות הוה עולים בתוך הכלי השגולא ויהיה בנייהם
הכדס לבי שהיאציל הוה מתלבש בכלי ראשון ותאונל מתלבש
בתוך הכלי שני בהיות שאין ריוח בין כלל לכלי הוה כדכך
הדבר כשורשו לבן הוצרך הכלי הוה לליות בנייהם כדי ליתן
ריוח בין כלל ראשון לכלי שני וכוון ישייה היאונל ליקיימו ולא
ידבק כשורשו כדי שיניחו אגילתו וכוה הוהו אומנא
לאומנותיה לבן הוצרך כדכך הכתר גם כן כדי שתהיה בנייה
שלישי

קדישא ונשמתיה כדי להלביש בתוכו יהיה נשמתו ו"ש לאעבד יקרא ליקריה דיקרא דנשמתא אינה ניוכדת אלא כהתלכשה
בתוך נפלא . ויש תקין חזקין ואשוק חסדיה דהקדוניתא חד ניונא תדע שלא יארת הנינונא הואת עד שהיו פרעופים או"א
מתקונים להתלכש בתוכו להטיא פרעין דהולב קדישא ושכינתיה ח"ש המאור תקין תקוני דאו"א כשהה הנשירה חזקין התרין
עשרין ותחד ונבורה דהלבוז חסין ינונונא הקדוניתא חד ניונא היא הנינונא שנתלכש בנו שב' עטרין לניר יתהון למעבד
וינינונא פרעין דהן ושכינתיה . וזכרנא הקדוניתא היא היא הנשירה לנוכד בבית קדש הקדשים שיש עם נגש הנינונא האת
תקרי על שדה גלב וז"ש הואר נש כיה אתתקרא לבלוק רעותיה . הענין הוא שיחע הוא שאחר שכבש פרעין האדם נוכח
בחסיו נשיות חיים וכבשה באכפיו נשית חיים או יתחיה האדם ויהיה לנפש חיה ויתקיים מחשבת היתר וזה שהי' גולם יעלה
במעלת כבוד ויהי נפש חיה וכו' שאינה הכבוד ויבש באכפיו נשית חיים ויהי האדם לנפש חיה ד"ל האדם שהוא אדם אחר נעשה
כש חיה ועלה כמעלה חיה ו"ש האחרונש כיה היינו ויבש באכפיו ואתתקרא עליה שיעלה זסליק רעותיה היינו שניא מחשבת
הנינונא לחורה . הנין שגל ינו הנינונא נתקן כל הפרעופים דאזילות כנוכד לעל במאמר בראשית ד' ב' ע"א צירי' בהכל
צורקין גלף כה לל גליקין . ועתה ירוק להבין למה לפעמים קורא אותה נקודה ולפעמים קורא אותה ניונא כמו שתראה
בוהר בראשית ד' ב' ע"א ו"ל שששתא דסתים הכל שתימא כשא לאתגליח עבד ברישא נקודה מדאזא סליק לחיו מחשבה
נייר כה כל טורקין חקך כה כל גליקין עכ"ל והיו כן תמצא בוהר בראשית ד' ט' ע"ב והוא נקודה ודע שנו והוא היכלא הוא
דתלת נקודין . ועוד תמצא בחיקוני זוהר ד' ב' ע"ב ו"ל והאי נקודה בתר דתפסט מהאי אור אתלכשת בצונקין ד'
בהיכלא שילא וסאי אינו ב"ת ובלא איתר כחכיה וכנה ב"ת ורוא דהאי נקודה אינו מדיד ה' צונקין ועלייהו אתמר די מדי
שעילא שיש וכו' וכתיב תינא בחיקוני זוהר הרש ד' ט' ע"ד ח"ל ומונא נקודא חדא דלפסא מאלין נקודין דאיקרון או"א
ויהיה נקודה איתן אתכשטו וכלהו לבתר חלין נקודין אסתיומו בנו סתיומו זנטלי לון כלל מטלמן . הרי עינך הרוואת את
כל המאורות האלו היורים שעל ידי הנקודה עבד כלל המאורות לעיל מורים שהנינונא היא צידה את הכל . ואם איתא
שהנקודה זאת היא הנינונא ליה לפעמים קורא אותה נקודה ולפעמים קורא אותה ניונא . אלא תדע שהענין הוא שהב'
צטרין דנכקו מעתיקא קדישא ועבדו בתוך אכא אתעבידו כבוד טיפה חדא והיא טיפה דזכרא ואומה טיפה נקראת נקודה
חכל חלק דנשמתא שזכנשה בתוך אמה טיפה קדחת ניונא וע"ה הנינונא שותלכשת ביערבה באורח סתים ונשיות אותה
טיפה כנו זשי אית והיא הנקודא קו החדה לפי שהיא משערת את העוף לזרעה ולפתייה לעומקא ולרמא לעגולא ורבעא
כאשר תינוא בוהר הרש ד' ב' ע"ב ו"ל בהורא דלת קיימא דבהורא גליק ונפק ננינו דכל ניונא וכסנו גו רעוא דרעון
ואתמיר כיה ולא ידעי שנינא דרעוא דא כשא לאתפסטא נפק האי ננינו דמחירו האי רעותא בגין דאתחיו ולא אתחיו
לאתקיימא כנינונא דא אתפסט רעותא דא כשא האי ננינו דאתחיו גון ולא גון ועאל כה הוא אתפסט' ונפק בצוננו וסלקא
קיימא כסליקו גו רעותא ואתפסטות' כשא רעוא כאתפסטותא דליה בסתיומו דלא אתידע ואפיק כהורין דקייקין גליקין כחל
בד בשאן לנפקא האי ננינו דכיה גונקין כשא כההוא אתפסטותא ואתדוק ומנו דאיקו כפקין אינון כהורין דקייקין ואשתמעו
כארת כדן האי ננינו אחיו כהו גונקין ואשכשו כלכו כחל חיוור וסמוק ירוק ואוכס ואתעכב כיה שגיס עשר ירחין ולבתר
אתעקרו יתין ואשתילבו כחל חורא . הכה כוננת האחר בקיימא הוא כן כהורא דלת קיימא דבהורא היינו עתיקא קדישא
דכל קדישא דלת תלייתא באחר הני כהורא דלת קיימא כהורא . גליק ונפק ננינו דכל ניונא היינו שהאזל' ההיא ניונא
שאתרנו והיא הנקודת ניונא דכל ניונא יען כי מתנה כהו כל שאר ניונאין . זכשנו גו רעוא דרעון ואתמיר כיה ולא
ידעי . ודוע הוא שרעוא דכל רעון הוא החוץ ששמו יורד ורע קדש וכבר הקדמנו לך הנינונא כהלכשה בתוך הטפה כדי לנייר
אותה וזה שאמר הואר כשא גו רעוא דרעון ואתמיר כיה ולא ידעי : עוד זמקן למר כיה שכתב האר' לרובג עיה
שאיתא באהרא כו' תיקונים דרישא דרעוא הוא מוחא סתיהא דאריך אכפין ובהיא ניונא קודם התלכשותא כנו אכא עוברת
דרך רישא דאריך אכפין ואתמרתת תתן עד שנתקן או"א ועתה נס תדע שחכמה ג"כ יתקרי רעוא ולכן מוחא דאריך אכפין יתקרי
רעוא דרעון ונרעוא דרעון דאיהו מוחא דא"א אתפסט רעותא אחרת דאיהו חכמה שכן תמצא שאריך ואכא רמוזים באות
אחת והיינו יו"ד דכלכל' כ' פרעופים הקן אריך והנוף אכא וכלא אות אחת וזהו ג"כ מה שאמר בוהר בראשית ד' ב' ע"א
בשתיא דסתימא דכל סתימין כשא לאתגליית עבד ברישא נקודא דהאורא סליק לעהו מחשבה . וידוע הוא שמשכה הוא

שחכמה

יה

עז לעלהים פרק י

החכמה והיא אלהי... וההקדמות האלו... בעצתו דעתו... לאתגליתו ההוא סתימתו לכל סתימין... עבד ברישא נקודה חדת
 קיינו כתר דליתו חרין וכוונתו קודם עבד ההוא נינוח דכל נינוחין שזכיא בוחר חדש שהיא היתה התחלת השיעור והגולו
 שעל ידה נתגלה הכל... חזו שאחר בעשתו דסתימתו דכל סתימין בעת לאתגליתו עבד ברישא נקודה חדת היינו הכתר דכנויה
 רעוא דרעוין... והיינו מה שזכיא הוחר חדש במאמר הנוכח... כטש גו רעוא דרעוין ואתעמר כיה ואל"כ אתפשט האי כתר
 ונעבד מוכה החכמה דליתו רעוא ג"כ... וזו שאמר המאמר על האי נקודתו דלא סליק ליהווי מחשבה כלומר ההיא נקודה חמש
 אתעבדת מחשבה דליתו חכמה; ונבוא... לענינו כוונה חדש הנוכח בוויכוח דרעוא דא... בעת לאתפשטא נפק האי נינו
 דמיר גו האי רעותא בנין דאתחזי ולא אתחזי לאתקיימת... הכוונה הוא שכמו שהאי רעותא דליתו חכמה אתפשט חכמת כיו
 כן הבינה אתפשטה מחכמה בסוד וכהר זולא מעדן כהר שהוא בינה זולא מעדן דליתו חכמה... וזו שאמר המאמר אתפשטות
 דא... חזו חכמה ההתפשטות אינה בינה בדאמיחא כטש האי נינו דאתחזי גוון ולא גוון ועאל בההוא אתפשטותא היינו שעל ידי
 הבעשה נכנס בנין חזו ויעשה חזוין לאתא נחמא דההוא נינוח נכנסה בתוך או"א ואל"כ נתעדרו או"א לוינו וזו שאמר כטש
 האי נינוחא וגו' ועאל בההוא אתפשטותא דליתו בינה חזו שאמר המאמר ונפקא בכוונתו וסלקא וקיימת בסליקו גו רעותא
 ואתפשטותא... הרי שהקודה נכנסה גו רעותא דליתו חכמה ואתפשטותא דליתו בינה כאשר אמרנו ואחר שהיתה בתוכם
 הבינוחא בתעדרו וסודו או"א וזו שאמר המאמר כטש רעוא באתפשטותא דליה בסתימו דלא אתידע היינו היסוד שנכנס בנין
 חזו חזו הני בסתימו דלא אתידע ואפיק בהרין דיקין גלילין כחדא היינו הכ' עטרין דנפקו כחדא דלוינו סוד דמלכא קדישא
 ושכונתיה והיניחא תקיפה יתרון כפרתו חסד וזה שאמר המאמר כד כטן לכפקא האי נינוחא וגו' כטש; וגו' קדין האי נינוחא חזו
 כהא גוונתו ואלא כהעו נבלו כחדא תוור וסווק וירוק ואוכס ואתעבכ כיה שגים עשר ירחין וככה ביארנו לך סל' גוונתו מה הם...
 (ובל המאמר הזה בכירור תמלאו בספר תענומות) הרי מכל המאמר לעיל הודענו מה הבינוחא ומהו הנקודה:

ובת... שהמשיל הכית קדש הקדשים דבר רוחני לדבר גשמי ככר נינוח בוחר כמה פעמים שהמשיל הרוחני לגשמי כדי להודיע
 כיצד הוא החזק שכן נינוח בתפלת אליהו ו"ל שאמר ויח' אשתמועו עלאי מתתאי וכוונ' כן תמצא בוחר כראשית
 דק"ג ע"ב ו"ל ר' שמועין וזינך נודע בשעריהם בעלה מין שערים כיה דאת אמר שאו שערים ראשונים והנשאו פתחי עולם
 ובנין אלין שערות דלוינו דרעוין עלילתו בנינוחא אתידע ק"ה וזו לא... לא יכלין לאתדבבא ביה... תא חזו הקדא כשמתא דבר
 כן לאתחזית מין דיקל הקדש לה חלל בנין חזו שייפין דנפא וזינו דרין דעבדין חזונותא... דנשמתא בנין כן אתידע ולא
 אתידע כן הקד' אתידע בלית אתידע בנין דליתו נשמתא לנשמתא רוחא לרוחא גניו וטמיר מכלא... הרי בכירור שהמשיל דבר
 גשמי לדבר רוחני כדי להודיעו... וזה שאמר בסוף המאמר דליתו נשמתא לנשמתא רוחא לרוחא זה קשה או אינו נשמתא או
 חזו רוחא חלל שכינתא דלית רוחא ברוח הקדש ואיך רוחו לנשמה וק"ה ושכינתיה חד אינו... לכך אמר ביה בנין דליתו
 נשמתא לנשמתא רוחא לרוחא... יתכן לומר שנתפלת נקרא רוח דנפיק מן אש ומים דהיינו חסד וגבורה ולכן נקרא
 רוח והיה מתלבש ע"ה דליתו כנשמתא לגופא לכך יתקרי נשמתא לנשמתא ורוחא לרוחא:

ובת... בבית הקדש הקדשים שהורה לוינו עבד כו' חס' ב' ודרגות כדי שתדעו כי צריך שתדע מקודם מה שאמרנו ר"ל הביאו עלי
 כפרה שמועין את היות: דקשה טעמת דמי יקרב קרבן לכפר על הקב"ה ועוד שהמשיל דא ק"ה דכתיב ביה כי שמש
 וזו ה' והיא קטרוג על השמש וזו חזו חזו ק"ה הביאו עלי כפרה שמועין את הירח... וקודם שנכנס לתרן קושיית אלו נשאל
 קושיית אחרת... שליש הקב"ה ברא ע' נקודות ועשרה ספירות למה לא ברא עשרה נקודות נס כן שיהיה לכל ספירה ושפירה
 כקודת א' כדי שלא תשחך סוכנות עיניה דלית לה מנחתה כלום... ואל"ת שאם יהיה לה נקודה לא היתה מקבלת מלמעלה וכדי
 שתקבל האיה בלא נקודה... א' כיסוד שנקרא כל על שם שמוקבל מכל מה דלעילא למה יהיה לו נקודה... מאחר דלית ליה
 נקודה ומקבל נס כן ליהוי לשלכות נקודה ומקבל... עוד... צריך להבין בסדר הספירות למה בין חכמה ובינה לא יש מזרע
 כען שיש בין חסד לגבורה וכן נזה להוד שחשך הגבורה למה מים התפארת... נחם והוד ליוטה מהם היסוד... וכשארית מלכות
 לעבד חכמה... הלא טוב היה שיהיה בת' למטה מחכמה ובינה... ויסוד למטה מחסד וגבורה... ומלכות למטה מנחם והוד...
 וק"ה בתו חזו ע"ה לכפר ולכנה ע"ה לר"ח ולמה נקדרו בסדר זה... תדע שקודם הכל וכשעת הנמצוס נעשה קדור גדול נפלא
 וזו נבאמת בדבר קדושת עשה ספירות בשניגול באופן שהיה מלכות חלל הכתר וכמזל חכמה מיוון הכתר... ומלכות המשא

שם אי"ה מתלבש בכל האצילות • זא"ת למה כפל האמר לשונו לומר מכתרה לכתרה מטרה לכמה מנהירו לכמהו עבדונית
לכוניא שה"ל דכחית לכתרה ולגורא ולגהירו ולכוניא • הענין הוא שבשמתלבשת הגשמה בכל עולם ועולם אינו מתלבשת
בזא"ת ע"י בלבוש העליון שלמעלה מאותו עולם • זכנה תדע שהאצילות הוא כתר לעולמות אבי"ע וכן הכריח' היא נור לפולמו'
הגשמיים ולשון נור הוא למטה מן הכתר שכן כתיב צין נור הקדש אבל הכתר הוא למעלה כדאש ועתה כשמתלבש באצילות
מתלבש ע"י הכמה דאיהו אצילות דאצילות הוי דכחית מכתרה לכתרה כלומר מאותו הכתר דאיהו א"ד הנקרא אבא מתלבש
באצילות הנקרא כתר לגבי העולמות • וכשנורד בכריאה מתלבש בה' ראשונה דהיא אבא המקבלת בכה"ט דאיהו כריאה
ועל ידה מתלבש בכריאה הוי נזרחא למורא • מנורא דאיהו ה' ראשונה יורד למורא דאיהו כריאה וכשנורד לינידה מתלבש בתוך
הו' של הוי"ה דאיהו ז"א החקקן בימורה וע"י יורד לינידה זהו שאמר מנהירו לנהירו וכשהירד לפשיה הוא כ"י חלכות דאצילות והו'
שאור מכוניא לכוניא • הרז שמתלבש בכלם וכל א' מתלבש זה כה' • עוד איתא בזהר שנות דף ר"א ע"א וז"ל בטלחנא
דקס"ה בתרין פסרין כשישן דנפלא דכור וזית תריסר שיבין אחרנין פנימאן לגו מן גפא ואינון רחא דמכתא פילאה זא"ת דייעו
בני חכמיה • הרז כבורד שיש אחרים פנימאן שמתלבשים בת"ת דאצילות • עוד בזהר זיקרא דף ק"ל ע"א ח"ל תאנא עם
כל דא שחא דעתיקא כפימא חכלא ולא מתפרש באורייתא בר מן איתר חד דאומי ז"א לאברהם דתתבי די נשבעתי כאש ה' כאש
דז"א • ואחרו רז"ל כי נשבעתי כמה שבי נשבעתי הרי שהאז שחא דעתיקא דאיהו מלכא קדישא כמבואר בפרקין דלעיל בענין
הוא ושור • שרזי בו"א • וכו נשבע ז"א כדכתיב כי נשבעתי ואחרו רז"ל כמה שבי נשבעתי ואחר הוהר שהי כאש דז"א •
הרי שז"א נשכר דהוא שחא דעתיקא דאיהו מלכא קדישא דאיהו כנו ה' הרי שאלכא קדישא מתלבש בתוך ז"א • עוד איתא בזהר
דקרא דף קל"ט ע"ב וז"ל תאנא כל אינון בתרין קדישין דמלכא כד איתקו בתקונוי איתקדו אדם דיקרא דליל כלל ומה דמשלפא
בהו איתקרי שחא קדישא ותערא ומה דביה יתקרי יבו"ה ואתקרי אדם ככלל דתערא ומה דביה • הרי כבורד מן האחר הוא
שחא שמתלבש בתוך האצילות יתקרי הוי"ה דאיהו מלכא קדישא • זהו שאמר האמר מה דמשלפא בהו איתקרי שחא קדישא
וכשמתלבש הפנימי בחייון אינו יתקרי גם כן החייון בשם הפנימי בכללו • וזה שאמר ותערא ומה דביה יתקרי יבו"ה שם הוי"ה
אורה שכבר נתהווה מה שהיה סתום דהיינו שנשלף ועלה בת"ת איתקרי הוי"ה הרי גם כן ראייה שלכא קדישא מתלבש
בתפארת דהיינו ז"א • עוד בתקונוי זהר דף י"ג ע"א ח"ל לבושין תקינת לון דמינייהו פרחא נשמתין לככי נשא וכמה
לבושין תקינת לון דאיתקרינו גופיה לגבי לבושין דמכסין עליהו • הרי כבורד דבר שאומרת לפיל שכל זון שכלל עולם
מתלבש בו"ן שלווה המיועד שמלכא קדישא דאיהו בחינת זון"ן עליון שכלל יוצא כנו דכולהו זהו שאמר האמר לבושין
תקינת לון דמינייהו פרחין נשמתין לככי נשא ואית לבושין לון"ן דאצילות דאינון דף דכריאה זא"ת דאתקראו
לבוש לגבי דאצילות אבל לגבי זון"ן דינידה יתקרי זון"ן דכריאה גפא • וזון"ן דינידה מלבוש זכן ח"ן דינידה יתקרי מלבוש לגבי
זון"ן דכריאה אבל לגבי זון"ן דפשיה יתקרי גוף זון"ן דפשיה יתקרי מלבוש זהו שאמר האמר זכא לבושין תקינת לון דאתקראו
גופיה לגבי לבושין דמכסין עליהו • הרי ראייה ברורה למה שהכתיב בבית קדש הקדשים דכל התחטון הוא מלבוש לעליון עד
שהפנימי דכלא דאיהו מלכא קדישא אינו כנשמתא לכל אבל לגבי נשמתא דכל מיני יתקרי כמו לבוש אבל לא לבוש המורכב
והכרוג זהו שאמר בסוף כחומר זה חלגו אינו הוי"ה יו"ד ה"א וז"א ה"א דאיהו אורח אצילות אינו שקיז דאילנא בדרעוי
ועשמי כחיה דאשקי לאילנא ואתרבי בהווא שקיז הרי ששם ח"ה אינו חלגא דכלא דאשקי לכלל כמים האשקיין לאילן והולך
כח המים בכל האילן שאם לא הח המים היה יבש האילן ולכן נקרא שם ח"ה כשיעו זהו שאמר האמר זה בסוף רבון עליון
אנת הוא עלת העליות דאשקי לאילנא בהווא כשיעו זהווא כשיעו אינו כנשמתא לגופא • הרז שלכא קדישא דאיהו כשיעו
אינו כנשמתא לגופא ועל ידיו חייך כלל מכה הויא נשמתא הקדומה דאית ביה • וכמו כן תמצא בתקונוי זהר דף ג"ד ע"א
ח"ל יבו"ה מקום לשם ח"ה דאיהו סתים ונעלם • הרי דהוי"ה דאיהו ז"א אינו מקום לשם ח"ה דאיהו מלכא קדישא • וכמו כן

תמצא בזהר בראשית דף י"ג ע"א
וסה שאמר בבית קדש הקדשים שכל זון"ן של כל עולם הוא לבוש לזון"ן שלמעלה המיועד למה אית ראייה בזהר בראשית דף
י' ע"א וז"ל נקודה קדומה הוה נהירו פנימאה דלית ליה שיעורא למרדע וזיש דחיקו ונקווי דליתיה עד דאתפשט פשיע

והבוא

ען לצלמים פרק י'

והנה פשיטו דהיה נקודה אתעביד חד היכלא להתלבשא היה נקודא נהירו דלא ידיע לסניאו זכוכא דיליה היכלא דהיו
לבושא להבוא נקודא בתמיא איבי נהירו דלית ליה שעורא ועם כל דא לאו דקיק וזכין איבו כההוא נקודה קדמא טמיר ונגז
ההוא היכלא אתפשט פשיטו אור קדמא וההוא פשיטו איבו לבושא לההוא היכלא דקיק וזכין פנימא יתיר מכאן ובלהא
אתפשט דא כדא נאמלבש דא כדא עד דאשתכח דא לבושא דא מוחא דא קליפה ואע"ג דדא לבושא אתעביד איבו מוחא דהרנא
אחרא וכלא טמירא דא אתעביד הכי לתתא עד כי כגלם יתהלך דא איבו בר נש כהאי עלמא מוחא וקליפא רוחא ונופא וכלא
איבו תקונא דעלמא ג. הנה . מה שאמר המאמר נקודה קדמא הוה נהירו פנימא דלית ליה שיעורא למנדע זכינו ודקיקו
ונקית דלית היינו מה שאמרנו לעיל שהגמיה לא היתה יכולה להתלבש בתוך פעולתו עותקף אורה והוצרך להתפשט מינה תרין
עטרין למעבד מינייהו היכלא להתלבש ביה ואיבו פרטופא דמלכא קדישא ושכינתיה וחוה שאמר המאמר עד דאתפשט פשיטו
והנה פשיטו דהיה נקודא אתעביד חד היכלא להתלבשא היה נקודה נהירו דלא ידיע לסניאו זכוכא דיליה . הרי ראייה
ברורה לדברי . והאי היכלא שאמר דאיבו מלכא קדישא שמתפשט מן הנקודה ממש כזכר מן המאמר אף על גב דאמרין דאיבו
לבושא לאו איבו לבושא לבי שהוא מניה וביה אבל לא נהיר כל כך כמו דנהיר בשמחא לפי שכבר התהוו בו שורש הדיקין על ידי
הבטישה ולכן לא נהיר כל כך . וחוה שאמר המאמר היכלא דהיו לבושא לההוא נקודה סתימא איבו נהירו דלית שיעורא ועם
כל דא לאו דקיק וזכין איבו כההוא נקודא קדמא טמיר ונגז וכוו שהנקודא כדי להתלבש בעולמות האצילות פרטוף דילכא
קדישא שהוא מטיב וביה להתלבש בגויה כדי שיוכלו העולמות לסוכלו ג"כ מלכא קדישא . הוצרך להגויא התפשטות אחר והוא א"ן
דאצילות להתלבש בו כדי שיוכלו העולמות למסובל עוקף אורו : וחוה שאמר המאמר ההוא היכלא אתפשט פשיטו אור
קדמא והנה פשיטו איבו לבושא לההוא היכלא . דקיק וזכין פנימא יתיר . הרי ראייה מן המאמר להקדמה שהקדמתי :
עוד . תדע שכן וז"ל האצילות ברא גם בן היכל אחר להתלבש בו כדי שיוכל עולם הכריזא לסוכלו וז"ל דכריזא עבד הכי ג"כ
לבוש לגרמיה כדי שיוכל עולם היצירה לסוכלו וכן וז"ל היצירה עבד הכי כדי שיוכל להתלבש בעולם העשיה וכן וז"ל
דעשיה עבד את האדם כלמא כדי להתלבש בגויה בסוד נשמה : וחוה שאמר המאמר מכאן ובלהא אתפשט דא כדא ואתלבש
דא כדא עד דאשתכח דא לבושא דא מוחא דא קליפה ואף על גב דדא לבושא אתעביד איבו מוחא דהרנא אחרא וכלא כנוונא דא
אתעביד הכי לתתא עד כי כגלם יתהלך איש דא איבו בר נש כהאי עלמא מוחא וקליפא רוחא ונופא וכלא איבו תקונא
דעלמא . הרי כבירא למה שכתב כבית קדש הקדשים חו"ן דכל עולם נעשה לבוש לו"ן שלמעלה היינו : הרי מכל
הוא צריכין הנוכח לעיל שכל וז"ל וז"ן מתלבש בו"ן שלמטה היינו . ואע"ג דאמרין שמתלבש מלכא קדישא הרמיו לו"ן
בו"ן דאצילות מ"ג לא אימ' ביה פרנא דאיבו ושמה חד אינון וכן לכולם כאשר תמצא בהיקויי זוהר ח"ש דף י"ב ע"ג ח"ל
ואית סעודות דאצילות ופגנים וכד אתכלילן בה כל העין איתקריאו לפני ולפנים . ופנימיים . ופנימיים דפנימיים ואחוריים
כלהו אינון חד ולאו אינון בנותא דבר גש דגוטה מינה חדא וכשתיה מינה אחרא אלא לעילא כלא חד לא כל נהורא וכל דרנא
דאינו יתיר קריה' לעילתא כל עילאין אתקראות לפני לפני . הרי לך ראיות ברורות לכל מה שהודעתין . שמתלבשת
הגמיה בו"ן של כל עולם ועולם וגם שכל בחינת וז"ן שלמעלה טדונו והגויא וז"ן של עולם שלמטה היינו כדי להתלבש בתוכו .
וחאי' ליה גבסין תמיא . הנהיר ויקרא דין קד"ג ע"ג וז"ל ותאנא כגניעתא דספרא כיון דאתבסמו לעילא כלל דאדם נוכח
קדישא דבר ונוקבא אתכברו וימא תליתאם ונפק אתבסמותא דכלא ואתבסמו עלמין עילאין ותתאין מכאן אשתכלל עלמא
דלעילא ותתא . עב"ג וקדמא דהוא ביון דאתבסמו לעילא כלל דאדם נופא קדישא דבר ונוקבא אתכברו וימא תליתאם .
ט"ו דלעילא אתכברו שכי פעמים קודם . . . מאמר המאמר אתכברו וימא תליתאם . ומה הס' הב' פעמים שאתכברו קודם
הא' לבושא פרטוף דמלכא קדישא . והשני להגויא פרטוף ד"א וכד אתתקן כלא לעילא בעיל' האצילות כעין דבר ונוקבא או אתכברו
וימא תליתאם לבושיא אדם דכריזא דאיבו התחלת עלמא דפירודא ואז אתתקנו עילאין ותתאין עילאין דהיינו עולם האצילות .
תתאין עולם כגמריים שהתחיל בו המיון מאדם דכריזא חוה שאמר המאמר ואתבסמו עלמין עילאין ותתאין שכל ההתבסמות
הוא כשזויות מקום להתלבש ביה שכן אמר האב"ק אפיריון עשם לו המלך שלמה מעני הלכנו לו להנאתו לו לתועלתו הרי שכל
הבבאם ונעולת מלכל פרטוף הוא להכין . אפיריון להתלבש בו והיינו אדם שכלל עולם ועולם וכשיאכל כל החמש בחינות
דאדם או מתלבש וק בתוך זה והגמיה מתלבשת בתוכה ואשתכלל כלא כחדא . וחוה שאמר המאמר ומכאן אשתכלל עלמא
דלעילא

אדם דעשיה . וכלא חרד האי מי דאתמר ברישא דליהו רוח דהאי נקודה . ולכן בנקודה שיהא מתלבשת בתוך הארבע כנוכר
במחשבים דלעיל אחר מתלבש בנווכן ארבע ולא בחמש שהנקודה עצמה היא החמישית אבל מה שחריד ההוא רוח דנקודה דליהו
מי דהיינו הנוכח אינו חרד ה' מדורות לפי שמדד נש' לנקודה שהיא החמישית לכך ברוח דנקודה לא אחרזא מתלבשת בנווכן
ה' ורחיה דלכח שהנקודה דליהו אדם עילאה דליהו יו"ד ה"א וז"ל ה"א . כחמה חכמה ודלי בנין לנרפא וללכבה
דק"ה ע"כ וז"ל לית סמיה דלא אתנבלג אדם עילאה דליהו יו"ד ה"א וז"ל ה"א . כחמה חכמה ודלי בנין לנרפא וללכבה
לאדם דכרא בדיוקניה לתתא ואילי ביה אינולותיה וכל טרחא דלעילא לא הוה באדם אלף בנין אינולות דאדם דלעילא דרא כדא
תליא . מדאמר המאחר לית סמיה דלא אתנבלג אדם עילאה דליהו שם מ"ה וסיים בנין לנרפא וללכבה לאדם דכרא בדיוקניה
לתתא דהי שמתלבש בכל ד' בחיות כדו דליהו אדם דלתתא כלול מעלאין ותתאין שכל עוב טרחא לעשות האדם הוא כדו
לחנינא אינולותיה ולהודיע אלהותיה חזין ניכר אלהות אלף חכמה דאדם כמה דאמר איזכר ויכשרי אחוה אלוה . וזהו שאמר
המאחר וכל טרחא דלעילא כלו לא הוה באדם כלומר כל מה שטרחא לעשות האדם דלתתא דליהו כליל מעלאין ותתאין אלף
בנין דאינולות דאדם דלעילא ר"ל כדו שיוכל להתלבש זה בתוך זה חזו שאמר דרא כדא תליא . הרי כתבארו לך ראיות ברורות
למה שכתבתי בבית קדש הקדשים על ענין של כר"ן ח"י . ועל ענין של וזן העליון מתלבש כו"ן שלמטה היינו ושהוא עבד ליה ;
וב"ש בבית קדש הקדשים שנשמתא דכל חיי איבה מתלבשת אלף במלכא קדישא ושכינתיה זה מחוחר בזהוה בראשית דק' ז'
ע"א ח"ל וההיא נקודה איקרי אבי ועליה שריא ההוא דסתיס דלא אתנבלג ע"כ . הרי שההוא סתיס דלא אתנבלג
דליהו ההוא נשמתא שרי על ההיא נקודה . וכמו כן תמצא בזהוה ויקרא דק' קל"ד ע"א וז"ל תאכא מהאי פומא עילאה קדש
קדשים נשמתא חזי רוחא . רוחא דאתרק ביה מתלבש ביה ז"א . א"כ האי דאתרק ביה חזי קאי . אס הוא על ז"א הלשון מיותר שכל"ל מאי
רוחא דאתרק ביה . וזהו תני דאתלבש ביה ז"א . וזה גורף לומר דאתרק ביה דאתלבש ביה . מדהאריך בלשוננו ש"מ דהאי דאתרק ביה לאו על
ז"א היא אלף על מלכא קדישא הוא דליהו קדש קדשים והוה שאמר המאחר מאי רוחא לפי שיש הרבה רופין . ורוחא דחזין חזו
שאמר מאי רוחא כלומר אינו רוח הוא דנשיב האי פומא . ותירון רוחא דאתרק ביה דהיינו ההוא נשמתא דכל חיי דנפח ביה
עתיקא קדישא כדכתיב ויפח באיניו נשמת חיים הו רוחא דאתרק ביה ר"ל במלכא קדישא ; עור גרף לרקק במאמר
אזוי האי דחזיר ואתלבש ביה ז"א שיהי לו לומר ואתלבש בו"א שהאי מלת ביה מיותר אלף הענין הוא שהאי ביה ר"ל עימה
כלומר כשמתלבש מלכא קדישא בו"א אינו מתלבש מלכא קדישא לכד ולא הנשמה שלו לפי שהוא וכשמתיה חד אינון ואינה נכרדת
מינה לעולם ולעילוי עולמיים ואתלבש הוא וכשמתיה דליהו ההוא רוח הנכור בו"א הו ואתלבש ביה כלומר עמיה גו ז"א הו
ואתלבש ביה בו"א ; הרי שהנשמה מתלבשת במלכא קדישא וכמו כן תמצא בזהוה ויקרא דק' קל"ד ע"א וז"ל ויתעצב
אל לבו ויעצב לא נאמר אלף ויתעצב אינו אעצב דכיה תליא מלתא לחטקי עוזן דלא אתעצב . אל לבו כלבו לא כתיב אלף
אל לבו כחזן דאתעצב ויוקבל לנאריה דאחוי האי ללכא דכל לבן . מדאמר המאחר כלבו לא נאמר אלף אל לבו וגו' דאחוי .
האי ללכא דכל לבו . ש"מ דאית בני"ת חד דאתקרי לבא דכל לבן וחזן הוא . מלכא קדישא ומדקארי ליה לבא למלכא
קדישא ש"מ דאית נשמה כנויה דליהו עיקרא ושהיא דכלא הרי שנשמתא דכל חיי שריו בני"ק דוקא ; וכסו כן תמצא בזהוה
ויקרא דק' רמ"א ע"כ וז"ל אלף סיהרא דעץ חיים ההיא נקודה דלגו מינה אינה כמכועא דלית ליה פסק דכתיב בה וכמוצא מים
אשר לא יובשו מימיו הרי ג"כ שלשכיות' דאינולות דהיא הנקרא' סיהרא דעץ חיים שריו כנה ג"כ ההיא נקודא דכנה ההיא נשמתא
דלא פסק מינה לעלמין לפי שמק"ו חד אינון והנשמה הזאת סליק בתרוייהו . וידוע הוא שמ"ק נקרא כניעו דלא פסק מינו
לעלמין דנשמתיה לא מתפרש מינה לעלמין ולכן כההיא נקודה דכנו סיהרא דעץ חיים אתמר בה כמכועא דלית לה פסק ככ"ף
דדמיין ע"כ שהיא שוה עם מלכא קדישא הו כמכועא ונ"כ זהו שאמר הכתוב וכמוצא מים ככ"ף דדמיין גס כן . וראה ליה
שזלכא קדישא נקרא כניעו תמצאה בחיקוני הזהוה דק' י"ג ע"א וז"ל מלגו אינו שם ש"ה דליהו ארז אינולות אינו
סקיין דאילנא כדדעונו וענפיו כמיא דאסקי לאילנא ואתרבי כההוא שקיין רכון עלמין אנת הוא עילת העילות סיבת הכיבוד
דאסקי לאילנא כההוא כניעו וההוא כניעו אינו כנשמתא לנפא ולא אחר אינו נשמתא לנפא אלא כנשמתא ככ"ף דדמיין .
ש"מ דנשמתא דכל חיי כנויה אינו ולפיכך אתקריא ההוא כניעו כנשמתא ולא נשמתא חמש לפי שהנשמה העיקרית אינו כנויה

וההוא כ

עוה לאלהים פרק י"א

נהוא נביעו איבו עלנשא דיליה מיכה וכה אכל לגביה יתקרי מ"ק כנשמתא לגופא הוי והואו נביעו איבו כנשמתא לגופא :
 ג'מו .ן תמזא בוזה חרש קד'ו ע"כ ט"ל תגמי דא חלין עשרה שנה; כולהו כנוונא דהאי קליפא לחווא וזע"ג דכלהו
 מוחא כולהו נטרין עילאין נכוסחין עילאין לית יתאן דקאים בקוממיהו אכל כולהו כנוונא דקליפא לגבי היה דלא ידע ולא קיימא
 כנשמתא כלל וב"ש הוא דא"ס והכי כנונין אינון קליפא לגבייהו וכלהו דא לגו מן דא ומוחא סתימא' לגו כנו דלא אתידיש כלל .
 גרי מדאמר הויאמר שכל עשר שנה; אינון קליפא לחווא נאע"ג דכלהו מוחא . הרי שבתין האצילות מתלבש שם מ"ה והוא
 כנשמתא לגופא . ומדאמר המאמר כנויפא אכל כולהו כנוונא דקליפא לגבי היה דלא ידע ולא קיימא כנשמתא כלל וב"ש הוא
 דא"ס . הרי שלרוא דא"ס דאינון הכנשמתא שרי כנו ההוא מוחא דכנו אצילות . וז"ש וקלא דא לגנין דא ומוחא סתימא' לגו כנו
 דלא אתידיש כלל . היינו רוא דא"ס דכנו מלקא קדישא ולכן אמה לגו כנו . לנו מן אצילות כנו דחלבא קדישא . וכיון כן
 תמזא בתיקוני וזיר ודיש קד'ו ע"כ ט"ל ולא ענד אלא איבו אפיק ע' ספירן דאינון כללא דא"ס דאיבו עמודא דאנשיעיתא
 דכליל מאינון ט' ועילת על כל עילאין לא נחית עליה יתודיה עד דאפיק ליה בת ווגיה כליין מעשר ספירות וכנויה נחית עליה
 יתודיה כנון דתמזא חביבא עליה וכנ"כ אינון אחד מספריה בלא חוסכן . וצריך לדקדק במאמר שוואר שאמר איבו דאפיק ע'
 ספירן דאינון כללא דא"ס דאיבו עמודא דאנשיעיתא מאי האי דקאמר דכליל מאינון ט' ומשמע שהט' הם לחוד ועמודא דאנשיעיתא
 הוא לחוד . לא העבין הוא כנויפא דחלבא קדישא ושכינתיה נפק בשמתא ל"א דאיבו עמודא דאנשיעיתא . וכיון שז"ה הוא כנו
 ט' ספירות הב"י כיו מ"ק הכי ושכינתיה משלמת לעשר וכו שאמר המאמר איבו דאפיק ט' ספירן היינו על עילת על כל העולות
 דאפיק ט' ספירות דחלבא קדישא דהכנו ט' דחלבא קדישא אינון כללא דא"ס דהוא ת"ת דאיבו עמודא דאנשיעיתא לכיך חלבא
 קדישא כליל לון כנוכר והכי שאמר דכליל מאינון ט' . ר"ל דכליל מאינון ט' דחלבא קדישא . ומ"ש ועילת על כל עילאין לא
 נחית עליה יתודיה ר"ל עילת על כל עילאין דאיבו עתיקא קדישא נ"כ לא נחית עליה יתודיה דאיבו נשמתיה . דאי האי יתודיה
 לאו נשמתיה קאי ר"ל ועילת על כל עילאין לא נחית עליה לבד . ומדאמר לא נחית עליה יתודיה כדו שדע שלא יחד עליו נשמתיה
 דלא אחית עליה דחלבא קדישא נשמתיה עד דאפיק ליה בת ווגיה נ"כ וכנויה נחית עליה יתודיה כדו שדע שלא יחד עליו נשמתיה
 עד שבא בת ווגיה כדו עתה חביבה עליה וכוו שאמר כנון דתמזא חביבה עליה ולפיכך כיון חלבא קדישא ושכינתיה לית כיוודא .
 כנשמתא חדא כהון וכוו שאמר המאמר עבנין כן אינון אחד מספריה בלא חוסכן . הרי בקירור לכל דברי שאמרתי בפרק י'

בית קדש הקדשים פרק י"א

עוה לאלהים פרק י"א

וכה שהבוא נכחית קדש הקדשים על הארץ הוה דהוא הוה
 יש רחום לוב בוהר ויקרא קד'ו ע"כ ט"ל פתח
 אחר פתיב ואלה החלטים אשר מלכו בארץ אדום לבני מלון
 ע"ה נבו דהוא סבדחתא על חבימותא דהימנונותא וכו' וזה
 דימרון לי חבירייה דהאי קרא קשיא דבא לא הוה ליה למבת'
 הכי דבא חויכין כמה מלכין בוע עד דלא ייתון בני ישראל ועד
 לא יתא מלכ' לבני ישראל וזה אמתו הבא וכדא אתערו חבירי'
 אלא הוא דרוין הוא דלא יכלין בני ישראל למדע ולא שתמונה
 ולמדע ברעמוניו כהאי . תמזא עתיקא דעתיקין עקירא
 דעמירין עד לא חיון עקונט דחלבא נעטרי עטורין שיריתא
 וסוימא לא הוה והוה מלכין ומשעיר זים ופרים קזיה חד
 פרסה וכד' גליף ושעיר מלכין ותקוטו ולא אתקיימו הוה ד"הוא
 קת"בוס אשר מלכו בארץ אדום לפני מלון מלך לבני ישראל .
 ובגמ' מן המאמר קנה קשיא לביארי ז"ל ה"ש שאר"י ז"ל אינון
 טעמין

עון לאלהים טרף יא

כא

קודם ונשברו מן האור או ידעו כי מלכא קדישא הוא הוא עתיקא קדישא ולכן היה בידו יכולת לסבול את האור . ונשמות
 ישראל ישי כי הם באים משכרי כלים לכן אחר הנביא עליהם אתם עדי גאם ה' ואני אל . שאנו מעידים עליו שבגלל עון
 כי בעינינו ראינו שנשמתנו ונשם משכרי כלים ואלו לא היינו יכולים להעיד עליו . וזהו שדרש רשב"י על
 שמוך זה אם אתם עדי ואני אל ולכן אחר קרא ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלון מלך שזבל מלכו בסיוגן אחר
 ולא עמד בו אם מלך ישראל דאיבו ע"ק : חהו שאחר האמת תאנא עד לא זמין תקונוי דמלכא ועטורי עיטורין וכו' . ופרים קטיה
 חד ברבא וכה גליף ושעיר יזלכין ולא אתקיימו הה"ד ואלה המלכים ועו' הרי שקודם שכתוב פרנף דמ"ק דאיבו מהב' עטרי . הוי
 ועטורי עטורין מלכין קדמין לא אתקיימו לא כולנו אתבטלו יען כי לא היו בהם כח לסבול כי היו מאוזלים ולא מאזיל עד שכל
 עו"ק דאיבו הוא ע"ק כנזר וקבל אותה הנשמה וסביל לה הוי ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אחס לפני מלון מלך לפני ישראל .
 וכן תימצא שכל ידו נבדק הכל לפי שהוא חלק המאזיל עמו בזיהר שיות דף י"ח ע"ב ח"ל תאנא בשבדא קב"ה את עלמו עלה
 שזן לפניו וכרא את השמים ביימיו ובארץ בשאלו ועלה בחזק לפניו לנהוג היום והלילה וכרא המלכים הממוני' בחסדו ביום
 וכרא המלכים הממונים לומר שירה כלילה הה"ד יומם יעו ה' חסדו וכלילה שירה עמי : הנה . המאחר קשה מאוד ראשונה
 שקרא קאמר בכבר השמים נעשו וכרוח פיו כל נבאם ואף אחר כאן ביימיו ברא את השמים והארץ בשמאן ע"ל שנונת המאמר
 היא להודיע כזה ברא שמים וארץ שמים דהיינו ת"ת וארץ דהיינו מלכות כדי להודיעך שהבורא הוא עק' דאינון משמד ובגורה
 דליה שמונים לימין ושאל לכן אחר ברא שמים ביימיו והארץ בשמאלו : וא"ת והא קרא למפרע קאמר בכבר ה' שמים
 נעשו וכרוח פיו כל נבאם ולא הזכיר ימינא ושאלא . וי"ל שהאי דבר והאי רוח היינו ימינא ושאלא . לפי שידוע הוא
 שהבורא הוא יולדות ורוח הוא ת"ת . ח"כ שכינתא דהיא רוחות בדבור היינו בכבר ה' ומלכא קדישא דאיבו רועו ברוח הינו
 וכרוח פיו . וראיה שאי ימין ושאלא דאינון חסד ובגורה דאינון הכ' עטרין דאינון מלכא קדישא ושכינתיה לאו אינון מאוזלים
 לא התשגו' והתאזיל עמו ומה שאמרנו ה"ל כשה' ימינו זכרא שמים ונשם שמאלו וכרא את הארץ . שא"ת חף ידי יסדה ארץ וימינא
 טבחה שמים עב"ל מדקטורו"ל לשון נטיה ש"ת דאינון התפשטות המאזיל עמו . עוד איתא בזורר חדש דק"א ע"א ט"ז
 ויאמר אלהים יהי אור אחר ר' יצחק מלאך דערקן הקב"ה להני נטיעין ושתייל לון משמע דכתיב יהי אור ר' יהודה אומר אור שכל
 היה . מן האחר הזה תראה ראייה להברינו שמלכא קדישא ושכינתיה הם חלק הנואזיל משם כמו שתמצא . בזורר בראשית דף
 ק' ע"ב ח"ל דאדם דאורח אגלינתא ד' פרופין הוי יהי אור מהטרא דאבא ויהי אור מהטרא דאמא הרי דאבי קרא דריש בווהר
 על אדם דאגלינתא וכאן ר' יצחק זכרש הפסוק ג"כ כזה דאמר ויכאן שעקרונק"ה להני נטיעין ושתייל לון משמע דכתיב יהי אור
 ד"ל מאחר דלא אחר קרא ויכרא אלהים את האור אלא יהי אור והוא על הכהו נטיעין דפרטף וילכא קדישא מדאמר יהי אור ש"ג
 שהיה מקודם ועקרן הקב"ה ושתייל : ועתה צריך להבין מה בא ר' יהודה למד שאמר אור שכבר היה . אלא י"ל שמכרת
 דכתיב ויכאן נטיעין שמלכא קדישא ושכינתיה היה אור קטן ונעשה אור גדול מדאמר דערקן להני נטיעין ושתייל לון כדי שיעברו .
 זר' יהודה אומר אור שכבר היה כלומר שלא הוסיף כלום מה שהיה הוא שהיה : עוד יתכן לומר שדך טבע הבטיעה אינה
 כעשית אילן חלא על ידי שתילה וע"י השתילה יגדל האילן ויוניא פרו' דכלאו הכי לאו בניא ח"כ ימצא שגולד כעטיעה הוצת דבר
 שלא היה בו ועכשיו ר' יצחק סובר שע"י העיקרה והשתילה נתהוו בו נבורות שלא היו בו יהי אור . יהי אור שלא היה .
 ר' יהודה אחר לאו הכי כלל הוה"ב"ה יהי אור חלא שגול' מה שהיה בו וזה שאמר ר' יהודה אור שכבר היה . הרי שמלכא קדישא
 דאיבו אדם דאורח אגלינתא כנזר היה מקודם ואינו גאול כי אם הוא חלק המאזיל . ולפיכך לא טבר בו מיתה בתורה ועם
 שנזר מיתה בד"ה הוא שגדל מתקיימו ולכן סיכה שמו וקראו הדד שהוא מלשון כד כאשר פי' בבית קדש הקדשים :
 ומה שאמר בבית קדש הקדשים שהדעת הוא בערך נשמה לו' ולכין רוח לזה איתא . בזורר . שעת דף ס' תע"ב ח"ל קטמיר
 דמזירין אתרשים רשימו חד דלא אתחיו ולא אתגלייא ההוא רשימו רשים ולא רשים מאריה דסבלתנו ופקמין דעינון
 לא יכלין למיקם ביה איבו קיומא דכלא . וכוונת האחר כך הוא שעתיקא קדישא הוא הנקרא עטורין דמזירין וכשעלה
 במחשבתו לבראת כל העולמות עלה כרונו להאזיל מתנו השני עטרין דאינון חסד ובגורה דאינון מלכא קדישא ושכינתיה והו
 שאמרנו"ל ישראל עלה במחשבה תחילה ואותה מחשבה שחשב נקראת רשימו שנתרשם כרונו להנביא מלכא קדישא ושכינתיה
 כדי שיתקיימו כל עלמין על ידו . וזהו שאמר האחר בטמירין דמזירין היינו עתיקא קדישא דכל קדישא אתרשים רשימו קד
 דלא

כא

ענין לאלהים שרק י"א

ללא איתחיו ולא אתגלוייה היינו באמצעה שעלתה בו להשקיף ה' עטרין למעבד מיניו פרוץ דלכל קדישא ושכינתיה דליו
כנסתת לכל האגילות ולא איתחיו ולא אתגלוייה ויה שאמר ההוא רשיון רשיון ולא רשיון רשיון ויה שאמר המאמר
אתרשיון רשיון חד ולא איתחיו ולא אתגלוייה ויה שאמר ההוא רשיון רשיון ולא רשיון רשיון בתוך האגילות ולא רשיון רשיון כי
הוא כנסתת ולא איתחיו והוא קיומא דכלא יען כי אין הגוף מתקיים בלא נשמה שהרי כל מלכין קדימין מינו שלא יכלו לבטל
האור וכנסתתו פרוץ דמק"ו הוה תקון ואתקיימו כל עלמין הוה איהו קיומא דכלא . (ושאר מאמר זה תמצאו בספר תענויות)
הרי שההוא רשיון דהוא מ"ק דליוהו הדעת הוא בערך נשמה לפרוספין דאגילות וכמו כן תמצא בוודר ויקרא דף ס"ג ע"א
ויזי בישורין מלך בקדימתא . וכלהו מתנהגין אכתרך באכתרך דמתנהגין כללו בתנועה דנשייתא דאתפשטא על כל אבר ואבר
בגין דכתר עליון תהא עשור ביה דכיה עלת העילות איהו כתר על כלא עמיר ונבזי מלגא מיניה . ונרץ להבין הדי
בקדימתא דקאמר . מאי היא . אלא תדע שהענין הוא ש"ע"ג ש"ה" עלכיס מלכו לא נקראת מלוכה . אלא שרזו לחלק ולא
עלתה ביה ואחר שמלך מלך ישראל דליוהו מלכא קדישא ושכינתיה או נתקמו הם ג"כ וזהו שאמר המאמר ויהי בישורין וילך
בקדימתא כלומר א"ע שבאחרונה זהו הענין הראשון . ובתר שילך אתנהגו כללו אכתריה ונתקמו . וזהו שאמר וכלהו
מתנהגין אכתרך באכתריה דמתנהגים כללו בתנועה דנשייתא הרי שולכא קדישא ושכינתיה שהוא מלך ישראל הוא סוד הדעת
הוא כנסתתא לגופא . וכמו כן תמצא בוודר ויקרא דף ק"ל ע"א ו"ל תאגא עם כל דא שויה דעתיקא סתים זבלה ולא
מתפרש באורייתא בר מן אתר חד דלוינו ו"ל לאכרהם דכתיבי כי נשבעתי לאם ה' לאם הו"ל . הרי מדאמר כי נשבעתי ש"ו
במה שבו נשבע ומדאמר ראש המאמר שבהאי מלתא אתפרש שויה דעתיק ש"ו שעל מלכא קדישא אתמר שהוא בני ת"פ
כנסתתא לגופא ועל כן נשבע בו כמו דאמר קדש נשבע ה' נשבע ה' נשבעת נשכנו . וכמו כן תמצא בוודר ויקרא דף ק"א ע"א
ו"ל תאגא מהאי פומא קדישא עלאה קדש נשכא רוחא . מאי רוחא רוחא דאתרק ביה דמתלבש ביה ז"א ע"ל הרי
שרדור דליוהו מלכא קדישא ושכינתיה מתלבש ביה בו"ל כרוח המתלבש בלב . וכמו כן תמצא בוודר ויקרא דף ק"ט ע"ב
ו"ל . תאגא כל אינון בתרין דוקיין דמלכא כד אתתקן בתקונו אתתקן איהו דיוקא דכליל כלא ויה דיוסלפ כהו אתרין שיה
קדישא כדאמרוין לעיל שויה דעתיקא סתים מכלא וליהו כנסתתא לגופא . מדאמר ויה דמשלבא כהו אתקרי שוה קדישא .
וכמו כן תמצא בו ויקרא דף רכ"ו ע"ב ו"ל מחשבה בלבא דא מ"ה ימינא איהו עיס . ואיהו יד הגדולה . משאלה אש
ואיהו יד החוקה בעוהא דאנשייתא יד רחא דליוהי רוחא דקדישא וכלא בן י"ה . הרי בבירור ששם מ"ה נקרא מחשבה .
וכמו כן תמצא בוודר ויקרא דף רנ"א ע"ב ו"ל כהורא דאתגלוייה אקרי לבשא דמלכא כהורא דלגו לגו כהורא כהורא הוא מין
דלא אתפרש ולא אתגלוייה ע"ל . הרי דליוהי בדורה דלית כהורא לגו כהורא ובגו ההוי כהורא דלגו דליוהי מלכא קדישא שריא
היה נשתא דכל חיי . וכמו כן תינא בתקני הוודר דף י"ג ע"א ו"ל מלגא איהו מ"ה דליוהי ארח אגילות איהו שקיין דליבא
דדוועני ואנשו כתיב דאקרי לחילבא ואתרבי כהורא שקיין רבון עלמין אנת הוא עלת העילות סבות הסבות דאקרי לחילבא
כהורא כדעו והוא כדעו איהו כנסתתא לגופא דליוהי חייס לגופא . הרי בבירור ששם מ"ה דליוהי כדעו דליוהי מלכא קדישא
דליוהי סוד דדפת איהו כנסתתא לגופא . הרי מכל הנ"ל שפרטוק הדעת דליוהי מלכא קדישא הוא בערך נשמה דפרוספין
דאגילות . זמנה שאמר בב"ק ה"ק אנשיות הכלים אחר שנשברו עליו לבינה . לזה אית ראייה כוודר ויקרא דף קכ"ח ע"ב ו"ל
מלכא קדימא לבני ישראל קדשאו וכלהו דגליפו ולא אתקיימו בשמין אתקרון ולא אתקיימו עד דגזת להו וואנע לבו ולבתי
וינא הוא אסתלק כהורא פסקא ואתתקן בתקונו . וידוע הוא שכל אלו האמין תבירין הם תקונו דמלכא א"ע"ג דלא אתקיימו
לכאורה כבר מוזכר בב"ק ה"ק לבתי"ה שבין כד לעשות בירורין חבו שאמר האחר וכלהו דליתגלוייה ולא אתקיימו בשמין
אתקרון ולא אתקיימו עד דגזת להו ואנע לבו . הרי שזמרה כדו לתקום לפתח וינא . וזהו שא"י נבכתי וינא היא אסתלק
כהורא פסקא ואתתקן בתקונו ע"ל . בעליותו שעלה עתיקא קדישא למעלה דבדקו עינו נשיות הכלים ועלו לגו איא שש
הוא התקון שכן תראה שבת"ה כשרון לחון שם היה כדכתי' ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדם אתר דעתיקא שדי תין וינא
דרשיון הוודר דהכנה ד"ן ה"ה ויענין ברוך בכתבי האר"י ע"ס :

וסה שאמר בבית קדש הקדשים שכל כוננת התפילות הוא להעלות הקטנות שכלו . לזה אית ראייה כוודר שית דף
ר"ה ע"א ו"ל כנסתת אית תריק שייפין דתימין כעובדא דג"א ליה דלוקיינא ואינון שייפין דג"א וכלתא דק"ה
דעובדא

יכל לכונו שהיה שהיו מתחלה כל אותו חלל מאור וכהיות
 שהנצורו היו סיבות מחשבת הנצורו עשו החלל וכשראו שנשברו
 הכלים והיה מאור העולם לכונו שהיה או הוצרכו להתפשט
 מתקופת המצו והראו ענינם והחזיקו האור יורד שלא ירד .
 ע"י חזרתם לאחור ע"י שהם היה חזורים לא היה יכול האור
 הישי לירד ובשבתה האור חזרו ונשתלק גם כן החלל לחפלה
 בסוד א"ת או נתקנו העולמות ונתן קצבה באור המשפיע
 אצל כ"כ וכו' דעתיק יומין דשם כ"ן שהיה א"ת שמשפיע משפיע
 יומט חפץ ע"י השפיעת שם התיקונים ולכן קראו השערות
 תיקונים דהיינו שיכא האור מעט מעט ומתקן העולם כך ע"ק
 דכל קדישא משפיע דרך תיקונים ו"ש ואתתקן בתיקוניו כחד
 כ"א דהיינו בלומר כוונתיק יומין שנתתקן בתיקונים דא"ת
 כך הוא נתתקן ע"י הסילוק שנסתלק למפלה בתיקונים דא"ת
 היו ואתתקן בתיקוניו כחד שכל דמסון כ"ף הדמיון ;
 וס"ש אתתקן ולית דידע ליה אבל בתיקוניו ידוע ר"ל שאי
 אפשר לידע התקון שלו אך אתתקן מ"ש אתתקן
 ולית דידע ליה ר"ל לית דידע ליה הוא תקוניו היכי הוה .

אבל בתיקוניו ידוע ר"ל מזה שתקן לתתא נודע שתיקונו היה
 זה גם כן ומה שתקן לתתא הוא לעשות א"ת ואם כן מוכרחים
 לנו לומר שגם הוא נתתקן כן שכונתו שרעונו כך שאם לא היה
 דנומ כ"ל לא היה מתקן כך הוי אבל בתיקוניו ידוע ;
 דבר אחר אבל בתיקוניו ידוע ר"ל שאין אדם יכול לשום
 בו שום כלם ודמות כיוו שאמר הכתוב ארוך האיש אשר
 יעשה פסל ויוסכה ושם בסתר בסתרו של עולם ואפי' דאתתקן
 בכחיות אדם שנקרא אדם קדוון לית דידע ליה ח"ך הוא אבל
 מחמת התיקונים שתיקן לתתא שפרצוף אדם להלכיש בהם
 הנשמה אתה למד שתיקונו גם כן הוה בכחיות אדם הוי אבל
 בתיקוניו ידוע דא"ת למה פרצוף אדם יתכן בכחיות או שהיה
 יבו רחש וידיו וכל מה דשיך בחדם אם לא שרדיבה הנשמה לבך ;
 וא"ת שאינה נרובה לבך לכל אלו האברים אם כן הוא דבר
 מיותר וכל יתיר כנטיול דמי אלא בהכרח גמור לומר
 שכל מעשיו הם שלמים ואין בהם לא חסר ולא יתד אלא הדבר
 הנגדך וכהיות כך במצא שחמת החיזון אני מכיר רגון הפנימי
 ואפילו שהפנימי אין הדעת יכול לעלות לשם ולא לגייר שום
 דבר עם כל זה כשהוא בערך תיקוניו ידוע . הוי אבל בתיקוניו
 ידוע כלומר מנו תיקוניו ; וס"ש זכר אתתקן עתקין כל
 תיקוניו דעילאין ותתאין היינו ע"י הסילוק שנסתלק בתהווה
 א"ת שהוא תיקון כל העולמות וסיבה מה שנתהווה א"ת הוא

מלבד

שהנלכו היה בשכרי כלים דאינון פרצוף אדם דנקרא חלל
 דמהימנותא - זת"ש ונ"ף לביחא חללך לעפא - חזרת הא
 שכל מה שאירע בעולמות העליונים אירע גם כן לעולמות
 התחתונים וכמו שכתבתי על החללך דמיתו כך בגמ' גם כן על
 אדם התחתון מיתתו מיתת אותה השכרי כלים ז"ס ע"לך לעילא
 ונ"ף לך לתפא . הרי שבדי לבראש עלמין כפונה ומוכנת ענד
 השכרי כלים . וכמו כן תפא בצהר שחית דך דכ"ר ע"א
 וז"ל וכדין לא נהירו דחשכ' ללא חתידע בטש כנהירו דפרימו
 וכדין כחדא ואתעבדו ע' היכלין . הרי שבדי למעבדט'
 היכלין הוצרך בטשא ועלירי הכסיא שטש ההוא כהירו
 דמחשבה כנהירו דפרישא חתעבדו . ה' העלך דאינו פרצוף
 אדם . וכחאמר זה בסוף החומר אחר באלין קיומן כל דין
 דמהימנותא הרי שפרצוף אדם תלוי בו דא' מהימנותא וכעבד
 ע"י הכתישו שהוא השכרה ; וכמו כן תפא בזהר ויקרא
 דך קכ"ח ע"א ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום וז' .
 זואן ישנח כהאי ומאן יזכר בהאי דאינו שכתפא על מהימנות'
 דמהימנותא הרי שאלין מלבין דמיתו מקראים מהימנותא דכל
 מהימנותא . זאם איתא שאינו ככוונה מכוונת השכרה א"ב
 זה גרעון למחיל ח"זוכי הצופה עתידות לא ידע שהעתידין
 להשבר דאי לא הוה ידע שעתידין להשבר וכשרו שלא מדעתו
 לא מתקרי שהדתא והיימנות' דאדרבה גרעון הוא יתקרי לא
 מתקרי לון דשכ"י ע"ה שהדתא על מהימנות' דמהימנות' דכלל
 ע"י דכוונה מכוונת נשברו . הרי מכל ה"ל שככוונה מכוונת
 לתקן פרצוף אדם כלול מדין ורחמים הארכה השכרה . שהיא
 מיתת המלכים ;

זס"ש . זכ"ק הקש ע"ג שכירע האנין נתקן מלכא קדישא
 צאור חזר - זה הדבר כדוד בכתבי האר"ל שאר
 חזר הוא שורש הדיבין שהוא הוא כחיות שכנית עמו דמלכא
 קדישא וכל תיקון האדם הוא שהיה בת וזנו עמו בדי להקחת
 אדם כמה דאמר קרא ויקרא את ששם של שכניהם אדם וככל
 עוד שלא היתה צרורה שרצוף שכנית עמו אלא שהיה הכל
 ביחד בלי שום כחיות שרצוף לא מתקרי אדם אצל אחר
 שנתהוה שרצופי דמלכא קדישא שכנית' או נקרא אדם שלם -
 וכמו כן תפא בזהר צראשית דך ט"ו ע"א ח"ל בריש
 הוראמותא דמלכא צליף גלופי כהירו עילאה כוונת
 דקדישותא נפק מנו סתים דכתיבא מרחא דא"ס קושרא
 כגולמא בעין בעוקא לא חזר ולא סומק ולא יאוכס ולא ידוק
 ולא גוון כלל בד' מידר עשימא . ל"א . כד כד עשימא עבד

עונק כב

ונוכח לאהרן ידוע הוא ששכינתא איתקריאת בראשיתא
 דמלכות לבי עמי שליט ככל עלמין וקדרא חזון על כלא וכדי
 לברר ולפרסם פרטף דמלכא קדישא ומכינתיה שהם שורש
 החסדים ונבורות הגרן השבייה ככל ח"ש ברש הגרמנותא
 דמלכא גלף כגילטפי בלגרא בתחילת גילוי שולטנותא דמלכא
 דאיהו עלטנותא קדישא הנוך לעשות הגילופין דהיינו השבירות
 ומה שאיר טונינא דקדדיותא ככך מנו כתיב דסתיויא
 שרחא דא"ם קטרא בטלמא גיפין כעוקא . ככר ביארע לעל
 כפרק י' שהיה בינונא דנפקת יא"ם קרלא טונינא דקדדיות'
 וביא הנקרא קו הורה פמטאר בוורר חרש כפ' ואתחנן
 כמא' קו האדה ובכל עור דלא פיה שבירת הכלי היתה טיפת
 הורע שאין בה נורה אלא ככר ואחר שקשתל כנו איה . טודע
 מה היה בכח אחר שפא לשיעל כוה דאזרי אינשי מן הפעול'
 ידעו הכוחות אכל תקדום היה גולם בלי נורה ז"ש המאמר
 בונינא דקדדיותא ר"ל אותה הנקודה דנכך מנו פתיחא
 דקתימאה מראו רח"ל דנכקא מיהאון דאקרי רחא דא"ם
 והוא עתיקא קדישא והיא נקראת הוא כוז השני עטרין
 קטרא כגילמא ר"ל עבכה שלם היה קשור באותם גולם
 שהיא אותה המצבה של הכ' עטרין ולא היה ניכר בהם לא
 חסדים ולא נבורות הו"ל חזון ולא אוכס וכו' ומ"ם הנוסחא
 אחרינא כד הדר משאח . ידוע הוא ששכנסתו השכרי כלים
 חזר האור למעלה תחתית איה ההכאה הענומה שכה בהם
 כדי לשברם נגלה באותה האור צד החיות שידוע הוא שכל
 תטעה תליך חוס כזנא שבאותו האור שחזר למעלה נתהוה
 בו שורש דיני' שהוא קוד החיות ו"ש הכ"א כד הדר משיחא
 ר"ל כשחזר אותו אור למעלה עבד גונון ר"ל נתהוו חסדי'
 והנבורות והוה היה תיקון שנתהוה פרטף דמלכא קדישא
 ושכינתיה . . . קרי ע"ש שבירת הכלים נתקן מק"ו לחיה בו
 חסדים ונבורות . וכמו: תמנא רמון בוורר כראשית דף
 פ"ו ע"ב ו"ל תא חזי כד סליק כרעיתא דקב"ב למכרי עלמא
 אפיך חד שלבובא דבונינא דקדדיותא וכסב זיקא כזיקא
 משכאת ואוקודת ואפיך מנו סערי תבואת חד טויף וחבר לון כחד זכרא כדו עלמא עב"ל . וקודם לבוא אל ביאור המאמר נרין
 להבין ולדע הכנודה האת שכתת מעתיקא קדישא אס נכסך מקורה מלמעלה אה אחייה ביה אס לאור שנסברה חייקודת א"כ
 מתקרי נאלתת ולא מאניל דמה יתרון ייחיה בין כנקהרה האת לשאר האגילות שאחר שנגזרה ליה בא האחר היה יוכידיש שלא
 כנורה מתקומה ולכן אמר כד סליק כרעיתא דקב"ב לחברי עלמא אפיך חד שלבובא דבונינא דקדדיותא ולהאיה כנורה קראת
 שלבובא עתה בא לומר לך שלא נגזרה מתקודה אלא שנתפשטות כמו שהשלבובא המתפשט לא נכסך מקורו מן הנאלתת לך
 כמשילה לשלבובא להודיענו שלא נכסך מתקודה וכסב זיקא כזיקא דהיינו מלכין קדישא דהיינו דיתקריאון זיקין כדה דאיתא
 באדרת כהאי אונא דאכתת כרעיתא דמלכא ואפיך זיקין לכל עיבר ואלין אקרון מלכין קדישא דאתחברו :

מלבד העפם הכלל שנסמות החלכים לא רצו להכרזת שורשם
 וחזרו כל האור לחזור אחרי שורשם כמנא דהוא בהסתלקותו
 לועלה נתהווה בו ח"א שהיא התיקון לדיה ואגב איהו
 שנתתקן הוא כסילאון לועלה שנתהוה בו ח"א נתקנו כל
 תיקונין דעילאין ותתאין שחזרו אחרינו ונעשו כבוד א"ל כולם .
 היו וכד אתתקן תקין כל תיקונין דעילאין ותתאין דהיינו
 שבהיות ח"א יש כח בעולמות לכבול אור הישר לבי שח"א
 נעשה לכבוש לאור הישר ומשפיע מעט מעט כקנסה וכזה יכא
 תיקון לעולמות . כמנא כד אתתקן הוא כסא ח"א שחזרנו
 לועלה נתתקנו כל תיקונין דעילאין ותתאין :
 ומ"ש כל תיקונין דעילאין ותתאין רבה לרמזו על כח"ב
 ומנ"ת כה"ם תיקון של כח"ב הוא כוד החיה והכסיה
 והרוח שרדו וכסילוק עתיקא קדישא ד"ק עלה כל אחד
 ליוקאוו ונתהוה בכל א' מהם קוד לאור חזר גם כן בינא כיוו
 שחנ"ת כה"ם נתקנו ע"י שנעשו ח"א נ"כ כל דבר שנאמר בו
 אור חזר לאור בו תיקון היו תקין כל תיקונין דעילאין ותתאין
 עלאין היינו כח"ב תתאין חנ"ת כה"ם :
 ומחזר לעייננו שחנ"ב ע"י האור חזר אור האור כחיה
 ושיעור וגם חייקבל כשם בו כוד אור חזר עיקבל
 כדי שיעור ז"ש דהיינו שהאיר לאז"א דרך תיקון י"ג ואלו
 התיקונים הם סוד האור חזר ואור הישר ומכעישות אור הישר
 ואור החזר נעשו ה"ג תיקונים כמבאר בכפתי האר"י ז"ל
 ה"ה כמנא שמה שאמר שהאיר להם ע"י תיקון י"ג היינו שיש בו
 מדה ושיעור שהם הם התיקונים שמשכו פתח יווחא כתימאה
 ועל כן נקרא משיכא דמכועא שיושכוס בשפע זיהוקא יועט
 אעט כמדה ושיעור ז"ש דרך תיקון י"ג דהיינו השערות
 שיושכין השפע וועט מעט יתחנא כתימאה שכן תמנא גם כן
 שיעקר חיות השער הוא מן החזון הויתחנא כתימאה . ומ"ש
 ע"י אריך לבי שהערות קטעות כראש שהא אריך ומשם
 יעדים לחו"א :

במקרה שנספר אותם ונהפכו פנים בפנים והיו קוד המתקבל
 והיונו כמו שהמתקבל שהם המאונים הם שנים זה כנגד זה כך
 הם א"ל שנים כח"ש כוונתו כחדא כפקין וכחדא שריין וזאת
 המתקבל היא קוד היונוג דהיינו אור חודר ואור יורד כמו
 המתקבל שלפניוים זה יורד זה עולה וז"ל המתקבל זה היונוג
 דהוא הוא קוד המתקבל : וז"ש ותקף ומיד נכנסו הנשמות
 של היולכים זה התקף הוא לשבירה דהיינו תקף אחר השבירה
 עלו בתוך אחא וכעשו מ"ן ואע"כ שמוכר ח"כ אין מוקדם
 ומחוזר . ומ"ש החזק הראשון שהוא הדעת כמעט שזכנם
 כלו ולא אחר שזכנם כלו לנארו היינו מעשים הנזכר מרש"ה
 גינונים שפני המניין הם רפ"ו וא' הגותר הוא מן הדעת
 לזיכך אחר כמעט שזכנם כלו לפי שהא' נשאר בתוך . וח"ש
 לבי שהוא ענינו היה בערך נשמה בכמו' אחר שלכין חלת
 ענינו נראה מיתרת לא שהכוונה הוא שאר היולכין הנשמות
 של לזעלה והולכים ירדו למטה אבל הת"ק הח' שהוא הדעת
 הכלי ענינו היה כחית נשמה . עוד נאמר שהכנת ענינו
 היינו שם אשתי עשהבאל דהיינו הנזרות שלו כד"ל ענם
 מענינו שכן תחא בענינו עולה יצחק דהיינו גבורות אשר בלו
 אלו וזאת נס ארמו לך שזלת ענינו עם ד' אותיות עולה
 י"י שם י' פעינים אה"ה דאחא בייט נס אשתו מהיטבאל
 דל"ן בת"א והו' בסוד . נשמה ח' ספירות ועל כן עלו למעלה
 הוא בענינו כלומר הוא ונוקביה ומהם בתקן הפרזוף דמלכא
 קדישא ושכינת' אחד יבלות במעי אחא כאשר יתבאר לקמן ;
 ואנ' עשתויים וזאת על כל החקוקבלי' אידך קדאו ולא דקדקו
 באותיות התורה שכולים מרים . שו' מלכים מתו
 ותאחד שו' חזו החזק הח' ואשתו שגשארו חיים ווי הם אלף
 ור"י האשת כפי דברנו וכפי מה שזכר לעיל . עוד קושיא
 אחרת שאומרים שלאה רמוזה כבינה ורחל בעלכות ומלאה
 יצאו קנות שם הו' בניס שילדה חס כן קשה מאד שהרי חד
 שהוקנות שהוא ת"ת הוא יעקב ואין אפשר שילדה את בעלה
 אלא תשובה זאת תמצאנו להלן בסוד כי שש ימים עשה ה'
 את השמים ואת הארץ :

ביאור

המאמר בשעתא דנפק נפקת בת וזויה כהדיה שאדם לא נקרא
 אלא עם בת וזויה וכן אדם במספר ק"ן כמנין אשת במספר
 ק"ן זהו שאמר בשעתא דנפק נפקת בת וזויה כהדיה שהוא
 והיא חד פרזופא אינון הרימן הכל' שנקם לישגא דורע כד
 להזויא הולד כיה דלמינא מבשרי אחיה אלהי אבל אינו דורע
 מינוש אלא אורות פנימיות היונאים עבה דכר ומקבא וכעט זה
 בזה ואתעביד הפרזוף כדאיתא בז"ר שמות דף רכ"ו ע"א
 וז"ל וכוין דא נהירו דמחשבה דלא איתידע בטע כנהירו
 דפרישא ואתנהרין כחדא ואתעבידו ט' היולכין . ידוע כוונ'
 שהמחשבה היא חכמה והפריסה רחומות לבינה וז"ל המתאר בטע
 נהירו דמחשבה כנהירו דפרישא ואתנהרין כחדא ואתעבידו ט'
 היולכין ר"ל בטע ורע דמחשבה בורע דפרישא דאינון אורות
 הני נהירו דמחשבה כנהירו דפריסה ונהרין כחדא ואתעבידו
 ט' היולכין דאינון חז' חלדס דוייקא דלמד נהירו דמחשבה
 כנהירו דפרישא ולא אחר בטע מחשבה : כפרישא ואזי נהירו
 הוא בורע כדכתיב אור ורע לנדיק : . הרי . מכל הכל'
 דאית אורות דמהקראות ורע קדש וכעו חרע אבא דזויה
 מחשבה כן וורעת אחא דזויה הפרישא הט"ל . ומה שאמר
 בכ"ה ק"ש שיש מיין וזכרון מ"ן סכר ובקבה יש רחמ ליה בז"ר
 כראשית דף פ"ו ע"כ וז"ל הווא שלבאב סליק ואתעשרת
 בשמאל והיה טף סליק ואתעשר כייניא סלקו חד כחד
 אתחלבו דוכתי דא לביטרא דא ודא לביטרא דא ודכתיב סליק
 ודסליק נחית אתקשרו דא כדא נפיק מבינייהו רוח שלים
 עכ"ל . צריך שתדע שלפעמים סליק ר"ל עלוי כמה דאמר
 בז"ר כד סליק ברעושתא דקנ"ה היינו שעלה ברעוט נפלא
 דסליק ר"ל עלה וכבר ידוע שיסוד דזכר' מתפשט מן הגוף
 ולחוף לכן נקראת שלבובא שהוא כשלהובא המתפשט מן
 הגזלת לחוף אבל יסוד דנוקבא אינה מתפשטת רק עורר
 טיפה וז"ל המתאר הווא שלבובא סליק ואתעשרת בשמאלה
 היינו יסוד דזכר' דאעל בנוקבא אי הווא שלבובא סליק
 ואתעשרת בשמאל שהוא נוקבא . ומה שאמר והווא טף סליק
 ואתעשר כייניא בזה לא ענינו שהנוקבא יעבור דזכר'א
 שום דבר ואיך הווא טף אחר סליק ואתעשר כייניא אלא

הענין הוא שאותה ההנאה שמתהבה האיש מן הנוקבא היינו
 היינו כזכר לעיל שהדבר נהנה מן הנוקבא והנוקבא מן הזכר'א
 עאל בנוקבא : ומ"ש ודכתיב סליק ודסליק נחית תדע ששאוחר סליק
 לנוקבא והנוקבא את הזכר' וז"ל דכתיב בנוקבא גורם לעלות בה תאוה להמשיך טיפין וז"ל
 דכתיב סליק כלומר על דכתיב בג'ה אעל בה תאוה הוי דכתיב סליק ומ"ש ודסליק נחית היינו אעט עדון בנוקבא שאל

בנושא

כנ

בשאל דלום גרים לארס שיהיך לה מיין דוצרין הוי דסליק פאית ר"ל הוה פהן דסליק ביה אחית לה נויין דוכרין שהיא
 זרע קדש היינו דליוור והחית סליק ודסליק כחית . ומ"ש אתקשרו לא כדא ככין מביניו רוח שלים היינו שיתחברין בס'
 טיפת זבא יתהוה מכין שניהם הולד הוי רוח שלים : חרי כאזור ככ"הק כבוד מיין דוכרין ומיין נוקבין בארס ובאשה .
 ולאו שמעו זיות . לעילא כבוד דלוא"ל כך עשה בכל עלם ועולם כדאיתא בווהר ויקרא דף קי"ג ע"כ ו"ל ותאנא כנניעיתא
 דספרא כין . ואת כבודו לעילא כללא דלדענפא קדישא דבר ונוקבא אתחברו וימנא תליתאה ונפק אתבסמותא דכלא ואתבסמו
 עלמין עילאין ונתחידע"ל . הרי מדלחד וימנא תליתאה ואחר ואתבסמו עלמין עילאין ונתחידן מכאן ראינו דכוון ויוונן הרבה :
 ושא' שאחר כבית קדש הקדשים שהתקלה הוא זיווג דלוא"ל זה מכואר כריש פירקא דספרא דנניעיתא ו"ל תאנא ספרא
 דנניעיתא דספרא דספרא כמתקלה דעד לא הוה מתקלה לא הוה משניחין אפיין באפיין ומלכין קדמאין מיתו ויוניקון לא
 אשתכחו וארעא אשתכלת עד רישא דספרא דכל כבופין לבושין דיקר אתקין ואחסין האי מתקלה תלי באתר דלא הוה
 אשתכלת ביה איתון דלא אשתכחו . מתקלה קאזי כנניעיתא לא אתחד ולא אתחזי . ביה סליק וביה סלקון דלא הוה וכו'
 וליהין . הנה האחר הוא האור דדאזי עאי הוי ספר דסקיל כמתקלה . אלא ידוע הוא שכינה נקרא ספר חיים גם ידוע
 הוא כספרי האקובליס מה שאזורים שכל ספירות הכנין נשתלשו זה אחר זה בדרך קו ולכן לא יכלו לסבול האור וימנו
 וסעסע דלפניו דרך קו אחד הוא . יפן טו א"ל היו דנוקים יחד'ו פרעופים כבוד **Y** כשואה שזרמה יו"ד וגו' ודבוקים
 יחד קדמאזורים זה בזה אחרים יו"ד דאיהו חכמה באזורים דכו"ל דאיהו בינה כבוד וחכם באור ישכחה וכמו
 שהיה א"ל דו שדכופן דנוקים כחן כן יא' זעיר ונוקביה והוא סוד הגל' כסופה שהיא יו"ד וגו' גם כן וכוון דל' גד' ויפן כי
 א"ל קודם התקדשה פנתה אחר לכן הספירות נשתלשו אחת' לאחת אבל אחר הנסורה דהיינו קו הישר שבער בתוך
 א"ל וספר אלתים ונעשו ב' פרעופים כמו החלוצים שהם בו ב' כפות זה כנגד זה או כתהו גם כן הספירות זה כנגד זה ולכן חק
 מכריע בנתיביו דאזי כתר חכמה בינה כמו האזורים כתר לעילא וחכמה מכאן וכינה מכאן ונאפכו פנים כפנים ו"ל היאמר
 ספרא דסקיל כמתקלה כלומר שער דליוני בינה שהוא דסקיל ככף האזורים כנגד חכמה ונעשו כמתקלה שכל עוד שלא היה
 מתקלה לא היה נתקן שכל התקון הוא למינו דבר ונוקבא ויתחזו האסודים והבסורות ו"ל היאמר דעד לא הוה מתקלה לא הו
 סנתיחאין אפיין עיינו דלוא"ל לא הוה משניחין אפיין באפיין אלא היו כבוד ק' הל"ל ועל זה מלכין קדמאין מיתו לפי שהיו יורד
 כל האור דרך קו אחד אבל אחר שגשג ונעשו ב' כדכופן אז יכלו ספירות הכנין לסבול האור לפי שגם הם יאזו כמו א"ל כבוד
 דמתקלה : וי"ש האחר ויוניקון לא אשתכחו היינו מה שאמר באדרא להטין ונכרין ודעכין לאלתר ואתו חונו היה בורח
 הדי ויוניקון לא אשתכחו וזאתו דלא האלכין לא היו להם ווי ארעא אשתכלת חגרתה הוי וארעא אשתכלת ויה שלא כחבר בה
 מיתה יען בי ליט' לה מנוחה בלפס' לא יאמר מת אלת' הוי ספירות כשחתו מענו אבל ארעא דלית לה שנתה כלום אלא ייה דיהבין
 לה הספירות דאחר שהם קוונת מיתרועמה אשתכלת הוי וארעא אשתכלת . יצ"ר יתכן לאמר דרך אחר שהתקלה
 נקרא סוד הדיון לפי שאינ' משפיעים כגשג' כי הם כמאזים כפי החזון וקודם לא היה כי אסין אחת וכשגתה הוה האור אחר
 אז מנהו קרינה' כמכור לכך' הן וחזונו האור חזר כדא סוד הנבחות שאינם מניחים להשגיע ביותר כי אס' הראוי ולכן בינה
 שאלא סודם הנבחות נקראת ספרא דסקיל כמתקלה כלומר שגורה שנוקתת כמשקל ולכן שינה בלישנא ואחר דסקיל כמתקלה
 וכן ואחר דסקיל שולת דסקיל הוי סלק' . וידוע הוה שהאור חזר ככין למעלה ולכן נקרא אור אחר ואור זכר הוא כונה
 לקטבה כסל עה' שלא הוה אחר לא הוה חסין באפיין אלא כשנתה הוה אחר חסין אפיין עילאין באפיין אור אחר ו"ל
 האור דעד לא האר מתקלה לא הוה משניחין אפיין באפיין כמתקלה ונעשו ב' כדכופן אפיין עילאין באפיין אור אחר ו"ל
 כלתיהוה האור חזר ופנה' לעינא כח' אה שלתתה חסין משפיע מאחורי אור חזר ולכן האור חזר ויקרא דין לפי שהשפיע
 מאחוריים שפנה למעלה . ומ"ש היאמר אחר חסין אפיין באפיין כמתקלה תלי באתר דלא הוה ר"ל שהקודם הוה חסין עמו כסוד גד'
 כח"ל וחז"ל תלה חסין על דמאחור דהוה אחר דלא הוה חסין עמו סס הדי האי מתקלה תלי באתר דלא הוה . ומ"ש היאמר אתקילו
 ביה איתון דלא אשתכחו ו"ל אלא קודם כשפי' ה"ל היאמר ו"ל איתחזי ככר אחר' לך שהתקלה הוה שורש דהיינו שפי' הכטישה
 נתיאה מיתא פנתה' ה"ל אשתכלת דהוה אחר דלא הוה חסין עמו ולא אשתכחו ו"ל איתקילו ביה איתון דלא אשתכחו ונתה
 שא' שנתרות אזי כביה עמיה חז' ה"ל ה"ל גרתי רחוקים : דיעיקרית פרוק שניה ו"ל מתקלה קאזי כנניעיתא לא אתחד ולא

חכ"ד חו"ת כה"י באורך וכן ברוחב וכן בעובי הרי כ"ז ספרות
 פרטיות ויהם כה"ז ל"ז איברים אחרים והם כבוד ח' דגנח
 דאחא וכלם עולים פ"א כמנין כפא . גם מהוד דאחא יתחלק
 כגודר כננת . דהיינו שפרק ראשון דהוד דאחא יש בו ט' ספרות
 חכ"ד חו"ת כה"י באורך וכתו כן ברוחב וכן בעובי והם כבוד
 ה' דהו"ד דאחא הרי כ"ז אותיות פרטיות ומהם כה"ז ל"ז איברים
 ופרק שני דהוד דאחא יש בו ט' ספרות ג"כ חכ"ד חו"ת כה"י
 באורך וט' ברוחב וט' בעובי הרי כ"ז ספרות פרטיות שהם
 באים לו כ"ז איברים אחרים והם כבוד ו' דהוד דאחא כגודר .
 גם ככרך ג' דהוד דאחא יש בו ט' ספרות באורך וט' ברוחב
 וט' בעובי הרי כ"ז ספרות פרטיות שהם כה"ז ל"ז איברים
 אחרים והם כבוד ד' דהו"ד דאחא ועולים כס"א וכן מיסוד
 דאחא יתחלק לחלקים שאמרנו בפרק ראשון דיסוד דאחא יש
 בו ט' ספרות באורך וט' ברוחב וט' בעובי הרי כ"ז ספרות
 שהם באים לו כ"ז איברים אחרים וכן מפרק ב' דיסוד דאחא
 וכן מפרק ג' הרי כ"ז איברים כמנין כה"א הרי ג' בעינים פ"א
 עולה רמ"ז כמנין אברים וט' דאחא הרי כ"ז הכל רמ"ח איברים
 כמנין אברים : ודע שהאיברים שבאו מפרק ראשון דגנח
 דאחא שהם כ"ז ספרות כהווי מהם חבורה דלכלא קדישא
 וכל"ז ספרות שבאו מפרק שני דגנח דאחא כהווי מהם חכ"ד
 דח"ק וכל"ז ספרות שבאו מפרק ג' דגנח דאחא כהווי מהם כנח
 דח"ק וכל"ז ספרות שבאו מפרק ראשון דהוד דאחא כהווי מהם
 בינה דח"ק וכל"ז מפרק ב' דהוד דאחא כהווי מהם גבורות
 דח"ק וכל"ז מפרק ג' דהוד דאחא כהווי מהם הוד דח"ק וכל"ז
 ספרות מפרק ראשון דיסוד דאחא שהיא ה"י נעשה כתר דח"ק
 וכל"ז דכר סני דיסוד דאחא שהוא סוף דיסוד דכונה נעשית
 ת"ת דלכלא קדישא וכל"ז ספרות דכרך ג' דיסוד דאחא שהיא
 ו' דיסוד נעשה מהם יסוד דח"ק וכל"ז דיסוד שבתעבורתא
 געשית ה' כהווי מהם איברים אחרים להשלם מנין רמ"ח :
 ודע שכלכות דלכלא קדישא הוא ערוך כמני עננה ארוכה
 בו והיא כבוד ד' סל יסוד והיא נעשית מן גבורות דאחא
 לפי שמהם שאחיה כה"ז רמ"ח איברים . כן כהווי מכלא רמ"ח
 אברי' בזה הדרך שחייבנו ולא חזקתני הויתם לפי שמיין דוכרין
 ומן' כולם מפרק א' כבוד ויקרא את שם אדם שים דתרוויחו
 שפן אדם הוא כללל דכ"ן כי כן תמצא אדם עולה הו"ה גם
 תמצא אדם כללל דכ"ן דמין ורמזים דהיינו האלף דאדם הוא סוד
 הו"ה שהוא רחמים ונשארו אותיות ה"ם שהם דין ויפוק ו"ק
 גמגמ ייחזיקת דח"ח אברים דאחא וסביבתיה דח"ח אברים

דח"ח

לא ברעותא ולא במחשבה עלאי תפסק כה ולא תפסקי באלף
 קיימין כל דמי המאנותא וכל אינון נהורין מרחא דמחשבה
 עלאה ולתתא כלהו חקרין ח"ם עכ"ל . מדאחרא דכללל ט'
 כהורין קיימין כל רוח המיונותא ודאיקרין ח"ם ט"ש דעלבא
 קדישא ושכינתיה הוא הוא עתיקא קדישא דכל קדישא . וגם
 עדאחרא לא קיימא לא ברעותא ולא במחשבה . ואחרא גם כן
 דנפקין מבטישא דאור דמחשבה באור דכריבא ש"מ דאיהו תלכא
 קדישא דאתעבה ע"י בטישות וכמו כן תמצא בזהר ויקרא
 דף קל"ה ע"ב ח"ל תמצא כד סליק ברעותא דרישא חורא
 למעבד יקרא ליקריה תקין וזמין ואפיק מבטישא דקדמונותא
 חד כיוצא נשכ ביה אתתקד וסליק רעותיה עכ"ל . הכה
 מדאחרא המאמר כד סליק ברעותא דרישא חורא למעבד יקרא
 ליקריה זלא אמר היכלא ליקריה ש"מ דהאי כרובא דמ"ק הוא
 יקר כמו עתיקא קדישא ולא היכל . ומ"ש תקין וזמין היינו
 לשני עשרין דתקין ולא"א ולכל מה דעטרך לתיקון דהאי יקרא
 ואח"כ אפיק מבטישא דקדמונותא מנשמתיה חיים חד כיוצא
 ומ"ש נשכ ביה זהו סוד ויפת באכיו נשמת חיים וכשנשכ ביה
 נשמת חיים אתתקד וסליק רעותיה כלומר שינא שחשבתו
 לאורה . וכמו כן תמצא בו הר ויקרא דף קל"ח ע"ב ח"ל וכלל
 אתר דישתכח הו"ה ביד ה"א תרי וימצא או' באלף ק"א וי"ד
 ה"ה חד לו"א וחד לבתיקא דעתיקין ואע"ל דכלל חד וחד שזר
 אקרו עכ"ל . הרי חמ"ש הזאמר שכשתמצא ג' שיות חד לו"א
 וחד לבתיקא דעתיקין ואחרא דחד אינון ש"מ דלכלא קדישא
 הוא הוא עתיקא קדישא וע"ג דאתקרון בשני שפתן . וכמו כן
 תמצא בזהר ויקרא דף קי"א ח"ל כללל דקל' חילין עתיקא
 דעתיקין בו"ח כללל חד כללל הוא כללל יחא לא אשתכלי ולא שגא
 עכ"ל . הרי רחיה כרוכה למיה דאיוצא לעיל ודע ג' ספרות
 כשכ"א לא אשתכלל ולא שגא . וקמו תמצא בזהר עקרת דף
 ר' ג' ח"ל ח"ל ח"ל בשעתא דעתיקא קדישא כתיבא דכל
 סתייחא כשא לאתתקנתא חתקין כללל בשפן דער ונזכרא עכ"ל .
 מדאחרא המאמר כד בעא לאתתקנתא חתקין כללל בשפן דער
 ונזכרא ולא אמר כד בעא לאתתקנתא . ש"מ שאלתא קדישא
 ושכינתיה שהם בשפן דער ונזכרא הוא תקינותא חתקין אמר
 כד בעא לאתתקנתא נרמיה דוקא : ונחמ' קו' תמצא בזהר הדש
 דף ח"ג א' ויחזור חלבים יהי אור ח"ר יתח' ויבנה דעקרין קב"ה
 להכי נטייען ושתילין לון דבתיב יהי אור דמי יתבנה תומר תור
 שכבר היה עכ"ל . מדאחרא ר' ג' ויבנה על יד יתור דאחרא ע"ל
 מכלא קדישא כהמאמר בזהר דאדם דאחרא חתקנתא דהיכרובי

כד הי

היו ימי אור מסערא דלכא וימי אור מסערא דלמא ואמר רבי יהודה על ימי אור . שכבר היה הרי שהוא הוא עתיקא קדישא שהוא היה והוא ויהיה . הרי מכל האמור לעיל שמלכא קדישא הוא הוא עתיקא קדישא :

וב"ש בבב"ק ה"ק שהאזילות לא נתבונה אלא אחר התיקון לזה יש רמז בזהר ויקרא דף קכ"ח ע"א ח"ל תלכא עתיקא דעתיקון ונ'עד דלא זמין תקוניו וכו' והוא מנליף ומשעיר ביה ופרים קזייה חד פרסא וכו' גליף ושעיר מלכין ותקוניו ולא אתקיימו ה"ד דאלא המלכים אשר מלכו בארץ ארום ונ' ולא אתקיימו עד דלכא לבו ואנש לבו ולכתר זימנא הוא אסתלק בההוא פרסא ואתתקין בתקוניו עכ"ל . יודע הוא שכל מציאות השכרי כלים היה להוציא מהם בחינת אדם עלאה דליהו מלכא קדישא ושכינתא להמשיך בו הכשפה הקדומה וככל עוד שפרצוף דמ"ק לא נתבנה דליהו תיקוניה דעתיקא קדישא לא נמשכה נשמתא דכל חיי בני האזילות שכל מציאות דפרצוף דמלכא קדישא הוא להמשיך בו הכשפה למינות העולמות לפי שאינם יכולין לקבל תוקף אורה אלא ע"י מלכא קדישא כדאיתא באדרא רבא וכל דא לניה בגין לאשתלמא ולעילא ביה סתים דסתישא עלאה עד סופא דכל סתימין הדר' ויפח באפיה נשמת חיים נשמתא דכל חיי דעילאי ותתאי תלין מהיה נשמתא ותקיימין כה עכ"ל . הרי שלא היה קיום לא לאזילות ולא לשום עולם אלא על ידי דהיה נשמתא ובהיה נשמתא אין מי שיחל לקבל תוקף אורה אלא מלכא קדישא ושכינתיה . ח"ש וכל דא לתה כלמנה זה התיקון למה הוצרך אחר בגין לאשתלמא ונ' . הרי שאם לא היה התיקון לא היה אזילות ולא היה קיום לכל עלמין . ז"ש המאמר עד לא זמין תקוניו דמלכא ומסי' ואזיל ושעיר מלכין ותקוניו ולא אתקיימו ה"ד ואלה המלכים ונ' הרי כביאור שכל עוד שלא היה מלכא קדישא אתמרבו כל עלמין ולכתר . זימנא הוא אסתלק בההוא פרסא ואתתקין בתקוניו היינו שאחר שנסתלק לעילא עלו אחריו כל נשמות הכלים ונתקן פרצוף דמ"ק כנזכר לעיל היו ואתתקין בתקוניו דאי לא הוה זה לא היה אפשר שלא היה מקום לשרות בו הכשפה וכשלא יש מקום לשרות בו הכשפה לא היה תיקון לאזילות :

וב"ש בבב"ק דמ"ק אית ליה רמ"ח איברים לזה אית ראייה בזהר בראשית דף ק"ג ע"ב ח"ל ת"ח דהא נשמתא דכר כשלאו אייהי מאן דכייל למנדע לה אלא בגין אלין שיפין דגופא אתידע כן הקב"ה אתידע ולא אתידע בגין דליהו

דלמא יב"ל אחד הוא פלגא דגופא בפני עמיה : ודע שאעפ"י שכל אחד ואחד מהרמ"ח אברים יש הפרט בין דכר לנוקבא שהדבר בא מסערא דחד דהיינו רמ"ח דלכא והסודים הם פשוטים לכן גופו מתפשט יותר מהנוקבא ולפי שהנוקבא בא מפעולה נשורה שהם רמ"ח דלמא והנבחרות הם כמושים לכן אעפ"י שיש בה רמ"ח אברים קומתה קצרה משל איש ומה גם שראש הבה מתחיל מתיקון ז' ושל י"ג תיקונים שהוא נוקבא לכן פרצוף דמ"ק שבא מסערא דלכא הוא ארוך יותר מפרצוף דשכינתיה : ודע שפרצוף השכינה מתחלת מאמצע החזה שלו מארבעה כוונ שאתר בחאמר ושרוי מחזוי מוכין כ' דרעוי באתר תליין שערי דדיקבא דאקרון ת"ת ולפי שלא הגיע לה מתיקון דישא דארוך לכן אין לראש שער בכנים לפי שלא הגיע לה האורות מ"ג תיקונים והשערות הם אורות פנימיות והם נקראים משיכא דמכועא כנזכר נמנא שהנוקבא מתחלה יתחבב על ולמטה לכן הכרעיות שהם נשיות לנוקבא שהיא רחל אין לאח יותר מהשיכור לפי שאפי' כשהיא כסוד זכר אפי' הכי רחנה היא כנגד השיכור והכרעיות הן כסוד אתתן גון גזין ולחישלה : ודע שהגידים הם מקיפים לאיברים כמו שפירשנו ג"כ באדם התחתון והם כסוד נקבה תשובה גבר לכן הם מקיפים את האיברים שהם כסוד דוכרא שהוא אצ"ו מ"ה ר"ל האיברים הם מ"ה שהוא אדם והגידים הם כסוד נוקב' הן מקיפין דוכרא ומלאים דם יען כי באים משרטי פרסום אל מלכות חיי שנבחר בע"ה : ודע כי כל מלכות היא נוקבא והנוקבא היא לה' תיקונים שהם שער קול דד שוק מקום רגל והם כסוד חג"ת נה"י וכל אחד מאלו החג"ת נה"י מתפשט לחג"ת נה"י הרי ל"ו ספיר' וכל אח כלול מ"י הרי ש"ס ספירות והמלכות שהיא כ"ה הרי שס"ה גידים מקיפים לרמ"ח אברים והם עתיקים לרמז שהם מאתר עלאה מ"ש והיו תואמים מלמטה ימלת תואמים היינו תואמים ר"ל אף על פי שהם ב' פרצופים היא למטה אבל מלעילא הם א' היו ויחדיו יהיו תמים על ראש שאלת תמים הוא א' כמו תמים תהיה עם ה' אלהין : וב"ש ילבסוף דהיינו אחר התיקון נשפית פרצוף היינו לפי שיקודם כשהיו כסוד מ"ד וי' היו כלולים כדלמא ואחר התיקון נבאתם מרחם אחא נעשו כל אחד פרצוף לבדו אבל מסערא דשרשם למעלה הם אחד ח"ש ר"ל בתחלה היתה זכר ולבסוף נעשה פרצוף :

ולכא נשמתא להנשמת רוחא לרוחא גזין ותעיר מלכא אבל באינן שערך

הרי שיתין וכשתיהל בסוד נקודה אחת ארוכה כו' אז תהיה היא
 א' מעשים ואלו היא בעצמותה אבן אבן נקודה אבל לעתיד
 לבא שתתפשט בכל העולמות ומתאחד בדכתיב הימלך לעולם
 ועד אז יותקנו תיקונים דילה ותתפשט בעשר ספיקות ה"ל
 וזרחה לכס יראי שמי שמש נדקה ומרפא בכנפיה שקול הוא
 שדקה היא חלבו כשהיא מלאה וידוע גם כן הוא שת"ל כל
 פרמף רוחו לשיגש ועתה פשוטות שהיא מקטנת עצמה היא
 בסוד נקודה לבד בלי שום כתיבה אבל לפתיל לבא זרחה לכס
 יראי שמי שמש נדקה שר"ל שזרחה התבארת של נדקה ומרפא
 בכנפיה שלא יהיה פור שום קליפה וכו' ותתפשטת בכל כנפיה
 אבל שאר ירחים שהם בכל עולם ועולם של ב"ע לית להם
 מוגדמם כלום לפי שאינם מעצם אלא מלבוס והמלבוס הם לא
 יאירו עלא לא יורח זיהיה חשך אבל סיהרא דעץ חיים לעולם
 לא יחסר ממנה אור וכפת הארונה תהיה א' מעשים ובעת
 שתתולא והיה אור הלכזה כאור החמה ודייקא כתיבתא אורם
 דו"ל שאמר לה קב"ה לכו ומעטי את עמך ולא אחר
 שאמר לה לכו והחשיכי את עמך לפי שהם מדברים בסייהרא
 דעץ חיים לכך אמר לכו ומעטי את ענין אבל לעולם יהי בה
 אור ורזיה לזו תמצא בהיקוני הוורה דף ג' ע"ב כו"ל

שכולת חזקן וליוסה אשר שם האעיים וטעם היו גמזים משמות
 ישראל קודם לתיבתם בראש הנקובא מעבר ידעת כי מכה"ל
 דאח"כ נעשה פרמף וז"ן כן מכה"ל דח"ן יצאו משמות ישראל
 זכה"ל הוא מחזי ת"ת ולמטה מה שהיה גמז בנה"ל משה שירר
 מן הימותין המתקבצים בנה"ל חסם יצאו משמות ישראל הרי
 שהיו גמזים בסוד כסן דלוקרא קודם שנתנו בראש דלוקרא
 זו"ש ושם הם גמזים כשמות ישראל קודם כתיבתם בראש
 המקבא נח"ש הסיכה שיצאו אחר באחד ז

דע שכתי שאר"א היו בסוד י"ן שהוא י"ן שהיו דוקים אזור
 באזור בסוד ומכס באזור ישכמה גם כן וז"ן יצאו כך
 כד שלא יתאחו בהם הקליפות לפי שאור פני המקבא הם
 מאירים יותר מאחוריים דיה לפי שהוא בסוד חסדים דוקבא
 ואע"פ שהם דוקבא בורחים הקליפות עבה אבל אחוריים
 דוקבא הם גבורת דוקבא ימלים הקליפות לאחו בהם
 לכך הגבורה דיה בת כד הזכר והאמרים לגל חון כדי
 שיכרחו הקליפות מהם והגבורת לגל הזכרח למתקי
 גבורתיה אבל כשעולה ליעלה שאין שם קליפות או מחרים
 עינים פעמים ז

זלכא

דעשר ספירות דאזילות וזלכא כהן איהו ונרמיה חד כהן איהו וחיוו חד כהן מה דלחו הכי בעשר ספירות דכריאה דלחו אינון
 זריהוין חד לזו אינון ונרמיהוין חד ועילת על כלל הוא נהור בעשר ספירות דאזילות ובעשר דכריאה ונהור בעשר כמות
 דילאכתייא ובעשר גלגלי דקיעא ולא אסתני בכל אתר עכ"ל . ומ"ש המאמר בעשר ספירות דאזילות זלכא כהן איהו ונרמיה
 חד כהן איהו וחיוו חד כהן . צריך להבין מה איהו ומאי חיוויה . חיוויה דא כשמה איהו דמזל"א גרמיה דמז
 למלכות . הרי מאמר איהו ונרמיהו חד ש"מ דסייהרא דעץ חיים איהו ועם ולא מלבוס מה שאין כן בכל ספירות דב"ע .
 זח"ש ועלת על כלל הוא נהור בעשר ספירות דאזילות ודכריאה וכו' היינו כשנהור בהו כלבו מתהדרק עמה . יען דלית חסוכא
 דיעול לויקס קמיה . הרי זלכא כהן שכוירדת השכינה לבי"ע ונקטנת עמה . וזכוין תמצא בוהר דראשית דף ע"ב
 זו"ל בני אינו נהור כי דהא כהורא דא אזיירת גרמא ונחירו דיליה וקליפין אתתקנו על דוכתייהו עכ"ל הרי שאזערת גרמא
 וכשהיא מוערת גרמא הקליפות מתתקנות ושולטות ח"ש ח"ל עתידה זלכות אלוס להתפשט בכל העולם ט' חדשים . והענין
 הוא שכל מה שיתרפסן העונות הוא מוערת גרמא יותר והתרכות הקליפות עד שתשאר בסוד נקודה א' שהיא כתר דיה
 וזהו כרום העולם הוא מלכות וכשתרביין הקליפות ושולטין עד ט' ספירותיה אז היא ונמצאת עצמה ומקטנת עצמה עד
 שנשארת בסוד נקודה דהיינו כתר דיה ו"ש להתפשט בכל העולם ט' חדשים ומה שהוא ט' חדשים יען כי החדש הוא
 של ירח והירח רוחו לשכינה הו' ט' חדשים שהם ט' ספירותיה הרי רזיה לזו שאמרנו שהשכינה כשוירדת לבי"ע מקטנת עצמה :
 וב"ש כהן הק' שמה שיצאו וז"ן אזור באזור מפני הקליפות זה רמזו בוהר דראשית דף ע"ב כו"ל בעלת את ג' וכו' ח"ל
 הקב"ה נה"ל אמת ונדק אמת אבל אמת צריך ליהוי טוירא לית אמת צריך להתגליח כל כך דלא למיחב צמחון פה
 לבעלת ח"ט נ"ן איהו . אמתיה דשאר קדושה ורכיב עליה ואתאחד בהרה ורוח דא כד ברא קב"ה לזרם הראשון דו פרטופן
 בראש ובעין כך אנכי דו"ד יהודא לאחורא . עכ"ל : והנה הפ"ש שיש בגדל לפי שהם יו"ד ונ"ן אזור באזור והסיכה היא שלא
 יאחו הקליפות דוקבא א"כ תלחן רזיה שהקליפה קדחה לפני וכו' יהי פ"פ אפיקורסים הרי כנוכר ששניל הקליפות יצאו
 אזור באזור ז

הכל נגזרות ששם יחדים המזון ואח"כ חוזרים ומתחברים
 המזון בנסתה שמה דעת התחתון ח"ל דעת נגזר כמותו
 המזון ח"ל סוף דעת נגזר כתיב היסוד וזו שהיה לרמוז
 בלשם שמה יודע דעת עליון אשר נחמה שדי יחוס ו
 וכבר ידוע שיסוד נקרא שדי הכי סוכד נקרא דעת תחתון
 כסוכד וכמות הכסוק הוא קד יום שדע דעת עליון
 ארץ הוא לפי שמה שדי יחוס שדי שדעת התחתון נתחברו
 הכסוקו בתוך היסוד כך הדעת העליון שמתחברן סוכד
 כדעת עליון וזו כמות הכסוק יום שדע דעת עליון הוא
 אשר יחוס שדי יחוס שדי שכושי התחברון הכסוקו יחוס
 ידע דעת העליון נסבן הוא קד יחוס איתא שדעת מתפשט
 לכל היה נרדף נגזרות להתפשט בהם סוף מזון וזה שלא היו
 אלה נגזרות הוא לפי שדעת יחוס כלול מזון ומתפשטים
 בתוך מזון דמו איתא שמתפשט חמ הדעת עם יחוס של אבא
 דקד יחוס יחוס חמי דעת עם יחוס של אבא דקד יחוס שחאל
 יחוס כמותו יחוס שדיה בתוך הדעת התחתון סוכד ו"ש
 חאלין ג' וכו' עד ומתפשט בחיוב הגוף הוא העיקר וכל עיקר
 הוא יסוד הבניין וזו כמות ש בהיהח וזו שדי שדי התחתון
 שדעת ואתחילין כל אבסדרין ואידרין דתיב וכדעת חדרים
 יחוס יחוס וחדע כי חלו החשים האחרים כאן חוס מעיים
 של אבילה כי החשים של אבילה הוא דבר שבו חיות הקליוס'
 שחם יודע לכלל בעור אכל החיים או הם נכחות של זרע
 קדש ונקראים חיים ע"ש שיעדים לתוכם אורת עליונים כמו
 שיעוד האבילה בתוך החיים וכיעוד של ירדו אורות לשם לא
 היו יחוסים איתם החיים כי היו חרים וכשים כסוד חלו
 חוס חיים ובה יחוס ויחם כמו החיים שאין להם תיקון
 חלו ע"י אבילה כך החיים חלו אין להם תיקון לא ע"י אורות
 היודים בתוכם שהם זרע קדש והאורות לא היה בהם יכולת
 לירד בתוכם חלו על ידי הדעת ככז נגזר כי יעשו אתתקן
 שדעת ואתחילין כל אבסדרין ואדרין דתיב וכדעת חדרים
 יחוס חיים הוא שכל איכסי האדם יחוס מן המוח דרך חוט
 השדרה ומשם יחוסים כל העמות ח"ש ואתחילין כל אבסדרין
 ואדרין אבסדרין חיינו התחמוס ואדרין חלו העליונים היו
 וכדעת חדר' יחלו ע"י טעם אחר האתר פנימי בזה הכסו'
 כי הדעת הוא רמוז בתוך הכה דעת נגזר בעומיה דתיב שפתי
 כפי ישרו דעת ומשם מתפשט הכמה בתוך הגוף ועוברת
 באבסדרין דלתתא שדיה בתיהלם ועייל באידרין דלעילא
 שדיה חזון היו וכדעת חדרים יחלו חלו ח"ש ומעיו וכו' הוא

כח

מלכא

כו

מלכא

חלכא הוא ושמים אחידן כהו . תו איתא וזוהר ויקרא דף
 ק"ל ע"א ח"ל תלגא עכ"ד שמים דעתיקא כ"ס יתכלא ולא
 מתפרש בחזקתיה בר מן אתר חד דלומי ז"ל לאצרהם דכתיב
 בי נשבעתי נאם האלם דז"ל עכ"ל הרי שנסכע ז"ל צ"ח דאית
 בנביה . וכבר ביארנו לעיל בהשתלשם בו"א הוא חלכא
 קדשא . זכחו קן תמנא וזוהר ויקרא דף ק"ד ע"א ח"ל
 ויתעבב אל לבו ויעבב לא כאחר לא ויתעבב יהוה אעבב דביה
 תלייא חלכא לחסוקי חזן דלא חתעבב . א לבו כלבו לא כתיב
 אלא אל לבו חזן דלתעבב וזקבל למאריה דחזוי האו ללכא
 דכל לבין עכ"ל . מקרא כלבו מאריה ש"ח דמארי דכלא דאיו
 מ"ק יהוה בנביה ונקרא ללא דכל לבין . תו איתא בזוהר שעות
 דף פ"ט ע"ב ח"ל כי שעת ימים שעת ימים דחזי ולא ששעת והכי
 יחידן קדישין עלאין ארקון יומי דשמי קדיש' אתכליל בהו ואיוון
 אתכלילן ביה עכ"ל הרי כי השעת ימים דאיוון קננות דז"א
 קרא לון יומין דשמי קדיש' ואתכליל בהו ואיוון אתכלילן ביה .
 הרי דשמי קדיש' דאיוון מ"ק כליל בו"א (ועיי' בהאחר זה בס'
 תעבבנות) וכחו קן תמנא בזוהר שעות דף ק"ל ז"ל ליליה
 ללילה ז"א דדכורא קא צהיר לה דאיוון שמים דעת ובגין
 דהאי אחר דז"א עילא איוו ולא כשאר חזירן אחר עליה קרא
 ז"אחר און אומר ואין דברים כשאר אחרין דליתא לא הא אומר
 דז"א עילא איוו כדנרין עילאין דלית תין אחרין ודברים ולא
 אשתמעו בשאר דנרין דאיוון דז"א דדוהמנות דאיוון קלא
 דשתמעו אכל הכי לא אשתמעו לעלתין ואיוו דכתיב כלי נשע
 קולם על ז"א דדאמר המאמר שדנרין דדוהמנות אשתמע
 קולה אכל דלית לא אשתמע כמה דאמר קרא אין אומר ואין
 דברים ש"ח שדעת הוא הפנימיות דז"א . שזוה קול ולכן
 בז"א דאיוון דנרין דדוהמנות אשתמע קולם לפי דאיוון לבושי
 דדעת אכל בדעת דאיוו הפנימיות לא ישמע קול כיהא כוון
 המחשבה שזאשם האדם כלבו ואומר לו מ' יעשה כלי אומר
 וכלי דברים . ד"ר שדעת הוא המחשבה של הת"ת ופנימי
 לו . תו איתא בזוהר שעות דף ק"א ע"א ח"ל כגון
 דפולחא דק"ס ה"כ בסעדין פנימין דנשא לכה ואית תריכר
 שיין אחרין פנימין לבנו קן גופא דאיוון דז"א דאיתא
 עלאה ואת דיעו בני ספרות :

הרי יכתיב דאית שיין אחרין כפיאין לבו חזקתא
 ולכן שיין איוו פדון דאיוו דאית מ"ק ואיוו
 אתיעב ביני אבריה חזק . הרי אכל איוו לעיל סדק
 דאיוו דלית אתלשם כוון ז"א . וקשיא סדק דז"א דאית דעת
 יקרא

כמו שפירשנו לעיל : וס'ש באיירא רבא תו אתעבט
 האי ת' תזאתתקן מעו דדכורא ועייל ואתתקן כהאי אתר כל
 רחמי וכל בשרי דרחמי הוא מדבר על הגוף מחזק דיוקא בני
 דקתני ועייל ואתתקן כהאי אתר כל רחמי וכל בשרי דרחמי
 הרי דהאי אתר הוא לבו שנתלשם בת"ת דתעבט הוא לבו
 דמזן דעייל בנביה . וס'ש רחמי וסטרד דרחמי . סטרד דרחמי
 אתקריאה סביגתיה דמ"ק לבי שנתלשם כוון כרוכים הלו
 שנתעבטו ונתכרוו כדכור ב' כאשר יתכר לין :

ולכן אחר רחמי וסטרד דרחמי דאיוון חק וכל חק דאיוו
 לתיבור זה ידע הכפרס בין אחר דעת לאידהא ויש
 כו"ל אכל חזן דלא ידע מ"ק אין הוה מעלותם לא ידע
 מציאותו מהימנותא דדוהמנותא סך אחר באיירא רבא חזן
 ידע כהא ויוון יוכה כהא דאיוו סהדות על מציאותא
 דדוהמנותא ולא אחר סהדות על מציאותא לכך אלא
 מהימנותא דדוהמנותא דאיוו פנימיות הכל :

והנה יסמי שחאיוניס שת"ת הוא עכס האלות בהתלשטות
 א"ס בתוכו ויש מי שחאיוניס שיק' הם עשה דלילית
 זלית לבו ונייה וגם כאלה לא כחר ה' הטעם שאם אחר שא"ס
 מתלשם בת"ת כלי אצטיות וחוורין העולם לתבו וככו לשי
 שלא נשכרו הכלים לא יען כי לא הוה חזן דיוקא לחסל דהאי
 נשמתא ולכן נשכרו ונתו אס כן בחאיוניס האוקן הרי שיעשה
 סבירה וכו' דהאי שאז יטלטו הקליפס עליו וז"א דחזקן שיק'ו
 הם הנשום כלי שום פנימיות בנביה נמצא שחסיק לבנותא
 דכל חיי מן עלתא ויוון דכסיק האי נשמת בחזקת דלית נשמת
 אחריתא ישתני הוא ודוכרני כדאיתא באיירא רבא ע"ש
 ובחאיונות אלו הכוכבים חע"ג שהם שדך אית יען כיוס שהם
 שחלביש הנשמה בלא לבושיא יש מהם שלבוש הנשמה ששה
 אותם שמה לבן אין בהם נטויה לפי שח' כוועט מפרשים
 הנשמת דכל חיי מן הגוף שאם יבוא הנשמה בתוך הכלי יכלי
 חק'ו או יסגר הכלי והנשמה הולכת נמצא סיכוי הנשמה מן הגוף .
 זאס' ויתאר שיק' הוא נשמה כלי שום פנימיות או נורה נשמת
 דכל חיי לא עייל בנביה ואז גב מפרדי הנשמה מן הגוף ונשמת
 מתכרד מהנשום או יסגר כהת' ושללית הקליפס עליו ויש
 אליהו וכך אלת תסולק חזקון אשתתרו כלבו שיין כעובא
 בלא נשמת כלבו שחזן דיוקא לפי של עשר שיית שיעוס
 ויחזקים שהם רחמי לעשר פרטיכים דעניית כלבו שיין אלו
 יתברך כי כפי הכוונת דקרא ואל תתוה כוון שחזן יתכן
 אדם ח' סיכוי לו עשה שעות שדרי תרניה זה כעני אדם שכי
 התלך כה

באצילות עיקר מחשבו בזה שכן כתיב וזק ומשפט מהו כסאך דהיינו זעיר ומקביה כליתא בזהר זיקרא קף ר"ל ע"כ וז"ל
 ק"כ ה"ה חיה רכב וטכניתיה מרכבה לעילת העילות ועליה לית מאן דרכיב . הרי כפירור שעיקר התלבטותו באצילות הוא ע"י
 ק"כ ה"ה שכינתיה ומתקריין רכב ומרכבה ומשם מתפשט בכלל . וכמו שן תמצא בחיקוני הזהר קף ק"ט ע"כ ח"ל וכל
 הזקף חקף בשם נרדך לוקפא ליה ב"ה דליתא מלגאו דעשר ספירות דליתו עילאה חקף על כלל ולית אלהא בר מדיה עכ"ל .
 כרי רחיה ג"כ דאע"ג דליתו בנו עשר ספירות וקף על כלל דעיקר מוסכו בכתראה עילאה . יתו איתא בחיקוני הזהר
 חק ק"ו ע"א ח"ל כד אסתלק לכהוא אחר לא משינא ליה בכל ספירה אלא כח"ו דליתו י"ש י"ד חכמה מ' זיכה . וכנ"ן דת
 זעמוק עמוק ווי יתאזו הרי שד אסתלק לעילא מלכא קדישא לא ימצא אלא בחכמה וכינה לפי שהיא עמוק מ"י ימצאו מ"י ודאי .
 עלו מתקריית סוד הדורשייה שהוא האדם הישן שעולה נשמתו למקומו אבל כשנישאר תבוא נשמתו מצד אחרת בלבד ואו יהיה
 אדם אינוכל האדם לדבר עם נשמתו בהיותה בנף שדברו עם האדם כאלו מדבר עם נשמתו : הרי מן המאמרים האלו
 צודע וזכר שעיקר מחשבו הוא ככתר אבל בהתלבשו באצילות מתלבש בנו תפארת דליתו ז'ן ומשם מתפשט בכל הגוף ובה
 זעם שלום בין שתי הנוערבות המאמרים שכלם דברי אמת האמרים שהוא בכתרא עילאה היינו שעיקר מוסכו שם והאמרים
 שהוא בנו תפארת היינו בהתלבטותו באצילות זתדע שבכתרא עילאה אית פרסא ועל ההיא פרסא יתו הוא זווה שאמרים
 צעילבו לשבח ומושב יקרו בשמים ממעל שהיינו באותו פרסא שהוא למעלה ככתר שנקרא האף פרסא שמים ממעל ולוה
 קראוהו מלך מלכי המלכים שחכמה וזיכה נקראים מלכים . ותפארת ומלכות נקראים מלכים . אצל לגבי תפארת ומלכות
 נקראים אבא ואמא חלבו המלכים ומלכא קדישא דליתו לעילא מן כולהו נקרא מלך מלכי המלכים הקב"ה . ונרדך להבין
 למה אחר שכינת עונו בבבאי מרומים וכתביהוא מרומים ישכון . אלא יש לומר דרך אחר מה הענין גימ' דליתא בזהר
 בראשית דף ב' ע"א ח"ל כד בעא לאתגלייא אתלבש בלבוש יקר דהיינו תפארת הנקרא שמים . אבל עיקר מוסכו בבבאי
 מרומים הוי ושכינת עונו בבבאי מרומים . וזה שאמר קרא והוא מרומים ישכון הוא דייקא / אבל מושב יקרו דהיינו לבושה
 בשמים ממעל . הרי גתבאר לך כל עניני דעת ותפארת וזיקן עיקר מוסכו וכינר מתלבש באצילות . ועמח נרדך
 לאודיעך ג"כ שם מ"ה דליתו מ"ן נקרא כביעו יען כי הדיא נשמתא קדומה כלולה בו ועל ידה משקל לאלין דליתו עגס האצילו
 זכור יתקיימו עליון שכיוו שהאצילן לא יוכל להתקיים בלי נבישו שיעקב אותו וכן הגוף לא יוכל להתקיים בלי נשמה והנשמה
 לא יוכל להתלבש בגוף כי אם על ידי מלכוש דק פנימי ואתו התלבש יקרא נבישו שעל ידו מחיה הגוף כך האצילות ג"כ לא יוכל
 להתקיים בלי מלכא קדישא שהוא כנשמתא לגופא בדכתיב ואתה חיה את כלם ולכן שם מ"ה דיתקרי מלכא קדישא יתקרי
 נבישו כדליתא בחיקוני הזהר דף י"ג ע"א ח"ל כתר עליון חיה כתר מלכות ועלה אתמר מגיד מראשית אחרית ואיהו
 קרקפתא דלת מגד תפילין מלגאו חיה מ"ה י"ד ה"א זא"ו ה"א דליתו אצילות חיהו שקיו דלילכא בדורעו וענפוי כמיה
 דאשקי לאילכא ואתרבי בהוא שקיו . רבין עליון אכת הוא עלת העילות סבות הסבות דאשקי לאילכא בהוא נבישו
 צהואו נבישו חיהו כנשמתא לגופא דליתו חיים לגופא עכ"ל . הרי שם מ"ה יתקרי שקיו דלילכא כיה נבישו דאשקי לאילכא .
 זגס כדירור מהה דאתמר כשיפא רבין עליון זכו אנת הוא דאשקו לאילכא בהוא נבישו שעל ידי נבישו דליתו שם מ"ה משק
 הנשמה בגוף דלכא הכי לא סגיאל ולכן נקרא נבישו כנשמתא לגופא . כנשמתא זלח נשמתא שהנשמה היא בתוך הנבישו .
 הרי כדירור שם מ"ה דיתקרי מלכא קדישא חיהו הנבישו . ופבר ידעת שמלכא קדישא וטכניתיה הם שורש החסדים והנבורות
 זלכן הם תקנו ארבע יסודות הגולרים מחסדים ונבורות . וכן תמצא בזהר בראשית דף ט"ו ע"א ח"ל לנו בנו בוניכא כפיק
 חד נבישו דמחיה אצטכעו גוויין לתתא . הרי שהנבישו הוא היה סיבת הויית החסדים והנבורות וכל ארבע יסודות זהו הוא
 עתיקא קדישא תכחיתו ח"ו דליתו ולכן אחר נפיק חד נבישו ולא חזר אפיק דאלו חזר אפיק הוא משמע שאחר כראו מדאמר
 נפיק הוא מרמיה כפיק . וכן תמצא בזהר חדש דף ה' ע"ג ח"ל אחר ר' יוסי זהו חזקין דלית כתרוא ומלכותא אלא
 בשמתא קדישא דלת חופיה לאחרא והוא השם מ"ה דאחר רבי יוסי בו בכללים עליונים ותחתונים ונו' והוא היה והוא הוה והוא
 יהיה כפיק הוא כפיק שמה לעלמי עליון אמן עכ"ל . הרי של שם מ"ה נאמר עליו הוא היה והוא הוה והוא יהיה ולכן כנבישו
 אחר נפיק חד נבישו ולא אחר אפיק חד נבישו . הרי נתבאר לך סוד הנבישו וזיקן מותבו ומה שמו :

זוה' שאמר בבית קדש הקדשים שעל ידי נשמתא דכל חיי מתייחדין כלהו עליון ושהנשמה דנוקה בתלבוש פנימי ואיכס
 כ' נפרדת

עין לאלהים פרק יז

קדישא . לזה איתא ראייה **בוהור** שחות דף רי"ג ע"ב ו"ל ובעוד דפמי וטפוחיה מרחשין לביה וכוון רעותיה ויתלבק לעילא
 לעילא ליתא כלא כחא דחין דתמן תקישו דכל דעותין ומחשכין כחא דקיימא ב"א"ס עכ"ל . הרי מלאכה ליתא כלא
 כחא דחין וכו' כחא דקיימא ב"א"ס ש"ל דע"ל ידי הנשמתא דכל חיי מתייחדין כלהו עלמין . תו איתא **בוהור** בלחשית דף
 ו' ע"ב ס"ל ובהיא נקודה אקרי חני ועליה שריא ההוא דסתים דלא אתגלייא והיינו הוי"ה וכלא חד עכ"ל . ידוע הוא מה שאתא
 הזוהר גו חא דא"ס הוי"ה אקרי בואת ההקדמה כבוא לבאר מאחר זה שאית נקודה שנקרא חני היא שכינת עוון ומלכא קדישא
 ואחר המאמר ועליה שריא ההוא דסתים ולא אתגלייא והיינו הוי"ה . הרי שנסתתא דכל חיי אחיקה בה כמו שהיא אדוקה בת"ק .
 וכמו כן תמצא בזהר בראשית דף קפ"ו ע"ב ו"ל כהאי וזה שארי מאן דשארין שריא לההוא דסתים דלא ידיע כלל קול יעקב
 אקרי בהאי איתמי מהימנותא דכלא ההוא דסתים ולא ידיע כלל כהאי שריא הוי"ה שלימו דכל סטריץ עכ"ל :
הבא . מה שער המאמר בהאי וזה שארי מאן דשארין שריא לההוא סתים דלא ידיע כלל קול יעקב אקרי היינו מלכא קדישא
 דהיינו נקרא קול יעקב והיינו שריא לההוא סתים . ומה שאמר בהאי שריא הוי"ה שלימו דכל סטריץ היינו נשמתא דכל
 חיי כדאמרינן לעיל : תו איתא בזהר ויקרא דף ק"ט ע"ב ו"ל הכי יחוד קב"ה ושכינתיה אע"ג דאינון כנסתא לגבי
 כרסייא ומלאכין הכי אינון לגבך עלת העילות כגופא לגבך ואנת הוא דמיחד לון ומקרב לון וכגון דא אמונה דילך כהון ואנת
 לית עלך נשמתא דתתא אנת כגופא לגביה דאנת הוא נשמה לנשמות ולית לך נשמה עלך ולא אלהא אחרא עלך עכ"ל . כבר
 הדפסנו בדרוש העלות שלפעמים קורא לנשמתא דכל חיי עלת העילות וראיה מה המאמר שאמר לעלת העילות אנת הוא
 נשמה לנשמות ולית לך נשמה עלך ואחר כרישא קב"ה ושכינתיה אע"ג דאינון כנסתין לגבי כרסייא ומלאכין הכי אינון לגבך
 עלת העלות כגופא לגבך ואנת הוא דמיחד לון ומקרב לון וכגון דא אמונה דילך כהון . הרי שעלת העילות דהיינו נשמתא דכל
 חיי ממש שריא כקב"ה כנשמתא כגופא . וראיה גם כן שאינה מיחד כלא דאמר אנת הוא דמיחד לון ומקרב לון עכ"ל :
וכמו כן תמצא בזהר ויקרא דף קמ"א ע"ב ו"ל ויגיד מאי נר . נר נורה כגו צורה ודא הוה ויגיד . ומהו צורה כגו צורה .
 תרין שוהין דאתקרי שם חלא ק' אלהים וגו' ובהא אתכלילו בדיוקנא עילאה דא דאקרי אדם וגו' וכל דא למה בגין
 לאשתלשא ולעילא ביה סתים דסתיםא עילאה עד כופא דכל סתמיין דהא הוא דכתיב ויפח באפיו נשמת חיים נשמתא דכל חיי
 דעילא ותתא תליין מההיא נשמתא ומתקיימן בה . הרי ומלכא קדישא דהיינו אדם נשמתא דכל חיי מתלבשת בו כמו שאמר
 המאמר וכל דא למה בגין לאשתלשא וכו' . הרי הוא דכתיב ויפח באפיו נשמת חיים : הרי שנסתתא דכל חיי מתלבשת
 במלכא קדישא דהיינו אלהא ועלמה וסורה ביה . וגם ראייה שבהאי נשמתא מתיחד כלא ומקיים כלא מדאמר כסיפא נשמתא דכל
 חיי דעילא ותתא תליין מההיא נשמתא ומתקיימן בה מתקיימן בה דוקא . וכמו כן תמצא בזהר חרש דף ו' ע"ב ו"ל חלן
 עשרה שמהן כלהו כגוונא דקליפה למוחא ואע"ג דכלהו מוחא כלהו נהדין עלאין וכוסמין ועילאין לית מאן דקאים בקיומיהו אבל
 כלהו כגוונא דקליפה לגבי מה דלא ידיע ולא קיימא בחכמתא כלל וכל שכן חא דאין סוף זהכי כנויין אינון קליפה לגבייהו
 וכלא דא לגוין דא מוחא סתימאה לגו כגו דלא איתידע כלל עכ"ל . מדאמר מוחא סתימאה לגו כגו וגו' ש"מ מדדבר על
 הגשמי שהיא שורה הנהך מלכא קדישא יען כי אחר בתחילה אבל כלהו כגוונא דקליפה לגבי מה דלא ידיע ולא קיימא פחמתא
 כלל ואחר כך אחר לגו כגו מוחא סתימאה שיש מינה דמה דאמר כרישא אבל כלהו כגוונא דקליפה לגבי מה דלא ידיעה היינו
 על מלכא קדישא ומה שאמר ומוחא סתימאה לגו כגו היינו נשמתא דכל חיי דהוא לפני לפנים : תו איתא בתקנין זוהר
 חרש דף ט' ע"א ו"ל ומסטרוא דעלת על כל עילאין אתקריאית שכינתא אמונה דישאל . וידוע הוא מה שדרשנו בדרוש העלות .
 שלפעמים עלת העילות היא דמו לנשמתא דכל חיי וכבר ברור בתפילת ליהו"ל בגין דהיינו מלגאו שוי אמונת ישראל כהון דהיינו
 כולכא קדישא ושכינתיה וכו' אחר האמר מסטרא דעלת על כל עילאין אתקריאית אמונה דישאל ס"מ דנשמתא דכל חיי לא
 פליש מן שכינתא גס כן לעלמין : וכמו כן תמצא בתקנין זוהר חרש דף י"ג ע"א ו"ל ועלת על כל עילאין לא נחית
 עליה יחודיה עד דאפקי ליה בת וגויה כליין מעשר ספירות וכגויה נחית עליה יחודיה בגין דתתא חכיבה עליה ואינה דאחיד
 בתרשייהו ובגין דא אינון חד מסטרייה כלא חושכין עכ"ל . הרי שנסתתא דכל חיי דהיינו עלת על כל עילאין נחית כהו ואחיד כהו
 וכגוניה אינון אחד ועשידיה כלא חושכין . מדאמר אחיד כהו ש"מ דלא פסיק מיניה לעלמין . הרי ויכול המאמרים הנו"ל
 נשמתא דכל חיי היא מחיה כלא והיא אדוקה במלכא קדישא ושכינתיה ולא נפרד מהם לעלמין :

הדפדפס שיש בין מ"ק ושכינתיה אותה הבחינה ממש יש בין
 פ"ק לו"ק דהיינו שח"ק אנו מכנים בראמים ושכינתיה בדון
 וכמו שתקרא שכינתיה לגביה מ"ק דין כן יקרא מ"ק דין לגבי
 ע"ק ד"ק שרחמים לנגד החסדים הם כדון והשלשה חלה הם
 בשור חסד דין ורחמים והאי נשמות היא כוללת כלם . שבה
 ח"א לומר לא חסד ולא רחמים ולא דין בתחלה אבל אחר כך
 בהתפשטותה הם פועלים ככחה וכאלו היא פעולות ובפסוק
 של ויגבר כדרש לב פנים הא' ויגבר בב' יוד"ן לרמוז על ע"ק
 ד"ק ומ"ק והאי נשמת כוללת לון ורחמים בואו וב' יוד"ן
 שהי"ל נר ה' אלהים ומאי ויגבר אלא ו' י' צ"ב שמ"ה דאינון
 הוי"ה אלהים דרוחמים בון"ן . ועי"ל אופן אחר שהי"ל נר
 ה' אלהים ו"ש בב' יוד"ן למה כלומר דיי לו במלת ונר אלא
 רוא דע"ק ד"ק ומ"ק כדאייתא בבוחר ו"ל כתיב סוד ה' ליראיו
 וכתוב ויגבר ה' אלהים את האדם בב' יוד"ן אשלים תיקווא
 מתיקווא : ס"א - תיקווא נו תיקווא טברקא דנושטנאק
 ודא הוא ויגבר - ב' יוד"ן למה רוא דעתיקא קדישא ורוא
 דד"א ע"כ . ונרין להבין האי וכתוב סוד ה' ליראיו לית ליה
 קשר לעילא . דאם הוא ראייה למ"ש לעיל ברוין אילין לא
 התמסדו בר למחזני חקלא והביא ראייה מוקרא דסוד ה'
 הי"ל דכתיב סוד ה' ליראיו מאי וכתוב בוא"ו . ועוד מה
 קשר יש בפסוק השכי של ויגבר אצל סוד ה' דקאמר ג"כ וכתוב
 בוא"ו העשף דמשמע שבה פסוקים כאים לראיה א' :

נו"ל בהקדמות שהקדמות שכבר חזרנו שפתיקא קדישא
 ד"ק ונשמתא דכל חיי שביא נשמתו דע"ק ד"ק היא
 היא מתלבשת בתוך ולטון האדמה דלעיל מן דא' סיים
 כלטון זה כללא דכל מילין עתיקא דעתיקין ו"ל כלל חד כלל
 הוה כלל הוי כלל יחא . ונרין להבין חס מק"ן שהיא שרש
 החסדים והבטחות נס נתיחה אחר התיקון ולא הוה מקודם
 און אחר כלל הוה שגרי על תרומתו אחר כלל הוה לא שהוה
 כמו שאמרנו ששורש החסדים והבטחות שהם הם דהוה כלולין
 בע"ק דכל קדישא בסוד חסד ובטורה דיליה ח"ש כלל חד ולא
 תאמר שאחר התיקון נעשו כלל חד לא כלל הוה מקדמות דא'
 וראיה לזה הביא מלמד ראייה שאמר בקבלה הביא ראייה מוקרא
 ג"כ ולכן אחר וכתוב סוד ה' ליראיו וכבר הקדמנו שע"ק דכל
 קדישא רמוז בהוי"ה פשוטה בסוד ה' הוא רמוז על נשמתא .
 ליראיו שיש מהם חק"ו ששם תלוי היראה והאייה אחרת
 וכתוב ויגבר כב' יוד"ן ח"א דעתיקא קדישא ד"ק רוא חק"ו
 שהם סוד דל' יוד"ן : וס"ש אשלים תיקווא מתיקווא הוא

ישראל דאינו לכדועיר אנפין נשמה נשמה דאינו לבא היא היא
 מעתיקא קדישא . הרי שאינה מתלבשת הכשלה בתוך הנוף
 כי אם על ידי הלב . וכמו כן תמונה בזהר ויקרא דף קכ"ו
 ע"כ ו"ל מחשבה דלכא דא יו"ד ה"א ו"ו ה"א יתיבא אינו מים
 ואינה יד הגדולה משחללא חש ואינה יד החזקה בעמודא
 דאמצעותא יד רינה דאינה רוחא דקודשא כלל כן י"ה עכ"ל :
 הגה מזה דדייק החומר לעיל בלבד לא כאמר אלא אל לבו
 ונשמע מדיוק החומר דלכא קדישא אינו רמוז בלב
 ועיר אנפין אלא בפנימיות הלב דעיר אנפין דאלו הוה רמוז
 בלב דועיר אנפין היה לו לומר ויתעצב בלבד דלכא הוא מחלק
 הנוף לכך אמר אל לבו דהיינו אל אותו לב שבתוך לבו דאינו
 פנימיות הלב וכוו שאמר המאמר הוה מחשבה דלכא דא ח"ה
 הרי בבירור שמה שבתוך הלב אינו שם מ"ה שכן אותנו מחשבה
 הט חס"ב מ"ה חו"מ חס"ב . הרי בפנימיות הלב הוא שם
 מ"ה שכבר ועיר אנפין וכבר ביד רמה שזכר היומא דאינו
 עמודא דאמצעותא : וכמו כן תמונה בחיקוי הוזהר
 דף פ"ד ע"כ ו"ל חו"מ חס"ב חס"ב חס"ב חס"ב חס"ב חס"ב
 וכנן דא אתקרי עולם דרין לאעילא ליה וכל עלמא דאינו
 עלם ושכינתא נעלמה דא הוא דכתיב ונעלמה מעיני כל מי
 עכ"ל . הרי בבירור דהוי"ה דועיר אנפין אינו חס"ב חס"ב
 דאינו נלכא קדישא . הרי מכל המאמרים האחרים לעיל
 שאמר לאדם שיתפוס בון"ן לבדו בלתי מלכא קדישא . ואם
 אחר יאמר האומר שהאי שם מ"ה הנכבד שהוא בפנימיות ד"א
 הוא הוא הנשמה דכל חיי ולית נשמה לבוא מידיה . בודאי
 שטורה כל האומר כן שכבר מינו בזהר ויקרא דף קכ"ב ע"א
 ו"ל תא חזי הכיניו לעילא אית לבושתא ונשמתא נשמתא
 שנייא וחיל הון אילין אינון לבושתא ונשמתא ישראל דא גופא
 למקבלא לנשמתא דאינה תפארת ישראל ועל דא אינה גופא
 לנשמתא נשמתא דאמרן דא תפארת ישראל דאינה אורייתא
 ממש ונשמתא לנשמתא דא אינה עתיקא קדישא וכלא אחר דא
 כדא על"ל : הגה כבר מינו בחיקוי דהוה בדף ק"ח
 בתפילת אליהו שאמר על שם מ"ה דאינו לנשמתא לבושתא
 ומה יהיה ראייה להאי תפארת ישראל דאינו פנימיות דעיר
 אנפין שלכך קורא אותה נשמה . וכאן בבירור אחר ונשמתא
 לנשמתא הוא עתיקא קדישא . ש"ח דאית ליה נשמה להאי
 נשמה דאינו שם מ"ה . וכמו כן תמונה בזהר בראשית דף
 קמ"ז ע"א ו"ל מנו פתחא סתים נקרא וזהר אספקלריית
 דהרא כלילא מתרין גודין דמתאברן כמלא ונו בהאי וזהר

שאריו מאן דשרי שניא לכהוא דסתים דלא ידיע כלל קול יעקב
 אקרי כהאי אתחזי מהימנותא דכלא הווא דסתים ולא ידיע
 כלל . פירוש המאמר מנו סתרא סתימאה היינו אמא עילאה
 כפקא זוהר אסקלריא דגהרא כלילא מתרין גווכין היינו זון
 דזעיר מתקרי אסקלריא המאירא כהאי זוהר שארי מאן
 דשארי היינו ח"ק ולפי דלא אית ליה סס ידיע בתורה לכך לא
 פירוש לו סס אלא אמר שארי מאן דשארי לכך להודיעני מי
 הוא אמר דליהו שניא לכהוא דסתים וכבר ביארנו בפירקין
 דלעיל בענין הוא ושנו שח"ק הוא סס לכשתתא דכל חיי יען
 כי איהו לנו מיניה ולא פריש לעלמין ואי דשארי בנו האי
 זוהר יתקרי קול יעקב דזוהר הוא יעקב דהיינו ז"א ומה דכנויה
 יתקרי קול יעקב הרי שהנשמה מתלבשת בהוא פנימי דזעיר
 אכפין דליהו תלבא קדישא : וכמו כן תמצא בכירור
 בזוהר ויקרא דף רנ"א ע"ב ח"ל כהוא דאתגלייא אקרי
 לכושא דתלבא . כהוא דלגו בנו הווא כהוא הוא מאן דלא
 אתפרש ולא אתגלייא עכ"ל הרי בכירור שו"ן אתקרי לכושא
 ולגו מיניה האי כהוא דליהו תלבא קדישא ולגו מן הווא
 כהוא הווא דסתים ולא ידיע כלל דליהו נשתתא דכל חיי .
 וכמו כן תמצא בזוהר חדש דף ו' ע"ב ח"ל הכי כתיבא אלן
 עשרה שמהן כללה כנונא דהאי קליפא לתומא ואע"ג דכלהו
 מוחא כללה כהורין עלאלין וכוסיעין עילאין לית מאן דקאים
 בקיומיהו ואתכל בתלה כנונא דקליפא לנבי תה דלא ידיע ולא
 קיימא בתכמתא כלל וכל שכן רחא דאלן סוף ובהי כנונין אינון
 קליפה לנבייהו וכלא דא לגו מן דא מוחא סתימאה לגו בנו
 דלא אתידע כלל . הרי שגשר ספירות דכללן איהו ז"א
 אע"ג דאינון מוחא קרי לון בקליפה לנבי הווא מוחא דלגו
 מינייהו וסיים המאמר ואמר דא לגו מן דא מוחא סתימאה לגו
 בנו דלא אתידע כלל . ומה שאמר דא לגו מן דא היינו תלבא
 קדישא דליהו לגו מן זעיר אכפין והאי מוחא סתימא שמדבר
 על נשתתא דכל חיי אחר עלה לגו בנו כלומר לגו כהוא
 דליהו בנו . הרי שגשתתא דכל חיי בנו תלבא קדישא . הרי
 מכל המאמרים הכוזבים לעיל שילבא קדישא אית כנויה
 נשתתא דכל חיי ובהדאי דחזן דאמר דח"ק איהו נשתתא דאציל'
 לבח פסיק לכהוא נשתתא הקדומה מעלמא דמחזי דאינה
 מתלבשת בכל עלמין לרוב העלמותא והדבר איפכא משתמע
 בזוהר דלא עבד כל אינון דרגין וכל פרצוף אדם אלא כדי
 שתלבשת בהיא נשתתא כהו כדאצתא בזוהר ויקרא דף קת"א
 כלל דכל תילין עתיקא דעתיקין כזעיר אכפין כל אחד ונ'
 אתתקן

כיה שהקדמנו שעי' התיקונים שרצה לתקן למקו' אתתקן הוא
 נ"כ ככל' ח"ש אשלים תיקוני' מתיקונא כלומר מתקונא שתיקן
 למקו' נשלים תיקונא דדיה ג"כ ליקראות אדם קדמאה כנו"ל
 וזכו כוונת הפסוק בלשון זה וי"ד ש"ה ע"ק ד'ק וחק'ו נר
 הוי"ה אלהים ר"ל ש"ה בסוד דאל"א . ועי"ל כתי לבוא אל
 מהות המאמר שכפי בתוכן משמע דאל"א הם המציירים את
 האדם והכא אמר הזוהר שזינר כב' יודין הוא רחא דעתיקא
 קדישא דכל קדישא ותלבא קדישא . והנה יודע
 תדע כי אע"ג דאל"א נקראו מולידים אין בהם כח לצייר אס
 לא יהיה באותם הטופין כח הנשמה התצירת שזבו שאמר
 הכתוב כי אבי ואמי . עוכונו וה' יאכפני שהיא הגיונא
 דכנוינא דקדרינותא שמתלבשת בתוך החיין דזכרין ותצירת
 אותם בתוך מעי אמא כמא' שהציייר עצמו הוא הוא משרש
 ע"ק ד'ק וכן ידרש הפסוק וי"ד נר . ר"ל וי"ד דליהו ע"ק
 ד'ק נר ליו"ד דליהו ח"ק כלול עם שכינתיה בסוד ה' אלהים
 שם חלא ח"ש וינר כב' יודין : עוד רצה לריוח הפסוק
 דרך אחר שא"ו שלוינר רמז לזר קו הישר שהוא רמז
 לוא"ו דהיינו סוד הגיונא דכנוינא דקדרינותא שנתפשט
 בנו הב' עטרין לצייר אותם והב' עטרין רחיים כב' יודין
 דוינר ש"ה סוד ב' סיפין נר אותם הוא' ונעשה שם חלא
 פרצוף שלם דכו"ן כדא' שאו ה' אלהים . והוה כוונת הפסוק
 וא"ו . יו"ד יו"ד . נר . ר"ל וא"ו שהיא הגיונא הנקרא' קו המדה
 ליו"ד יו"ד נר ושע"ה שם חלא ה' אלהים הווינר ה' אלהים
 ודרשת הזוהר יו"ד יו"ד ש"ה הב' סיפין נר אותם ושע"ה ה'
 אלהים ש"ה מקו'ו . ח"ש הזוהר נר נורה בנו נורה . ושאל
 ואמר מהו נורה בנו נורה שא"ס הוא כמשמעותו דנר נורה בנו
 נורה הוא הולך במעי אמו למה נחית לשאל מהו נורה בנו
 נורה דויל קרי ביה רב מדשאל . הוא להסיר התשמעות ח"ש
 מהו נורה בנו נורה א"ס הוא כמשמעותא אי אפשר שדרשה
 נורה בנו נורה הוא לרמוז על ב' יודין והב' יודין כהווי' צתוך
 דאזא לא נר נורה בנו נורה רמז על ב' שמהן דה' אלהים דאינון
 דכו"ן כדא' והוה נורה בנו נורה דשכינתיה הוה כלילת ביה
 ח"ש הזוהר ודא הוא רחא דב' יודין דוינר כלומר כל הדרשה של
 נורה בנו נורה הוא לרמוז על ב' יודין דוינר כמו שאמרנו
 לרמוז על ב' עטרין ואינון הוה מקו'ו . ח"ש וכמה אתכלילו
 הב' עטרין אלג למהוי חד דאימרנו דהוא נורה בנו נורה .
 הדר ואמר את האדם ז"ש הזוהר וכמה אתכלילו שאנו מאמרים
 הוא נורה בנו נורה למה אמר בדיוקנא עילאה דא דאקרי
 אדם

בית קרש הקדשים פרק י"ח

עו לעלהים פרק י"ח

זאת כפרושי דאילויות וכל העולמות מתלבשת על ידי מק"ו
 כמזכר הוי לבעל החוטם אני ומתפלל וכו' ;
 זמ"ש ויהי האדם לנפש חיה כבר ידעת לעיל עינין נפש
 חיה אחד שהיא היחידה ובהיות שנספת בו ע"ק דכל
 קדישא נשמתא דכל חי נזדקך כל כך עד שהיה כסוד יחידה
 שהיא נפש של חיה . הוי ויפת באסו נ"ח והיי האדם לנפש
 חיה נמצא ע"ה התלבשתא בגו מק"ו נעשו הם כנשמתא
 לשאר עולמות ולשאר הפרושים ויתלבשת על ידם כגו כל
 הפרושים וכגו כל העולמות ו"ש הוהר וכל דא למה בגין
 לאשתלשא ולעילא ביה סתים דנשמתא עלילה עד סוף דכל
 סתיק וכו' נמצא ע"ה מק"ו האי נשיותא משתלשא ככלא
 ומתפשטא ככלא והוי חד ויתפשט ככלא ושליט ככלאו
 עינינו למדק מכל המזכר שנשמה דע"ק דכל קדישא היא היא
 היורדת עד סוף כל העולמות בהיותה נשמתא דמק"ו הרי
 שנשיותא חדא כליל עלילין ותתילין והוי סתיינא מכל סתיינן
 דסתיינא שהיא היתה בגו ע"ק ד"ק לכן כל יתון דיתר דאית
 כשיותא אחריתי בר מהאי ישתני הוא והוכרני לרזי דרין
 כדאיתא באידרא רבא ו"ל מאן דכסוק האי יון עלמא כמה
 דכסוק נשמתא דאזחזי דאית נשמתא אחרא בר מהאי ישתני
 הוא והוכרני לרזי דרין עכ"ל ו
 ולשא

ועתה צריך להבין מאן חיבו ומאן גרמוהי ומאן חייובי . ונקדים
 לך מה דאיתא בוורר שמות דף ר"א ע"ה ח"ל בגין דמלכא
 דקב"ה כתרין מטריין כשייפין דנפשא לכר וזאת תריכר שייפין
 אחרנין פכייאן לגו מן נפשא עכ"ל . הרי שלגו מן פרוץ דנפשא
 אית שייכין אחרנין דאינון פרוץ דמלכא קדישא . וכזו כן
 תימצא בוורר ויקרא דף קל"ט ע"ה ח"ל תאכא כל אינון
 כתרין קדישין דמלכא כד אתתקו בתקוסי אקרון אדם דיוקנא
 דכליל כלא וזה דמשלשא כהו אתקרי שמא קדישא ותערא
 וזה דביה אתקרי הוי"ה אתקרי אדם ככללא דתערא וזה
 דביה עכ"ל . הרי משני מאמרים חלו בכיורור דאית פרוץ
 לגו מן פרוץא ופרוץא חיינון אתקרי תערא וזה דמשלשא ביה
 אתקרי שמא קדישא דהיינו שם מ"ה דאינו מלכא קדישא
 והפרוץא חיינון והפנימי ככללות יחד אתקריאו הוי"ה שרונה
 לומר שנתנויה הפנימי כתיינן זהו שאמר ותערא וזה דביה
 הוי"ה אקרי שאין להפריש בין מלכא קדישא לעינא חנפין חהו
 שחייים המאמר ואזיל יתקרי אדם ככללא דתערא וזה דביה
 ככללא דייקא דמה דביה שכן הגוף לא יקרא אדם חס לא יהיה
 על ידי הנשמה שבו דאיתו אדם וזהו מה שאמר המאמר דלעיל
 חיבו וגרמוהי חד כהון . גרמוהי היינו פרוץא דלכר חיבו
 היינו מלכא קדיש' חוי חיבו וגרמוהי חד . חייובי היינו נשמתא
 דכל חיי ומאמר שבה שלכר מיניה יתקרי אחד מ"ש כדה

דלגאו מיניה הוי חיבו וחייובי חד כהון כרין הוא כרין שחיה לעלם ולעלמי עלמין אכ"ר ו
 דבהו שאמר בבק"הק ששם י"ה שככתר עליון נקרא שם מ"ה החדש . זה כרוך ככתבי האר"ו ו"ל וזה ענין הוא שמקודם שיצא
 פרוץא דמלכא קדישא ושכינתיה לא היה עדיין כתיבת חסדים ונבורות ניכרת ועל ידי תיקון דמ"ק ושכינתיה נתקנו
 כלהו עלמין וכגלו החסדים מן הנבורות כאשר מבואר לעיל ועל כן נקרא מ"ה החדש שנתפרסם וכגלה וזה שלא היה מקודם וזהו
 החדש שלא היו נבורות וחסדים גלויים ועל ידו נגלו לכן נקרא מ"ה החדש . עוד טעם אחר דמקודם לאז היה פרוץא אדם
 ועל ידי שנתקן פרוץא דמלכא קדישא כפרוץא אדם נתקן הכל ג"כ כפרוץא אדם כמו דאתנור . בוורר וכד אתתקו תקין כל תקינן
 דעילאין ותתאין : וא"ת א"כ לא היו לו להקריות חדש יען כי אין הכן יונא כפרוץא זה אלא מחמת אכ"ה ואמא ולמה קרא שם
 מ"ה החדש אחרכא ע"ה י"ב יקרא חדש כי הוא אכ"ה . וי"ל כמה שאמר רז"ל ישראל עלה במחשבה תאלה ואותה המהשבה
 שעלתה לעשות פרוץא דמלכא קדישא כפרוץא אדם הוא הוא החדש ראשון ואע"ג שאמר בן נעשו כלים להעניאן לפרוץא זה
 והיינו אכ"ה ואח"ה החדש לא קאי אלא אמתשבה ראשונה שמחמת אותה מאשבה נתהוו הכלים לאפיק אומנא לאומנותיה
 הוי ישראל עלו במחשבה תאלה . וכן איתא בכתבי האר"ו"ל כדרוש אדם קדמון כסוד הכרודים שהוא שם מ"ה שהיה שעשוע
 דאשון : והנה יש להבין בענין זה שמכתבי האר"ו"ל פראה ששם מ"ה ינא ממוחא דאלם קדמון דרך החוטם ואכן כפי מה
 דמיינותא כשירקין דלעיל משוע ששם מ"ה נעשה על ידי דאכ"ה ואמא וכפי דמיינתי בוורר נראשית דף כ"ע"ה ח"ל
 ח"ל רבי מלה סתיימאה הוה קתייה קל"ה וגלי במתיבתא עלילה ודא הוא כשעתא דסתיים דכל סתיינן בעא לאתגלייא עבד
 פרישא נקורא חדא ודא סליק לתהוי מחשבה זייר בה כל ציורין חקק בה כל גליפין ואגליק גו כוונתא קדישא סתיימא גליפו
 דחד ציורא סתיים קדש כתיינא עמיקא דנפק מגו מחשבה ואקרי מי שירתא לכתיינא קיימא ולא קיימא עמיק וסתיים
 בשמא לא אקרי אלא מיעכ"ל : והנה אם המאמר הזה מדבר בהאי מי וזאתו בינה לא שייך למימר דנפק מגו מחשבה

עו לאלהים פרק י"ח

שדוע הוא מחשבה . שהיא חכמה כינה לא נפקת מנו חכמה לא חזרו סכן אדם וחיה דו כרצונן היו וכתיב ויקח א' מלבעותיו
אכל לא מנו מחשבה . ועוד ידוע הוא שכוונתו היא כינה וכקדחת כוונתו הקדושת ויהי שנקדחת כוונתו הוא יועם שהיא
בית קיבול כמו הכר שזקבל את האור שאם אין הכר היכן תשרה השלבוכל ולכן נקדחת כוונתו ואזי נורה נקדחת מי יתגלף
כנו האזי כוונתו א"כ אי אפשר לומר שהאי מי איכו הכוונת עמה דלוייה כינה סכן כתב ואגלף . נו כוונתו קדושא סתים גלימו
חדר נורה סתימא הרי שנלף כנוה גליכו אחד דחד נורה כמו הולד כשעני אמו דגר נורה כנו נורה וכלא כח דהיא נקודא
דהתחיל המאחר בה ומדאורהתאזי דנפק מנו מחשבה זלא אחר מחשבה ש"מ דהיא נקודא דאתייא מלעילא נפקא מנו מחשבה
דלוייה אבא . וכזה כנוא לנדון דידן ויתיישב מה שאמרנו אנהנו ומה שאמר האר"ל ה"ה שמה שזכרנו האר"ל ז"ל ששם מ"ה ינא
מיוחסא דאדם קדמון דרך החוטם כבוד כבודים . הענין הוא שכבר ידוע ג"כ בכתבי האר"ל שכתר חכמה כינה דוילכות דאדם
קדמון נקראים עתיקא קדושא נחנא שחכמה וכינה של טלכות דאדם קדמון נקראים עתיקא קדושא . א"כ האזי שפא דעתיקא
קדושא שייך דווקא לכל חכמה וכינה הכתרת :

והנה למעלה מסלכות אדם קדמון אין שום חכמה וכינה כי אם כתר חכמה וכינה דאדם קדמון . ומאחר שחכמה וכינה דמלכו'
אדם קדמון נקרא עתיקא קדושא . חכמה וכינה של אדם קדמון יחש נקראים עתיקא קדושא דכל קדושין . וכבר אמרנו
שמלכת קדושא מחסה ונכורה דלוייה . אם כן השעשוע הראשון שהיה כיווסא דאדם קדמון דהיינו ישראל עלה בחשבה תחלה
שעלה כרצונו להוויא פרטף במלכת קדושא ושכינתיה . היינו מה שאמר האר"ל מ"ה ינא מיוחסא דאדם קדמון דהיינו
מן המוח שמתגלה בחינה דלוייה עת רצון במנח דהרין אנכין מתגלה כן רצון דעתיקא קדושא דכל קדושין במנח דאדם
קדמון נתגלה והיינו שם מ"ה החדש טיבא דרך החוטם ונתהוה השעשוע דיווסא דאדם קדמון . הוי ישראל עלה בחשבה
תחלה אכל ינאו תרין עטרין לבד כלוליס ביחד כבוד נקודא חדא וחא"כ הוצרכו לבני דרך אבא ונאו להתגייר כגיורה
דפרזופא דנופא דאדם וכגויה דהיא עיפה דלוייה דהיה נקודא הוה הכוונת דכוונתו דקדושתא שהיא המנייית את הכרעוף
ועוברת הנקודה הזאת דרך אבא וכנסה נו אחא ושם כנטייר . והוה שאמר המאזי בשעתא דסתים דכל סתימין כעא לאתגלייא
עבד ברישא נקודא חדא . היינו מה שאמרנו כד כעא ע"ק דכל קדושין לאתגלייא באינו שעשוע ישראל עלה בחשבה
וינאו הכ' עטרין דלוייה שם מ"ה החדש כבוד נקודה . הוי עבד ברישא נקודא חדא ומה שאמר ודא סליק למחזי מחשבה ר"ל
דעייל כנו אבא לוייה מחשבה כד סליק כגויה או תקרא אותי נקודה מחשבה ונס שאז אבא יקרא מחשבה דהיינו חש"ב מ"ה .
יען כי עבד שם מ"ה החדש שהיא מחשבה הקדומה כגויה או יקרא חכא יחשבה ג"כ שעלה בחשבתו להתעורר ג"כ לוינו לאביק
לאורה המחשבה הקדומה . והוה שאמר ודא סליק למחזי מחשבה דהיא סליק ר"ל דעייל כגויה כאשר ווינו . וזוה שיוות
דף רנ"ט ע"ב וז' נהירו דשמתא עילאה סלקא לנו כנו וכדיר לכלא הרי דמלת סליק היינו דעייל לנו כנו כדי להנהיר ככלא
דאם האזי סליק הוא דעלה לעילא או לא כדיר לכלא דייקא נתי דאם האזי סליק הוא דנתעלה הוה ליה למייר סליק לעילא
לעילא ולא הוה ליה למייר לנו כנו מדאמר לנו כנו שיע מינה דשאלת כנו כל עלמין לאנהרא לכלא ודייקא נתי דהאי
סלקא הוה דעייל שהרי שמתא עילאה היא לעילא ולית לעילא מינה ואם האזי סלקא הוא שנתעלית היכן תתעלה לאנהרא ליה
דלית לעילא מינה : והוה דאכילו תימא דהאי שמתא אית לעילא מינה כוודאי שחאי דלעילא מינה כדיר יותר מחכה
שכל הבכיה מחכירון כדיר יותר ממה דלתתא מינה אם כן אם האזי סלקא הוא דעלתה כשיתא וכי הנבזים מינה דרכים לאורה
דאמר סלקא לגוי כנו לאנהרא לכלא . אלא ודאי ש"מ דמה דאמר המאחר סלקא כנו לנו לאנהרא לכלא היינו שנכבדת לנו כנו
דעלמות למטה לאנהרא לכלא . וכזה כנוא לנדון דידן מאזי דחמינא ודא סליק למחזי מחשבה ש"מ שנכנסה בתוך אבא למחזי
מחשבה ולכן מקייםאזיל כניילא עתיקא דנפק מנו יחשבה דנפק יונו דייקא והיינו הנקודה הנזכרת . וכבר אמרנו לך גם כן
שכנסכנסה אותה נקודה בתוך אבא או אבא נקרא גם כן מחשבה לכן אחר דנפק יונו יחשבה ואתגליפת נו כוונתו דהיינו כינה
גלימו דחד נורה סתים קדושא . הרי שיהי שנכנסה הנקודה הזאת ועברה דרך אבא ואחא הוה דוקא להענייר כנורה
דהאי פרטופא דאדם . אכל עיקר אגלותא הוה ועתיקא קדושא דכל קדושין דהיינו מיוחסא דאדם קדמון כנוה ובהעניינותה
קווא ככינה עילאה . (ושאר פירוט מיוחסא הוה כלו תמלכו כבכר תענוות) :

וכמו בן תימא בזה היר - שמת דף ק"א ע"ב כו"ל כטמירו דעוירין א' נרבייה רשימו חד דלא איתחיו ולא אתגלייא האזי
רשימו

בשכינה וכו' יקרא מחריה' עלמין הנשמתא וכו' יודע אין
שכינתא עם עתיקא קדשא דכל קדישא אינון חד. הן מסטרא
דנשמה דילה הן מסטרא דפרנופא . וז"ל ואן משכילים
אילין דאית בהון טבל למנדע לחאריה עלמין דאיהו עילת על
כל השלמין וואן דלא ידע הא ותושב טבל מה שוקבלת
השכינה הוא חיה שוקבלת חמ"ק לכד לא ידע הוא דמאיתנות'
לעלמין דז"ל ח' יעשה פירוד בין קב"ה ושכינתיה שבשעת
היוונת הו"א חבל כשאין היוונ כגון עכשת שאנו בגלות יהיה
פירוד ביניהם ח' ויחזר שאין היוונ . חמנס כפי עניינינו
שהו חמתי הפירוד אינו לא בכלים אבל מסטרא דנשמתיה הון
לעולם הם בחאדות שאילו שאין היוונ תחתן . עם כל זאת
מסטרא דנשמתיה הו"א ח' כזכר וז"ל אליהו ועוד מסטרא
דעמודא דמנעמיתא אתקדושת בית קיבול דלחמין נחית לה
כדיעו והיא חלפה ולחמין אינו יבשה כגון חגי חלפה הלכתי
זרקת השכינה' אבל מסטרא דעילת על כל העילות לא יחסר
ולא יעדיק נכיוול דבהורא הרי דאיה למה שאחרנו כבירור
צמור שהשכינה מקבלת מעילות על כל העילות כלי שם
אחננות שיה בשוה כמו ח' ועל כן היא אחד עמו כלי פירוד
אבל יעשרא דיוונא דילהון . אינו לוימתין וז"ל אליהו ולא
עוד אלא מסטרא דאח אינו י' עמיה תלת עשר אחד הכינוי
אבל מסטרא דעילת על כל העילות אינו ח' ולא ככל ח' הכינוי
זהינוו לפי שאחדות של הכינוי והכינוי אית ליה דאש' ואחרית
ויחודא דילהון מסטרא דנשמתא דלית לה ראשתא ואחרית ולא
עסיק יחודא דילהון לעלמין אבל יחודא מסטרא דפרנופוס
אית לה כינוי ומכוו בסוד כי ח' קראתיו ולכן נקראת אדם וז"ל
זהו דיוקנא דאדם הוא הנקרא ח' סניה דייקא נקראת אדם :
ודע שכשאלכא קדישא ושכינתיה מתלבשים באיילות אז
נקרא בשמות אחרים לפי שינקיפס ממה שעליוהם
שאז"ל שהינקיפה אינו להם מאחר שהם בתוך הינקיפס נקרא'
ע"ל הינקיפס והמשל בזה כשאדם אוכל אין הנשמה אוכלת
שחיות הנשמה אלא יתפקס אפילו רגע ח' ימות ואז"ל שאינה
אוכלת נראית כאוכלת ע"כ גם ח' ק ביהונו בתוך פרנוף
האיילות ומקבל או יקרא קב"ה ושכינתיה דהיינו שמתברך
מיה שלמעלה היינו כאשר וכדו ונקרא ז"ל לעומת ארין
אנפין דאיהו עתיקא קדשא דכל קדישא ;
ותדע עכין ארין אנפין ועזר אנפין הוא זה. לאו שיה אפיו
ארכוס וזה אפיו קריס . אלא כשעתיקא קדישא
ד"ק הוא לעילא ולעילא הכינוי למטה עד שיבוא אורו דהיינו

יקרא חכמה רוחא ודייקא נמי דקאחד רוחא עילאה לרמוע
דאית רוחין אחרון לתתא מיניה אבל דא נקרא רוחא עילאה
לדגבי ועיר אנפין נקרא רוחא אבל לגבי כלא דלתתא מיניה
יקרא נשמתא לכלא ולכן במאמר הוורר ויקרא דק קמ"א ע"כ
שדבר על אדם דאצילות דרם הוורר האי טבוק' דויפת באפיו
וג' על נשמתא דכל חיי דעילאי ותתאי תליין מההיא נשמתא
ומתקיימן בה ולאן הוא על בינה שאם האי נשמתא דכל חיי
אינו בינה איך שייך לחומר ויפת באפיו נשמת חיים שהרי
נשמה זאת על ידי הנפשיה דכנסה באדם דאצילות ומאחר
שאינו ואחא הוא אצא ואחא דהמאציל נכח בזמנה שנפח הוא
ממה דלג מיניה . טבל הכופח ממה שבתוכו נופח אם כן איך
יתכן שהאי נשמת חיים תהי' בינה שהרי בינה ילדהו ונשפח
הוא המאציל העליון שנפח מיה שבתוכו גם כן בדברא נגור
לומר שהאי נשמת חיים דנדרש על אדם דאורח חזניות הוא
נשמתא דכל נשמתין ולכן דייק המאמר ואמר נשמתא דכל חיי
זלא אחר נשמתא דחיי כוונ' דכתיב בקרא נשמת חיים לני
דאיהו נשמתא דכל נשמתין דעילאי ותתאי תליין מההוא
נשמתא ומתקיימן בה . ועוד ראיה ברורה וואן דיימא דאית
נשמתא אחרית בר מהאי ישתני הוא הדוכריה . ואם האי
נשמתא דויפת באפיו נשמת חיים הוא טל ביה כוונ' נשמות
אית לויפלה מינה שהרי חכמה גם כן נקרא נשמה ואך אחר
חזון דיימא דאית נשמתא אחרית וישתני . אלא ודאי שהוא
כדברינו שהאי נשמת חיים דדריש באדרא רבא במאמר הג"ל
הוא על נשמתא דכל נשמתין והיינו נשמתא דכל חיינומה
שנקרא בינה נשמת חיים גם כן הוא לערך אדם השפל ;
ואגב אורחין נבאר אינה מאמרים דשייכי לנשמתא דכל
נשמתין ומהם תראה גורל נשמתא דכל חיי זהתלכשותא
ככלא . איתא בוורר בראשית דק ע"ו ע"א בשעתא
דדוחא דכל רוחין ארום צמימו דנשמתא ומתמן כתיב קלא
דקליא חילין אתכדר לארבע סטריעלמא חד סליק למסור
חד . חד נחית לבהוא סטר . חד עייל בין תרין . תרין מתערין
ל"א מתערין בתלת . תלת עיילי בחד . חד אפיק גוונן
שית מכהון למסור חד . ושית מכהון נחתי לבהוא סטר .
שית עיילי בתריסר תריסר מתערין בעשרין ותריין . שית
כלילן בעשרה עשרה קאים בחד . ווי לאינון דכיימי שכינתא
באוריהון לא ידעי ולא מסתכלאן או קומון בדניא עכ"ל ולכא
אל ביאור המאמר הזה ידוע שכבר אחרנו לעיל שחכמה נקרא
רוחא עילאה וכינוי שחכמה נקרא רוחא כן עתיקא קדישא

דכל

דכל קדישין נקרא רוחא דכל רוחין ונשמתא נשמתא דכל נשמתין . והוה כוונת השאמר כד רוחא דכל רוחין ארים צמימו דנשמתא רוצה למטר כד עתיקא קדישא דהיהו רוחא דכל רוחין אפיק דבר שתתעדן . בל הנשמה והוא הוא הפרנוץ דחלכא קדישא ושכינתיה שבהם מתלבש . הנשמה וחתיה צמות צמוד אוה למושכ לו הוי צמימו דנשמתא . וחתין נפיק קלא דקלייא . ר"ל שמאותו פרנוץ שהוא צמימו דנשמתא נפיק נשמה לת"ת הוי חתיון נפיק קלא דקלייא שכל תפארת קרא קול וקלא דקלייא הוא נשמת התפארת דהיינו מה שהלילו דוק . חילין איתבדרת לארבע סטרי עליון רוצה לבאר כיצד נתחלקו העשין ולתהווה מהם ארבע יסודות . ובהם מתקיימין .

דע שכל מקו שאמר בוהר נחית לבהוא סטר רוצה לרמוז על נוקבא : ועתה דע כי שני עטרין נפקו מעתיקא קדישא ועשרת חד אקרי חסד ועשרת חד אקרי גבורה ונכסא בנו דאבא ואמא : חזו שאמר תמ' סליק לסטר חד היינו עשרת חסד דסליק בנו אבא וחד נחית לבהוא סטר היינו עשרת דגבורה דנחית בנו אמא ולפי שלעולם הנוקבא פחותה מן הזכר לכן מה דעיייל בנו אבא קרי ביה סליק דהיינו מעלה . ומה דעיייל באמא קרי ביה נחית . חד עיייל בין תרין ר"ל משני עטרין אלין נעשו פרנוץ דחלכא קדישא ושכינתיה ונשמה אחת בנו תרווייהו והיא נשמתא דכל חיי שהיא היא נשמתא דע"ק בסוד ויפת באפינו נשמת חיים כדאית באדרת רבא ע"ש . הוי חד עיייל בין תרין הנוכר נשמתא חדא בין חלכא קדישא ושכינתיה . תרין מתעטרין בתלת ר"ל על תלת קשרי דמתימנותא שם עתיקא קדישא וחלכא קדישא ושכינתיה ש"ק נשכינת' מתעטרין בעתיקא קדישא שהוא השלישי ומניה באין עטרין לחלכא קדישא ושכינתיה בסוד דמיון דוכרין נח"ג הוי מתעטרין בתלת כלומר בהתחבר הקשר השלישי עמהון אז מתעטרין וביה להם מחין הוי מתעטרין בתלת . והו כפי לשון ג"ל . וכבוהר דאמר ב' מתעטרין בחד . הענין הוא שגל ידי הנשמה שבתוך האדם יקרא חי וכשהו יטן שעולה חלק הנשמה אז לא יקרא חי ומנו וכשיתמשך הנשמה בתוכו אז יעור יתקרא חי ומנו הוי תרין מתעטרין בחד דהיינו נשמתא דכל תיי שעל ידו מתעוררין לכל . דבר ע"ל תרין מתעטרין לוינו ע"י השלישי הוי תרין מתעטרין בתלת . תלת עייילי בחד רוצה לומר שתלתיהון עייילין בחוסבן דחד על ידי נשמת' דכל חיי דתייחד לון מתקריין חד . הוי תלת עייילי בחד . חד אפיק נובין שית מנהון לבטרא חד . דע כי בכל עור דלא נפקו חלכא קדישא ושכינתיה

עד שיגיע אורו למתא יש התפשטות הרבה ע"ו נקרא אריון אכפין דהיינו שאור פניו מתפשט באורך עד שיגיע למוטה ועל כן נקרא אריון אכפין אב"ל ז"א חין לון תקום להתפשט הרבה כי הוא באשגשג שיגור קומה דאזילות ועל זה נקרא ז"א : וגם מ"ק בהתלבשו בן"א יקרא ז"א ונקרא בוניא דקרדוניתא זה השם אינו שם כחו שזכרנו באחרים שבשמות אחרים שנקרא בהם . הוא על שם חלבונ . אב"ל זה השם של בוניא דקרדוניתא הוא על שם נשמתו שכמו שהנשמה מאירה לאדם בעשר חושים שלו . כן נשמתא דמ"ק מאירה בחלכא קדישא ושכינתיה וכמו כן מ"ק ושכינתיה דאינון כנשמתא לגופא . מאירים בכל האזילות וכל ההענולמות ועיקר התנהרות הנשמה היא בתוך הלפ ומשם מתפשט לכל חלקי הגוף וכמו שהלכ מלך בגוף כן מ"ק מלך בכל האזילות : וכבר הודענון שעתיקא קדישא דכל קדישא נקרא גם כן אדם קדמון ח"ש הפסוק ער' נשמת אדם . ר"ל מי שהוא מאיר בהוי"ה שהוא מ"ק . הוא נשמת אדם קדמון . הוי ער' ה' נשמת אדם . ולכן נקרא הנשמה בוניא דקרדוניתא כי מלת קארדיית כלשון חני לב . וכניא הוא ער' ר"ל ער' הלב הוי ער' ה' שהוא חלכא קדישא דהיהו לבא דכל לבין . כזכר בוהר על פסקין ויתעצב אל לבו ללבא דכל לבין וחי אפשר לומר שלכא דכל לבין תקרא הנשמה דאם הוא הנשמה . לא מתקרי' לב שהלב נרין שהיה נשמה בתוכו ג"כ ואם הוא נשמת דכל חיי לית נשמה ליה ולא מתקרי לב אלא מאן דחית נשמה בנויה הרי שלכא דכל לבין הוא מ"ק דהוי נשמתא דכל חיי ערוי בנויה אלפי שלא מתפרש מניה לעלמין והוא מאיר בו"א דהוא לב האזילות לכן הוא גם כן יקרא בוניא דקרדוניתא שחיה בלב שהוא ז"א דאזילות כחזא שיה שנקרא זה השם הוא ע"ש נשמתו ולא על שם חלבונ שאר השמות והוא הנקרא מלך לבני ישראל כאשר כתבאר בפרק ואלה החלכים והוא חלבונ ואנחנו עבדיו ואליו תפילתינו וכוונתינו ואפילו או"ת מזהרים לכבד את הבן הזה וליראה ממנו לפי שהוא החלק השלישי על כלל ואפילו שיצא הבן הקדוש הזה מאו"ת יתבאר לקמן שהעיקר היה הוא אב"ל בכל זאת אמשול לך משל אדם יתלך ח' ויהיה לו אב ואם לתי גריכין בעם לעבוד בנדאי לחלך ואפילו אביו ואמו גריכיס לו לפי שהוא חלק על זה אמר נקשו בר פן יאנך וגו' ואומר בוהר נקשו ידן להאי בראת קדישא כי שולטנות יתיבס ליה על כלל ואם איתא שהם יבכו ליה שולטנות הילל שולטנות יתיבס ליה ואלו איתא איתיהב מאתר אחרת עלאה איתיהב ליה הרי שאפילו או"ת זריכין לו :

ומ"ש

דכל נשמתין איזי נשמתא דעתיקא קדישא דכל קדישין כמזכר לעיל : וכמו שתמצא בחיקוני זוהר חדש דף י"ג
ע"א ו"ל ועילת על כל עילות לא כתיב עליה ייחודה עד דאפיק ליה בת זוגיה כלילי מיגשר ספירות וכגינה נחית עליה
ייחודיה בגין דתא חביבה עליה ואיזו דאזיח בתריוניה ובגין דא איזון חד מסעריה בלא חושפן עב"ל . מלאך ויעילת
על כל העילות לא כתיב עליה ייחודה ולא אחר לא כתיב עליה למד . הרי דא דכתיב על מלאך קדישא הוא נשמתיה
דעתיקא קדישא ממש דאיזו ייחודה זהו שאמר וכגינה נחית עליה ייחודה . וזה שאמר ובגין דא איזון חד מסעריה בלא
חושפן העינין הוא שכבר אמרנו לעיל דעתיקא קדישא יקריו חד ולא בזוספן מטעם שנשמה דנפיק מיניה חקופו וכו' לא יכול
בזוספן במו כן מאחר דהוא נשמתא מתלבשת במלאך קדישא ושכינתיה ואינה נפרדת מהם לעלמין לכן לא יבול עליהם חושפן
לפי שהוא אחו לעילא ולא יסמך הקו וכל דבר שאינו נפסק אינו כמזוהר זהו שאמר ובגין דא איזון חד מסעריה בלא חושפן .
הרי מכל האמרים דלעיל שנשמתא דכל נשמתין דהיא נשמתא דכל חיי לית נשמה לה והיא לעילא מן בלא ולגו מן כלא והיא
היא נשמתא דתלת קשרי דהיא נשמתא דאיזון עתיקא קדישא . ומלאך קדישא ושכינתיה ועל ידה מתייחדין כללו עלמין דאיזו
מתפשטת בכלא על ידי מלאך קדישא ושכינתיה בריך הוא וכריך שמה לעלם ולעלמי עלמין אמר :

ומה שאמר בב"ק הקדשים שכתר חביבה בינה דמ"ק נעשו מהרתין עטרין . לזה יש רמז בוזהר שמות דף קכ"ב ע"ב ו"ל
דתיבא ביה דרוזן רישא דמלאך אלתתקין בחסד בגבורה עב"ל . וכמו כן תמצא בוזהר ויקרא דף רנ"א ע"א ו"ל מאי
ירושא דא עטרין דהו גמיון בגווייהו ואחסונו לכן דא מסערא . דאבא הוה גמיון חסד עטרא . דאקרי חסד ומסערא דאמא
חד עטרא דאקרי גמורה וכלהו אנתעטרין ברישיה ואחיד לון עב"ל : וכמו כן תמצא בוזהר ויקרא דף רנ"ב ע"ב ו"ל
כד אתחברו אבא ואמא אב הוא מרחא דגניח בעתיק יומין וכיה אתגניח האי אורא ואכליל לביגוא דנפיק מכוניא דקרדיתא
דגניח במעו דאמא וכד אתחברו תריוניהו ואתכלילו דא כדא נפיק גולגלתא חד תקיפא ואתפשט בסערוני דא בסערא דא ודא
בסעירא דא עב"ל . הרי מן האמרים הוה דמה דהוה גניח באבא ויהי דהוה גניח באמא כד אתחברו אבא ואמא אתעביד חניניהו
חד גולגלתא . הרי מן האמרים הנזכר דרישא דמלאך דאיזון כתר חביבה בינה דליה אתעבידו מהרתין עטרין דהו גמיון
בגווייהו דאיזון ח"ו דעתיקא קדישא ושאר הפרצוף דמ"ק נכנס משמת השבע מלכין קדישין דיתנו כאשר מבורא בבק"ה ע"ש :
ומה שאמר בבק"ה ששכביל הנשמה חייכים אכחנו לעבודו . לזה אית ראיה בחיקוני זוהר חדש דף ט' ע"א ו"ל ויבסערא
דעילת על כל עילאין אתקריאת שכינתא אחונה דישרא . הרי שמחמת ההיא נשמתא דכל חיי דאיזו עילת על כל עילאין
דמתלבשת בגוה אתקריאת שכינתא אחונה דישראל . וכמו כן תמצא בחיקוני זוהר חדש דף י"ג ע"א ו"ל ואיזו דקשר
עשר ספירות פנימיים ועשר ספירות חיצוניים לנבייהו ובגין דאיזו מלגאו שני אחונה דישראל בהון עב"ל . הרי מן האמרים
האלו דבגין דעילת על כל עילאין דאיזו נשמתא דכל נשמתין שרייא כגו מלאך קדישא ושכינתיה בגין דא חייכים אבו לעובדו
בגין דא הוא אחונה דישראל ולכן אתקריא אחונה דישראל כיה דאמר האמיר ובגין דא שני אחונת דישראל בהון סיביו מאחוניים
בהון לפי שעיך האחונה כנשמתא דכל נשמתין ולפי שהיא מתלבשת בהון והוא ואיזון חד איזון לכך שני אחונה דישראל בהון
וחאן דמאמין בהון באלו מאמין ביה לפי דעיקר האחונה הוא כנשמתא דכל נשמתין בדאיפא כתיקוני זוהר חדש דף י"ב ע"ג
ח"ל ועלה איתמר דמות על ראשי החיה רקיע דאיזו רקיע דנברא עילאה דאיזו מרכבה לההוא דאתקרי עיקר האחונה
עילת על כל עילאין עמיר וגניח עב"ל . הרי כדירור שעיך האחונה הוא עלת על כל עילאין דאיזו נשמתא דכל נשמתין
ובגין דאיזו מלגאו דמלאך קדישא שם אחונה דישראל בהון :

זמא שאמר בבק"ה שכשנכנסה נשמתא דכל חיי בגו מק"ו שמוזכר כל כך עד שיהיה בסוד יחידה שהיא נפש של חיה הוי ויפח
באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה שבוגת הפסוק לומר שעל ידי הנשמת חיים שנפח באפיו ויהי האדם לנפש
חיה דהיא היחידה זה כבר מפורא בבק"ה בק"ה שפרקין דלעיל שבכל בחינת נשמה שהיא למעלה מחכמתה נפשית נפש למה שליוטה
היתנו ולכן נפש חיה היא היחידה ופנא רמז ג"כ בוזהר שמות דף י"ב ע"א ו"ל והא אוקמוה כמה דכתיב תנוא הארץ נפש
חיה הארץ דא כנסת ישראל נפש חיה כפשא דאדם קדישא עילאה כיה דאיתמר עב"ל . וכבר ביארנו לעיל שכנסת ישראל היא
שכינת עוה דמלאך קדישא וספירקן דלהלן תמצא שחימוד דמק"ו באים נפש לזעיר ונקיבה שכמו דאית אב ואם כנפא כן אית
אב ואם כנשמתא דאיפא בוזהר זהו שאמר האמיר תנוא הארץ נפש חיה כפשא דאדם קדישא עילאה לפי שיש תלת אדם קדישין

מעיתא ולפי שהנינונא פטישא חזקה שנתלכש כגון מסד
 דעתיקא קדישא דכל קדישא שהם הא"ד שכוו לאבא לכן
 אבא מורה כחן הו"ד לפי שיש בהם כח הנינונא פטישא חזקה
 ולכן אמרו ר"ל שכל מי שאינו יורה כחן אינו מוליד לפי
 שבהיות שאינו יורה כחן אין בה בלתי טיפה כח הגשמה
 המניירת לכן אינו מוליד שאותה הטיפות אינם מנטיירם
 וכפלטים ע"כ :

ולבא

ושינופא דילה א"ח ותרינויהו אחד כלומר כגון דכר ונוקבא
 שבהדוונגם יקראו א' אבל כשהם כפידודא לא מתקריין א' אבל
 יחודא דמלכא קדישא ושכינתיה עסיטרא דנשמתא דמלכא
 קדישא ושכינתיה דילהו לא פסיק יחודא דילהו לעלמין ;
 זהו שאמר המחבר אבל מסיטרא דעילת על כל העילות
 אינון אחד בלי שתוף כלומר אפי' דלא חדונו ביחד אינון אחד
 שהגשמה אינה נפרדת לעולם מכנייהו וכוה יקראו לעולם
 אחד . הרי ג"כ כבירור דמסיטרא דטרופא יתקרי שנים אבל

מסיטרא דנשיותא לעולם הם אחד . עוד איתא במאמר ולא עוד אלא מסיטרא דא"ח אינה ד' עמיה י"ג אחד המנוי אבל מסיטרא
 דעילת על כל עילאין אינה אחד ולא ככל אחד הכנוי והמנוי הרי שמיטרא דעמודא דאמצעיתא דהיינו מסיטרא דטרופא אינו
 שייך בהוון מכיין ובהתחברם ביחד שניהם דהיינו א"ח וד' ועלו שניהם במניין אחד דהיינו י"ג ולא עלים למניין אחד כי אם
 בהתחברות א"ח עם הד' אבל מסיטרא דעילת על כל עילאין דאיהו הגשמה אינון אחד ולא במניין ר"ל בלי שיתחברו דע"ס א"ח
 להיות אחד אינון אחד וזה האחדות אינו כאחד הכנוי והמנוי אלא אינון אחד בלי מכיין שמסיטרא דנשמתהוון לא שייך בהוון מכיין
 שאינו כפסק החוט כדי שימנו שאין המניין נופל אלא כדבר הכפירד מן השורש לכן מלכא קדישא ושכינתיה מתחת ששורש נשמתם
 היא לעילא בעתיקא קדישא דכל קדישין מסיטרא דנשמתא לא שייך עליהם מכיין . עוד איתא כנומרא דה"ל ועוד מסיטרא
 דעמודא דאמצעיתא אתקריאת בית קבול דלוינונין נחית לה נבישו ואיהי תלמה ולוינונין אינה יבשה כגון אפי' תלמה הלכתי
 וריקם השיבני ה' ומסיטרא דעילת על כל עילאין לא יחסר ולא יעדף נבישו דנהורא . הרי כבירור דמסיטרא דטרופא אינו
 נראין כב' ופעמים היא תלמה ופעמים היא יבשה וזריכה לבעלה אבל מסיטרא דנשמתהוון לא יחסר ולא יעדף נבישו דנהורא
 לפי שאינה נוקבל ומתלכא קדישא כי אם מהיהא נשמתא בעצמא . הרי כבירור שמסיטרא דנשמתא דכל חיי אינה שוה בשוה עם
 מלכא קדישא כוה דמכיל להלן במאמר וכגינה נחית עליה יחודיה דהיינו הגשמה ובגין כך אינון אחד מסיטרא בלא מושבן
 כנוכר לעיל . הרי מכל האמור נתבאר לך שלא יקראו שנים מלכא קדישא ושכינתיה . אלא מסיטרא דטרופא אינון בהתלכשותם
 ובהתחברותם ביחד או יקראו אחד אבל מסיטרא דנשמתהוון אינון אחד לעולם בלי פירודא :

וכוה שאמר בבית קדש הקדשים שהשכינה יורדת בין הקליפות הוא דבר ברור במאוד שאין השכינה נפרדת מישראל כמו
 שאמר ושכנתי בתוכם ומאמר שאנו בעולם השפל וכל הקליפות סביבותינו כקונים וחומים כשאנו גולים
 ציניהם גם השכינה גולה עמונו כמו שאמרו ר"ל גלו למצרים שכינה עמם שגאמר אנכי ארד עמך מצרימה גלו לכלל שכינה
 עמם שגאמר ואני בתוך הגולה על נהר ככר וכן כולם ולמנוכרמת אינה נריכות ראייה :

וכוה שאמר בבית קדש הקדשים דשכינה לאו אינה דירה לקודשא בריך הוא כי אם פלגא דגופא ליה אית ראייה כוודר
 בראשית דף כ"ד ע"א ח"ו"ל וכד אינה סליקת לעילא ברישא דכל רישין סלקא ובגינה מלאכייתא אמרין אינה מקום כבוד
 עכ"ל . ואם השכינה היתה דירה אין יתכן שתוכל דירה שלטמה לעלות ברישא דכל רישין דלמה הוצרך להאי דירה תמן .
 ועוד דמה שאמר מלאכייתא אינה מקום כבודו אם איתא שהשכינה היא דירתו ולכן נקראת שכינה היה להם לומר אינה מקומו .
 אלא הענין הוא שהשכינה היא כבודו ומש וכיון שאינן יודעים לזאתה מקום עולה שואלים ולאמרים אינה מקום כבודו מקום של
 כבודו רונה לומר מקום של שכינתו דאיהו כבודו ; וא"ת שכונת הפסוק הוא כך שכבוד איהו קב"ה ומקומו אינה שכינתיה .
 והוא שאמר אינה מקום כבודו כלומר אינה שכינתו כדי לשזור למאן דאמר שהשכינה אינה דירתו של קב"ה הו"י אינה מקום כבודו .
 אי אפשר לומר זה שכבר אמרו ברוך כבוד ה' ממקומו יתכן שמברכין אותו מן השכינה שהיא מקומו שאין מברכין לבעל הבית
 מכח הבית . והו"י שהרי שלשה דברים נזכרו כהאן כבוד ושם הו"י ומקום מדאמר כבוד ה' היינו שכינה דלא כן היה
 להם לומר ברוך הכבוד ממקומו . מדאמר כבוד ה' היינו השכינה . ומה שאמר ממקומו היא יתברכת מן השם מתחלת אומנו
 אתר שהוא שרי ביה עתה בהתעלותה הו"י ברוך כבוד ה' ממקומו ; וכמו כן תנונא כוודר ויקרא דף רכ"ו ע"ב ח"ו"ל
 ואיהי סליקת בעמודא דאמצעיתא דאיהו תדיר עמה כלא פירודא סליקת לאן סליקת לאתר דאתגרת מתמן דאיהו אין סוף
 ואיהו

עין לאלהים פרק כ'

ואינו נבזה מכל סביבות עב"ל . הכה המזרח הוא לאו מישיב סביב סבתו אלא אורחאיה סליקת בעמודא דאנשייתא שמייה
 שהסליקו דילה חיובו להתיחד עם בעלה דחיבו עמודא דאנשייתא . ולכסוף אחר לאן סליקת לאתר דאתגורת חתין דחיבו
 אין סוף . אם כן לאו סליקו דילה הוא לגבי בעלה . ויש לומר מהדוק במאמר אחר ואיני סליקת בעמודא דאנשייתא דהיה לו
 לומר ואיני סליקת לגבי עמודא דאנשייתא מאחר . סליקת בעמודא דאנשייתא חשיב תרתי מושג דכד חיבו סליקת סליק
 בעלה כהה . זהו שאמר ואיני סליקת בעמודא דאנשייתא כלומר סליקת עם עמודא דאנשייתא . ומסייע לזה מה דחייתי
 בסיון וכד חיבו סליקת אחיון בה כל סביבות ואינין סלקין עמה אם כן מאי לבינא חשיב דמה שאמר ואיני סליקת בעמודא
 דאנשייתא ר"ל ואיני סליקת עם עמודא דאנשייתא . ומיהאמר ולאן אחר סליקת לאתר דאתגורת חתין דחיבו אין סוף .
 הרי שעיקר אגילותה הוא מההוא טויר ונניי מאתר דאתגור גם כן מכלא קדישא . ומאחר שגנייה מתקום אחד לא יתכן
 ליקראת לשכינתא דירה כי אם שת ונוגו שהדירה אינה כזבת עשורש בעל הדירה ויודה שגנייה כתגורת מאין סוף מאתר
 דאתגור מכלא קדישא ש"ת שהיא בת ונוגו וכדאיתא בתיקוני הוהר דף ס"ב ע"ב ו"ל ואית אורחיתא עילאא דלא אתקרי בה
 בריאה אלא אגילות דלילה וזוהי כלל חד עב"ל . הרי שהשכינה שהיא שכינת צדוק דמכלא קדישא היא שכינה חיבו שת
 אנו דוקא מינה ובה כזבלת כיון שאמר במאמר אחר אגילות דלילה וזוהי כלל חד . אכלא יש שכינה שהיא חסישא
 דבריאה שאותה שכינה נקראת כבוד כבוד ולא כבוד נאלי . וכיון שהשכינה היא איתתקרי לכבוד כבוד בעלה נספך כיונה
 ואינו נקרא ועיר דבריאה וכיון ששכינתא עילאה שרייא בגו היא שכינה דחיבו כבוד כבוד ואי כבוד כבוד חיבו לבוס לכבוד
 נאלי קד ועיר ארפין דבריאה חיבו לבוס לעיר ארפין דאגילות וכיון כן וו"ן דאגילות הם לבוס ליוק"ו דאינון ארם דאורח
 אגילותא . והאמרום שהשכינה הוא מלשון דירה לא ודעו שבגמיות כלל ולכך קראו מלשון דירה כדאיתא בחיק ג' ודור
 חרש דף ל"ה ע"ב ח"ל אחר ליה דרי אית אתון דאינון לבוסין דקב"ה דאתקריאו על שמה דיתכריאו דהא הוא דתתפכל
 הכקרא בשמי זלכנדוי דהאית וואלקי אינון בביורהא אכל אתון דיוודאה בלורח אגילות לאו תיין חוסבנא ולא פירוחא וננין
 דא ונהר ונא יוצרין ונו" . הרי דאית תורה דהיא שכינה דהיא חסדא דבריאה והיא שכינה איתקרי כבוד כבוד וזיך בה
 כדודא וזאת נקרא דירה שהעליון דריה . וזאת אורחיתא דחיבו שכינה חסישא דאגילות דלית בה פירוחא כלל והוא וזוהי
 חד אינון דחיבו פלגא דנופא דלילה . ובהאי שכינה דחיבו פלגא דנופא דלילה והיא ואינה חד . חיבו דאתקריאית איונה דשרא
 ובההוא דחיבו כבוד כבוד שייך בה דלאה ביה דחייתי כוונה . חסישא דכבוד כבוד נכרא כקראים עבדים וחסישא דכבוד נאלי
 נקראים בניים . והטעם הוא שנקראים עבדים כיון שהעבד נרץ לריאה מרוב כך חסישא דכבוד נכרא שייך ביה יראה . אכל
 חסישא דכבוד נאלי נרץ להאחין בן שבו שייך האיונה ננין דהיא נשאת כללית . כהן כדאיתא בתפילת אליהו בבין דחיבו
 מלגאו שני אחובת ישראל כהן כיון הכן שם עובד לאביו הוא מאהבה ולא יראה . חבו שאמר קרא אם אב אבי איה כבודא אם
 אדונים אני איה חוראי . והוא שאמר בבית קדש הקדשים שעיקר היעית האלהות הוא ליהע שכינה ועתיקא קדישא הם אחד
 דחי לא דעי הא וחוסב שהא כבוד כבוד לא דיע אלא אתו ולא ידע כי אם הלבוס לבד כדאיתא בווהר כראשית דף כ"ט ע"א ו"ל
 רא דתרין שמיין כליין כהא וסליליא דללון תלת ואתהדרון אחד דא לקבל דא ואינה שמייה נליבא מתקרא כללין כהאי כהא
 דמה יוממתא עכ"ל . הדי שברא דמה איונותא תרין כלליין כהא ואתהדרו אחד יען כי אינון חד וזוהי רוא דהיינויותא ליהע שייך ו'
 הם אחד עם עתיקא קדישא כאשר תנונא בווהר ויקרא דף קו"א ע"א ח"ל כללא דכל תלין עתיקא דעתיקין כו"א כלל חד כלל
 הוא כלל הוי כלל יתי לא אשתני ולא שנה עכ"ל . הרי שמכלא קדישא כלל חד וליית בה בירוחא . וכיון כן תינא להלן טויר
 ע"כ ח"ל וזוהי רוא דתרין יודין דוייר דער גורה בנו גורה ותבה גורה בנו גורה תרין שמיין דאתקרי שם מלא הוי"ה אלפים .
 וכמה אתכלילו בדיוקנא עילאה דאתקרי אדם דכליל דבר ומקבליה עכ"ל . הרי דמכלא קדישא ושכינתיה הם פתחין אחד וכמה
 דעתיקא קדישא חיבו חד עם ועיר ארפין דחיבו מ"ק כד עתיקא קדישא חיבו חד עם שכינתיה ננין דאינון מינה וכמה ושמייה
 בגויהו כהה דחייתי להלן וכל דא ליה ננין לאשתלבא להאי נשתיים ונו" דכתיב ופח באכז נשתיים חיים . וכיון כן איתא
 בווהר ויקרא דף רמ"ה ע"ב ו"ל אכל סהרא דען חיים היא נקודה דלגאו מינה חיבו כחבוב דלית ליה פסק כתיב וכמונא
 חיים אשר לא יסבו חייתי עכ"ל . הרי ששכינתא גם כן לית לה פסק לגביה דלילה . וכיון כן איתא בווהר ויקרא דף רמ"ה
 ע"א ו"ל עתיקא קדישא דכל עתיקין סתים דכל סתיהן אתתקן ולא אתתקן וכו' כד אתתקן אכיק ש' דהייקן דלחטין מינה

מתקוני

עין לאלהים פרק כ'

דליתא קו אחרתיו ד' לו שיקראתו קו מלחמך קו המדה ש"מ דלית קו שאינה של חדה . ועוד דכשתא דהיא כונתא
 דקרדינותא חך יתכן לקראתה קו המדה שהרי כה לית מדה ושיעור שאינה חן דלית מדה ושיעור
 בדליתא בתיקוני הוה ודש דף ג' ע"א אבל מסיטרא דעלת על כל עלילין לית לה גבול מסתריה ולא תמוס מסיטריה ולא
 רשע עליה ולא כר מיכה זלית לה מדה ושיעור . ואם למאן דלחיד כה ככשתא יתחת דלחיד ככשתא יתקריאת דלית כה מדה
 ושיעור תכל סכן ככשתא דלא אית כה מדה ושיעור ואיך יתקריאת קו המדה . ויש לומר שכאלת קו המדה יש שני משפעות
 הראשון שאינה לומר קו שזרדים בו הוי קו המדה . והשני קו שהויא את המדה הוי קו המדה שהיה ינאת כשיכנו ואתקרי
 על סם השעלה שפעל והראשון הוא סם הפנס דהיינו סכו מודדים כמו שאמרנו ר"ל כחל המדה שהיא חמישים אמה וכסוד שהיא
 חמישים אמה הוא כסוד הגוף שהיא השכינה שהיא המקבלת את השפע ובתחת לכל עלילת ביהמה ובתחת כל כפייה דלחיד ליה ולכן
 היא קיומא דעלמין ועל זה הפס כקרא בנינוא קו המדה שכפי המשפעות חן המאמר הוהדר . ויקרא דף ר"ב ע"א ור"ל מבנינוא
 דקרדינותא נפקת בנינוא פשיטא חוקה תקיפת מדקרא לה בכל גבוי כנויין דכנבורת . דהיינו פשיטא חוקה תקיפת שיע שיע
 שהיא בנינוא היתה שורש הכנבורת . וכבר מסבא בוהדר ויקרא דף ר"א ע"א ור"ל מסיטרא דאכא הוי גבוי כנויין דהיינו
 דלוקרי חדה ומסיטרא דאכא חך שיערא דלוקרי גבורה עכ"ל . והתריץ עטרין אלן אינן שורש החסידים והכנבורת הוהדר
 המאמר כבירור דיעטרא דלוקרי גבורה הוי גבוי ג' אמה . ויחאמר שהאמר דלעיל כוונת להביא בנינוא בכל בני כנויין
 דגבורה פשיטא חוקה תקיפת . שיע עיני דההיא כנבורת היתה שורש הכנבורת וכדי דחסיים ואולי כד אתמכרו אבא ואחא אב
 בוא מרוחא דגבוי כעתיק חמין וכיה קתנבא הוי חוירא ואכליל לבנינוא דנפיק מבנינוא דקרדינותא דגבוי שיעוי דלחיד עכ"ל .
 הרי שאוירא דכייא דהיינו שורש החסידים דהוי בנו אבא אכליל להאי בנינוא דנפק מבנינוא דקרדינותא דהוי גבוי חמישי
 דאחא . הרי כבירור שהנינוא הוא שורש הכנבורת דאתא לכיה מעתיקא קדישא אס כן לומרין מינה שהנינוא היא שביתא
 דמלכא קדישא והיא שורש הכנבורת ולכן אתקריאת קו המדה שהנבורת נותנת כמה וכשיעור ואע"ג דלחיד קו כלומר התפשטות
 מ"ת יבישת במדה ולכן אתקריאת קו המדה ולכן שם ב"ן דלחיד שכבת לחיה כולו כולו דוויין שם קדיש כוה יורד ה"ה ז"ו ה"ה
 דהיינו הוי"ד יש כה ו' ד' הדל"ת נורתה שני וו"ן הרי שלשה חו"ן וכל ה"ה בנינוא מרתה ששה וו"ן דהיינו כל ה'
 שלשה וו"ן סך הכל י"ז חו"ן ששולין כתיבין ק"ב וד' אותיות בהו"ה הוי ק"ב . הרי ששם ב"ן דלחידו הנינוא פשיטא . חוקה .
 תקיפת . עולה כתיבין ק"ב ולכן נקראת קו המדה . ושם מ"ה עולה כתיבין קו"ב כוה יורד ה"א וצ"ו ה"א כל חל"ף
 נורתה מ"ד וא"ו דל"ת שעולה עשרים . ושלושה פתיים עשרים של שלשה אפ"ן הרי ששים . ויש כה אחד עשר חו"ן דהיינו ו"ו דל"ת
 של יו"ד שלשה נורות . של חו"ן של ה"ה ראשונה שלשה . הרי ששה . השני חו"ן של דל"ת . ושלושה של ה"ה אחריכה . הרי חמשה .
 חמשה וששה המכר הרי אחד עשר . י"א וו"ן הם ששים וששה . וששים של השלשה אלפ"ן הרי קב"ו ובשר של יו"ד הרי כתיבין
 קו"ל הרי שם מ"ה עולה כתיבין קו"ל היינו דכתיב הקול קול יתקב כלומר השם הוי שעולה כתיבין קו"ל נקרא קול יתקב . והוי
 שאמר הגבוי ישעיהו קו לקו קו לקו הענין הוי שבר אחרנו שהשכינה נקראת קו . דהיינו שם ב"ן ושם מ"ה נקרא קול היינו לק"ו
 וכמו שיש שם מ"ה ושם ב"ן פתיים דלחידן מ"ח קך יש שם מ"ה ושם ב"ן חמישים דלחידן וצ"ו וזקביה ז"ש הכתוב שני פעמים
 קו לקו קו לקו . הרי נתבאר לך ענין בנינוא ולמה נקרא קו המדה ולמה נקרא בנינוא דקרדינותא . וכבר ביארנו לעיל
 שחלכא קדישא יקרא ג"כ בנינוא דקרדינותא מטעם הנזכר בכ"ף סך שהוי כה המאמר כלב דלחידו צועיר חסין כמו שהנחה נקראת
 בנינוא דקרדינותא על סם שאמר בלבא דכל לבין . דלחידו חלכא קדישא . כך מ"ח נקרא בנינוא דקרדינותא על סם שאמר
 בויער חסין דלחידו לב . וכזה יתיישב ג"כ מה שאמר המאמר בוהדר ויקרא דף ר"ב ע"א ור"ל מבנינוא דקרדינותא נפק חד
 בנינוא פשיטא . חוקה . תקיפת . היינו על השכינה דנפקת מחלכא קדישא שהיא פלגא דנפלא דליה הוי מבנינוא דקרדינותא
 דלחידו מלכא קדישא נפק בנינוא דלחידו שביתא זלפי שחלכא קדישא הוא שורש החסידים לכך אמר בתיקוני הוהדר דף ל"ו ע"א
 ז"ל כריש הורמנותא דמלכא כוונתא דקרדינותא לא חיוור ולא סומק ולא ירוק זלא אוכס כלל והאי בנינוא אינה קו המדה עכ"ל .
 כוונת המאמר היא כך מ"ש כריש הורמנותא דמלכא בנינוא דקרדינותא היינו שתחלה מה שעלה בחתמתו היה מלכא קדישא
 שהיא בנינוא דקרדינותא כמו שאמר ר"ל ישראל עלה בחתמה תחלה הוי כריש הורמנותא דמלכא בנינוא דקרדינותא .

פרגופים דאזילות שהם כל הדעות וזה הסוד כי אל דעות
ה' נמצא שחזר ויכל דבר ולא עיילא בחושבן לכן נקרא חד
ולא בחושבן וקשה הדקדוק חד אך אחר ולא בחושבן שהרי
כבר נמצאו ואחר חד לא לעולם אינו חד אכל לא עייל במניין
עם העשר ולא במניין למעלה מן העשר וז"ש עשר ולא תשע
עשר ולא אחד עשר . עשר ולא תשע שם יאמר תשע יראה
שהוא לקח חלק מכל פרטו ופרטו וזו יאמרו תשע לקוח עשר
ולא תשע שלא לקח מחיוב הפרטו . עשר ולא יא' לומר דלאו
אינו בחושבן עמהו לפי שהעשר פרטו אלו הם בחינת פרטו
הנוף ואינם זויס זה מזה . אכל חלקא קדישא הוא בחינת כשינה
נפיק ועייל ח"כ אך יתמה בכלל חלקי הנוף לכך נאמר חד
ולא בחושבן וזה שאמר גם כן עשר יצרה עשר ספירות בלימה
ונתחטבו בה רכונות קמחי דקמחי כל אחד תשים בה פירוש אח'
והנראה לי פירושו כך עשר ספירות בלי שם י"א היו בלי י"א
יתן ולא עייל חושבן על העשר לפי שהוא כשינה והכשינה אינה
נחשבת בכלל חלקי הנוף :

ומ"ש ועליו אומר מוגד מראשית אחרית הטובה היא
שה"ל שכתב שהוא ראשית תגיד שגריך להיות יולכות
שהיא אחרית והענין הוא כך שכבר אורנו שכל פרטו יש לו
עשר ספירות ולמה הוצרך בכל פרטו עשר ספירות לפי שהם
עשר פרטופים . וכבר לך פרטו אחד ויתנו תבין השאר תדע
שהפרטופים הם יולבשים זה בתוך זה והם כלולים זה יזוה כיוו
פרטו הנוף שהוא נוף אחד ובו חלקים הרבה . ואם יהיה באב
אפילו באצבע קטנה וכאם כל הנוף לפי שכל אחד כלולה
מעשר וכאופן זה הם הספירות שכתב דעתה היא כתר דאריך
אצפין בעצמו . חכמה דעתה הוא כתר דחכמה . בינה דעתה
היא כתר דבינה . גדולה דעתה היא כתר דגדולה . נבונה
דעתה היא כתר הנבונה . ת"ת דעתה היא כתר דת"ת . נגזר
דעתה היא כתר דנגזר . הוד דעתה הוא כתר דהוד . יסוד דעתה
הוא כתר דיסוד . ילבות דעתה הוא כתר דילבות . נמצא שמה
שהיא כתר מעשר ספירות מניח שגריך להיות יולבות שהיא
אחרית שם היה מע' לא היה מניח על היולבות וכדיעו עשר
כתרים רמזו על כתר של חלבות וזהו מניח מראשית אחרית
וזהו שאמר גם כן כתר עליון אינו כתר חלבות כלומר חלבות
דעתה נעשה כתר חלבות נמצא שכתב עליון נעשה עשר
כתרים לעשר פרטופים וכן פרטו חכמה נעשה עשר חכמות
לעשר פרטופים שריך זה כתר דחכמה . אינו חכמה דעתה .
חכמה דחכמה . היא בחינת חכמה בפרטו חכמה . בינה

אלה' בראש השמים וכו' האל ה' דוקא כאשר ביארנו
בפרק תשיעי דאינו מלכא קדישא אינו בראש את השמים ונטס
הרי מלכא קדישא על ידי זיווגם יצאו נשמות לזון ותקנו כל
העולמות . ובה יובן מה שאמר רז"ל בפרק רבה שאל רבי
יהושע בן יהונתן את רשב"ג לפי ששמעתי עליך שאתה בעל
הגדה האורה מביכן נבראת תחלה . אחר ליה מלמד שנתעטף
הקב"ה בה והכתיב ויו' הדרו מסוף עולם ועד כופו ואמרה ליה
בלתישה ח"ל זה מקרא מלא הוא שנאמר עטם אור כסלמה .
וצריך להבין המאמר למה של כלשון אורה ולא אחר האור
מביכן נבראת תחלה . ועוד דקרא ליה אחר אורה
לא אחר . ח"כ מה ששל על האורה מביכן מתוך : עוד צריך
להבין מה בין אור לאורה דהוא שכלשון אורה ולא שאל כלשון
אור ששע מינה דהיא הברש בין אור . לאורה . כמו דאמר
אורה שאני . וכבר רש"י ז"ל דאורה הוא לשון יום עין שם .
הרי שם הברש בין אור לאורה . ומשאל על לשון אורה צריך
להבין גתה מה בין אור לאורה כפי הסוד לפי שכפי הדקדוק
אור הוא דבר אורה הוא נוקבא . אם כן הוא הכך כוונת רש"י
דנחרא שמה שאני אורה דהוא לשון יום שכן הראוי הוא שאור
יהיה ביום ואורה יהיה בלילה דיום ובלילה הם מעין דבר
ונוקבא . אלא הטובה הוא שאור היא עצמות ואורה הוא
התפשטות האור שדקדוק היה אור דלאו אינו אור וכשתפשט
האור להאיר אז נקרא אורה ובה נדקדוק מה שאמר המאמר
האורה מביכן נבראת תחלה . ויתרין לו מלמד שנתעטף בה
והכתיב ויו' הדרו שיהיה לו לומר והכתיב אורו . למה היוקשן
שאל באור והמתקן תירק שזיו באלו הדיוקים נבוא לתירוקן
המאמר . פבר איירנו שהאור הוא עגם האור בלי הארה ומה
שניתוסף ויאמר לאורה הוא ה"א ובה ה' הוא מרת דל"ת ואל'
דהיינו דו כמה דאמרנו במתרא בקדושתן עב לוייתב טן דו דאינו
זיווגו שמה האורה מביכן נבראת תחלה כלומר האור
שזיווג דהיינו דו הוי אורה שהינה לומר אור דו מביכן נבראת
תחילה אך יהיה זיווג אור באור ח' ל מלמד שנתעטף הקב"ה
רינה לומר דזיווג אור באור אינו לא כי אם בשעופא לבד ולכך
אמר ליה בלתישה שהוא קבלה שזיווג אור באור אינו אלא
שעופופא לבד אור ליה ליה אתה מת יא' לומר זה . זה מקרא
מלא היא שנאמר עטם אור עטלם . ולכך מתקן לו כפסוק
עטם אור זה ששאל על האורה שהוא שאל על האור' רז"ל אך
יתכן אחר ליה מלמד שנתעטף אחר ליה מקרא מלא הוא שנאמר'
עטם אור כסלמה לכן מתקן לו כפסוק עטם אור כסלמה על

עץ לאלהים פרק כ"א

לית קדש הקדשים פרק כ"א

ע"ה שאל על האורה . ומה שהקנינו למה נכנסה באור .
 ותירך ביו . תדע שתולדות האור הוא היו וזה שאמר
 כעתשף הקב"ה כה והבהיק ויו הדרו שאין אור ומש אלא ויו
 הנובע ממנו וכן תמצא גם כן רמז שזולת ויו עיקר המלה הוא זו
 והיו"ד נושנישת במקום חירי"ק ותשאר המלה זו אז ר"ל זעיר
 ומוקביה שהבהיקו מההוא ויווג דאור באור דאיהו מלכא קדישא
 ושכינתו זהו שאמר התאמר מלמד שנתעטף הקב"ה כה והבהיק
 ויו הדרו ר"ל והבהיק ויו דהיינו זעיר ומוקביה דאיהו הדרו
 כמה דאמר קרא הוד והדר לבשת ולפי דמלכא קדישא מתלבש
 בגו דזעיר ומוקביה לכך אמר והבהיק ויו הדרו דהיינו לבושיה
 כמו הוד והדר לבשת . הרי גם כן ראיה שזויווג מלכא קדישא
 ושכינתיה יבאו כשמות זעיר ומוקביה ונתקנו כל העולמות ;
 וכמו כן תמצא בזהר ויקרא דף ל"ד ע"ב ו"ל כי עמד
 מקור חיים ונמ' דא קפ"ה דאיהו אילנא עילאה
 במצינויות ניתא דעין דאחיד לכל כסידן וגו' ועל דא באורך
 נראה אור עכ"ל ; הנה כוננת הפסוק הוא כמה שהקדמנו
 שאלמלא זיווג מלכא קדישא ושכינתיה שהנניחו כשמות זעיר
 ומוקביה ותקנו העולמות לא היו יכולין העולמות להתענג מן
 האור ולא לידע אותו אלא על ידי זיווגם יבא מהם אור יותר
 חלש מן הראשון והיינו היו שאמרנו ועל ידי זה האור דהיינו
 היוו יכולים מניה להכיר האור של יום זה שאמר הפסוק כי עמד
 מקור חיים כליו' כסגודונו עין מקור חיים דהיינו שכינת עין
 הנקרא סיהרא דעין חיים כדאיתא בזהר ויקרא דף רמ"ח
 ע"ב ז"ל אכל סיהרא דעין חיים היא בקרא דלגו מניה איבי
 כיוצא דלית לה פסק דכתיב וכמונא קיס וכו' מדאמר
 כמונא דלית לה פסק ש"מ שנקרא מקור חיים ואפילו שכינה
 גם כן נקרא מקור חיים ימ"ו המתכין דברי יראה ויבין שהוא שם
 מושל לה כמו שאמרנו בענין ימי ברא אלה שם ימ"ו הוא שם
 מושל לבינה ע"ס . אכל שכינת עונו דמ"ק נקראת יוקור
 חיים הוי כי עמד מקור חיים . ויבא תכס אור אחר באותו
 האור שיבא יחד יכולים לראות באותו האור הקדמון הוי באורך
 נראה אור כלומר על ידי אורך נראה אור יותר פנימיו וזה יולת
 עמד רמזו לשכינתא שכן עמדן עולה למנין ק"ל דהיינו החמש
 גבורות שם חמש היות' שעולים למנין ק"ל זהו שאמר התאמר
 ועל דא באורך נראה אור ; ואפשר לומר גם כן שזהו כוננת
 הפסוק שאמר יי אור ויהי אור ולא אחר ויהי כן שלו אור ויהי
 כן היה יושמע אותו אור יחד לכך אחר ויהי אור דהיינו אור
 אחר יותר חלש מן הראשון לכך לא אחר ויהי כן אלא ויהי אור
 כה"ל

לחכמה . הוא החכמה של בינה . גדולה של חכמה . הוא
 החכמה של גדולה . וכן כל פחינת החכמה . וכן בינה נעשית
 עשר בינות לעשר פרנפים באופן זה . כתר דבינה היא בינה
 של כתר . חכמת הבינה היא בינה של חכמה . בינה של בינה .
 היא בינה של בינה במקומה . חסד של בינה . היא בינה של
 חסד . וכן כל עשר בחינות דבינה נעשית עשר בינות לעשר
 פרנפים . וכן על זה הדרך כל העשר פרנפים דהיינו
 שזוכתו נעשו עשר כתרין לעשר פרנפים ומהחכמה עשר
 חכמות ומהבינה עשר בינות וכן כלם . הרי הודענך איך כל
 אחד כלולה מעשר . וכלולה בעשר וכתבאר פירוש הפסוק
 מניד מראשית אחרית ; ופ"ש . והאי דיוקנא דאדם כליל
 עלאין ותתאין היינו מה שאמר בפסוק כי אל דעות ה' ; וכן
 תמצא שמו כולל העשר פרנפים שמו דהיינו ישראל עילאה
 וישראל עולה למנין תקו"ס עם ה"ה אותיות . וכח"ב חג"ת
 כה"ס ר"ת שלהם עולים לנספר תקו"ס ועל זה אמר חתה
 תקו"ס תרחם ניון . וגם כח"ב גג"ת כה"ס עולים למנין
 ישראל פשוט . וכשהגדולה תעשה חסד דהיינו ואיש אשר יקח
 את אחותו שהיא ה"ה . הגדולה תקרא חסד דהיינו שבניקום ג'
 תעביד ח' שהוא שיינה שהתוספת הוא ה' ואז יעלה הר"ת של
 עשר בעזים למנין תקו"ס שהוא ישראל עם ה' דהיינו ה' אותיות'
 נמצא כשעולה תקו"ס או תרחם את ניון הוי אתה תקו"ס ש"ל
 שתתחבר ישראל עם ה' דהיינו שכינתיה אותה עשה תרחם
 ניון ; ופ"ש והוא בעל בחירה ברעון וכו' כבר ביארנו
 לך שהבחירה כזה מוכשרא דאור חוזר וכבר ידעת שזלכא
 קדישא פרנפי הוא חסד האור חוזר כגובר לעיל וכל סוד אור
 חוזר אין לשאול למה עשה כך ולא עשה כך . לפי שיש לו נכח
 ועד עתה היה חבן בכך והדר ביה נחיות אור חוזר כיוצא
 שזלכא קדישא הוא בחירי ורעון מסשרא דנשיתא דכל חיי
 שהוא רעון פשוט . וכבר אירענו שז"ק הוא האציל וכרא ויגד
 ועשה ואין לשאול למה כראו עתה ולא קודם ולא אחר כך .
 לפי שהוא בחירי שאין קנשיא זאת נופלת אלא אליבא דמ"ד
 שהאין סוף האציל הכל ואז יתקשה שישאר שהוא רעון
 פשוט ואין בו דברים איך שנתנה רעונו וכראו עתה ולא קודם
 ותעמוד קנשיא זאת עד שיבא לומר ח"ו שהעולם קדמון והוא
 כוכב בעיקר כוכב ככר לפי שראשית אין סוף אין ראשית ;
 אכל מלכא קדישא אע"פ שלא תתגרה בתשובת בבחיר' נשים
 לך שזעת שנתהווה ברא העולמות וזהו לא תוכל להקשות
 למה כראו עכשיו ולא קודם שזעת שנתהווה ברא ;
 ולכא

ענין לאלהים פרק כ"א

שיש לבינה דליהו אמת משמש לאבא ש"ח דהאומן יקרא שמש למעבד ליה מה שירצה ולמדוין גורה שיה לאבא גס כן שמש שיש
לגורה שיה מה שמש האמור כבינה הוא חיינן אף שיש האמור כאן הוא חיינן . הרי שאבא ואמא נקראו חיינים למלכא קדישא
זכר הוא הבנין שעתיקא קדישא שלח הב' עטרין בנוייהו למעבד ליהו פרעופא לגופא הרי שיה שישו בדבר הזה להוניה כל ענייני
האנוניות הרי שאבא ואמא הם ככלים לאבין אומנא לאומנותיה . ויאע"ג דמ"ק יצא בדרך שאבא ואמא אפילו הכי לא מתקרייהו
'אבין כדאיתא בווהר ויקרא דף ע"ד ע"כ ו"ל ורזא דחלה דכתיב דכרי למזול' וגו' כן חכס ישמח אב כלל דא מ"ק לעילא ישמח
אב סתם עכ"ל . ולכוא אל ביאור החיבור נרין לדקדק בפסוק שאמר כן חכס ישמח אב וכן כסיל תונת אמו דלאו רישיה סיפיה .
או היה לו לומר זכר כסיל תונת אב כמו שהתחיל כן חכס ישמח אב . או היה לו לומר כן חכס ישמח אבין כמו דיוסיים וכן
כסיל תונת אמו . דמלתא אמר אבין אלא אב שמשע דלאו אבין הוא אלא אב סתם שמשמח אב . ויא"ל קשיא למה הוצרך לקרותו
כן . יאמר החכם משמח אב דמזקראו כן ליה לא אמר כן חכס ישמח אבין . זהו שאמר הוהר כלל דא מ"ק לעילא ישמח אב סתם
ד"ל מלכא קדישא דלעילא ישמח לכהוא דחיקרי אב דאיהו חכיהו וזה שקראו כן היינו שעבד דרך אבא ואמא קודם . ומה שלא
קראו אבין משום דאיו חלק ידידיה ביה אס מה"ב עטרין שבאו מעתיקא קדישא ואס כן אבא לא ויקרי אבין אבא ע"ק מתקרי כן
שכשתשל דרך אבא ואמא אבא משם ולמשה תונת אמו . אבא כמק"ל לא שייך לזימר באבא ואמא דחיינן אבין ואיתיה דלא אתגורר
זוניהו כדאיתא בווהר ויקרא דף רנ"ז ע"ב עולת תמיד דא שכיתא דסליקת לעילא וגו' לאן סליקת לחתך דאתגורת מתנין
דאיהו אין סוף עכ"ל . הרי שאפילו שכיתא דמלכא קדישא אתגורת מ"ל ואלא מאבא ואמא : חו איתא בווהר ויקרא דף
רנ"ב ע"ב ו"ל ויבנינא דקרדיתא נכח כיוונא פשיטא חזקה תקיף דבטט ואפיק זיקין לעלמין קדמאין ושתערבי באיורא דכיה
ואתכסו דא ברא כד אתכסו אבא ואמא אב הוא מרוחא לגבי בעתיק וימין וביה אתגבו האי איורא ואכליל לבינונא
מינונא דקרדיתא דגבי במעו דאמא עכ"ל . הרי שהינונא איהו דעביד ואפיק זיקין ועבד דרך אבא כהאר עבואר לעיל
כל הוצאור . הרי ומל האמור לעיל שח"ח שמשו לכלים לאפיק חיינא לאומנותיה : וכמו כן תרגם בווהר בראשית דף
כ"ה ע"ב ו"ל האי קרא חוקמה אבא כה אמר האל ה' בורא שמים ונוטיהם דא קב"ה לעילא לעילא דאיהו בורא השמים ואתקין
ליה תדיר בכל ויינא רוקע הארץ ונאציה דא ארעא קדישא צרורא דחיי עכ"ל . וכבר ביארנו לעיל בפרק ט' מאמרו שיה
שאמר ונוטיהם ולא אמר ונוטם רכס לרמו אפילו על חכיה ובינה הוי נוטיהם של השמים . ומדאמר קרא בורא השמים ונוטיהם
ש"ח דברא לור' ולנוטיהם של זון ודייקא מדאמר קב"ה לעילא לעילא פיון שם בפרק ט' וראיה לזה תונא בחיקונים דף ד'
ע"כ ו"ל נוטם שמים לכדו וינא קטא ליה עלת על כלל לבדו יחדא בלא תניינא עכ"ל . והנה מהאמור הזה קשיא למה דאמרין
לעיל דכה אמר האל ה' הוא על קב"ה לעילא לעילא ודרטנו ונוטיהם דהוא על אבא ואמא . וכן אמר החיבור איהו דנטה ליה
דוושע איפכא וזהו דלעיל דהנוטה איהו בעגמו כמו שאמר נוטה שמים לכדו . וי"ל בזה דאמר קרא אף ידי יסדה ארץ ויינוני
טבחה שמים דהאי אף מה בא לרבות שהי"ל ידי יסדה ארץ ויינוני טבחה שמים . וידוע הוא שבאי יצאת אף הוא שייך על הכ'
כדי על היד ועל היינן . לא העבין הוא שין הכרור הוא שאבא ואמא עבדו לשמים וארץ דהיינו זון ועתה בא קרא להודיענו דלאו
הס לבדו עבדו ואת הנטיה אלא אף ידי יסדה ארץ ויינוני טבחה שמים כלומר גם ידי ויינוני שם הכ' עטרין היתה עמהן כסויב
דאלו לא היה הנטיה מה הוה עבדו אותן הנטיין . כהנא דעיקר הנטיה היא הנטיה שאומרת לו גדל לך אמר במאמר יעלת על
כלא . איהו נוטה לכדו הרי דאיהו עבד אפילו לאבא ואמא כמה דאמרנו בורא השמים ונוטיהם וכן תרגם בווהר ויקרא דף
ל"ה ע"ב ו"ל ה' אלהי אתה ארומתך אודה שייך כי עשית פלא . פלא כמה דכתיב ויקרא שמו כלא . וזהו אתמר עשות מרחוק
כמה דאת אמר יועץ עכ"ל . והנה האמור הזה כבר נדרש בפרקן לעיל ולא באנו עתה אלא להזכירו שאמר ה' אלהי אתה
ארומתך ודאי דאיהו מדבר על מ"ק דאי לא תינא הכי אלא שהוא התפארת קשיא איך יתכן שתפארת עבד לשלל ויועץ דאיונן
א"ו כוה דאמר החיבור כי עשית פלא כמה דאת אמר ויקרא שמו פלא . אלא ודאי שהוא על מלכא קדישא וכו' כזה החומות
כי הוא רם וכשא הויה אלהי אתה ארומתך יען כי אתה עבדת כלל הוי כי עשית פלא דתקן לאבא ואמא . כמו ויעש אלהים
את הרקיע . הרי ומל האמור לעיל דאבא ואמא לא עבדו למלכא קדישא אלא אדרבא הוא תקן יתבין וזהו שאמר קרא בראשית
ברא אלהים את השמים ואת הארץ ולא הקדים אלהים למלת ברא לומר לך שבכח דהוא ראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ
כמו דאמרין כה אמר האל ה' בורא השמים ונוטיהם לך לא הקדים מלת אלהים למלת ברא :

בית קדש הקדשים פרק כ"ב מהימנהא דכלא עון לצלהים פרק כ"ב

ולבא אל ביאור המאמר זה צריך להבין שכל מי שקרא אדם צריך שיהיה בו הכרעת ד' יסודות והם ארבעה ודע שאלו ד' יסודות ב' נולדים מב' . והם שמים שהם ארבעה הא כיבוד האש הוא חס ויבש . והמים קר ולח . יונקין ב' אליו נולדו ב' אחרים שהם הרוח והעפר הרוח לקח חממות האש ולחות של מים וכעשה חס ולח והעפר לקח היובש של האש וקרירות המים וכעשה קר ויבש הרי שמהם נולדו ב' . הרי שהדין והחסד שהם האש והמים הולידו ב' אחרים שהוא הרוח והעפר שהם רחמים ודין אחר רפיא ועיקר הדינים קשים והחסדים כבר כתבאר לך מהיכן ינצו כפסוק אחרים הוליד את יצחק הרי שזהויות חסד וגבורה יש גם כן ד' יסודות . וזה שאמר שהחסדים והגבורות הם שורש ד' יסודות ארבע ובהיות שמלכא קדישא ושכינתיה כלולים מחסדים וגבורות כנזכר במצא שגורש ד' יסודות יוצאים מהם ובהיות כן לבן שייכים אליו יתברך כל התוארים והכינויים השייכים אל האדם התחתון ודע שאדם התחתון גם כן שהוא מורכב מל' יסודות אם היה מורכב שיה כשזה מכילם בדרך משל ד' משקלם וכל יסוד או כוחו היה חיותיה כלי חיותה שאין היות בל' אלא מתגברת יסוד על יסוד וזה שאמר לפנחס הכני עותק לו את בריתי שלום כל יסודות ולפיכך לא מת כחנא כי אין חיותה אלא יגוד התגברות . ומעתה כשאנו מנבירים מלמטה בדינים או ישתנו למעלה גם כן ינוצא כי מקטרג דיליה הוא כגד השום שאין שום שינוי והשינוי יוסתר דילן ולפי שאדם התחתון הוא מורכב מל' יסודות לכן חטאתו עושה רושם שחגיגה גם כן היסוד של מעלה ביסודות פנימיים . וז"ש המאמר השניונים שלו הם כפי מעשה התחתונים :

עודווע הוא יש' חסדים והגבורות הם שורש הד' יסודות אש רוח מים עפר אשר הורכב מהם כל חי ולפיכך כל התוארים והכינויים והשניים השייכים אל האדם ההחתון הם שייכים אליו יתברך שהוא האדם העליון בסוד ומכשרי אהיה אלוה וד שינויים שלו רם כפי מעשה התחתון והיינו שששחננר מרחמים לדין ומדין לרחמים :

יקרא פטרוכא דכלא . וידוע הוא גם כן מהנזכר מפרקין דלעיל ששם מ"ה קרא עתיק יומין . וזה שאמר המאמר פתח תביעות ההוא סבא פטרוכא דכלא ומדבר שמייה מ"ה . הרי בכיור ששם מ"ה הוא דעת של כל פרוץ וברנוף :

ובמו קן תמצא בזהר דראשית דק"ג ע"ב ה"ל"ר שמעון אחר נודע בשערים בעלה מאן שערים כמה דאת אחר שאו שערים ראשכים והנשאו פתחי עולם וכוונן אליו שערים דאינון דרגין עילאין כנונייהו איתידע קודשא בריך הוא ואילו לא לא יכלין לאתדנקא ביה . תא חזי דהא כשיתא דבר כש לאו אייהו מאן דיכול למנדע לה אלא כנון אלין שייפין דנופא ואינון דרגין דעבדין אומוכותא דנשמתא כנון כן איתידע ולא איתידע כן קודשא בריך הוא איתידע ולא איתידע כנון דלוייהו כשמתא לכשמתא רוחא לרוחא גבו וטוויר מכלא אכל באינון שערים דאינון פתחין לכשמתא איתידע קב"ה עכ"ל .

הרי ראייה חן המאמר זה למה שאמרנו שקודשא בריך הוא בסוד הדעת המתפשט בכל האברים וזאתרי דנופא נודע שהוא הדעת וזהו שאמר המאמר נודע בשערים בעלה על ידי שערים דנפשא דאינון עשר חלקי הנוף נודע בעלה דלוייהו קב"ה מה הוא ולע"ג שהוא שמיר נגינו לעילא מחמת השערים ידוע וזהו מה דמוכיים קרא בשבתו עם וקני ארץ כלום' אצ"פ שהוא יושב לעילא עם וקני ארץ דאינון כתר . חסיה . בינה . אשילו הכי ע"י השערים דהיינו חלקי הנוף נודע . הוי נודע בשערים בעלה בשבתו עם וקני ארץ . וזהו דמוכיים המאמר תא חזי דהא נשמתא דבר כש לא אית מאן דיכול למנדע לה אלא כנון אלין שייפין דנופא ואינון דרגין דעבדין אומוכותא דנשמתא ר"ל מחמת דלית בהון דעת למועבד רגון הכשמה ש"מ שהנשמה מתפשטת באינסוף חלק הדעת יהודע לאלותי אחר שכן תינוצא שכל אשר יש לו פעולה כפני ענינו ולא ראו זה כראוי והודל אחד עושה כשולתו

מרוק דו"א כבירר שני כדמותו בלמו והם הכ' אותיות הנרמזים בחלקי הגוף בספר יצירה בשלש אותות ושבע כפולות ושנים עשר פשוטות הוי כרישומי דלתוק ת"ו רשים רשימו לעתיק יומין דכיה תליא תמים דעות . וא"ת לומא רשים רשימו לעתיק יומין ולביתוק יואי האי דקאחר דכיה תליא תמים דעות דמשמע דכיה תליא תמים דעות ולא כאחר . והענין הוא שבתפארת גם כן רמז ביה דעת והדעת שלו הוא מאבא כדכתיב ויש דעה בעליון . אבל לא תליא ביה האי שאז שיהיה בו עשרה דעות כמו דאריזין כולבא קדישא לעיל לכך הונקד לפרש לעתיק יומין דכיה תליא תמים דעות כלומר בעתיק יומין שייך האי שאז לאתקרייתים דעות שכל הדעות ביה אבל כו"ר אנבין רמז לאתקרי דעות דהיינו דעת דאבא ודעת דאמא הבאים ליה הוי רשים רשימו לעתיק יומין דאחר דאית ביה דעות מיעוט רשים שנים שייך למימר ביה גם כן אל דעות ה' אבל בעתיק יומין הוא תמים דעות :

עוד יתכן לומר במקום זה מה שאמר אל תרכו תדברו גבוהה גבוהה יצא עתק מפיכס שהכוונה של הפסוק הוי הוא ק' כשאתם אומרים שהוא סיבה ראשונה אין לה גבול . דבר שאין לא גבול יכולים אתם להגבילו . בפיכס דהיינו לבנות לו סם ולהוילאו מפיכס . וזה יצא עתק מפיכס בתויה כלומר אל תרכו תדברו גבוהה גבוהה לומר שהוא סיבה ראשונה דאם הוא סיבה ראשונה דאיהו עתיקא דעתיקין יצא עתק מפיכס כלומר יכולים אתם לבנות לו סם . בפיכס שאינו יוצא מן הפה אלא דבר המושג הישעו הוי כי אל דעות ה' . וכדאיתא ב'והר ויקרא דף מ' ע"ב נו"ל תורה אחרא דקיימא על פה מאן איהו פה דא הוא דעת דאיהו פה ע"ל . הרי שהדעת הוא הפה . א"כ יוצא עתק דמתכנה בשמא . דרך שיהיה מן הדעת היוצא מן הפה לכך אמר אל תרכו תדברו גבוהה גבוהה דאם אין דעת באדם איך יכיר הסיבה ראשונה . הרי שהעיקר הוא הדעת . הוי כ"ל אל דעות ה' . ואיהו חזותא דכלא כדאיתא ב'והר ויקרא דף ק"ל ע"א נו"ל מאי דכתיב שוש אשש בה' בעתיק יומין איתער דאיהו חזותא דכלא ע"ל . הרי דעתיק יומין דאיהו אל דעות איהו ה' . והנה מזה שאמרנו נשמע שמלכא קדישא דאיהו אל דעות הוא אלהי האלמים ואין עוד ולבדו והוא השם היוצא מן הפה דאיהו הדעת . וקשה להבין דרכ המונחא סבא דאמר לבעל החוטם אני מתפלל . כדאיתא ב'והר ויקרא דף ק"ל ע"ב נו"ל תאנא כד הוי רב המונחא סבא בעי לגלגה לגותיה אמר לבעל החוטם אני מתפלל לבעל החוטם אני מתחנן והיינו דכתיב ותהלתי אחטם לך האי קרא לעתיק יומין אמרו ע"ל . ויש להשיב בזה שהן אית שהשמה נכנסת דרך החוטם כדכתיב ויפח באשיו נשמת חיים . אבל לא יודע גדולת השמה כי אם מן הפה שהוא היוצא גדולת השמה הואת שאם לא יהיה פה באדם מתיכן יודע מה דאית בגויה ולכך נקרא דעת שהוא מודיע ומגלה הנסתר ואין וכל האדם לתפוס הנסתר כלל דעת . אבל כניסת השמה בעוף הגוף הוא מדרך החוטם וגלוי השמה הואת הוא מדרך הפה והיינו דאמר לבעל החוטם אני מתפלל שלא נקרא בעל תורה אלא מי שידע תורה . הרי שגם כנסת החוטם והיוצא מן הפה הכל אחד שאין דיבור מתגלה אלא יהיה הרוח נכנס מן החוטם דהיינו נשמת חיים וכלא אחד ולא קשיא . הרי מכל

עון לאלהים טרף כ"א

באומר לעיל תבין היטב סיד כי אל דעות ה' :

זמרה שאמר בבית קדש הקדשים שבזרח עולם תבין תפילין עיני בזהר בראשית דף י"ג ע"ב . וי"ט בבית קדש הקדשים שישראל
עילאה כליל עילאין ותתאין רחמו בזהר דף ר"ט ע"א ח"ל ובגין דלא ישתכח עלת על כלא בעילאין ותתאין כחות
מיניה אשילו בחד מינייהו אתקרי אמות ישראל עכ"ל . הרי שלמלכא קדישא דאיבו עלת על כלא כנ"ל כליל כלא :

חו איתא בחיקוני הזהר דף י"ג ע"א ח"ל ובגין דאכת תלגאו כל שאן דאכריש חד חן חכריה מאלאין עשר אתחשב ליה כאלו
אפריש בך עכ"ל . הרי שהוא כולל כולם . הרי לך בבירור מהחמורים הנ"ל ששאל עילאה דאיבו תלכא קדישא כליל כלא :

ומה שאמר בבית קדש הקדשים שהוא בחיריכרנון . יש רוח לזה בזהר חדש דף ג' ע"ב ח"ל ותניא אחר רבי אבהו אחר רבי
יוחנן קודם שברא הקב"ה את העולם היה הוא ושמו אחד והיה בדעתו לברוא את העולם וברא קודם אלף עולמות
שאמר האלף כך שלמה . ואח"כ ברא עולמות אחרים להודיע שכל נגדו כאין והיינו דאמר רבי חייה למה אלף ראשונה
באותיות מפני שבתחילה ברא אלף עולמות שנקדמו לשאר עולמות ואחריו בי"ת שהוא בכין שמים וארץ עכ"ל . והנה יש לבין
המאמר הזה מה שאמר והיה בדעתו לברוא את העולם מאי האי דעתו שאמר שהיה לו לומר והיה ברצונו לברוא את העולם ולמה
הוצרך לומר והיה לימא ועלה בדעתו כמו שאמר האר"י ז"ל כשעלה ברצונו דילת והיה אינו מראה חדש אלף ביה שהקדמו
בפרקין דלעיל יתגדף הכל דשמו היינו עתקא קדישא והוא היינו נשתייה דמיניה וכיה וקודם שברא העולם היו הכל אחד ולא
היה ניכר לא פחינת חסדים ולא פחינת גבורות והו שאמר היה הוא ושמו אחד לפי ששמו הוא בפחינת שורש החסדים והגבורות
כמוכר לעיל ופסלח היה ניכר היה הכל אחד אבל בפחינת הגבורות היה ברצונו לברוא את העולם . וידוע הוא שבפחינת החסדים
והגבורות דהיינו שמו היתה בו החשבה האת לברוא את העולם וכל עוד שלא רצו הגבורות שהיה הבחירה היה נעלם הרצון
ואו החסדים והגבורות הוא הדעת המכר שאכנתגלה נודע מה שהיה בחשבה כמו שאמרנו לעיל שהפה הוא הדעת דהיינו גלוי
הנשמה ולכן נקרא מלכא קדישא ושכנתיה דעתו דהיינו גלוי רצונו והו שאמר והיה בדעתו לברוא את העולם ולא אחר ברצונו
ברצונו שיד על מלת הוא כמו שפרשנו לעיל . אבל למה שאמר האר"י ז"ל ה"ה כשעלה ברצונו לפי שזכר רצונו לכך אחר כשעלה
דהיינו כשעלה מאותה הכנייה שהיה דעתו ברצונו ולכן אחר כשעלה אבל בדעתו דאיבו פחינת שורש החסדים והגבורות כמוכר
לא אחר ועלה בדעתו אלף והיה בדעתו . אלא והיה דייקא . בדעתו דייקא . ולכן נרמזת אלף בדיש אלף בית . שהאל"ף
נורתה יו"ד שהוא סוד התלת קשרי דהיינו שיש כמוכר בפרקין לעיל ואותיות האל"ף בי"ת הם רמז לבנין העולמות ומה דאית בהו
לכך אלף הרמות לשמו כנ"ל שרני בראש האל"ף בי"ת לומר לך שכל העולמות האלו היו בדעתו דהיינו שמו כגוב' והיינו דאמר רבי
חייה למה אלף ראשונה באותיות מפני שבתחילה ברא אלף עולמות שנקדמו לשאר עולמות ואחריו בית שהוא בכין שמים וארץ .
הרי שבכ"ב אותיות רמזו כל עלמין ומה דאית בהו . ולמדוין מינה שהוא ושמו היה קודם כלא והוא הכחירי ברצון ר"ל בחירה עם
רצון . בחירה דהיינו שמו שהוא המציא את הכל וביה שייך איך ולמה ואין ולא כטועים שזכרנו לעיל שחייבי כסיכה ראשונה לפי
שהוא אור פשוט ולא שייך ביה למור שורש חסדים וגבורות . אבל בשמו איכא שורש ח"ו וביה שייך איך ולמה ואין דאיבו שורש
החס"ו ואיבו דעתו כמוכר . והו שאמר הכתוב כי א דעות ה' . ולו נתכנו עלילות שמה שהם חושבי שהו סיבה ראשונה דהיינו ח"ס
והוא פשוט בתכלית הפשיטות מבלי שום שורש ח"ו לאו איבו שורש החסדים והגבורות דאם כן לא יוקרי פשוט והא"ס לא קיימא
ביה דעה לא למעבד ראש ולא למעבד בוף ושיך עלייו קושיית איך ולמה ואין כמוכר בפרת ח' ולא קיימא לאודעא כדי שאכחנו נדע
ליה ועבדה ח"ס המאמין בזה לפי עובד מאחר דלא קיימא לאודעא כלו עובד לתהו כמו דאמר קרא כל הגוים כאין נגדו מאכס
ותהו נחשבו לו ר"ל כל הגוים שבאים נגדו ורזוי לעבוד למאן דלית ביה תפיסה ולא קיימא לאודעא הו כל הגוי' כאין ובה באים
נגדו לכן מאפס ותהו נחשבו לו ר"ל מאמין עבודות של אפס ותהו נחשבו לו שזכו שנועה המרכיב זיכה בלא זיכה כך טועה מי
שאינו רוצה להרכיב זיכה בזימיה וכמו שזה תהו כן זה תהו הו מאפס ותהו נחשבו לו לכן אחר אל תרבו תדברו גבוהה גבוהה
לפי שאלהי האלהים דאיבו אלהי ישראל הוא אל דעות כמכר הו כי אל דעות ה' רוצה לומר מה שאמרתי לכם שאל תרבו תדברו
גבוהה גבוהה הוא מטעם שאל דעות ה' וקיימא לאודע ולו נתכנו עלילות ר"ל דביה שייך איך ולמה ואין ובה יתראה כי הוא
המציא הכל ולא שייך ביה קושיית איך ולמה ואין דהו בחירי ברצון הו ולו נתכנו עלילות :

והחין דלוינו העבוד הנזכר . הרי שהאדם מורכב מארבעה
גוונין דהיינו ארבעה יסודות וגם רחיה שהשני עשרין הם
שורש הארבעה יסודות :

ומה שאמר בבק"ה שכלי שאלם מורכב מארבעה יסודות
לכך חטאתו עושה רושם . נר"ק שתדע שיש הפרש
בין חסא לחטא כל עון דלוינו באיברי דגופא אותו עון אינו
עושה רושם באתר דלוינו מחשבה . וכל עון דלוינו במחשבה
ארתו עון עושה רושם במחשבה . זהבנין הוא שבנין עבירות
שהא עון שעושה אדם באיבריו זה העון אינו כונס במחשבה
עליוה . ולכן אמרו רבנן מחשבה דפה אין הק"ה מה מרפה
למעשה . אבל בבנין ע"א שהא עבודה נכריה זה העון עושה
רושם במחשבה עליוה שאין עבודה אלא בלב כמה ואמר קרא
למין תפוס ישראל בלבם . וזהו שאמר המאמר בחיקוני
הזוהר דק מ"א ע"א ו"לשכינתא תתא אתקרי מחשבה .

חכמה עילאה אתקרי מחשבה ולעילא ולעילא מחשבה ולעילא
מכלהו ומחשבה דלית לעילא מידיה ויהא סתימא דכל סתימין
עילאה דכל עילאין אי תימא דסליק מחשבתיה דאדם תמן לא
דאיתיה ביה ואירא כי עירום אנכי ואחבא דהאי עירום אחוה
דאיתפשט אלבושיה וננין דא אתמר באבא ואחבא וכדברא
ויסתר משה ע"ל : הנה מאחר שקרא לכל אחד ואחד
מחשבה ולעילא מן כלל מחשבה סתימא דכל סתימין
מאחד דלשכינתא אתקרי מחשבה שהוא פרנזק הגוף הנה
פלקא דעתין דהחוטא באיברי הגוף שיעשה פגם לוחשבות
עליונות לכך שאל ואמר . ואי תימא דסליק מחשבתיה דאדם
תמן היינו כשעברא עבירה שבהוה מונמות אותה מחשבה
למעלה . לאו הכי שהרי כתוב ואירא כי עירום אנכי דמשמע
שלא צגם אלא בלבושו שהוא הגוף ולפי שערום מאותו מלבש
לכך כתבתא ומדכתבתא ש"מ שראה מחשבתיה לא לפגם עדיין
דאלו העון שעשה היה פגם המחשבה מה לו ליראה ולהחבא
עוד . וגם רחיה שלא פגם כי אם בחלבוש דהיינו בשכינתא
שהוא פרנזק הגוף ששם טיף התחבאות מדאמר במשה ויסתר
משה פניו כי ירא מהביט אל האלים . א האלהים דייקא רחיה
שכינה דכבוד האלהים בסתר דבר לכך אמר קרא ואירא כי
עירום אנכי ואחבא : וכמו כן תימא בחיקוני הזוהר
דק ק"ג ע"ב ו"ל אמר ליה אבא אשתמודע בנין ההוא חוץ
דאכסיק בין עילת העולות למחשבה סתימא וכו' אמר ורחי
בני הא דאם אליו כהולין ומחשבתין הוו מיכיה לא הוה יכול
חוץ לאתרא ע"ל . הרי שהעון אינו פגם כמה שהוא לכך

טחיה וטחיהו וידוע הוא שהאלהות נר"ק שהיו בו עשרה ולפי
שאין האלהות פחות מעשר לכך חוור ומכלעדי אין אלהים לפי
שהוא השלים לזכוין עשרה עילא ותתא ?
נחזור לענינו מה שאמר המאמר קושרא בגולמא כעון
בעוקא הביאור בעוד שהנימוא פטישא חזקה לא
עברה דרך או"א לשמך אותם היו אברהם זשרה טוויטמיים
וה"ש קושרא בגולמא כעין בעיקרא כלומר שהיסודות שלהם היו
קשורים בגולמא ותחובים בתוך רחם דהוא עיקרא הוי געין
בעיקרא והיינו טוויטמיים היו שהטוויטמיים אע"פ שיהיה זכר
חו נקבה ככל עוד שלא יציק לא יודע אם זכר אם נקבה לכך
אמר לא חיוור ולא אהם ולא ירוק ולא פומק . זכר ד' גוונים
אלה נגד ד' בחינות שהם סוד ד' יסודות אר"ע . זכר דעת
שיחיה ונכורה שהם בסוד ו"ן כהונו מהם ד' יסודות הנזכר .
לכך ככל עוד דהו טוויטמיים לא הוה לא חיוור ולא אהם וכו'
וזה סוד ד' גוונים כנגד ד' בחינות שהם חיוור נגד החסד שלא
היו חסדים אהם נגד דינא קשיא שלא היו דינים . ירחק נגד
הרחמים שלא היו רחמים . סוויק דינא רפיא שלא היה דינא
רפיא . ומ"ש דלא גוון כלל ולא חמר שום גוון רצה לרמח שלא
תאמר לא היה כל א' לבדו אבל היו בכללים זה צוה ולכן אמר
ולא גוון כלל אפילו ועורבים הגוונים זה ביה ויוצא מן אחד
כלול אפילו זה לא היה לכך אמר ולא גוון כלל :

המישל צוה ורע אילין אין בו שום גוון מהגוונים אשר באילין
כי באילין יש בו ד' גוונים העץ אהם העלה ירוק
הכרם לכן הפרי ארום ואם תערבם יחד הד' גוונים אלג יצא
גוון אחר וטובה כלל מארבעתן ולא דווי לרע לפיכך אמר
ולא גוון כלל : ומ"ש כד מדד משיחא עביד גוונין
לאהרא האי מדד היינו כשיהי האור דעתיקא קדישא דכל
קדישא לתקן תיקוניו על ידי אותה הירידה כהאור החסדים
והנבורות דהיינו אור ישר ואור חוור . ז"ש עביד גוונין
לאהרא דווקא ולא לאנטעא דאח"כ הכביעו דנפיק צבע
הגוונין וכן תנוצא בלשון פרבי' באילנות נקרא אישטימדת ר"ל
התפשטות האור ועל ידי ההתפשטות זה עביד גוונין לאהרא
לנו כגו בוניא דלויי אחא : ומ"ש נפיק חד כביעו
דמינה אנטעו . עד עתה הוה קשור בגולמא ולא נודע כמה
דאמר במאמר קושרא בגולמא ועתה בא לפרש אין אה
החיות ו"ש נפיק חד כביעו שהם הכ' עטרין שהוא שם נ"ה
כטבר בתיקונים תיקון ראשון ששם מ"ה הוא הכביעו דמינה
אנטעו גוונין לתתא :

עוז לאלהים פרק כ"ג

בית קדש הקדשים פרק כ"ג

מן גופא • כמו דאמר המחמר ודאי הכי הוא דאם אלין כהורין ומחשבין הוי מיניה לא הוי יכול חשך לאפרשא ר"ל לא הוה יכול חשך לאפרשא בין מחשבות דלינון וחלק הגוף לאותה מחשבה דאינה מחלק הגוף וזהו שאמר המחמר דאין כהורין ומחשבין הוון מיניה • מיני דייק' לא הוה יכול חשך לאפרשא שאין מחשבו העבירה פוגמות לא במחשבה דאינו מחלקי הגוף • הרי שאין העון פוגם אלא בחלקי הגוף דלגילא • אבל במחשבה דאינה שחלקי הגוף אינו פוגם • ואם תאמר והרי אמרו חכמים שאדם הראשון כבר בעיקר וקשיא למה שאמרתי • יש לומר דהאי כבר בעיקר שאמר והיינו במלכות שהיא עיקרא דבייתא והיינו שאמר ואירא כי עירום אנכי ואחבא כנזכר לעיל • וגם דייקא מדאמר ואירא שהוא תלשון יראה שהיא ילכות כדכתיב ראשית חכמה יראת ה' מחשבה צריך ליראה כמו שאמר משה רבינו ע"ה ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלהים • אל האלהים דייקא וזהו שאמר ר"ל כבר בעיקר היה • הרי שאין מטאולא במלכות שהוא בסוד עץ הדעת טוב ורע ; ומת.

כבר ידעת שבשמות הכרנוכוס דאנילות כמו זכיה • וז"ש דתיקיה אנטבע גמנין סגודע כל גוון בעמנו על ידי הכשתה שבא להם חמנו הוי מניה אנטבעו גוונין לתתא והוא סתים גו סתייון כידוע שהוא כשמתא לכרנוכוס דאנילות יען דאינו בא מעתיק קדישא דכל קדישא שהוא רוא דאין סוף דהיינו מה שהיה גבו בתוך אין סוף הוי מרוא דאין סוף ; בקע ולא בקע אירא דליה לאתיידע היינו כשכא הנביעו הוה בקע ולא בקע • בקע מלעילא לעבור באבא שנגבו בתוכם קודם השבירה בעת מניאזתם • ולא בקע לתתא שהיו בסוד טומטומים • אירא דליה לא אתיידע כשכיל דעדיין לא ינא לחוק מאבא לפי שהיו בסוד טומטומים • עד דמנו דתיקו דבקיעותיה נהיר נקודא חדא סתייון עילאה • הרי שבכח ההוא נביעו דעבר בגו אבא נסדק אבא ונהיר בסוד יו"ד שינא יסודו לחון שהוא העוקן התחתון הוי עד דמנו דתיקו דבקיעותיה נהיר נקודא חדא סתייון עילאה שהיא הו"ד שכל עוד דלא הוה דוכרא לא הוה נהיר בגונוני שהגוונין של דוכרא הם חסד ורחמים • וז"ש לעילא כד מדיה שיחא עביד גוונין לאכרא לגו בנו בנינא דהיינו גוונין דאבא האירו בנו אבא דאינו בנינא הוי נהיר נקודא חדא סתייון עילאה ; ומ"ש בתה האי נקודא לא אתיידע כלל • צריך להבין למה לא אמר בתר כן שהיא נקודא לא אתידע • וז"ל שאנו בעלותינו לראות לפני לפנים אנו באים עד שהיא נקודא • אבל לבתר האי נקודא לא אתיידע כלל כלומר מהאי נקודא ולהבין לא אתיידע כלל • בגין כן אקרי האי נקודא ראשית מחמר קדישא דכלא לכן התחילה התורה בראשית ותרגומו בכחמתא שהיא סוד דהאי נקודה ;

(ובתאמר זה ירחן דרוין בכמה דרכים וכולם ישרים ואם יעזור ה' בתיים יתבארנו באר היטב כמיכור תעזומות באורך ח"ה)

עוז לאלהים פרק כ"ד

מהימטה דכלא

בית קדש הקדשים פרק כ"ד

ומה שאמר בבית קדש הקדשים על עינו סוד גילוי עתיקא קדישא דמבאר בוהר בראשית דף ט"ו ע"א ח"ל בראש הורמנותא דחלכא גליף גליפו כטיירו עילאה בנינא דקדיכותא כפיק מג סתייון מרוא דאין סוף קוטרא בעלמא כעין בעוקא לא תיור ולא אוקם לא סומך נלת ירוק ולא גוון כלל כד מדיד משיחא עביד גוונין לאכבדא לגו בנו בנינא כפיק חד נביעו דמיניה אנטבעו גוונין לתתא סתייון גו סתייון מרוא דאין סוף בקע ולא בקע אירא דליה לא אתידע כלל עד דמנו דתיקו דבקיעותיה נהיר נקודא חדא סתייון עילאה

ביאור מחמר זה מואמר שנעשו עד והוציאו הכלים דכשתתא דתיידע לכא קדישא ושכינת' כבר בתבאר משמעות לעיל ולכא אל ביאור המחמר וכשינא וכו צריך להודיעך כי כמו שיש לויטה פרוקי פרוקין כך מכתר למעלה ואילך מתקטש בכרקי פרוקי • ודע בסוד העתיקא קדישא דכל קדישא הוא למעלה מבחינת הפרגוף הכולל כל האנילות • עוד צריך להודיע כי בשלמא לז"א שבאים לו מוחין דאבא ואינו תינח שיש להם זיווג שעל ידי המוחין הבא להם מתעורר זיווגם אבל למ' שאינו מקבל מוח' כנזכר אס כן מהיכן באים להם מוחים

ואחר שנעשו אורא בחינת חסדים וגבורות אז האיר להם עתיקא קדישא מחכמה סתימאה דליה דרך מולא עילאה ע"י צריך כנזכר וקבל אבא מ"ד ואבא מ"ן ונודווגו והוציאו הכלים הנשפחה דחיי דמלכא קדישא כנ"ל וכשיצארה באבא

שמה דעתיקא קדישא ד'קומט אבל גמיה של ה' פרנפוס
הם יוזחין דעתיקא קדישא דכל קדושים ולא נשתתא ואפילו
זה אינם סובלים אותם מיד אלא על ידי שמתעבדים בחללא
קדישא ושכינתיה :

ומ"ש וכל נייחא וניחא וכו' הוא כמו שאחרנו שאלו בנייחין
מושכים השבט אלו מושכים לחזן ואלו מושכין לפנים
כנ"ל לכן כולו ארקון משיכא דמכובא ומכובעין סתייחא דהיינו
מחכה סתייחא שברישא דעתיקא קדישא ד'ק ולכן אמר
מזכובעין סתייחאין שיש מכובעין דלא סתייחין ואיזון מכובעין
דנשיית' דאם יסתם מקור הנשמה מ'ו יראה קיעון אבל החזין
הם סתווחין בתוך הראש והשערות אינן זוכים מן הנשמה כי
אם מן החוץ הוי משיכא דמכובא ומכובעין סתייחין דמחא
סתייחא דעתיקא קדישא דכל קדישא : ומ"ש וכד
חתחברין לבר ונו הכאור הוא מ"ש לבר לבר דייקא ולא בתוך
האזניות אלא לעילא מן האזניות כגדר שבחיותו מלכ'קדישא
ושכינתיה בתוך האזניות מתלכדים בתוך הפרנפוס חללא
קדישא בתוך ישראל ושכינתיה בתוך רמ"א הם יזדווגו עתה בתוך
האזניות נייחא שאינו יזווגם אלא יזווג הכלים ואם יבואו
החזין דעתיקא קדישא דכל קדישא עכשיו למ"ק ושכינתיה
ליו ירדו מוחין בללו ר"ל למי יצאו החזין האלה מנו מלכא
קדישא ושכינתיה שמציר ולמטה הוא עלמא דפירודא ואיך
יתכן שיוחין באלו ירדו לעלמא דפירודא אלא כוונתי שאין
זיווג מלכא קדישא ושכינתיה'א לבר מן האזניות ואז יזווגם
משם ולא יזווג הכלים בסוד ויהיו האדם ואשתו שניה' ערומים
ולא יתבטלו ועל זה אמר כד מתחברין לבר מוחא דעתיקא
קדישא ד'ק וע' עם מוחא דמ"ק באלו אתעבדו חד העבין הוא
בחקולות שאם יהיה ניכור פתוח בין המקור ובין המים אז
ישם באלו הם התבוס משם ואע"פ שגראה כב' מקוונות מאחר
שהם פתוחים זה לזה ומשיכא דמכובא כוניהם אז ישם באלו
הם א' וזה שאמר באלו אתעבדו חד מוחא שאע"פ שיראה
שמוחא דמ"ק הוא ברשא דמ"ק ומוחא דעתיקא קדישא ד'ק
הוא ברשא' כיון שהשכיבו דמכובעין סתייחין שהם השערות
מתחברין כדאז נוכח לעיל אתעבדיה באלו הוא חדא ועל זה
אמר באלו ולא אמר אתעבדו חדא וכו' בסוד חכמות בחזן
תרוכה דהיינו כשעולה מ"ק ושכינתיה לעילא מן האזניות הם
ב' חכמות דעתיקא קדישא ד'ק ומלכ'קדישא ושכינת' כרוכות
תתן קולה דהיינו כמותו המשיב' דמכובעין בסוד רחובות הכנה
באותם הרחובות אתעבדו חד . עוד יתכן לפרש חכמות

בחזן

אתחזיר ראשית הגלוי בסוד נקודה ולכן נרמזת צו"ד . אבל
צריכין אזו למודעי מאי האי עד דקאח' דהיינו עד דמגו דחיק
שהיה לו לומר זמנו דחיק . ועוד האי עד איז קאי ארישא
דקאמר בקע ולא בקע או אסיפא דאמר אוירא דליה לא
אתידע . יש לומר שהאי עד קאי לאוירא דכיה דהיינו
דאוירא דליה לא אתידע עד דמגו דחיקו דבקיעותיה כהיר
הנקודה ואז התחיל להתודע ובעוד דלא כהיר האי נקודה לא
אתידע ולכן הוגד לומר עד ומה שאמר בטר ההיא נקודה לא
אתידע כלל . וקשה מאחר שאמר שנקרא ראשית מאמר
קדישא איך אמר דלא אתידע כלל אלא יש לומר שהאי בטר
האי נקודה לא אתידע אינו חנה לומר שהיה נקודה לא
אתידעת אמר כך שכבר האי נקודה נקרא ראשית אלא האי
בטר האי נקודה רונה לומר שהנקודה נודעת אלא בטר ההיא
נקודה לא אתידע כלל כלומר הווא דקאי אחר ההיא נקודה
לא אתידע כלל . הרי נתבאר לך הגלוי איך הוה כפיאור
המאמר הוה ואיך נולד הארבעה יסודות וכלל :

ומה שאמר בבק"ה דכר משמש לפלכות ראש קדמאה
במקום מלכות ובמקום כתר לאזניות בסוד אני
ראשון ואני אחרון . לזה יש רמזו בזהר בראשית דף פ"ג
ע"ב וז"ל אשתכח דאית לה כרסייא לכרסייא וכרסייא
לגבי עילאה עלייהו וכד תסתכל בדרגין תשכח חא דמכתא
בהאי מלה וכו' כוונת דהורא דנשינא דהורא תתא דאיהי
אוכחא ואתדבכת דתתיה אתעבידת כרסייא לנהורא עילאה
חוורא דשריית על ההוא נהורא אוכחא לבתר כד מתדבקן
תרווייהו אתעבידת ההוא נהורא חוורא כרסייא לנהורא
סתייחא דלא אתחזי ולא אתידע מה דשרא על ההוא נהורא
חוורא עכ"ל . הרי שמה שהוא כסא לעליון רכיב על התחתון
בכתר וכן כתר שהוא ראש לאזניות הוא בחינת כסא לאדם
קדמאה דאיהו מלכות : וכמו מן תמנא בזהר חדש
דף ס"ה ע"א וז"ל רקיע עילאה טמיר דקיימא צניחו וחד
סעירה גמיחא טמירא דכלא עליה האי אתאחד ולא אתאחד
בזה דלא אתידע ולא קיימא בסוכלתנו הוא כלל דכלא בריך
הוא בריך שמה לעלם ולעלמי עלמא עכ"ל . הגה תדע
שחכמה גם כן נקרא רקיע שכמו שת"ת נקרא רקיע שכן נאמר
מה שמו ומה שם בנו . וכן תמנא שהנקודה של חכמה רומזת
לרקיע דאיהו פתח שהפתח נקרא רקיע שכן תמנא בזהר
שדורש בנקודת קמץ ועל ראשי הוי' רקיע דהמיה היא הנקודה
ועליה הפתח דהיינו צורת קמץ הוי' ועל ראשי הוי' רקיע :

לח כתיבנו

עץ לאלהים פרק ב"ד

בית קדש הקדשים פרק כ"ד

מצינו למדין דפתח יקרא רקיע וכן אמר שכל הרקיע אית חד ספירה ח"ל רקיע עילאה וכו' וחד ספירה גביא ספירא דכלא עליה . הרי שמדבר על הכתר שהוא על החכמה ועל האי ספירה אחר . ומה שאמר אתאחד ולא אתאחד כמה דלא אתידע ולא קיימא כסוכלתא . רוצה לומר האי ספירה דאיהו כתר אתאחד כמה דלא אתידע למשמש בחקוקים חלכות ולא אתאחד דלא עלכות איהו שהיא כתר מיוצגת והחלכות צריך שהיה מיניה וכיהו הוי אתאחד ולא אתאחד . הרי שכתר משלים לעשר לעילאה והיא ראש העשר לתתא :

ומה

בחזן תרצה על יוק' וכמה חזן חזקיהו . דהיינו שיתלכסום בלחצה באגילת או נראהו ס' חכמות הוי חכמות בחזן תרצה אבל כשעולים למעלה באותן העולמות שאין להם קן או יסוד א' הוי בחזכות תתן קולה . עוד יתכן חכמות בחזן תרצה ס' כדי יתקראו דודים דאינון כפיחודא או הס' א' אבל כפיא להם מוחין מרחובות הנהר או יודונו והיו לכשרא הוי בחזכות תתן קולה כלומר עם רחובות הנהר : ומ"ש והאי דפריש לון נחבר לון כחדא . והאי רחז לעתיקא קדישא ד"ק דפריש לון לפי שינאו יוק' ו' אדוקים כנוצר ומ' דפריש לון כדי לחברא לון אפיך באבין ויונוג לון כחדא רחז ויונוג . התחתון והעליון דא כדא שיהו המוחין להטיא הנשמות דא' פרטפוס דאגילת

וכדין אתתקנו עילאין ותתאין דהיינו עילאין שנתקנו ית"ק ושכינתיה ליונוג . ותתאין שינאו או פרטפוס דאגילת שלא היו עדיין מתוקנים כי היו עדיין בתוך הכלים של ה' מלכין לפי שלא היה בהם נשמה לחיותם וכשנודעו ית"ק או נעשו הפרטפוס לפי שהנשמה צריך שתהיה קדושות לגוף לפי שצ"ע הנשמה מנטייר הגוף כדאחריון בנינוגא ע"ל לא היתה ציור שני עד שמק' ה' הויאו נשמות של ה' פרטפוס והחיו אותם אז עלו להתברר . ודע כי המוחין הם סוד הטל יקרא טלא דכדחלאל ח"ש כי טל אורות טלין ואחר רפאים תכיל ר"ל כי כשכא הטל שלך שהוא טל אורות דיקא נויי שאתר אורות ולא אמר אור או אורה רחז על ה' נשמות הוי טל אורות טלין או הארץ רפאים תכיל שהוא שריבא את ה' ילכיס שבידה חותם ציור מווקק דהיינו כביורר ראשון עלו הדעות לבד שהם הנשמות כ"ל כמנא שכל שאר הפרטפוס נשאם אבל עתה כביורר שני עלו בחיות של כל פרטפוס וברגוף כולו כעשר ספירותיו וינאו פרטפוס והנשמות שלהם הם חזיוני ח"ק ושכינתיה כנוצר : ומ"ש כבוד כי ששת ימים עשה ה' ונו' היי"ש שח"ק עשו הנשמות של ה' קנות ולכן אמר כי ששת ימים ולא אחר ששתי ימים שהוא עשה לששת ימים שהם הנשמות דפרטפוס דאגילת שינאו ית"ק ושכינתיה הוי כי ששתי ימים עשה ה' כמנא שבת אונג של ישראל דלעילא ינאו הששה כנים שהם ה' קנות וכו' יתרון הקושיא שהקשימו שאין לאה שהוא בינה ילדה ששה כנים א' ומה הוא ת"ת . שהוא יעקב איך יתכן טילדה את בעלה : אבינו שלמה נקרא שכינתא עילאה בת ונוג דח"ק ורחל שכינתא תתאה בת ונוג דז"א ואם איתא שכינתא עילאה הוא כמו שרמייסם שהיא בינה חתם קשה שלעולם שכינה לא קאי אלא אבת ונוג דקב"ה כיון שאנו אומרים ליחדא שזיה דקודשא בריך הוא ושכינתיה וכו' לא לית פירודא דלא מתפרשין לעלמין ואיך שייך ליחדא ועוד דאם הוא בינה איך שייך ליחדא אותו באינו :

אלא ודאי דהא דאחריון שכינתא עילאה רחז לשכינתא דח"ק שכינה שהוא נקרא ישראל עילאה כך שכינתיה נקרא שכינתא עילאה וכמו שישראל עילאה שהוא מלכא קדישא מתלבש בתוך ת"ת שהוא ועיר שהוא ישראל גער כך שכינתיה שהיא בת ונוג הנקרא שכינתא עילאה מתלבשת כרחל שהיא שכינתא תתאה כמנא כשאנו אומרים שכינתא עילאה שהיא לאה על בת ונוג דמלכא קדישא הרי שלמה ילדה את יעקב וכהתלבשות ח"ק' בתוך דו"ק כשחזונוגס וז"ל או ידאה כללו לאה מזונוג עם יעקב כמה :

עץ לאלהים פרק כ"ה

בית קדש הקדשים פרק כ"ה

ומה שאמר בבית קדש הקדשים שכתו שיש למטה באגילת פרקי פרקין כך יש למעלה . לזה אית ראייה בזהר כדאשית דף ק"ג ע"ב ח"ל ר' שמעון פתח עודע בשערים בעלה מאן .

ביאור ומאחר זה כבר הודעתוך שלא כתבתי או' ליונוג פעם שני כי אם אחר שינאו הנשמות של הפרטפוס חזונוג ח"ק ושכינתיה וכדין כתבתי או' ליונוג וכו' איתם

השואף לי אח ומכלעדי אין אלהים שאין לי כן . כל זה לא שייך
 אלא בשמח דכל חיי שאין לה לא חב ולא אח ולא כן אבל
 צפרטפים ואפילו במלכא קדישא ושכינתיה שייך כל העניינים
 הנזכר שהרי קורא אותנו אחים ורעים וצדיקים ואפילו אדם תרצה
 ילמונו הפסוק הזה על ח"ק שייך ביה ג"כ לפי שהוא נשמתא
 ילגופא וכבר אמרין דאע"פ דנפך מאו"ל לא שהם פשאונו
 אלא אדרבא הוא פשה אותם כנוכר והוא הוא עתיקא קדישא
 ד"ק שהוא התפשטותו דחסד ונבחרה דליה ליה יתוראני
 דאשון אע"ג שתרואני שינאמי אחר זאלה המלכים וינאמי
 מאו"ל . אנו ראשון שאין לי אב . זאני אחרון שאין לי אח .
 כלומר אפילו שינאמי דרך או"ל לא שהם המנואני . דאם
 איתא שהם המניאני היה לי אח . דהיינו שהפרטופים שאנו
 ממניאנות או"ל הם בקדושים לו אחים . ולכן אחר זאני אחרון
 שאין לי אח זרואיה לדבר שכל העולמות . מק"ו מתלבשים
 בכלם שאם היה לו אח היה זה שולט בעולם זה היה שולט
 בעולם זה לכן אחר זאני אחרון שאין לי אח ר"ל שהוא יורד
 עד אחרית העולמות הוי זאני אחרון שאין לי אח וז"ל מ"ש
 דו"ל על פסוק ג' כן זאח אין לו . אח אין לו אבל אחות יש
 לו . וקשה יתאר שיש לו אחות אך אחר זאני אחרון אלא
 צהיית שמלכא קדישא ושכינתיה הם ממקור א' ולא באו מכח
 או"ל ולכן אע"פ שהם נפרדים בהתלבשותם בעולמות . לא
 יקראו כ"א אחד והו זאני אחרון שאין לי אח והאי אחות היא
 אנוי ממש והיית שהיא אנוי ממש לכן היא שולטת בכל העולמו'
 למטה הוי זאני אחרון וה רמז ג"כ בפסוק שה"ל אנוי ראשון
 זאחרון מהו זאני אלא האחד נדרשו לעצמו דהיינו זאני ראשון
 שהוא למעלה בראשית העולמות שהוא האגילית זאני שהיא
 השכינה אחרון באחרית העולמות ומכלעדי אין אלהים שאין
 לי כן ואע"ג שהינא נשמות פרטופי האגילות לא שהם שולטים
 לבדם ומכלעדי ז"ש ומכלעדי אין אלהים שאין לי כן שישליע
 לבדו או שירשני כי אני בכל הוי ומכלעדי אין אלהים :

אתתקן איהו אתתקנו כלל כמה דאמר כד אתתקן תקין כל
 תקונין דעילאין ותתאין . הרי שצמו אותה בחינה שאתתקן
 הוואתקן ג"כ לבולוה עלמין שהיו דומין לאותה בחינה שלו .
 הרי שפני בחינת הפנימי כד יתהוה החינוך והפנימי מוקדם
 בבחינת תקופת לתיקון החינוך והו שצמו האומר כל רישא
 דעמיה דלא אתתקן איהו בקדמיותא לית עמיה מתתקנא . הרי
 שאין החינוך מתהוה אלא מעין הפנימי . תו איתא בזוהר
 זיקרא דק קמ"א ע"א וז"ל כלל דכל מילין עתיקא דעתיקין
 דעזיר אנפין כלל מד כלל הוא כלל הוי כלל יתא לא אשתגב
 זלא שגא אתתקן בתיקונין אלו דיוקנא דכליל כל דיוקנין
 דיוקנא דכליל כל שהפך דיוקנא דאתחיו כגונוני דהאי דיוקנא
 לאו האי דיוקנא הו' . לא בעין האי דיוקנא עכ"ל . הרי ממש
 שאמר האומר אתתקן בתיקונין אלו ומסיים ואזיל דיוקנא
 דכליל כל דיוקנין יובן שהתיקון שאתתקן הוא שנתהוה בחינת
 פרטוף אדם דאיהו דתקנא דכליל כל דיוקנין דאע"ג דהפרטוף
 אינו רוחני כפי ערך הגשמה מכל מקום מפרטוף העוף יורד
 פרטוף הגשמה . והו שאמר האומר כהאי דיוקנא לאו האי
 דיוקנא כלומר דבחינת הפרטוף אינו כל כך רוחני כפי בחינת
 הגשמה הוי כהאי דיוקנא לאו האי דיוקנא הוי . אלא כעין האי
 דיוקנא כלומר ברוחניות אינו דומה לגשמה אבל בדיוקן דמי
 מעין הגשמה . והו שאמר האומר כהאי דיוקנא לאו האי
 דיוקנא הוי שאינו דומה ברוחניות הפרטוף לגשמה אלא כעין
 האי דיוקנא כלומר מעין הגשמה בדיוקנוני . עוד יתכן לומר כד
 שאמר האומר אלא כעין האי דיוקנא כמה דנויתי בתיקוני
 הזוהר דף י"ג בתפ"ל איהו כמה לבושין תקינת לון דאתקריא
 גופי לגבי לבושין דמכסיין עליהו והענין הוא שגשמתא דכל
 נשיותין אית ליה לבוש א' דאיהו מינ' וציה ואיהו יולכא קדישא
 ושכינת' ולגבי הגשמה יתקרי איהו מלבוס אבל לגבי האגילות
 יהיה כערך גשמה והאינלו יקרי לבוס לגבי וכן מדרגא דדרגא
 ומעולם לעולם והו שאמר כמה לבושין תקינת לון דאיתון
 לבושין מתקריין גופי לגבי חנוכיים דמכסיין עליהו ואף ע"ג
 שהלבוס הפנימי יקרא גשמה לאו הוא גשמה ממש אלא כעין
 גשמה לגבי החינוך והו שאמר האומר כהאי דיוקנא לאו האי
 דיוקנא הוי לפי שאינו גשמה אלא לבוס הגשמה אבל מתדחא
 כעין גשמה לגבי החינוך והו שאמר אלא כעין האי דיוקנא שצמו
 שהגשמה הוא חיות ללבוס הפנימי . כך הלבוס הפנימי הוא
 חיות ללבוס החינוך הוי לא כעין האי דיוקנא וכן בענין הפרטוף
 שהחינוך דומה לפנימי . והפנימי לפנימי דפנימי עדי מקנה

שנתאווה בני התיקון . הרי במוכח שזן הסתתון ערע
 העלין וכעו דלית באגזילות חמש סרופים שהם בחיל ברצף
 אחד כך אית לעילא בענין פריזוף דאדם קדמון .
ומה שאמר בבית קדש הקדשים שהאזין . דלכלא קדישא
 אתיין ליה מעתיקא קדישא דכל קדישין . לזה יש
 רמי בווהר שזות דף קכ"ב ע"ב ו"ל דתניא ברא דרוין
 רישא דלכלא אתמתן כהמד ובכבורה כהאי רישא תליין שערי
 לייין ונ"ו . כולהו אקרין שערי דלכלא כלומר משיכותא
 דאתתקן מלכלא קדישא וכלא כחית מעתיקא סתימא קדישא
 עכ"ל . הנה מהאמר הזה נראה שהשערי הם משיכו
 לחכועין כמ"ל כללהו . אקרין שערי דלכלא כלומר משיכותא
 דאתתקן מלכלא קדישא וידוע הוא סכח השערות הוא יין
 האזין ולפי לחות המזון כך יתרכו השער וגם כפר ביארנו
 לעיל ששם מ"ה אינו לנו מן כתר כמו מוחא לרישא ושם מ"ה
 אינו מלכלא קדישא . גמא שהשערות דהאי רישא הם מושכים
 שפע מלכלא קדישא דליהו כחוש כראש וזהו שאמר כללהו שערי
 דלכלא כלומר משיכותא . דאתתקן מלכלא קדישא . ומה
 שאמר וכלא גמית דמעתיקא סתימא קדישא היינו שמעתיקא קדישא סתימא
 דהי סתימא דלתיין דלכלא קדישא אינון מעתיקא קדישא סתימא .
ובמו כן תמלא בווהר . ויקרא דף רכ"ב ע"א על פי דרך אחת ו"ל האי דאוקימנא אכ ואם בעתיקא אחידא בתקוני דהא
 מעתיקא סתימא דכל סתימין תליין ומתאחדן ביה ואע"ג דעתיקא קדישא אתתקן בלחמויהו כדי יסתכלון בכל מילי כולא
 הוא עתיקא בלחמויהו הוא הוה וואו יתא וכל בני תיקונין ביה אכ ואם מהאי מוחא נפקו וכיה תליין וכיה אחידן ועיר אכסין
 דמעתיקא קדישא תליין אגיד וואו אוקימנא עכ"ל . הנה ין הוואיר הזה תדע ההכרש שיש בין מלכלא קדישא לאכ ואם דמחא
 סתימא יתקרו איהו דליהו בתוך הישא דאריך אכסין והאחמה אמה דאכ ואם מהאי מוחא נפקו וכיה תליין וכיה אחידן ועיר אכסין
 דאתתת אגיד וואו אוקימנא . הנה במוחא סתימא אכיל מלכלא קדישא המתכנה בשם ועיר אכסין איר החאמ בעתיקא קדישא תליין ואחיד .
 דרי לך ראה דכל מה דאתי למלכלא קדישא לא אתי אלא מעתיקא קדישא דכיה תליין וכיה אחידא . (ואמר כירוש המאמר
 זה תמצאו בספר תענוות) כה"ל :

ומה שאמר בבית קדש הקדשים שזיווג מלכלא קדישא ושכינתיה הוא למעלה מן האגזילות . לזה אית ראה בווהר שזות
 דף ל"א ע"א ו"ל פתח ואמר מי כה' אלהינו התנכימי לשבת ונו' מי כה' אלהינו דסלין ואתעטר לאתימכא בכתרא עילאה
 קדישא גביריו על כל בונינא דגברו כתרין ועטרין עכ"ל . הרי דולקא קדישא מושכין וקרן בכתרא עילאה : הו איתא
 בתקוני ונער גרש דף ע"א ו"ל ומסיכא דעילת על כל עילאין אתקריאת שכינתא אחונה דישאל עכ"ל . הרי שגם
 שכינתא אית לה סיערת עילאה מסועא דעילת על כל עילאין ולכן דרוין להעלותה ליועלה ליחדא לה תמן עם בעלה :
תו איתא בווהר כהאשיתוף כ"ד ע"א ו"ל פתח בתקדמין ואמר וקרא (דאי) כתיבן למלכלא לותא להביא אתר יודעה כיה
 דהביא אכסין דקדישא דלודרוקת לאתר יודיע הכי דרוין למלכלא ממשכניה בלתייהו כההיא תנא אכן מוכללת ומשוערת
 דאתתת בה כל הונקין וקף בשם דרוין למלכלא לה תמן וכההיא אתר דסליק לה לגבי בעלה אכילו נחש כרוך על שקבו לא יכסין
 אע"ג דאתתת בה ואתה משוער עקב ההיא אכן דליהו דיעקב . דאתתת בה משכניה אכן ישראל לא יכסין ודרין למלכלא
 מל אכן סוף עכ"ל . הרי לך ראה מן המאמר דרוין להעלותה לה לעילא לעיל ליתא אותה עם בעלה כמה שאמר דרוין למלכלא
 לה תמן וכההיא אתר דסליק לה לגבי בעלה אכילו נחש כרוך על שקבו לא יכסין דרוין להקדק בלשון הזה שיש ו' מיתרת טו
 והיא

ויזוג ויאלו נשמות חדשות ואלו הנשמות יהיה תחית החיות
 כמו שהיה בכלים נשברים של זה חלבים . ודע כי בסוד
 החיות הוא סוד העליה למעלה כמו נשמתו הכלים עליו
 הנשמות למעלה והנשמות האלו יתעשו גופם לנשמת אחרת
 שיבואו ציווונ מלכלא קדישא ושכינתיה בסוד תורה חדשה נמצא
 מה שאירע לכלים למעלה כך יאירע לנו וזמן שהנשמות
 שיבאו ממלכלא קדישא ושכינתיה החיו אותם הכמוסים כך
 יחיו נשמות ישראל ו"ס סוד תחית הכלים האלו הוא סוד
 תחיית המתים דכתיב וכוך ה' ונו' דהיינו נשמות תק"ו שהם
 נשמות ישיבינו לנשמות שלנו שיתלבשו בתוכם כמו הנשמה
 לנוק ועל ידיה לא יהיה עוד מות לכי שאז הנשמה תהיה
 מחק' וואין מלאך תמות שלש עליה הוי הויית כן רוח ובחיות
 חיים אשר לא יכובו מיתיו דלא כסוף לעליון . וזה ששם
 סוד הכלל דנרמיה חוזר על האמור לעיל שהנשמה שהיא
 מצוירת את הגוף היא הכלל דנרמיה הנקרא קיסטא דמי
 כמזכר לעיל :

צאה יוכל לנלות בשכלו לעיין בהם כמו אין חקר לתבונה וכל הימנותיהו אלו אצ"י שהם בחינת דע"ק ד"ק חסל בהם חק' כבוד חמלך בחון שהוא חוק חק החילות למעלה כבוד צפירקן דלעיל הרי שהכבוד מורה שיק' ומשתעשע בחונת העולמות וזה שהוא עולה יותר מאשר

הפרטטים לפי שכבוד הכבוד שהוא הוא עתיקא קדישא ד"ק והוא כעוד נשזה החילות זה שפין כן בשאר הפרטטים ולכן הוא עולה למעלה אבל לא שאר הפרטטים כי מק"ו הוא התפשטות מעתיקא קדישא ד"ק הן מונד נשתתן הן מנד פרטטיה וכל העשר פרטטים דחילות מייחלים לא כמו האדם כשישן שייחיל שבווא אלה הנשמה ועיניהם נמות לוי כדאיתא בוור וכו' מסתכלין אפי' באפי' כלהו פלמין בחייה לכן עיניהם תלויות אליו לבי שיש התלכשות בשדה כבוד עק בעין שכן תראה כשדס מביט אל חמיו אהובו שהכחו עיניהם זה שכלבם ולב ולב ידברו ולפי שתחת ח"ק הוא לשמן בו"א כבוד אזה להשכלו כי תראה הוא לעינים לכן עיניהם נמות אליו כדי שיכח רחמי ושב יל כסאו ושכן בתוכם על זה אה' ועיניהם נמות לוי דייקא לפי שאם אינו טיב בתוכם אין שם לא ויווג זלח יחוד ועיקר תחית העולמות הוא ע"י מוחין שחוקן ע"י ויווג ויחוד חס אין שחתה אין ויווג אבל כד מק"ו בתוכם כלהו עלמין כחידו או יורדן מוחין לגורך קיום העולמות על זה אמר ותיכון אליו שאם אין הוא אין מוחין ככרע . ומ"ש והאילות כפני אילות דאילות ונו' הוא שידע כי האור מתפשט ומתלכט בעיניו והאילות דאילות שאחרת הוא בחינת עתיקא קדישא דכל קדישא וכמה נתחלה כל האילות מונג בחסד' ונבנות דלילה שהוא בחינת חק"ו נמש

נבוא לכאר הכואר הזה . מה שאמר התאמר עד לא זמק תקונוי דחלבא ועטורי עטורין רונה לומר שכל שר טלא החיך הכי עטורין הכקרחין עטורי עטורין כאשר נתבאר בפרקין דלעיל ואינן חקרון תקונוי דחלבא שירותא ומחמא לא הוה . ר"ל טלא היה בחינת אנה

אצילות דאצילות ושם ישכמה אלפים דרכבות עילמות אשר אין להם חקר וכלם נקרא אצילות דאצילות בחינת דע"ק וכלם מושל בהם מלכא קדישא ושכינתיה לפי שהוא עצמו ע"ק וכלם מייחלים אליו ועיניהם צופות אליו וצריכים אליו וכ' ששאר העולמות שמחם ולכטה . והאצילות נפני אצילות דאצילות הראה כונס בפני הענק . וכן ב"ע לפני האצילות השם פרוצה סאלו העשר פרטטים דאצילות הנ"ל אינו יכול לעלות מוצת הפרס' הנ"ל אלא מלכא קדישא ושכינתיה דוקא וזה סוד והבחינה לכל ל"אש ר"ל אין מי שמתנשא למעל' סזאת הפרסא יששם הוא עתיקא קדישא שהוא דישא דכל רישין לא אהיה מ"ק ושכרת עיון לפי שאחרת הוא והוא אמה סה שאין כן שער העשר פרטטים דאצילות בסוד ואעתה כי אני אני הוא והוא דייקא דהייט ע"ק דאחור ל"ה ד"ה דמק"ו כדאיתא בפ' חוקת ז' ל רבי אבא אמר בכל אחר חוצקרינן היא דכר ומקבא כחדא וכלל' אף עילצה ה' ונקבא דכר' א' כלל' א' דכלא דהא א' בשליבו שריא . וכן אין אנון ישראל דע"ג דאינון לתתא אינון אחרון כלל' א' עילצה דכלא דבנין כן כתיב הוא עשנו ולא אנונון בצלף כתיב דאיהו כלל' א' דד' . ה' דכלל' א' כל

עון לאלהים פרק כ"ו

הוצרך מק"ו. למה יש רוח בוודא שמו"ק ד"ק ע"א ו"ל כאל שדי
אתחזיק לא מנו אספקלריא דלא כהרא ולא אתחזיקא מנו
אספקלריא דהרא עכ"ל הרי מן המאמר משמע שהוצרך פרנרף
מ"ק ושכינתיה ופרנרף דו"ן כדי למתחזי בכל אתר דקדק חוי
ליה שיש עולמות שאינם סובלים לראות פנים דדוכרא ואז
אתחזי לכו מנו אספקלריא דלא כהרא ואיבו נוקב ולכן הונרך
הזו פרנרפין ; וכמו . כן תינוא בוודא ויקרא ד"ק קד"א
ע"כ ו"ל וייער מאי נר . נר זורה בנו זורה דלא הוא וייער .
ומכו זורה בנו זורה דלא דתרין שמו"ק דאתקרי שם מלא הוי"ה
אלהים ודא הוא רוח דתרין יוד"ן דווייער וכו' וכמה אתכלילו
בדיוקא . עילאה דאתקרי אדם . אדם דכליל דכר ונוקבא
עלאה וכו' וכל דא למע בגין לאשתלשא ולעילא ביה סתימא
דסתמא עילאה עד ספיא דכל סתימין דהא הוא דכתיב ויפתח
באביו נשמת חיים וכו' בגין דהוי יהיא נשמתא שמתכחא
בכלא ויתפשטא בכלא ולמהוי הוא . בלאחזי עכ"ל . הרי
בכירור שמה שהוצרך בחינת פרנרף מק"ו דאיבו אדם דכליל
דכר ונוקבא כדי למהוי יהיא נשמתא שמתכחא בכלא כדמכרש
ואזיל בגין דהוי יהיא נשמתא שמתכחא בכלא . ומתפשטא
בכלא וכו' ואתייתא כמו שפירשתי בבית קדש הקדשים שחלכא
קדישא אינו יכול לירד למטה מאזילות שאינם סובלים את
אורו אלא השכינה שהיא מסתרא דגבורו' היכולת בידה לנמש
אורה תחת גבורתיה ועל ידה . הנשמה . מתפשטת בעולמות
בריאה יטרה עשיה וסולטת . על הכל . קרי שמה שהוצרך
פרנרף דמלכא קדישא ושכינתיה הוא לחמוי . יהיא נשמתא
מתפשטא בכלא כנו"ל ;

ומה שאמר בכ"ק הק' כפר"ה שמשם דאזילות בהתלבשותה
באזילות מקיימת המות . למה יש רוח בוודא שמו"ק
ד"ק ר"א ע"א ח"ל כנופא אית תריסר שייפין דקיימין . בעובדא
דנופא כמה דאוקיימא ואינון שייפין . דנופא
ופולחנא דקדושא ברך הוא דעובדא קיימא ככו בגין דעולחנא
דקדושא ברך הוא בתרין סטרין כשייפין דנופא דלבר ואית
תריס' שייפין אחרין פנימאין לגו מן נופא ואינון רוחא דמכשתא
עילאה ואתייעו כגוי מכריא וכו' חולקאן . דרוחא . דאיבו
פנימאין לגו מן נופא לאמתקנא ככו . תקווא . דרוחא . דאיבו
פולחנא יקירא פנימאיה דקדושא ברך הוא כמה דאוקיימא גו
רוחן פנימאין דקדושא דבי שיעון עכ"ל . הנכה מן המאמר הזה
כראש שכנס שדרך האדם למעלה לקדושא ברך הוא כשייפין
קיימאיים דנופא כן צריך למעלה ליה כשייפין פנימאין דנופא .
הא

בית קדש הקדשים פרק כ"ו

שכל האזילות נגד העולמות דע"ק ד"ק כנגדו בכני ענק וכן
מאזילות לכי"ע מיה סיורר לכי"ע הוא מלכות דאזילות לכד .
כיוצא שבי"ע נגד האזילות הוא באזילות נגד אזילות דאזילות
והוי כנגס בפני ענק . וכו' ושם פרנרף מאלו העש
פרנרפיה דאזילות אינו יכול לעלות למעלה ויהפרא הכ"ל
אלא מלכא קדישא ושכינתיה דווקא . מטעם הנזכר וכדרש
פסוק זה והמתנשא לכל לראש כשני פנים דהיינו באור הראשון
הוא שכל הפרנרפים הם שלו כבוד לך ה' הגדולה והגבורה
והת"ת והנצח והאדו כי כל דא יקוד לך ה' המלכה דא מלכות
והמתנשא לכל לראש אפילו בכרש טראש הוא חכמה וזכיה
והמתנשא לכל לראש הוא כתר הרי שכלם שלו והביאור השני
הוא שחלת המתנשא היא מיותרת על עשר שהרי זה כבר הוזכרו
לכל לראש הוא לרבות כח"ב שהם כל הראש כיוצא שתיבת
והמתנשא כדרש לחוד ר"ל ו' . ה' . מתנשא לכל לראש ותיבת
והמתנשא הוא כתיבת טעם למה שאמר לך ה' הגדולה וגו' בזה
האופן אומר הכתוב לך ה' הגדולה וגו' ה' המלכה וגו' וא"ת
והרי הם מאו"א ואין אומר שהם שלו כבוד לך ה' וגו' . וי"ל
אין ה"ב שהם אפ"י שיצאו מאו"א הם שלו לפי שהוא גדול מאו"א
בהיות שמתנשא למעלה חכלם . הוי והמתנשא לכל וכו' ה"א
שהם מק"ו מתנשא לכל . עד אותו רישא דכל רישין הוי לראש
לכן הוא גדול יותר מכתר חכמה . וזכיה כל שכן וישאר
הפרנרפים לפי שאין ווי שיתנשא וידבק ויתעלה למעלה בע"ק
ד"ק אלא הוא לפי שהוא הוי ע"ק ד"ק וכו' ד"ק הוא הוי ;
והמשל בזה שני שלהכות ככ"ל נמצא דאע"ג שמתפשטים
ותלכטים באזילות ונראים כגמים ת"מ שורשם
למעלה אחד וידוע כי השני שלהכות הם מק"ו . ושורשם עליון
הוא עתיק קדישא ד"ק ובעולותו מק"ו לאתר ע"ק ד"ק אז יראה
הכל א' וזה עוד חכמות בחון תרנה דהיינו כשהיה חון מעולת'
ע"ק דהיינו שהוא באזילות או תרנה שנים אבל כשיעל לאותם
רחובות שהם עולמות דע"ק ד"ק שאין להם סוף שלכן נקרא
רחובות אז יראה הכל אחד ולא יבחן בין ע"ק ד"ק למק"ו הוי
מתן קולה חד נמצא שאתה הוא מק"ו הוא הוי ע"ק ד"ק ח"ש
לפי שאתה הוא והוא אתה ואתה רוחו על מק"ו שהאלף רוחו
בע"ק ד"ק שהוא . ראשית המחשבה וכל תכלית המחשבה היה
להניא פרנרף . דמ"ק לכן לקח אותו התי"ו שהוא תכלית
המעשה וחברם כחד להורות שתכלית המחשבה הוא סוף
המעשה והה"א רוחו לשכינה כנודע . עוד י"ל כי הוא הוא
ע"ק ד"ק שהוא נבחר והוא שלא לנצח לכן מדבר לנצח

ונסתר

ואת אחרונים אני הוא אף על פיש אחרים לראשון אני הוא . וכי אחרים יש לראשון הן . שמו המיוחד הוא ראש ויחיד .
 אחרים הם ארנ"י אלה"ש שד"י א"ל נבאו"ת והם מתנבים ביחודו והוא הוא יתברך ממש דכתיב זאת אחרונים אני הוא עכ"ל .
 הכה מן המאמר הזה משמע דלית ביה שיעור קומה שאמר אני ה' ראשון שדי לו שאמר אני ראשון כמו דאמר במאמר דלעיל אני
 ראשון ואני אחרון ולא אמר אני ה' ראשון כמו דאמר כאן : ועוד נרדף להבין האי דאמר זאת אחרונים אני הוא דמהאי
 ליגזא לא משמע שנקרא אחרון כמו דאמר עם ואני אחרון שכפי הכוה דלעיל היה לו לומר זאת אחרונים אני אחרון כמה דאמר
 אני ה' ראשון דמדאמר זאת אחרונים אני הוא משמע דלאו איהו אחרון אלא שיושב עם אחרונים . ועוד האי מלת הא מיתדת
 שהיה לו לומר זאת אחרונים אני ודי בזה מאי מלת הוא דקאמר . וי"ל שפסוק אני ראשון ואני אחרון מדבר על הנשמה ולכן לא
 הזכיר באותו פסוק שום שם יען כי לא אתרשים בשום רשימוזלכך לית ליה שום שם לפיכך דיבר בהתנה סתמא ובלשון יחיד
 דהיהו ראשון לכל ואחרון לכל אבל כהאי קרא דמייתי המאמר הזה דאין ביה מתחל לדבר בההוא רשימא דאתרשים בראשית הכל
 ולכן הזכיר בכלן שם הוי"ה וכזה השם שייך מלת ראשון דמלת ראשון משמע דהוא תחילת הויה"ה שגרשם קודם ככל ומה דלא
 היה רשום וגרשם קודם הכל שייך ביה שם ראשון וזהו שאמר אני ה' ראשון ולכן תמצא שדרשו באני ראשון . שאין לי אב"ה דלמה
 הונדף לומר שאין לי אב יאמר אני ראשון שקדמתי לכל ומחילא משמע שאין לו אב לא מחמת ממלת ראשון משמע הראשון שגרשם
 ונשתתף הכל חיי לא כרשמה לכך דרשו אני ראשון שאין לי אב ולא אמרו אני ראשון שקדמתי לכל שאז היה משמע שגרשם קודם הכל ולכן לא
 הראשון שגרשם . אלא אני ראשון שאין לי אב ולא אמרו אני ראשון שקדמתי לכל שאז היה משמע שגרשם קודם הכל ולכן לא
 הזכיר בו שם לפי שהוא לא כרשם וי"י שלא כרשם לא תלוי בשמא אבל כהאי קרא שהזכיר בו שם מדבר בההוא רשימו דאתרשים
 דמשונה . ואמר אני ה' ראשון כלומר כי שייך מלת ראשון שגרשתי קודם הכל הוי אני ה' ראשון אני ה' דוקא שייך כי מלת ראשון
 זכרדך טבע היונה ראשונה אי אפשר לומר שהוא אחרון שכבר הוא ראשון . בדרך משל אם יספור האדם עשרה סלעים הראשון
 הויה מן היד יקרא ראשון והעשירי יקרא אחרון ואין יתכן שהראשון יאמר עליו . אחרון אלא הטבע הזה אינו נופל אלא בדבר
 דמורגש והבסקר מן היוקור שהראשון יקרא ראשון והשאר יקראו אחרונים לו אבל בשם הויה"ה דהיהו מלכא קדישא ושכינתיה
 שזיה קודם הכל ואיהו כשמה לכל הכפירות מחמת שמתלבש בתוך כל הכפירות הנקראים אחרונים לו אף על גב שהוה ראשון
 יונא בתוך האחרונים ויבוכה עליו שם האחרון ג"כ אבל לא לגמרי הוא ינא ראשונה וזהו שאמר אני ה' ראשון ואת האחרונים
 אני הוא ולא אמר אני אחרון אלא עם האחרונים אני גם כן בתוכם הוי ואת האחרונים אני הוא הראשון הוי אני ה' ראשון ואת
 אחרונים אני הוא : עיר יתכן לומר בתלת אני הוא שזאמר שההוא נשתתף קדומה דהיא נשתתף דכל חיי מתלבשת
 בהאי שאי קדישא דהיהו מלכא קדישא ושכינתיה ואדוקה בו כמו שאמר כשמה אני ראשון ואני אחרון יען כי מתלבשת בכל
 ראשון ואחרון כך יולכא קדישא דהיהו מניה וכיה דהיהו נשתתף . שייך ביה למימר דראשון ואחרון וכן ידרש קרא . אני ה' ראשון
 ואת אחרונים יען כי אני הוא רונה לומר כי אני הוא הוא הכשמה . הרי מכל האומר לעיל שלכשמה אין לדמותה בשום צורה ולא
 בשום נקודה וזאת . אבל יושם הויה"ה ראשונה מתחיל הניור : ואגב אורחין נבאר פסוק אחד תמוה שנקבלת וזהו יש אחד
 ואין שני גם כן ואח אין לו ואין קן לכל עמלו גם עיניו לא תשבע עושר ולמי אני עמל ומחסר נפשי מטובה גם זה הכל וענין רב
 הוא . יש לדקדק בפסוק הזה הרבה דיוקים ראשונה ינאי האי דקאמר יש אחד ואין שני שהיה לו לומר יש אחד ואין לו שני שאם
 כוננת הפסוק לומר שאין פשוטה היה לו לומר ואין לו שני . שני"ה מה שאמר גם כן ואח אין לו האי גם מה בא לרבות שהיה לו
 לומר וכן ואח אין לו . ומאמר שאמר גם כן היה לו לומר גם כן גם אח אין לו . ועוד האי גם עיניו מה בא לרבות . עוד קשה
 האי שיפא דאמר ולמי אני עמל ומחסר נפשי מטובה על מי קאי על הראשון ואין שני או על אחר שמדבר שאם הוא כפכרת רש"י
 ז"ל דקאי ארישא דקרא דהיינו על הראשון ואין שני . אם כן חסורוי מחסרה שהיה לו לומר ולא אומר למי אני עמל . ועוד
 דאשילו תימא דדבר הכתוב בלשון קננה הויה"ו של ולמי תיותרת שהיה לו לומר למי אני עמל . ויש לומר דככל התורה יש נסתר
 ונגלה ודרך הנסתר שפסוק הזה הוא שלמה המלך מגיד סוד רוא דיוחדא ואומר בהיות שיש דבר כזה למי אני עמל ומחסר נפשי
 מטובה וכך פירוט הפסוק כמה שהקדמנו לעיל שאמר אני ראשון שאין לי אב נמצא שמה שנקרא ראשון הוא בשביל שאין לו אב
 דאי היה לו אב הוה מתקרי שני לפי שהאב הוא כח ראשון והבן הוא כח שני וזהו שאמר הכתוב יש אחד ואין שני לפי שיש אחד
 שהוא שני דהיינו שינא מאלא ואלא ואמר עליו כי אחד קראתי ואע"פ שנקרא אחד הוא כח שני ונמצא דמתקרי אחד ושני

ומדקראת **נא**

עוד לאלהים פרק כ"ג

ומדנאלתי עקדתי אתי - וזה האחד הוא שני ילך אחר הפסוק ויהי אחריו עקדתי אתי והוא שני
 למקור - וזה שאמרנו שם ויהי אחריו עקדתי אתי - רוצה לומר מאחד שהוא ראשון שאין לו אב - כל שאין לו אב אין לו בן כפי
 אלא משפטו המיוחד שמקראו אחר ואין שם כל מה שיצטרף אל יקרא בנו כי אם בראיו וכנס שאין לו בן וזאת שאין לו אב - כך
 גם כן אי אפשר להיות לו אחר מאחד שאין לו אב ואי אפשר לומר אחריו וברצונו דהא דנס לא בא לרבות על אב על אב אלא בא
 לרבות מאחד בראיו שאין לו אב ולפיכך נקרא שם אב אב אב כן ואחר - אביו או אביו אביו
 לרבות על אב אב על האחריה לו לומר גם כן גס יתאבד אביו או אביו וזהו שם אביו גס על אב אביו
 אחת וזה שאמר ואין קק לכל עמלו היינו שברא העולמות שאין להם קק וקצבה ומדתו להשיך כפע תמיד תכלי קצבה שאלו
 שהנברות מעמידים השפע לתת לכל עלם די מחסורו היה חוזר הדבר לכמות שהיה והוא שאמר גם עיניו לא תשבע עושר שלא
 ישבע מלתפת עושר וכדמות שיש אחדות מה לוי אבי עמל ומחסר את נפשו מן הטוב הנמקן הוא בודאי דמי שאינו יודע דבר זה
 ועשוק בדברים אחרים גם זה הכל וענין רע הוא שיניח אהדות כזה ויחזיק בדברים אחרים :

ובנד - שאלו בבית קדש הקדשים שזות העליון הוא מלכ שבת לבל שבת על ימים העליונים והיינו כל אלה שבעי - זה
 בדרך בזה שזות דף י"א ח"ל ה' ה' יתראה תתלמי מנו כבינו עלאה ותעשר ותתכרה בשלמו וכדן כמים והיה
 אור הלכה כזה והחיה ואור החיה יהיה שבעתים עד דיהא שבת לה' ללקח כשין בתענוו קדושה דא היה כתר אה כל האור
 אלה שבעתה והוא יהיה לתעניתא דרוח קדישין דעמא דשראל לאלבשא לכתר שבת כעופין אחרתין קדישין דכתיב ויהי הנשאר
 כצנן והמתר בירחלים ע"כ ויילך דרוחן קדישין על"ל - הרי שזונו שכינה לעילא כד מודונו בהוא כבינו דלוי שם י"א
 ומתלמי החיה הוא כאלף שבעי :

עוד לאלהים פרק כ"ד ביה קדש הקדשים פרק כ"ד

ומ"ש בבית קדש הקדשים לעיל שכל עולם יש אביו ע - זה בדרך כמדתו האל"ו ז"ל ששם הוי"ה הוא כללות
 דכל עולם והוא שבת י"א של הוי"ה דהיו אבא נקרא חבילות
 דחבילות ה"ה דאטו כבש"ה ה"ה דהיו אבא נקראת כחיה
 דאב"ה ו"ה שם הוי"ה דהיו ועיר אנכון
 נקראת כחיה דחבילות ה"ה דאחונה של
 הוי"ה דהיו ועלמות חיה עשיה
 דחבילות - ברו שבעולם החבילות יש
 אהנעם שאלמות - וכן הוא בכל עולם
 ועלוב והיה לו החוק הושר - בוורר
 בחזית קדיש ע"ד ע"ל ח"ל כד סלקא
 בתפלת דקדושה בדרך הוא לצענכ
 יקרא ליקדיה סלקא עמו מחבבה רעות'
 לחנעטא והנעסעס מתתר דהיה
 יתבוא סתמא דלא חתייע עד
 דחנעסעס ודתייל לבדי נרין אתר דהיו
 כדש תמיד כדתייל דהיו רוח חיים
 וכדתייל את כשטת ההוא מחבבה ושריף
 כאבא דחוקת ההוא מחבבה חלמים
 קיים

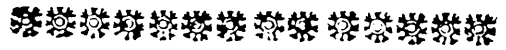
ביצור - האמת זה האמת שאמר שהוא הוא עתיד קדיש
 דכל קדישא כזכר אס כן גדול הוא מאריך ויהיה
 ואין צריך לומר משד הפרצופים החבילות כבודו כיוון בלוי
 ה' מי כיוון נאדר כקדש נורא תהלות עשה פלא וכזה הקדיש
 שקדש הקדשים נקרא כתר - וכלא
 נקרא חביה כבוד כלל ועין אל נבחר
 ועל זה נקרא חבילות תהיות חביה
 וכאן הכתוב עיני שאין דומה לו -
 לא כתר ולא חביה ולא שום פרנץ זה
 שאמר האמת מי כיוון בלוי שזו שאין
 כמהו בכל פרצופי החבילות - מי כיוון
 נאדר כקדש כזה אחרנו שכל אחד עשן
 כפירות עליונות נקרא קדש וכזה נקרא
 ק"ק ועל זה אמר נאדר פקדש שאין בכל
 אלו ה' פרצופים הנקראים קדש נאדר
 כיוון לפני שאתה נורא תהלות עשה כלל
 ששנית חבילו החבלא שכלם הוי עשה
 כלל והוא החביל וכדתייל עשה כלל
 עייה ששאר חבירות - אלו החבילים לפי
 שטיק

ולפיכך הוא גדול מאריך ובא"א
 ואין צריך לומר משד הפרצופים
 דאצילות כבוד מי כיוון בלוי ה'
 לפי שהוא ועיקרא קדישא סתימא'
 דכלא דהיו חד ולא בחושבן חד
 הוא חד הוי חד ליהוי לא אית ביה
 פירוד ולא שינוי אלא ספטר דילן
 הוא שנין דאבן דדהיינו עתיקא
 קדישא הוא רחמים ששטיים ברי
 שום העדכות דין כלל אכל סק'ו הם
 מודכב סדן ורחמים לצורך דיקון
 העולמות וכל העושר פרצופים
 דאצילות המוכרים כלם צריכין אליו
 והוא אית צורך להם - ומה שכתוב

הוור

בשנים שם מלכא קדישא ושכינתיה כן הנשמה שהיא הנפוחה
 שבת עתיקא קדישא וכל קדישא אתפשט בשנים דהיינו
 בתלכא קדישא ושכינתיה והפרש שיש בין יחוד הגוף ליחוד
 הנשמה כי הנשמה היא אפילו שנתלבשה בהם לא פסק מקורה
 מלעילא כי הוא ההתפשטות בלבד שמתפשט בהם עד סוף כל
 העולמות כלי הספק אבל מסטרא דפרופסא כשמתלבשים
 באיכות נראים כשלשה וכשמתעלה מק"ו למעלה אז נראה
 הכל אחד הרי שהשלה אלקי משני סטרוקים אחד הן מבחינת
 פרופסא הן מבחינת נשמתהון הוי ראו עתה כי אני אני הוא
 זלכן הוא אלהינו הוא דייקא כנוצר וכל כוונתינו צריך לכוון
 האלו השלשה קשרי דמהימנותא עם התלבשות דאיון קב"ה
 זשכינתיה וכל התורה כלה ארונה על זה הענין הן מברכות הן
 אינוניות הן הולך אל מקור אחד וכל מעשיך יהיו לשם כי
 עיקר האמונה בהן תליא הוא אלהינו ואין עוד אחר - אמת
 אלכנו אמת דייקא ואפס זולתו ככתוב בתורה וידעת היום
 והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים כשמים ממעל ובכל
 היפוטושים דאלימות ועל הארץ מתחת אפי' עד נוקבא דתהומא
 רבא אין עוד מלבדו על כן כריך הוא כריך שמה וכריך זכריה
 לעלם ולעלמי עלמין אמן :

עד כאן הגיע פירוש חז דרוין דמהימנותא שלימתא דכלא
 ונקרא שמו בית קדש הקדשים :

דאיון מקל וחומר ומגורה שזה וכו' אז יתראו השלשה סתמיים
 לעשר ספירות ותלת קשרי ולא עשר כנגד עשרת הדברות .
 בוהר ויקרא דק קל"א ע"א ו"ל שבעה קשורין אינון דמתקשרי
 אינון דמתקשרי בהו רוא דמהימנותא והם תלת אבהן ד' אחרנין תלת אבהן
 היינו שרין לקשר וליחס רוא דמהימנותא בכל העולמות אפי' וקראן לתלת קשרי
 אבות לכל יחודין דעלמא הוי תלת אבהן וארבעה אחרנין . (וביאור המאמר הזה כלו תמצאהו בספר תענומות) :
 חו איתא בוהר כראשית דק רל"ב ע"א ו"ל בשעתא דסליק ברעותא דרוא דרוין לאפקא תלת גוונין כדא כלילין ואינת
 תלת גוונין חיוור וסומק וירוק כדא אשתליכאן דא עם דא עכ"ל . הרי לך מן המאמר הזה ג"כ רמז לדברים אלו שתחלת
 כל דבר היו התלת קשרי מדאמר לאפקא ולא אחר להמניא ש"מ דהוון מקדם . והאי חז דרוין היא הנשמה דכלולא בהו .
 הרי דתלתא כדא אינון וכל הדברים דרוא דמהימנותא בתלת הויין כמה דאיתא בדברי רבותינו ו"ל דרמז להווי' אלו שתחלת
 דרב חסדא כריך רחמנא דיהב לן אורין תליתאי על יד תליתאי לעם תליתאי בירחא תליתאי ביום תליתאי . הרי שהכל שמה
 בשילוש כדכתיב והחוט המשולש לא במהרה ינתק וכן בפרצוף אדם דאמר קרא נעשה אדם בצלמנו כדמותנו כל פרצוף האדם
 משולש . וראשונה אגיד לך בכללות האדם . הראש הוא חלק אחד . החזה עד הערפס שהוא חלק השלש הוא חלק שני .

דאיון חד דאם התלת אי אפשר להיות חד כפי דעתינו וכו' אך
 יתכן העשר להיות חד : ואם העשר יתכן להיות חד מכל
 שכן התלת דאיון חד . ולפיכך לשכר מתלבשות כופ"דים
 הוכרזתי לאסף כל המאמרים דשייכו זעבין תלת קשרי
 דמהימנותא וקודם הכל נבוא מאמרים לידע אם יש תלת
 קשרי דמהימנותא ואבא היום אל העין עין משפט היא קדש
 הלא הוא בוהר ויקרא דק קל"ב ע"א ו"ל פתח רבי אלעזר
 ואמר יעלזו חסידים בכבוד ויכנו על עשכבותם תאנא בתלת
 עשר מכלין אתקשר קשרא דמהימנותא לאשתכחא ברכאן
 לכלא וכל מהימנותא דקב"ה בתלתא אסתמו . ועל האי בתלת
 עשר מכלין אורייתא מתעטרא כמה דאוקיימא עכ"ל . הרי
 בכיור ראה כל מהימנותא דקב"ה בתלתא אסתמו . ואם
 תאמר שאין לו הכנה למאמר הזה שמתחל בתלת עשר מכלין
 ומסי' בתלת והדד ואמר ועל האי בתלת עשר מכלין אורייתא
 מתעטרא דמה שייכות יש לתלת עשר לתלתא . ועוד מאי
 האי דאמר רבי אלעזר בתלתא אסתמו שהיה לו למאמר
 מהימנותא דקדושא כריך הוא בתלתא הוי . מאי האי אסתמו
 דקאמר אלא תדע שהתלת קשרי דמהימנותא דכלא לא עילב
 בחושבנא עם העשר ספירות לפי שהם סתמיים לנו בנו דעשר
 ספירות כאשר נבאר להלן בפ"ה . וכל עיקר העשר ספירות
 והתלת קשרי סתמיים . אבל מי שזכה לראות בפור פני מלך
 תיים ידע להן . ולכן בתיקונין דמלכא יעראו תלת עשר
 כנגד עשר ספירות ותלת קשרי ולכן אמר ועל האי בתלת
 עשר מכלין אורייתא מתעטרא ולא נעשר כפוש שהם עשר
 דברות והענין הוא ששכיבא לפרש התורה בשלש עשרה כללים
 ולכן בפירוש התורה הם י"ג כללים כנגד י"ג מכלין הדומים
 יען כי בפירוש יתגלה הסתום ואז יהיה תלת עשר . עו איתא
 בוהר ויקרא דק קל"א ע"א ו"ל שבעה קשורין אינון דמתקשרי
 אינון דמתקשרי בהו רוא דמהימנותא והם תלת אבהן ד' אחרנין תלת אבהן
 היינו שרין לקשר וליחס רוא דמהימנותא בכל העולמות אפי' וקראן לתלת קשרי
 אבות לכל יחודין דעלמא הוי תלת אבהן וארבעה אחרנין . (וביאור המאמר הזה כלו תמצאהו בספר תענומות) :
 חו איתא בוהר כראשית דק רל"ב ע"א ו"ל בשעתא דסליק ברעותא דרוא דרוין לאפקא תלת גוונין כדא כלילין ואינת
 תלת גוונין חיוור וסומק וירוק כדא אשתליכאן דא עם דא עכ"ל . הרי לך מן המאמר הזה ג"כ רמז לדברים אלו שתחלת
 כל דבר היו התלת קשרי מדאמר לאפקא ולא אחר להמניא ש"מ דהוון מקדם . והאי חז דרוין היא הנשמה דכלולא בהו .
 הרי דתלתא כדא אינון וכל הדברים דרוא דמהימנותא בתלת הויין כמה דאיתא בדברי רבותינו ו"ל דרמז להווי' אלו שתחלת
 דרב חסדא כריך רחמנא דיהב לן אורין תליתאי על יד תליתאי לעם תליתאי בירחא תליתאי ביום תליתאי . הרי שהכל שמה
 בשילוש כדכתיב והחוט המשולש לא במהרה ינתק וכן בפרצוף אדם דאמר קרא נעשה אדם בצלמנו כדמותנו כל פרצוף האדם
 משולש . וראשונה אגיד לך בכללות האדם . הראש הוא חלק אחד . החזה עד הערפס שהוא חלק השלש הוא חלק שני .

ענין לאלהים פירק כ"ח

והענין והמטה הוא חלק שלישי שהוא מקום המעייס • ולכל חלק יש אחד ויתלשש בו שהוא חלק ויחזיק חלק • חלק הראש הוא המוח • חלק הגוף הוא הלב • חלק הכטן הוא הכבד • ושלשתיהן בקראין חלק אחד דהיינו אוניות ח"לך נטוריקן מו"ח ל"כ כ"ד • וכל חלק יש בו שלוש בעצמו • דהיינו הראש יש לו ב' אונים אחד מכלן ואחד מהראש הרי שלש • החזה יש לו ב' זרועות אחד מכלן ואחד מהראש הרי שלש • הכטן יש לו ב' שוקים והכטן הרי שלש • וכל ג' מחלק אחד יוכל חלק הם כנורות אל"ף דהיינו אורך ושני אונים הם כנורות ח"לף • אורך הגוף ושני זרועות הם כנורות אל"ף • וכן היוצאם עד ראש הגוף וב' שוקים כנורות ח"לף • ממש שהאל"ף הוא נורות ג' אלפין ולכך שם ח"ה שעולה כמנח אל"ף יש בו ג' אל"פין דהיינו אל"ף כנורה ולכך אינו דידע רוח דהיינונותא כמו שאמרנו רז"ל ארבעה הכירו את בוראם מעצמם ואלו הם אברהם ואיזב וכו' • ג' אונות אחד בדכריו ומכשרי אחזה אליו • ולג' מן תלת קשרי לו דפרטופא דנופא דאמיא שראשי תיבות מ"לך איתא תלת קשרי דהיינונותא דכלא וריוואס באל"ף התמתן גם כן והוא המחיה את האדם ואינון נשמה ורוח ונפש • והם ריוואס לעתיקא קדישא ומלכא קדישא ושכרתי • נשמה במוח • ורוח בלב • ונפש בכבד • הא לך תלת קשרי דהיינונותא דכלא ואינון המחיים את פרצוף אדם ולכך הם סתומים בתוך האדם כנשמתא לגופא ולכך אמר רבי אלעזר לעיל וכל מהיינונותא דקב"ה פתלתא אסתיוו • כיוצא שם ג' קשרי גו תלת ג' חלקי הגוף ואינון ראש וחזה וכטן וכתובס מוח לב כבד ולגו מנייהו כר"ן • וכמו • כן תמצא בזהר שמות דף ע"ג א' רמז ל"ו ח"ל תריין מתעטרן פתלת תלת עיילי בחד עכ"ל • והענין הוא שכבד

הוא דברנו לך שהשליש חלקי הגוף השמים הם ליוטה דהיינו החזה והכטן והחלק השלישי הוא הראש הוא עשרה לכו וזהו שאמר תריין מתעטרן בתלת כלומר הב' קשרי מתעטרן בקשר השלישי וכשתעטרן בראש או יהיה השלשה אחד • וזהו שאמר תלת עיילי בחד כלומר אז השלושה עיילי בחוטם אחד שהכל פרצוף אחד • ורומה לכו תמצא בזהר ויקרא דף ר"ג ע"ב ח"ל ה' אלהינו ה' • דא הוא רוח דלביה מראש נורים אינו ואתיחד ברישא בנעא ושכילא • ה' דא רישא עילאה איתא דכלקא • אלהינו דא נוצא דאתמר גו עי • ה' דא שכילו דלתתא ועל רוח דא אתיחד ביחודא כדקא יאות עכ"ל • הנה בראש הנה מראש לך שני פעמים תלת קשרי • כיוצא וחיוטיות הו"ה אלהינו הו"ה הם תלת קשרי פנימאין • וזהו שאמר דא הוא רוח דלביה מראש נורים אינו כלומר דאלן תלת קשרי הם מאתך עילאה שהוא ליועלה מן האבות הוי יוראש נורים אינו כדכתיב הכינו אל נור חונכתם ואתיחד אלן תלת קשרי דהיינונותא דכלא בתלת קשרי תתאין דאינון רישא ונוציא ושכילא • רישא איתא דכלקא דהיינו כתר דסליק ליעילא עד אין סוף • נוצא היינו תבארת דאינו גו עיל של ישי אכינו של דוד • שכילא היינו מלכות • וזה שאמר בראש ועל רוח דא אתיחד ביה כדקא יאות • רומה לומר מאת ששה תלת התתאין • דאינון רישא ונוציא ושכילא לך כתיבתו כהן התלת עילאין שכל יוצא חוץ ליועלה • וכמו • כן תמצא בחיקונו וזהר דף ג' ע"ב ח"ל דעשר ספירות דאצילות מלכא כהן אינו ונרמזהו חד כהן חיהו וחיוו חד כהן • מה דלאו הכי בשאר ספירות דבריאה דלאו אינון וחיווין חד לאו אינון ונרמזהו חד עכ"ל • הרי דהתלת קשרי ונרמזהו סיהו מכל יוקוס בין מלמטה ליועלה בין יוכייו לחיווין כמו שאמר בראש דעשר ספירות דאצילות מלכא כהן אינו ונרמזהו חד כהן • אינון וחיווין חד כהן • הרי שיש שלשה דברים אינו • ונרמזהו • וחיוויו • ואע"ג דכלל חד • הו' איתא בזהר חדש דף ו' ע"ב ח"ל אלא רוח דא הא אתיחד גו סבא דרבי התנוא סבא וכו' הכי גוי דא חלק עשרה שמהן כולנו כנוונא דהוי קליפה ליומא ואע"ג דכללנו יונחא כולנו כנוונא עילאין וכוונאין עילאין לית יחאן דקאים כקווייווין אכל כליו כנוונא דקליפה לגבי יוה • דלא ידוע ולא קיימא כחבתתא כלל וכל שכן רוח דאין סוף והכי כנווין אינון קליפה לגבייה וכלל דא לנו מן דא ויומא סתומא לנו כנו דלא אתידיע כלל עכ"ל • וצריך להסוין הנומא האי סופא למה לי לחמר וכלל דא לנו מן דא וכו' שכבר אמר דהעשר שיהן הם כקליפה ליומא לגבי ההוא דלא ידוע וכל שכן לגבי רוח דאין סוף אם כן סופא יוה באלא שיועיון • אלא תדע דאלו לא הוה סופא הוה אמיא שזינו ויתלשש זה בתוך זה • וזה שאמר כקליפה ליומא • היינו בערבין שבערך ההוא דלא ידוע דאינון ערך דעשר שיהן כערך הקליפה לגבי יונחא כנווין רוחניותם שהקליפה לעולם יותר מורגשת מהיומא ולעולם הוה אמיא דאינון ויתלשש דא בתוך דא לך הנומא סופא ליומא וכלל דא לנו מן דא דהיינו שאמר כקליפה היינו דהוא דלא ידוע שרי כנווה דאלן עשר שיהן ואלו היו עשר שיהן כקליפה הנומא את הנה ולא שבעה שיהן הם קליפה חס ושלום כמה דעיייתי ברישא חלקן שמהן כלנו כנוונא דהוי קליפה ליומא ואע"ג דכללנו יונחא • הרי שלא ידוע איתם כקליפה אלא שכילא דהוא דלא ידוע כנוויו • וזה שאמר בראש יונחא שתיאמא לנו כנו דלא

אתרדיע

עון לאלהים פוק כ"ח

פה

השכיחא לעילא מקף רוצה לומר תפק וליך כוונתו לסגולתא דהיינו תלת קשרי הוי שופר הולך סגולתא . ולכן אין להפסיק
 טעם של ורקא עד סגולתא כשארס וירק את האבן חי אפשר לאותה האבן לנזח עד שתעלה למקורה שחס בתנורת כדכתיב
 חס רועה חסן ישראל וכהי' כוונה אין הקליפה יכול לשלוט בה כמה דווייתו כסיפא דנריך לסלקא לה תין ובהוא אחר דסלק
 לה לגבי בעלה אפילו כחש כרוך על עקבו לא יפסיק והאי לא . יפסיק לא קאי אהדס שיה יפסיק ויתפלתו אלא קאי אהדס שפילו
 טהיה כרוך עליו ששלט עליו וזמנת חיה עון לא יפסיק תפילתו הכח כוונת הוהת וחק על גב שניתן לו רשות מן שמיא
 כמה דכתיב ואתה תשאמו עקב מ"מ ככוונה ואת לא יוכל הכח להפסיק תפילתו ולא לשלוט עליה זהו שאמר והכילו כח כרוך
 על עקבו לא יפסקו וזו מוכח מן הלהובא שאמרנו שחי אפשר להפסיק בין שלהובא תכלתא ללכנה ולא חלכנא לאוכחא וכהאי
 שלהובא מתחזין כל רזין דהיינונותא כדאיתא בזהר שמות דף פ"ח ע"כ ו"ל אשתכח דאית כרכייה לכרכייה וכרכייה לגבי
 תא חוי נפש דאיהו אתעברתא . תתאב דאתדנקא . ביה בנופא כנונא דנהורא דפוניא דנהורא תתא דאיהו תכלתא ואתדנקת
 כפילתא אתעבידת כרכייה לנהורא עילאה חיוורא דשמיא על' הווא נהורא . תכלתא לכתר כד אתדנקן תרוויכוו אתעבידת
 הווא נהורא חורא כרכייה לנהורא בתומאה דלא אתחוי ולא אתידע בה דשרה על' הווא נהורא חורא וכדון ב'ה'ש'ל'ס' וכך
 איהו בר גש דאיהו שלים בכלא וכדון חקרי קדוש כמה דאת אמר לקדושים אשר בארץ המה וכו' כנונא דא כרוז עלאה עכ"ל .
 יכוון כן תנא בזהר כראשית דף ג' ע"כ ו"ל תא חוימאן דכעי לידע תכוונתא דיתודא קדישא יסתכל בהלהובא וכו' עכ"ל .
 הרי לך שסוד התלת קשרי דאינון חד מוכרח מכת משל כנר שאמרנו שהתלת קשרי דהיינונותא אי' דמתחזין תלת אינון חד :
ועתה נריך לידע מיהו . התלת קשרי ידוע דעד שבכמה מקומות בזהר . אינו מוכיר כי אם עתיקא קדישא וזעיר אנפין
 כדאיתא בזהר ויקרא דף קצ"א ע"א ו"ל כללא דכל מילין עתיקא דעתיקין בזעיר אנפין כללא חד כללא הווא כללא
 הוי כללא יתא לא אשתכח ולא שאל עכ"ל . והנה קשה למה מדלג על ההרים מקפץ על הנבעות שהם האבות והאמהות ומקשר
 עתיקא דעתיקין בזעיר אנפין לבד . ואם רגזו לקשר ולכלול מרישא לסיפא יאמר כל מה דאמינא בעתיקא דעתיקין וכל
 מה דאמינא בח"א וח"א ו"ן כללא חד ולמה נקט וועתיקא דעתיקין עד זעיר אנפין לבד . והנה הכל בלי הזכרה . וכמו
 כן תמנא שם בע"כ ו"ל ויכיר בתרין יוד"ן למה הוא דעתיקא קדישא ורזא דזעיר אנפין ולא הזכיר שום פרוק אחר . וכיוון
 תמנא . בזהר ויקרא דף ר"ץ ע"כ ו"ל אמר רבי שמעון כל מה דאמינא בעתיקא קדישא וכל מה דאמינא בזעיר אנפין כללא חד
 הוא כללא חדימלה . לא תלייה ביה פירודא כריך הוא כריך שמייה לעלם ולעלמייה עלמין עכ"ל . הרי עיניך רואות את המזמרים
 האלו שלא הזכיר אבא ואחא מכל וכל . ואם תאמר גם כן לא הזכיר מלכות ידוע הוא שהדס לא יקרא כי אם דכר ונוקבא
 כדאז וכהיות שמוכיר זעיר אנפין דאיהו פלגא דנופא בהזכיר פלגא דנופא האחד כלול בו פלגא דנופא השני דאיהו נוקבא וכזה
 יתורן למה אינו מוכיר כי אם זעיר אנפין ולא נוקבא אבל לעיני אבא ואחא קשוא למה אינו מוכירם . ויש לומר שכשכונה
 סמין עתיקא קדישא לו"א אז מדכר ככלכא קדישא ושכינתיה ואף על גב דקראת אינע זעיר אנפין היינו שלגבי עתיקא קדישא
 יתקרי אלבא קדישא ושכינתיה זעיר אנפין . ואינו נריך להזכיר נוקבא לפי דמלא קדישא ושכינתיה דו כרגעין אינון ובין
 תלכא קדישא ושכינתיה לעתיקא קדישא ליכא שום כרוף בנייהו כמה דיש בין אריך אנפין לזעיר אנפין ולכן אמר כל מה
 דאמינא בעתיקא קדישא וכל מה דאמינא בזעיר אנפין כללא חד כללא הווא הוא דייקא כריך הוא כריך שמייה לעלם ולעלמי
 עלמין אמר : **רוץ** שהתלת קשריהם עתיקא קדישא דכל קדישיה ואלכא קדישא ושכינת עוון הנקדחת מערונתיה ואלו הם
 תלת קשרי דהיינונותא דכל עמינונותא ודכר זה ברור בכמה מקומות בזהר . ראשון כדראשן . באהר שמות דף פ"ח ע"כ ו"ל
 אמר רבי אלעזר לחנו אין סעודתי אריך ומתקבן אחר לים לזליע דשפתא כתיב ונרכבתין על גמתי אריך ביה כללייה
 נעמדכא מערונתיה וכעי כר גש למחדי כחדותא ולמיכל כסעודתא דמטרונתיה . במיא דסנתא . כסעודתא קדישא וכו'
 וסעודתא דעתיקא עכדיון וסעודתא דאליה היא ודאי וכי כסעודת' פליתי וכו' דא היא סעודתא ד"א דהוי בשל יתותא וכו' וכעי
 כר גש למחדי כסעודתיה ולאלכא אין סעודתי דאינון סעודתיה דהיינונותא של יתותא דזרעא קדישא דשראל די מהיעשתא
 עילאה דא דהולקו ולא קעמן עובדי ע"א וכגון כך אמר בימי בני ישראל עכ"ל . הרי תלת קשרי דהיינונותא אין דאינון
 עתיקא קדישא ואלכא קדישא ושכינת עוון הראוים בתלת סעודתי אריך אינון מהיינונותא דשראל נוקבא ולא דזוכרי ע"א

התורה
 שאלו
 מהם
 כפרו
 ימין ושמאל
 ולא כפרו
 הימני

כמו **מו**

עז לאלהים פרק כ"ח

וכמו קצתווא בווהר ויקרא קצ'רפ"ח ע"ב ו"ל דמאן דוכי כהו וכו' למהימותא שלימותא חד סעודתא דמטרוניתא וחד
 סעודתא דמלכא קדישא וחד סעודתא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין ובהווא עלרז וכו' בהו לאלין עכ"ל . הרי לך
 צבירור דיעת סס בתלת קשרי עי הס . ואלין תלת אינון חד כלל פירווא סכן תמצא רמו לוח . בוורר שמות דף רל"ח
 ע"ב ו"ל סגין דתלת רומין קשרין כחדא רוח תתא דקרי רוח הקדש . רוח דלעז באמצעייתא דקרי רוח חכמה וכו' וכן
 אקרי רוח תתא . אכל האי רוח דנשקו זנו שופר כליל באשא ומיא רוח עילאה דאיהו . סתים בחשאי דכיה קיימין כל רומין
 קדישין וכל חכפין צהירין ונבין כך אהדרת עולה רוח ממש עכ"ל . הא קמך דתלת רומין קשידין כחדא : ואלין תלת
 קשרי דאמיא דאינון עתיקא קדישא וזלכא קדישא ושכינתיא דמיין כנושא ונשמתא ונשמתא כדאיתא בחיקוני . וזהר
 חדש בתפילת אליהו אכת הוא דמקשר עשר ספירות פנימאין ועשר ספירות ספירות מינוכיים לגבייהו ונבין דאנת מלגזו
 שוית אמונת ישראל בהון . הרי דלעשר דמלכא קדישא קראם פנימאין זלעשר דשכינתא קראם מינוכיים ונשמתא איהו
 דזיינד לון וכמו קצ' תמצא בוורר ויקרא דף קכ"ב ע"א ו"ל תא חוי הכי כמי לעילא אית לבווא ונושא ונשמתא
 לנשמתא שמיא וז' יליהון אלין אינון לבווא וכנסת ישראל דא גופא דמקבלא לנשמתא דאיהו תפארת ישראל ועל דא איהו גופא
 לנשמתא שמיא . דאמרן דא תפארת ישראל דאיהו אוריתא מתא ונשמתא לנשמתא דא איהו עתיקא קדישא זלכא אחיד דא כד
 עכ"ל . הכי צבירור שלשכיה קראם גופא וזלכא קדישא קראו נשמתא וזככימי נשמתא לנשמתא ותלתינון אינון חד ורומיזים
 בתלת הו"א כמו שאמר קרא הו"א עשנו הוא דייקא דאיהו ענד כלל זלכך קידור חכש כנסת הגדולה לומר הוא אליהו ואין עוד
 אחד כמו דאמר קרא חני' ה' הוא שמי כאשר נדרש בפרקין דלעיל שזלת הוא כולל בתלת קשרי דוהימותא ה' שכינתא ו' זלכא
 קדישא ח"לף עתיקא קדישא דכל קדישאי דאיהו כללות דכל תלת . וכן תמצא בוורר ויקרא דף קס"ג ע"ב ו"ל רבי אבא
 אמר ח"לף אית הוא וקרין איה דבר ונקרא כחדא זלכא עילאה ה' נוקבא ו' זוכרא זלכא דכלא דהא ח"לף
 בשלימו שמיא עכ"ל : וצריך להבין החומר הזה . ראשונה אם שאמר ח"לף כללא דכלא זלכא לא איהו ח"לף עתיקא
 קדישא . שנית איהו לומר דהא ח"לף בשלימו שמיא . וסעבין הוא דאלו הוא איהו ח"לף עתיקא קדישא משוע דאינון
 תלת ויורדין וכדי להורות ששנים שפרט כלול' באחד איהו ח"לף כללא דכלא לומר שה' זהו' שדרש אותם כלולים בח"לף
 ולכך לא אמר ח"לף כליל לון שאו היה משמע זלכא קדישא ושכינתיא ויפירדים ועתיקא קדישא כליל לון כשנכנס בגוייהו
 אבל לא שס' מינייהו זכיה לכן אמר זלכא דכלא לרמוז שמונה ח"לף ג' צורות וזה אות אחת כך האזינו' ה' שזכר כלול'
 באות ה' שהוא הקדוהו הו' כללא דכלא ואתי החומר כנוכח ואולי דאם תאמר למה לא דרשתי זלכא על פרוץ עתיקא
 קדישא לבד . הוא משום דהא בשלימו שמיא כלומר דהא בצורת ח' נראין שלשה מרות דאינון עתיקא קדישא
 וזלכא קדישא ושכינתיא . הוי דהא ח"לף בשלימו שמיא . ולכך לא אמרתי ח"לף עתיקא קדישא . דכל קדישין אלף ח"לף
 כללא דכלא . הרימבואר דתלת קשרי אינון אחד זהו' אליהו . ולכך סס אותם בתלת חדא דהיינו הוא לרמוז שס' אחד
 ולכך רמזהו ח"לף ברש ח"לף צ"ת להורות שזלת קשרי דאינון חד קדמין לכל זהו' דעבד כלל ועל כך הם ברש ח"ב .
 ועשר חסבונה זיהים אחד להורות על אחדות של תלת קשרי שאף על פי שפרט לון ספורתה ועשר ח"לף שלשה צורות . אלן
 לא היה ברש ח"ב לפלות כחושבן אחד לא היה עימיו דאינון אחד שכל דבר שבקדושה ע"ז כולל ופרט . בנקום ספורתה
 ופרט ויחד כחושבן וכולל הפרט בגויה . ובנקום ספורתה מיוחד חפרט כחושבן שהרי כמד כלולהפרט ספורת האות הא כינד
 ח"לף ספורתה של אותיות ח"לף ב"ת דהיינו י"ד וי"ז דל"ת כזה זלכא בנכך לשים אותה ברש ח"לף ב"ת זיהים
 חסבונה אחד להורות שזלת קשרי הם אחד וי"ד שהיא נקודה אחד עם חסבונה עשר לבי שאין מקום לטעית ספורת . ואם
 יאמר כוונד העשר יהיו דבר אחד . יושב לו הרינו' ד' שספורתה עשר והיא נקודה אחת ואם יאמר כינד אפשר שאחד יהי
 שלשה תראה לו הרי האלף שספורתה אחד והיא זלשה מרות . וראיה לזה תמצא בוורר חדש דף ע"ג ו"ל וכו' תמצא
 וי"ז דאיהו ארבעסותא חד שפיעו כלל דיוקין אחרנין אחי רוח דיליה שיתא ואל"ף דאיהו תלת דיוקין אחי רוח דיליה חד
 אלף תמצא רמין דסליקין כשמיא קדישא אחיה לתמצאה לון כפרטא . אלף לתמצאה כולה וליחד לון כחדא למהו חד וכד אינון
 כחדא בכללא חדא דיוקנא חדא אית לפרטא לון ולמיבד פרטין דנשקי יתהווא כללא דאיתמר ועל דק כלל אתהדר למהו
 דרש פרט אתהדר למהו כלל . כלל דא וי"ז דאתהדר למהו פרט כחדא השית ואיהו שפיעו חד כחוחי . פרט אלף תלת

עוז לאלהים פירק כ"ה

כל רוחין קדישא וכל אנפין נהדיין עכ"ל. הרי שתלת קשרי דאזילות קראת תלת רוחין יען כי הרוח הוא בערך מלבד לנשמה
וכמו כן תמונא בודהר שמונת דף רנ"ו ע"כ ו"ל וכד מתדבקן רוחא ברוחא כדון רוחא עילאה סתימאה שארי על האי רוחא
דאמנעמא עד כאן לשונו. הרי שהזכיר תלת רוחין דאזינון ועיר וקוקביה ורוחא עילאה :

ואלו הם התלת קשרי הרמוזים באזילות ואינון חד לכל האזילות. הוא עגס אחד. וכן תמצא שרוזין אותם בודהר בשלש
אותיות שבין ד' כדאיתא בודהר ויקרא דף ע"ב ו"ל יו"ד רישא לכלא אב לכלא. ו' בן דאוליד וכפיק מיניה וויכיה
אשתכח. דל"ת בת. מטרוניתא דכל דיכין בידהא אשתכחו עכ"ל. תו איתא בודהר ויקרא דף ז' ע"א ח"ל תלת אתון
שלימותא דכלא ראשיתא דכלא. ה"ד עילאה דכלא. ו' ו' אמשעיתא שלימותא דכל כטרין מעבר לכל רוחין כיה תלייא
מהימותא. דל"ת דא צרורא דחיי עכ"ל. הרי לך מן המאמרים הנזכרים לפי שרוזין התלת קשרי דאזילות במלת אות יו"ד
להורות גם כן דאף על גב דמתקריין לבושא אינון מוחא וכלא חד. ולפעמים תמצא שחשב תלת קשרין מן הכניזין עד החינון
דהיינו גופא ונשמתא ונשמתא כדאיתא בודהר ויקרא דף רצ"א פ"ב ח"ל כהורא דאתגלייא הקרי לבושא דמלכא.

כהורא דלגו — לטובה כהורא הוא מה דלא אתפרש ולא אתגלייא עכ"ל. וכמו כן תמצא בהקוני בודהר דף ג' ע"ב ח"ל בתקוני

דעשר ספירן דאזילות מלכא בהון אינו ונרמיה חד בהון אינו ומיין חד בהון מה דלא הכי בעשר כפיראן דכריאה דלאו אינון
ומייןן חד לאו אינון ונרמיהון חד עכ"ל. תו איתא בודהר ויקרא דף ו' ע"ב ח"ל אלף רוא דה הא איתיר גו ככרא דרב
המונא סכא דכל בני שמחן עילאין אינון קיימין כגופא לנשמתא עילאה דלא אתידע ולא אתגלייא וכו' אלףן שיוכן עשרה בלחו
בגונא דהאי קליפה למוחא ואע"ג דכלהו מוחא בלחו כהורין עילאין ובוסמין עילאין לית שוין דקאים בקוייעייהו לכל בלחו
בגונא דקליפה לבני מה דלא ידע ולא קיימא בחכמתא כלל. וכל שכן רוא דאין סוף והני כנויין אינון קליפה לבנייהו וכלא
דא לגו מן דא ומוחא סתימאה לגו בגו דלא אתידע כלל עכ"ל. וכמו כן תמצא בתקוני בודהר דף ו' ע"ב ח"ל ולאו
אינו כגונא דבר נש דאינו אחד וכניזין אחר אלף קודשא בריך הוא ושמייה וכנוייה כלל חד עכ"ל. הרי שרוזין התלת קשרי כגופא
ונשמתא ונשמתא לנשמתא. לא יקשה לך כדאיתא זה לאמור והלא ה' קשרי הם עילא ותתא ואזינוניתא ואלו המאמרים השמע

שה' קשרי הם דא לגו מן דא. והענין הוא שחאמר ששתייתא שבגו מלכא קדישא אינו נשמתא דעתיקא קדישא ממש הוה ליה כאלו
הזכיר עתיקא קדישא ומלכא קדישא. ושאמר דשכינתא נרמות בגופא דמלכא. כדאיתא בודהר דף ק"ג ע"א ח"ל תא חזי
בכח ישראל דא גופא דהקבלא לנשמתא דאינו תבארת ישראל וכל דא אינו גופא לנשמתא. נשמתא דאמר דא תפארת
ישראל דאינו אורייתא ממש. ונשמתא לנשמתא דא אינו עתיקא קדישא וכלא חמיד דא בדא עכ"ל. הרי כמו שאמרנו
שכשחשב חכמינו לחינון היינו תלת קשרי דהיינו שהם פתיקא קדישא. ומלכא קדישא. ושכינתיה. כמו שאמר החאמר
לעיל שהבאתי. הוא. ושמייה. וכנוייה. כלל חד. הוא דהיינו נשמתא. שמייה היינו הוי"ה. כנוייה היינו אהני.

וכשזכיר התלת קשרי בפירוש דהיינו עתיקא קדישא ומלכא קדישא ושכינתיה. הם תלת קשרי הכניזיים דהיינו נשמתא
הקדומה כלולה בהון. כדאיתא בודהר בראשית דף ל"ב ע"ב ח"ל תלת נפקי מחד חד בתלת קיימא עכ"ל. רוצה לומר
שהתלת קשרי אלו שרשיהון ועיקרהון זההיה נשמתא. וזו שאמר תלת נפקי מחד חד וע"ג דאמרין דתלת נפקי מחד לא שנכחו
התלת והיא נשארת למעלה. לא חד בתלת קיימא תדיר ולא פסיק מכהון לכלמין שעל זה התלתהון אינון חד ולא עייל בחושבא
שמהון למהו ארבע. יען כי היא אינו מלתא אחרת בפני עצמה אלף דבר היינו חד לשלשתהון כדאיתא בבראשית דף רמ"ה
ע"א ח"ל תלת נשמתין אינון ועל דאזינון תלת ארבע אינון עכ"ל. הרי שאינון חושב כי אם שלשה. ומאחר שהם שלשה מוכרחים
אנו לומר דאית נשמתא אחרת דמייחדת לבו למהווי חד וזו שאמר החאמר ועל דאזינון תלת ארבע אינון כלומר מאחר שאנו
חושבים תלת בעל כרחין לומר שיש נשמה הרביעית המייחדת לון למהווי חד. הווי ועל דאזינון תלת ארבע אינון ומה שלא חשב
אלף שלשה יען כי היא כללות דשלשתהון ואחדות דילהון ואינוה נשמת בפני עצמה כי היא ואינון חד אינון. וכמו כן תמצא
בתקוני בודהר דף י"ג ע"א ח"ל אינון אפיק תשע ספירן דאזינון כלל דא"ח דאינון עמודא דאמנעמא דכליל מאינון תשע
ועילת על כל עילאין לא נחית עליה יחודיה עד דאפיק ליה בת גוניה כלילן מעשר כפירות וכנויה נחית עליה יחודיה בגין
דתבא חביבא עליה ואינון דאחיד כתריויהו ובגין דא אינון חד מעשריה בלא חושבן עכ"ל. הרי מדאמר החאמר ועלת על כל
עילאין לא נחית עליה יחודיה ולא אחר ועלת על כל עילאין לא נחית עליה מדאמר יחודיה שמייה ועל נשמתא דכל

בתקוני

ען לעלוהים פרק ע"ח

בשעתין קאמר דלוי'ה הצינדות לון ובגוי'ה ק' אינון אחד מסטריה בלא חושב' . דתלת קשרי אלון לא עיילי בחושבנא . . . אינון אחד עסטרית בלא חושב' . ומאחר דמלכא קדישא ושכינתיה לא עיילי בחושבנא עם הספירות דחנניות מכל שכן עתיקא קדישא הגרמו כביעות על כל עילאין כדאיתא בזהר דראשית דף כ"ב ע"ב וז"ל דלעילת על כל גיבורות לית ליה תניינא דנטייל עבה מעיה דלוי'ה יחיד קדם בלא וולית ליה שותפא ובגין דא חמר ראו עתה כי אזני חזי הוא ואין אלהים עמדי דנטייל עבה חזינא דלא חית ליה תניינא בלא שותפא ולא חושבנא דאית אחד בשותף כגון דכר ונוקבא ואתמר סהון כי אחד קראתינו . אכל חינו חד בלא חושב' בלא שותף זכרון דא אפרזאין אלהים עמדי עכ"ל . הרי מהאחרים האלו דעתיקא קדישא לא עיילי בחושבנא ומלכא קדישא ושכינתיה ציין דאינון מיניה וביה עמש מחסדים ונבורות דיליה לכך גם כן לא עיילי בחושבנא :

ואחר שהודענוך את כל זאת שיש תלת קשרי ומי הם התלת קשרי ומה בין התלת קשרי דמהימנותא דכלא לתלת קשרי סתם עתה דריבין אנו להודיעך שהתלת קשרי הם הם עיקר האמונה של ישראל כדאיתא בזהר שנות דף פ"ח ע"ב ח"ל וכעי בר נש למחדיה סעודותיה ולאשלמא אלון סעודתי דאינון סעודתי מהימנותא שלמתא דזרעא קדישא לישראל דמהימנותא עילאה דא דילהון ולא דעמון עובדי עבודה זרה ובגוי'ה ק' אחד ביני ובין בני ישראל תא חזי בסעודתי אלון אשתמולדעון ישראל דאינון בני מלכא דאינון יהיכלא דמלכא דאינון בני מהימנותא ומאן דפגיס חד סעודתא חזייהו אחזי פגמימתא לעילא ואחזי גמיה דלאו מבני מלכא עילאה הוא דלאו מבני היכלא דמלכא הוא דלאו מזרעא קדישא לישראל הוא ויהבין עליה חומרא דתלת מלין דיקא דגריבס וכו' . עכ"ל . הרי ששי שאינו מאמין בתלת קשרי דסעיננותא דאינון חד לאו מבני ישראל הוא דהאי אמונה היא אמונת ישראל דכתיב כיני ובין בני ישראל :

הו' . איתא בזהר שנות דף קכ"ד ע"א וז"ל אור דבי יחזק' זכר כלל אחר זימבין וחזון דהא יכלהו אחידן בשמא קדישא עילאה ועל דא תיבין אחי דכתיב שלם פעמים בשנה משום דבהו אליהו מהימנותא עכ"ל . וכמו כן תמצא בזהר זיקרא דף ס"ב ע"א וז"ל שמו וכל מהימנותא דקודשא בריך הוא בתלתא אסתיתו עכ"ל . תו איתא בזהר זיקרא דף ע"ג ע"א וז"ל ובגין כך תיבין קיימא דכלא זמיהימנותא דכלא לקשרא דמהימנותא דא דהא כדקא חזי עכ"ל . וכמו כן תמצא בחיקוני זוהר חדש דף י"ד ע"ג וז"ל ועלה אחרת ודמות על ראשי הרים קריב דאינון קריבא דככתרא עילאה דאינון מרבה להבוא דאתקרי עיקר האמונה עילת על כל עילאין עתיר ונגזי עכ"ל . הרי שלעילת על כל עילאין דאינון סוד הגמיה דבגו עתיקא קדישא דכל קדישא דאינון ונשאתיה חד אינון אתקרי עיקר האמונה וזהו דקריב דאחר בזהר דככתרא עילאה דאינון מרבה להבוא דאתקרי עיקר האמונה אינון מלכא קדישא דהאי גמיהא גם כן מתלבשת ביה ובשכינת עוון כדאיתא בזהר זיקרא דף ק"ט ע"ב ח"ל הכי יחוד קודשא בריך הוא אע"ג דאינון כגשתתין לגבי כרביית ומלאכין . הכי אינון לגבך עלת העילות כגופא לגבך ואגת הוא דייחד לון ומקרב לון ובגין דא אמונה דילך בהון עכ"ל . וכמו כן תמצא בחיקוני זוהר חדש דף י"ג ע"א וז"ל ואינה דקשר עשר כפירות פניו ואין ועשר כפירות חינוכיים לגביהו . פירוש מלכא קדישא ושכינתיה ובגין דאינון מלכא חזי אמונה לישראל בהון זכו' . ובגין דא קרא ליה אמונה לישראל דבה אשתמודעו עילאין וחתאין לעילת על כל עילאין ומאן דמייחד ליה בה' . פאלו מייחד ליה ואמליך ליה על כל עילאין ותתאין עכ"ל . הרי לך דבורה מכל האחרים הנזכרים לעיל שעיקר האמונה תלוי בתלת קשרי דמהימנותא ומאן דמקשר ומייחד לון כאלא מייחד ליה ואמליך ליה על כל עילאין ותתאין ומאן דמלעיג על תכמתא דא לית ליה חולקא בעלמא דאתי כדאיתא בזהר שנות דף קע"ח ע"א וז"ל אחי זכוני ויקלו דא הוא מאן דלא ידע ליחדא שמא קדישא ולקשרא קשרא דמהימנותא זלחמשכא לאתר דאנשרין ולאווקיר שמא דמאריה טב ליה דלא . אתברי עכ"ל . וכדאזי שכל ימיו שחי בהאי עולמא לא יעלו בחושבנא קמי מלכא קדישא כדאיתא בזהר שנות דף רס"ב ע"א וז"ל ומאן דלא אשלים זלא קשרי קשרא דמאריה כדקאמרן כד קריב קמיה מאריה זמלי בלזתא ולא חייש על יקרא דמאריה טב ליה דלא אתברי וקודשא בריך הוא חמר קמיה את האיש הוא ערירי גבר לא יגלא בימיו ודא אינון גזול אביו ואמו הכא אישתלים בלא לעילא ותתא רוחא דשמא קדישא שלישא לעילא עכ"ל . הרי שזימן אינם מונחלים זלא עיילי בחושבנא קמיה מלכא קדישא כדכתיב גבר לא יגלא בימיו ככתיב הסמוק שכל מה שעשה בימיו ומזות אין לו הגלגל בהון ימן כי כבר בעיקר האמונה לישראל הוויא ליה כעכו"ם ועכו"ם ששבת שזיב חיתיה דוקא ששבת חייב חיתיה ימן כי אין האמונה הזאת לעכו"ם אלא לבני ישראל ולכך כל הסופר באמונה זאת אינו

שנתין קאמר דלוי'ה הצינדות לון ובגוי'ה ק' אינון אחד מסטריה בלא חושב' . דתלת קשרי אלון לא עיילי בחושבנא . . . אינון אחד עסטרית בלא חושב' . ומאחר דמלכא קדישא ושכינתיה לא עיילי בחושבנא עם הספירות דחנניות מכל שכן עתיקא קדישא הגרמו כביעות על כל עילאין כדאיתא בזהר דראשית דף כ"ב ע"ב וז"ל דלעילת על כל גיבורות לית ליה תניינא דנטייל עבה מעיה דלוי'ה יחיד קדם בלא וולית ליה שותפא ובגין דא חמר ראו עתה כי אזני חזי הוא ואין אלהים עמדי דנטייל עבה חזינא דלא חית ליה תניינא בלא שותפא ולא חושבנא דאית אחד בשותף כגון דכר ונוקבא ואתמר סהון כי אחד קראתינו . אכל חינו חד בלא חושב' בלא שותף זכרון דא אפרזאין אלהים עמדי עכ"ל . הרי מהאחרים האלו דעתיקא קדישא לא עיילי בחושבנא ומלכא קדישא ושכינתיה ציין דאינון מיניה וביה עמש מחסדים ונבורות דיליה לכך גם כן לא עיילי בחושבנא :

כל המורה על שלחן מורה בן אברהם בן שמואל
של רב ר' שלום יבנה בעיר

שן קנין למנה קנין זה מנה קנין זה
מנה קנין קנין יבנה קנין קנין קנין

ביתו למנה בעל למנה

100
43
74

117

“ספר עוז לאלקים” לנחמיה חייא חייון

ב“קריית ספר” כרך כ”ט עמ’ 284 כתב ח. ליברמן על ס’ עוז לאלקים שנדפס בברלין בשנת תע”ד, שהוא ראה שבטופס זה יש קטע שהושלם בכתב יד בדף עא, והוא כתב ש“כנראה מן התוכן היתה זו השמטה מטעמי צנזורה”. בספרית בית המדרש לרבנים בלונדון יש שני טפסים של ספר זה, ובאחד מהם תמצא שטחי נייר חלקים לפני דף כא ובדף עא, ולא כתוב בהם דבר, אבלל בטופס השני יש עמוד שלם בכתב יד עם הכותרת “קודם דף כא” וקטע קטן יותר, אף הוא כתוב בידי בדף עא. וכאן כתוב “מפני החקירי”, וזה מוכיח שהשערתו של ליברמן נכונה.

רות פ. לעהמאנן

קריית ספר

רבעון לביבליוגרפיה

של בית הספרים הלאומי והאוניברסיטאי בירושלים
ברך מינצוב'ר' אול תשכ"ה

"ספר עוז לאלקים" לנחמיה חייא חיוון

ב"קריית ספר" כרך כ"ט עמ' 284 כתב ח. ליברמן על ס' עוז לאלקים שנדפס בברלין בשנת תע"ד, שהוא ראה שבטופס זה יש קטע שהושלם בכתב יד בדף עא, והוא כתב ש"כנראה מן התוכן היתה זו השמטה מטעמי צנזורה". בספרית בית המדרש לרבנים בלונדון יש שני טפסים של ספר זה, ובאחד מהם תמצא שסחי נייר חלקים לפני דף כא ובדף עא, ולא כתוב בהם דבר, אבלל בטופס השני יש עמוד שלם בכתב יד עם הכותרת "קודם דף כא" וקטע קטן יותר, אף הוא כתוב ביד, בדף עא. וכאן כתוב "מפני החקירה", וזה מוכיח שהשערותיו של ליברמן נכונה.

רות פ. לעהמאנן